JOHN LE CARRÉ

Experiment secret

JOHN LE CARRÉ

EXPERIMENT SECRET

Titlul original: *The Constant Gardner,* 2001
Traducere din limba engleză GABRIEL STOIAN

Pentru Yvette Pierpaoli,
care a trăit şi a murit fără să capituleze

„Iar omul să aspire spre ce nu poate atinge;
De nu, ce rost mai are cerul?”

Andrea del Sarto, Robert Browning

I

Năucitoarea ştire ajunse la cunoştinţa înaltei Comisii Britanice din Nairobi într-o zi de luni, la ora nouă şi jumătate dimineaţa. Cu fălcile încleştate şi pieptul expus vitejeşte, Sandy Woodrow o recepţionă în plin, ca pe un glonţ care-i străpunse inima de englez rupt de patria pe care o slujea. Stătea în picioare. Acesta era amănuntul care avea să-i rămână bine întipărit în memorie. Stătea în picioare, iar telefonul începuse să sune. Tocmai întinsese mâna după ceva, însă auzise ţârâitul, iar gestul rămăsese doar o intenţie fiindcă, aplecându-se şi pescuind receptorul de pe birou, răspunsese: *„Woodrow”.* Sau poate: „Woodrow la telefon”. Şi aproape sigur îşi rostise numele puţin răstit, lucru ce nu-i ieşea din minte – propria voce aducând cu a altuia şi sunând tăios: *„Woodrow la telefon”,* numele său, altfel foarte firesc, dar fără nota de moliciune pe care o sugera porecla Sandy, şi aruncat ca şi cum l-ar fi detestat, deoarece, peste exact treizeci de minute, trebuia să participe la obişnuita predică de început de săptămână programată de înaltul Comisar, în cadrul căreia el, Woodrow, ca şef al cancelariei, urma să joace rolul de moderator în faţa unui grup de doamne simandicoase care, fără excepţie, doreau să pună stăpânire exclusivă pe inima şi mintea înaltului Comisar.

Pe scurt, o zi de luni ca oricare alta de la sfârşitul lunii ianuarie, sezonul cel mai călduros al anului la Nairobi, când praful se ridica până la cer şi era secetă, ierburile se uscau, ochii deveneau lăcrimoşi, iar arşiţa făcea pavajul să se crape. Iar palisandrii, ca tot ce era viu, aşteptau ploile interminabile.

Motivul pentru care stătea în picioare a rămas un mister pe care nu a fost niciodată în stare să-l desluşească. În mod normal, ar fi trebuit să stea aplecat peste birou, apăsând pe taste, primind materiale de

îndrumare de la Londra şi mesaje de la misiunile aflate în țările africane învecinate. Cu toate acestea, el fusese surprins în fața biroului şi încă făcând un gest esențial, dar greu de categorisit, cum ar fi, poate, îndreptarea fotografiei soției sale, Gloria, alături de copii, imagine imortalizată în vara precedentă, când familia se aflase în concediu acasă. Înalta Comisie se afla pe un povârniş nestatornic, iar neîncetata alunecare la vale era suficientă pentru a face orice fotografie să i se pară strâmbă şi ireală după un sfârşit de săptămână petrecut în sânul familiei.

Ori poate folosea sprayul contra țânțarilor ca să ucidă vreo insectă kenyană, în fața căreia nici măcar diplomații nu aveau imunitate. Cu câteva luni înainte, se înregistrase o invazie de „ochi de Nairobi”, nişte muşte care, dacă erau lovite cu palma şi strivite întâmplător, deveneau o pastă lipicioasă care pătrundea în piele, provocând coşuri şi ulcerații, ba chiar şi orbirea. Da, stropea ceva, auzise telefonul, pusese sprayul pe birou şi înşfăcase receptorul… Şi asta era posibil, fiindcă între amintirile mai recente era şi imaginea unui tub de insecticid care se găsea în tava cu lucrări de expediat de pe masa de lucru. Aşadar, „Woodrow la telefon” şi receptorul se lipi strâns de ureche.

— O, Sandy, sunt Mike Mildren. Bună dimineața! Eşti cumva singur?

Mildren, unsuros, deja supraponderal la numai douăzeci şi patru de ani, era secretarul personal al înaltului Comisar, avea un accent tipic pentru cei din Essex; era proaspăt sosit din Anglia, la prima lui numire în străinătate şi cunoscut membrilor mai tineri ai personalului sub numele de Mildred, lucru lesne de anticipat.

Da, recunoscu Woodrow, era singur. De ce?

— Regret, Sandy, a apărut o problemă. Voiam, de fapt, să ştiu dacă m-ai putea primi câteva clipe.

— Nu suferă amânare până după întrunire?

— Ce să zic, nu prea cred. Nu, nu se poate, îi răspunse

Mildren, devenind tot mai convins pe măsură ce vorbea. Sandy, e vorba de Tessa Quayle.

Woodrow suferi o transformare subită, simțind parcă un fior la rădăcina firelor de păr şi percepând nervii încordându-i-se. Tessa!

— Ce-i cu ea? întrebă el pe un ton voit lipsit de curiozitate, în timp ce în minte i se derulau tot soiul de situații. „Of, Tessa… Of, Dumnezeule… De data asta ce-ai mai făcut?”

— Poliția din Nairobi afirmă că a fost ucisă, zise Mildren, de parcă ar fi rostit asemenea vorbe în fiecare zi.

— Asta-i o prostie! îl repezi Woodrow înainte de a-şi îngădui măcar o clipă de gândire. Nu fi ridicol! Unde? Când?

— La lacul Turkana. Pe malul răsăritean. În cursul weekendului. Poliția se arată cam rezervată în privința amănuntelor. Un accident nefericit, după părerea lor, adăugă el pe un ton de scuză. Eu am avut senzația că au încercat să ne cruțe.

— *A cui* era maşina? întrebă el iritat, luptându-se acum cu sine şi excluzând acea idee nebunească – cine? cum? unde? – silindu-se să-şi controleze şi să-şi domolească toate celelalte gânduri şi simțăminte – calm, calm, calm – în acelaşi timp ştergând precipitat şi toate amintirile în ceea ce o privea pe Tessa, pentru a le înlocui cu peisajul scorojit de soare, aproape lunar al lacului Turkana, aşa cum îl văzuse în cursul unei ieşiri pe teren, efectuate în urmă cu şase luni în compania ataşatului militar.

— Stai acolo, urc eu la tine. Şi să nu mai discuți asta cu nimeni, ai înțeles?

Acționând cu gesturi mecanice, Woodrow puse receptorul în furcă, ocoli biroul, îşi ridică haina de pe spătarul scaunului şi şi-o trase pe el metodic, întâi o mânecă, apoi cealaltă. În mod obişnuit, nu şi-ar fi pus haina doar ca să meargă până la etaj. Ținuta oficială nu era obligatorie la întrunirile de luni dimineața, fără a mai

vorbi de deplasarea până la biroul privat pentru a discuta cu bucălatul Mildren. Simțul de profesionist îi spunea însă lui Woodrow că îl aştepta o călătorie mai lungă. Cu toate acestea, urcând treptele, printr-un efort serios de voință, reuşi să-şi reafirme principiile de bază la care apela ori de câte ori la orizontul existenței lui se ivea câte-o criză şi să se convingă pe sine, tot astfel cum îl asigurase şi pe Mildren, că nu era vorba decât de o eroare stupidă. Iar ca să-şi susțină ideea, rechemă în minte un eveniment petrecut cu zece ani în urmă, când o tânără englezoaică fusese făcută bucățele într-o zonă necultivată, acoperită cu vegetație pitică. O farsă de om bolnav la minte, sigur asta e. O repetare a întâmplării în imaginația nesănătoasă a cuiva. Putea fi nălucirea vreunui polițist african uitat cine ştie unde în deşert, pe jumătate dement de atâta *bangi,* care încerca să obțină o creştere a salariului de mizerie ce, oricum, nu i-a fost plătit de şase luni.

Clădirea recent terminată în care se afla era austeră şi bine concepută. Îi plăcea stilul, poate şi pentru că, într-un fel, reprezenta exteriorizarea propriului său mod de gândire. Prin perimetrul delimitat precis, cu sala de mese, magazinul, pompa de benzină, coridoarele tăcute, clădirea crea o senzație de siguranță şi forță. După cum lăsa să se vadă, Woodrow întrunea aceleaşi calități veritabile. La patruzeci de ani, avea o căsnicie fericită cu Gloria – sau, dacă lucrurile stăteau altfel, socotea că e singurul care trebuia să ştie asta. Deținea funcția de şef al cancelariei şi, dacă avea să-şi folosească bine atuurile, era aproape sigur că, la următoarea numire, va deveni şef al unei misiuni modeste, iar, de acolo, avea să avanseze la alte misiuni, mai răsărite, până va ajunge să primească titlul de cavaler, perspectivă căreia nu-i acorda o importanță deosebită, desigur, însă asta i-ar fi făcut plăcere Gloriei. Avea în el o vână de carierism, explicabilă, dacă ținem seama că era fiu de militar. În cei şaptesprezece ani petrecuți în Serviciul Străin al Maiestății Sale văzuse

steagul britanic înălțându-se în vreo șase misiuni britanice. Și totuși, primejdioasa, decăzuta, jefuita și falita Kenye, cândva posesiune britanică, îl mișcase mai mult decât celelalte, deși nu îndrăznea să-și pună întrebarea în ce măsură îi datora Tessei acest sentiment.

— În regulă, i se adresă agresiv lui Mildren, după ce, mai întâi, închisese ușa și trăsese piedica de blocare.

Mildren părea tot timpul bosumflat. Așezat la birou, arăta ca un băiat grăsuț și neascultător, care refuză să mănânce toată porția de budincă.

— Stătea la Oază, începu el.

— *Care* oază? Fii mai precis, dacă se poate.

Numai că Mildren nu se lăsa impresionat chiar atât de lesne, pe cât ar fi vrut Woodrow, date fiind vârsta și poziția lui. Avea în față propria stenogramă pe care acum, înainte de a spune ceva, o consultă. „Pesemne că așa îi instruiesc acum”, gândi Woodrow disprețuitor. Cum altfel și-ar fi găsit timp un începător ca Mildren, ce abia începuse urcușul în carieră, să deprindă stenografia?

— Pe malul răsăritean al lacului Turkana există un motel, la capătul sudic, îl informă Mildren, cu ochii plecați spre blocnotes. Se numește Oaza. Tessa și-a petrecut noaptea acolo și a plecat în dimineața următoare cu un automobil de teren pus la dispoziție de proprietarul hotelului. A zis că vrea să vadă locul de naștere al civilizației, care e situat la trei sute cincizeci de kilometri spre nord. Adică săpăturile lui Leakey.

Se corectă imediat:

— Șantierul arheologic al lui Richard Leakey. În Parcul Național Sibiloi.

— Singură?

— Wolfgang i-a dat și șofer. Cadavrul lui a fost găsit în mașină, alături de al ei.

— Wolfgang?

— Proprietarul hotelului. Celălalt nume urmează a-mi fi comunicat. Toată lumea îi zice Wolfgang. Se pare că e german. E o adevărată figură. Potrivit poliției, șoferul a

fost ucis cu brutalitate.
— În ce sens?
— Decapitat. Lipseşte...
— Cine lipseşte? Doar ai zis că era în maşină, lângă ea.
— Lipseşte capul.
„Asta ar fi trebuit să deduc şi singur, nu?”
— Şi cum se bănuieşte că a murit Tessa?
— Accident. Doar atât mi-au spus.
— A fost prădată?
— Potrivit poliţiei, nu.
Absenţa furtului, asociată cu măcelărirea şoferului, îi aprinse imaginaţia lui Woodrow.
— Spune-mi exact cum ţi-ai notat! zise el poruncitor.
Mildren îşi propti obrajii mari în palme şi-şi consultă din nou notiţele:
— „Nouă douăzeci şi nouă, primită de la Cartierul General al Brigăzii Aeropurtate de Poliţie din Nairobi, solicitând o discuţie cu Înaltul Comisar”, începu el fluent ca şi cum ar fi recitat. Am spus că Înaltul Comisar este plecat pentru nişte întrevederi la câteva ministere, urmând a reveni pe la ora zece, cel mai târziu. Am discutat cu ofiţerul de serviciu, care mi s-a părut că-şi ştie meseria; i-am notat şi numele. Mi-a spus că raportul sosise de la Lodwar...
— De la Lodwar? Dar e la kilometri distanţă de Turkana!
— E cel mai apropiat post de poliţie, îi răspunse Mildren. Un automobil de teren cu tracţiune pe patru roţi a fost găsit abandonat pe malul estic al lacului, la mică distanţă de Golful Ailia, în drum spre şantierul arheologic Leakey. Crimele fuseseră săvârşite cu cel puţin treizeci şi şase de ore mai devreme. O femeie albă decedată, cauza morţii – neelucidată, un african fără cap, identificat drept Noah, şoferul, căsătorit şi având patru copii. O gheată de safari marca Mephisto, mărimea treizeci şi nouă. O haină din pânză de culoare albastră, mărimea XL, pătată de sânge, aflată pe podeaua maşinii. Femeia, între 25 şi 30

de ani, păr negru, un inel din aur pe degetul mijlociu de la mina stingă. Un colier din aur pe podea.

„Colierul acela pe care-l porți”, se auzi Woodrow spunând, drept provocare mimată, în timp ce dansaseră odată.

„Bunica i l-a dat mamei când s-a căsătorit, îi explicase ea. Eu îl port cu orice, chiar când rămâne nevăzut.”

„Chiar şi în pat?”

„Depinde.”

— Cine i-a găsit? întrebă Woodrow.

— Wolfgang. El a anunțat poliția prin radio şi şi-a informat şi biroul de aici, din Nairobi. La Oază nu are telefon.

— Dacă şoferul nu avea cap, cum de ştiu că era el?

— Avea un braț zdrobit. De aceea a devenit şofer. Wolfgang a văzut-o pe Tessa plecând cu Noah sâmbătă dimineața la cinci şi jumătate, în compania lui Arnold Bluhm. Ultima oară când i-a văzut în viață…

Încă cita din notițe ori, dacă nu, se prefăcea. Încă îşi ținea obrajii între palme şi părea decis să rămână în acea poziție, fiindcă se percepea o rigiditate încăpățânată în ținuta umerilor.

— Mai spune-mi asta o dată, ceru Woodrow, după câteva clipe de aşteptare.

— Tessa a fost însoțită de Arnold Bluhm. Au mers la Oază, la motel, împreună, au petrecut noaptea de vineri acolo şi au pornit a doua zi, în dimineața următoare, la cinci şi jumătate, cu automobilul condus de Noah, repetă Mildren cu răbdare. Cadavrul lui Bluhm nu a fost descoperit în maşină şi nu se ştie unde e. Sau nu a fost primit niciun raport în privința lui. Poliția din Lodwar şi Brigada Aeropurtată sunt la fața locului, dar cei de la sediul din Nairobi vor să afle dacă suntem dispuşi să închiriem un elicopter.

— Iar acum unde sunt cadavrele?

Woodrow rămânea fiul soldatului, precis şi eficient.

— Nu se ştie. Poliția a vrut ca Oaza să se ocupe de ele,

însă Wolfgang a refuzat. A afirmat că personalul ar pleca de acolo şi la fel şi oaspeţii.

O undă de ezitare.

— S-a cazat cu numele de Tessa Abbott.

— *Abbott?*

— Numele de fată. Tessa Abbott, şi numărul unei căsuţe poştale din Nairobi. A noastră. Noi nu aveam pe nimeni cu acest nume, de aceea l-am căutat în evidenţele noastre şi am găsit Quayle, numele de fată: Abbott, Tessa. Am înţeles că e numele pe care-l foloseşte în activitatea de asistenţă umanitară, spuse Mildren examinând ultima pagină a notiţelor. Am încercat să dau de înaltul Comisar, însă o fi pe la vreun minister şi mai e şi oră de vârf, adăugă el.

Cu asta voia să spună, de fapt: „Acesta este Nairobi-ul modern al preşedintelui Moi, unde o convorbire locală îţi poate răpi o jumătate de oră, ascultând: «Regret, toate liniile sunt ocupate, vă rugăm să reveniţi», litanie repetată neobosit de o femeie trecută de patruzeci de ani, ce pare mulţumită de sine”.

Woodrow se afla deja la uşă.

— Şi n-ai spus nimănui?

— Absolut nimănui.

— Dar poliţia?

— Ei aşa susţin. Dar nu pot garanta pentru cei din Lodwar şi nu cred că sunt în stare să garanteze pentru propriii oameni.

— Iar din câte ştii, lui Justin nu i s-a comunicat nimic până acum.

— Exact.

— El unde e?

— În biroul lui, presupun.

— Ţine-l acolo.

— A venit devreme. Aşa face atunci când Tessa e plecată pe teren. Vrei să anulez întrunirea?

— Aşteaptă!

Deja conştient – deşi fusese limpede de la început – că

se confrunta cu un scandal fără precedent, dar şi cu o adevărată tragedie, Woodrow porni să urce cu paşi iuţi spre palierul unde se găsea o tăbliţa amintind: „ACCES PERMIS NUMAI PERSONALULUI AUTORIZAT” şi pătrunse într-un coridor ce ducea spre o uşă din oţel, închisă, prevăzută cu un vizor şi cu un buton de sonerie. O cameră de luat vederi îi înregistră prezenţa când apăsă pe buton. Uşa îi fu deschisă de o femeie mlădioasă, cu părul roşcat şi purtând blugi şi cămaşă înflorată. Sheila, numărul doi al Misiunii, vorbitoarea de ki-swahili, se gândi el, instantaneu.

— Unde e Tim? întrebă el.

Sheila apăsă un buton, apoi îşi apropie gura de un microfon ascuns într-o carcasă metalică:

— A venit Sandy şi se grăbeşte.

— Doar o clipă, să tastez cifrul, se auzi tonul vioi al unei voci masculine.

Aşteptară.

— Acum drumul e liber, îi anunţă aceeaşi voce, după ce se auzi declicul altei uşi.

Sheila se trase înapoi, iar Woodrow trecu pe lângă ea şi intră. Tim Donohue, şeful staţiei de transmisiuni, care îl aştepta în faţa biroului, domina încăperea cu statura lui de doi metri şi cincisprezece centimetri. Pesemne că tocmai îşi golise tăblia mesei de lucru, fiindcă pe ea nu se vedea nicio hârtie. Donohue arăta chiar mai bolnav decât până atunci. Gloria susţinea insistent că era pe moarte. Obraji scofâlciţi, pământii. Porţiuni de piele descuamată sub ochii gălbui şi umflaţi. Mustaţa rară îi atârna peste colţurile gurii, dându-i un aer de disperare comică.

— Sandy! Salutări! Cum te putem ajuta? exclamă el, mijindu-şi ochii de la înălţime prin lentilele bifocale şi arborând un zâmbet care nu făcea decât să-i evidenţieze trăsăturile descărnate ale ţestei.

„Se apropie prea mult, îşi aduse aminte Woodrow. Îţi survolează teritoriul şi-ţi interceptează gândurile încă înainte de a le fi formulat.”

— Se pare că Tessa Quayle a fost ucisă undeva, lângă lacul Turkana, zise el, simțind o nevoie răzbunătoare de a şoca. Există un loc numit Oasis Lodge. Trebuie să vorbesc prin radio cu proprietarul.

„Aşa sunt instruiți”, gândi el. Regula numărul unu: nu-ți trăda sentimentele, în caz că ai aşa ceva. Fața pistruiată a Sheilei rămase într-o expresie gânditoare, de neîncredere. Tim Donohue îşi păstra încă rânjetul ridicol, cu toate că zâmbetul acela nu însemnase oricum nimic.

— A fost ce, amice? Vrei să mai spui o dată?

— Ucisă. Printr-o metodă necunoscută, după spusele politiei. Şoferul vehiculului s-a ales cu capul tăiat. Asta-i toată povestea.

— Ucisă sau jefuită?

— Doar ucisă.

— Lângă lacul Turkana.

— Da.

— Ce naiba căuta tocmai acolo?

— Habar n-am. Se presupune că voia să viziteze şantierul arheologic Leakey.

— Justin ştie?

— Încă nu.

— E amestecat cineva cunoscut nouă?

— Tocmai asta aş vrea să aflu.

Donohue îl conduse către o cabină de comunicații izolată acustic pe care Woodrow nu o mai văzuse până atunci. Telefoane în diferite culori, cu fante pentru cartele de cod. Un fax odihnindu-se pe ceva ce aducea cu un butoi de ulei. Un aparat de radio alcătuit din cutii metalice gravate, de culoare verde. Deasupra lor, o carte de telefon tipărită pentru uz intern. „Deci aşa îşi şoptesc spionii secretele din interiorul clădirilor noastre, gândi el. Prin aer sau pe sub pământ.” Nu avea cum să afle. Donohue se aşeză în fața aparatului de radio, căută în cartea de telefon, apoi roti câteva butoane cu degetele albe şi tremurătoare, timp în care rosti:

— ZNB 85, ZNB 85 cheamă TKA 60, ca un personaj

dintr-un film de război. TKA 60, mă recepționezi, te rog? Terminat. Oaza, mă auzi? Oaza? Terminat.

O explozie de păcănituri, apoi se auzi o voce:

— Aici Oaza. Vă aud clar, domnule. Cine sunteți? Terminat.

Totul fusese rostit sonor şi obraznic cu un accent nemțesc.

— Oaza, suntem înalta Comisie Britanică din Nairobi, vi-l dau pe Sandy Woodrow. Terminat.

Woodrow se sprijini cu ambele mâini de biroul lui Donohue pentru a fi mai aproape de microfon.

— Woodrow, şeful cancelariei. Sunteți Wolfgang? Terminat.

— Cancelarie, aşa cum avea şi Hitler?

— Secția politică. Terminat.

— Bine, domnule cancelar, sunt Wolfgang. Ce doriți să ştiți? Terminat.

— Aş dori să mi-o descrieți, vă rog, pe femeia care s-a cazat în hotelul dumneavoastră sub numele de domnişoara Tessa Abbott. Corect, da? Aşa s-a înregistrat? Terminat.

— Sigur. Tessa.

— Cum arăta? Terminat.

— Păr negru, fără machiaj, trecută de douăzeci şi cinci de ani, nu era britanică. Asta e părerea mea. Din sudul Germaniei, din Austria sau Italia. Lucrez la hotel. Ştiu să mă uit la oameni. Şi frumoasă... Doar sunt bărbat, nu? De o sexualitate animalică, după cum se mişca. Iar hainele puteai să i le dai jos dintr-o suflare. Vă sună ca Abbott a dumneavoastră sau pare altcineva? Terminat.

Donohue îşi ținea capul la câțiva centimetri de Woodrow. Sheila rămăsese în picioare, alături de el, dar în partea cealaltă. Stăteau toți cu ochii ațintiți asupra microfonului.

— Da. Descrierea se potriveşte. Vă rog, îmi puteți spune când şi-a făcut rezervare la hotel şi cum? Mi se pare că aveți un birou la Nairobi. Terminat.

— Nici una, nici alta.

— Poftim?

— Doctorul Bluhm a făcut rezervarea. Două persoane, două căsuțe, aproape de piscină, o noapte. Am doar o căsuță liberă, i-am zis lui. Bine, o iau pe aceea. Arăta bine tipul. Mamă... Toată lumea era cu ochii pe ei. Oaspeții, personalul. O femeie albă, frumoasă şi un doctor african frumos. Frumoasă imagine! Terminat!

— Câte camere are o căsuță? întrebă Woodrow, nutrind o umbră de speranță să evite scandalul care părea să explodeze curând.

— Un dormitor, două paturi de o persoană, nu prea tari, bune şi elastice. O cameră de zi. Aici toată lumea semnează în registru. Fără nume de împrumut, le-am zis eu. Oamenii mai dispar; eu trebuie să ştiu cine sunt. Deci, acesta-i numele ei, corect? Abbott? Terminat.

— Numele de fată. Terminat. Numărul de căsuță poştală e al Înaltei Comisii.

— Soțul unde e?

— Aici, la Nairobi.

— Mamă, mamă...

— Aşadar, când a făcut Bluhm rezervarea? Terminat.

— Joi. Joi seara. M-a contactat prin radio de la Loki. Mi-a spus că intenționează să vină încoace vineri în zori. Loki, ca Lokichoggio. La frontiera de nord. Capitala instituțiilor de ajutor umanitar care acționează în sudul Sudanului. Terminat.

— Ştiu unde se află Lokichoggio. Au spus ce făceau acolo?

— Ceva privitor la ajutoare. Bluhm e şi el vârât în joaca asta cu ajutoarele, nu? Doar aşa ajunge cineva la Loki. Lucrează pentru o echipă medicală belgiană, aşa mi-a spus. Terminat.

— Deci a făcut rezervarea de la Loki şi apoi au plecat din Loki vineri dimineață, devreme. Terminat.

— Mi-a zis că spera să ajungă pe malul vestic al lacului pe la amiază. Voia să le fac rost de o ambarcațiune cu

care să traverseze lacul, până la Oază. „Ascultă” i-am spus eu. „De la Lokichoggio până la Turkana e cam riscant de condus. Mai bine alătură-te unui convoi cu alimente. Dealurile alea sunt pline de bandiți, triburile își fură vitele unele altora, lucru normal, numai că, în urmă cu zece ani, erau înarmate cu sulițe, iar, acum, toate au arme AK 47.” Omul a râs, zicând că se descurcă. O să ajungă ei, nu era asta o problemă. Terminat.

— Deci au sosit, s-au trecut în registru... Apoi? Terminat.

— Bluhm mi-a zis că voia un vehicul de teren şi un şofer ca să meargă până la şantierul acela al lui Leakey a doua zi în zori. Să nu mă-ntrebați de ce n-a adus vorba de asta când s-a cazat, că nici eu nu am făcut-o. Poate s-au hotărât din senin. Poate că nu au vrut să spună prin radio ce planuri aveau. „Bine, am zis eu. Noroc mult. Vi-l dau pe Noah.” Bluhm a fost încântat. Ea, la fel. S-au plimbat prin grădină, au înotat, au stat la bar împreună, au mâncat, au spus tuturor noapte bună şi s-au dus în căsuță. Dimineața au plecat împreună. I-am urmărit. Vreți să ştiți ce au mâncat la micul dejun?

— În afară de dumneavoastră, cine i-a mai văzut plecând? Terminat.

— Toți cei care se treziseră. Mâncare de prânz la pachet, canistră cu apă, benzină suplimentară, rații de salvare, medicamente. Toți trei, Abbott, între ei, ca o familie fericită. Aici e o oază, înțelegeți? Am douăzeci de oaspeți, majoritatea dormeau. Am un personal format din patruzeci de oameni, mai toți treji. Mai sunt vreo sută de indivizi de care n-am nevoie, ăştia dau târcoale prin parcarea mea şi vând piei de animale, bastoane şi cuțite de vânătoare. Toți cei care i-au văzut pe Bluhm şi Abbott le-au făcut semn de rămas-bun. Am fluturat şi eu mâna, la fel şi vânzătorii de piei, Noah mi-a făcut mie semn, tot aşa şi Bluhm şi Abbott. Nu zâmbeau. Erau serioşi. Ca şi cum plecau la o treabă serioasă, pentru a lua hotărâri importante. Eu de unde să ştiu?! Domnule cancelar, ce

vreți să fac acum? Să ucid martorii? Ascultați, sunt gata să fac la fel ca Galileo. Băgați-mă-n închisoare şi jur că nici n-au fost pe la Oază! Terminat.

Paralizat vreme de o clipă, Woodrow nu mai avea nimic de întrebat sau, poate, prin minte îi treceau prea multe întrebări. „Eu sunt deja în închisoare, se gândi el. Condamnarea mea la moarte a început acum cinci minute.” îşi trecu o palmă peste ochi şi când o îndepărtă îi văzu pe Donohue şi pe Sheila urmărindu-l cu aceeaşi expresie neutră pe care o arboraseră şi când le spusese că Tessa murise.

— Când v-ați gândit prima oară că li s-ar fi putut întâmpla ceva? întrebă el înfrânt. Adică, locuiți acolo tot anul? Terminat. Mai bine zis, de când aveți hotelul acolo? Terminat.

— Maşina de teren e dotată cu radio. Când transportă oaspeți, Noah trebuie să mă cheme şi să-mi spună că toată lumea e fericită. Numai că el n-a făcut-o. Bine, mi-am zis, eu, aparatele de radio se mai şi strică sau şoferii mai uită şi ei. Iar să stabileşti legătura e un chin. Trebuie să opreşti maşina, să cobori, să înalți antena… Mă mai auziți? Terminat.

— Vă aud bine. Terminat.

— Chestia e că Noah nu uita niciodată. De aceea făcea pe şoferul la mine. Iar el nu m-a chemat. Nici după-amiază, nici seara. Bun şi-aşa, m-am gândit. Poate au oprit undeva, i-au dat lui Noah să bea prea mult sau cine ştie… Seara, înainte de a închide, am luat legătura cu paznicii din jurul şantierului lui Leakey. Nici urmă de ei. A doua zi de dimineață, de cum m-am sculat, am mers la Lodwar să reclam dispariția. Doar e maşina mea, nu? Şi şoferul meu. N-am voie să reclam toate astea prin radio, trebuie s-o fac personal. E-o călătorie a naibii de grea, dar asta-i legea. Polițiştii din Lodwar se omoară să-i ajute pe cetățenii cu necazuri. Nu ştiu unde mi-e jeepul? La naiba! Aveam doi oaspeți şi şoferul în maşină? Atunci de ce nu mă duc să-i caut? Era duminică şi nu aveau chef să

lucreze şi într-o asemenea zi. Preferă să meargă la biserică. „Dă-ne nişte bani, împrumută-ne o maşină şi poate – poate te ajutăm,” mi-au zis. Şi-atunci m-am întors şi am organizat o expediție de căutare. Terminat.

— Formată din cine?

Woodrow revenise pe un teren mai ferm.

— Din două grupuri. Oamenii mei, două camioane, apă, combustibil de rezervă, medicamente, provizii, scotch, pentru cazul că trebuie să dezinfectez ceva. Terminat.

În eter interveni o altă transmisie. Wolfgang le spuse celorlalți să iasă dracului din banda lui. Lucru uimitor, dar îl ascultară.

— Domnule cancelar, aici e tare arşiță. Avem patruzeci şi şase de grade, plus şacali şi hiene aşa cum voi aveți acolo şoareci. Terminat.

Urmă o pauză, evident lăsată pentru Woodrow.

— Ascult, zise el.

— Maşina era răsturnată pe o parte. Să nu mă-ntrebați de ce... Uşile, închise. Iar, nu mă întrebați... Un geam stătea coborât vreo cinci centimetri. Cineva a închis şi a încuiat uşile şi a plecat cu cheile. Mirosul, nu vă mai spun, doar prin deschizătura aceea mică... gheare de hienă peste tot, îndoituri serioase în locurile prin care au încercat să intre. Urme peste tot pe unde şi-au manifestat turbarea. O hienă bună simte miros de sânge de la zece kilometri depărtare. Dacă reuşeau să ajungă la cadavre, le-ar fi mâncat până şi măduva din oasele lor. Dar n-au intrat. Cineva a încuiat uşile şi a lăsat doar un geam întredeschis. Aşa că ele au înnebunit acolo. Păi, cum să nu înnebuneşti?! Terminat.

Woodrow se chinui să articuleze ceva:

— Poliția afirmă că Noah era decapitat. Adevărat? Terminat.

— Sigur... A fost un tip nemaipomenit. Familia e înnebunită. Au pus oameni să caute capul pretutindeni. Dacă nu i-l găsesc, nu-l pot îngropa ca lumea, iar spiritul

lui îi va bântui. Terminat.

— Dar domnişoara Abbott? Terminat. O imagine cumplită a Tessei fără cap.

— Nu v-au spus?

— Nu. Terminat.

— Beregata deschisă. Terminat.

O a doua imagine, de astă dată a mâinii ucigaşe smulgându-i colierul ca să facă loc cuțitului. Wolfgang povestea ce făcuse în continuare.

— Întâi şi-ntâi le-am zis băieților să lase uşile încuiate. Oricum nu era nimeni viu înăuntru. „Cine deschide uşa o pățeşte rău.” Am lăsat un grup să aprindă un foc şi să stea de pază. Eu m-am întors cu celălalt grup la Oază. Terminat.

— O întrebare… Terminat.

Woodrow făcea eforturi ca să mai reziste.

— Care-i întrebarea, domnule cancelar? Poftiți, vă rog. Terminat.

— Cine a descuiat uşile jeepului? Terminat.

— Poliția. Imediat ce a sosit poliția, băieții mei au şters-o de-acolo. Nimănui nu-i plac polițiştii. Întâi au venit cei din Lodwar, după aceea, de la Brigada Aeropurtată, plus câțiva tipi din gestapo-ul personal al lui Moi. Oamenii mei s-au pus pe încuiat valorile şi pe ascuns banii, numai că eu n-am aşa ceva. Terminat.

O nouă pauză, cât Woodrow bâjbâi în căutarea unor cuvinte potrivite.

— Bluhm purta o haină de safari când au plecat spre şantierul Leakey? Terminat.

— Sigur. Una veche. Mai degrabă o jachetă. Una albastră. Terminat.

— S-a găsit vreun cuțit la locul crimei? Terminat.

— Nu. Iar acela a fost cuțit, nu glumă. O *panga* cu lamă Wilkinson. A trecut prin gâtul lui Noah ca prin brânză. Dintr-o lovitură. La fel şi cu fata. Hârşti! Femeia era dezbrăcată cu totul. Avea multe semne vinetii pe corp. V-am mai spus asta? Terminat.

„Nu, asta nu mi-ai zis-o”, îi replică Woodrow în gând. „Ai uitat să-mi spui de goliciunea ei. La fel şi de urmele de violenţă.”

— Când au plecat de la hotel aveau cumva o *panga* la ei? Terminat.

— Eu nu cunosc vreun african care să nu-şi ia o *panga* când pleacă în safari, domnule cancelar.

— Şi acum, unde se află cadavrele?

— Noah, mai precis, ce-a mai rămas din el, a fost predat tribului. Iar pentru domnişoara Abbott a fost trimisă o şalupă. A trebuit să se taie acoperişul maşinii. Unde mai pui că au împrumutat de la noi sculele de tăiat. Apoi au legat-o de punte. Nu aveau loc jos. Terminat.

— De ce nu?

Îşi dori apoi să nu fi pus această întrebare.

— Imaginaţi-va de ce, domnule cancelar! Ştiţi ce se întâmplă cu cadavrele pe o vreme ca asta? Dacă vor s-o trimită cu avionul la Nairobi, trebuie tăiată bucăţi, altfel nu încape în cală.

Woodrow simţi vreme de un moment un soi de amorţeală a minţii şi, când îşi reveni, îl auzi pe Wolfgang spunând că da, îl mai întâlnise pe Bluhm. Asta însemna că Woodrow îi pusese întrebarea, deşi nu se auzise exprimând-o.

— Cu vreo nouă luni în urmă. Conducea tare mândru un grup de persoane importante din activitatea de acordare a ajutoarelor. Chestii legate de alimente, medicamente şi toate plătite de firme. Ticăloşii au cheltuit bani gârlă şi au vrut facturi cu valoare dublă. Le-am spus să mă scutească. Lui Bluhm i-a plăcut chestia asta.

— De această dată, cum ţi s-a părut? Terminat.

— Ce să înţeleg prin asta?

— Era cumva schimbat? Mai iritabil, mai ciudat sau altfel?

— La ce vă referiţi, domnule cancelar?

— Adică, credeţi că era sub influenţa vreunei substanţe? *Drogat,* la asta mă refer.

Simțea că se scufundă fără şanse de scăpare.

— Cum să vă zic... nu ştiu... Părea să fi consumat ceva, cocaină sau altceva? Terminat.

— Scumpule... zise Wolfgang şi legătura se întrerupse.

Woodrow simți din nou privirea fixă şi pătrunzătoare a lui Donohue. Sheila dispăruse. Avu impresia că plecase să rezolve ceva urgent. Dar ce anume? De ce impunea moartea Tessei intrarea în scenă atât de grăbită a spionilor? Percepu un fior rece şi-şi dori să fi avut pe el o haină din lână, deşi sudoarea îi şiroia pe spinare.

— Te mai putem ajuta cu ceva, prietene? îl întrebă Donohue cu o solicitudine aparte, încă fixându-l de la înălțime cu ochii aceia bolnavi, străjuiți de sprâncene stufoase. Vreun păhărel cu ceva?

— Mulțumesc. Nu acum.

„Ştiau, îşi zise Woodrow furios, în timp ce cobora treptele. Ştiau înaintea mea că murise. Ba nu, aşa vor ei să crezi: «Noi, spionii, ştim mai multe decât tine şi aflăm mai repede».”

— S-a întors înaltul Comisar? îl întrebă el pe Mildren, după ce-şi vârî capul pe uşa biroului.

— Trebuie să sosească.

— Anulează întrunirea!

Nu porni direct spre biroul lui Justin. O căută mai întâi pe Ghita Pearson, cea mai tânără angajată din cancelarie, prietena şi confidenta Tessei. Ghita avea ochii negri, părul castaniu, era de origine anglo-indiană şi purta semnul de castă pe frunte. Angajată dintre localnici, îşi repetă el datele esențiale în minte, dar aspiră să-şi facă o carieră în cadrul Serviciului. Când îl văzu că închide uşa, pe fruntea ei apăru o încruntare ce-i trăda neîncrederea.

— Ghita, ceea ce te întreb rămâne între noi, bine?

Ea îl privi fără să clipească, aşteptând întrebarea.

— Bluhm. Doctorul Arthur Bluhm. Da?

— Ce-i cu el?

— Ți-e prieten.

Niciun răspuns.

— Vreau să spun că eşti în relaţii amicale cu el.

— E o legătură.

Îndatoririle zilnice o puneau mereu în legătură cu instituţiile umanitare.

— Şi prieten de-al Tessei, evident.

În ochii întunecaţi ai Ghitei nu ghici niciun răspuns.

— Mai cunoşti şi alte persoane din instituţia la care lucrează Bluhm?

— O mai sun uneori pe Charlotte. Ea face totul la biroul lui. Restul sunt oameni care lucrează pe teren. De ce?

Intonaţia asta puţin cântată a vocii ei, pe care Woodrow o găsea foarte atrăgătoare… Dar nu şi de-acum înainte! Nu se va mai lăsa amăgit de nimeni.

— Săptămâna trecută Bluhm a fost în Lokichoggio. Însoţit.

O a treia încuviinţare, dar mai reţinută şi o plecare a ochilor.

— Vreau să ştiu ce făcea acolo. De la Loki a mers cu maşina până la Turkana. Trebuie să aflu dacă s-a întors la Nairobi. Sau, poate, s-a întors la Loki. Te poţi interesa fără să dai prea mult de bănuit?

— Mă îndoiesc.

— În fine, încearcă, spuse, apoi, îi veni o întrebare; de când o cunoştea pe Tessa nu i se ivise prilejul să pună această întrebare. Ştii, cumva, Bluhm e căsătorit?

— Îmi închipui că da. Aşa ar trebui. De obicei, toţi sunt, nu?

Prin *toţi* se referea la africani? Sau la amanţi? *Toţi* amanţii?

— Dar nu are o soţie aici? Nu neapărat în Nairobi. Sau n-ai avut ocazia să afli… Bluhm nu-i căsătorit.

— De ce? întrebă ea moale, dintr-o suflare. Tessa a păţit ceva?

— Tot ce se poate. Încercăm să aflăm.

Ajuns în faţa biroului lui Justin, Woodrow ciocăni şi intră fără să mai aştepte invitaţia. De data aceasta, nu

mai încuie uşa, ci, cu mâinile în buzunare, îşi lipi umerii largi de ea, ceea ce, atâta vreme cât rămânea în acea poziţie avea acelaşi rezultat.

Justin stătea cu spatele la el şi Woodrow putu să-i admire părul aranjat foarte îngrijit. Privea spre perete şi analiza un grafic, la fel ca alte câteva, agăţate prin cameră, fiecare având câte un titlu scris cu majuscule negre, fiecare cu coloane în trepte de diferite culori, urcând şi coborând. Graficul în chestiune, care îi reţinea atenţia acum, era intitulat: „PRIVITOR LA INFRASTRUCTURI 2005-2010” şi, din câte reuşea să distingă Woodrow de la distanţa aceea, susţinea că anticipează prosperitatea viitoare a naţiunilor africane. Pe pervazul ferestrei, în stânga lui Justin, stăteau aliniate ghivece cu plante pe care le îngrijea personal. Woodrow recunoscu iasomia şi bucuria-casei, dar asta numai pentru că Justin îi făcuse cadou Gloriei tocmai asemenea flori.

— Bună, Sandy! spuse Justin, tărăgănând puţin salutul.

— Bună!

— Am înţeles că nu mai ţinem întrunirea în dimineaţa asta. Necazuri la prăvălie?

„Bine cunoscutul glas de aur”, gândi Woodrow, băgând de seamă până şi cel mai neînsemnat amănunt, de parcă ar fi reprezentat o nouă experienţă pentru el. Cu strălucirea ştearsă de trecerea timpului, dar oferind garanţia farmecului, atâta vreme cât preferai tonalitatea în favoarea timbrului vocii. „De ce te dispreţuiesc, oare, când sunt pe punctul de a-ţi schimba viaţa? De acum încolo, până la sfârşitul vieţii va exista noţiunea de înainte şi după acest moment, iar aceste intervale vor însemna veacuri distincte pentru tine, aşa cum sunt şi pentru mine. De ce nu-ţi scoţi haina aceea blestemată? Pesemne că ai rămas singurul individ din Serviciul Străin care merge la croitor pentru a-şi face costume tropicale.” Apoi îşi aduse aminte că şi el rămăsese în haină.

— Iar voi sunteți cu toții *bine,* sper, da? întrebă Justin cu aceeaşi tărăgănare studiată a vocii. Gloria nu suferă pe căldura asta îngrozitoare? Băieții-s tot aşa înfloritori?

— Suntem bine.

O ezitare, deliberat gândită de Woodrow.

— Iar Tessa e pe teren, sugeră el.

Îi oferea astfel o ultimă şansă de a dovedi că totul nu era decât o greşeală cumplită.

Justin deveni pe dată generos cu vorbele, lucru pe care îl făcea întotdeauna când numele Tessei era pronunțat în prezența lui.

— Da, adevărat. Munca de ajutor umanitar se desfăşoară nonstop acum. Justin strângea la piept un volum gros cât o Biblie, editat de Națiunile Unite. Aplecându-se din nou, îl aşeză pe o măsuță aflată deoparte: În ritmul acesta, până la plecarea noastră de la post o să salveze întreaga Africa, continuă el.

— Dar de ce anume a plecat pe teren? întrebă Woodrow, agățându-se încă de orice fărâmă de speranță. Eu credeam că are de lucra aici, în Nairobi. La periferia oraşului. Parcă la Kibera, nu?

— Da, acolo, întări Justin cu mândrie în glas. Zi şi noapte, sărmana fată... Face de toate, începând cu ştersul sugarilor la fund şi terminând cu informarea oamenilor în legătură cu drepturile lor civice, după câte am auzit. Majoritatea clienților ei sunt femei, desigur, lucru care o atrage. Chiar dacă asta nu-i prea incintă pe soții lor.

Totul fu însoțit de zâmbetul lui melancolic, care spunea: „Dacă ar fi aşa".

— Drepturi de proprietate, divorțuri, violență fizică, viol conjugal, circumcizia femeilor, sexul protejat. Tot tacâmul, zi de zi. Cred că înțelegi de ce soții lor devin cam iritați, nu? Şi eu m-aş supăra dacă aş fi un violator.

— Dar ce face în teritoriu? insistă Woodrow.

— O, Dumnezeu ştie ce... întreabă-l pe doctorul Arnold, se salvă Justin, cam prea detaşat. Acolo Arnold e ghidul

şi filosoful ei.

„Aşa se amăgeşte mereu, îşi aduse aminte Woodrow. Povestea justificatoare care îi implică pe toţi trei. Arnold Bluhm, doctor, tutorele ei moral, cavalerul negru şi protector în jungla ajutoarelor umanitare. Orice, numai amantul tolerat, nu.”

— În teritoriu, dar unde anume? întrebă el.

— Loki. *Lokichoggio,* spuse.

Justin se cocoţase pe marginea biroului, probabil imitându-l, fără să-şi dea seama, pe Woodrow, care, rezemându-se de uşă, adoptase o poziţie nepăsătoare.

— Cei care răspund de Programul Mondial de Alimentaţie se ocupă de organizarea unor cursuri *de conştientizare sexuală,* dacă-ţi poţi închipui aşa ceva. Aduc pe calea aerului femei neştiutoare de prin satele din sudul Sudanului, le ţin un curs intensiv, predându-le doctrina lui John Stuart Mill şi apoi le expediază înapoi, gata conştientizate. Arnold şi Tessa s-au dus acolo ca să vadă tot circul acesta, sărmanii de ei!

— Şi acum unde e?

Justin lăsă impresia că întrebarea nu-i făcea plăcere. Probabil că acesta era momentul când înţelesese că discuţia de complezenţă iniţiată de Woodrow avea, de fapt, un scop. Sau poate – socoti Woodrow – nu accepta cu uşurinţă să fie luat la întrebări în privinţa Tessei, mai ales că el însuşi nu prea era în stare să o ia pe ea la întrebări.

— Pesemne că pe drum încoace, aşa presupun. De ce?

— Cu Arnold?

— Tot ce se poate. Doar n-o va lăsa acolo.

— Ţi-a dat vreun semn până acum?

— Mie? De la Loki? Cum ar fi putut? N-au telefon acolo.

— Mă gândeam că ar putea apela la legăturile radio ale vreunei agenţii de acordare a ajutoarelor. Nu aşa procedează toată lumea?

— Tessa nu e ca toată lumea, îl puse la punct Justin şi

pe frunte îi apăru o cută de încruntare. Ea are principii ferme. Cum ar fi, de pildă, să nu cheltuiască în mod inutil banii donatorilor. Ce se întâmplă, Sandy?

Acum, cu o privire de-a dreptul încruntată, Justin se ridică de pe birou, îndepărtându-se de el şi proţăpindu-se drept în mijlocul camerei cu mâinile împreunate la spate. Iar Woodrow, examinându-i chipul frumos şi îngrijit şi părul negru ce începuse să încărunţească, amănunt scos în evidenţă de lumina soarelui, îşi aminti de părul Tessei, exact de aceeaşi culoare, dar lipsit de patina vremii şi rebel. Îşi aduse aminte când îi văzuse prima oară împreună: Tessa şi Justin, încântătorii noştri colegi abia sosiţi şi proaspăt căsătoriţi, oaspeţi de onoare ai petrecerii de bun venit la Nairobi, organizată de înaltul Comisar. Şi cum, când făcuse un pas pentru a-i întâmpina, îşi formase în minte imaginea lor ca tată şi fiică, iar a lui ca a celui care îi cerea mâna.

— Deci, de când n-ai mai primit nicio veste de la ea? întrebă el.

— De marţi, când i-am condus la aeroport. Sandy, ce înseamnă toate astea? Dacă Arnold e cu ea, n-o să păţească nimic. Va face numai ce i se spune.

— Crezi că s-ar fi putut duce la lacul Turkana, ea şi Bluhm, adică Arnold?

— Dacă găseau mijloc de transport şi aveau chef, de ce nu?! Tessei îi plac locurile neumblate, îl admiră mult pe Richard Leakey, atât ca arheolog, cât şi ca african alb, fiindcă este educat. Ştiu că Leakey are o clinică acolo, nu? Pesemne că Arnold avea ceva de rezolvat şi a luat-o şi pe Tessa. Sandy, ce *s-a întâmplat?* repetă el cu glas ce-i trăda indignarea.

Pregătind lovitura de graţie, Woodrow nu avea altă soluţie decât să studieze efectele cuvintelor lui asupra lui Justin. Şi avu astfel prilejul să vadă cum ultimele rămăşiţe ale tinereţii apuse a lui Justin se destramă când, asemenea unei creaturi marine, chipul lui frumos se posomorî şi se crispă, devenind rigid, aşa cum sunt

coralii.

— Am primit un raport referitor la o femeie albă şi un şofer african descoperiţi pe ţărmul răsăritean al lacului Turkana. Ucişi, începu Woodrow în mod deliberat, evitând cuvântul „asasinaţi”. Automobilul şi şoferul erau de la Oasis Lodge. Proprietarul hotelului susţine că a identificat-o pe femeie ca fiind Tessa. El afirmă că ea şi Bluhm şi-au petrecut noaptea la Oasis înainte de a porni spre şantierul arheologic al lui Richard Leakey. Bluhm lipseşte. Au găsit colierul ei. Acela pe care îl poartă tot timpul.

„De unde ştiu asta? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce am ales tocmai acest moment pentru a face paradă de cunoştinţele mele intime privind colierul?!”

Woodrow încă urmărea reacţia lui Justin. Latura de laşitate din el îl îndemna să privească în altă parte însă, pentru fiul de militar, asta ar fi fost sinonim cu a condamna pe cineva la moarte, pentru ca mai apoi să nu asişti la execuţia lui. Observă ochii lui Justin dilatându-se a dezamăgire, de parcă ar fi fost lovit pe la spate de un prieten, apoi micşorându-se treptat până la dispariţie, ca şi cum acelaşi prieten l-ar fi făcut să-şi piardă cunoştinţa. Urmări cum buzele frumos cizelate se desfac într-un spasm de durere fizică, apoi se strâng, devenind o linie de muşchi, semn de respingere a ideii, după care se albiră din cauza presiunii.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus, Sandy. Ştiu că nu a fost tocmai plăcut. Porter ştie? Porter era improbabilul prenume al Înaltului Comisar.

— Mildren tocmai îl caută. Au găsit o gheată marca Mephisto. Mărimea treizeci şi nouă. Se potriveşte?

Justin întâmpina dificultăţi în a reveni la realitate. Întâi, trebui să aştepte ca sunetul vorbelor lui Woodrow să ajungă la el. Apoi, se grăbi să răspundă cu propoziţii rapide, alcătuite cu mare chin.

— Da, e un magazin din Piccadilly. La ultima noastră întoarcere acasă a cumpărat trei perechi. Niciodată n-am

văzut-o aruncând banii. De regulă, nu era atât de cheltuitoare. N-a fost niciodată silită să-şi calculeze banii. Aşa că nici de data aceea n-a făcut-o. S-ar fi îmbrăcat şi la un magazin al Armatei Salvării, dacă i s-ar fi oferit ocazia.

— Şi un soi de haină de safari. Albastră.

— O, ura din cale afară chestiile astea, îi răspunse Justin, capacitatea lui de exprimare revenindu-i. Zicea că, dacă o văd vreodată purtând vreuna dintre făcăturile acelea de culoare kaki cu buzunare pe coapse, să o ard sau să i-o dau lui Mustafa.

„Mustafa, băiatul care se ocupă de menaj”, îşi aduse Woodrow aminte.

— Poliția afirmă că e albastră.

— *Detesta albastrul* – acum vădit pe punctul de a-şi ieşi din fire. Ura din suflet tot ce-i amintea de o forță paramilitară.

„Vorbeşte deja despre ea la timpul trecut,” nu-i scăpă lui Woodrow.

— Odată şi-a luat o haină de camuflaj *verde,* te asigur. O cumpărase de la Farbelow, din Stanley Street. A îmbrăcat-o şi a izbucnit imediat într-o criză. „Uită-te la mine, mi-a zis, parcă sunt generalul Patton.” „Nu, dragă, i-am spus eu, nu eşti generalul Patton. Eşti o fată frumoasă care poartă o haină verde oribilă.”

Începu să-şi facă ordine pe birou. Cu mişcări precise. Pregătindu-se de plecare. Deschizând şi închizând sertarele. Vârând cutiile cu dosare în fişetul din oțel şi încuindu-l. Netezindu-şi părul cu gesturi absente, când nu făcea altceva, un tic pe care Woodrow îl considerase deosebit de supărător în ce-l privea pe Justin. Închise atent computerul – pe care îl ura – împungându-l cu degetul arătător, de parcă s-ar fi temut să nu-l muşte. Se zvonise că o punea pe Ghita Pearson să i-l deschidă în fiecare dimineață. Woodrow îl urmări cum aruncă o ultimă privire de jur-împrejur fără să vadă nimic. Sfârşit de misiune… Capătul vieții… Vă rugăm lăsați locul curat

pentru următorul ocupant… Ajuns la uşă, Justin se întoarse şi privi peste umăr la plantele aflate pe pervazul ferestrei, întrebându-se, probabil, dacă n-ar trebui să le ia cu el sau să lase instrucţiuni privind îngrijirea lor, dar nu făcu nici una, nici alta.

Păşind pe coridor alături de Justin, Woodrow dădu să-l atingă pe braţ, însă un soi de dezgust îl făcu să-şi retragă mâna în ultima clipă. Însă, în acelaşi timp, avu grijă să meargă îndeajuns de aproape pentru a-l prinde, în eventualitatea că Justin s-ar fi împleticit sau ar fi căzut moale pe podea, fiindcă el avea deja aerul unui somnambul care îşi pierduse complet simţul de orientare. Se deplasau încet şi fără să facă prea mult zgomot, însă Ghita sigur îi auzise venind, fiindcă, în momentul în care trecură prin dreptul uşii ei, o deschise şi păşi câţiva metri pe vârfuri alături de Woodrow, şoptindu-i la ureche, dându-şi într-o parte părul blond, astfel încât să nu atingă faţa lui.

— A dispărut. Îl caută pretutindeni.

Dar auzul lui Justin era mai ascuţit decât ar fi anticipat oricare dintre ei. Sau, poate, aflat la limita suportabilului, percepţiile lui deveniseră nefiresc de agere şi vii.

— Cred că vă faceţi griji din cauza lui Arnold, îi zise el Ghitei, cu tonul amabil al unui necunoscut care îţi arată drumul.

Înaltul Comisar era un bărbat hiperinteligent, parcă golit pe dinăuntru, care studia etern câte ceva. Avea un fiu care lucra la o bancă comercială şi o fetiţă pe nume Rosie, suferind de pe urma unor leziuni cerebrale grave, şi o soţie care, atunci când se afla în Anglia, era judecător de pace. Îşi adora toată familia, fără preferinţe între membrii ei şi-şi petrecea weekendurile ţinând-o pe Rosie în portbebe. Cu toate acestea, Coleridge rămăsese, într-un fel, indecis la graniţa bărbăţiei. Încă purta bretele tinereşti la pantalonii largi, populari la Oxford. Haina care

semăna cu pantalonii stătea agățată după ușă, pe un umeraş ce avea înscris numele lui pe el: P. Coleridge, Balliol. Stătea proțăpit în mijlocul biroului spațios, ascultând şi ținând capul cu părul zbârlit înclinat în semn de furie spre Woodrow. Lacrimile îi apăruseră în ochi, iar acum i se scurgeau pe obraz.

— *Mama dracului,* făcu el îndârjit, de parcă ar fi aşteptat acea clipă pentru a folosi expresia în fața cuiva.

— Ştiu, încuviință Woodrow.

— Sărmana fată! Ce vârstă avea? Nimica toată!

— Douăzeci şi cinci.

„De unde ştiu asta!"

— În jur de, se grăbi el să adauge, pentru a crea ideea de incertitudine.

— Arăta ca de optsprezece. Sărmanul Justin şi florile lui!

— Ştiu, încuviință Woodrow din nou.

— Ghita ştie?

— Parțial.

— Ce dracu' facem acum? Nici măcar nu-şi făcuse o carieră. Ăştia erau porniți să-l dea afară la sfârşitul acestui tur. Dacă Tessa n-ar fi pierdut copilul, l-ar fi azvârlit cât colo.

Sătul să stea în acelaşi loc, Coleridge se răsuci, deplasându-se în cealaltă parte a încăperii.

— Rosie a prins sâmbătă un păstrăv de aproape un kilogram, se scăpă el acuzator. Ce părere ai de chestia asta?

Coleridge avea obiceiul de a încerca să câştige timp cu diversiuni neaşteptate.

— Splendid, murmură Woodrow îndatoritor.

— Tessa s-ar fi topit de plăcere să afle asta. Mereu spunea că Rosie îşi va reveni. Iar Rosie o adora.

— Sunt convins.

— Dar n-a vrut să mănânce din el, ia aminte. A trebuit să ținem amărâtul de peşte toată săptămâna în apă ca să supraviețuiască, apoi, când a murit, l-am îngropat în

grădină.

Ridicarea umerilor venea ca un semn că treceau din nou la lucruri serioase.

— Toată istoria asta are un substrat, Sandy. Al naibii de încurcat.

— Sunt conştient de asta.

— Rahatul acela de Pellegrin a telefonat deja şi s-a răstit la mine că trebuie să limităm proporțiile dezastrului – *sir* Benjamin Pellegrin, marele mandarin de la Ministerul de Externe, cu însărcinări speciale în problemele africane şi adversarul de moarte al lui Coleridge – dar cum dracu' să le limitezi când nici nu ştim ce-i cu blestemata asta de problemă? Cred că i-am stricat partida de tenis.

— Tessa a fost cu Bluhm vreme de patru zile şi patru nopți înainte de a muri, spuse Woodrow, aruncând o ocheadă spre uşă, ca să se asigure că stătea încă închisă. Dacă tot e vorba de un dezastru… Au fost la Loki, apoi la Turkana. Au împărțit o căsuță şi Dumnezeu ştie ce-au mai făcut împreună. I-a văzut o armată de oameni.

— Mulțumesc. Îți sunt foarte recunoscător. E exact ce-mi doream să aflu.

Vârându-şi brusc mâinile în buzunarele pantalonilor fără genunchi, Coleridge umbla de colo-colo prin cameră.

— Şi unde mama dracului e Bluhm ăsta acum?

— Îl caută şi-n gaură de şarpe, aşa mi s-a zis. Ultima oară, a fost văzut stând alături de Tessa în automobilul de teren, la plecarea spre şantierul arheologic al lui Leakey.

Coleridge păşi ca pe picioroange până la birou, se lăsă neglijent pe scaun, după care se rezemă de spătar cu mâinile răsfirate în lături.

— Aşadar, majordomul e autorul, constată el. Bluhm a uitat toată educația primită, i-a ras pe cei doi şi a luat capul lui Noah drept amintire, a rostogolit jeepul pe o parte, a încuiat uşile şi a şters-o. Păi, sigur, n-am proceda şi noi la fel? *Mama dracului!*

— Îl cunoşti la fel de bine ca şi mine.

— Ba nu. M-am ferit de el. Nu-mi plac vedetele de cinema când e vorba de acordarea ajutoarelor. Unde naiba a dispărut? Unde e?

În mintea lui Woodrow defila o serie de imagini. Bluhm, africanul curtat de occidentali, un adevărat Apollo al recepțiilor din Nairobi, fermecător, spiritual, frumos. Bluhm şi Tessa, alături, primind şi făcându-i pe oaspeți fericiți, în vreme ce Justin, încântarea debutantelor mai trecute, toarce satisfăcut, zâmbeşte şi serveşte băuturile. Arnold Bluhm, medicul, cândva erou al războiului din Algeria, aflat la tribuna Națiunilor Unite din sala de prelegeri, ținând un discurs pe tema priorităților medicale în caz de dezastru. Bluhm, când petrecerea era pe sfârşite, prăvălit pe un scaun şi părând pierdut şi golit, iar tot ce merită ştiut despre el zăcea ascuns undeva, adânc în scoarță pământului.

— Sandy, nu m-a lăsat inima să-i trimit acasă, tocmai spunea Coleridge, cu glasul mai ferm al celui care şi-a examinat conştiința şi se simte împăcat cu sine. Am considerat că nu e cazul să ruinez cariera unui om, doar fiindcă soției îi plăcea să-şi dea din când în când poalele peste cap. Trăim într-un nou mileniu. Oamenilor trebuie să li se îngăduie să-şi croiască viața aşa cum socotesc ei că e bine.

— Desigur.

— A desfăşurat o activitate a naibii de bună la periferia oraşului, indiferent ce-ar spune despre ea cine ştie cine de pe la Clubul Muthaiga. S-ar putea să le fi dat peste nas băieților lui Moi, dar africanii care aveau un cuvânt de spus o iubeau până la ultimul.

— Fără îndoială, îl aprobă Woodrow.

— De acord, se vârâse în chestia asta cu problemele dintre cele două sexe. Aşa şi trebuia. Dacă Africa ar fi dată pe mâna femeilor, s-ar putea ca lucrurile să se îndrepte.

Mildren intră fără să mai bată.

— Am primit telefon de la Serviciul de Protocol, domnule. Tocmai a fost adus cadavrul Tessei la morga spitalului şi se solicită identificarea neîntârziată. Iar agenţiile de presă urlă în aşteptarea unei declaraţii.

— Cum naiba au adus-o aşa de repede la Nairobi?

— Cu avionul, spuse Woodrow, amintindu-şi sugestia respingătoare a lui Wolfgang, referitoare la tăierea ei în bucăţi pentru a încăpea în cală.

— Nu dăm nicio declaraţie până nu o identificăm, rosti Coleridge tăios.

Woodrow şi Justin stăteau alături, ghemuiţi pe bancheta rabatabilă a unei furgonete Volkswagen a înaltei Comisii, o maşină cu geamuri fumurii. La volan era Livingstone, având-ul pe Jackson, un individ masiv din tribul Kikuyu, îngrămădit lângă el pe bancheta din faţă, pentru cazul că ar fi fost nevoie de cineva cu muşchi zdraveni. Deşi instalaţia de aer condiţionat mergea din plin, interiorul furgonetei amintea de un cuptor. Traficul din centru atinsese culmea aglomeraţiei demente. Microbuze Matutu pline ochi înaintau turbate şi claxonau în stânga şi-n dreapta lor, scoţând fum înecăcios şi azvârlind în aer praf şi mizerie. Livingstone se înscrise într-un sens giratoriu şi trase în faţa unui portal din piatră, în jurul căruia se aflau grupuri de bărbaţi şi femei, într-o mişcare de du-te-vino, părând să scandeze ceva. Luându-i drept demonstranţi, lui Woodrow îi scăpă o exclamaţie de furie, apoi îşi dădu seama că erau îndoliaţi aşteptând să ia cadavrele acasă. Furgonete şi maşini cu panglici roşii ca un cortegiu funerar stăteau parcate lângă trotuar, în aşteptare.

— Sandy, nu trebuie să mergi şi tu. Serios, spuse Justin.

— Ba sigur că trebuie, răspunse cu nobleţe fiul soldatului.

Un grup compact de poliţişti şi, după toate aparenţele, cadre medicale, în halate albe, nu tocmai curate, aşteptau pe scări pentru a-i întâmpina. Grija lor de căpetenie era

să le facă pe plac. Un oarecare inspector Muramba se prezentă şi, surâzând încântat, dădu mâna cu cei doi distinşi domni de la înalta Comisie Britanică. Un asiatic îmbrăcat cu un costum negru se prezentă drept medicul chirurg Banda Singh, la dispoziția lor. Țevile fixate pe tavan, deasupra capului, îi însoțiră cât ținu coridorul a cărui pardoseală din beton, umedă de picăturile ce cădeau de sus, era mărginită de lăzi de gunoi ce dădeau pe afară. „Țevile de apă alimentează frigiderele, îşi aduse aminte Woodrow, însă acestea nu funcționează, fiindcă e pană de curent, iar morga nu are generatoare proprii.” Doctorul Banda porni în frunte, dar Woodrow ar fi fost în stare să găsească şi singur drumul. Dacă o luai la stânga, mirosul dispărea. La dreapta însă, era mai puternic. Latura nesimțitoare a personalității lui preluase din nou comanda. „Datoria unui soldat este să se afle aici, nu să simtă ceva. *Datoria.* De ce Tessa mă face mereu să mă gândesc la datorie?” Se întrebă dacă exista vreo superstiție veche în legătură cu ceea ce pățesc aceia care aspiră să devină adulterini atunci când privesc cadavrele femeilor la care au jinduit. Ajunseră într-o sală de primire neventilată, unde mirosul de moarte era pătrunzător şi părea de-a dreptul lipicios.

O uşă din oțel având urme de rugină le stătea, închisă, în față şi Banda bătu cu pumnul în ea cu gesturi poruncitoare, lăsându-se puțin pe spate şi lovind de patru sau cinci ori la intervale calculate, de parcă ar fi folosit un cod. Scârțâind, uşa se deschise pe jumătate, dând la iveală fețele obosite, îngrijorate, ale trei tineri. La vederea medicului chirurg se traseră înapoi, parcă izbiți de ceva, şi îi îngăduiră să se strecoare pe lângă ei, astfel că Woodrow, rămas în holul ce trăsnea, avu în față imaginea cumplită a dormitorului din şcoala cu internat, cedat morților de SIDA de toate vârstele. Cadavrele uscate stăteau câte două pe un raft. Alte cadavre zăceau pe podeaua dintre rafturi, unele îmbrăcate, altele, goale puşcă, aşezate cu fața în sus sau pe o parte. Altele aveau

genunchii strânşi într-un inutil gest de autoapărare şi bărbiile ridicate în aer, parcă în semn de protest. Deasupra lor, ca o negură agitată şi nămoloasă, atârna un nor de muşte, bâzâind la unison.

În centrul dormitorului, oprit pe intervalul de trecere dintre paturi, era targa semănând cu o masă de călcat pe roți. Pe tăblia acesteia, o masă compactă de un alb arctic, alcătuită de cearşaful înfăşurat, şi două picioare monstruoase, pe jumătate umane, ce ieşeau în afară, amintindu-i lui Woodrow de papucii de casă imitând picioarele palmate ale unei rațe, pe care el şi Gloria îi făcuseră cadou fiului lor Harry de Crăciunul trecut. O mână umflată reuşise, nu se ştie cum, să rămână afară din cearşaf. Degetele erau acoperite cu un start închegat de sânge înnegrit, ceva mai gros la încheieturile degetelor. Vârfurile degetelor erau de un albastru acvamarin. „Imaginați-vă de ce, domnule cancelar... Ştiți ce se întâmplă cu cadavrele pe o vreme ca asta?”

— Domnule Justin Quayle, vă rog, anunță doctorul Banda, cu aerul important al unui şef de ceremonie la o recepție regală.

— Vin cu tine, murmură Woodrow şi, având-l pe Justin alături, porni curajos înainte, la vreme ca să observe cum doctorul Banda ridică pânza albă lăsând la vedere capul Tessei, ca o caricatură grosolană. Falca inferioară era legată pe sub bărbie cu o cârpă mizeră care fusese înfăşurată pe după gât, unde atârnase odată acel colier. Ca un om care se îneacă şi se ridică pentru ultima oară până la luciul apei, împotriva voinței lui, Woodrow înregistra restul: părul negru lipit de țeastă cu ajutorul vreunui pieptene. Obrajii umflați ca aceia ai unui heruvim care suflă în ceva. Ochii închişi şi sprâncenele ridicate şi gura rămasă deschisă strâmb într-o uimire, cu sângele închegat înăuntru, de parcă toți dinții i-ar fi fost scoşi în acelaşi timp. *„Tu?”* exclamă ea prostită, în timp ce fusese ucisă buzele formând un *O* perfect. *„Voi?”* Dar cui i se adresa? La cine se holba, cu pleoapele albe, larg

deschise?

— O cunoaşteţi pe această doamnă, domnule? îl întrebă inspectorul Muramba cu delicateţe pe Justin.

— Da. Da, sigur, mulţumesc, răspunse Justin, fiecare vorbă fiind atent cântărită înainte de a fi rostită. E soţia mea, Tessa. Sandy, trebuie să ne ocupăm de înmormântarea ei. Ar fi dorit să fie îngropată în Africa. Cât de curând posibil... E doar un copil. Nu are părinţi. În afară de mine, nu mai avem cui să-i cerem părerea. Preferabil cât mai repede...

— Da, dar cred că asta depinde, într-o oarecare măsură, de poliţie, spuse Woodrow cu glas răguşit şi abia reuşi să ajungă la un lavoar crăpat unde vomită gata să-i iasă şi ochii din cap, în vreme ce Justin, curtenitor ca întotdeauna, stătea lângă el şi-l cuprinse pe după umăr, murmurând condoleanţe.

Din sanctuarul mochetat al biroului privat, Mildren citi rar şi răspicat către tânărul cu glas neutru de la celălalt capăt al firului:

> „Înalta Comisie anunţă cu regret moartea prin asasinare a doamnei Tessa Quayle, soţia domnului Justin Quayle, prim-secretar al cancelariei. Doamna Quayle a murit pe malul lacului Turkana, în apropiere de Golful Alia. Şoferul ei, domnul Noah Katanga, a fost ucis, de asemenea. Ne vom aminti mereu de doamna Quayle pentru devotamentul ei în slujba cauzei drepturilor femeilor din Africa, precum şi pentru tinereţea şi frumuseţea ei. Dorim pe această cale să exprimăm adâncile noastre regrete soţului doamnei Quayle şi numeroşilor ei prieteni. Drapelul Înaltei Comisii va fi coborât în bernă până la noi ordine. În holul de recepţie al Înaltei Comisii se va instala o carte de condoleanţe.”

— Când veţi difuza asta?

— Am şi făcut-o, îi răspunse tânărul.

II

Familia Woodrow locuia într-o casă construită din piatră, cu ferestre ce imitau stilul Tudor, făcând parte dintr-un grup de case coloniale, aşezate în mijlocul unor grădini mari, tipic englezeşti, în suburbia privilegiată Muthaiga, situată pe un deal, la o aruncătură de băț de Clubul Muthaiga şi de reşedința Înaltului Comisar Britanic şi de uriaşele reşedințe ale ambasadorilor unor țări de care, probabil, nici n-ai fi auzit decât dacă treceai pe străzile largi şi atent supravegheate şi zăreai plăcuțele cu numele lor plasate printre avertismentele în ki-swahili atenționând asupra prezenței unor câini periculoşi. După explozia de la Ambasada S.U.A. din Nairobi, Ministerul de Externe înzestrase casele personalului, ale celor care aveau, cel puțin, gradul diplomatic al lui Woodrow, cu porți de intrare din fier ce nu puteau fi forțate, iar acestea erau păzite cu conştiinciozitate, zi şi noapte, cu schimbul, de exuberanți membri ai tribului Baluhya şi de prietenii şi rudele lor. În jurul perimetrului grădinii, aceleaşi minți înfierbântate construiseră un gard conectat la curent electric pe a cărui coamă fusese plasată sârmă tăioasă ca briciul şi reflectoare pentru depistarea intruşilor care luminau orbitor toată noaptea. În Muthaiga funcționează principii stricte în ceea ce priveşte protecția, dar şi alte lucruri. Până şi cele mai umile case au cioburi din sticlă încastrate în coama gardurilor, iar cele aparținând familiilor din clasa de mijloc au şi sârmă dintr-aceea tăioasă. Însă pentru membru lumii diplomatice, pentru asigurarea liniştii lor, nici mai mult nici mai puțin, decât porți din fier, garduri electrificate, senzori la ferestre şi reflectoare pentru descurajarea intruşilor…

Casa familiei Woodrow avea parter, plus două etaje. Cele două etaje reprezentau ceea ce companiile de securitate numesc un spațiu absolut sigur, fiind protejate de un scut rabatabil din oțel la scara ce ducea la etajul

unu, singura cheie în afara familiei fiind deținută de părinții lui Woodrow. Iar în apartamentul pentru oaspeți de la parter, pe care familia Woodrow îl numea „parterul inferior” sau demisol din cauza pantei dealului, exista o zonă-tampon pentru a-i feri pe membrii familiei de servitori. Acest apartament se compunea din două camere, ambele cu un aspect rece şi zugrăvite în alb şi, având drugi şi grilaje de oțel la ferestre, îți amintea foarte mult de o închisoare. Însă Gloria, anticipând sosirea oaspetelui, le decorase cu trandafiri tăiați din grădină şi cu o lampă de citit luată din camera de toaletă a lui Sandy, plus televizorul şi radioul servitorilor, fiindcă avea să le prindă bine fără ele o vreme. Chiar şi aşa, casa nu era de *cinci stele* – se confesase ea prietenei ei intime, Elena, o englezoaică, soția unui funcționar de la Națiunile Unite, un grec cu palme pufoase – dar sărmanul va putea măcar să stea singur, lucru de care are *nevoie* orice om care pierde pe cineva drag, şi chiar Gloria se simțise *la fel* atunci când Mami murise, dar bine, Tessa şi Justin au avut… păi, sigur că au avut o căsătorie *lipsită de convenții,* dacă se putea spune aşa, deşi, dacă era după părerea Gloriei, ea nu se îndoise nicio clipă că existaseră şi sentimente în acea căsătorie, măcar din partea lui Justin, cu toate că din partea Tessei… „Sincer vorbind, Ela scumpo, doar Dumnezeu ştie, fiindcă *noi* n-o să aflăm niciodată…”

La care Elena, divorțată de mai multe ori şi pricepută să citească oamenii, în timp ce Gloria nu avea niciuna dintre cele două calități, aruncase doar:

— Ei, atunci păzeşte-ți fundul, scumpo! Bărbații proaspăt văduvi pot fi uneori *foarte* libidinoşi.

Gloria era una dintre soțiile de diplomați ce pot servi drept exemplu, care sunt hotărâte să vadă şi partea bună a oricărui lucru. Dacă această parte bună nu era la vedere, izbucnea într-un hohot de râs bine dispus şi spunea: „Ei bine, uite unde am ajuns cu toții!” – ceea ce constituia o chemare ca de goarnă pentru ca toți cei

interesați să se adune laolaltă şi să înfrunte necazurile vieții fără a se plânge. Era ființa care rămăsese fidelă şcolilor particulare care o formaseră şi cărora le trimitea cu regularitate buletine unde descria progresele făcute, devorând, în acelaşi timp, cu aviditate veştile din presă referitoare la fostele ei colege. Cu ocazia fiecărei aniversări a vreunei şcoli expedia câte o telegramă de felicitare foarte vioaie sau, mai nou, mesaje spirituale prin e-mail, de obicei în versuri, fiindcă nu voia ca oamenii să uite că fusese câştigătoarea premiului pentru poezie pe şcoală. Era atrăgătoare, fără a fi sofisticată şi recunoscută pentru locvacitate, îndeosebi când nu prea erau multe de spus. Pe deasupra, mai avea şi acel mers legănat, teribil de dizgrațios, care este adoptat de englezoaicele din clasa aristocrată.

Şi totuşi Gloria Woodrow nu era proastă din naştere. În urmă cu optsprezece ani, la Edinburgh University, fusese evaluată drept una dintre mințile cele mai luminate ale anului ei şi se spunea despre ea că, dacă nu i-ar fi dedicat tot timpul lui Woodrow, ar fi obținut rezultate notabile la politologie şi filosofie. Cu toate acestea, în intervalul scurs de atunci, căsătoria, maternitatea, suişurile şi coborâşurile vieții diplomatice acaparaseră locul ambițiilor pe care, probabil, le avusese cândva. Uneori, spre întristarea mută a lui Woodrow, părea că ea îşi trimisese intelectul la culcare pentru a-şi îndeplini mai bine rolul de soție. Însă el îi era, în acelaşi timp, recunoscător pentru sacrificiul făcut şi pentru modul liniştitor în care ea nu reuşise să-i pătrundă gândurile intime, modelându-se în schimb fără a protesta pentru a nu sta în fața aspirațiilor lui.

— Când o să vreau să am viața mea, o să te anunț, îl asigură ea când, cuprins de una dintre crizele lui de vinovăție şi plictiseală, Woodrow o îndemnase stăruitor să obțină o diplomă, să se apuce de Drept sau de Medicină sau măcar să citească ceva, „pentru numele Domnului”.

— Dacă nu mă placi aşa cum sunt, asta-i cu totul altă

problemă, obişnuia Gloria să răspundă, împingând cu abilitate nemulțumirea lui de la particular spre general.

— Ba da, te iubesc, *te iubesc aşa cum eşti!* protesta el, grăbindu-se să o îmbrățişeze.

Lucru pe care, mai mult sau mai puțin, îl credea şi el însuşi.

Justin deveni prizonierul secret al demisolului în seara aceleiaşi zile negre de luni, când îi fusese adusă vestea morții Tessei, la o oră când limuzinele de pe aleile reşedințelor de ambasadori începeau să fornăie şi să vibreze în spatele porților din fier, înainte de a purcede spre localul ales pentru seară, ca şi cum acesta ar fi reprezentat un colțişor misterios şi celest. E Ziua Luptătorului Lumumba? Ziua Mardeka? Ziua Căderii Bastiliei? Nicio problemă: drapelul național se înalță în grădină, aspersoarele vor fi oprite, covorul roşu pentru primiri va fi întins, servitorii negri cu mănuşi albe se vor agita cu tăvi şi aperitive, la fel cum făceau şi în vremurile coloniale pe care le dezaprobăm cu atâta pioşenie. Iar din cortul ridicat cu acest prilej de către gazdă se va revărsa muzica patriotică de rigoare.

Woodrow călători împreună cu Justin în furgoneta Volkswagen de culoare neagră. De la morga spitalului, Woodrow îl însoțise până la sediul poliției şi-l asistase redactând, cu mâna lui delicată de profesor universitar, o declarație privind identificarea cadavrului soției. Woodrow îi telefonase mai devreme Gloriei pentru a o anunța că, în funcție de traficul din oraş, va sosi cam peste cincisprezece minute cu *oaspetele special* „care va trebui să fie o vreme mai puțin vizibil şi trebuie să ne asigurăm că aşa se va întâmpla”, dar asta nu o împiedică pe Gloria să-i telefoneze urgent Elenei, formând numărul în repetate rânduri până s-o găsească, pentru a discuta cu ea meniuri pentru cină – oare, sărmanului Justin îi plăcea peştele sau îl detesta, fiindcă ea uitase, însă avea impresia că era *cam excentric* – „şi, Doamne, Ela, *despre ce Dumnezeu* să discut cu el cât Sandy e plecat să apere

pozițiile, iar eu rămân cu nefericitul om ore şi ore în şir? Vreau să spun că niciunul dintre subiectele *serioase* nu poate fi abordat."

— Găseşti tu ceva, nu te-ngrijora, dragă, o asigură Elena, nu tocmai amabilă.

Gloria îşi găsi însă timp să-i relateze Elenei despre apelurile telefonice *absolut agasante* pe care le primise din partea presei şi despre altele la care refuzase să răspundă, preferând să-l pună pe Juma, băiatul în casă din tribul Wakamba, să spună că domnul şi doamna Woodrow sunt ocupați; numai că telefonase şi un tânăr extraordinar de bine crescut de la *Telegraph* cu care s-ar fi simțit *extaziată* să vorbească, numai că Sandy a zis nu, sub niciun motiv.

— Poate o să vă scrie, scumpo, spuse Elena cu glas consolator.

Furgoneta Volkswagen cu geamuri fumurii opri pe aleea din fața casei, Woodrow sări vioi pentru a verifica dacă nu apăruseră deja ziariştii şi, imediat după aceea, Gloria avu prilejul să-l vadă pe Justin văduvul, bărbatul care îşi pierduse soția şi fiul sugar în numai şase luni, Justin, soțul înşelat care nu avea să mai fie încornorat, Justin, îmbrăcat cu costumul uşor făcut pe comandă şi cu privirea blândă, lucruri atât de obişnuite în ceea ce-l privea, fugarul ei secret care avea să rămână ascuns în apartamentul de la parter, care îşi scoase pălăria din pai când coborî pe uşa din spate cu spatele spre public – format din Livingstone, şoferul, Jackson, paza de corp şi Juma, care se agita inutil, ca de obicei – cu o înclinare absentă a capului cu chip frumos şi bronzat, când defilă pe lângă ei, îndreptându-se către uşa principală. Ea îi văzu fața, întâi în umbră, apoi în lumina crepusculară, atât de efemeră. El se apropie de ea şi-i spuse: „Bună seara, Gloria, sunteți foarte amabili că mă găzduiți", iar asta cu o voce în care îşi pusese tot curajul, încât ei îi veni să plângă, ceea ce, mai târziu, chiar făcu.

— Suntem *foarte* bucuroşi că putem face ceva să te

ajutăm, dragul meu Justin, murmură ea, sărutându-l cu o tandrețe precaută. Şi nu se ştie nimic de Arnold, din câte am înțeles, nu? N-a sunat nimeni cât erați pe drum?

— Îmi pare rău, draga mea, nicio vorbă. Stăm cu toții ca pe ghimpi, desigur.

„Îndură, gândi ea. Se vede. Îndură ca un erou."

Undeva, în fundal, Woodrow o anunță cu voce îndurerată că trebuia să mai rămână la birou încă o oră, „bine, scumpo?" Va suna, însă Gloria abia dacă se deranja să-l asculte. „Ce, *el* a pierdut pe cineva?" i se adresă ea în gând, pe un ton usturător. Auzi uşile vehiculului trântindu-se şi Volkswagen-ul negru plecă, însă nu-i acordă atenție. Era cu ochii pe Justin, paznicul şi eroul ei tragic. Justin – şi abia acum îşi dădu seama de asta – devenise victima acestei tragedii în aceeaşi măsură ca şi Tessa, fiindcă Tessa murise, în vreme ce Justin va avea de îndurat un chin pe care îl va duce cu el până în mormânt. Obrajii îi deveniseră deja pământii, şi-şi schimbase până şi mersul şi felul de a privi lucrurile din jur. Justin trecu fără să arunce măcar o privire la una dintre mândriile Gloriei, bordurile aleii pe care sădise plante erbacee, plantate conform îndrumărilor lui. Tot astfel trecu şi pe lângă *rhus* şi prin dreptul celor doi arbori *malus* pe care îi primise de la el şi pentru care refuzase să accepte bani. Fiindcă acesta era unul dintre *minunatele* lucruri care îl caracterizau pe Justin, şi cu care Gloria nu reuşise *niciodată* să se obişnuiască – iar asta îi povesti Elenei într-un rezumat kilometric – faptul că el avea cunoştințe *vaste* în domeniul florilor şi grădinilor. „Şi vreau să zic, de unde Dumnezeu a căpătat o *aşa* pasiune, Ela? De la mama lui, pesemne. Nu era, pe jumătate, Dudley? Da, *toată* familia Dudley era înnebunită după grădinărit, fac asta de secole. Fiindcă mă refer la acea ştiință clasică englezească, la *ştiința florilor,* Ela, nu la ceea ce citim noi frunzărind ziarele de duminică.

Conducându-şi prețiosul oaspete pe trepte spre uşa

principală, prin hol şi jos, pe scara servitorilor, către demisol, Gloria îi oferi turul celulei de închisoare ce avea să devină căminul lui pe durata sentinței: dulapul din placaj uşor scorojit „pentru a-ți aşeza costumele, Justin" – de ce Dumnezeu nu-i dăduse lui Ebediah încă cinci şilingi ca să-l şi vopsească? – scrinul mâncat de cari pentru cămăşi şi şosete – cum de nu-i dăduse prin minte să-l căptuşească?

Însă Justin era acela care, ca de obicei, trebuia să se scuze:

— Regret, dar nu prea am multe haine de pus înăuntru, Gloria. Casa mea e asediată de vânătorii de ştiri şi sunt convins că Mustafa trebuie să fi scos receptorul din furcă. Sandy a fost amabil şi mi-a zis că o să-mi împrumute tot ce am nevoie până se liniştesc lucrurile ca să-mi iau câte ceva de acolo.

— Of, Justin, ce *proastă* sunt, exclamă Gloria, roşind.

Dar apoi, fie pentru că nu voia să-l lase singur, fie pentru că nu ştia cum s-o facă, insistă să-i arate frigiderul vechi şi respingător, plin ochi cu sticle cu apă minerală – de ce nu se gândise până acum să schimbe garnitura îmbătrânită din cauciuc? – „şi ai *aici* gheață, Justin, doar să ții puțin folia sub un jet de apă rece pentru a desface cuburile" – şi ceainicul electric din material plastic, pe care îl detestase dintotdeauna; şi ibricul vărgat ca un bondar de la Ilfracombe, puțin crăpat, cu pliculețe de ceai Tedey; şi cutia metalică uzată, cumpărată de la Huntley & Palmer's, în care se găseau biscuiți presărați cu zahăr, pentru cazul că el ar fi dorit să ronțăie ceva înainte de culcare, fiindcă Sandy aşa făcea, deşi i s-a recomandat să mai slăbească. Şi, în sfârşit – slavă Cerului că avea şi ea *ceva* de bun-gust! – splendidul vas cu flori multicolore de gura-leului, pe care le crescuse ea însăşi, pornind de la plantarea semințelor, după indicațiile lui Justin.

— Ei, asta e, acum o să te las să te mai linişteşti, spuse ea, numai că, ajungând la uşă, îşi dădu seama, spre

ruşinea ei, că încă nu rostise vorbele prin care să-şi exprime compasiunea. Justin, dragul meu... începu ea.

— Mulțumesc, Gloria, dar chiar nu este nevoie, îi frână el elanul cu o fermitate neaşteptată.

Frustrată de gestul de compătimire, Gloria se chinui să-şi recapete aerul practic:

— Da, sigur, urci oricând doreşti, de acord, dragă? Cina e la opt, cel puțin teoretic. Un păhărel înainte, dacă simți nevoia... În rest, faci orice doreşti. Sau poți să nu faci nimic. Doar *Dumnezeu* ştie când o să se întoarcă Sandy.

După care urcă recunoscătoare spre dormitorul ei, făcu duş, se schimbă şi se machie puțin, apoi verifică modul în care băieții ei îşi făceau temele. Potoliți de prezența morții în casă, ei lucrau silitori ori se prefăceau c-o fac.

— E groaznic de trist? întrebă Harry, cel mai mic dintre ei.

— Îl vei întâlni mâine. Te rog să te porți politicos şi serios cu el. Mathilda o să vă pregătească hamburgerii. Să mâncați în camera de joacă, nu în bucătărie, s-a înțeles?

O completare întârziată îi țâşni de pe buze chiar înainte de a se fi gândit să o rostească:

— E un domn foarte curajos şi de treabă şi trebuie să-l tratați cu *mare* respect.

Coborând spre salon, rămase uimită văzându-l pe Justin înaintea ei. El acceptă un pahar sănătos de whisky cu sifon, ea îşi turnă un pahar de vin alb şi se aşeză pe un fotoliu, de fapt al lui Sandy, pe care acum şi-l scosese din minte. Minute în şir – nu-şi putu da seama câte, timp real – niciunul nu spuse o vorbă, însă tăcerea era o legătură pe care Gloria o simțea puternică pe măsură ce ținea mai mult. Justin îşi sorbi băutura, iar ea se simți uşurată observând că nu vedea la el noul obicei al lui Sandy, de-a dreptul supărător, de a închide ochii şi de a-şi țuguia buzele, de parcă whiskyul i-ar fi fost oferit pentru a-l degusta. Cu paharul în mână, Justin se

apropie de fereastra până la podea şi privi lung la grădina inundată de lumină – douăzeci de becuri de câte 150 de waţi conectate la generatorul electric propriu, a căror strălucire îi incendia jumătate din faţă.

— Probabil că aşa gândeşte toată lumea, remarcă el pe neaşteptate, reluând o discuţie pe care încă nu o purtaseră.

— Ce anume, dragul meu? întrebă Gloria, nefiind sigură că i se adresase ei, dar punând totuşi întrebarea, deoarece el simţea nevoia de a vorbi cuiva.

— Că ai fost iubit fiind luat drept o persoană care, de fapt, nu eşti. Că devii un soi de escroc. Un hoţ de iubire.

Gloria nu avea habar dacă aşa credeau toţi, era convinsă că ei nu trebuia să creadă asta.

— *Dar nu eşti nicidecum un escroc, Justin,* spuse ea apăsat. Eşti unul dintre oamenii cei mai sinceri pe care i-am cunoscut şi întotdeauna ai fost aşa. Tessa te adora şi aşa se şi cuvenea. A fost o fată foarte norocoasă.

„Iar cât priveşte *hoţul de iubire,* gândi ea, ei bine, nu trebuie să fii detectiv ca să ştii cine fura iubirea în *această* pereche!”

Justin nu răspunse acestei asigurări venite prea uşor, ori o făcu şi nu o percepu ea şi, vreme de o clipă, ea nu auzi decât reacţia parcă în lanţ a câinilor care lătrau; era de ajuns ca unul să înceapă, iar ceilalţi îl imitau, lătratul propagându-se de-a lungul întregii străzi a privilegiaţilor.

— Ai fost întotdeauna *bun* cu ea, Justin, ştii că aşa stau lucrurile. Nu trebuie să te pedepseşti pentru fapte pe care nu le-ai comis. Mulţi procedează astfel când pierd pe câte cineva şi nu e cinstit faţă de ei înşişi. Am dreptate? I-ai fost credincios. Mereu, susţinu ea cu tărie, prin aceasta dând de înţeles că nu acelaşi lucru putea fi afirmat în privinţa Tessei.

Dar aluzia trecu neobservată, Gloria era convinsă: Justin era pe punctul de a vorbi despre nenorocitul de Arnold Bluhm când, spre iritarea ei, auzi clinchetul cheilor soţului în uşă şi-şi dădu seama că vraja fusese

spulberată.

— Justin, prietene, cum îți merge? strigă Woodrow, turnându-şi neobişnuit de puțin vin în pahar, după care se lăsă greu pe canapea. Nu avem nici o veste, regret. Nici bună, nici rea. Nici un indiciu, nici un suspect, nimic deocamdată. Nici urmă de Arnold. Belgienii ne pun la dispoziție un elicopter, iar Londra, un altul. Bani, bani – blestemul nostru, al tuturor! Cu toate astea, el e cetățean belgian, aşa că, de ce nu?! Ce bine arăți, scumpo! Ce-avem la cină?

„A băut, gândi Gloria dezgustată. Se preface că lucrează până târziu, dar stă în birou şi bea, în timp ce eu mă țin de capul băieților ca să-şi facă temele." Auzi un zgomot dinspre fereastră şi constată, spre spaima ei, că Justin îşi făcuse curaj pentru a-şi lua la revedere, speriat, fără îndoială, de modul direct în care vorbise soțul ei.

— N-avem nimic de mâncare? protestă Woodrow. Trebuie să te înzdrăveneşti, bătrâne.

— Eşti foarte amabil, dar nu am poftă de mâncare. Gloria, îți mulțumesc încă o dată! Sandy, noapte bună!

— Iar Pellegrin transmite mesaje de sprijin de la Londra, întregul Minister de Externe e doborât de durere, zice el. Nu a vrut să vorbească în numele lui.

— Bernard a dovedit întotdeauna mult tact.

Gloria privi uşa închizându-se, auzi paşii lui coborând treptele de beton, văzu paharul gol lăsat pe masa din bambus din apropierea ferestrei şi, înspăimântată preț de o secundă, crezu că nu-l va mai revedea vreodată.

Woodrow îşi mâncă porția stângaci, fără să o deguste ca de obicei. Gloria care, la fel ca şi Justin, nu avea poftă de mâncare, avu timp să-l urmărească. Păşind pe vârfuri neliniştit între unul şi celălalt, Juma, băiatul în casă îl urmărea şi el.

— Cum merg lucrurile? murmură Woodrow cu o tărăgănare de conspirator, controlându-şi vocea şi arătă către podea, pentru a o preveni să procedeze şi ea la fel.

— Bine, zise ea, intrând în jocul inițiat de el. Dacă

ținem seama de situație. „Ce faci acolo, jos? se întrebă ea. Stai întins pe pat, flagelându-te pe întuneric? Ori priveşti prin grilaj spre grădină, vorbind cu duhul ei?”

— A apărut ceva semnificativ? tocmai întreba Woodrow, împiedicându-se uşor în ultimul cuvânt, dar reuşind să păstreze discuția aluzivă din cauza lui Juma.

— Ce anume?

— În legătură cu iubirea noastră, zise el şi, rânjind neruşinat, împunse cu degetul către begoniile ei şi formă din buze *Bluhm*, clipă în care Juma se grăbi să aducă o carafă cu apă.

Gloria rămase trează ore în şir lângă soțul ei care sforăia şi, într-un târziu, închipuindu-şi că aude zgomot de jos, se strecură până spre palier şi privi afară pe fereastră. Pana de energie trecuse. Spre stele se înălța aura de culoare oranj a oraşului. Însă în grădină luminată nu bântuia nici Tessa şi nici Justin. Se întoarse în cameră şi-l găsi pe Harry dormind de-a curmezişul patului, ținându-şi degetul mare în gură şi un braț peste pieptul părintelui său.

* * *

Membrii familiei se treziră devreme, ca de obicei, însă Justin le-o luase înainte, deja îmbrăcat cu costumul boțit şi umblând de colo-colo. Arăta îmbujorat, socoti Gloria, puțin agitat, având prea multă culoare în obraji, ceea ce contrasta cu ochii lui căprui. Băieții îi strânseră mâna, cu un aer grav, aşa cum fuseseră dăscăliți, iar Justin le răspunse cu meticulozitate la salut.

— A, Sandy, da, bună dimineața! zise el imediat ce apăru şi Woodrow. Dacă nu te superi, aş vrea să discutăm ceva.

Cei doi se retraseră către terasă.

— E vorba de casa mea, începu Justin de îndată ce rămaseră singuri.

— Casa de aici, bătrâne, sau cea din Londra? replică

Woodrow, făcând un efort inutil de a fi spiritual.

Iar Gloria, auzind fiece cuvânt prin trapa de servire ce dădea spre bucătărie, simți dorința să-i dea cu ceva în cap.

— Despre cea din Nairobi. Hârtiile ei personale, scrisorile avocaților… Actele privind bunurile familiei ei… Documente care sunt de preț pentru amândoi… Nu pot lăsa corespondența ei personală acolo pentru ca polițiștii kenyeni să o jefuiască după cum le vine.

— Şi ce soluție ai, bătrâne?

— Aş vrea să merg acolo. Imediat!

„Ce ferm! îl încurajă Gloria în gând. Ce hotărât, în ciuda a tot ce s-a întâmplat!”

— Dragul meu, imposibil! Ziariştii te vor mânca de viu.

— Nu cred că se va întâmpla chiar aşa. Pot încerca să mă fotografieze, cel mult, după părerea mea. Ar putea striga după mine. Dacă nu le răspund, mai mult de atât nu vor îndrăzni. Am putea merge cât timp sunt plecați să se bărbierească.

Gloria cunoştea pe de rost atitudinea echivocă a soțului ei. Peste câteva clipe, îl va suna pe Bernard Pellegrin. Aşa procedează întotdeauna când simțea nevoia de a-l ocoli pe Porter Coleridge şi de a obține răspunsul pe care voia să-l audă.

— Ascultă, îți spun eu cum facem, bătrâne! Ce-ar fi să-mi dai o listă cu ceea ce vrei şi să i-o strecor eu, cumva, lui Mustafa, după care să aducă el totul aici?

„Tipic, gândi Gloria cuprinsă de furie. Agită-te fără rost, trage de timp, caută soluția cea mai lesnicioasă de a scăpa de răspundere de fiecare dată.”

— Mustafa habar n-ar avea ce să aleagă, îl auzi ea pe Justin, la fel de ferm ca şi mai devreme. Iar o listă nu i-ar sluji la nimic. Până şi cele de cumpărături îl copleşesc. *Îi datorez* asta, Sandy. E o datorie de onoare şi trebuie să o respect. Indiferent dacă tu vii cu mine sau nu.

„Câştigă numai cei care au clasă!” aplaudă Gloria în tăcere, de pe tuşă. *„Bine jucat, ăsta da bărbat!”* Dar chiar

şi aşa, deşi mintea îi rămânea deschisă la tot soiul de intuiţii neaşteptate, nu-i trecu prin cap că soţul ei ar fi avut motivele lui pentru a dori să viziteze casa Tessei.

* * *

Oamenii de presă nu se bărbiereau. Justin se înşela. Sau, dacă era aşa, făceau asta pe peluzele din preajma locuinţei lui Justin, unde îşi petrecuseră noaptea în maşini închiriate, aruncând resturi de mâncare în tufişurile de hortensii. Câţiva vânzători, purtând pantaloni vărgaţi ca ai unchiului Sam şi jobene, deschiseseră o tarabă de la care vindeau ceai. Alţii coceau porumb pe cărbuni. Poliţişti fără vlagă stăteau în jurul unui automobil de patrulare cam obosit, căscând şi fumând. Şeful lor, un bărbat nemaipomenit de gras, cu o centură cenuşie şi lustruită şi cu un Rolex de aur la mână, stătea lăbărţat pe scaunul din dreapta cu ochii închişi. Era şapte şi jumătate. Plafonul jos de nori ascundea oraşul. O sumedenie de păsări negre îşi schimbau mereu locul pe firele aeriene, aşteptând momentul potrivit să se năpustească în jos pentru a se înfrupta din resturi.

— Conduci până dincolo de ei, apoi opreşti, ordonă din partea din spate a furgonetei Woodrow, ca un adevărat fiu de soldat.

Stăteau la fel ca şi în ziua precedentă: Livingstone şi Jackson în faţă, iar Woodrow şi Justin ghemuiţi pe bancheta din spate. Volkswagen-ul negru avea plăcuţe de înmatriculare cu marca CD, dar fiecare al doilea automobil din Muthaiga avea aşa ceva. Un ochi format ar fi depistat prefixul britanic la număr, dar nu se afla prin preajmă cineva atât de informat, astfel că nimeni nu manifestă vreun interes când Livingstone rulă calm, ieşind pe poartă şi apoi urcă panta uşoară. Opri vehiculul fără a-l brusca şi trase frâna de mână.

— Jackson, dă-te jos, coboară dealul până la casa

domnului Quayle. Cum îl cheamă pe portar? i se adresă el lui Justin.

— Omari, răspunse Justin.

— Spune-i lui Omari ca la apropierea furgonetei să deschidă porțile rapid şi să le închidă imediat ce intrăm. Să stai cu el ca să fii sigur că face întocmai. Acum!

Parcă născut pentru a juca acest rol, Jackson coborî alene din vehicul, se întinse, îşi făcu de lucru cu centura şi, în cele din urmă, porni legănându-se la vale către poarta din fier a casei lui Justin unde, sub ochii polițiştilor şi ai ziariştilor i se alătură lui Omari.

— În regulă, să coborâm, îi ordonă Woodrow lui Livingstone. Foarte încet. Nu te grăbi.

Livingstone eliberă frâna de mână şi, cu motorul mergând, lăsă furgoneta să coboare panta cu spatele pe drumul sinuos până când intră cu spatele pe aleea de acces spre poarta casei lui Justin. „Întoarce!”, gândiră cei prezenți acolo. Dacă aşa socotiseră, se lămuriră imediat, fiindcă, în următorul moment, Livingstone apăsă până la fund pedala de accelerație şi porni cu viteză înapoi către poartă, făcându-i pe ziarişti să se zburătăcească speriați care încotro. Poarta se deschise brusc, o latură trasă de Omari şi cealaltă de Jackson. Furgoneta intră, apoi poarta se închise. Aflat pe partea dinspre casă, Jackson urcă dintr-un salt în vehicul, în timp ce Livingstone îl făcu să ruleze restul de drum până la verandă, urcând chiar două trepte şi oprind la câțiva centimetri de uşa principală pe care Mustafa, băiatul de casă, cu o intuiție exemplară, o deschise furtunos dinăuntru, iar Woodrow îl împinse pe Justin înainte, apoi îl urmă cu o săritură până în hol, închizând uşa principală cu un bufnet.

* * *

Casa era cufundată în întuneric. Din respect pentru Tessa sau de teama vânătorilor de ştiri, personalul trăsese draperiile la ferestre. Cei trei, Justin, Woodrow şi

Mustafa, rămaseră în hol. Mustafa plângea în tăcere. Woodrow îi recunoscu fața boțită, strâmbătura care făcea să i se vadă dinții albi, lacrimile alunecându-i de-a curmezișul obrajilor, dârele lor ajungând până sub urechi. Justin îl cuprinsese pe Mustafa pe după umeri, liniştindu-l. Şocat de această demonstrație de afecțiune, prea puțin britanică, venită din partea lui Justin, Woodrow se simți de-a dreptul ofensat. Justin îl trase pe Mustafa la piept, astfel încât falca încleştată a lui Mustafa ajunse să se rezeme de umărul lui. Jenat, Woodrow îşi mută privirea de la ei. În pasaj, dinspre zona destinată servitorilor, începură să apară alte umbre: băiatul *shamba,* un ugandez cu un singur braț, pătruns ilegal în Kenya, care îl ajuta pe Justin la grădinărit şi al cărui nume îi scăpa mereu lui Woodrow, apoi o refugiată pătrunsă ilegal din sudul Sudanului, pe nume Esmeralda, care avea tot timpul necazuri din cauza bărbaților. Tessa nu putea rezista unei poveşti spuse printre suspine, după cum îi era greu să se supună reglementărilor locale. Uneori, casa lor semăna cu un cămin de refugiați africani de handicapați şi oameni ajunşi în pragul prăbuşirii fizice şi psihice. Woodrow discutase nu o dată în contradictoriu cu Justin pe această temă, însă se lovise de îndărătnicia lui ca de un zid. Doar Esmeralda nu plângea. În schimb, avea pe chip acea expresie înlemnită pe care albii o interpretează greşit drept grosolănie sau indiferență. Woodrow ştia că nu era vorba nici de una, nici de cealaltă. Era familiaritate. Aşa este urzită viața *adevărată,* acesta era, de fapt, mesajul. Aşa arătau durerea, ura şi oamenii făcuți fărâme. Aceasta este viața de zi cu zi pe care o trăim de când ne-am născut, iar tu, Wazungu, nu o cunoşti.

Împingându-l cu delicatețe pe Mustafa, Justin îşi împreună mâinile cu cele ale Esmeraldei, care îşi lipi tâmpla cu părul împletit de tâmpla lui. Woodrow trăi senzația că îi era îngăduit să asiste la o demonstrație de afecțiune pe care nu o cunoscuse nici măcar în vis. Oare

Juma ar plânge la fel dacă cineva i-ar tăia gâtul Gloriei? Pe naiba! Dar Ebediah? Dar noua cameristă a Gloriei, al cărei nume nici măcar nu-l ştia? Justin îl strânse la piept pe grădinarul ugandez, îl mângâie pe obraz, apoi le întoarse tuturor spatele şi se prinse cu mâna dreaptă de balustrada scării. Arătând pentru o clipă ca un bătrân, imagine ce nu avea să fie departe de adevăr peste câțiva ani, se avântă în sus pe trepte. Woodrow îl urmări topindu-se în semiîntunericul palierului şi dispărând în dormitorul în care nu pătrunsese niciodată, cu toate că, în secret, şi-l imaginase de nenumărate ori.

Constatând că a rămas singur, Woodrow căută să-şi găsească un loc, simțindu-se amenințat, senzație pe care o încercase de fiecare dată când pătrunsese în casa ei: aceea de băiat de la țară care a venit la oraş. „Dacă e cocteil, cum se face că nu-i cunosc pe oamenii aceştia? Ce cauză ni se cere să susținem în seara asta? În ce cameră se va afla ea? Unde-i Bluhm? Alături de ea, mai mult ca sigur. Ori în bucătărie, făcându-i pe servitori să se tăvălească de râs.” Aducându-şi aminte de scopul vizitei, Woodrow înaintă încet pe coridorul cufundat în semiîntuneric, spre uşa salonului. Era descuiată. Razele clar conturate ale soarelui de dimineață împungeau printre draperii, iluminând scuturile şi măştile, precum şi covoraşele zdrențuite, țesute manual de paraplegici, cu care Tessa reuşise să mai dea viață mobilierului dezolant pus la dispoziție de guvern. „Cum făcuse ca totul să devină fermecător cu ajutorul unor lucruri de nimic? Acelaşi şemineu din cărămidă ca şi al nostru, aceleaşi traverse din fier încastrate, maimuțărind grinzile din lemn ale veselei Anglii. Totul la fel ca la noi, dar mai mic, fiindcă familia Quayle nu are copii şi se află cu un grad mai jos. Atunci de ce casa Tessei părea întotdeauna un cămin adevărat, în timp ce a noastră a rămas doar sora ei urâtă şi lipsită de imaginație?”

Ajunse în mijlocul încăperii şi se opri, blocat de forța amintirii. „Aici am stat şi i-am ținut o predică fiicei

contesei, din apropierea acestei atrăgătoare mese cu intarsii la care, după cum spunea ea, mama ei ținuse foarte mult, în timp ce eu strângeam între degete spătarul acestui scaun din lemn satinat şi făceam pe autoritarul, asemeni unui părinte din epoca victoriană. Tessa, stând acolo, în fața ferestrei, cu razele soarelui trecând direct prin rochia din bumbac. Oare, ştia că mă adresam unei siluete dezgolite? Că doar privind-o însemna să-mi văd adeverindu-se visurile despre ea, fata mea de pe plajă, necunoscuta întâlnită în tren?"

— Am socotit că ar fi bine să trec pe aici, începu el cu glas hotărât.

— De ce crezi asta, Sandy? întreabă ea.

Ora unsprezece dimineața. Odată şedința cancelariei terminată, Justin trimis în siguranță la Kampala, ca să participe la o conferință inutilă cu durata de trei zile cu tema „Ajutoare şi Eficiență". „Eu am sosit aici cu treburi oficiale, dar mi-am parcat maşina pe o stradă lăturalnică, la fel ca orice amant ce se ştie vinovat, care face vizite frumoasei soții a unui frate funcționar. Şi, Dumnezeule, ce frumoasă e! Tânără, cu sâni fermi şi bine conturați, care nu se clintesc. Cum de se îndură Justin să o scape din ochi? Tineri îi sunt şi ochii cenuşii, larg deschişi şi furioşi, la fel şi surâsul, prea înțelept pentru vârsta ei." Woodrow nu-i poate vedea zâmbetul fiindcă ea e luminată din spate. Dar îl poate simți în vocea ei. Glasul acela studiat, şiret şi ațâțător. Şi-l putea reînvia în memorie în orice clipă. Tot astfel putea readuce în fața ochilor linia taliei şi coapsele siluetei goale, fluiditatea înnebunitoare a mersului ei, nici nu era de mirare că ea şi Justin s-au întâlnit – provin doar din aceeaşi sursă de exemplare pure – apariția aceleiaşi rase pure, despărțindu-i însă douăzeci de ani.

— Tess, vorbesc serios, situația nu mai poate continua astfel.

— Nu-mi spune Tess.

— De ce nu?

— Acest nume e rezervat.

„Pentru cine? se întreabă el. Pentru Bluhm sau pentru vreun alt amant?” Quayle nu i se adresa cu Tess. Nici Ghita, din câte ştia.

— Pur şi simplu, nu se poate să te mai exprimi atât de liber. E vorba de părerile tale.

Iar apoi pasajul pe care îl pregătise dinainte, cel în care îi reaminteşte de îndatoririle de soţie serioasă a unui diplomat aflat la post. Dar nu reuşeşte nicicum să-l ducă până la capăt. Cuvântul *îndatorire* o îmboldeşte să reacţioneze.

— Sandy, *datoria* mea e Africa. A ta care e?

Woodrow rămâne uimit că trebuie să răspundă în nume personal.

— Faţă de ţara mea, dacă-mi îngădui să fiu preţios... Ca şi Justin, de altfel... Faţă de Minister şi de şeful Misiunii. Asta te lămureşte?

— Ştii că nu. Nici pe departe. E *departe* de adevăr.

— De unde să ştiu eu asta?

— Eu mi-am închipuit că ai putea veni să discuţi cu mine despre documentele zdrobitoare pe care ţi le-am dat.

— Nu, Tessa, nu pentru asta. Am venit pentru a-ţi cere să nu mai vorbeşti necontrolat despre neregulile comise de guvernul lui Moi în faţa oricărui Tom, Dick sau Harry din Nairobi. Mă aflu aici ca să te rog să devii o membră a echipei, în loc să... hmm, du singură fraza până la capăt! încheie el răutăcios.

„I-aş fi vorbit astfel dacă aş fi ştiut că era însărcinată? Poate că nu chiar atât de direct. Dar, oricum, aş fi discutat cu ea. Puteam bănui că e însărcinată când încercam să-i studiez silueta goală? Nu. O doream dincolo de orice, aşa cum îşi dăduse şi ea seama după glasul meu gâtuit şi rigiditatea mişcărilor mele.”

— Prin urmare, vrei să spui că le-ai citit? întreabă ea, agăţându-se cu încăpăţânare de problema documentelor. O să-mi declari peste o clipă că nu ţi-ai găsit timp.

— Sigur. Le-am citit.

— Şi ce concluzie ai tras după ce le-ai citit, Sandy?

— N-am aflat ceva ce nu ştiam şi nu pot face nimic în legătură cu asta.

— Uite, Sandy, asta e o atitudine negativă! Ba mai grav: e lipsă de curaj. *De ce* nu poţi face nimic?

Woodrow, detestându-se pentru ceea ce afirmă:

— Fiindcă noi suntem diplomaţi, Tessa, nu poliţişti. Guvernul Moi e corupt peste măsură, aşa afirmi. Nici nu m-am îndoit vreodată de asta. Populaţia moare de SIDA, ţara e ruinată financiar, nu există niciun colţişor, de la turism, faună, învăţământ, transporturi şi terminând cu comunicaţiile, care să nu se prăbuşească din cauza corupţiei, incompetenţei şi neglijenţei. Bine ai remarcat... Miniştrii şi funcţionarii superiori deturnează camioane întregi cu alimente şi medicamente destinate refugiaţilor care mor de foame, uneori cu complicitatea angajaţilor agenţiilor de ajutorare, afirmi tu. Sigur că da. Cheltuielile pentru ocrotirea sănătăţii se ridică la câţiva dolari pe cap de locuitor, iar asta e valabil înainte ca toţi cei din capul listei şi până la ultimul să-şi fi luat partea. Poliţia maltratează în mod invariabil pe oricine se dovedeşte îndeajuns de lipsit de înţelepciune să aducă aceste chestiuni în atenţia publicului. De asemenea, adevărat. Le-ai studiat metodele. Folosesc tortura cu apă, zici tu. Îi udă, apoi îi bat, ceea ce reduce semnele vizibile. Ai dreptate. Aşa procedează. Nu aleg defel. Iar noi nu protestăm. Îşi închiriază propriile arme bandelor ucigaşe cu care sunt în relaţii amicale, pentru a le fi înapoiate în zori, altfel nu-şi capătă înapoi garanţia. Înalta Comisie împărtăşeşte dezgustul tău, dar tot nu protestează. De ce? Fiindcă suntem aici, slavă cerului, să reprezentăm ţara *noastră,* nu pe *a lor.* Avem în Kenya treizeci şi cinci de mii de britanici indigenizaţi, a căror viaţă nesigură depinde de capriciile preşedintelui Moi. Înalta Comisie nu are sarcina de a le face viaţa mai grea decât este deja.

— Iar tu trebuie să reprezinţi interesele britanice, îi reaminteşte ea în glumă.

— Acesta nu este un păcat, Tessa, o pune el la punct, străduindu-se să smulgă cu forța din câmpul vizual umbra sânilor ei, ce se întrezăresc prin fibrele rochiei. Comerțul nu e un păcat. Tranzacțiile comerciale cu țările înapoiate nu reprezintă un păcat. În realitate, le ajută să se dezvolte. Face posibilă reforma. Tipul de reformă pe care îl dorim noi. Le aduce în lumea modernă. Ne permite *nouă* să *le* ajutăm. Cum putem ajuta o țară săracă dacă nu suntem noi înşine bogați?

— Prostii.

— *Poftim?*

— Astea sunt prostiile înşelătoare, pompoase, cu pretenții de sinceritate, promovate de Ministerul de Externe, dacă vrei o caracterizare completă, demnă de neprețuitul Pellegrin în persoană. Comerțul nu-i face nicidecum mai bogați pe cei săraci. Aşa se cumpără funcționarii guvernamentali şi se deschid conturi în bănci elvețiene.

— Te contrazic cu toată tăria…

Ea îl întrerupe fără menajamente:

— Atunci e un dosar oarecare şi fă-l uitat! Bine? Deocamdată nu întreprindem nicio acțiune, semnat Sandy. Grozav. Mama democrațiilor se dovedeşte, încă o dată, de o ipocrizie desăvârşită, propovăduind libertatea şi drepturile omului pentru toți, numai pentru că ea speră să scoată un ban şi din asta.

— Nu-i deloc adevărat! Băieții lui Moi sunt nişte ticăloşi, iar bătrânul mai are câțiva ani la conducere. Însă la orizont se întrevăd lucruri bune. O vorbă strecurată la urechea cui trebuie sau o abținere colectivă a națiunilor de a mai oferi ajutoare – diplomație discretă – fiecare îşi atinge efectul. Iar Richard Leakey ajunge să fie numit membru al cabinetului pentru a pune stavilă corupției şi a da asigurări țărilor finanțatoare că pot reîncepe, fără a-i mai îmbogăți pe escrocii lui Moi.

Începe să vorbească la fel ca o telegramă de îndrumare, şi-şi dă seama de asta. Ba, mai grav, ştie şi ea asta, lucru

scos în evidență de un căscat ostentativ.

— S-ar putea ca țara asta să nu aibă un prezent prea fericit, dar are un viitor mare, încheie el brav.

Şi aşteaptă un gest de întâmpinare din partea ei, drept confirmare că se îndreaptă amândoi către un armistițiu chinuit.

„Dar Tessa, îşi aduce el aminte prea târziu, la fel ca şi prietena ei, Ghita, nu ştie ce e acela compromisul. Amândouă sunt prea tinere ca să creadă că adevărul poate fi atât de simplu."

— Documentul pe care ți l-am prezentat îți pune la dispoziție nume şi numere de conturi bancare, insistă ea fără milă. Sunt identificați şi incriminați miniştri. Acesta n-ar putea constitui un cuvânt la urechea cui trebuie? Sau au surzit cu toții?

— Tessa...

Ea se îndepărtează, iar el a venit până aici ca să fie mai aproape de ea.

— Sandy...

— Înțeleg ce vrei să spui. Te aud. Dar, pentru numele lui Dumnezeu – în numele rațiunii – doar nu vorbeşti serios când sugerezi că guvernatorul Maiestății Sale, în persoana lui Bernard Pellegrin, să organizeze o vânătoare de vrăjitoare împotriva miniştrilor numiți ai guvernului kenyan! Vreau să spun, Doamne! e ca şi cum noi, britanicii, am fi incoruptibili. Înaltul Comisar kenyan din Londra are dreptul să ne spună *nouă* să facem curățenie *în propria noastră ogradă?*

— Asta-i o scuză ieftină, şi tu ştii asta! explodează Tessa, fulgerându-l cu privirea.

Woodrow nu-l luase în calcul pe Mustafa. Acesta intră tăcut, aplecat. Întâi, cu mare precizie, aşază o măsuță pe covor, la jumătatea distanței dintre ei, apoi o tavă cu o cafetieră, amândouă din argint, şi coşulețul din argint al mamei Tessei, plin cu prăjituri din aluat fraged. Iar întreruperea evident că stimulează atotputernicul simț teatral al Tessei, fiindcă ea îngenunchează, păstrându-şi

spatele drept, cu umerii înălțați, făcând materialul rochiei să se întindă peste sâni, timp în care își presară frazele cu întrebări amuzant-înțepătoare în legătură cu preferințele lui în materie de cafea.

— Parcă o bei neagră, Sandy, sau vrei şi o picătură de frişcă – ori am uitat? întreabă ea mimând amabilitatea.

„Aşa e viața fariseică pe care o ducem, pare ea să-i comunice. Un *continent piere în fața noastră, iar noi stăm aici în picioare sau în genunchi şi bem cafea de pe o tavă de argint, în vreme ce, pe stradă, copiii plâng de foame, bolnavii mor, iar politicienii ticăloşiți ruinează națiunea care a fost păcălită pentru a-i alege."*

— O vânătoare de vrăjitoare – fiindcă tot ai adus vorba – ar fi un început excelent. Rostiți-le numele, faceți-i de ruşine, tăiați-le capetele şi puneți-le în pari la porțile oraşului, zic eu. Necazul e că nu merge. Aceeaşi listă a ruşinii se publică anual în ziarele din Nairobi şi aceiaşi politicieni apar de fiecare dată. Nimeni nu e destituit, nimeni nu e trimis în judecată.

Tessa îi întinde o ceaşcă, rotindu-se pe genunchi pentru a ajunge la el.

— Dar asta nu te tulbură, nu-i aşa? Eşti apărătorul acestui *status-quo.* E o hotărâre pe care ai luat-o singur. Nu ți-a impus-o nimeni. Tu ai ales! Tu, Sandy! Într-o zi te-ai privit în oglindă şi ai socotit: „Salut, de aici înainte o să tratez lumea aşa cum este. O să obțin condițiile cele mai avantajoase pentru Anglia şi se va chema că-mi fac datoria. N-are importanță că îndeplinirea acestei îndatoriri e sinonimă cu supraviețuirea câtorva dintre cele mai detestabile guverne din lume. O voi face oricum."

Îi oferă zahăr. El refuză cu un gest mut.

— Prin urmare, regret, dar nu putem cădea de acord, aşa e? Eu vreau să strig în gura mare. Tu vrei să-mi vâr capul în nisip alături de tine. Îndatorirea femeii înseamnă fuga de răspundere a unui bărbat. Ce alte noutăți mai ai?

— Iar Justin? întreabă Woodrow, jucându-şi ultima carte, deja inutilă. El ce rol are în treaba asta aş vrea să

ştiu?

Ea tresare, simţind capcana.

— Justin e Justin, îi răspunde ea cu precauţie. El a ales, la fel şi eu.

— Iar Bluhm e Bluhm, presupun, rosteşte Woodrow batjocoritor, împins de gelozie şi furie să pronunţe numele pe care îşi promisese că nu-l va rosti cu niciun chip. Iar ea, evident, şi-a jurat să nu-l audă. Graţie unei amare discipline intime, ea reuşeşte să-şi ţină buzele strânse, aşteptând ca el să se facă şi mai tare de râs. Bănuială pe care el, îndatoritor, o confirmă. Cu vârf şi îndesat.

— De exemplu, te-ai gândit că aduci prejudicii carierei lui Justin? întreabă el cu un aer arogant.

— Ăsta-i motivul pentru care ai venit să discuţi cu mine?

— În esenţă, da.

— Mă gândeam că voiai să mă salvezi de mine însămi. Acum se dovedeşte că ai venit să-l salvezi pe Justin de mine. Ce gest cavaleresc din partea ta!

— Îmi închipuisem că interesele tale şi ale lui Justin coincid.

Un hohot crispat, lipsit de umor, pe măsură ce furia revine în glasul ei... Numai că, spre deosebire de Woodrow, ea nu-şi pierde cumpătul.

— Dumnezeule, Sandy! Cred că eşti singura persoană din Nairobi care îşi imaginează aşa ceva!

Se ridică, semn că jocul s-a încheiat.

— Consider c-ai face mai bine să pleci. Altfel o să înceapă lumea să bârfească despre noi. Vei afla cu uşurare că n-o să-ţi mai trimit documente. Doar n-o să te silesc să uzezi tocătorul de hârtie al Înaltului Comisar, nu? S-ar putea să pierzi punctele necesare pentru promovare.

Retrăind această scenă aşa cum o revăzuse mereu în cele douăsprezece luni ce trecuseră de când se petrecuse, simţind din nou umilinţa, frustrarea şi privirea ei

dispreţuitoare arzându-l în spate atunci când îşi luase rămas-bun, Woodrow deschise pe furiş un sertar mai îngust al mesei cu intarsii, la care mama ei ţinuse atât de mult, şi-şi plimbă mâna prin el, strângând laolaltă tot ce găsi. „Am fost beat, am fost nebun,” îşi zise el în încercarea disperată de a duce la bun sfârşit această acţiune. „Tânjeam să fac ceva necugetat. Încercam să-mi prăbuşesc acoperişul în cap, ca să pot vedea cerul limpede.”

Un petic de hârtie, atât îşi dorea, în vreme ce umbla şi scotocea agitat prin sertare şi pe rafturi, o bucată de hârtie bleu, aproape de nebăgat în seamă, din filele de birou cu însemnele regale pe ea, scrisă doar pe o parte, de propria-i mână, declarând lucruri de nespus în cuvinte care nu sunt deloc echivoce – nu spune: „Pe de o parte asta, dar pe de alta nu mai pot face nimic” – semnat, nu cu S sau SW, ci Sandy, cu un scris citeţ şi foarte asemănător cu WOODROW, cu litere de tipar după aceea, pentru a demonstra întregii lumi şi Tessei Quayle că, vreme de cinci minute demente petrecute în biroul său în aceeaşi seară, cu silueta ei dezgolită chinuindu-i încă memoria şi cu un pahar mare de whisky destinat oaspeţilor, aflat lângă cotul iubitei timide, un Sandy Woodrow, şef al cancelariei de la înalta Comisie Britanică din Nairobi, a comis o acţiune de o nebunie calculată, deliberată şi fără de egal, riscându-şi cariera, soţia şi copiii într-un efort sortit eşecului de a-şi aduce viaţa mai aproape de sentimente.

Şi, după ce scrisese ce scrisese, băgase scrisoarea respectivă în plicul cu însemnele regale şi-l lipise după ce linsese partea gumată cu limba pe care rămăsese aroma de whisky. Caligrafiase cu grijă numele destinatarului şi – ignorând toate glasurile interioare, de bun-simţ, care îl îndemnau să mai aştepte o oră, o zi, o altă viaţă, să mai bea un pahar de scotch, să facă cerere de concediu pentru a pleca acasă sau, cel puţin, să trimită scrisoarea a doua zi dimineaţa, după ce a cugetat peste noapte dacă

e cazul – o dusese singur până în camera de poştă a Înaltei Comisii, unde un funcționar localnic, din tribul Kikuyu, pe nume Jomo, după marele luptător Kenyatta, fără să se deranjeze a întreba de ce ar trimite şeful cancelariei o scrisoare prin curier, mai ales dacă era adresată PERSONAL, către silueta goală a frumoasei soții a unui coleg şi subordonat, o introdusese într-un sac pe care scria LOCAL NESECRET, rostind cântat cu supuşenie: „Noapte bună, domnule Woodrow”, în timp ce el ieşea.

* * *

Felicitări de Crăciun.

Invitații vechi marcate cu o cruce drept „nu” cu scrisul Tessei. Altele, însemnate mai apăsat: „nici gând”.

Ilustrate vechi de la Ghita cu urări de bine, înfățişând păsări indiene.

O bucată de panglică, un dop de la o sticlă de vin, un teanc de cărți de vizită ale unor diplomați, ținute laolaltă de o clemă cu dinți.

Dar nu era nicio bucățică de foaie bleu cu însemnele Maiestății Sale care să se încheie cu o mâzgălitură triumfătoare: „Te iubesc, te iubesc şi te iubesc. Sandy.”

Woodrow se strecură iute de-a lungul ultimelor rafturi, deschizând cărți la întâmplare, desfăcând cutii cu fleacuri femeieşti, recunoscându-se deja învins. „Linişteşte-te, domnule”, îşi făcu el curaj, în timp ce se zbătea să transforme veştile proaste în veşti bune. „De acord: nicio scrisoare. De ce *ar mai exista* o scrisoare? *La Tessa? După douăsprezece luni?* Pesemne c-a azvârlit-o la coş chiar în ziua primirii. O femeie ca ea, cu care nu te poți abține să nu flirtezi, cu un soț pămpălău, e curtată de cel puțin două ori pe lună. De trei ori! Zilnic!” Transpira în Africa sudoarea îl invada ca un duş lipicios, apoi se usca. Rămase cu capul întins înainte, lăsând torentul să-l învăluie, trăgând cu urechea.

„Ce Dumnezeu face omul acela la etaj, umblând tăcut de colo-colo? spusese ceva despre hârtii personale. Scrisori de la avocați. Ce hârtii putea păstra ea la etaj care să fie prea personale pentru a rămâne la parter?” Telefonul din salon suna. Țârâise neîntrerupt de când intraseră în casă, însă îl auzea abia acum. Ziariști? Amanți? Cui îi păsa? Îl lăsă să sune. Revedea în minte planul etajului de la propria casă şi îl aplica la cea de aici. Justin era în camera de deasupra cum urcai, în stânga scării. Acolo se afla o cameră de toaletă şi baia, plus dormitorul principal. Îşi aduse aminte că Tessa îi spusese că transformase camera de toaletă în cameră de lucru: „Nu numai bărbații îşi au propriul bârlog, Sandy. Şi noi, fetele, avem aşa ceva,” rostise ea provocator, ca şi cum i-ar fi dat lecții de anatomie. Ritmul paşilor se schimbă. „Acum adună hârtiile din diferite locuri. Ce anume? *Documente care sunt prețioase pentru amândoi.* Şi pentru mine”, gândi Woodrow, amintindu-şi îngrețoşat de propria-i neghiobie.

Constatând că acum stătea la fereastra de unde se vedea grădina, trase draperia deoparte şi văzu şirurile ordonate de tufe înflorite, mândria „zilelor uşilor deschise” oferite de Justin personalului din subordine, când le servea căpşuni cu frişcă şi vin alb de la gheață, apoi le oferea o plimbare prin paradisul său. „Un an de grădinărit în Kenya face cât zece în Anglia,” îi plăcea lui să susțină când îşi începea pelerinajele comice în jurul cancelariei, întinzându-le flori fetelor şi băieților. Era singurul subiect, dacă se gândea bine, în legătură cu care îl auzise lăudându-se. Woodrow privi printre gene de-a lungul coamei dealului. Casa familiei Quayle nu era departe de a lui. După cum erau amplasate pe deal, noaptea fiecare dintre ei putea vedea luminile aprinse ale celeilalte case. Privirea i se fixă exact asupra ferestrei de la care privise adesea în această direcție. Dintr-o dată, se simți în pragul lacrimilor, ceea ce nu i se întâmplase până atunci. Simți părul ei pe față. Înota în ochii ei, percepând

parfumul ei şi mirosul de iarbă dulce şi încinsă, „pe care l-ai simţit când dansai cu ea de Crăciun, la Muthaiga Club şi, cu totul întâmplător, nasul ţi s-a atins de părul ei. Asta e din cauza draperiilor", îşi dădu el seama, aşteptând ca lacrimile răsărite să se zvânte. „Au păstrat mirosul ei, iar eu stau lipit de ele." Dintr-un impuls neînţeles, prinse perdeaua cu ambele mâini, cât pe ce să-şi îngroape faţa în ea.

— Îţi mulţumesc, Sandy… Iartă-mă că te-am făcut să aştepţi!

Se răsuci, îndepărtând, în acelaşi timp, draperia. Înalt, Justin apăruse în prag, pârând la fel de stânjenit cum se simţea şi Woodrow şi ţinând într-o mână o geantă din piele, lungă, de culoare oranj, amintind de un cârnat, plină ochi şi foarte scorojită, având ţinte, colţare şi încuietori, toate din alamă, la ambele capete.

— Ai rezolvat totul, bătrâne? Ţi-ai îndeplinit datoria de onoare? întrebă Woodrow, luat prin surprindere, dar, ca orice bun diplomat, recăpătându-şi farmecul pe dată. *Foarte bine.* Deci asta e… Şi ai luat tot ce doreai – doar asta?

— Aşa cred. Da. Până la un punct.

— Pari nesigur.

— Serios? Nu asta voiam să spun. Era a tatălui ei, explică el, făcând un gest către geantă.

— Seamănă, mai curând, cu geanta unui doctor ce se ocupă de avorturi, spuse Woodrow, încercând să pară prietenos.

Întinse o mână ca să-l ajute, dar Justin preferă să-şi care singur comoara. Woodrow coborî la furgonetă, Justin urcă după el, aşezându-se şi ţinând un braţ petrecut pe după geanta veche din piele care avea şi mânere. Strigătele ziariştilor pătrunseră până la ei prin pereţii subţiri:

— *Credeţi că Bluhm a ucis-o, domnule Quayle?*

— *Hei, Justin, proprietarul ziarului oferă o avere…*

Din direcţia casei, acoperind ţârâitul telefonului, lui

Woodrow i se păru că aude un copil plângând şi îşi dădu seama că era Mustafa.

III

La început, față de temerile lui Woodrow şi ale Înaltului Comisar, prezentarea de către presă a asasinării Tessei se dovedi departe de a fi brutală. „Nişte jigodii care se pricep ca nimeni alții să facă din țânțar armăsar,” remarcase precaut Coleridge, însă aceştia se arătară la fel de capabili să minimalizeze un subiect care putea deveni de scandal. În primele zile, aşa au reacționat. Primele intervenții în presă sunau cam aşa: „Soția trimisului britanic – ucisă cu cruzime de oameni ai tufişurilor”, iar această abordare directă, de la ziarele serioase şi până la cele de scandal, se adresa unor cititori inteligenți, informându-i. Se insista asupra pericolelor cu care se confruntau cei ce lucrează în domeniul ajutoarelor umanitare în întreaga lume şi apărură şi articole de fond neiertătoare la adresa incapacității Națiunilor Unite de a-şi proteja propriii angajați şi la pierderile tot mai numeroase din rândurile celor care aveau curajul să participe la acțiuni umanitare. Se vorbea insistent despre triburi nelegiuite care recăzuseră în canibalism, practicând uciderile rituale, vrăjitoria şi îngrozitorul negoț cu piei umane. Se făcu mult tapaj în legătură cu prezența bandelor rătăcitoare de imigranți ilegali din Sudan, Somalia şi Ethiopia. Cu toate acestea, nu a transpirat absolut nimic despre faptul imposibil de negat că Tessa şi Bluhm, în văzul tuturor oaspeților şi angajaților de la Oasis, dormiseră în aceeaşi căsuță în noaptea de dinaintea morții ei. Bluhm era descris drept un „funcționar de origine belgiană care se ocupa de ajutoare” – corect – „consultant pe probleme medicale al Națiunilor Unite” – eronat – „expert în boli tropicale” – eronat – şi se exprima temerea că fusese răpit de către ucigaşi pentru a stoarce vreo răscumpărare sau pentru a fi omorât.

Legătura dintre experimentatul doctor Arnold Bluhm şi frumoasa şi tânăra lui însoțitoare era descrisă ca fiind

devotament, colaborare în cadrul acțiunilor umanitare. Şi asta a fost tot. Noah ajunse să fie menționat doar la ediția a doua, după care trecu în uitare, murind pentru a doua oară. Uciderea de negri, după cum ştie orice ucenic de pe Fleet Street, nu reprezintă o ştire importantă, însă o decapitare merita amintită. Întreaga atenție neiertătoare era îndreptată asupra Tessei, fata din înalta societate, devenită jurist la Oxbridge, o adevărată prințesă Diana a săracilor Africii, Maica Teresa a ghetourilor din Nairobi, îngerul Organizației Mondiale a Alimentației, cea căreia îi pasă de cei din jur. Un articol de fond din *Guardian* insista mult asupra faptului că femeia-diplomat [sic!] a noului mileniu îşi găsise moartea în apropierea leagănului omenirii descoperit de Leakey şi, de aici, ajungea la tulburătoarea morală că, deşi atitudinile rasiale se mai pot schimba, nu suntem în stare să stăvilim insondabilele izvoare ale sălbăticiei care se găsesc în adâncul sufletului fiecărui om. Articolul îşi pierduse din forță din cauza unui corector ce nu cunoştea defel continentul african şi mutase asasinarea Tessei pe malurile lacului Tanganyika, în loc de Turkana.

Ziarele publicaseră din belşug fotografii ale ei. Tessa, copilaşul zâmbitor în brațele tatălui ei, pe vremea când onoratul judecător era doar un umil avocat pledant, chinuindu-se să supraviețuiască cu jumătate de milion pe an. Tessa, la zece ani, cu codițe şi costum de călărie, la şcoala particulară rezervată fetelor din familii bogate, având un ponei ascultător în fundal. (Deşi mama ei fusese contesă de origine italiană, observa redactorul cu o nuanță de aprobare, părinții, în înțelepciunea lor, hotărâseră să ofere fetei o educație tipic britanică.) Tessa, „fata de aur” ajunsă la adolescență, în bikini, cu gâtul, la acea dată, neatins, frumos pus în evidență de priceperea editorului de fotografie. Tessa, având pe cap o tocă aşezată puțin şmechereşte, cu robă academică şi cu minijupă. Tessa în straiele groteşti purtate de avocații pledanți britanici, călcând pe urmele tatălui ei. Tessa, în

ziua căsătoriei cu Justin, bătrâiorul absolvent de la Eton, arborând zâmbetul şi mai lipsit de tinereţe al celor ce au trecut pe acolo.

Faţă de Justin, presa manifestă o rezervă neobişnuită, pe de o parte, fiindcă nimeni nu dorea să adauge vreun element care să pângărească imaginea sclipitoare a eroinei momentului, iar, pe de alta, fiindcă aveau extrem de puţine lucruri de spus despre el. Justin era unul dintre „funcţionarii credincioşi ai Organizaţiei Mondiale a Alimentaţiei, situat la mijlocul ierarhiei" – a se citi „hârţogar" – multă vreme burlac, „având tradiţie diplomatică în familie" şi care, înainte de a se căsători, servise drapelul britanic în câteva dintre cele mai nefericite puncte fierbinţi ale planetei, printre care Aden şi Beirut. Colegii îşi aminteau cu un aer amabil de sângele-rece dovedit de el în momente de criză. În Nairobi condusese o „conferinţă internaţională pe teme tehnice legate de ajutoare". Nimeni nu a folosit sintagma „ţară înapoiată". Ca un aspect oarecum comic, se vădi că exista o mulţime de fotografii ale lui, făcute fie înainte de căsătorie, fie după. Un „instantaneu de familie" înfăţişa un tânăr cu o figură întunecată, un introvertit care încă de atunci părea marcat implacabil să rămână văduv foarte de timpuriu. Fusese extrasă, după cum se confesa Justin la insistenţele gazdei sale, dintr-o fotografie de grup a echipei de rugbi de la Eton.

— Justin, n-am ştiut că ai jucat rugbi! Ce curajos din partea ta, exclamă Gloria, a cărei sarcină autoimpusă în fiecare dimineaţă era ca, după micul dejun, să-i prezinte scrisorile de condoleanţe şi extrasele din ziare trimise de înalta Comisie.

— N-a fost vorba de niciun curaj, îi răspunse el într-una dintre sclipirile lui de spirit care îi plăceau atât de mult Gloriei. Am fost luat cu arcanul şi băgat în echipă de o brută de şef de clasă, care îşi închipuia că nu deveneam bărbaţi decât dacă ne băteam pentru o minge, gata să fim făcuţi bucăţi. Şcoala nu trebuia să pună fotografia aceea

la dispoziția presei.

Apoi, răcorit:

— Îți rămân recunoscător, Gloria

Ca în cazul celorlalte probleme, îi dădu raportul Elenei: pentru băutură şi mâncare şi pentru celula sa de închisoare; pentru aparițiile lor împreună în grădină şi scurtele seminarii privind îngrijirea florilor – Justin se arăta extrem de măgulitor în legătură cu *alyssum*-ul şi florile albe şi violacee ale acestuia pe care *ea le convinsese* în cele din urmă să se întindă pe sub arborele *bombax;* pentru ajutor în rezolvarea detaliilor referitoare la apropiata înmormântare, inclusiv deplasarea cu Jackson pentru a vedea locul mormântului şi casa unde avea să se țină slujba, fiindcă Justin, în urma unui ordin venit de la Londra, trebuia să rămână ascuns până se termina toată vânzoleala şi scandalul. O scrisoare în acest sens, sosită prin fax de la Ministerul de Externe, adresată lui la Înalta Comisie şi semnată „Alison Landsbury, şef Serviciu Personal” produsese un efect aproape violent din partea Gloriei. Mai târziu, nu reuşi să-şi aducă aminte de vreo ocazie în care să-şi fi pierdut firea în aşa fel.

— Justin, este *scandalos* cum te tratează! „Predați cheile casei dumneavoastră până se întreprind măsurile necesare de către autorități.” Dumnezeule mare! *Care autorități?* Cele kenyene? Sau polițiştii de la Scotland Yard, care nici măcar până acum nu s-au deranjat să te caute?

— Gloria, dar eu *am fost* deja acasă, insistă Justin în efortul de a o mai linişti. De ce să port o luptă care e deja câştigată? Cei de la cimitir ne primesc?

— La ora două şi jumătate. Trebuie să ajungem la Salonul de Pompe Funebre Lee la două. Anunțul se va publica mâine în ziare.

— Va fi înmormântată alături de Garth – fiul lui care murise, botezat astfel după tatăl Tessei, judecătorul.

— Cât de aproape se va putea, dragul meu. Sub acelaşi palisandru. Lângă un băiețel african.

— Eşti prea bună, îi spuse el pentru a nu ştiu câta oară şi, fără să mai scoată o vorbă, se ridică şi plecă spre demisol, unde îl aştepta geanta din piele.

Geanta îi servea drept consolare. Gloria îl surprinsese de două ori pe furiş printre barele de la fereastra ce dădea spre grădină, aşezat neclintit pe pat, cu capul prins între palme şi cu geanta la picioare, privind-o fix. Convingerea ei secretă – împărtăşită şi de Elena – era că în ea se aflau scrisorile de dragoste de la Bluhm. El le salvase de ochi iscoditori – iar asta nu grație lui Sandy – şi aştepta până va deveni suficient de tare pentru a decide dacă era cazul să le citească ori să le ardă. Elena o aproba, deşi credea că Tessa fusese o femeiuşcă proastă dacă le păstrase. „Motoul meu este: citeşte-le şi dă-le foc, dragă!” Observând lipsa de dorință a lui Justin de a se îndepărta de camera lui din teama de a nu lăsa geanta nesupravegheată, Gloria îi sugeră să o ducă în pivnița de vinuri care, având un grilaj din fier drept uşă, se încadra perfect în atmosfera sumbră, ca de închisoare, a demisolului.

— Şi o să păstrezi tu cheia, Justin, spusese ea, încredințându-i-o cu un gest mărinimos. Iar când Sandy o să vrea o sticlă, va trebui să vină să ți-o ceară. În felul acesta, poate că o să bea mai puțin.

* * *

Treptat, pe măsură ce titlurile din ziare se succedau, Woodrow şi Coleridge erau aproape convinşi că reuşiseră să stăvilească puhoiul de veşti scandaloase. Fie că Wolfgang îi determinase pe oaspeții şi pe oamenii lui să-şi țină gura, fie că presa era atât de obsedată de scena crimei, încât nimeni nu-şi bătuse capul să facă investigații la Oasis, îşi spuseră ei într-o discuție. Coleridge li se adresase personal veteranilor strânşi la Muthaiga Club invitându-i, în numele solidarității anglo-kenyene, să stăvilească orice bârfe. Woodrow ținuse o

predică similară personalului Înaltei Comisii. „Indiferent ce am crede în sinea noastră, nu trebuie să facem nimic pentru a ațâța vâlvătaia”, îi sfătuise el, iar vorbele lui înțelepte, rostite cu convingere, avuseseră efect.

Însă totul nu fusese decât o iluzie, aşa după cum, gândind la rece, Woodrow ştiuse încă de la început. Tocmai când reporterii o lăsaseră mai moale, un cotidian belgian publică un articol pe prima pagină, acuzându-i pe Tessa şi pe Bluhm de „o legătură pasională”, prezentând o fotocopie după registrul de evidență de la Oasis şi relatări ale unor martori oculari în legătură cu amanții care luaseră masa în mare intimitate în ajunul asasinării Tessei. Ziarele britanice de duminică avură o zi de triumf: Bluhm devenise peste noapte o figură detestată, pe care toți cei de pe Fleet Street o puteau bălăcări cum doreau. Până în acel moment, el fusese doctorul Arnold Bluhm, de origine congoleză, fiul adoptiv al unui cuplu bogat cu afaceri în domeniul mineritului; îşi primise educația la Kinshasa, Bruxelles şi Sorbona, era călugărul tămăduitor, cunoscător al zonelor de război şi altruistul vindecător din Alger. De atunci încolo devenise Bluhm-seducătorul, Bluhm-adulterinul, Bluhm-maniacul. Pe pagina a treia, un articol ce îi enumera pe doctorii ucigaşi de-a lungul veacurilor era însoțit de fotografiile foarte asemănătoare ale lui Bluhm şi O.J. Simpson, sub care apărea întrebarea plină de subînțeles: „Care dintre gemeni este Doctorul?” Dacă ai fi citit numai astfel de ziare, l-ai fi considerat pe Bluhm drept modelul ucigaşului negru. El o ademenise pe soția unui alb, îi tăiase gâtul, îl decapitase pe şofer şi fugise în pustie să-şi caute o nouă pradă, aidoma acelor negri murdari, atunci când recad în primitivism. Pentru a face comparația şi mai explicită, modificaseră fotografia, înfățişându-l fără barbă.

Gloria se străduise toată ziua să-l ferească pe Justin de asemenea veşti negre, temându-se că asta l-ar fi doborât. Însă el insista să vadă totul, oricât de respingător ar fi

fost. Şi astfel, la căderea serii şi înainte de revenirea lui Woodrow, ea îl chemă la un pahar de whisky şi, cu inima îndoită, îi prezentă întreaga mizerie. Când pătrunse în spaţiul ca de închisoare, descoperi revoltată că fiul ei Harry stătea în faţa lui Justin la masa descleiată din lemn de pin, amândoi încruntaţi şi concentraţi asupra unei table de şah. Se simţi cuprinsă de un val de gelozie.

— Harry, scumpule, e *total* lipsit de politeţe să-l sâcâi pe domnul Quayle ca să joace şah cu tine, când…

Dar Justin interveni înainte ca ea să fi apucat să termine fraza:

— Gloria, fiul tău are o minte extrem de vicleană, o asigură el. Sandy va trebui să se ferească, te rog să mă crezi.

După ce luă pachetul cu extrase din ziare, se aşeză apatic pe pat şi răsfoi peticele de hârtie.

— Arnold cunoaşte foarte bine prejudecăţile care ne mână, să ştii. Dacă mai e în viaţă, lucrurile astea nu-l vor surprinde. Dacă nu, nu se va sinchisi, corect?

Însă presa mai păstra în mânecă încă o lovitură, şi mai ucigătoare, pe care Gloria n-ar fi reuşit să o anticipeze nici în visurile ei cele mai sumbre şi pesimiste.

* * *

Dintre zecile de buletine informative independente la care era abonată Înalta Comisie – ziare locale pline de culoare, scrise de oameni sub nume de împrumut şi tipărite pe ascuns – unul anume dovedise o uimitoare capacitate de supravieţuire. Se numea, nici mai mult nici mai puţin decât *Africa Corrupt*{1}, iar politica lui, dacă pornirile care îl animau puteau fi numite astfel, era de a răscoli în gunoaie, indiferent de rasă, culoare a pielii, adevăr sau consecinţele acestuia. Fiţuica aceea era scrisă cu aceeaşi dezinvoltură, fie că scotea la lumină acte de ticăloşie făptuite de miniştrii şi funcţionarii superiori ai administraţiei Moi, fie că expunea „şperţuiala, corupţia şi

stilul de viață porcească în lux” al funcționarilor care lucrau pentru organizațiile de ajutorare.

Însă buletinul informativ respectiv – cunoscut, după aceea, sub numele de *Articolul 64* – nu-şi îndrepta atenția asupra nici unuia dintre aceste aspecte. Era tipărit pe ambele părți ale unei singure file de un roz şocant, având suprafața de aproape un metru pătrat. Împăturit atent, încăpea comod în buzunarul hainei. Chenarul negru şi gros dădea de înțeles că editorii anonimi ai Articolului 64 se aflau în doliu. Titlul era alcătuit dintr-un singur cuvânt: TESSA, scris cu litere negre având înălțimea de şase-şapte centimetri, iar lui Woodrow exemplarul îi fusese înmânat de nimeni altul decât de bolnăviciosul, părosul, ochelaristul şi mustăciosul Tim Donohue în persoană. Soneria de la intrare se auzise în timp ce Woodrow juca crichet cu băieții în grădină. Gloria, de obicei o portăriță neobosită la un astfel de joc, rămăsese la etaj, unde se lupta cu o durere de cap; Justin se ascunsese în casă, stând cu perdelele trase la geamuri. Woodrow trecu prin casă şi, bănuind că ar putea fi vorba de o stratagemă a vreunui ziarist, se uită pe vizor. Îl văzu pe Donohue în prag, având un surâs sfios pe chipul lung şi trist, fluturând încoace şi încolo ceea ce părea a fi un şervet roz.

— Îmi pare *teribil* de rău că te deranjez, bătrâne. Iar asta în sfânta zi de duminică. S-ar părea că aşteptata avalanşă s-a dezlănțuit.

Cu un dezgust nedisimulat, Woodrow îl conduse până în sufragerie. Ce Dumnezeu mai voia şi omul acesta?! Iar dacă se gândea mai bine, *la urma urmei* cu ce se ocupa el? Woodrow nu-i agrease niciodată pe „prieteni”, cum obişnuiau cei de la Externe să-i denumească pe spioni, exprimându-şi, în acelaşi timp, lipsa de afecțiune față de ei. Donohue nu era recunoscut pentru finețe, nu avea darul vorbirii frumoase, nu fermeca pe nimeni. Judecat din afară, arăta ca un produs expirat de mult. Făcea impresia că-şi petrecea mai toată ziua pe terenul de golf

de la Muthaiga Club, împreună cu membrii mai corpolenți ai comunității de afaceri din Nairobi, iar serile – la bridge. Şi cu toate acestea, trăia pe picior mare, având închiriată o casă impunătoare, cu patru servitori, şi o frumusețe cam ofilită pe nume Maud, care părea la fel de bolnavă ca şi el. Oare, Nairobi reprezenta sinecura lui? Un sărut de adio la sfârşit de carieră? Woodrow auzise că „prietenii” procedau uneori şi în acest fel. Donohue devenise, după părerea lui Woodrow, un balast inutil în cadrul unei profesiuni care era, prin definiție, parazitară şi depăşită.

— Unul dintre băieții mei hoinărea prin piață, explică Donohue, iar câțiva tipi distribuiau nişte fițuici gratis, cam pe furiş, aşa că omul s-a gândit că n-ar fi rău să facă şi el rost de un exemplar.

Pagina întâi cuprindea trei panegirice distincte ale Tessei, fiecare scris, evident, de câte o prietenă de origine africană. Stilul era al dialectului local afro-englez: câte ceva furat dintr-o predică de amvon, ceva limbaj de telenovele lacrimogene, plus înflorituri dezarmante pornite din sentiment. Fiecare dintre autoare susținea, în felul său, că Tessa ieşise din tipare. Având în vedere bunăstarea, obârşia, educația şi frumusețea ei, ar fi trebuit să danseze şi să benchetuiască alături de cei mai josnici dintre conducători, însă ea se dovedise a fi opusul a tot ceea ce reprezentau aceştia. Tessa se ridicase împotriva clasei din care făcea parte, a rasei şi a tot ce considera că o trăgea în jos, indiferent dacă era vorba de culoarea pielii, de prejudecățile egalilor ei sau de legăturile impuse de o căsătorie de convenție cu un angajat al Ministerului de Externe.

— Cum rezistă Justin? întrebă Donohue, în timp ce Woodrow citea.

— Bine, dacă ținem seama prin câte a trecut.

— Am auzit că acum câteva zile a trecut pe acasă.

— Vrei să mă laşi să citesc asta sau nu?

— O operațiune foarte inteligentă, recunosc, amice,

mai ales că ați reușit să le păcăliți pe jivinele alea de la poartă. Ar trebui să vă angajați la noi. E prin preajmă?

— Da, dar nu vrea să discute cu nimeni.

„Dacă Africa era țara de adopție a Tessei Quayle”, citi Woodrow, „atunci femeile africane erau religia ei.”

> „Tessa s-a bătut pentru noi, indiferent care ar fi fost terenul de luptă, în ciuda tuturor tabuurilor. S-a bătut pentru noi la recepții simandicoase cu şampanie şi la orice alte petreceri cu şampanie unde amfitrionii au fost îndeajuns de nesăbuiți să o invite, iar mesajul ei a fost mereu acelaşi. Numai emanciparea femeilor africane ne-ar mai putea salva de gafele şi corupția bărbaților. Iar când Tessa a descoperit că era însărcinată, a insistat să poarte în pântece copilul african printre femeile Africii care o iubeau.”

— Of, Doamne, exclamă Woodrow în surdină.

— Aşa m-am gândit şi eu, îl aprobă Donohue.

Ultimul paragraf era tipărit cu majuscule. Fără să-şi dea seama, Woodrow îl citi şi pe acesta:

> „ADOI, MAMA TESSA! NOI SUNTEM COPIII CURAJULUI TĂU. MULȚUMIM! ÎȚI MULȚUMIM, MAMA TESSA, PENTRU SACRIFICIU, S-AR PUTEA CA ARNOLD BLUHM SA TRĂIASCĂ, ÎNSĂ TU AI MURIT SIGUR. DACA REGINA ANGLIEI ACORDĂ CUMVA MEDALII POST MORTEM, NOI SPERĂM CA, ÎN LOC DE A-L ÎNĂLȚA PE DOMNUL COLERIDGE PORTER LA GRADUL DE CAVALER PENTRU SERVICIILE ADUSE ORGOLIULUI BRITANIC, SĂ ÎȚI DEA ȚIE, MAMA TESSA, CRUCEA VICTORIEI PENTRU CAVALERISMUL TĂU IEŞIT DIN COMUN ÎN FAȚA BIGOTISMULUI POSTCOLONIAL.”

— De fapt, spuse Donohue, partea tare e pe dosul paginii.

Woodrow întoarse foaia:

†

> „Tessa Quayle a crezut că e bine să-şi pună viaţa şi trupul în slujba convingerilor ei. Spera ca şi alţii să procedeze la fel. Când Tessa a fost internată la Spitalul Uhuru din Nairobi, prietenul ei apropiat, doctorul Arnold Bluhm, a vizitat-o în fiecare zi şi, potrivit unor relatări, în majoritatea nopţilor, luându-şi cu el chiar şi un pat pliant ca să poată dormi alături de ea în aceeaşi rezervă."

Woodrow împături fiţuica şi o vârî în buzunar:

— Cred că ar fi bine să-i transmit asta şi lui Porter, dacă nu te deranjează. Sper că pot să-l păstrez, nu?

— Îţi aparţine, bătrâne. Cu complimente din partea firmei.

Woodrow pornise deja spre uşă, însă Donohue nu păru dispus să-l urmeze.

— Vii? îl întrebă Woodrow.

— Mă gândeam să mai rămân puţin, dacă nu te superi. Ca să-i spun câte ceva sărmanului Justin. Unde e? Sus?

— Credeam că ne-am înţeles asupra acestui aspect.

— Serios, bătrâne? Nicio supărare. O lăsăm pe altă dată. E casa ta, oaspetele tău. Sper că nu l-ai adăpostit şi pe Bluhm, nu?

— Nu fi ridicol!

Fără a se lăsa descurajat, Donohue se grăbi să ajungă alături de Woodrow, îndoindu-şi genunchii şi silindu-se să fie la fel de înalt ca şi Woodrow.

— N-ai vrea să facem o plimbare? Doar până după colţ. Te scutesc de a mai scoate maşina. Oricum e prea cald ca să mergem pe jos.

Încă temându-se că Donohue ar putea insista în încercarea de a-l vedea pe Justin, Woodrow acceptă plimbarea şi rămase cu ochii la automobilul parcat pe coama dealului. Porter şi Veronica Coleridge se soreau în

grădină. În spatele lor se afla conacul – amintind de comitatul Surrey – ce aparținea Înaltei Comisii, având în față peluzele impecabile şi straturile de flori bine plivite, ce te duceau cu gândul la grădina unui bogat agent de bursă. Coleridge stătea pe scaunul balansoarului şi citea documente pe care le ținea într-o geantă de serviciu. Veronica, soția lui blondă, purtând o fustă ieftină de culoare albastră şi o pălărie din pai, pleoştită, stătea întinsă pe iarbă alături de un țarc capitonat. În țarc, fiica lor, Rosie, se rostogolea încoace şi încolo pe spate, admirând frunzişul unui stejar printre degetele încrucişate, în timp ce Veronica îi îngâna un cântecel. Woodrow îi întinse ziarul volant lui Coleridge şi aşteptă reacția violentă a acestuia. Nu avu această satisfacție.

— Cine citeşte porcăria asta?

— Toți salahorii din oraş, după părerea mea, spuse Woodrow pe un ton neutru.

— Care e următoarea lor țintă?

— Spitalul, răspunse el simțind un gol în stomac.

Prăvălit pe un fotoliu îmbrăcat în pluş reiat din biroul lui Coleridge, cu o ureche ascultându-l cum schimbă replici precaute cu detestatul lui superior din Londra la telefonul mobil pe care îl ținea, de obicei, încuiat într-un sertar al mesei de lucru, şi retrăind visul ce nu-i dădea pace şi de care nu avea să scape până la moarte, Woodrow urmărea trupul albului deplasându-se cu paşi mari şi autoritari de-a lungul imenselor holuri aglomerate ale Spitalului Uhuru, oprindu-se doar pentru a cere cuiva în uniformă îndrumări ca să ajungă la scara potrivită, la etajul corect, la rezerva dorită, la pacientul căutat.

— Ce prostii mai spune şi Pellegrin, cică să muşamalizăm totul! îl anunță Porter Coleridge, trântind telefonul pe masă. Să ascundem totul cât mai curând. Trebuie să-i băgăm naibii în ceață! Tipic.

Privind pe fereastra biroului, Woodrow o urmări pe Veronica ridicând-o pe Rosie din țarc şi ducând-o în casă.

— Eu credeam că asta am şi făcut până acum, protestă

el moale, încă pierdut în visare.

— Ce făcea Tessa în timpul liber era treaba ei şi atât. Aici am în vedere amorul cu Bluhm şi orice altă cauză nobilă în care o fi fost amestecată. Neoficial – şi doar dacă ne întreabă cineva – noi i-am respectat acțiunile caritabile, însă le-am considerat personale şi nu tocmai logice. Şi nu facem niciun comentariu în legătură cu acuzațiile iresponsabile lansate de presa de şanț.

Făcu o pauză, chinuindu-se să alunge senzația de dezgust de sine.

— Iar noi trebuie să lansăm ideea că era nebună, continuă.

— De ce Dumnezeu ar trebui să procedăm astfel?! făcu Woodrow, trezindu-se, dintr-o dată, la realitate.

— Treaba noastră e să nu amestecăm logica aici. Tessa şi-a ieşit din minți din cauză că a pierdut sarcina şi era labilă şi înainte. A mers la un psihiatru din Londra, ceea ce vine în sprijinul ideii. Pute şi asta nu-mi place deloc! Când e înmormântarea?

— Cel mai devreme la mijlocul săptămânii viitoare.

— Mai devreme nu se poate?

— Nu.

— De ce nu?

— Aşteptăm efectuarea autopsiei. Ceremonia de înmormântare trebuie programată în avans.

— Vrei nişte sherry?

— Nu, mulțumesc. Cred că mă voi întoarce acasă.

— Ministerul vrea să suferim îndelung. Tessa a fost crucea noastră, dar noi am purtat-o cu mult curaj. Eşti în stare să mai suferi?

— Nu cred.

— Nici eu. Mi se face rău numai gândindu-mă la asta.

Vorbele îi scăpaseră lui Coleridge atât de repede, cu o nuanță subversivă şi cu atâta convingere, încât la început Woodrow se întrebă dacă auzise bine.

— Ceea ce spune Pellegrin se reduce la câteva rânduri, continuă Coleridge pe un ton de dispreț şfichiuitor. Fără

sceptici, fără trădători. Asta poţi să accepţi?

— Cred că da.

— Bravo ţie! Eu nu-s convins că o să reuşesc. Orice afirmaţii pe care le-a făcut Tessa în diverse ocazii – ea şi Bluhm, împreună sau separat – *faţă de oricine,* inclusiv faţă de mine sau tine, indiferent ce idei trăsnite a avut în minte – referitoare la faună, floră, aspecte politice sau *farmaceutice* – urmă o pauză lungă şi insuportabilă, timp în care Coleridge îl fixă cu fervoarea unui eretic încercând să-şi facă un părtaş şi tovarăş la trădare – se situează în afara preocupărilor noastre şi nu avem nici cea mai vagă idee despre aşa ceva. M-am exprimat suficient de limpede sau vrei să-ţi scriu totul pe perete cu cerneală invizibilă?

— Mi-e totul foarte clar.

— Fiindcă Pellegrin s-a exprimat limpede, înţelegi? A fost cât se poate de explicit.

— Aşa e. Nici nu concepe altfel.

— Noi am păstrat, cumva, copii ale rapoartelor pe care am convenit că nici nu ţi le-a dat? Acele chestii pe care nici nu le-am văzut, nici nu le-am atins şi care nu ne-au tulburat conştiinţa curată ca lacrima?

— Tot ce ne-a dat ea a fost trimis lui Pellegrin.

— Ce isteţi am fost! Iar tu, Sandy, eşti cu inima împăcată, nu? Cu coada pe sus şi tot tacâmul, chiar dacă trăim vremuri grele şi-l ai pe soţul ei cazat în camera de oaspeţi?

— Cred că da. Dar tu? îl întrebă Woodrow care, de câtva timp şi cu încurajări din partea Gloriei, urmărea cu satisfacţie ruptura tot mai serioasă dintre Coleridge şi şefii din Londra şi se întreba cum ar putea exploata mai bine această situaţie.

— La drept vorbind, nu ştiu dacă sunt cu inima împăcată, îi răspunse Coleridge cu o sinceritate pe care nu o arătase până atunci faţă de Woodrow. Nu-s deloc sigur. În realitate, dacă mă gândesc mai bine, stau în cumpănă, fir-ar să fie, neştiind dacă pot să susţin ceva din toate astea. Adevărul e că nu pot. Refuz. Aşa că o să-i

pun bețe în roate lui Bernard Pellegrin – să-l ia naiba! – şi manevrelor lui. O să le-o trag eu tuturor! Iar la tenis omu-i o catastrofă. O să i-o şi spun fără niciun menajament.

În orice altă zi, Woodrow ar fi apreciat o asemenea dovadă de revoltă şi ar fi făcut orice i-ar fi stat în putință ca să o ațâțe, însă amintirea imaginilor văzute în spital îl urmărea cu o pregnanță de care nu putea scăpa, umplându-l de ură față de lumea care îl ținea încătuşat împotriva propriei voințe. După ce plecă de la reşedința Înaltului Comisar, nu-i trebui decât zece minute de mers pe jos ca să ajungă acasă. Pe drum deveni ținta în mişcare a câinilor care lătrau, a copiilor care cerşeau, strigând „cinci şilingi, cinci şilingi” în vreme ce alergau după el, dar şi a şoferilor bine intenționați care încetiniră pentru a se oferi să-l conducă. Când ajunse pe aleea ce ducea spre poartă, era convins că retrăise cea mai vinovată oră din viața lui.

* * *

În rezerva de la Spitalul Uhuru sunt şase paturi, câte trei lângă fiecare perete. Niciunul nu are pernă sau cearşaf. Podeaua – din beton. Există luminatoare, dar acestea stau închise. E iarnă, dar prin încăpere nu trece nicio adiere, iar duhoarea de excremente şi dezinfectant e atroce, încât Woodrow are impresia că înghite mirosul, nu doar că-i pătrunde în nări. Tessa stă întinsă în patul din mijloc în partea stângă a rezervei, hrănind la sân un copil. O priveşte la urmă, în mod deliberat. Paturile din stânga şi dreapta ei sunt goale, cu excepția cearşafurilor cauciucate uzate, prinse cu nasturi de saltele. De cealaltă parte a camerei, exact în fața ei, o femeie foarte tânără stă chircită pe o parte, cu capul lipit de saltea, iar un braț gol îi atârnă din pat. Un adolescent stă ghemuit pe podea aproape de ea, cu ochii larg deschişi, rugători, întorşi fără să se clintească de la fața ei, şi îi face vânt cu o bucată de carton. Alături de ei, o bătrână cu părul alb şi având un

aer demn stă hotărâtă în capul oaselor şi, prin ochelarii cu rame groase de baga, citeşte dintr-o Biblie distribuită de misionari. Poartă o *kanga* din bumbac, de felul celor care sunt vândute turistelor ca acoperământ. Dincolo de ea, o femeie cu căşti pe urechi îşi schimbă mimica în funcție de ceea ce aude. Are fața marcată de durere şi devotament. Woodrow înregistrează toate acestea ca un spion, în vreme ce, din colțul ochiului o urmăreşte pe Tessa şi se întreabă dacă ea l-a văzut.

Dar Bluhm sigur l-a remarcat. El a ridicat capul imediat ce Woodrow a păşit stângaci în cameră. Bluhm s-a ridicat de lângă patul Tessei, apoi s-a aplecat să-i şoptească ceva la ureche, după care s-a apropiat tăcut de el, i-a strâns mâna şi a murmurat: „Bun venit!” vorbe ce au fost auzite doar de ei. Bun venit *unde* anume? Bun venit la Tessa, datorită amabilității amantului ei? Bun venit în acest hău de iad puturos, loc al suferinței neputincioase? Singura replică pe care o găseşte Woodrow este un distant: „Mă bucur să te văd, Arnold,” iar acesta se strecoară cu discreție pe coridor.

Englezoaicele care alăptau dovedeau mai întotdeauna o fereală decentă – aşa ştia Woodrow din experiența lui limitată. Gloria sigur aşa procedase. Îşi desfac bluzele puțin, ca bărbații, apoi îşi folosesc priceperea pentru a ascunde vederii ceea ce se află dedesubt. Însă în aerul înăbuşitor al Africii, Tessa nu simte nevoia de a se feri. E goală până la brâul care e acoperit cu o pânză *kanga* similară cu aceea a bătrânei şi ține copilul apărat la sânul stâng, cel drept fiind liber, în aşteptare. Partea superioară a trupului ei este zveltă şi translucidă. Sânii ei, chiar după chinurile naşterii, sunt la fel de uşori şi impecabili cum şi i-a imaginat el de nenumărate ori. Copilul e negru. Negru, bătând în albăstrui, în comparație cu albul marmorean al pielii ei. O mânuță fragilă a găsit sânul la care suge şi îl strânge cu o stranie încredere, în timp ce Tessa îl priveşte atentă. Apoi, încet, ridică ochii mari şi cenuşii şi priveşte în ai lui Woodrow. El îşi caută

cuvintele, dar nu găseşte nimic de spus. Se apleacă spre ea pe deasupra copilului şi, cu mâna sprijinită de căpătâiul patului, o sărută pe frunte. Când face asta rămâne surprins văzând un carneţel pe latura patului unde a stat Bluhm. Stă într-un echilibru precar pe măsuţa minusculă, alături de un pahar cu apă stătută şi câteva pixuri. Este deschis şi se văd rândurile aşternute cu scrisul ei dezlânat şi neclar ce aduc, mai degrabă, cu reminiscenţe ale caligrafiei înflorite deprinse în şcoala particulară, pe care Woodrow îl poate atribui numai Tessei. Se aşază într-o dungă pe pat şi se gândeşte ce să spună. Însă Tessa e cea care rupe tăcerea. Pierit, cu o voce sedată şi gâtuită după durerea nefirească trăită, reuşind totuşi să atingă nota uşor ironic-muşcătoare pe care o păstrează mai întotdeauna pentru el.

— Îl cheamă Baraka, spune ea. Înseamnă binecuvântare. Dar ştiai asta.

— Bine ales…

— Nu-i al meu.

Woodrow tace.

— Mama lui nu-l poate hrăni, îi explică Tessa.

Are vocea moale şi visătoare.

— Atunci a fost norocos că te-a găsit pe tine, spune Woodrow găsind cuvintele potrivite. Dar cum te simţi tu? Nici nu-ţi poţi închipui ce îngrijorat am fost. Îmi pare atât de rău! Cine-ţi poartă de grijă, în afară de Justin? Ghita şi mai cine?

— Arnold.

— Vreau să zic, în afară de Arnold, evident.

— Ţi-am spus odată că eu curtez coincidenţele, zice ea, trecând peste întrebarea lui. Aşezându-mă în prima linie, declanşez evenimente.

— Te admiram pentru asta.

— Mai e valabil?

— Desigur.

— Moare, spune ea, mutându-şi ochii de la el şi privind în cealaltă parte a camerei. Mama lui, adică. Wanza.

Se uită la femeia căreia îi atârnă brațul din pat şi la băiatul tăcut care stă ghemuit pe podea alături de ea.

— Hai, Sandy! N-ai de gând să întrebi de ce?

— De ce? întreabă el supus.

— De viață. Despre care budiştii susțin că e prima cauză a morții. Supraaglomerare. Subnutriție. Condiții mizere de trai.

Se adresează copilului:

— Şi lăcomie. În cazul acesta e vorba de oameni lacomi. E de mirare că nu te-au ucis şi pe tine. Dar n-au reuşit, aşa e? La început au vizitat-o de două ori pe zi. Erau îngroziți.

— Cine?

— Coincidențele. Cei lacomi. Purtau haine albe şi elegante. Au urmărit-o, au îmboldit-o puțin, au citit fişa medicală şi au discutat cu asistentele. Acum nu mai vin.

Copilul o deranjează. Ea îl aşază mai bine şi continuă.

— Iisus a avut noroc. El a putut sta la căpătâiul muribunzilor, şi-a spus cuvintele magice şi toată lumea a aplaudat. Coincidențele nu pot proceda la fel. De aceea au plecat. Au omorât-o, iar acum nu ştiu vorbele magice.

— Sărmanii, o îngână Woodrow, ca să-i facă pe plac.

— Ba nu!

Întoarce capul, chircindu-se când o împunge durerea şi face semn cu capul înspre cealaltă parte a camerei.

— Ei sunt sărmanii. Wanza. Şi el, care stă pe podea. Kioko, fratele ei. A mers pe jos optzeci de kilometri tocmai din satul lui ca să te păzească de muşte, nu-i aşa, unchiul tău a făcut-o, spune ea către copil, aşezându-l în poală şi lovindu-l delicat pe spate până când acesta eructează. Îşi plasează apoi palma sub celălalt sân pentru a-i da copilului să sugă în continuare.

— Tessa, ascultă-mă!

Woodrow îi urmăreşte ochii care îl măsoară. Ea recunoaşte tonul. Woodrow observă umbra de suspiciune care coboară asupra feței ei şi nu se mai clinteşte de acolo. „M-a chemat fiindcă avea nevoie de mine, dar acum

şi-a amintit cine sunt.”

— Tessa, te rog să mă asculţi. Nu moare nimeni. Nimeni nu mai e ucis. Ai febră, îţi imaginezi doar. Eşti cumplit de obosită. Mai lasă lucrurile astea! Oferă-ţi câteva momente de odihnă! Te rog!

Ea îşi îndreaptă din nou atenţia către copil, mângâindu-i obrazul minuscul cu vârful unui deget.

— Eşti cel mai frumos lucru pe care l-am atins vreodată, îi şopteşte bebeluşului. Şi te rog să nu uiţi asta.

— Sunt sigur că nu va uita, spune Woodrow cu vioiciune, iar sunetul vocii lui îi reaminteşte Tessei de prezenţa lui.

— Cum e la seră? întreabă ea; era felul cum numea ea Înalta Comisie.

— Prosperă…

— Înseamnă că aţi putea începe să împachetaţi, ca să plecaţi acasă chiar mâine. Nici nu s-ar simţi, zise ea ambiguu.

— Mereu vorbeşti aşa…

— Africa e aici. Voi sunteţi dincolo.

— O să discutăm despre asta când te înzdrăveneşti, îi sugerează Woodrow cu nuanţa cea mai conciliantă în voce.

— E posibil?

— Bineînţeles.

— Şi mă vei asculta?

— Ca un câine.

— Iar apoi vă putem spune despre coincidenţele lacome în haine albe. Iar tu o să ne crezi. Ne-am înţeles?

— Noi?

— Arnold.

Menţionarea lui Bluhm îl readuse pe Woodrow înapoi la realitate.

— Voi face tot ce pot în condiţiile de aici. Orice ar fi. În limite rezonabile. Promit. Acum încearcă să te odihneşti. Te rog.

Ea analizează sfatul:

— El promite că va face tot ce poate, date fiind condițiile de aici, îi explică ea copilului. În limite rezonabile. Un adevărat bărbat. Ce mai face Gloria?

— E foarte îngrijorată. Îți transmite salutări.

Tessa scoate un oftat slab de epuizare şi, continuând să țină copilul la sân, se lasă pe perne şi închide ochii.

— Atunci întoarce-te la ea! Şi să nu-mi mai trimiți scrisori, spune ea. Şi să-i dai pace Ghitei! Nici ea nu vrea să intre în joc.

El se ridică şi se întoarce, din motive care-i sunt neclare, aşteptându-se să-l vadă pe Bluhm la uşă, în postura pe care o detestă cel mai mult: rezemat cu dezinvoltură de canat, cu mâinile vârâte ca un cow-boy în centura lată, surâzând şi arătându-şi dinții albi ce contrastează cu barba neagră şi pretențioasă. Însă în cadrul uşii nu e nimeni, coridorul lipsit de ferestre e întunecat, iluminat, ca un adăpost contra bombardamentelor, de un şir de becuri slabe. Trecând pe lângă tărgi încărcate cu trupuri întinse, mirosul de sânge şi excremente amestecându-se cu parfumul dulceag, ca de cal, al Africii, Woodrow se întreabă dacă această mizerie este partea care o face pe Tessa atrăgătoare pentru el: „Mi-am petrecut viața fugind de viața adevărată, dar ea mă readuce mereu la realitate”.

Pătrunde pe un culoar aglomerat şi-l vede pe Bluhm prins într-o discuție aprinsă cu un alt bărbat. La început, îi aude vocea lui Bluhm – dar nu şi cuvintele – stridentă şi acuzatoare, răsunând multiplicată de grinzile din oțel. Apoi, celălalt îi răspunde. Unii oameni, văzuți doar o dată în viață, îți rămân întipăriți în memorie pe vecie. Pentru Woodrow acesta este unul dintre aceia. Bărbatul e masiv şi burtos, având o față plină şi strălucind de sudoare, care trădează o disperare abjectă. Părul lui, blond spre şaten, este răsfirat rar pe scalpul sclipitor. Are o gură rotundă ca un mugur țuguiat şi se scuză şi neagă. Ochii, rotunzi de durere, sunt hăituiți de o groază pe care par să o împărtăşească amândoi. Mâinile îi sunt puternice şi

pătate cu puncte maronii, iar cămaşa kaki e vârstată de linii paralele de sudoare în jurul gulerului. Restul corpului îi este ascuns sub haina albă de medic.

„Iar apoi, noi vă putem spune despre coincidențele lacome în haine albe.”

Woodrow se deplasează hoţeşte înainte. A ajuns foarte aproape de ei, dar niciunul nu întoarce capul. Sunt prinşi de cearta lor. Trece neobservat cu paşi mari pe lângă ei, iar vocile lor se pierd în vacarmul general.

Maşina lui Donohue se afla din nou pe alee. Vederea ei îl făcu pe Woodrow să fiarbă de furie. Urcă valvârtej scările, făcu duş, îşi schimbă cămaşa, dar furia tot nu i se domoli. Casa era neobişnuit de tăcută pentru o zi de sâmbătă, dar când aruncă o privire pe fereastra băii înțelese motivul. Donohue, Justin, Gloria şi băieții stăteau la masa din grădină şi jucau Monopoly. Woodrow detesta toate jocurile de societate, dar pentru Monopoly avea o ură irațională ce nu se deosebea de aceea pe care o manifesta față de „prieteni” şi față de toți ceilalți membri ai supraaglomeratelor rețele de informații. „Ce dracu’ are în minte de revine la câteva minute după ce i-am spus să stea deoparte? Şi ce ciudățenie de bărbat mai e şi ăla care stă jos şi joacă nepăsător Monopoly la câteva zile după ce soția lui a fost aproape tăiată bucățele?” Oaspeții din casă, obişnuiau să-şi spună Woodrow şi Gloria unul altuia, citind un proverb chinezesc, sunt ca peştii şi, din a treia zi, încep să pută. Însă cu fiecare zi ce trecea, Justin devenea tot mai îmbietor pentru Gloria

Coborî în bucătărie şi rămase acolo, privind pe fereastră. Nu aveau servitori sâmbăta după-amiaza, bineînțeles. „Cu atât mai bine, o să fim noi înşine, dragă. Numai că nu suntem *noi* înşine, ci *voi* înşivă. Iar tu pari cu mult mai fericită împreună cu doi bărbați în floarea vârstei ce te curtează, decât ai fost vreodată *alături de mine.”*

La masă, Justin intrase pe strada altuia şi plătea un

teanc de bani drept chirie, în vreme ce Gloria şi băieții chiuiau de bucurie, iar Donohue protesta, susținând că era vremea să mai şi piardă. Justin avea pe cap o pălărie ridicolă din pai şi, la fel ca hainele ce le avea pe el, i se potrivea perfect. Woodrow umplu un ceainic şi-l puse pe aragaz. „O să le duc ceai, ca să ştie că m-am întors, presupunând că nu sunt prea absorbiți ca să mă observe." Răzgândindu-se, ieşi vioi în grădină şi se apropie cu paşi mari de masă.

— Justin! Regret că vă întrerup. Aş fi vrut să discutăm ceva.

Iar către ceilalți – „propria mea familie, holbându-se la mine de parcă tocmai am violat servitoarea!"

— Băieți, n-aş fi vrut să vă stric distracția! Doar câteva minute. Cine câştigă?

— Nimeni, spuse Gloria, oarecum îmbufnată, în timp ce Donohue, stând deoparte, arboră zâmbetul lui ciudat.

Cei doi în picioare, în celula lui Justin. Dacă în grădină n-ar fi fost nimeni, Woodrow ar fi preferat să discute acolo. Însă ținând seama de situație, stăteau față în față, în mijlocul dormitorului sărăcăcios, având geanta Tessei – de fapt, geanta *tatălui* Tessei – aşezată dincolo de grilaj.

„Rezerva *mea* de vin." Cheia *lui.* Geanta *ilustrului* ei *tată.* Dar când începu să vorbească, se sperie văzând cum se schimbase tot ce-l înconjura în locul patului cu căpătâiul din fier văzu pupitrul cu intarsii la care ținuse mama ei. Iar în spatele acesteia şemineul pe care se aflau invitații. Iar de cealaltă parte a camerei, unde păreau să conveargă imitațiile de grinzi, silueta goală a Tessei în fața ferestrei cu uşă. Făcu un efort de voință şi iluzia dispăru, întorcându-se în prezent.

— Justin…

— Da, Sandy.

Însă, pentru a doua oară, în tot atâtea secunde, se feri de confruntarea pe care o plănuise.

— Unul dintre ziarele locale de două pagini a publicat un soi de *liber amicorum* în legătură cu Tessa.

— Frumos din partea lor.

— Mai sunt o mulțime de chestii lipsite de ambiguitate despre Bluhm. Se sugerează că a asistat-o personal la naştere. Într-un fel, o aluzie foarte ascunsă că, de fapt, copilul ar putea fi chiar al lui. Îmi pare rău.

— Te referi la Garth.

— Da

Vocea lui Justin era încordată şi, după cum îi suna lui Woodrow, la fel de primejdios schimbată ca şi a lui.

— Da, păi, e o idee pe care oamenii au vânturat-o mereu în ultimele luni, Sandy, şi fără îndoială că în atmosfera actuală ea va căpăta amploare.

Deşi Woodrow îi lăsase libertatea de a sugera că ideea era greşită, Justin nu se sluji de ea. Iar acest lucru îl îndemnă pe Woodrow să insiste. O forță interioară animată de vinovăție îl împingea pe aceeaşi cale.

— Se mai sugerează că Bluhm a mers până într-acolo, încât şi-a luat un pat pliant ca să poată dormi alături de ea.

— Cu rândul.

— Poftim?

— Uneori dormea Arnold acolo, alteori eu. Am făcut cu schimbul, în funcție de ce avea fiecare de lucru.

— Deci nu te deranjează?

— Ce să mă deranjeze?

— Că se fac astfel de afirmații despre ei, că i-a acordat atâta atenție, cu consimțământul tău, evident, în timp ce ea trecea drept soția ta.

— *Trecea?! A fost soția mea,* şi mai du-te naibii!

Woodrow nu anticipase furia lui Justin, după cum nu prevăzuse nici ieşirea lui Coleridge. Fusese prea atent să-şi controleze propria-i furie. Îşi coborâse glasul, iar în bucătărie reuşise să alunge oarecum încordarea. Însă izbucnirea lui Justin îl lovi ca din senin şi-l bulversa. Se aşteptase la remuşcări şi, dacă era cinstit față de sine, la umilire, în niciun caz la o astfel de rezistență surdă.

— Ce vrei să mă întrebi, de fapt? vru să ştie Justin. Nu

prea înțeleg…

— Vreau să ştiu, Justin. Atâta tot.

— Să ştii ce? Dacă îmi controlam soția?

Woodrow deveni rugător şi, în acelaşi timp, bătu în retragere:

— Ascultă, Justin… Adică, te rog să vezi lucrurile din punctul meu de vedere, doar o clipă, bine? Ştirea asta va fi preluată de presa din întreaga lume. Am dreptul să ştiu.

— Ce anume?

— Ce altceva au mai făcut Tessa şi Bluhm, lucruri ce urmează a deveni articole de prima pagină mâine şi în următoarele şase săptămâni, încheie el, cu un ton de autocompătimire.

— Ca de exemplu?

— Bluhm era guru-ul ei. Ei, bine, nu-i aşa? Indiferent de ce era în rest…

— Şi?

— Şi împărtăşeau aceleaşi aspirații. Depistau abuzurile. Chestiile legate de drepturile omului. Bluhm avea rolul de câine de pază, ca să zic aşa, corect? Ori angajații lui. Iar Tessa – nu mai ştia unde voia să ajungă, iar Justin îl urmărea cum orbecăia – ea l-a ajutat.

Un lucru perfect normal.

Date fiind circumstanțele, şi-a folosit cunoştințele de drept.

— N-ai vrea să-mi spui unde vrei să ajungi?

— Hârtiile ei… Despre asta e vorba… Lucrurile ei… Cele pe care le-ai luat de acasă. Adică le-am luat… împreună…

— Ce-i cu ele?

Woodrow îşi făcu singur curaj: „Sunt superiorul tău, pentru numele lui Dumnezeu, nu un petiționar oarecare. Să ne intrăm în roluri, bine?”

— Am nevoie de asigurări din partea ta, anume că documentele pe care le-a întocmit pentru cauza ei, în calitate de soție a ta, bucurându-se de statul diplomatic,

pe banii guvernului Maiestății Sale, vor fi predate Ministerului. Doar din acest considerent te-am dus acasă joia trecută. Altfel, n-am fi mers până acolo.

Justin nu se clintise. Nu-i tresărise niciun deget, nici nu-i tremurase vreo pleoapă când Woodrow se eliberase de gândurile mincinoase. Luminat din spate, Justin rămăsese la fel de nemişcat ca şi silueta goală a Tessei.

— Cealaltă garanție pe care trebuie să o obțin de la tine decurge de la sine, urmă Woodrow.

— Ce altă garanție?

— Propria ta discreție în acest caz. Tot ce ştii despre activitatea ei – agitația pe care a creat-o – aşa-zisa muncă de ajutorare care scăpase de sub orice control.

— Al cui control?

— Vreau să spun că, în situațiile în care s-a implicat în chestiuni oficiale, eşti la fel de obligat de regulile secretului profesional ca şi noi, ceilalți. Regret, dar acesta e un ordin venit de foarte sus.

Încercă să trateze ideea în glumă, dar niciunul dintre ei nu surâse.

— Ordin de la Pellegrin…

„Iar tu, Sandy, eşti cu inima împăcată, nu? Coada sus şi tot tacâmul, chiar dacă trăim vremuri grele şi-l ai pe soțul ei cazat în camera de oaspeți?”

În cele din urmă, Justin îi răspunse:

— Îți mulțumesc, Sandy. Apreciez tot ce ai făcut pentru mine. Îți rămân recunoscător că mi-ai permis să-mi vizitez propria casă. Acum însă trebuie să primesc chiria de la Piccadilly, unde se pare că am un hotel foarte productiv.

După care, spre uimirea lui Woodrow, Justin se întoarse în grădină şi, reluându-şi locul alături de Donohue, continuă jocul de Monopoly de unde îl lăsase.

IV

Polițiştii britanici erau „nişte mieluşei”. Aşa susținea Gloria, iar Woodrow, deşi nu era de acord, avea grijă ca ea să nu-şi dea seama de asta. Până şi Porter Coleridge, deşi zgârcit în a povesti ce discutase cu ei, îi declară „uimitor de civilizați, dacă e să ținem seama că sunt nişte căcăcioşi”. Iar *cel mai drăguț* lucru în ce-i privea era că – îi relată din dormitor Gloria Elenei, după ce îi condusese în camera de zi pentru a începe ce-a de-a doua zi de discuții cu Justin – cel mai simpatic *posibil* era, că: „simți cu adevărat, Ela, că au venit aici ca să *ajute,* nu pentru a-i împovăra şi îndurera şi mai mult pe sărmanul Justin. Tânărul Rob e un scump – ei, un adevărat *bărbat.* Cu siguranță că are douăzeci şi cinci de ani, nici mai mult nici mai puțin! Are ceva de actor, fără a ieşi în evidență şi e grozav de priceput în a-i distrage pe băieții în albastru din Nairobi, cu care trebuie să coopereze. Iar Lesley – care e *femeie,* da, dragă, ceea ce a uimit *pe toată lumea,* şi demonstrează cât de puține mai ştim despre adevărata Anglie de azi – are hainele *o idee* cam vechi, de anul trecut, dar, în afară de asta, ei bine, nici n-ai fi crezut că nu are educația noastră. Nu judecând după voce, desigur, fiindcă *nimeni* nu mai vorbeşte în funcție de educație, nici n-ar îndrăzni. Dar e *absolut* dezinvoltă în casa altuia, *foarte* calmă şi sigură pe sine şi *agreabilă,* are un zâmbet cald şi plăcut şi cu puțin alb timpuriu în părul ei pe care, cu multă eleganță, nu şi-l vopseşte, şi mai are ceea ce Sandy numeşte *un calm elegant,* astfel încât să nu fii silită să te gândeşti tot timpul ce trebuie să spui când mai fac câte o pauză şi-l mai lasă pe bietul Justin să răsufle.” Singura problemă era că Gloria nu avea nici cea mai *vagă* idee în legătură cu ceea ce se petrecea, fiindcă nu avea cum să stea toată ziua în bucătărie cu urechea lipită de fereastra de servire: „Ei bine, asta sigur că nu se poate – să nu mă vadă servitorii… Nu, Ela?”

Însă dacă subiectul discuţiilor dintre Justin şi cei doi poliţişti îi scăpa, Gloria ştia şi mai puţine despre relaţiile lor cu soţul ei, pentru simplul motiv că el nu-i declarase că se întâmplase ceva.

Schimbul de cuvinte de debut dintre Woodrow şi cei doi poliţişti putea fi caracterizat drept un model de curtoazie. Înţelegând cât de delicată le era misiunea, cei doi nu aveau de gând să se bage în treburile comunităţii albe din Nairobi etc. La rândul său, Woodrow a garantat colaborarea întregului personal şi accesul la toate incintele corespunzătoare, amin. Poliţiştii au promis că-l vor ţine pe Woodrow la curent cu mersul cercetărilor, în măsura în care acest lucru era conform cu ordinele primite de la Scotland Yard. Bine dispus, Woodrow arătă că ei toţi erau în serviciul aceleiaşi regine; iar dacă numele de botez erau satisfăcătoare pentru Maiestatea Sa, atunci erau bune şi pentru „noi".

— Aşa, care e fişa de post a lui Justin în cadrul Înaltei Comisii, domnule Woodrow? întrebă Rob politicos, trecând peste această invitaţie la familiaritate.

Rob era ca un alergător de maraton, fiind alcătuit din urechi, genunchi, coate şi îndârjire. Lesley, care ar fi putut fi sora lui mai mare şi mai isteaţă, căra o geantă bună la toate, în legătură cu care Woodrow îşi imagină în glumă că avea înăuntru lucrurile de care Rob avea nevoie în cursă – iod, tablete de sare, şireturi de schimb pentru pantofii de alergare – dar care, de fapt, din câte reuşise să vadă, nu conţinea altceva decât un casetofon, casete şi o mulţime de carneţele multicolore pentru stenograme, precum şi carnete de notiţe.

Woodrow îşi luă aerul unuia care analizează lucrurile. Abordă încruntătura concentrată care demonstra că era un profesionist.

— Ei bine, ca să pornim de undeva, el este propriul nostru absolvent de la Eton, spuse el, şi fiecare aprecie această glumă bună. *În esenţă,* Rob, el e reprezentantul

britanic în cadrul Comitetului de Acțiune al Donatorilor pentru Africa de Est, cunoscut, de altfel, sub inițialele C.A.D.A.E., continuă el, vorbind cu claritatea potrivită inteligenței reduse a lui Rob. Inițial, una dintre litere reprezenta prescurtarea pentru „eficacitate”, însă acesta este un cuvânt cu care oamenii de aici nu s-au prea familiarizat, de aceea l-am schimbat cu unul mai cunoscut.

— Şi ce face acest comitet?

— C.A.D.A.E. este un organ consultativ *relativ nou,* Rob, cu sediul la Nairobi. Cuprinde reprezentanții tuturor națiunilor donatoare care asigură ajutoare, sprijin şi alinare Africii de Est, indiferent sub ce formă. Membrii săi sunt aleşi de ambasadele şi comisiile fiecărei țări donatoare; acest comitet se întruneşte săptămânal şi întocmeşte un raport la fiecare două săptămâni.

— Pe care îl prezintă cui? spuse Rob, încă scriind.

— Evident că tuturor țărilor membre.

— Privind?

— Privind ceea ce prevede titulatura, rosti Woodrow răbdător, trecând cu vederea manierele tânărului. Stimulează *eficacitatea* sau *eficiența,* în domeniul ajutoarelor. În activitatea de acordare a ajutoarelor, *eficiența* reprezintă regula de aur. Compasiunea este un dar, adăugă el cu un surâs dezarmant care părea să spună că suntem cu toții oameni plini de compasiune. C.A.D.A.E. rezolvă spinoasa problemă privind cât la sută din fiecare dolar cheltuit de națiunile donatoare îşi atinge destinația şi ce suprapuneri inutile şi competiție contraproductivă există între organizațiile de pe teren. Se luptă, la fel ca şi noi, ceilalți, cu cei trei *R* ai lumii moderne: Repetare, Rivalitate, Raționalizare. Calculează cheltuielile suplimentare în comparație cu productivitatea şi – urmă zâmbetul unuia care împarte vorbe înțelepte – redactează o recomandare *teoretică,* dat fiind că, spre deosebire de voi, prieteni, nu are puteri executive şi deci nici dreptul de a aplica astfel de sugestii.

Uşoara aplecare a capului le dădu de înțeles că urma o scurtă conferință.

— Între noi fie vorba, nu cred că e ideea cea mai fericită din lume. Însă ea a fost propusă de scumpul nostru ministru de Externe, a fost apreciată, ținând seama de necesitatea unei transparențe sporite, şi se armoniza cu conceptul de etică politică externă şi cu alte principii îndoielnice ale momentului, astfel că noi am făcut tot ce ne-a stat în putere să respectăm indicațiile. Mai sunt unii care susțin că treaba ar trebui făcută de O.N.U. Alții afirmă că O.N.U. face aceeaşi treabă. Alții spun că O.N.U. e o parte a bolii. Alegeți voi.

O ridicare dezaprobatoare din umeri le sugeră exact acelaşi lucru.

— Ce boală? făcu Rob.

— C.A.D.A.E. nu este împuternicită să facă investigații pe teren. Cu toate acestea, corupția este un factor major, de care trebuie să ții seama când începi să compari cheltuielile cu realizările. Nu trebuie confundată cu pierderile naturale şi incompetența, ci considerată ca fiind înrudită cu ele.

Se strădui să facă o analogie la îndemâna omului simplu.

— Să luăm, de pildă, rețeaua de apă potabilă din scumpa noastră Mare Britanie, construită pe la 1890 sau cam aşa ceva. Apa pleacă din bazinul de acumulare. O parte din ea, cu puțin noroc, ajunge şi la robinetul nostru. Dar pe traseu există multe conducte sparte. Iar când apa este donată din bunătatea inimii oamenilor n-o poți lăsa să dispară oricum, nu? Bineînțeles că nu, dacă depinzi de alegătorul capricios ca să-ți păstrezi slujba.

— Acest comitet pe cine pune în legătură cu cine? întrebă Rob.

— Pe diplomații acreditați între ei. Selectați din sânul comunității internaționale de aici, din Nairobi. Majoritatea e constituită din consilieri sau funcționari cu rang mai mare. Rareori, câte un prim-secretar de ambasadă, dar

nu mulți.

Păru să considere că această replică necesita o explicație.

— Era necesar ca acest comitet să fie la nivel *înalt.* Cu capul în nori. Imediat ce şi-ar îngădui să se lase târât la nivelul verificărilor de teren, ar sfârşi ca un soi de superorganizație nonguvernamentală – O.N.G., cum o ştii tu, Rob – şi s-ar nega singură. Am susținut cu putere acest lucru. În fine: C.A.D.A.E. trebuie să existe aici, la Nairobi, ca sediu, conştientă de ce se petrece pe plan local. Evident. Cu toate acestea, e doar un organism de evaluare. Trebuie să păstreze o atitudine echidistantă. Este absolut vital ca ea să rămână – dacă-mi permiți să mă autocitez – *un loc unde sentimentele n-au ce căuta.* Iar Justin este secretarul comitetului. Funcția nu a primit-o pentru vreun merit anume; e rândul nostru la preşedinție. El ia procesele verbale, colaționează cercetările şi întocmeşte rapoartele bisăptămânale.

— Tessa nu era deloc lipsită de sentimente, obiectă Rob după o clipă de gândire. Tessa trăia totul intens, din câte am auzit.

— Mă tem că ai citit prea multe ziare, Rob.

— Nu, nu-i asta. Am citit rapoartele ei de pe teren. Participa la toate acțiunile cu mânecile suflecate. S-a implicat în toată mizeria, zi şi noapte.

— Lucru foarte necesar, neîndoielnic. Demn de toată lauda. Asta însă nu stimulează obiectivitatea, care reprezintă principiul primordial al comitetului, ca organism consultativ internațional, spuse Woodrow cu eleganță, ignorând această cădere în limbajul de mahala, tot aşa cum o făcea – la un cu totul alt nivel – şi în cazul ieşirilor Înaltului Comisar.

— Prin urmare, fiecare îşi urma drumul, conchise Rob, rezemându-se de spătar şi lovind uşor cu creionul în dinți. El era obiectiv, ea, sentimentală. El ținea linia de mijloc, cea mai sigură, ea lucra în zona de pericol. Acum pricep. În realitate, cred că deja ştiam asta. Prin urmare,

Bluhm unde se încadrează?

— În ce sens?

— Bluhm. Arnold Bluhm. În ce măsură era Bluhm implicat în modul de viață al Tessei și al dumneavoastră?

Woodrow își îngădui un surâs fugar, iertând această formulare subversivă. *„În viața mea!* Ce legătură avea viața ei cu *a mea?”*

— Avem o mare diversitate de organizații finanțate de țări donatoare, dar sunt convins că știi asta. Toate – sprijinite de diferite țări și finanțate de tot felul de organizații caritabile și de alt gen. Galantul președinte Moi le detestă *en bloc.*

— De ce?

— Fiindcă acestea fac ceea ce ar trebui să întreprindă propriul său guvern dacă și-ar vedea de treabă. Ele evită sistemul său corupt. Organizația pentru care lucrează Bluhm e modestă, belgiană, finanțată din fonduri private și se ocupă de asistență medicală. E tot ce vă pot spune despre ea, adăugă el cu o nevinovăție prin care îi invita să se consoleze cu neștiința sa în astfel de chestiuni.

Dar cei doi polițiști nu se lăsară cuceriți.

— E o organizație de supraveghere, îl informă Rob succint. Doctorii acesteia fac tururi pe la celelalte O.N.G.-uri, vizitează clinici, analizează diagnostice și le corectează. De genul: „Poate că nu e vorba de malarie, doctore, poate e cancer la ficat”. După aceea, verifică tratamentul administrat. Se mai ocupă și de epidemiologie.

— Ce știți despre Leakey?

— Ce-i cu el?

— Bluhm și Tessa se îndreptau spre șantierul lui arheologic, nu?

— După toate probabilitățile.

— Cine e, mai precis, acest Leakey? Cu ce se ocupă?

— E pe cale de a deveni eroul alb al Africii. E antropolog și arheolog, a lucrat împreună cu părinții lui pe malul răsăritean al lacului Turkana, căutând originile

omenirii. După moartea lor, el le-a continuat munca. A fost directorul Muzeului Național din Nairobi şi, mai apoi, a început să se ocupe de faună şi de conservarea acesteia.

— Dar şi-a dat demisia.

— Sau a fost îndepărtat. Povestea e mai complexă.

— Plus că e spinul din talpa lui Moi, nu?

— S-a opus din punct de vedere politic lui Moi şi pentru eforturile lui a fost bătut crunt. În prezent, se pregăteşte să devină duşmanul neîmpăcat al corupției din această țară. Fondul Monetar Internațional şi Banca Mondială cer efectiv prezența sa în guvern.

După ce Rob se rezemă de spătar şi Lesley îi preluă sarcina, deveni clar că distincția pe care Rob o aplica familiei Quayle definea şi stilurile diferite ale celor doi polițişti. Rob se exprima oarecum impulsiv, trădând efortul omului care se zbate să-şi controleze patimile. Lesley era genul omului detaşat.

— Aşadar, ce fel de om este Justin? se miră ea, studiindu-l ca pe un personaj dintr-o istorie trecută. În afara locului de muncă şi acest comitet al său, ce-l interesează, ce dorințe are şi care îi este stilul de viață, *cine este el?*

— Of, Doamne, *cine suntem fiecare dintre noi?* declamă Woodrow, pesemne cam teatral, moment în care Rob îşi lovi iarăşi creionul de câteva ori de dinți, Lesley zâmbi răbdătoare, iar Woodrow, cu o reținere fermecătoare, înşiră o listă a modestelor calități ale lui Justin: E priceput ca grădinar – deşi, dacă se gândea mai bine, manifestase un interes mai redus pentru asta după ce Tessa pierduse copilul – nu iubeşte nimic mai mult decât truda la straturile de flori sâmbăta după amiaza – *un gentleman,* n-are importanță ce mai înseamnă asta acum – e un absolvent al Universității Eton care păstrează *tradiția* – curtenitor până acolo încât purtarea lui e catalogată drept slăbiciune în relațiile cu personalul angajat pe plan local; e tipul de persoană de care poți fi

sigur că va dansa şi cu femeile mai retrase la balurile organizate anual de Înalta Comisie; încă îşi mai păstrează obiceiuri de burlac – însă nu-şi putu aminti vreunul în acea clipă – din câte ştiu, nu e jucător de golf sau tenis, nici vânător sau pescar, nu-l interesează deloc ieşirile în aer liber, cu excepţia grădinăritului. Şi, desigur, e un diplomat profesionist serios, de cea mai bună calitate, având o experienţă de teren mai mult decât bogată, cunoaşte două sau trei limbi străine, ştie să-şi controleze comportamentul, dovedeşte fidelitate *deplină* faţa de îndrumările sosite de la Londra. Şi – aici e partea dureroasă a problemei, Rob – lucru de care nu se face deloc vinovat: e prins în vâltoarea promovării.

— Şi nu întreţine relaţii cu persoane dubioase? întrebă Lesley, consultându-şi carneţelul. Înţeleg că nu l-aţi vedea distrându-se în vreun club de noapte mai deocheat atunci când Tessa era în vreuna dintre deplasările ei pe teren.

— *Cluburi de noapte?* Justin? Ce idee minunată! Poate la clubul universitar Annabel, acum douăzeci şi cinci de ani… Cine v-a sugerat ideea asta?! exclamă Woodrow şi izbucni într-un hohot de râs sănătos, cum nu i se mai întâmplase de mult.

Rob se grăbi să-l lămurească

— Inspectorul nostru, ca să fim sinceri. Domnul Gridley, a stat câtva timp la Nairobi ca ofiţer de legătură. El susţine că, dacă ai intenţia de a lichida pe cineva, în cluburile de noapte ai putea găsi un ucigaş plătit. Există unul pe River Road, la o stradă depărtare de New Stanley, care îţi e la îndemână dacă stai în apropiere. Cinci sute de dolari şi oamenii fac bucăţele pe cine doreşti. Jumătate pe loc, restul după. Suma e mai mică în alte cluburi, după părerea lui, dar calitatea nu este aceeaşi.

— Justin *o iubea* pe Tessa? întrebă Lesley, în vreme ce Woodrow rămăsese cu zâmbetul pe faţă.

În atmosfera destinsă ce se crease între ei, Woodrow îşi ridică brusc braţele în aer şi îndreptă spre cer un strigăt

mut.

— Of, Doamne! Cine iubeşte pe cine în lumea asta şi de ce?

Văzând apoi că Lesley nu-l scuteşte de această întrebare, continuă:

— Era frumoasă. Spirituală. Tânără. El avea patruzeci şi ceva de ani când a cunoscut-o. În preajma andropauzei, îndreptându-se către vârsta suferinţelor, singuratic, orbit, dorind să se aşeze la casa lui. *Dragoste?* Asta e treaba voastră să aflaţi, nu a mea!

Însă dacă prin această replică o invita pe Lesley să-şi exprime propria părere, ea nu o luă în seamă. Ca şi Rob, aflat alături de ea, părea să manifeste mai mult interes faţă de transformarea subtilă a trăsăturilor lui Woodrow: îndreptarea ridurilor în partea superioară a obrajilor, petele abia vizibile de culoare care îi apăruseră pe gât, rictusurile imperceptibile şi involuntare ale fălcii.

— Dar Justin nu se supăra pe ea? În legătură cu activitatea ei de ajutorare, de exemplu? sugeră Rob.

— De ce să se supere?

— Nu-l deranja când ea îl cicălea privind modul în care anumite companii occidentale, inclusiv britanice, îi jefuiau pe africani, cerând onorarii nejustificat de mari pentru servicii tehnice, dându-le medicamente depăşite la preţuri exagerate? Folosindu-i pe africani drept cobai pentru a testa noi produse farmaceutice, lucru uneori sugerat, chiar dacă e rareori probat, ca să zicem aşa?

— Sunt convins că Justin se mândrea cu activitatea ei. Multe dintre soţiile noastre au tendinţa de a sta deoparte. Implicarea Tessei a restabilit echilibrul.

— Deci nu era supărat pe ea, insistă Rob.

— Justin pur şi simplu *nu* se lasă stăpânit de furie. Asta în mod obişnuit. Dacă se întâmpla, se simţea de-a dreptul stânjenit.

— Dar *dumneavoastră* aveaţi acelaşi sentiment? Vreau să spun, cei de aici, de la Înalta Comisie.

— În legătură cu ce?

— În raport cu activitatea ei. Cu interesul ei deosebit pentru unele aspecte. Intrau ele în conflict cu interesele Maiestății Sale?

Woodrow arboră încruntarea cea mai dezarmantă şi nedumerită.

— Guvernul Maiestății Sale nu s-ar putea simți vreodată stânjenit de acte umanitare, Rob. Sunt convins că ştii asta.

— Mai învățăm, domnule Woodrow, interveni Lesley împăciuitoare. Suntem la început. Şi după ce îl studie o vreme fără ca zâmbetul de pe față să i se stingă, puse carnețelele şi casetofonul înapoi în geantă şi, motivând că aveau nişte întâlniri în oraş, propuse să reia discuția a doua zi, la aceeaşi oră.

— N-aveți idee, Tessa se confesa cuiva? îl întrebă Lesley, pe un ton dezinteresat, când tustrei se îndreptară în grup strâns către uşă.

— Vreți să spuneți în afară de Bluhm?

— Mă refer la prietene, de fapt.

Woodrow îşi scormoni memoria făcând un efort ostentativ.

— Nu. Nu, *nu cred.* Nu-mi vine în minte vreo persoană anume. Dar presupun că nici nu am de unde să ştiu, nu?

— S-ar putea să ştiți dacă ar fi fost vorba de cineva din personalul dumneavoastră. De exemplu, Ghita Pearson sau altcineva, încercă să-l ajute Lesley.

— Ghita? A, sigur, evident, Ghita. În rest, aveți tot ce vă trebuie, da? Vi s-a asigurat un mijloc de transport? Bine.

Trecu o zi întreagă, apoi o noapte, după care cei doi polițişti reveniră.

* * *

De astă dată, Lesley iniție discuția, nu Rob, iar ea o făcu dovedind o prospețime ce sugera că, de la ultima lor întâlnire, se petrecuseră o serie de lucruri încurajatoare.

— Tessa întreținuse relații sexuale cu puțin timp înainte de deces, anunță ea cu acel ton vioi de început de zi, după ce își aranjă lucrurile ca pe nişte probe la proces – creioane, carnete de notițe, casetofon, chiar o gumă de şters. Bănuim că a fost violată. Acest lucru nu e destinat publicității, deşi cred că vom citi asta în ziarele de mâine. În această etapă, nu au prelevat decât o probă vaginală şi au examinat-o la microscop pentru a vedea dacă sperma era viabilă sau nu. Era neviabilă, însă se consideră că ar putea fi vorba de spermă de la mai multe persoane. Pesemne un adevărat cocteil. După părerea noastră, nu cred că au mijloacele necesare pentru a stabili exact.

Woodrow îşi băgă capul între palme.

— Până să ştim cu precizie, va trebui să aşteptăm concluzia unuia dintre savanții noştri, spuse Lesley fără a-şi dezlipi ochii de la el.

Ca şi în ziua precedentă, Rob, îşi lovea pixul de dinții lui mari.

— Iar sângele de pe tunica lui Bluhm era al Tessei, continuă Lesley pe acelaşi ton sincer. E un rezultat provizoriu, să nu uităm. Aici se efectuează doar analizele esențiale. Pentru alte elemente, va trebui să trimitem probele acasă.

Woodrow se ridicase în picioare, un gest pe care îl făcea destul de des în cursul întâlnirilor oficiale, tocmai ca să-i facă pe ceilalți să se simtă în largul lor. Păşind molatic spre fereastră, ocupă o poziție la celălalt capăt al încăperii şi se prefăcu a studia peisajul dezolant al oraşului. Se întrezărea o promisiune de furtună cu tunete şi se simțea acel miros imposibil de exprimat al încordării ce precede magica ploaie în Africa. Nimeni nu putea vedea cele două sau trei picături de sudoare fierbinte ce i se scurgeau de la subsuoară şi se târau ca nişte insecte lipicioase de-a lungul coastelor.

— I-a comunicat cineva lui Quayle acest lucru? făcu el şi se întrebă, probabil ca şi ei, de ce văduvul unei femei răpite devine dintr-o dată un Quayle, în loc de Justin.

— Ne-am gândit că ar fi mai bine dacă i-ar comunica un prieten, îi răspunse Lesley.

— Dumneavoastră, sugeră Rob.

— Sigur.

— Plus că *este posibil* – după cum a spus şi Les – ca ea şi Arnold s-o fi făcut-o înainte de a pleca la drum. Dacă vreți să menționați şi asta când vorbiți cu el... Cum doriți...

„Ce altceva trebuie să mai îndur? se întrebă Woodrow. Ce altceva trebuie să se mai întâmple ca să deschid fereastra asta şi să mă arunc în gol? Pesemne că asta am şi vrut din partea ei: du-mă dincolo de limitele a ceea ce pot suporta."

— Chiar ne-a *plăcut* Bluhm, rupse Lesley liniştea, cu un aer de exasperare amicală, de parcă ar fi simțit nevoia ca şi Woodrow să-l placă pe Bluhm. De acord, trebuie să fim pregătiți să-l cunoaştem şi *pe celălalt Bluhm,* bestia cu chip de om. Iar de unde venim noi, există oameni extrem de paşnici care comit cele mai înfiorătoare lucruri când sunt încolțiți. Dar cine l-a încolțit, dacă poate fi vorba de aşa ceva? Nimeni, decât dacă, nu cumva, l-a silit ea.

Spunând acestea, Lesley făcu o pauză, invitându-l pe Woodrow să intervină, însă el se slujea de dreptul de a păstra tăcerea.

— Bluhm reprezintă ideea aproape perfectă de *om de treabă,* insistă ea, ca şi cum *om de treabă* ar fi fost o condiție bine definită, la fel ca *Homo sapiens.* A făcut o mulțime de lucruri cu adevărat bune. Nu de ochii lumii, ci pentru că aşa a vrut. A salvat vieți, şi-a riscat-o pe a lui, a muncit în locuri cumplite fără a fi plătit, a ascuns oameni în podul propriei case. Cum, nu sunteți de acord, *sir*?

Îl stârnea să răspundă? Sau doar căuta să obțină o lămurire din partea unui observator matur al relației Tessa-Bluhm?

— Sunt convins că are un trecut bun, se îndură

Woodrow să răspundă.

Lui Rob îi scăpă un icnet ce-i trăda nerăbdarea, urmat de o răsucire deconcertantă a torsului.

— Ascultați... Lăsați trecutul lui. Dumneavoastră personal vă place sau nu? E foarte simplu.

Şi apoi îşi căută o nouă poziție pe scaun.

— Dumnezeule, făcu Woodrow peste umăr, de astă dată atent să nu depăşească măsura cu teatralitatea, dar lăsând totuşi ca în glas să i se strecoare o notă de exasperare. Ieri vorbeați clar de *dragoste,* iar astăzi de *plăcut.* Noi, cei din recea Britanic, am început să umblăm după definiții absolute, nu-i aşa?

— V-am cerut părerea, *sir,* spuse Rob.

Probabil că adresarea cu *sir* reprezenta marea găselniță. La prima întâlnire fusese domnul Woodrow sau, când se simțiseră mai încrezători, Sandy. Acum apelaseră la *sir,* prevenindu-l astfel pe Woodrow că aceşti doi polițişti de rang mic nu-i erau colegi, nici prieteni, ci nişte intruşi din clasa inferioară care îşi bagă nasul în treburile clasei exclusiviste, care îi oferise poziție şi protecție vreme de şaptesprezece ani. Îşi împreună mâinile la spate şi-şi înălță umerii, apoi se răsuci pe călcâie, ajungând să stea față în față cu anchetatorii săi.

— Arnold Bluhm are darul persuasiunii, declară el, parcă ținându-le o prelegere de la celălalt capăt al camerei. Arată bine, are farmec, dacă vreți. Spirit, dacă apreciezi felul lui de umor. Un soi de aură – pesemne că se datorează acelei bărbi îngrijite. Pentru cei uşor de influențat, e un erou popular african.

După care se îndepărtă de ei, ca şi cum ar fi aşteptat să-şi împacheteze lucrurile şi să plece.

— Iar pentru cei neinfluențabili? întrebă Lesley, profitând de faptul că el se întorsese cu spatele pentru a-l examina mai atent: mâinile prinse comod la spate, genunchiul uşor ridicat în semn de autoapărare.

— A, aici suntem în minoritate, sunt convins, răspunse Woodrow cu glas stăpânit.

— Numai că-mi imaginez că era foarte îngrijorător pentru dumneavoastră – iritant chiar, în postul de răspundere pe care-l aveți ca şef al Cancelariei – văzând că toate acestea se petrec chiar sub nasul dumneavoastră şi ştiind că nu puteți face nimic pentru a pune capăt situației. Vreau să spun că nu vă puteați duce la Justin, corect? Şi să-i spuneți: „Uită-te la bărbatul acela negru cu barbă de colo: umblă cu soția ta”, nu-i aşa? Sau puteați?

— În cazul în care scandalul amenință să păteze bunul renume al Misiunii, am dreptul – ba chiar obligația – de a interveni.

— Şi ați făcut-o? veni întrebarea din partea lui Lesley.

— Într-un mod general, da.

— Vorbind cu Justin? Sau direct cu Tessa?

— Evident, problema este că relația ei cu Bluhm are *acoperire,* s-ar putea spune, îi răspunse Woodrow, reuşind să evite răspunsul direct la întrebare. Omul e un doctor recunoscut. E bine văzut în comunitatea celor care acordă ajutoare. Tessa era voluntarul lui devotat. La prima vedere, totul arată perfect curat. Nu te poți duce să-i acuzi de adulter fără a avea dovezi clare. Poți doar să spui: „Fiți atenți, asta creează o impresie proastă, de aceea vă rog să fiți mai circumspecți”.

— Aşadar, cui i-ați spus-o? întrebă Lesley făcând o adnotare în carnețel.

— Nu este chiar atât de simplu. Asta s-a întâmplat în mai multe reprize sau discuții.

Lesley se aplecă în față, verificând în aceeaşi mişcare şi dacă banda nu se oprise în casetofon.

— Între dumneavoastră şi Tessa?

— Tessa a fost o maşinărie proiectată excelent, însă îi lipseau cam multe rotițe. Înainte de a fi pierdut băiețelul, s-a purtat cam irațional. În regulă.

Ajuns pe punctul de a desăvârşi trădarea ei, Woodrow şi-l aminti pe Porter Coleridge aşezat în biroul lui şi citându-i instrucțiunile date de Pellegrin:

— Dar, *după aceea* – trebuie s-o declar deschis, şi cu

un regret enorm – le-a lăsat multora dintre noi impresia că era dezaxată.

— Era nimfomană? întrebă Rob.

— Regret, dar întrebarea depăşeşte pregătirea mea, îi răspunse Woodrow cu un aer glacial.

— Să spunem că flirta fără să se mai ferească, sugeră Lesley. Cu toată lumea.

— Dacă insistaţi – şi nici dacă ar fi vrut, nu ar fi reuşit să pară mai detaşat – e greu de spus, corect? O fată frumoasă, atracţia balului, un soţ mai în vârstă – cum să nu flirteze? Ori acesta îi e comportamentul firesc şi se distrează? Dacă poartă o rochie lungă şi-şi dă poalele peste cap, oamenii spun că e libertină. Dacă n-o face, vor spune că e toantă. Cam aşa se comportă albii din Nairobi. Probabil că e valabil pentru orice alt loc. N-aş putea afirma că sunt expert în problema asta.

— A flirtat şi cu *dumneavoastră?* îl întrebă Rob după ce repetă gestul enervant de a lovi cu creionul în dinţi.

— V-am spus deja. Era imposibil de spus dacă flirta sau dacă doar se distra cu noi, spuse Woodrow, atingând un nivel neaşteptat de politeţe.

— Aşadar, hmm, aţi încercat cumva să răspundeţi avansurilor ei? îl întrebă Rob. Nu mă priviţi astfel, domnule Woodrow! Şi dumneavoastră aveţi peste patruzeci de ani, sunteţi aproape de andropauză, îndreptându-vă către vârsta suferinţelor, la fel ca şi Justin. V-aţi fi putut simţi atras de ea, de ce nu? Pariez că şi eu aş fi făcut la fel.

Revenirea din şoc a lui Woodrow se petrecu atât de rapid încât nici chiar el nu-şi dădu seama de acest lucru.

— Of, scumpul meu prieten… Nici nu mă mai gândeam la altceva Tessa şi numai Tessa, zi şi noapte. Eram obsedat de ea… întrebaţi pe oricine…

— Am şi făcut-o, preciză Rob.

* * *

În dimineața următoare, anchetatorii săi se dovediră de-a dreptul indecenți în graba lor de a se arunca asupra lui, aşa i se păru lui Woodrow, care se simți asediat. Rob aşeză casetofonul pe masă, Lesley deschise un carnet mare de culoare roşie la o pagină marcată cu o bandă elastică şi porni tirul întrebărilor.

— Avem motive să credem că ați vizitat-o pe Tessa în spitalul din Nairobi, curând după ce a pierdut copilul, domnule. Am dreptate?

Lumea lui Woodrow se clătina. „Cine Dumnezeu le-a spus şi asta? Justin? Imposibil, fiindcă deocamdată n-au discutat cu el, altfel aş fi aflat!"

— Opriți totul! porunci el tăios.

Lesley îşi înălță capul. Rob se dezmetici şi, parcă pregătit să-şi turtească fața în palmă, întinse mâna şi şi-o aşeză cu degetele în sus pe nas, apoi îl studie pe Woodrow peste vârfurile degetelor întinse.

— Acesta va fi subiectul discuției noastre de azi? vru Woodrow să ştie.

— Unul dintre ele, recunoscu Lesley.

— Atunci mi-ați putea spune, vă rog, dat fiind că timpul e prețios pentru noi toți, ce Dumnezeu are de a face vizita mea la spital cu descoperirea ucigaşului Tessei, fiindcă am înțeles că acesta este scopul prezenței voastre aici?

— Căutăm să descoperim motivul, spuse Lesley.

— Ați zis că aveți unul. Violul.

— Violul nu se potriveşte. Ca motiv, adică. Violul a fost un efect colateral. Poate chiar o pistă falsă, ca să ne determine să credem c-ar fi vorba de o crimă oarecare, nu de una plănuită.

— Premeditare, explică Rob, fixându-l îndelung cu ochii căprui pe Woodrow. Ceea ce noi numim o acțiune organizată.

Auzind asta, vreme de câteva momente înspăimântătoare, mintea lui Woodrow se bloca. Apoi se gândi: „Organizat… De ce a spus *organizat?* Ca şi cum ar

fi fost făptuită de o organizație? Scandalos! O idee prea trasă de păr pentru a merita să fie luată în considerație de un diplomat cu experiență!”

După aceea, mintea îi deveni ca un ecran opac. Cuvintele nu-i săriră în ajutor, nici măcar acelea extrem de banale şi lipsite de sens. Se văzu pe sine, ca prin vis, ca un soi de computer, extrăgând, asamblând şi apoi respingând o secvență de conexiuni imposibil de decodificat dintr-o zonă izolată a creierului său.

— Organizată pe naiba! O crimă oarecare! Neplanificată! O sărbătoare a sângelui, în stil african…

— Aşadar, ce v-a determinat să mergeți la spital? o auzi pe Lesley atunci când ieşi din momentul de întunecare şi prinse doar sunetele. De ce v-ați dus s-o vedeți pe Tessa după ce pierduse copilul?

— Fiindcă m-a rugat ea. Prin soțul ei. În calitatea mea de superior al ei.

— A mai fost invitat cineva să o viziteze?

— Din câte ştiu, nu.

— Poate Ghita?

— Vă referiți la Ghita Pearson?

— Mai cunoaşteți o altă Ghita?

— Ghita Pearson nu a fost prezentă.

— Deci numai dumneavoastră şi Tessa, îşi dictă Lesley cu voce tare, înainte de a nota în carnet. Ce legătură era între poziția dumneavoastră ca superior şi vizita la spital?

— Era îngrijorată de starea lui Justin şi voia să se asigure că se simțea bine, răspunse Woodrow, trăgând de timp în mod deliberat, în loc să răspundă în ritmul în care îi impunea Lesley. Încercasem să-l conving pe Justin să-şi ia un concediu fără plată, însă el prefera să rămână la post. Conferința anuală C. A. D. A. E. cu participarea miniştrilor urma să aibă loc curând şi era hotărât să o pregătească. I-am explicat asta Tessei şi i-am promis că voi continua să mă ocup de el.

— Avea laptopul la ea? interveni Rob pe neaşteptate.

— Poftim?

— Ce e atât de greu să înțelegeți? Avea cu ea laptopul? Alături, pe masă, sub pat, în pat? Laptopul! Tessa ținea la el. Transmitea tuturor mesaje de pe el. I-a transmis lui Bluhm. Ghitei. Trimitea mesaje şi unui puşti bolnav, de care se ocupa, acesta fiind tocmai în Italia, unui fost prieten pe care îl avusese la Londra. Avea computerul cu ea?

— Mulțumesc pentru explicații. Nu, n-am văzut laptopul.

— Dar vreun carnet?

Avu o ezitare, timp în care îşi verifică amintirile şi născoci o minciună.

— N-am văzut aşa ceva

— Chiar n-ați văzut vreunul?

Woodrow nu catadicsi să răspundă. Rob se lăsă pe spătar şi studie tavanul mimând prost un aer de detaşare.

— Aşadar, cum se simțea? întrebă el într-un târziu.

— Nicio femeie nu se simte prea grozav după ce naşte un copil mort.

— Dar cum anume se simțea?

— Slabă. Aiura. Deprimată.

— Şi doar atât ați discutat?! Despre Justin, iubitul ei soț?

— Da, din câte îmi aduc aminte.

— Cât timp ați stat cu ea?

— N-am cronometrat, dar cred că în jur de douăzeci de minute. Evident, nu voiam să o obosesc.

— Deci ați discutat despre Justin vreme de douăzeci de minute. Dacă-şi mănâncă budinca şi altele de genul acesta.

— Conversația s-a desfăşurat cu intermitențe, răspunse Woodrow, simțind că începe să roşească. Când o femeie este febrilă, epuizată şi a pierdut copilul, nu-i tocmai uşor să porți o discuție coerentă cu ea.

— Se mai afla cineva de față?

— V-am spus deja. Am mers singur.

— Nu asta v-am întrebat. Am vrut să ştiu dacă mai era cineva prezent.

— Cine anume?

— Oricine altcineva. Vreo asistentă, un doctor. Vreun alt vizitator, vreun prieten. Vreo prietenă. Sau, poate, un prieten african. De exemplu, doctorul Bluhm. De ce trebuie să trag de dumneavoastră ca să obțin un răspuns, *sir?*

Ca dovadă a iritării, Rob se destinse ca un aruncător de suliță, întâi aruncându-şi un braț în aer, apoi, cu o mişcare complicată, îşi schimbă poziția picioarelor. În timpul pe care-l câştigase astfel, Woodrow făcu un efort vizibil de a-şi forța memoria, împreunându-şi sprâncenele cu o încruntătură amuzată şi dezamăgită.

— Fiindcă tot ai adus vorba de asta, Rob, ai dreptate. Ce inteligent ai procedat! Când am sosit, Bluhm se afla acolo. Ne-am salutat, iar el a ieşit. Cred că am stat unul în prezența celuilalt doar douăzeci de secunde. Ca să vă fac pe plac, douăzeci şi cinci…

Însă făcuse un efort extraordinar ca să afişeze această atitudine de nepăsare. Cine dracu' îi spusese că Bluhm se afla la căpătâiul ei? Iar teama lui merse mai adânc. Ajunsese în cotloanele cele mai întunecate ale celuilalt mod de gândire, atingând acel lanț cauzal pe care refuza să-l recunoască şi despre care Porter Coleridge îi ordonase să-l facă uitat.

— Aşadar, ce credeți că făcea Bluhm acolo, *sir*?

— Nu mi-a oferit nicio explicație. Şi nici ea. Doar e doctor, nu? Făcând abstracție de orice altceva.

— Iar Tessa ce făcea?

— Stătea întinsă în pat. Ce altceva v-ați fi aşteptat să facă? reacționă el, pierzând-şi calmul preț de o clipă. Să danseze?

Rob îşi întinse picioarele lungi în față, admirându-şi labele uriaşe, aşa cum fac cei de pe plajă când stau lungiți.

— Nu ştiu, făcu el. Les, *noi* ce putem crede că făcea? o

întrebă el pe colega sa. În niciun caz nu dansa. *Dar ce făcea?* Asta ne întrebăm noi.

— Alăpta la sân un copil negru, aşa mi se pare, spuse Lesley. În timp ce mama lui era pe moarte.

O vreme, în încăpere nu se auziră decât sunetele ce răzbăteau de afară: paşi pe coridor, automobile gonind şi zbătându-se să-şi găsească un loc în traficul de dincolo de vale. Rob întinse braţul şi opri casetofonul.

— *Sir,* aşa cum aţi accentuat şi dumneavoastră, suntem cu toţii presaţi de timp, spuse el curtenitor. De aceea vă rog politicos să nu ne mai faceţi să ne pierdem timpul evitând să răspundeţi la întrebări şi tratându-ne ca pe nişte rahaţi.

Apoi porni din nou casetofonul.

— Fiţi bun şi spuneţi-ne cu cuvintele dumneavoastră despre femeia muribundă din salon şi despre copilaşul ei, domnule Woodrow, *sir,* adăugă el. Vă rog! Şi de ce a murit şi cine încerca să o trateze şi în ce mod şi ce-aţi mai aflat întâmplător în această privinţă.

Încolţit şi îndârjit în izolarea lui, Woodrow căută instinctiv să obţină sprijinul şefului Misiunii, doar ca să descopere că, în aceste momente, Coleridge se dădea drept foarte ocupat. În seara precedentă, când încercase să dea de el ca să discute între patru ochi, Mildren îl informase că şeful lui era într-o discuţie importantă cu ambasadorul american şi nu răspunde decât în caz de urgenţă. În această dimineaţă, versiunea oficială era că Porter Coleridge „îşi desfăşura activitatea la reşedinţă”.

V

Woodrow nu era omul care să-şi piardă cumpătul cu una, cu două. În cariera lui de diplomat fusese silit să treacă printr-o serie de situații umilitoare şi deprinsese din experiență că soluția cea mai sănătoasă era să refuze a crede că se petrecuse ceva anapoda. Aplică aceeaşi tehnică şi acum şi, în propoziții scurte, făcu o descriere sumară a scenei din salonul de spital. Da, se declară el de acord – uşor surprins că polițiştii manifestau atâta interes față de amănuntele legate de internarea ei – îşi aduse aminte ca prin ceață că o pacientă din acelaşi salon era adormită sau în comă. Şi că, întrucât nu-şi putea hrăni copilul, Tessa devenise doica lui. Pierderea Tessei se transformase într-un câştig pentru copil.

— Femeia aceea avea un nume? întrebă Lesley.

— Nu-mi amintesc.

— Mai era cineva cu femeia bolnavă, vreo rudă sau prietenă?

— Fratele ei. Un adolescent din acelaşi sat cu ea. Aşa mi-a zis Tessa, dar, dată fiind starea ei, nu o consider drept un martor pe care să vă puteți baza.

— Ştiți cumva numele fratelui femeii?

— Nu.

— Numele satului?

— Nu.

— Tessa v-a spus de ce suferea femeia?

— Cele mai multe lucruri pe care le spunea erau incoerente.

— Să înțeleg că spunea şi lucruri cu sens, îl îmboldi Rob.

Părea să se lase stăpânit de o toleranță bizară. Membrele lui lungi îşi găsiseră, în sfârşit, odihna. Dintr-o dată, constatase că-şi poate permite să-şi sacrifice întreaga zi.

— Domnule Woodrow, în momentele în care s-a

exprimat coerent, ce v-a spus Tessa despre femeia bolnavă din acelaşi salon?

— Că murea. Că boala ei, pe care nu a numit-o, era rezultatul condițiilor sociale în care a trăit.

— SIDA?

— Nu mi-a precizat.

— Asta schimbă lucrurile, deci.

— Într-adevăr.

— O trata cineva pe femeie pentru acea boală nenumită?

— Tot ce se poate. Altfel, de ce s-ar fi aflat în spital?

— Era Lorbeer?

— Cine?

— Lorbeer.

Rob pronunță pe litere. „Lor” ca în „lor le place”, „beer” ca la „berea” Heineken.

— O corcitură olandeză. Cu părul roşu sau blond. Spre cincizeci de ani. Gras.

— N-am auzit niciodată de acest om, răspunse Woodrow cu o siguranță ce i se citea pe față, în timp ce stomacul i se chircea agitat.

— Ați văzut pe cineva tratând-o?

— Nu.

— Ştiți *cum* era tratată? Cu ce?

— Nu.

— N-ați văzut pe nimeni dându-i vreo pastilă sau făcându-i vreo injecție?

— V-am spus deja: cât am stat eu acolo, nu a apărut nimeni din personalul medical.

În liniştea abia recâştigată, Rob îşi găsi vreme să admire acest răspuns, apoi reacția proprie.

— Dar din personalul ce nu aparține spitalului?

— În prezența mea, nimeni.

— Dar în afara ei?

— De unde să ştiu asta?

— De la Tessa. Din ceea ce v-a spus Tessa în momentele când vorbea coerent, explică Rob şi zâmbi atât

de larg, încât buna lui dispoziție deveni un element contrariant, precursor al unei glume pe care abia de acum încolo aveau să o savureze împreună. Femeia bolnavă din rezerva Tessei, cea al cărei copil îl alăpta, primea ajutor medical din partea *cuiva,* după părerea Tessei? întrebă el răbdător, rostind cuvintele ca şi cum ar fi trebuit să respecte nişte canoane ale unui joc de societate. Femeia bolnavă era consultată, examinată sau tratată de vreo persoană, bărbat sau femeie, negru sau alb, fie aceasta doctor, asistentă, ne-doctor, persoană din spital sau din afara lui, personal de serviciu, vizitatori sau *oameni* pur şi simplu?

Se rezemă de spătar: „Acum încearcă să te strecori şi din labirintul acesta”.

Woodrow începea să-şi dea seama de amploarea încurcăturii în care intrase. Ce altceva mai ştiau şi țineau secret față de el? Numele lui Lorbeer îi sunase în cap ca un dangăt de moarte. Cu ce alte nume mai aveau să-l bombardeze? Ce altceva mai putea nega păstrându-şi totuşi credibilitatea? Ce declarase Coleridge? De ce se ferea să-i ofere mângâiere, refuzând să meargă mână în mână cu el? Sau făcuse confesiuni complete, trădându-l pe Woodrow?

— Mi-a servit o poveste în legătură cu femeia aceea care e vizitată de pitici cu haine albe, răspunse el disprețuitor. Am presupus că a visat toate astea. Sau că visa în timp ce-mi vorbea mie. Eu n-am dat crezare vorbelor ei. Şi nici voi n-ar trebui, se trezi spunând.

— De ce o vizitau cei în haine albe? Potrivit Tessei… În ceea ce numiți vis…

— Fiindcă oamenii în alb uciseseră femeia. La un anumit moment i-a numit *coincidențe.*

Se hotărâse să le spună adevărul şi să-l facă să pară ridicol.

— Cred că a zis despre ei că sunt lacomi. Voiau s-o lecuiască, dar nu puteau. Toată povestea a fost o tâmpenie.

— Cum s-o vindece?
— Asta nu mi-a zis.
— Şi-atunci cum să o ucidă?
— Îmi pare rău, dar nici în problema asta nu a fost mai limpede.
— Scrisese toată povestea?
— Povestea? Cum să facă asta?
— Nu avea notițe? V-a citit din carnețel?
— V-am spus deja. Din câte mi-amintesc, nu avea niciun carnețel.
Rob îşi înclină capul lung într-o parte pentru a-l studia pe Woodrow dintr-un unghi diferit, şi, probabil, mai revelator.
— Arnold Bluhm nu crede că istoria asta era o tâmpenie. El nu socoteşte că Tessa vorbea incoerent. Arnold bănuieşte că vorbele ei exprimau realitatea. Corect, Les?

* * *

Woodrow păli şi simți cum sângele i se scurge din obraji. Şi totuşi, chiar după deconcertarea resimțită sub impactul acestei replici rămase la fel de stăpân pe sine ca orice diplomat cu experiență care trebuie să reziste pe poziție. Reuşi cu un oarecare efort să-şi controleze şi vocea. Chiar şi sentimentul de indignare.
— Regret. Vreți să spuneți că l-ați *găsit* pe Bluhm? Asta e de-a dreptul scandalos.
— Să înțelegem că nu vreți să-l găsim? întrebă Rob, destul de nedumerit.
— N-am vrut să se înțeleagă aşa ceva. Înțeleg că vă aflați aici în anumite condiții şi că, dacă l-ați găsit pe Bluhm sau ați discutat cu el, aveți obligația evidentă de a prezenta aceste informații Înaltei Comisii.
Dar Rob începuse să clatine din cap înainte ca Woodrow să sfârşească.
— Nicio şansă să dăm de el, domnule. Am vrea noi. Dar

am găsit uitate în apartamentul lui câteva hârtii. Nimicuri utile, după cum v-aţi exprima dumneavoastră, aflate în apartamentul lui. Din nefericire, nimic senzaţional. Nişte însemnări despre câteva cazuri, care presupun că ar putea prezenta interes pentru cineva. Copii ale unor scrisori insolente trimise de doctor câte unei firme, laborator sau spital universitar din străinătate. Şi asta-i cam tot, adevărat, Les?

— Uitate în apartament, e cam exagerat, la o adică, recunoscu Lesley. Ascunse ar exprima mai bine realitatea. Una era lipită şi acoperită pe spatele unei fotografii înrămate, alta sub cada de baie. Ne-a trebuit o zi întreagă să le găsim. Ei, aproape o zi, oricum.

Îşi linse degetul şi întoarse o nouă pagină a carnetului de notiţe.

— Plus că ceilalţi au uitat de maşină, îi reaminti Rob.

— Arăta mai curând a rampă de gunoaie decât a apartament după ce oamenii au terminat cu el, îl aprobă Lesley. Nu se pricep deloc. Reţineţi, întâlnim şi la Londra astfel de cazuri. Se anunţă în ziar că cineva e dat dispărut sau mort, iar scotocitorii se află la adresa respectivă în aceeaşi dimineaţă, servindu-se cu ce e mai bun. Cei de la combaterea crimei organizate sunt tot mai deranjaţi de procedeul acesta. Vă deranjează dacă vă mai cităm câteva nume, domnule Woodrow? se interesă ea, ridicând ochii şi fixându-l fără să clipească.

— Simţiţi-vă ca acasă, spuse Woodrow, de parcă poliţiştii nu s-ar fi instalat deja ca nişte stăpâni.

— Kovacs, unguroaică de origine, bănuim noi, tânără. Păr negru ca pana corbului, picioare lungi – tot el ne dă şi datele esenţiale în ce o priveşte – numele mic necunoscut, cercetător.

— Sigur v-aţi aminti de ea, spuse Rob.

— Regret, nu.

— Emrich, doctor, cercetător, facultate absolvită la Petersburg, specializare la Leipzig, în Germania. A efectuat cercetări la Gdansk. Femeie. Nu există o

descriere. Numele vă spune ceva?

— N-am auzit niciodată de o asemenea persoană. Nimeni care să corespundă descrierii, pe nimeni cu acest nume, nimeni de acea naționalitate sau pregătire.

— La naiba! Chiar nu ați auzit de ea, adevărat?

— Şi vechiul nostru amic Lorbeer, interveni Lesley parcă cerând scuze. Numele mic necunoscut, origine necunoscută, pesemne pe jumătate olandez sau bur, pregătirea, de asemenea, un mister. Cităm din însemnările lui Bluhm, asta e problema, deci suntem la mila lui, după cum ați spune dumneavoastră. Aceste trei nume apar încercuite ca făcând parte dintr-o diagramă, cu descrieri fugare în interiorul fiecărui cerc. Lorbeer şi cele două doctorițe. Lorbeer, Emrich, Kovacs. Asta da adunătură! V-am fi prezentat o copie, dar ne e cam lehamite să folosim copiatoare în situația de față. Ştiți cum e poliția locală. Iar cât priveşte centrele de copiat – ei bine, nu aş avea încredere în ele nici dacă ar fi să multiplic Biblia. Vorbesc serios. Nu-i aşa, Rob?

— Folosiți-le pe ale noastre, se cam grăbi Woodrow.

Urmă o tăcere încărcată de gânduri, care lui Woodrow i se păru precum o stare de surzenie în care maşinile dispăruseră, păsările amuțiseră şi nimeni nu trecea pe coridor prin dreptul biroului său. Liniştea se risipi când, insistând, Lesley începu să-l descrie pe Lorbeer drept omul pe care ar dori cel mai mult să-l ia la întrebări.

— Lorbeer e un tip plimbăreț. Se *crede* că se ocupă de produse farmaceutice. *Se crede* că a plecat din Nairobi şi a revenit de câteva ori în cursul anului trecut, însă kenyenii, uimitor, nu reuşesc să-l găsească în evidențe. *Se crede* că a vizitat salonul Tessei de la Spitalul Uhuru cât a fost ea internată acolo. *Ca un taur,* e o altă descriere pe care am găsit-o. Ai crede că ne aflăm la un târg de animale. Iar dumneavoastră sunteți sigur că nu ați văzut, din întâmplare, niciun individ roşcovan pe nume Lorbeer şi cu înfățişare ca de taur, care putea fi doctor? Nicăieri în deplasările dumneavoastră?

— N-am auzit niciodată de acest om. Sau de unul care să se potrivească descrierii.

— Informații dintr-astea am primit cu duiumul, comentă Rob, de care Woodrow părea că uitase.

— Tessa îl cunoştea. La fel şi Bluhm, spuse Lesley.

— Asta nu înseamnă că-l cunosc şi eu.

— Aşadar, cum e ciuma albă când se instalează? întrebă Rob.

— N-am nicio idee…

Plecară la fel ca şi în precedentele ocazii: cu un semn de întrebare ce creştea mereu.

* * *

Imediat ce se asigură că rămăsese sigur, Woodrow ridică receptorul telefonului interior cu legătură directă la Coleridge şi, spre uşurarea lui, îi auzi vocea.

— Ai o clipă liberă?

— Cred că da.

Îl găsi la birou, cu o mână lipită de frunte. Purta bretele galbene cu nişte căluți drept model. Avea pe chip o expresie bănuitoare şi bătăioasă.

— Trebuie să fiu asigurat că avem sprijinul Londrei în toată afacerea asta, începu Woodrow, fără să se aşeze.

— La cine te referi când spui avem?

— La noi doi.

— Şi când spui „Londra” te referi la Pellegrin, dacă înțeleg eu bine.

— De ce? S-a schimbat ceva?

— Nu, din câte ştiu.

— Are intenția asta?

— Nu, din câte cunosc.

— Atunci, Pellegrin are spatele asigurat? Să punem problema şi aşa.

— A, Bernard are *întotdeauna* spatele asigurat.

— Deci, mergem înainte tot aşa sau nu?

— La minciuni, te referi? Sigur că da.

— Atunci de ce nu ne punem de acord asupra a ceea ce declarăm?

— Bună idee! Nu ştiu. Dacă aş fi credincios, aş da fuga să mă rog. Dar, la naiba, nu-i chiar atât de uşor! Fata a murit. Asta e o parte a ecuației. Iar noi suntem în viață. Asta-i partea a doua.

— Deci le-ai spus adevărul?

— Nu, Dumnezeule, cum să le spun? Memoria mea e ca un şvaițer. Regret nespus…

— Ai intenția să le spui adevărul?

— Ăstora? Nu, nu. Niciodată. Sunt nişte rahați.

— Atunci de ce nu ne punem de acord asupra versiunii pe care le-o servim?

— Corect. De ce nu?! Adevărat. Ai pus degetul pe rană, Sandy. Ce ne împiedică?

* * *

— E vorba de vizita dumneavoastră la Spitalul Uhuru, domnule, începu Lesley cu forțe proaspete.

— Credeam că *am terminat* cu asta la ultima noastră discuție.

— Mă refer la cealaltă vizită. A doua. Ceva mai târziu. Mai curând, o vizită de răspuns.

— *De răspuns?* Să confirm ce?

— O promisiune pe care i-ați făcut-o Tessei, evident.

— La *ce* vă referiți? Nu vă înțeleg.

Însă Rob o înțelegea perfect, şi întări acest lucru.

— *Sir,* mie mi se pare că s-a exprimat într-un limbaj coerent. Ați avut o a doua întâlnire cu Tessa la spital? Cam la patru săptămâni după externare, de exemplu? Cum ar fi, să zicem, în anticamera clinicii post natale unde avusese programare? Fiindcă aşa reiese din notițele lui Arnold, iar până acum el nu s-a înşelat, asta din ceea ce reuşim să înțelegem noi, ignoranții.

„Arnold”, remarcă Woodrow. Nu mai era Bluhm…

Fiul soldatului îşi examina conştiința şi făcea asta cu

răceala calculată care îi slujea drept muză inspiratoare în situații de criză, în vreme ce, în memorie, retrăia scena petrecută în spitalul aglomerat de parcă i s-ar fi întâmplat altuia. Tessa are într-o mână o sacoşă cu model amintind o tapiserie şi cu mânere din trestie de zahăr. E prima oară când vede această sacoşă, dar de acum până la sfârşitul scurtei ei vieți, va deveni o parte a imaginii pe care ea şi-a format-o despre sine, când stătea întinsă pe patul de spital, având propriul copil depus la morgă şi o femeie muribundă în patul de alături şi copilul acesteia la sânul ei. Imaginea se potriveşte cu absența fardului, cu părul scurt şi cu fulgerarea care nu se deosebeşte mai deloc de privirea plină de neîncredere pe care i-o aruncă Lesley în aceste momente, când aşteaptă versiunea prescurtată a evenimentului. Ca pretutindeni în spital, lumina este sărăcăcioasă. Dâre uriaşe de lumină solară taie semiîntunericul din interior. Păsărele zboară de colo-colo printre grinzi. Tessa stă cu spatele lipit de un perete curbat, alături de o cafenea urât mirositoare, unde scaunele sunt de culoare oranj. Mulțimea se agită, intrând şi ieşind din razele de soare, însă el o vede imediat… Ține sacoşa în ambele mâini încrucişate peste partea de jos a pântecelui şi stă aşa cum obişnuiau să se proțăpească femeile uşoare pe vremea când el era tânăr şi spăimos. Peretele este cufundat în umbră, fiindcă razele de soare nu luminează întreaga încăpere şi probabil că tocmai de aceea a ales Tessa acest loc.

— Ai spus că o să mă asculți când mă înzdrăvenesc, îi reaminteşte ea cu o voce discretă şi aspră pe care abia de o recunoaşte.

E prima oară că-şi vorbesc de la ultima lui vizită în spital. Îi vede buzele, extrem de fragile, lipsite de fermitatea pe care o dă rujul. Remarcă pasiunea din ochii ei cenuşii, iar asta îl sperie, aşa cum îl înfioară orice trăire intensă, inclusiv ale lui.

— Întâlnirea la care te referi nu a avut caracter particular, îi spune el lui Rob, evitând privirea insistentă

a lui Lesley. A fost ceva profesional. Tessa pretindea că dăduse întâmplător peste nişte documente care, dacă se dovedeau autentice, aveau implicații politice deosebite. M-a rugat să o întâlnesc la clinică pentru a mi le putea înmâna.

— Cum dăduse de ele? întrebă Rob.

— Avea legături în exterior. Mai mult, nu ştiu. Prieteni de-ai ei de prin organizațiile de ajutorare...

— Ca Bluhm?

— Printre alții. Ar fi cazul să adaug că nu era prima oară că prezenta Înaltei Comisii scandaluri la nivel înalt. Îşi făcuse aproape un obicei.

— Vreți să spuneți că prin intermediul Înaltei Comisii?

— Dacă vă referiți la mine în calitate de şef al cancelariei, da.

— De ce nu i le-a încredințat lui Justin pentru a fi predate?

— Justin trebuia să rămână în afara ecuației. Aceasta era hotărârea ei şi probabil că şi a lui.

Oare dădea prea multe explicații; era asta o altă primejdie? continuă fără să se mai cenzureze.

— O respectam pentru asta. Ca să fiu cinstit, i-am respectat orice semn de scrupul de care a dat dovadă.

— De ce nu i le-a dat Ghitei?

— Ghita e nouă, tânără şi face parte din personalul angajat pe plan local. N-ar fi fost mesagerul cel mai recomandat.

— Prin urmare, v-a întâlnit pe dumneavoastră, reluă Lesley. La spital. În anticamera clinicii postnatale. Nu cumva sărea în ochi lucrul ăsta: doi albi între toți africanii aceia?

„Ați fost acolo”, gândi Woodrow, ceea ce-l făcu să retrăiască o clipă senzația de panică. „Deci ați vizitat spitalul.”

— Nu de africani se temea Tessa, ci de albi. Nu se putea discuta cu ea pe tema asta. Când se afla printre africani se simțea în siguranță.

— A afirmat ea aşa ceva?
— Am dedus eu.
— De unde? făcu Rob.
— Din atitudinea ei în cursul acelor ultime luni. După pierderea copilului. Faţă de mine, de comunitatea albă, faţă de Bluhm. El nu putea face niciun rău. Era un african atrăgător şi era doctor. Iar Ghita e pe jumătate indiancă, adăugă asta parcă în lipsă de altceva.
— Cum a stabilit Tessa întâlnirea? întrebă Rob.
— A trimis un bilet la mine acasă, prin servitorul ei, Mustafa.
— Şi nu i-aţi spus soţiei?
— Am considerat întâlnirea drept confidenţială.
— De ce nu v-a telefonat?
— Soţia mea?
— Tessa.
— Nu avea încredere în telefoanele diplomaţilor. Pe bună dreptate. Toţi avem rezerve.
— De ce n-a trimis documentele pur şi simplu prin Mustafa?
— Ea îmi cerea să-i dau asigurări. Garanţii.
— De ce nu v-a adus hârtiile aici? făcu tot Rob, presând, insistând.
— Din motivul pe care l-am amintit deja. Ajunsese în situaţia că nu mai avea încredere în Înalta Comisie, nu dorea să fie influenţată de ea, nu voia să fie văzută intrând acolo sau ieşind. Vorbiţi ca şi cum acţiunile ei ar fi fost logice. În cazul ultimelor luni de viaţă ale Tessei e greu să facem uz de logică.
— De ce n-a apelat la Coleridge? De ce trebuia să fiţi dumneavoastră mereu? Ba la căpătâiul ei, ba la clinică? Nu mai cunoştea pe altcineva?
Vreme de o clipă, expunându-se primejdios, Woodrow îşi uni forţele cu cele ale inchizitorilor săi. „Chiar, de ce tocmai eu?” o întrebă pe Tessa într-o izbucnire de autocompătimire. „Fiindcă vanitatea ta nenorocită nu-mi dă pace deloc. Fiindcă îţi făcea plăcere să mă auzi

promițând să-mi dau sufletul când, de fapt, amândoi ştiam că în momentul adevărului nu mă voi ține de cuvânt, iar tu nu vei accepta. Fiindcă lupta mea cu mine însumi îmi amintea de confruntarea față în față cu boala englezească pe care tu țineai cu orice preț să o deteşti. Fiindcă pentru tine am fost un soi de model, «doar ritual, fără pic de credință» – asta în cuvintele tale. Stăm față în față şi la o palmă depărtare unul de celălalt, iar eu mă întreb de ce suntem la fel de înalți, până când îmi dau seama că de-a lungul bazei peretelui curbat se află o bordură şi că, la fel ca şi alte femei de acolo, te-ai urcat pe ea, ca să fii văzută de omul tău. Fețele noastre sunt la acelaşi nivel şi, în ciuda austerității de care dai dovadă în ultima vreme, Crăciunul a sosit din nou, iar eu dansez cu tine, percepând mirosul dulceag, de iarbă, al părului tău”.

— Deci v-a dat o serie de documente, tocmai spunea Rob. Despre ce erau?

„Iau plicul de la tine, simțind atingerea înnebunitoare a degetelor tale când mi-l întinzi. Reaprinzi în mod voit flacăra în mine, eşti conştientă de asta şi nu te poți înfrâna, mă duci încă o dată dincolo de limite, ştiind totuşi că nu vei trece niciodată pragul cu mine. Nu port haină. Mă urmăreşti cum îmi desfac doi-trei nasturi de la cămaşă, strecor plicul aproape de piele şi-l împing în jos până când marginea lui inferioară se fixează între betelia pantalonilor şi coapsă. Mă urmăreşti apoi cum îmi închei nasturii şi am aceeaşi senzația de ruşine prin care aş fi trecut dacă aş fi făcut dragoste cu tine. Ca un adevărat diplomat, îți propun să bem o cafea în magazin. Refuzi. Rămânem față în față ca nişte dansatori care aşteaptă muzica pentru a-şi justifica apropierea unul de celălalt.”

— Rob v-a întrebat despre ce erau acele documente, îi reaminti Lesley, vocea ei venind parcă din afara timpului conştiinței lui.

— Susținea că descriu un mare scandal.

— Aici, în Kenya?

— Corespondența era secretă.

— Tessa stabilise asta?

— Nu fiţi ridicoli! Cum putea stabili ea nivelul de confidenţialitate al unor hârtii? se răsti Woodrow şi apoi, prea târziu, îşi regretă răbufnirea.

„«Sandy, trebuie să-i sileşti să acţioneze», mă îndemni tu. Chipul ţi-e palid de suferinţă şi curaj. Impulsurile tale teatrale n-au fost diminuate de trăirea adevăratei tragedii. Ochii îţi sunt în pragul lacrimilor care, de când ai pierdut copilul, sunt gata să izvorască tot timpul. Vocea ta îndeamnă, dar şi mângâie, făcând balanţa să se încline, aşa cum s-a întâmplat mereu. «Avem nevoie de un susţinător, Sandy. Cineva, în afară de noi… Promite-mi! Dacă-mi pot păstra încrederea în tine, şi tu te poţi încrede în mine.»

Şi atunci rostesc vorbele. Mă las purtat de forţa momentului. *Cred. În Dumnezeu. În iubire. În Tessa.* Când suntem împreună pe scenă, *cred.* Abjur restul, ceea ce mi se întâmplă de fiecare dată când vin la tine, şi tu vrei ca lucrurile să se petreacă astfel, fiindcă şi tu ai devenit dependentă de relaţii imposibile şi de scene teatrale. *Promit,* zic eu, iar tu mă sileşti să o repet. *Promit, promit. Te iubesc şi îţi promit.* Şi rolul îţi dictează să mă săruţi pe buzele care au rostit promisiunea ce mă ruşinează: un sărut ca să mă reduci la tăcere şi să pecetluim înţelegerea; o strângere furişată pentru a mă lega şi a-mi îngădui să-ţi miros părul”.

— Documentele au fost trimise la Londra, adjunctului de ministru, prin sacul diplomatic, îi explică Woodrow lui Rob. După care au fost considerate documente cu caracter secret.

— De ce?

— Din cauza acuzaţiilor grave pe care le conţineau.

— Împotriva cui?

— Nu pot spune, regret.

— Companie? Persoană?

— Nu ştiu.

— Câte pagini bănuiţi că avea documentul?

— Cincisprezece. Douăzeci. Mai avea şi ceva ca o anexă.

— Fotografii, ilustrații, probe?

— Pas.

— Înregistrări pe bandă magnetică? Dischete, confesiuni înregistrate, declarații?

— Pas.

— Cărui subsecretar i-au fost trimise?

— *Sir* Bernard Pellegrin.

— Ați păstrat o copie aici?

— Există instrucțiuni stricte să păstrăm cât mai puține materiale secrete aici.

— Ați păstrat o copie sau nu?

— Nu.

— Documentele erau tipărite?

— De către cine?

— Erau tipărite sau scrise de mână?

— Tipărite.

— Cu ce?

— Nu mă pricep la asta.

— Prin modalități electronice? Pe un computer? Vă mai amintiți tipul de scriere? Fonturile?

Woodrow ridică din umeri atât de iritat, încât gestul putea trece drept violent.

— Nu era, de exemplu, cu caractere italice? insistă Rob.

— Nu.

— Sau cu caracterele acelea care imită scrisul de mână?

— Era cu litere obişnuite, drepte.

— Deci, electronic.

— Da.

— Atunci vă amintiți. Anexa era imprimată?

— Probabil.

— Cu aceleaşi caractere?

— Probabil.

— Deci între cincisprezece şi douăzeci de pagini, cu

caractere drepte, tipărite electronic. Mulțumesc. Ați primit răspuns de la Londra în legătură cu acest document?

— Evident.

— De la Pellegrin?

— Se poate să fi fost *sir* Pellegrin sau vreunul din subordonații lui.

— În sensul?

— Nu era nevoie să acționăm în niciun fel.

— Vi s-au dat motive? întrebă tot Rob, aruncând întrebările ca pe nişte pumni în ringul de box.

— Aşa-zisele dovezi conținute în document erau tendențioase. Orice încercare de a deschide o investigație pe baza documentului n-ar fi ajuns nicăieri şi ar fi prejudiciat relațiile noastre cu națiunea-gazdă.

— I-ați spus Tessei că aşa suna răspunsul, că n-o să întreprindeți nicio acțiune?

— Nu chiar aşa.

— *Ce anume* i-ați spus? întrebă Lesley.

— I-am spus ceea ce am simțit că ar fi acceptabil pentru ea, dat fiind starea în care se găsea. Să nu uităm pierderea pe care o suferise şi importanța pe care o dădea acelor documente.

Să fi fost noua politică adoptată de a spune adevărul aceea care îl făcu să răspundă astfel sau slăbiciunea şi o dorință inexplicabilă de a se confesa?

Lesley închisese casetofonul şi acum îşi strângea carnetele de notițe.

— Aşadar, ce minciună era acceptabilă pentru ea, *sir?* După aprecierea dumneavoastră, adăugă ea.

— Că Londra se ocupa de caz. Se luau măsuri.

Vreme de o clipă, aproape binecuvântată, Woodrow îşi închipui că discuția se sfârşise. Numai că Rob rămăsese neclintit, zăbovind.

— Ar mai fi ceva, domnule Woodrow, dacă nu vă deranjează. Bell, Barker & Benjamin. Cunoscuți, de altfel, şi sub numele de ThreeBees[2].

Atitudinea lui Woodrow nu se schimbă câtuşi de puţin.
— Reclame în tot oraşul. „Trei B, Binefăcătorii Africii.” „Ne agitam pentru voi, scumpilor! Iubiţi Albinele.” Au sediul peste drum. O clădire mare, numai sticlă, arată ca un proiect de Dalek.
— Ce e cu ei?
— Seara trecută am obţinut profilul companiei, nu-i aşa, Les? O organizaţie uimitoare, nici nu vă puteţi închipui. Băgată până la gât în orice proiect ce ţine de Africa. Hoteluri, agenţii de turism, ziare, companii de securitate, bănci, exploatări de aur, cărbune şi cupru, importuri de automobile, ambarcaţiuni şi camioane – şi aş putea continua la nesfârşit. Plus o serie impresionantă de medicamente. „ThreeBees Bâzâind pentru Bunăstarea voastră trupească.” Pe asta am descoperit-o azi-dimineaţă, când conduceam prin oraş, nu-i aşa, Les?
— Da, undeva prin apropiere, îl aprobă Lesley.
— Şi oamenii ăştia sunt amici la cataramă cu băieţii lui Moi, din câte am auzit. Avioane particulare, fete câte vrei şi nu numai.
— Presupun că vreţi să mă întrebaţi ceva şi în legătură cu asta.
— Nu tocmai. Voiam doar să vă urmăresc chipul în timp ce vă povesteam despre ei. Acum m-am lămurit. Vă mulţumesc pentru răbdare!
Lesley îşi făcea de lucru cu geanta. Judecând după interesul pe care îl manifestase faţă de acest schimb de replici, s-ar fi putut trage concluzia că nici nu auzise.
— Oamenii ca dumneavoastră ar trebui opriţi, domnule Woodrow, păru să gândească ea cu voce tare şi clătină nelămurită din cap. Vă închipuiţi că rezolvaţi problemele lumii, dar, de fapt, dumneavoastră sunteţi problema.
— Vrea să spună că sunteţi un mare mincinos, îi traduse Rob.
De astă dată, Woodrow nu-i mai însoţi până la uşă. Rămase la locul său de la birou, ascultând cum se stinge zgomotul paşilor oaspeţilor săi, apoi telefonă la recepţie şi

solicită, pe cel mai nepăsător ton, să i se comunice când cei doi aveau să iasă din clădire. Aflând că ieşiseră deja, se strecură grăbit spre biroul privat al lui Coleridge. Woodrow ştia bine că acesta era plecat să discute cu ministrul kenyan al Afacerilor Externe. Mildren tocmai vorbea pe un telefon de interior, arătând supărător de degajat.

— Am o urgență, spuse Woodrow, contrazicând ceea ce ar fi putut Mildren să-şi închipuie.

Aşezat pe biroul lui Coleridge, Woodrow îl urmări pe Mildren, care extrase o cartelă albă din seiful personal al Înaltului Comisar şi o introduse cu gesturi teatrale în telefonul digital.

— Cu cine vreți să vorbiți, de fapt? îl întrebă Mildren cu o insolență specifică secretarelor de proastă calitate.

— Ieşi afară! rosti Woodrow drept răspuns.

Imediat ce rămase singur, formă numărul direct al lui *sir* Bernard Pellegrin.

* * *

Stăteau pe verandă, ca doi colegi din cadrul Serviciului care savurau un păhărel după cină în lumina puternică şi orbitoare, pe care o simțeau ca pe o intruziune neplăcută. Gloria se retrăsese în sufragerie.

— Nu există o modalitate plăcută de a-ți spune asta, Justin, începu Woodrow. De aceea o să ți-o spun oricum. Există o mare doză de probabilitate ca Tessa să fi fost violată. Îmi pare foarte, foarte rău. Pentru ea şi pentru tine.

Iar lui Woodrow *îi părea rău, cu siguranță.* Uneori nu trebuie să simți ceva pentru a şti că aşa stau lucrurile. Câteodată simțurile îți sunt atât de călcate în picioare, încât încă o veste cumplită nu mai reprezintă decât un amănunt obositor ce trebuie aflat.

— Asta înainte de autopsie, desigur, deci e prematur şi neoficial, continuă el, evitând să-l privească în ochi pe

Justin. Dar se pare că nu există motive de îndoială.

Simți nevoia de a-l consola.

— Poliția consideră că asta ar lămuri întrucâtva lucrurile – pentru a avea măcar un mobil. Îi ajută să pornească cercetările de la ceva, chiar dacă nu au cum să fie siguri în ce direcție să pornească.

Justin stătea atent, parcă în poziție de drepți, ținându-şi paharul în față, între ambele mâini, ca şi cum i-ar fi fost înmânat drept premiu.

— *Doar o probabilitate?* obiectă el într-un târziu. Foarte bizar… Cum se poate?

Woodrow nu-şi imaginase că, încă o dată, va fi supus unui baraj de întrebări, însă, cu o plăcere sadică şi sinistră, simți o oarecare bucurie. Se lăsa mânat de diavolul din propriul suflet.

— Cum să spun, evident că trebuie să-şi pună întrebarea dacă putea fi vorba de un act sexual liber consimțit. Aşa e procedura.

— Consimțit… cu cine?! întrebă Justin, nelămurit.

— Păi, cu cine – cu persoanele pe care le bănuiesc. Doar nu putem să le facem noi treaba, nu?

— Nu. Nu putem. Sandy, eşti de compătimit. S-ar părea că-ți revin toate treburile neplăcute. Eu cred că s-ar cuveni să-i acordăm şi Gloriei atenție. A avut dreptate să ne lase singuri.

Şederea afară, înconjurată de toate insectele Africii ar fi fost prea mult pentru pielea ei de englezoaică delicată. Simțind brusc aversiune față de prezența atât de apropiată a lui Woodrow, Justin se ridicase şi deschisese uşa din sticlă.

— Gloria, draga mea, ca nişte nesimțitori ce suntem, te-am neglijat.

VI

Justin Quayle îşi îngropă soţia asasinată într-un frumos cimitir african, pe nume Langata, sub un palisandru, între fiul lor născut mort, Garth, şi un băiat de cinci ani din tribul Kikuyu, care era străjuit de un înger aflat în genunchi, având în mână un scut ce anunţa că se alăturase sfinţilor. La căpătâi se găsea mormântul lui Horatio John William of Dorset, dus la Domnul, iar la picioare se odihnea Miranda K. Soper, iubită pe vecie. Însă Garth şi băieţelul african, pe nume Gitau Karanja, aveau să-i rămână alături, iar Tessa urma să stea umăr la umăr cu ei, lucru pe care Justin îl dorise, iar Gloria, după ce plătise pe cine trebuia, graţie generozităţii tipice a lui Justin, obţinuse aprobarea. În cursul ceremoniei Justin rămase izolat de toată lumea, având mormântul Tessei în stânga şi pe al lui Garth în dreapta, stând la mai bine de doi paşi depărtare de Woodrow şi Gloria, care până atunci se învârtise protectoare ba la stânga, ba la dreapta lui, în parte pentru a-i oferi alinare, în parte pentru a-l feri de ochii oamenilor presei care, mereu grijulii să-şi facă datoria faţă de public, dovedeau o hotărâre încăpăţânată să realizeze fotografii ale diplomatului britanic încornorat şi presupus tată, a cărui soţie albă, măcelărită – asta în exprimarea ziarelor de scandal mai îndrăzneţe – avusese un copil cu iubitul ei african, iar acum zăcea alături de el într-un colţ de pământ străin – pentru a nu cita decât trei articole apărute în aceeaşi zi – care îi va fi patrie pe veci.

Alături de familia Woodrow şi la distanţă de aceştia, stătea Ghita Pearson într-un sari, având capul plecat şi mâinile împreunate în faţă în acea atitudine imemorială a doliului, iar lângă ea se găsea Porter Coleridge, cu o paloare cadaverică pe chip, şi soţia lui, Veronica, iar Woodrow avu senzaţia că aceştia îi acordau aceeaşi atenţie pe care i-ar fi dedicat-o fiicei lor Rosie, care nu era

cu ei.

Cimitirul Langata se află pe un platou din pământ roşiatic, acoperit luxuriant de ierburi înalte şi arbori ornamentali înfloriţi, având un aer atât vesel, cât şi trist, situat la câteva mile depărtare de centrul oraşului şi în apropiere de Kibera, unul dintre cele mai mari cartiere sărace din Nairobi, o pată întinsă şi cenuşie, murdar alcătuită din case din tablă, afumate, deasupra cărora atârnă un linţoliu bolnăvicios de praf, strivit în valea fluviului Nairobi şi neavând unde să se mai extindă. Populaţia din Kibera numără jumătate de milion de oameni şi tot creşte, iar valea este presărată cu mormane de gunoaie, sacoşe din plastic, fâşii multicolore de îmbrăcăminte veche, coji de banane şi portocale, ştiuleţi de porumb şi tot ceea ce îi prisoseşte oraşului. Peste drum de cimitir se află birourile elegante ale Comisiei de Turism din Kenya şi intrarea în Parcul de Vânătoare din Nairobi, iar undeva, în spatele lor, clădirile neîngrijite şi dărăpănate ale Aeroportului Wilson, cel mai vechi din Kenya.

Pentru Woodrow, la fel ca pentru mulţi dintre cei îndoliaţi, pe măsură ce se apropia clipa înmormântării, solitudinea avea ceva ameninţător şi eroic. Părea să-şi ia rămas-bun nu doar de la Tessa, ci şi de la carieră, de la Nairobi, de la fiul lui născut mort şi de la întreaga lui viaţă de până în acel moment. Poziţia lui, el fiind primejdios de aproape de groapă, părea să le transmită tuturor acest mesaj. Fiecare simţea că îi este sugerată această idee, imposibil de şters din minte, că o mare parte din acel Justin pe care îl cunoşteau sau, probabil, chiar tot ce reprezenta el, avea să i se alăture Tessei. Doar o fiinţă părea să merite atenţia lui, remarcă Woodrow, dar nu era vorba de preot, nici de silueta ca de santinelă a Ghitei Pearson, nici de Porter Coleridge, şeful Misiunii cu o ţinută reţinută şi cu faţa ca varul, nici de ziariştii care încercau să se păcălească unul pe altul pentru a obţine un unghi favorabil, o imagine mişcătoare, nici de soţiile

englezoaice cu fălcile prelungi încleştate, pătrunse de tristeţe faţă de sora lor defunctă, a cărei soartă ar fi putut să le lovească şi pe ele, nici de cei zece-doisprezece poliţişti kenyeni supraponderali care stăteau cu degetele vârâte pe după centurile de piele.

Acela era Kioko. Băiatul care stătuse pe podea în rezerva Tessei din Spitalul Uhuru, privind cum murea sora lui; care mersese pe jos vreme de zece ore tocmai din satul lui pentru a fi alături de ea în ultima clipă şi mai făcuse alţi cincisprezece kilometri pentru a fi alături de Tessa. Justin şi Kioko se văzură unul pe celălalt în acelaşi timp şi, după aceea, privirile le rămaseră împreunate într-un mesaj complice. Kioko era cea mai tânără persoană prezentă, după cum observă Woodrow. Cunoscând tradiţia tribală, Justin ceruse ca tinerii să stea deoparte.

Intrarea în cimitir, pe unde sosi cortegiul Tessei, era marcată de stâlpii albi ai porţii. Cactuşii uriaşi, făgaşele create în pământul roşiatic şi vânzătorii docili de banane şi îngheţată mărgineau drumul până la mormântul ei. Preotul era negru, bătrân şi cărunt. Woodrow îşi aduse aminte că dăduse mâna cu el la una dintre seratele organizate de Tessa. Însă iubirea pe care o arăta preotul faţă de Tessa era plină de avânt, iar credinţa lui în viaţa de apoi – atât de aprinsă, iar hărmălaia traficului aerian şi terestru era atât de pătrunzătoare, fără a mai vorbi de zgomotul altor înmormântări din apropiere, iar vuietul muzicii religioase ce răzbătea dinspre camioanele îndoliaţilor şi din portavocile oratorilor ce păreau să se întreacă unul pe celălalt atunci când se adresau cercurilor de prieteni şi rude apropiate care luau picnicul pe iarbă în preajma coşciugelor celor iubiţi, încât nu era deloc surprinzător că doar câteva dintre cuvintele înaripate ale omului sfânt ajunseră la urechile spectatorilor săi. Iar Justin, chiar dacă auzea totul, nu dădu semne că ar fi fost deranjat în vreun fel. Elegant ca întotdeauna în costumul negru la două rânduri pe care

şi-l pusese pentru această situaţie, rămăsese cu privirea fixată asupra lui Kioko, tânărul care, ca şi Justin, căutase să rămână izolat de ceilalţi şi părea să se fi instalat în acel spaţiu protejat; picioarele lui ca de păianjen abia de atingeau pământul, braţele i se legănau dezordonat pe lângă trup, iar capul lung şi nu prea simetric stătea înclinat într-o poziţie întrebătoare.

Ultima călătorie a Tessei nu fusese tocmai lină, însă nici Woodrow, nici Gloria nu ar fi vrut ca ea să se desfăşoare altfel. În mod tacit, fiecare dintre ei considera normal ca acest din urmă drum să cuprindă elementul de imprevizibilitate care îi caracterizase întreaga viaţă. Familia Woodrow se trezise devreme, deşi nu avusese niciun motiv întemeiat s-o facă, numai că, pe la miezul nopţii, Gloria îşi dăduse seama că nu avea pălărie de culoare închisă. După un telefon dat în zori, află că Elena avea două, numai că amândouă erau cam demodate şi semănau cu caschetele de aviator – o deranja asta, cumva, pe Gloria? Un Mercedes oficial plecă de la reşedinţa soţului grec al Elenei aducând o pălărie neagră aflată încă în ambalajul de plastic de la Harrod’s. Gloria i-o înapoie, preferând o eşarfă neagră din dantelă, ce aparţinuse mamei ei: avea să o poate ca pe o *mantilla.* La urma urmei, Tessa era pe jumătate italiancă, găsi ea explicaţia.

— Spanioloaică, dragă, îi răspunse Elena.

— Ei, lasă, tu, ripostă Gloria. Mama ei a fost contesă din Toscana aşa a scris în *Telegraph.*

— Nu, scumpo, *mantilla,* o corectă Elena cu un aer răbdător. *Mantillas* sunt spaniole, nu italieneşti, îmi pare rău.

— Bun, dar *mama* ei a fost italiancă, se răsti Gloria – pentru ca după cinci minute, să telefoneze din nou, punând izbucnirea ei pe seama stresului.

La ora aceea, băieţii fuseseră deja pregătiţi şi expediaţi la şcoală, Woodrow plecase la Înalta Comisie, iar Justin îşi făcea de lucru prin sufragerie, purtând costum şi

cravată şi cerând flori. Nu flori din grădina Gloriei, ci din propria lui grădină. Ținea să aibă din freziile galbene şi frumos mirositoare pe care le crescuse special pentru Tessa tot anul, spuse el, şi care o aşteptaseră mereu în camera de zi când se întorcea din deplasările pe teren. Voia cel puțin două duzini pentru sicriul Tessei. Planurile Gloriei privind modul cel mai potrivit de a se aduce flori tocmai din grădina lui Justin fură date peste cap de un apel cam confuz din partea unui reporter de la un ziar din Nairobi, care dorea să anunțe că la aproximativ şaptezeci şi cinci de kilometri spre răsărit în raport cu lacul Turkana, în albia secată a unui râu, fusese găsit cadavrul lui Bluhm şi dorea să ştie dacă putea lua vreo declarație. „Nu comentăm", răcni Gloria în receptor şi-l trânti înapoi în furcă. Era însă zdruncinată şi nu se văzu în stare să hotărască dacă era bine să-i împărtăşească vestea lui Justin tocmai atunci sau să aştepte până după înmormântare. Prin urmare, simți o mare uşurare când, la nici cinci minute după aceea, primi un telefon de la Mildren care o informă că Woodrow era într-o şedință, însă zvonurile privind descoperirea cadavrului lui Bluhm erau minciuni: cadavrul, pentru care nişte bandiți somalezi cereau zece mii de dolari, avea cel puțin o sută de ani, ba poate chiar o mie, apoi ceru să discute foarte scurt cu Justin.

Gloria îl aduse pe Justin la telefon şi, supărător de zeloasă, rămase alături în timp ce el spuse: „da" – „era de acord" – „eşti foarte amabil" şi, „sigur", va fi pregătit. Dar Gloria nu reuşi să priceapă de ce era Mildren amabil şi pentru ce se va pregăti Justin. Şi: „Nu, mulțumesc", rosti Justin hotărât către Mildren, ceea ce adăuga încă o notă de mister convorbirii: nu voia să fie întâmpinat la sosire, prefera să se descurce singur. După care închise şi rugă – iar asta destul de apăsat, dacă se ținea seama de câte făcuse Gloria pentru el – să fie lăsat singur în sufragerie pentru a da un telefon cu taxă inversă avocatului său din Londra, lucru pe care îl mai făcuse de două ori în ultimele

zile, de asemenea, nepermițându-i Gloriei să asiste la discuție. După o adevărată demonstrație de discreție, Gloria se retrase în bucătărie pentru a trage cu urechea prin gura oficiului – numai că îl găsi acolo pe îndureratul Mustafa, care sosise nechemat pe uşa din spate cu un coş plin de frezii galbene, pe care le culesese din proprie inițiativă din grădina lui Justin. Înarmată cu această scuză, Gloria pătrunse avântată în sufragerie, sperând să prindă măcar cuvintele de încheiere ale discuției lui Justin, însă el tocmai închidea.

Deodată, fără să-şi dea seama cum trecuse vremea, se treziră că erau pe cale să întârzie. Gloria se îmbrăcase deja, dar nu se fardase, nimeni nu mâncase nimic – şi era deja trecut de ora prânzului – Woodrow aştepta afară în Volkswagen, Justin rămăsese în hol strângând în mâini mănunchiul de frezii, acum legate în buchet, Juma plimba prin fața lor un platou de sandvişuri cu brânză. Gloria încerca să se decidă dacă era cazul să-şi lege *mantilla* sub bărbie sau să o petreacă peste umeri, aşa cum o purta mama ei.

Aşezată pe bancheta din spate a microbuzului alături de Justin şi avându-l în partea cealaltă pe Woodrow, Gloria recunoscu în sinea ei că vorbele pe care i le spusese Elena în urmă cu câteva zile reflectau adevărul: se îndrăgostise nebuneşte de Justin, lucru ce nu i se mai întâmplase de ani de zile şi i se părea de nesuportat că acesta avea să plece destul de curând. Pe de altă parte, aşa cum afirmase şi Elena, plecarea lui îi va îngădui Gloriei să-şi limpezească gândurile şi să revină la viața matrimonială normală. Iar dacă se dovedea că mai rara vedere este mai cu miere, ei bine, după cum sugerase Elena plină de îndrăzneală, Gloria putea rezolva asta şi la Londra.

Drumul prin oraş i se păru Gloriei mult mai presărat de zdruncinături decât de obicei şi, mai acut decât s-ar fi cuvenit pentru liniştea ei sufletească, simți căldura coapsei lui Justin lipită de a ei. Când maşina ajunse în

sfârşit la capelă, în gât i se pusese un nod, batista îi era mototolită şi umedă în palmă şi nu mai ştia dacă suferea după pierderea Tessei sau a lui Justin. Cineva deschise din afară uşile din spate ale microbuzului, Justin şi Woodrow săriră jos, lăsând-o singură pe banchetă, avându-l pe Livingstone în fața ei. Nu apăruseră ziariştii, remarcă ea recunoscătoare, chinuindu-se să-şi recapete ținuta demnă. Nimeni încă. Prin parbriz, îi urmări cu privirea pe cei doi bărbați urcând treptele clădirii construită din granit, fără etaj şi prezentând influențe de stil Tudor la acoperiş. Justin, cu costumul făcut pe comandă şi cu coama de păr negru înspicat, care îi stătea perfect, fără a fi nevoie să folosească pieptenele sau peria, din câte ştia ea, strângând în mână freziile galbene – şi ce mers de ofițer de cavalerie avea, dar, din câte îşi amintea Gloria, toți cei ce aparțineau măcar pe sfert familiei Dudley călcau la fel, cu umărul drept uşor împins înainte. De ce avea ea impresia că Justin părea să conducă, avându-l întotdeauna la remorcă pe Woodrow? Şi de ce semăna Sandy cu *o slugă* în ultima vreme, de ce se purta ca *un valet?* se plânse Gloria în sinea ei. „Ar cam fi vremea să-şi cumpere un costum nou; chestia aceea din serj îl face să arate ca un detectiv particular.”

Bărbații dispărură în holul de la intrare.

— Avem de semnat nişte hârtii, scumpo, îi spusese Sandy cu o voce atotştiutoare. Eliberarea cadavrului decedatei şi alte prostii din astea.

„De ce mă tratează uneori de parcă aş fi o femeiuşcă retardată şi lipsită de ajutor? A uitat că eu am aranjat toată înmormântarea?” În fața intrării laterale a capelei se formase un grup de oameni îmbrăcați negru, care aveau să ducă sicriul. Apoi se deschiseră uşile, un automobil mortuar se apropie cu spatele de grup, iar Gloria văzu cuvântul DRIC scris inutil cu litere albe de-o şchioapă pe partea laterală a acestuia. Printre siluetele groparilor, surprinse lemnul lăcuit în culoarea mierii şi freziile galbene când sicriul glisa uşor pe uşa din spate a

automobilului. „Pesemne că au fixat florile cu bandă adezivă, gândi ea, altfel cum poți face buchetul să rămână neclintit pe capacul sicriului?” Maşina mortuară ieşi din curtea interioară, după ce bărbații în negru urcaseră în ea. Gloria se smiorcăi tare, apoi îşi suflă nasul.

— E rău, doamnă, rosti cu glas cântat Livingstone, de pe bancheta din față. E foarte, foarte rău.

— Într-adevăr, aşa e, Livingstone, spuse Gloria, recunoscătoare că schimbul de cuvinte rămăsese pur formal. „O să fii urmărită de zeci de ochi, tânără doamnă,” îşi adresă ea un avertisment ferm. „E vremea să ridici fruntea şi să dai un exemplu.” Uşile din spate fură deschise cu zgomot.

— Gata, fetițo? întrebă Woodrow satisfăcut, trântindu-se alături de Gloria. Au fost minunați, nu-i aşa, Justin? Foarte înțelegători, adevărați profesionişti.

„Să nu îndrăzneşti să-mi mai spui «fetițo»!” i se adresă ea furioasă, dar în gând.

* * *

De cum intră în Biserica St. Andrew, Woodrow inventarie pe dată întreaga adunare. Dintr-o singură privire îi zărise pe cei doi Coleridge şi, în spatele lor, pe Donohue şi pe bizara lui soție, Maud, arătând ca o fostă prostituată ajunsă la ananghie şi, alături de ei, pe Mildren, alias Mildred, şi o blondă anorexică, despre care se ştia că împarte apartamentul cu el. Gaşca de grei de la Muthaiga Club – după cum se exprima Tessa – forma un grup compact, aliniat milităreşte. Dincolo de culoar, zări un contingent de oameni de la Programul Mondial de Alimentație şi un alt grup alcătuit exclusiv din femei africane, unele cu pălării, altele în blugi, dar toate cu încruntarea hotărâtă, prevestitoare de bătălii, semnul distinctiv al amicilor radicali ai Tessei. În spatele lor stăteau răsfirați nişte tineri şi tinere cu un aer destul de arogant, pierdut, ce păreau de origine franceză, femeile –

cu capetele acoperite, bărbații – cu cămăşi descheiate la guler şi cu barba nerasă de o zi sau două, ceea ce le dădea un aspect mai masculin, la modă. După câteva momente de descumpănire, Woodrow conchise că aceştia erau, cu siguranță, membri ai organizației belgiene din care făcuse parte şi Bluhm. „Cred că se întreabă dacă nu cumva vor trebui să revină aici şi săptămâna viitoare pentru înmormântarea lui Arnold”, gândi el cu răutate. Servitorii ilegali ai familiei Quayle stăteau aliniați alături de acest grup: Mustafa, băiatul în casă, Esmeralda din Sudanul de Sud şi ugandezul cu un singur braț, al cărui nume nu-l cunoştea. Iar în primul rând, dominându-l pe soțul ei grec, ce părea să dorească a trece neobservat, impunătoare şi cu părul de culoarea morcovului, o văzu pe scumpa Elena în persoană, pe care Woodrow o considera o adevărata fiară, gătită cu bijuteriile din agat, speciale pentru înmormântări, ale mamei ei.

— Ascultă, dragă, să-mi pun bijuteriile din agat sau nu se cuvine?

Simțise ea nevoia să o întrebe pe Gloria la ora opt dimineață. Nu fără o oarecare doză de răutate, Gloria o sfătuise să se îmbrace îndrăzneț.

— Pentru alte persoane, sinceră să fiu, Ela, s-ar putea să pară că sar calul. Dar având în vedere *culoarea* ta – eu zic să le porți.

„Şi niciun polițist, remarcă el satisfăcut, nici kenyeni, nici britanici. Să fi dat roade intervenția lui Bernard Pellegrin? Să zică cine ce vrea, dacă îndrăzneşte!”

Furişă o nouă privire spre Coleridge, cu fața albă ca laptele, părând un martir. Îşi aduse aminte de bizara discuție pe care o avuseseră la reşedință sâmbăta trecută şi se blestemă pentru că se arătase atât de obtuz şi nehotărât. Privirea îi reveni asupra sicriului Tessei aşezat în fața altarului, având freziile lui Justin aşezate în siguranță pe capac. Ochii i se umplură de lacrimi, dar le alungă cu asprime. Orga intona *Nune Dimittis,* iar Gloria, cunoscând cuvintele la perfecție, cânta cu dăruire,

transpusă: „Cântecul de leagăn tradițional la şcoala particulară de fete pe care ea o urmase, gândi Woodrow. Sau la a mea.” Detesta la fel de mult ambele instituții. Sandy şi Gloria născuți pentru a nu fi liberi. „Deosebirea este că eu ştiu asta, iar ea habar n-are.” *Acum slobozeşte pe robul Tău…* „Uneori aş vrea cu adevărat să pot asta. Să plec şi să nu mai revin. Dar unde mi-aş găsi pacea?” Ochii i se opriră din nou asupra coşciugului. „Te-am iubit. Cât de uşor e s-o spun acum, când totul e la timpul trecut. Te-am iubit. Am fost individul cu drept de control care nu a fost în stare să se controleze pe sine, iar tu ai fost îndeajuns de amabilă să mi-o spui. Ei, uite ce ți s-a întâmplat ție! Şi uite şi *de ce* ți s-a întâmplat asta.

Şi, nu, n-am auzit în viața mea de Lorbeer. Nu cunosc nicio unguroaică frumoasă, cu picioare lungi, pe nume Kovacs, şi nici nu-mi plec urechea – şi nici n-o voi pleca – să aud alte teorii nerostite, nedovedite, care îmi sună în cap ca un dangăt de clopote şi nu mă interesează *câtuşi de puțin* umerii subțirei şi măslinii ai fantomaticei Ghita Pearson, care poartă *sari.* Tot ce ştiu este că după tine, nimeni nu va mai afla ce copil sfios sălăşluieşte în acest trup de soldat.”

* * *

Simțind nevoia să-şi mute atenția asupra altui lucru, Woodrow începu să studieze concentrat ferestrele bisericii. Sfinți albi, numai bărbați, nici urmă de vreun Bluhm. Tessa ar fi explodat de furie. Vitralii memoriale, comemorând un băiat alb, simpatic, îmbrăcat în costum de marinar şi înconjurat în mod simbolic de animale ale junglei, în atitudini de adorare. *O hienă bună simte miros de sânge de la zece kilometri depărtare.* Sub amenințarea reînnoită a lacrimilor, Woodrow se sili să se concentreze asupra venerabilului St. Andrew, semănând până la identificare cu Macpherson, „călăuza aceea care ne-a slujit când am fost cu băieții la Loch Awe ca să pescuim

somoni. Ochii aprigi de scoţian, barba roşcată. Oare, ce cred ei despre noi?” se întrebă el, mutându-şi ochii înceţoşaţi către feţele negrilor din biserică. „Ce ne închipuiam că facem aici, demult, vârându-le pe gât pe Dumnezeul nostru alb şi pe sfântul nostru scoţian, tot alb, în timp ce le foloseam ţara drept teren de joacă pentru aventurieri din decăzuta clasă avută?

«În ceea ce mă priveşte, încerc să restitui ceva», răspunzi tu când, cu frivolitate, îţi pun aceeaşi întrebare în timp ce ne aflăm pe ringul de dans de la Muthaiga Club. Dar tu niciodată nu răspunzi la o întrebare fără să o răstălmăceşti şi fără să o foloseşti drept dovadă împotriva mea: «Şi tu, domnule Woodrow, *tu* ce cauţi aici?» întrebi tu. Orchestra cântă tare şi trebuie să dansăm mai aproape unul de celălalt ca să ne auzim. «Da, aceia sunt sânii mei», zic ochii tăi atunci când îndrăznesc să privesc în jos. «Da, acelea sunt coapsele mele, care se răsucesc în vreme ce tu mă ţii de talie. Poţi să le priveşti, bucură-te doar cu ochii! Mai toţi bărbaţii fac la fel, aşa că nu este cazul ca tu să faci excepţie».

«Cred că, în realitate, îi ajut pe *kenyeni* să gospodărească ceea ce le-am dat noi», strig ascuţit şi preţios ca să acopăr muzica şi-ţi simt trupul încordându-se şi retrăgându-se încă înainte de a fi terminat fraza.

«Noi nu le-am dat *nimic.* Şi-au luat singuri! Cu ajutorul armelor! Nu le-am dat nimic-nimic!»”

Woodrow se răsuci brusc. Aflată alături de el, Gloria făcuse acelaşi gest şi, dincolo de culoar, familia Coleridge se întorsese şi ea. Un răcnet din afara bisericii fusese urmat de zgomotul puternic al unei lovituri şi zornăit de cioburi. Prin uşa deschisă, Woodrow văzu cum doi gropari în costume negre închideau porţile curţii interioare, în timp ce poliţişti cu caschete formară un cordon de-a lungul gardului, agitând în mâini bastoane cu capete de metal, ei semănând cu nişte jucători de base-ball care se pregătesc pentru a lovi mingea. Pe strada în care se adunaseră studenţii ardea un arbore, sub el zăceau

câteva maşini răsturnate cu burta în sus, iar ocupanții lor erau prea înspăimântați ca să încerce a coborî. În urletele de încurajare ale mulțimii, o limuzină neagră, un Volvo ca al lui Woodrow, se înălță nesigur de la pământ, purtată pe sus de un grup de tineri şi tinere. Se ridică, bălăngănindu-se, apoi ateriză, întâi pe o parte, apoi pe spate, cu un zgomot asurzitor, exact alături de celelalte. Polițiştii atacară. Evenimentul pe care îl aşteptaseră atâta vreme se produsese, într-o secundă, se repeziră şi în următoarea, lovind în dreapta şi în stânga, îşi croiră drum însângerat prin mulțimea care alerga în toate părțile, oprindu-se doar pentru a mai revărsa o ploaie de lovituri asupra celor pe care îi doborâseră. O furgonetă blindată se apropie, iar cinci-şase trupuri pline de sânge fură aruncate în ea.

„Universitatea este un butoi cu pulbere, amice," îl prevenise Donohue când Woodrow îl consultase în privința riscurilor pe care le prezenta aceasta. „Bursele au fost sistate cu totul, personalul universitar nu este plătit, locurile pentru admitere sunt rezervate celor bogați şi proşti, dormitoarele şi sălile de cursuri sunt supraaglomerate, grupurile sanitare, blocate, uşile s-au furat, există riscul unui incendiu, iar studenții gătesc la foc de cărbuni pe coridoare. Nu au energie, nici lumină electrică la care să citească, nici cărți de studiu. Studenții cei mai săraci stau în stradă fiindcă guvernul privatizează sistemul de învățământ superior fără a consulta pe nimeni, iar educația va rămâne strict pentru cei bogați, plus că rezultatele examenelor sunt trucate, iar guvernul încearcă să-i oblige pe studenți să-şi facă educația în străinătate. Iar ieri poliția a ucis câțiva studenți, lucru pe care, din motive lesne de înțeles, prietenii lor refuză să îl accepte cu una, cu două. Mai ai întrebări?"

Porțile bisericii se deschiseră, iar orga se auzi din nou. Treburile Domnului puteau fi reluate.

* * *

În cimitir, căldura devenise de-a dreptul agresivă. Bătrânul preot încetase să vorbească, însă hărmălaia nu se stinsese, iar soarele părea să lovească precum grindina. Într-o parte a lui Woodrow, dintr-un difuzor de ghetou se revărsa la nivel maxim o versiune rock a imnului închinat Fecioarei Maria, pentru un grup de măicuțe negre, îmbrăcate în straie cenuşii. În cealaltă parte, o echipă de fotbal se strânsese în jurul unui cocotier ce se ridică printre cutiile goale de bere, în vreme ce un solist cânta de rămas-bun unui fost coleg de echipă. Iar Aeroportul Wilson părea să aibă o zi de demonstrații aeriene, fiindcă pe deasupra capetelor lor treceau, la intervale de douăzeci de secunde, avioane de mici dimensiuni, pictate în roşu şi alb strălucitor. Bătrânul preot îşi lăsă jos cartea de rugăciuni. Groparii făcură un pas către sicriu. Fiecare dintre ei apucă de capetele ieşite în afară. Rămas tot singur, Justin păru să se clatine nesigur. Woodrow dădu să se repeadă pentru a-l sprijini, dar Gloria îl reținu strângându-l tare de cot cu degetele înmănuşate.

— O vrea pentru *sine,* nătângule, şuieră ea printre lacrimi.

Oamenii presei nu dovediră acelaşi tact. Aceasta era fotografia pe care veniseră să o surprindă: gropari negri coboară în mormânt femeia albă în solul african, sub privirile soțului pe care l-a înşelat. Un tip cu fața ciupită de vărsat şi tuns scurt şi având mai multe aparate de fotografiat care i să bălăngăneau pe burtă îi oferi lui Justin o lopată plină cu pământ, sperând să tragă o poză cu văduvul turnându-l peste sicriu. Justin îndepărtă cu un gest unealta întinsă. În momentul în care făcu gestul privirea lui căzu asupra a doi indivizi zdrențăroşi, care împingeau cu greutate o roabă, care avea roata din cauciuc dezumflată, şi care se apropiau de mormânt. Peste marginile ei se vărsa din când în când cimentul moale.

— Vă rog, ce aveți de gând să faceți? întrebă el poruncitor, atât de brusc şi de apăsat încât toți cei prezenți îşi întoarseră fețele către el. Vrea cineva să-i întrebe pe aceşti domni la ce le slujeşte cimentul? Sandy, am nevoie de un traducător, te rog.

Neluând-o în seamă pe Gloria, fiul generalului se apropie rapid de Justin. Uscata Sheila, colegă de serviciu cu Donohue, se adresă oamenilor, apoi lui Justin.

— Afirmă că fac asta doar pentru oamenii bogați, îi spuse Sheila.

— Ce anume? Nu pricep. Te rog să-mi explici.

— Cimentul… Pentru a-i descuraja pe hoți. Pe hoții de cadavre… Oamenii bogați sunt îmbrăcați cu haine scumpe şi poartă inele de căsătorie. Wazungu a devenit o țintă preferată a lor. Oamenii spun că turnarea cimentului reprezintă o poliță de asigurare.

— Cine le-a dat ordin să facă asta?

— Nimeni. Costă cinci mii de şilingi!

— Să plece, te rog! Spune-le politicos că asta vreau, bine, Sheila? Nu doresc acest serviciu şi nu le plătesc nimic. Să-şi ia roaba de aici şi să se ducă!

Dar apoi, probabil nefiind încredințat că ea va transmite mesajul cu suficientă vigoare, Justin se apropie de oameni şi, aşezându-se între roabă şi marginea mormântului, întinse brusc mâna, într-un gest ca al lui Moise, arătând undeva, peste capetele îndoliaților.

— Vă rog să plecați! le porunci el. Plecați imediat! Mulțumesc.

Îndoliații se despărțiră pentru a face loc de-a lungul liniei pe care o trasa brațul întins al lui Justin. Oamenii cu roaba se strecurară pe unde li se arătase. Justin îi urmări dispărând. În căldura ce făcea ca aerul să pară tremurător, aveai impresia că oamenii se ridicau drept spre cerul alburiu. Justin se răsuci cu tot trupul, ca un soldat de plumb, după care se adresă grupului de reporteri:

— Aş dori să vă retrageți cu toții, rosti el clar în liniştea

ce se lăsase dintr-o dată şi în jurul altor morminte. Aţi fost foarte amabili. Vă mulţumesc. La revedere!

În tăcere şi spre uimirea celorlalţi prezenţi, ziariştii îşi strânseră aparatele şi carnetele de notiţe şi cu murmure de genul „Pe curând, Justin”, părăsiră terenul de vânătoare. Justin reveni singur la căpătâiul Tessei. Abia ajunse acolo când un grup de femei africane făcură câţiva paşi în faţă şi se aşezară în formă de potcoavă la picioarele mormântului. Toate erau îmbrăcate la fel, parcă având uniforme: rochii cu volane, albastre, cu flori imprimate şi broboade din acelaşi material. Separat ar fi putut părea rătăcite acolo, însă împreună dădeau impresia de grup unit. Începură să cânte, la început încet de tot. Nu le dirija nimeni, nu aveau instrumente care să le acompanieze, mai tot cântecul era o lamentare, dar ele nu îngăduiră lacrimilor să le afecteze glasurile. Vocile li se îmbinau armonios, când în engleză, când în swahili, căpătând forţă pe măsură ce versurile se repetau: *„Kwa heri, Mama Tessa…* Micuţă Mamă, adio…” Woodrow se strădui să înţeleagă celelalte cuvinte. *„Kwa heri, Tessa.* Tessa, prietenă, adio… Ai venit la noi, Mama Tessa, Micuţă Mamă, ne-ai dat inima ta… *Kwa heri, Tessa,* adio.”

— De unde mama naibii au apărut şi astea? o întrebă el pe Gloria din colţul gurii.

— Din josul dealului, murmură Gloria, făcând semn cu capul spre cartierul de cocioabe Kibera.

Corul crescu în intensitate pe măsură ce sicriul era lăsat în mormânt. Justin îl urmări coborând, apoi se crispă când acesta atinse fundul gropii, după care mai tresări o dată în clipa când prima lopată de pământ şi a doua se prăvăliră peste frezii, murdărindu-le petalele. Se auzi un urlet înspăimântător, scurt ca scârţâitul unei balamale ruginite când uşa se deschide brusc, dar îndeajuns de lung pentru ca Woodrow să o zărească pe Ghita Pearson prăbuşindu-se în genunchi cu o mişcare parcă rulată cu încetinitorul, apoi rostogolindu-se pe

coapsa frumos conturată şi îngropându-şi faţa între palme; după aceea, la fel de incredibil, ridicându-se în picioare susţinută de Veronica Coleridge şi reluându-şi locul de dinainte.

Justin se adresase cumva lui Kioko sau lui Woodrow doar i se păruse? Sau Kioko acţionase din proprie iniţiativă? Asemenea unei umbre, se deplasase până alături de Justin şi, cu un gest natural de afecţiune, îi prinse mâna. Printr-o perdea reînnoită de lacrimi, Gloria le văzu degetele împreunate căutându-se până se găsiră într-o strânsoare firească. Uniţi astfel, nefericitul soţ şi nemângâiatul frate urmăriră cum sicriul dispare sub stratul de pământ.

* * *

Justin părăsi Nairobi în aceeaşi noapte. Şi ca o supremă ofensă, Woodrow nu o prevenise pe Gloria. Masa de seară era aranjată pentru trei persoane, chiar Gloria scosese dopul sticlei de vin roşu şi băgase la cuptor o raţă „ca să ne mai revenim”. Auzi zgomot de paşi în hol şi bănui, spre încântarea ei, că Justin se hotărâse să bea un păhărel înainte de cină, „doar noi doi”, în vreme ce Sandy le citea din *Biggles* băieţilor, la etaj. Şi, dintr-o dată, apăru geanta uzată din piele, însoţită de o altă valiză veche de culoare cenuşie pe care i-o adusese Mustafa, aşezate amândouă în hol şi având etichete cu nume pe ele, Justin stând în picioare alături de ele şi având o haină de ploaie petrecută pe braţ şi o geantă uşoară pe umăr, dorind să-i înapoieze cheia de la depozitul de vinuri.

— Justin, sper că nu ai de gând să pleci *chiar aşa!*

— Ai fost extraordinar de bună cu mine, Gloria! N-o să reuşesc niciodată să mă revanşez.

— Îmi pare rău, draga mea, îngână vesel Woodrow, coborând treptele câte două. Operaţiunea asta s-a cam păstrat în secret. N-am vrut ca servitorii să răspândească

zvonul. Era singura modalitate de a fi siguri.

În acel moment, se auzi clinchetul soneriei de la intrare şi apăru Livingstone, şoferul, cu un automobil Peugeot de culoare roşie pe care îl împrumutase de la un prieten pentru a evita numerele de înmatriculare diplomatice care ar fi stârnit curiozitate la aeroport. Prăbuşit pe scaunul din dreapta şoferului se afla Mustafa, privind fix înainte, ca o efigie.

— Dar nu se poate să nu mergem şi noi, Justin! Trebuie să te conducem la aeroport! Insist! Trebuie să-ți dau o acuarelă făcută de mine! Ce o să faci acolo? strigă Gloria, neconsolată. Doar n-o să te lăsăm să dispari chiar aşa, în noapte, *dragul meu!*

La drept vorbind, acest „dragul meu" îi era adresat lui Woodrow, dar ar fi putut fi, la fel, adresat lui Justin, fiindcă, în timp ce spuse asta, se lăsă pradă lacrimilor, ultimele din acea zi lungă şi plină de suferință. Suspinând nefericit, îl îmbrățişă pe Justin, lovindu-l cu palma strânsă pe spate şi fără să-şi dea seama, frecându-şi obrazul de al lui şi şoptind:

— Nu pleca, te rog, of, Justin – şi alte cuvinte puțin inteligibile, după care, plină de curaj, se eliberă din brațele lui, făcându-şi loc pe lângă soț, urcând treptele în fugă spre dormitorul ei şi trântind uşa.

— E cam încordată după ziua de azi, explică Woodrow, surâzând destul de neconvins.

— Aşa suntem toți, făcu Justin acceptând strângerea de mână a lui Woodrow. Sandy, îți mulțumesc încă o dată!

— O să ținem legătura.

— Bineînțeles.

— Eşti sigur că nu vrei să fii întâmpinat la Londra? Cei de acolo abia aşteaptă să-şi facă meseria.

— Absolut sigur. Mă aşteaptă avocații Tessei.

Imediat după aceea Justin coborî treptele către maşina roşie, având-ul pe Mustafa alături, cărând geanta veche din piele, şi pe Livingstone ducând-o pe cealaltă.

— Am lăsat nişte plicuri pentru voi la domnul Woodrow, îi spuse Justin lui Mustafa pe drum. Iar asta trebuie predată personal Ghitei Pearson. Şi ştiţi prea bine ce înseamnă personal, nu?

— Noi ştim că vei fi întotdeauna un om bun, Mzee, spuse Mustafa cu glas profetic, ascunzând plicul în jacheta din bumbac.

Însă în voce se simţea reproşul pentru faptul că Justin părăsea Africa.

* * *

În ciuda renovărilor de faţadă, aeroportul era un adevărat haos. Grupuri de călători extenuaţi, opăriţi de arşiţă, stăteau la cozi interminabile, iar ghizi de tur iritaţi puneau precipitaţi rucsacuri uriaşe în aparatele de control cu raze X. Funcţionarii de la ghişeele de plecări verificau scrupulos fiecare bilet şi vorbeau neîncetat la telefon. Anunţurile neinteligibile făcute la difuzoare răspândeau panica printre călători, în timp ce hamalii şi poliţiştii se uitau nepăsători la întregul spectacol. Dar Woodrow aranjase totul. Justin abia coborâse din maşină şi un reprezentant al British Airways îl conduse grăbit şi precis într-un mic birou, departe de mulţime.

— Aş vrea să le permiteţi şi prietenilor mei să treacă, dacă se poate, spuse Justin.

— Nicio problemă.

Avându-i pe Livingstone şi pe Mustafa învârtindu-se protector în spatele lui, Justin primi un bilet de călătorie pe numele de Alfred Brown. Privi nepăsător când pe valiza cenuşie fu lipită eticheta cu acelaşi nume.

— Iar eu voi lua asta cu mine în avion, anunţă el, fără drept de apel.

Reprezentantul, un tânăr din Noua Zeelandă, se prefăcu a cântări geanta din piele şi scoase un geamăt exagerat de neputinţă.

— Argintăria familiei, nu-i aşa, domnule?

— Nu, a gazdei mele, făcu Justin drept răspuns şi intrând în joc, dar pe fața lui apăruse deja o expresie care arăta că subiectul nu era supus negocierii.

— Dacă dumneavoastră puteți să o cărați, atunci putem şi noi, spuse reprezentantul blond, înapoindu-i geanta. Vă dorim un zbor plăcut, domnule Brown! Vă vom trece pe la poarta de sosiri, dacă nu vă deranjează.

— Sunteți prea amabil!

Întorcându-se pentru a-şi lua rămas-bun, Justin îi prinse pumnii enormi ai lui Livingstone între ambele palme. Însă pentru Mustafa acel moment se dovedi copleşitor. Tăcut ca întotdeauna, se îndepărtase neobservat.

Ținând strâns geanta, Justin pătrunse în holul pentru sosiri, în urma ghidului său, şi se trezi în fața unei femei pline de viață, a cărei rasă rămânea un mister, care îi zâmbea de pe perete, arătându-şi toți dinții. Panoul de reclamă, singurul din toată sala aceea, avea şase metri înălțime şi peste un metru şi jumătate lățime. Femeia purta uniformă şi avea câte trei albine aurii pe fiecare umăr. Alte trei erau etalate orbitor pe buzunarul hainei albe, iar ea oferea, ca pe nişte delicatese, produse farmaceutice ce umpleau o tavă întinsă către un grup multirasial de copii fericiți şi către părinții lor. Pe tavă era câte ceva pentru fiecare: sticle conținând un medicament de culoare cafeniu-aurie, care arăta, mai curând, ca whiskyul lui tata, pastile învelite în ciocolată, făcute pentru a fi mestecate de copilaşi, iar pentru mama, produse de înfrumusețare decorate cu frumuseți goale sub razele soarelui. Imprimat cu litere mari şi agresive, de culoare roşie, de un brun roşcat de-a latul posterului, atât în partea de sus, cât şi în cea de jos, trona triumfătorul mesaj adresat întregii lumi:

„ThreeBees
NE PREOCUPĂ SĂNĂTATEA AFRICII!”

Afişul îi reținu atenția şi se opri.

Aşa se oprise şi Tessa.

Privind fix către reclama aflată la înălțime, Justin ascultă protestele ironice ale Tessei. Amețiți după călătorie, încărcați cu bagaje de mână luate în ultima clipă, amândoi au sosit cu câteva minute mai devreme de la Londra, fiind aici pentru prima oară. Până acum, niciunul dintre ei nu a pus piciorul pe continentul african. Kenya – toată Africa, de fapt – îi aşteaptă. Însă acest afiş îi reține atenția agitată a Tessei.

— Justin, *ia te uită!* Văd că *nu te uiți!*

— Ce-i cu el? L-am văzut.

— Au deturnat albinele noastre! Cineva se crede Napoleon! Ce neobrăzare. E revoltător! Trebuie să faci ceva!

Aşa şi era. Era scandalos. Stârnea ilaritate. Cele trei albine ale lui Napoleon, simbolurile gloriei lui, emblemele insulei Elba, pe care Tessa o iubea, unde marele om îşi petrecuse primul exil, fuseseră deportate cu neruşinare în Kenya şi puse în slujba sclaviei comerciale. Gândindu-se la acelaşi poster acum, Justin nu putea decât să se minuneze de neruşinarea unor asemenea coincidențe trăite.

VII

Aşezat rigid pe scaunul de clasa întâi din partea din faţă a avionului, având geanta de piele în compartimentul de bagaje de deasupra capului, Justin Quayle privea gânditor în întunericul spaţiului. Era liber. Nici iertat, nici împăcat cu sine, nici alinat, nici decis… Nu scăpase de coşmarurile care îi spuneau mereu că ea murise, pentru a se trezi şi a constata că acesta era adevărul. Nu era eliberat de complexul vinovăţie al supravieţuitorului. Nu scăpase de chinul de a fi îngrijorat în legătură cu Arnold. Însă se eliberase, în cele din urmă, pentru a jeli în felul lui. Se eliberase din acea înfiorătoare celulă; de temnicerii pe care învăţase să-i deteste. Nu mai era silit să dea roată încăperii ca un condamnat, pe jumătate scos din minţi de nelămuririle chinuitoare şi de mizeria locului de detenţie. Scăpase de tăcerea în care nu-şi putea auzi nici vocea, de şederea pe marginea patului, întrebându-se la nesfârşit: *„De ce?”*, se debarasase de momentele jenante când se simţea atât de josnic, de obosit şi de epuizat, încât aproape că reuşea să se autoconvingă de faptul că nu-i păsa, căsătoria fusese oricum o nebunie şi se isprăvise, aşa că „Fii recunoscător!” Iar suferinţa, aşa cum citise el undeva, reprezenta un soi de trândăveală a cuiva care nu se gândeşte decât la suferinţă.

Scăpase şi de interogatoriile poliţiei, când un Justin pe care nu-l recunoştea păşise în centrul scenei şi, într-o serie de fraze fin cizelate, lepădase povara la picioarele inchizitorilor nedumeriţi sau atât cât instinctul său de om debusolat îi spunea că este prudent să declare. Începuseră prin a-l acuza de crimă.

— Justin, noi ne gândim la un scenariu, îi explică Lesley parcă scuzându-se, iar noi trebuie să ţi-l prezentăm neîntârziat, ca să fii conştient de el, cu toate că ştim cât de dureros este. Avem ceea ce se cheamă un triunghi al iubirii, iar tu eşti soţul gelos şi ai angajat pe

cineva ca să-ţi ucidă soţia şi pe iubitul ei cât mai departe de tine posibil, ceea ce constituie întotdeauna un alibi solid. Ai pus să fie ucişi amândoi, iar asta pentru că doreai să te răzbuni. Ai cerut ca, după asasinat, cadavrul lui Arnold Bluhm să fie scos din automobil şi făcut pierdut, astfel încât noi să credem că el a fost criminalul, nu tu. Lacul Turkana este plin de crocodili, astfel că dispariţia lui Arnold nu ar constitui o problemă. Plus că te alegi şi cu o moştenire frumuşică şi sigură, ceea ce întăreşte şi mai mult bănuielile.

Cei doi îl urmăresc, este conştient de asta, căutând semne de vinovăţie sau de inocenţă sau revoltă sau disperare – *o tresărire,* un semn cât de mic – şi îl studiază inutil, fiindcă, spre deosebire de Woodrow, la început, Justin nu reacţionează în niciun fel. Stă ca un om bine educat şi gânditor, distant chiar, pe scaunul sculptat al lui Woodrow, care, de fapt, e o copie, cu degetele aşezate pe masă, de parcă tocmai ar fi terminat de cântat o bucată muzicală şi ascultă ultimele acorduri stingându-se. Lesley îl acuză de crimă, însă nu se alege decât cu o mică încruntare care îl leagă pe Justin doar de lumea lui interioară.

— Eu înţelesesem, din puţinele lucruri pe care Woodrow a fost atât de amabil să mi le comunice în legătură cu mersul anchetei voastre, obiectează Justin, mai curând în maniera tânguitoare a unui profesor distrat, decât a unui soţ îndurerat, că ideea predominantă a fost aceea a unei crime *întâmplătoare,* nu a unei chestiuni premeditate.

— Woodrow vorbeşte prostii, zice Rob, păstrând un ton coborât al vocii, asta din politeţe faţă de gazda lor.

Deocamdată casetofonul nu a apărut pe masă. Carnetele multicolore zac neatinse în geanta bună la toate a lui Lesley. Nu există niciun motiv pentru a zori discuţia sau pentru a o transforma în ceva oficial. Gloria le-a adus o tavă cu ceai şi, după o lungă disertaţie în legătură cu bull-terierul ei care a murit recent, a plecat cu o oarecare

părere de rău.

— Am găsit urmele unui al doilea vehicul parcat la opt kilometri de scena crimei, explică Lesley. Se afla la pândă într-o albie secată la sud-vest de locul în care a fost asasinată Tessa. Am găsit o pată de ulei, plus resturile unui foc.

Justin clipeşte, ca şi cum lumina zilei ar fi prea puternică, apoi, politicos, îşi înclină capul pentru a le demonstra că a rămas atent.

— Plus sticle de bere şi chiştoace de ţigară proaspăt îngropate în nisip, urmează ea, aruncând parcă toată povara pe umerii lui Justin. Când jeepul Tessei a trecut prin dreptul acelui loc, maşina misterioasă a ieşit din ascunzătoare şi a pornit în urmărire. Apoi a mers paralel cu ei. Unul dintre pneurile din faţă ale jeepului în care se afla Tessa a fost găurit de un glonţ de puşcă de vânătoare. Asta nu ni se mai pare o crimă întâmplătoare.

— Seamănă mai mult a crimă organizată, cum ne place nouă să spunem, explică Rob. Plănuită şi executată de profesionişti plătiţi la cererea uneia sau mai multor persoane cu identitate necunoscută. Cel care a făptuit crima cunoştea planurile Tessei până în cel mai mic amănunt.

— Iar violul? întreabă Justin cu o detaşare mimată, rămânând cu ochii fixaţi asupra mâinilor împreunate.

— Cosmetizare sau întâmplare, vine răspunsul sec al lui Rob. Ticăloşii şi-au ieşit din minţi sau au făcut-o în mod premeditat.

— Ceea ce ne face să revenim la motive, Justin, spune Lesley.

— Ale tale, precizează Rob. Decât dacă nu cumva ai o idee mai bună.

Feţele lor sunt îndreptate asupra chipului lui Justin ca nişte aparate de fotografiat, aşezate într-o parte şi alta a lui, însă el rămâne impenetrabil pentru privirea lor şi la aluzia lui Rob. Pesemne că în singurătatea lui interioară, Justin nu realizează nici una, nici alta. Lesley coboară o

mână spre geantă pentru a găsi casetofonul, dar se răzgândeşte. Mâna ei rămâne de parcă Lesley ar fi fost prinsă în flagrant, în timp ce restul trupului ei rămâne îndreptat spre Justin, acest bărbat care rosteşte fraze impecabil articulate, rece ca un funcționar.

— Dar nu cunosc niciun ucigaş, nu înțelegeți? se opune el, indicând punctul slab al teoriei lor, timp în care priveşte înainte fără să vadă ceva anume. N-am angajat pe nimeni, n-am dat nimănui instrucțiuni. Regret! N-am absolut nimic de a face cu asasinarea soției mele. În niciun caz în sensul în care sugerați. Nu i-am dorit moartea şi nici nu am plănuit-o.

Vocea îi devine ezitantă şi capătă o sonoritate crispată şi jenantă:

— Nici n-am cuvinte să-mi exprim regretul…

Rosteşte aceste ultime cuvinte cu un aer atât de conclusiv, încât, vreme de o clipă, polițiştii nu mai ştiu ce anume să facă, preferind să studieze acuarelele făcute de Gloria în Singapore, acestea atârnând la rând deasupra şemineului din cărămidă, fiecare evaluată la „199 de lire, fără TVA!”, fiecare înfățişând acelaşi cer curat, un palmier şi un stol de păsări, plus numele ei scris cu litere suficient de mari ca să-l poți citi de pe cealaltă parte a străzii, la care se adaugă data, spre folosul colecționarilor.

Tăcerea durează până când Rob, care posedă obrăznicia dacă nu şi siguranța de sine a vârstei lui, îşi desface în aer brațele lungi şi subțiri şi izbucneşte:

— Aşadar, să înțelegem că nu te deranja că soția ta şi Bluhm dormeau împreună? Aşa ceva i-ar scoate din sărite pe mulți soți.

Apoi închise gura, aşteptând ca Justin să aibă reacția pe care Rob o anticipează pe drept cuvânt din partea soților înşelați în astfel de cazuri: să plângă, să roşească, să se revolte împotriva propriei neputințe sau a perfidiei prietenilor. Dacă asta aşteaptă, Justin îl dezamăgeşte:

— Pur şi simplu, nu despre asta este vorba acum,

răspunde el, cu o asemenea stăpânire de sine, încât rămâne el însuşi surprins şi, de aceea, se îndreaptă de spate şi priveşte în jur ca să-şi dea seama dacă nu cumva a vorbit fără a-i fi sosit rândul, jignindu-şi astfel partenerul de discuție. Acesta este un subiect bun pentru ziare. Sau poate pentru voi. Pentru mine nu a însemnat niciodată ceva, astfel că problema este alta.

— Aşadar, *care este problema?* întreabă Rob.

— Am dezamăgit-o.

— Cum? Vrei să spui că nu te-ai ridicat la pretențiile ei – cuvinte însoțite de un rânjet de mascul – ai dezamăgit-o în pat, aşa să înțelegem?

Justin clatină din cap:

— Detaşându-mă – iar vocea i-a ajuns un murmur. Lăsând-o să se zbată singură. Îndepărtându-mă de ea prin ceea ce gândeam. Încheind cu ea un contract imoral. Unul pe care n-ar fi trebuit să-l accept. Şi nici ea.

— Despre ce este vorba? întreabă Lesley cu o voce numai miere, după duritatea deliberată a exprimării lui Rob.

— Ca ea să urmeze ce-i dicta conştiința, iar eu să-mi fac meseria în continuare. A fost o separare imorală. N-ar fi trebuit să o acceptăm. Era ca şi cum aş fi trimis-o pe ea la biserică, spunându-i să se roage pentru amândoi. Ca şi cum aş fi tras o linie cu creta prin mijlocul casei spunându-i că ne vom întâlni în pat.

Deconcertat de onestitatea acestei mărturisiri şi de zilele şi nopțile de mustrări de conştiință pe care le sugerau aceste cuvinte, Rob se pregăteşte să-l provoace. Fața lui lugubră îşi păstrează aceeaşi expresie de rânjet neîncrezător, cu gura deschisă, formând un O ca țeava unei arme de mare calibru. Însă, astăzi, Lesley se dovedeşte mai iute decât el. Femeia din ea a rămas perfect trează şi aude sunetele pe care urechea de mascul agresiv a lui Rob nu le poate surprinde. Rob se întoarce spre ea cerând parcă aprobare pentru ceva: să-l provoace din nou pe Justin, probabil în legătură cu Arnold Bluhm

sau cu altă întrebare elocventă care îl va aduce mai aproape de crimă. Lesley clatină totuşi din cap şi, ridicând mâna din zona genții, o agită pe furiş în aer, ceea ce vrea să însemne: „Mai uşor, mai moale”.

— Deci, în primul rând, cum ați ajuns să fiți împreună? îl întreabă ea pe Justin, aşa cum începi discuția cu o cunoştință întâmplătoare în cursul unei călătorii de durată.

Aici se evidențiază perspicacitatea: ea e o femeie necunoscută, care-l înțelege şi care, după o scurtă pauză, îl conduce de pe terenul de bătălie al prezentului către pajiştile lipsite de pericole ale trecutului său. Iar Justin răspunde invitației. Rigiditatea umerilor dispare, rămâne cu ochii întredeschişi, vorbeşte cu un ton detaşat, dar inconfundabil, rememorând tot ce s-a întâmplat, aşa cum a mai făcut-o doar pentru sine, în sute de ore chinuitoare.

* * *

— Aşadar, după părerea dumneavoastră, domnule Quayle, când statul nu mai este stat? l-a întrebat Tessa cu glas dulce, pe la orele prânzului şi leneviei, la Cambridge, în urmă cu patru ani, în sala veche de prelegeri de la ultimul etaj al clădirii, unde, în razele de soare joacă fire de praf.

Acestea sunt primele cuvinte pe care i le-a adresat, iar ele declanşează un hohot reținut de râs din partea publicului semi-amorțit, format din cincizeci de viitori avocați care, la fel ca şi Tessa, s-au înscris la un seminar de vară cu durata de două săptămâni, cu tema „Lege şi Societate”. Justin repetă aceste vorbe şi acum. Cum a ajuns să stea singur pe podium, îmbrăcat cu un costum cu vestă din flanel cenuşiu, croit de Hayward, strângând între degetele ambelor mâini marginile pupitrului de citit, asta e istoria vieții lui de până acum, explică el, vorbind, dar parcă adresându-se intrândurilor în falsul stil Tudor al sufrageriei familiei Woodrow.

— Quayle e omul potrivit! exclamase vreun funcționar de la biroul personal al adjunctului de ministru la o oră târzie din noapte, la nici unsprezece ceasuri de momentul la care urma să fie ținută prelegerea. Dați-mi-l pe Quayle!

Quayle, burlacul înrăit, voia el să spună, Quayle cel bun la toate, încântarea debutantelor nu tocmai tinere, ultimul dintr-o stirpe pe cale de dispariție, slavă cerului, abia întors din însângerata Bosnie şi selecționat pentru a fi trimis în Africa, dar nu încă. Quayle, *masculul ținut în rezervă,* ce merita cunoscut dacă organizai o cină şi nu aveai destui bărbați, care avea maniere perfecte, era, probabil, homosexual – numai că el nu era, după cum aveau motive să ştie câteva dintre soțiile mai atrăgătoare de funcționari, însă ele nu aveau de gând să facă public acest lucru.

— Justin, tu eşti? Haggarty la telefon. Am fost la acelaşi colegiu, însă tu erai mai mare cu câțiva ani. Ascultă, P.U.S. urmează să țină o prelegere la Cambridge mâine, în fața unor viitori oameni ai legii, numai că nu poate. Trebuie să plece peste o oră la Washington…

Iar Justin, băiatul săritor, angajându-se deja să rezolve situația:

— Bine, *daca e gata scrisă,* cred că, dacă e vorba doar să o *citesc…*

Iar Haggarty întrerupându-l cu:

— O să te aştepte maşina lui cu un şofer mâine, la ora nouă fix, să nu întârzii! Prelegerea e o apă de ploaie. A scris-o singur. Poți s-o rumegi pe drum. Justin, eşti un drăguț!

Iată-l, aşadar, ajuns acolo, pe fostul absolvent de la Eton, silindu-se să prezinte unul dintre cele mai plicticoase texte pe care le citise vreodată: doctoral, stufos şi pretențios, la fel ca şi autorul ei care pesemne că se lăfăia deja în luxul rezervat funcției, la Washington, D.C. Nu-i trecuse nicicum prin minte că i se va cere să răspundă la întrebările participanților, însă când Tessa rosti cu glas subțirel interogația ei, nici nu se gândi să

nu-i dea un răspuns. Stătea în centrul geometric al încăperii, locul care i se cuvenea de drept. Descoperind de unde vine vocea, Justin îşi închipui total eronat că restul colegilor lăsaseră în mod deliberat loc liber în jurul ei, ca recunoaştere a frumuseţii fetei. Gulerul înalt al bluzei albe de jurist îi ajungea, la fel ca acela al unei coriste neprihănite, până la bărbie. Paloarea şi zvelteţea aproape incredibile o făceau să semene cu un copil părăsit. Îţi venea să o înveleşti în ceva moale ca să o protejezi. Razele de soare venite prin luminator străluceau atât puternic pe părul ei negru, încât trăsăturile chipului nici nu i se puteau distinge. Tot ce reuşea să distingă era fruntea înaltă şi palidă, ochii solemni şi larg deschişi, precum şi bărbia delicată, împungând bătăios înainte. Dar înclinaţia aceasta se vădi mai târziu. Ceea ce nu ştia, dar avea să descopere curând, era că îngerul acela poseda o vargă şfichiuitoare.

— Ei bine, *presupun* că răspunsul la întrebarea ta este că – începu Justin – şi trebuie, te rog chiar, să mă corectezi în cazul în care gândeşti altfel – străduindu-se să anuleze diferenţa de vârstă şi sex şi, în general, creând o atmosferă de colegialitate – un stat încetează a mai fi stat când nu-şi mai îndeplineşte obligaţiile fundamentale. În esenţă, *aşa simţi?*

— Aceste obligaţii fundamentale fiind…? îi răspunse îngerul-copil cu o nouă întrebare.

— Păi… începu Justin din nou, neştiind sigur încotro se îndrepta şi, prin urmare, apelând la acele semnale de neutralitate sexuală cu care îşi închipui că-şi asigura protecţia personală, dacă nu chiar un tip de imunitate absolută. Păi – gest indecis din mână, o atingere tipic etoniană a unui perciune cu vârful degetului, apoi lăsarea liberă a mâinii în jos – ţi-aş sugera că, în prezent, foarte general vorbind, calităţile necesare unui *stat civilizat* se reduc la: dreptul de vot, hmm, apărarea vieţii şi a proprietăţii private, hmm, justiţia, serviciile de sănătate pentru toţi, cel puţin până la un anumit nivel, apoi

existența unei infrastructuri administrative viabile şi drumuri, transport, canalizare etc. Şi – ce altceva ar mai fi? – a, da, colectarea echitabilă a taxelor. Dacă statul nu reuşeşte să asigure cel puțin un cvorum al celor enumerate, atunci se poate afirma că acordul dintre stat şi cetățean începe să se zdruncine, iar dacă nu asigură niciuna din funcțiile de mai sus, atunci e un *stat falimentar,* după cum spunem acum. Un antistat. Glumă: Un fost stat. O altă glumă, dar nimeni nu râse: Prin asta am răspuns la întrebare?

Presupusese că îngerului îi va trebui un moment de gândire ca să analizeze acest răspuns profund şi, de aceea, rămăsese total blocat când, abia permițându-i să încheie explicația, ea lovi din nou.

— Aşadar, vă puteți imagina o situație în care dumneavoastră personal v-ați simți obligat sa *subminați* statul?

— *Eu, personal?* În această țară? Vai de mine, bineînțeles că nu, răspunse Justin şocat, aşa cum îi stătea bine. În niciun caz, mai ales că abia am sosit acasă.

Râsete disprețuitoare din rândul publicului, care se alăturase Tessei.

— În nicio situație?

— În nicio situație pe care mi-o pot imagina. Nu.

— Dar dacă e vorba de alte țări?

— Da, dar eu nu sunt cetățean al altor țări, corect? râsetele începură să treacă de partea lui. Credeți-mă, efortul e prea mare şi atunci când te referi la o *singură* țară – replică primită cu alte hohote care îl încurajară în continuare. Vreau să spun, a vorbi pentru mai mult de o țară pur şi simplu nu este…

Avea nevoie de un adjectiv, însă ea lansă următoarea lovitură scurtă, înainte ca el să găsească un cuvânt potrivit: de fapt, aşa cum se văzu imediat, era vorba de o salvă de lovituri, îndreptate în ritm susținut spre față şi corp.

— De ce trebuie să fii cetățean al unei țări pentru a putea emite judecăți despre ea? Doar *negociezi* cu alte țări, nu-i așa? *Închei contracte* cu ele. Prin parteneriatul *comercial* le legitimezi. Vreți să ne spuneți că există un standard etic pentru *propria* țară şi un altul pentru restul țărilor? Ce vreți, de fapt, să ne transmiteți?

La început, Justin se simți stânjenit, apoi se înfurie. Îşi aducea aminte, ceva mai târziu, că era încă obosit în străfunduri după recenta lui şedere în însângerata Bosnie şi, teoretic, acum trecea printr-o perioadă de recuperare. Se pregătea pentru un post într-o țară africană – presupunea că avea să fie, ca de obicei, una deloc plăcută. Nu revenise în Mama Anglie ca să ia palme şi scatoalce în locul adjunctului de ministru absent, fără a mai vorbi că trebuise să citească prelegerea aceea ridicolă. Şi să-l ia naiba dacă va îngădui ca „Justin cel Curtat în postură de soț sau invitat" să fie pus la zid de o fetişcană frumoasă care îl considera drept arhetip al unei jucării lipsite de bărbăție şi fermitate. Se mai auzeau râsete ici şi colo pentru a fi pe plac auditoriului, dar erau hohote care puteau lua partea oricăruia dintre ei. Foarte bine atunci: dacă ea juca pentru galerie, va proceda şi el în consecință, încercând să facă pe actorul pentru a fi pe plac auditoriului, înălță din sprincenele frumos desenate şi rămase astfel, într-o expresie de mirare. Făcu un pas înainte şi-şi ridică mâinile, cu palmele către public în semn de autoapărare.

— Doamnă, începu el – timp în care râsetele îi deveneau favorabile. Doamnă, eu *cred* – şi regret foarte mult – că încercați să mă atrageți într-o discuție despre moralitatea mea.

Moment în care publicul izbucni într-un adevărat tunet de aplauze – cu excepția Tessei. Soarele care o scăldase până atunci în lumină dispăruse şi îi văzu chipul frumos trădând senzația de discreditare şi dorința de a fugi. Şi, dintr-o dată, o înțelese foarte bine – mai bine, în acea clipă, decât se înțelegea pe sine. Realiză povara frumuseții

şi blestemul de a fi mereu o apariţie strălucitoare şi îşi mai dădu seama că obţinuse o victorie pe care nu şi-o dorise. Îşi cunoştea propriile momente de nesiguranţă şi le recunoscu la lucru în ceea ce o privea. Îndemnată de propria frumuseţe, simţea că are obligaţia de a se face auzită. Pornise într-o expediţie temerară, însă pierduse bătălia, iar acum nu ştia cum să ajungă mai repede la adăpost, oriunde ar fi fost acesta. Justin îşi aduse aminte de nerozia revoltătoare a textului pe care îl citise şi de răspunsurile convenţionale pe care le dăduse şi se gândi: „Are perfectă dreptate, iar eu sunt un porc, ba chiar mai rău, sunt un funcţionar stilat şi cam vârstnic al Ministerului de Externe ce a asmuţit întregul public împotriva unei fete frumoase care nu a acţionat decât cum simte ea că e firesc". După ce o doborâse, acum se grăbi să o ajute să se ridice de la pământ:

— Cu toate acestea, dacă vrem să redevenim *serioşi* măcar o clipă, anunţă el cu o voce aproape autoritară, adresându-se ei, timp în care hohotele de râs se stinseră, aţi *atins* tocmai chestiunea la care, practic, întreaga comunitate internaţională nu găseşte un răspuns. *Cine* sunt căştile albe? *Ce* înseamnă politica externă etică? În fine… Să cădem de acord asupra faptului că, în zilele noastre, ceea ce uneşte naţiunile mai înaintate este o noţiune nu tocmai bine conturată de liberalism umanitar. Dar ceea ce ne *dezbină* este exact întrebarea pe care mi-aţi pus-o: când devine un stat presupus umanist inacceptabil de represiv? Ce se întâmplă atunci când acesta ameninţă interesele noastre naţionale? Cine mai este umanist în acest caz? Altfel spus, tragem semnalul de alarmă pentru a sensibiliza Naţiunile Unite – presupunând că această organizaţie reacţionează – ceea ce este cu totul altă chestiune? Să luăm, de exemplu, Cecenia, să ne referim la Burma sau la Indonezia, să amintim de cele trei sferturi dintre ţările lumii numite în curs de dezvoltare…

Şi aşa mai departe. Perdea de fum metafizică de cea

mai jalnică factură, aşa cum ar fi fost primul care să o recunoască, însă asta se dovedi de folos pentru a o salva din situaţia fără ieşire. Urmă o dezbatere nu prea închegată, publicul formă tabere şi aspectele mai uşoare fură analizate pe faţă şi pe dos. Seminarul căpătase întâietate şi de aceea toată lumea consideră prelegerea drept un triumf.

— Aş dori să mă invitaţi la o plimbare, îi spuse Tessa când seminarul se încheie. Îmi puteţi povesti despre Bosnia, adăugă ea în chip de scuză.

Se plimbară prin grădinile Colegiului Clare şi, în loc să-i povestească despre Bosnia, Justin îi spuse numele fiecărei plante şi familia căreia îi aparţinea şi felul în care se hrănea. Ea se ţinea de braţul lui şi asculta în tăcere, punând ocazional câte o întrebare de genul: „De ce procedează aşa?” sau „Cum se petrece fenomenul?” Iar asta avu efectul de a-l face să vorbească mai tot timpul, lucru pentru care se simţi la început recunoscător, deoarece cuvintele reprezentau pentru el modalitatea de a instala perdele de protecţie faţă de lume – cu excepţia faptului că, având-o acum pe Tessa la braţul său, se trezi gândindu-se mai puţin la măsuri de apărare şi mai mult la fragilitatea gleznelor ei, prinse în încălţămintea grea ce se purta în acel sezon, pe care le vedea păşind alături pe poteca îngustă a grădinii. Era convins că o cădere în faţă ar fi fost de ajuns pentru a-şi fractura osul gambei. Şi se mira cât de uşor plutea, atingându-se când şi când de el, de parcă n-ar fi mers alături, ci ar fi fost purtată de ape. După plimbare, luară un prânz târziu la un restaurant italian, iar chelnerii flirtară cu ea, ceea ce îl irită, asta până când pricepu că Tessa era pe jumătate italiancă, ceea ce explica oarecum situaţia şi îi îngădui lui Justin să-şi etaleze cunoştinţele de italiană, de care era mândru. Dar, mai apoi, constată cât de gravă devenise Tessa cât de gânditoare, cât de nesigure şi stângace îi erau mâinile, ca şi cum cuţitul şi furculiţa erau prea grele pentru ea întocmai cum fuseseră ghetele cât timp se plimbaseră

prin grădină.

— M-ai apărat, explică ea, încă în italiană, cu capul plecat şi ferindu-şi cu şuviţele de păr faţa. Mă vei proteja mereu, nu-i aşa?

Iar Justin, întotdeauna politicos până la sacrificiu spuse da, bine, dacă i se va cere, aşa va face. Sau, în orice caz, va face tot ce va putea cu alte cuvinte. Din câte îşi aducea aminte, acelea fuseseră singurele cuvinte pe care le schimbaseră în cursul mesei deşi, mai târziu, spre uimirea lui, ea îl asigurase că vorbise sclipitor despre viitorul conflict din Liban, un loc la care nu se gândise de ani de zile şi despre acţiunile de demonizare întreprinse de presa occidentală şi despre caraghioasa postură a liberalilor din vest, care n-ar fi recunoscut cu niciun chip că ignoranţa este sursa intoleranţei lor; şi că rămăsese profund impresionată de caldele sentimente pe care le demonstrase în discutarea acelei teme, lucru care îl nedumeri pe Justin şi mai mult fiindcă, din câte îşi amintea, la vremea respectivă încă nu avea o părere tranşantă în ceea ce privea problema.

Dar, în acele momente, cu Justin se petrecea un lucru pe care, spre emoţia şi spaima lui, nu era capabil să-l ţină sub control. Fusese atras cu totul accidental într-un joc încântător şi se lăsase prins în el. Se găsea în cu totul alt element, devenise un personaj, iar acel rol era unul pe care dorise deseori să-l joace, însă, până atunci, nu reuşise să fie distribuit într-o asemenea piesă. Era adevărat, o dată sau de două ori simţise născându-se o senzaţie asemănătoare, dar niciodată nu avusese consistenţa ameţitoare de încredere şi pierdere sau uitare de sine. Şi în tot acest timp cuceritorul experimentat care era, transmisese semnale alarmant de sinistre, cât se poate de pregnant şi limpede: „Renunţă, eşti în mare pericol, e prea tânără pentru tine, prea reală, prea vie, nu ştie regulile jocului”.

Totul fără niciun rezultat. După masă, când soarele încă strălucea, merseră la fluviu, iar el făcu proba a ceea

ce orice amant demn de acest nume trebuie să demonstreze femeii sale pe râul Cam – mai precis, cât de îndemânatic era şi cât de rafinat şi cât de dezinvolt, în costum şi stând într-un echilibru precar la pupa unei bărci, mânuind cu pricepere o prăjină şi făcând conversaţie spirituală în două limbi – ceea ce, după cum jura ea, făcuse întocmai, deşi mai târziu el nu-şi putea aminti decât trupul ei longilin de copil al nimănui, fusta albă şi cămaşa neagră de călăreaţă, care avea un decolteu, precum şi ochii mari şi gravi care îl priveau cu un soi de recunoaştere căreia el nu putea să-i răspundă cu aceeaşi intensitate, fiindcă niciodată în viaţa lui de până atunci nu fusese stăpânit de o atracţie atât de puternică şi nici nu se simţise atât de neajutorat fiind prins în vraja ei. Ea îl întrebase de unde învăţase atât de multe lucruri despre grădinărit, iar el răspunsese: „De la grădinarii noştri”. Ea voise să ştie cine îi erau părinţii, iar el se văzu silit să recunoască – puţin cam fără de voie, sigur fiind că asta îi va jigni principiile egalitariste – că se născuse într-o familie din înalta societate, într-o familie înstărită, şi că grădinarii erau plătiţi de tatăl său, care se ocupase financiar şi de lungul şir de doici, tutori şi şcoli particulare, universităţi şi vacanţe în străinătate, precum şi de toate celelalte necesare pentru a netezi calea sa spre pătrunderea în „firma de familie”, fiindcă aşa se numea Ministerul de Externe în vocabularul tatălui său.

Dar, spre uşurarea lui, ea păru să găsească asta drept o descriere perfect acceptabilă a originii sale şi întregi imaginea cu o serie de confidenţe în ceea ce o privea. Şi ea se bucurase de privilegiul de a se fi născut într-o familie bogată, mărturisi ea. Dar părinţii îi muriseră într-un interval de nouă luni, ambii de cancer.

— Aşadar, sunt orfană, declară ea cu o detaşare forţată, liberă să fac ce vreau acasă.

După care rămaseră o vreme fiecare cu gândurile lui, şi totuşi apropiaţi.

— Am uitat de automobil, constată el la un anumit

moment, ca şi cum acest lucru ar fi pus o stavilă în calea altor momente petrecute împreună.

— Unde l-ai parcat?

— Tocmai asta e. E cu şofer. Aparține ministerului.

— Nu poți să-l suni pe şofer?

Şi, uimitor, ea avea un telefon celular în poşetă, iar el avea în buzunar numărul de mobil al şoferului. De aceea, amară barca şi se aşeză alături de ea, timp în care îi comunică şoferului să plece singur la Londra, ceea ce era sinonim cu azvârlirea busolei peste bord, un act deliberat de abandon al regulilor, amănunt ce nu scăpă nici unuia dintre ei. Iar după plimbarea pe râu, ea îl duse în apartamentul propriu şi făcu dragoste cu el. Dar de ce procedase astfel, şi cine îşi închipuise ea că era *el* când făcuse asta, şi cine credea că este ea şi cine şi ce *devenise* fiecare dintre ei la capătul acelui sfârşit de săptămână, aceste mistere, îi spuse ea când îl copleşea cu sărutări în gara de cale ferată, înainte de plecarea lui, doar timpul şi viața le va desluşi. Adevărul era că, spunea ea, îl iubea şi vor găsi răspuns la toate întrebările după ce se vor căsători. Iar Justin, în nebunia care îl cuprinsese, îi făcu declarații la fel de nesăbuite, le repetă şi le dădu proporții, toate acestea în timp ce se lăsa purtat de acel val de rătăcire de sine – şi se lăsa dus cu o bucurie neînțeleasă, chiar dacă, într-un cotlon al minții, ştia că pentru fiecare dintre aceste hiperbole avea să plătească într-o bună zi.

Ea nu făcu un secret din faptul că-şi dorea un iubit mai în vârstă. La fel ca multe femei frumoase pe care le cunoscuse, era sătulă de prezența bărbaților de aceeaşi vârstă cu ea. Într-o exprimare care în secret îl oripila, ea se descrise drept o femeie uşoară, o tufă cu inimă, un mic diavol, însă el fusese prea şocat ca să o corecteze. Expresiile, descoperi el mai apoi, îşi aveau originea în limbajul tatălui ei, pe care, mai târziu, el ajunse să-l deteste, dar făcând eforturi dureroase de a ascunde acest sentiment, deoarece ea se referea la el ca la un sfânt.

Nevoia ei de a fi iubită de Justin, explica ea, pornea dintr-o foame de nepotolit, iar Justin nu putea decât să susțină că acelaşi lucru era valabil şi în ceea ce-l privea, fără îndoială. Iar la vremea aceea, aşa credea şi el.

Primul impuls instinctiv, la patruzeci şi opt de ore după ce revenise la Londra, fusese să se elibereze. Fusese izbit de o tornadă, dar tornadele, ştia din experiență, provocau o mulțime de pagube, unele dintre ele colaterale. Numirea sa într-un ungher uitat de lume din Africa, deocamdată în stadiu de proiect, i se păru dintr-o dată ademenitoare. Afirmațiile solemne că ar fi îndrăgostit îl alarmau cu atât mai mult cu cât le repeta mai des: „Nu e adevărat, am nimerit în altă piesă". Avusese o serie de relații amoroase şi spera să aibă şi altele – dar numai în condițiile cele mai clar definite şi gândite dinainte, cu femei care să fie la fel de puțin dispuse să abandoneze bunul-simț de dragul pasiunii. Dar şi mai crud: se temea de credința ei fiindcă, asemenea oricărui pesimist căruia i s-au adeverit toate prevestirile, ştia că el nu are niciuna. Nu era vorba de credința în natura umană, nici de cea în Dumnezeu sau în viitor şi, bineînțeles, nu de cea în puterea universală a iubirii. Omul era josnic şi va rămâne astfel până la sfârşitul veacurilor. În lume se afla un număr redus de suflete raționale, iar Justin era, din întâmplare, unul dintre ele. Misiunea acestora, după părerea lui tranşantă, era să ferească specța umană de cele mai grave excese – cu amendamentul că, în cazul în care două entități erau hotărâte să se facă fărâme una pe cealaltă, o persoană cu capul pe umeri putea face prea puține pentru a le împiedica, indiferent cât de neclintită ar fi aceasta în strădania de a preîntâmpina materializarea cruzimii. „În cele din urmă", îşi spuse maestrul nihilismului superior argumentat, în aceste vremuri toți oamenii civilizați sunt ca Regele Canute[3], iar schimbarea la față se face mereu mai iute. Prin urmare, era cu atât mai nerecomandat ca Justin, care judeca orice formă de idealism cu un scepticism extrem, să se

lege de o femeie tânără care, deşi încântător de lipsită de inhibiţii în multe privinţe, nu era capabilă să treacă nici drumul fără ca mai întâi să facă o apreciere morală. Evadarea era singura soluţie de bun-simţ.

Dar pe măsură ce săptămânile treceau, iar el porni ceea ce se dorea a fi procesul delicat de despărţire, minunea celor întâmplate îl copleşi. Mesele nepretenţioase în oraş, plănuite pentru a fi scena despărţirii pline de regrete se transformau în banchete încântătoare, urmate de delicii şi mai ameţitoare de iubire trupească. Începu să se simtă ruşinat de apostazia sa secretă. Era amuzat, nu descurajat, de idealismul bizar al Tessei şi, în mod ciudat, pus pe jăratic de acesta. Ar trebui să simţi aceste lucruri pentru ca apoi să le povesteşti... Până atunci, considerase convingerile ferme şi de neclintit drept duşmanii fireşti ai diplomatului, iar acestea trebuia ignorate, privite cu umor sau drept energie primejdioasă, care să fie canalizată pentru a fi făcută inofensivă. Acum însă, spre uimirea lui, le considera drept semne de curaj, iar pe Tessa drept purtător de drapel.

Iar ca urmare a acestei iluminări se născu o nouă percepţie despre sine. Nu mai reprezenta deliciul debutantelor vârstnice, burlacul abil care reuşea întotdeauna să evite căderea în lanţurile căsătoriei. Era nostima şi adorabila figură paternă a unei fete tinere şi frumoase, făcându-i orice capriciu, cum se spune, îngăduindu-i să gândească singură atunci când avea nevoie. Dar, în acelaşi timp – protectorul, stânca, mâna îndrumătoare, agreabilul grădinar mai în vârstă, cu pălărie de pai. Abandonându-şi planul de evadare, Iustin îşi fixă ferm direcţia spre ea şi, de astă dată – sau aşa voia să-i facă pe ofiţerii de poliţie să creadă – nu regretase şi nici nu privise înapoi cu nemulţumire.

* * *

— Nici măcar atunci când a devenit un subiect jenant? îl întreabă Lesley după ce ea şi Rob, vădit uimiți de onestitatea lui, au rămas într-o tăcere respectuoasă atât cât le permitea sarcina de serviciu.

— V-am spus. Erau chestiuni în care nu ne puneam de acord. Eu preferam să aştept. Fie ca ea să adopte o atitudine mai moderată, fie ca Ministerul de Externe să ne atribuie roluri care să nu se bată cap în cap. Statutul soțiilor celor din Serviciu este în permanentă schimbare. Ele nu au dreptul la salarii în țările unde suntem noi numiți. Sunt obligate să meargă acolo unde soții primesc post. Într-un anumit moment, li se oferă toată libertatea posibilă. În următorul, se aşteaptă ca ele să se comporte ca nişte gheişe-diplomat.

— Prin cuvintele astea vorbeşte Tessa sau tu? îl întreabă Lesley cu un zâmbet.

— Tessa n-a aşteptat niciodată să i se acorde libertatea. Şi-o lua singură.

— Dar Bluhm nu te deranja? insistă Rob cu brutalitate.

— Nici una, nici alta, dar Arnold Bluhm nu era amantul ei. Îi uneau cu totul alte lucruri. Cel mai ascuns secret al Tessei era virtutea ei. Îi plăcea să şocheze.

Asta era prea mult pentru Rob:

— Patru nopți de zbenguială, Justin? se revoltă el. Dormind în aceeaşi cabană la Turkana? O fată ca Tessa? Iar tu ne ceri în mod serios să credem că nu se culcau împreună?

— Puteți crede ce doriți, răspunde Justin cu o răbdare de sfânt. Eu nu am nicio îndoială.

— De ce?

— Fiindcă mi-a spus ea.

Iar la asta cei doi nu găsesc un răspuns. Dar mai era ceva ce Justin voia să spună şi, picătură cu picătură, ajutat de îndrumările lui Lesley, reuşiră să afle cuvintele.

— Se căsătorise cu convenția, începu el stângaci. Cu mine. Nu cu vreun individ bun şi superinteligent. Cu

mine. Vă recomand să nu o considerați drept o persoană exotică. Eu nu am pus niciodată la îndoială – şi nici ea, când am ajuns aici – că ea va deveni altceva decât o membră a grupului de gheişe pe care le lua în derâdere. În felul ei. Dar respectând totuşi regulile.

Rămase puțin pe gânduri, conştient de privirile lor neîncrezătoare.

— După moartea părinților, ea se speriase. Acum, având-mă pe mine să-i ofer încredere, voia să se abțină de la a-şi lua prea multe libertăți. Era prețul pe care se pregătise să-l plătească pentru a nu mai fi o orfană.

— Şi ce a determinat-o să-şi schimbe hotărârea? întreabă Lesley.

— *Noi,* răspunse Justin cu fervoare. Noi, supraviețuitorii Tessei. Noi, cei vinovați. Din cauza complacerii noastre, spuse el, coborându-şi glasul. *Din cauza asta…*

Şi făcu un gest larg în care erau cuprinse nu numai sufrageria şi acuarelele imposibile ale Gloriei, înfipte parcă în brâul şemineului, ci întreaga casă din jurul lor şi ocupanții şi, prin extensie, toate casele de pe stradă.

— Noi, cei care suntem plătiți ca să vedem ce se petrece şi preferăm să închidem ochii. Noi, care trecem prin viață cu ochii în pământ.

— A spus ea asta?

— Am zis-o eu. Aşa a ajuns să ne privească. S-a născut bogată, dar asta n-a interesat-o deloc. Pentru ea, banii nu aveau importanță. Avea nevoie de mult mai puțin decât cei din clasele de jos. Dar ştia că nu poate fi scuzată pentru indiferența față de ceea ce vedea şi auzea. Ştia că era datoare.

Iar în acest moment, Lesley cere o pauză până a doua zi la aceeaşi oră, dacă Justin e de acord. Acesta zice că da.

Cei de la British Airways par să fi ajuns la o concluzie asemănătoare, fiindcă mai reduc din luminile de la clasa întâi şi iau ultimele comenzi pentru astă-seară.

VIII

Rob se tolăneşte în vreme ce Lesley îşi despachetează jucăriile: carnetele colorate, pixurile, reportofonul de care ieri nu s-a atins, guma de şters. Justin are o paloare de deținut şi o rețea de riduri fine în jurul ochilor – aşa arată când se trezeşte acum dimineața. Orice doctor i-ar recomanda aer proaspăt.

— Ai spus că nu ai nimic de a face cu asasinarea soției *în sensul în care sugerăm noi,* Justin, îi reaminteşte Lesley. Ce alt înțeles ar mai fi, dacă nu te deranjează întrebarea noastră?

Şi apoi trebuie să se aplece peste masă ca să-i audă răspunsul.

— Ar fi trebuit să merg cu ea…

— La Lokichoggio?

El clătină din cap.

— La lacul Turkana?

— Peste tot…

— Aşa ți-a spus ea.

— Nu. Ea nu m-a criticat niciodată. Nu ne-am spus niciodată unul altuia ce trebuia să facem. Am avut odată o discuție în contradictoriu, dar se referea la metode, nu la conținut. Arnold nu a reprezentat vreodată un impediment.

— În legătură cu ce a fost acea discuție, mai precis? întreabă Rob, agățându-se cu încăpățânare de modul lui *ad litteram* de a interpreta lucrurile.

— După pierderea copilului am implorat-o pe Tessa să-mi îngăduie să o duc înapoi în Anglia sau în Italia. Oriunde ar fi dorit ea. Nici n-a vrut să discute. Avea o misiune, slavă cerului, o rațiune de a trăi, iar asta aici, în Nairobi. Descoperise marea injustiție socială. Uriaşa crimă; o numea în ambele feluri. Asta era tot ce aveam dreptul să ştiu. În profesiunea mea, ignoranța studiată reprezintă o formă de artă.

Se întoarce spre fereastră şi priveşte afară fără a vedea nimic.

— Ați văzut cum trăiesc oamenii din cartierele foarte sărace de aici?

Lesley clătină din cap.

— M-am dus o dată. Într-un moment de slăbiciune, a recunoscut ea mai târziu, voia să văd cu ochii mei locul ei de muncă. Ne-a însoțit şi Ghita Pearson. Pe Ghita şi pe Tessa le apropia firea lor. Afinitățile erau ridicole. Ambele erau fiice de doctorițe; tații – avocați; amândouă primiseră o educație catolică. Am mers la un centru medical. Patru ziduri din beton, un acoperiş din tablă şi o mie de oameni aşteptând să ajungă la uşă.

Vreme de o clipă uită unde se află.

— Sărăcia de asemenea proporții are o disciplină proprie care nu poate fi învățată dintr-o dată. Cu toate acestea, mi-a venit greu, din acel moment, să merg pe Stanley Street – se întrerupse din nou – fără ca imaginea cealaltă să-mi revină în minte.

După exprimările evazive şi alunecoase ale lui Woodrow, cuvintele lui sună ca din Scriptură.

— Marea injustiție, marea crimă, era ceea ce o ținea în viață. Copilul nostru murise de cinci săptămâni. Lăsată singură acasă, Tessa stătea şi privea fix în perete. Mustafa îmi telefona la Înalta Comisie: „Veniți acasă, Mzee, ea e bolnavă”. Dar nu eu am fost acela care a readus-o la viață. A fost Arnold. El o înțelegea. El împărtăşea secretul cu ea. Ea doar auzea motorul maşinii lui pe alee şi devenea altcineva. „Ce mi-ai adus? Ce ai adus?” Se referea la veşti… Informații… Progrese… După ce pleca, se retrăgea în cămăruța ei de lucru şi trudea până noaptea târziu.

— La computer?

Un moment de precauție din partea lui Justin. Depăşit curând.

— Avea documentele ei, propriul computer. Avea telefon, pe care îl folosea cu cea mai mare circumspecție.

Şi-l avea pe Arnold, ori de câte ori putea evada.

— Şi, la vremea aceea, nu te deranja asta? rânjeşte Rob, într-o revenire prost calculată, la tonul autoritar, în ideea de a-l intimida. Soția, care stătea melancolică, aşteptând apariția doctorului care face minuni?

— Tessa era dezolată. Dacă ar fi avut nevoie de o sută de Blumh-i, în ceea ce mă privea, îi putea avea pe toți în condițiile stabilite de ea.

— Iar tu nu ştiai nimic despre marea crimă, reveni Lesley, nedorind să se lase convinsă. Nimic despre ce era vorba, cine erau victimele şi actorii principali. Îți ascundeau totul. Bluhm şi Tessa, împreună, iar tu stăteai uitat într-un colț, total neştiutor.

— Le-am oferit spațiul de manevră de care aveau nevoie, confirmă Justin, la fel de stăruitor.

— Eu nu înțeleg cum puteai *supraviețui* în asemenea condiții, insistă Lesley, lăsând carnetul jos şi desfăcându-şi palmele. Separați, dar împreună – după cum descrii tu situația – e ca şi cum… ca şi cum nu ai mai comunica… ba mai rău!

— N-am reuşit să trecem peste astea, îi reaminteşte Justin pe un ton neutru. Tessa a murit.

* * *

În acel moment, se părea că ei socotiseră că vremea confidențelor intime se cam încheiase şi că aceasta avea să fie urmată de o perioadă de umilință sau jenă, ba chiar de retractări. Însă Justin abia începuse. Cu un gest brusc, înalță umerii, ca un jucător de cărți care ridică miza. Palmele se reazemă de coapse şi rămân acolo, fiindcă nu li se porunceşte altceva. Vocea lui îşi recapătă puterea. O forță interioară nebănuită o aduce la suprafața, în aerul stătut şi fetid al sufrageriei familiei Woodrow, în care încă pluteşte izul sosului servit seara trecută.

— A fost *atât de impetuoasă,* afirmă el cu mândrie,

repetând un fragment din prelegerile pe care şi le-a ținut ore în şir. Am iubit asta la ea încă de la început. Dorea cu disperare să aibă un copil cu mine. Moartea părinților trebuie compensată cât mai curând posibil! De ce să mai aştepte până ne căsătoream?! Eu am reținut-o. N-ar fi trebuit s-o fac. Am făcut concesii convențiilor. Dumnezeu ştie de ce. „Foarte bine, a zis ea, dacă trebuie să ne căsătorim ca să am un copil, atunci să o facem imediat." Aşa că am plecat în Italia şi ne-am căsătorit pe dată, spre uriaşa încântare a colegilor mei. E şi el amuzat. „Quayle a înnebunit! Bătrânul Justin s-a însurat cu fiică-sa! Tessa şi-a dat bacalaureatul?" Când, după trei ani de încercări, a rămas însărcinată, a plâns. La fel şi eu.

Se opreşte o clipă, deşi nimeni nu i-a întrerupt tirada.

— Perioada de sarcină a schimbat-o. Dar numai în bine. Tessa devenea mamă. Pe dinafară, rămăsese detaşată şi vioaie. Dar interior, în ea se năştea un adânc sentiment de responsabilitate. Ceea ce până în acel moment o preocupase, ceea ce fusese important pentru ea devenise acum cu adevărat vocația ei. Am aflat că aşa se întâmplă. Era în şapte luni şi tot îi îngrijea pe bolnavi şi pe muribunzi, apoi revenea la câte-o recepție diplomatică din oraş. Cu cât se apropia ziua naşterii copilului, cu atât era mai hotărâtă să facă o lume mai bună pentru el. Nu doar pentru copilul *nostru.* Pentru *toți* copiii. La vremea respectivă se orientase spre un spital african. Dacă aş fi silit-o să meargă la o clinică particulară, ar fi făcut-o, dar în cazul acesta, aş fi trădat-o.

— Cum? murmură Lesley.

— Tessa făcea o distincție absolută între durerea pe care o urmăreşti şi cea împărtăşită. Durerea observată este cea de ziar. E o durere diplomatică. E bună pentru televiziune şi trece imediat ce închizi blestematul acela de televizor. Cei care urmăresc suferința pe ecran şi nu fac nimic pentru a o alina, după părerea ei, nu erau cu nimic mai prejos decât cei care o provocau. Aceia erau răii

samariteni.

— Dar ea *făcea* ceva pentru a o alunga, obiectează Lesley.

— De aceea şi ideea cu spitalul african. În momentele ei în care se manifesta radical vorbea despre naşterea copilului în cocioabele din Kibera. Slavă cerului, Arnold şi Ghita au reuşit să-i redea simţul proporţiilor. Arnold ştie cel mai bine ce înseamnă suferinţa. Nu numai că a tratat victimele torturilor din Algeria, dar a fost el însuşi torturat. Îşi câştigase dreptul de a trece în rândul nenorociţilor acestui pământ. Eu, nu.

Rob se agaţă de această replică, de parcă remarca nu ar mai fi fost făcută de zece ori până atunci.

— Mi se pare greu de constatat care era rolul tău, nu crezi? Deveniseşi un soi de roată de rezervă, rămânând acolo, între nori, cu durerea ta diplomatică şi cu comitetul la înalt nivel, nu?

Dar răbdarea lui Justin este nelimitată. Există momente când este prea bine crescut ca să contrazică pe cineva:

— M-a scutit de serviciu activ, după cum se exprima ea, afirmă el, iar vocea lui pierde din intensitate din pricina ruşinii. A inventat argumente verosimile ca să mă simt cu conştiinţa împăcată. Susţinea că lumea are nevoie de amândoi: eu, înăuntrul sistemului, ca să împing; ea, în afara lui, pe teren, ca să tragă. „Eu sunt cea care crede în statul moral, obişnuia să zică. Dacă voi, ăştia, nu vă faceţi meseria, ce speranţă mai avem noi, ceilalţi?” Acesta era un artificiu de gândire şi amândoi ştiam. Sistemul nu avea nevoie de slujba mea. Nici eu. Şi atunci ce rost avea?! Întocmeam rapoarte la care nu se uita nimeni şi sugeram acţiuni care niciodată nu erau întreprinse. Tessa nu ştia ce înseamnă înşelătoria. Cu excepţia persoanei mele. Pentru mine, ea se autoamăgea până la capăt.

— S-a temut vreodată? întreabă Lesley, încet, ca să nu tulbure atmosfera propice destăinuirilor.

Justin rămâne puțin pe gânduri, apoi își îngăduie un zâmbet fugar prilejuit de o amintire:

— S-a lăudat odată ambasadoarei americane că teama era singura injurie formată din cinci litere al cărei înțeles îi scapă. Excelența sa n-a fost deloc amuzată.

Lesley surâde şi ea, dar scurt:

— Iar hotărârea aceasta de a naşte copilul într-un spital african, întreabă ea, cu ochii în carnetul de notițe, ne poți spune când şi cum a fost luată, te rog?

— Era o femeie dintr-unul din satele sărace din nord pe care Tessa o vizita mereu. Wanza... Numele de familie mi-e necunoscut. Wanza suferea de o boală misterioasă. Fusese selectată pentru un tratament special. Coincidența a făcut să se regăsească în aceeaşi rezervă de la spitalul Uhuru, iar Tessa s-a împrietenit cu ea.

„Oare, ei percep tonul mai ferit care se strecoară în vocea lui?” El îl simte.

— Se ştie ce boală era?

— Doar în linii generale. Era bolnavă şi starea ei se putea agrava.

— Avea SIDA?

— Nu am idee dacă boala ei avea legătură cu SIDA. După părerea mea, preocupările lor mergeau în altă direcție.

— Mi se pare destul de neobişnuit, nu-i aşa, ca o femeie dintr-un cartier aşa sărac să nască în spital...

— Era sub observație medicală.

— *A cui* observație?

E a doua oară că Justin se autocenzurează. Mimarea neştiinței nu-i o calitate înnăscută pentru el.

— Presupun că a vreunei clinici. Din satul ei. Din vreun ghetou. După cum vedeți, nu prea ştiu. Mă minunez câte sunt lucrurile pe care nu am reuşit să le aflu.

— Iar Wanza a murit, aşa e?

— A murit în ultima noapte petrecută de Tessa în spital, răspunde Justin, abandonând recunoscător

reținerea, pentru a reconstitui acel moment pentru ei. Stătusem în salon toată seara, dar Tessa a insistat să merg acasă pentru a dormi câteva ore. Le-a spus acelaşi lucru lui Arnold şi Ghitei. Stăteam de veghe cu rândul la căpătâiul ei. Arnold adusese un pat de campanie. La patru dimineața, Tessa mi-a telefonat. În rezervă nu era telefon, aşa că l-a folosit pe cel al asistentelor. Era disperată. „Isterică” ar descrie mai corect starea ei, dar, când era isterică, Tessa nu ridica glasul. Wanza dispăruse… Copilul, la fel… Se trezise şi constatase că patul Wanzei era gol, iar pătuțul copilului nu mai era. M-am dus cu maşina până la Spitalului Uhuru. Arnold şi Ghita sosiseră în acelaşi moment. Tessa nu putea fi consolată. Era ca şi cum pierduse cel de-al doilea copil, la interval de numai câteva zile. Toți trei, împreună, am convins-o că era vremea să-şi petreacă acasă restul convalescenței. Dacă Wanza murise, iar copilul dispăruse, nici ea nu se mai simțea obligată să rămână.

— Tessa n-a reuşit să vadă copilul?

— A cerut să-l vadă, dar i s-a comunicat că nu se cuvenea. Wanza murise, iar copilul fusese luat de fratele ei în sat. În ceea ce privea răspunderea spitalului, chestiunea era considerată încheiată. La spital, decesele sunt chestiuni care incomodează, adaugă el, vorbind în cunoştință de cauză după experiența prin care trecuse cu Garth.

— Arnold a reuşit să vadă cadavrul?

— A ajuns prea târziu. Fusese trimis la morgă şi se pierduse.

Lesley face ochii mari, incapabilă să-şi ascundă consternarea în timp ce, aflat în cealaltă parte a lui Justin, Rob se apleacă precipitat, trage spre el reportofonul şi priveşte prin ferestruică pentru a se asigura că banda se învârteşte.

— *Pierdut? Cum să pierzi cadavre?* exclamă Rob.

— Sunt convins că la Nairobi se întâmplă tot timpul lucruri dintr-astea.

— Dar certificatul de deces?

— Nu vă pot spune decât ceea ce am aflat de la Arnold şi Tessa. Nu ştiu nimic despre certificatul de deces. Nu au adus vorba despre el.

— Fără autopsie? revine Lesley.

— După ştiinţa mea, fără.

— Wanza a primit vizite în spital?

Justin se gândeşte o clipă, dar nu vede niciun motiv care l-ar opri să răspundă:

— A fost fratele ei, Kioko. A dormit alături de ea pe podea atunci când nu-i făcea vânt ca să alunge muştele. Şi Ghita Pearson avea grijă să stea cu ea când o vizita pe Tessa.

— Altcineva?

— Un doctor alb, cred. Nu sunt chiar sigur.

— Că era alb?

— Că era doctor. Un bărbat alb cu haină albă şi cu stetoscop.

Din nou reţinerea, coborând ca o umbră în vocea lui Justin:

— Era însoţit de un grup de studenţi. Sau aşa am crezut eu. Purtau cu toţii haine albe.

„Cu trei albine aurii brodate pe buzunarul fiecărei haine”, ar fi putu să adauge, dar decise să păstreze asta pentru sine.

— De ce spui că erau studenţi? Aşa a spus Tessa?

— Nu.

— Atunci Arnold?

— Arnold n-a spus nimic în prezenţa mea. E o pură presupunere a mea. Erau tineri…

— Dar cel care-i conducea? Doctorul lor, dacă asta era el… A spus Arnold ceva despre el?

— Mie, nu. Dacă ar fi avut vreo întrebare, probabil că i-a adresat-o acelui bărbat, omului cu stetoscopul.

— În prezenţa ta?

— Dar nu ca să aud.

„Sau cam aşa ceva.”

Ca şi Lesley, Rob îşi împinge capul înainte pentru a nu scăpa niciun cuvânt.

— Continuă…

Justin asta şi face. Acceptând un scurt armistițiu, se alătură echipei lor. Dar reținerea nu i-a dispărut din glas. Îngrijorare şi circumspecție se văd în ochii lui obosiți:

— Arnold l-a luat pe bărbat deoparte. L-a tras de braț. Pe cel cu stetoscop. Au discutat aşa cum fac medicii. Cu voce scăzută, departe de restul lumii.

— În engleză?

— Aşa cred. Când Arnold vorbeşte franceză sau kiswahili, limbajul trupului îl trădează.

„Iar când foloseşte engleza, e înclinat să ridice puțin tonul", ar fi putut adăuga el.

— Descrie-l pe tipul cu stetoscop! îi porunceşte Rob.

— Masiv. Un bărbat solid. Gras. Neîngrijit. Îmi aduc aminte de pantofii lui, din piele întoarsă. Nu ştiu de ce, dar amintirea pantofilor n-o pot alunga. Pantofi din piele întoarsă, o haină murdară, chipul congestionat. Un soi de clovn. Dacă n-ar fi fost haina albă, l-aş fi luat drept impresar.

„Şi trei albine aurii, cam soioase, dar încă vizibile, brodate pe buzunar, la fel ca şi asistenta medicală de pe posterul văzut la aeroport", gândi el.

— Părea ruşinat, adăugă Justin, el însuşi surprins de ceea ce spusese.

— Din ce motiv?

— De prezența lui acolo. De ceea ce făcea.

— De ce afirmi asta?

— Evita să se uite la Tessa. La niciunul dintre noi. Se uita în orice altă parte, numai la noi nu.

— Culoarea părului?

— Blond. Roşcat. Părea să fie băut. Părul roşcat evidenția asta. Ştiți de el? Tessa era foarte curioasă în privința lui.

— Barbă? Mustață?

— Bărbierit. Ba nu. Nu era ras. Avea barba nerasă de

cel puțin o zi. Avea o culoare aurie. Tessa l-a întrebat de mai multe ori cum îl cheamă. El a refuzat să-i spună.

Rob atacă în forță din nou:

— *Ce fel de discuție aveau?* insistă el. Era o ceartă? Era în termeni amicali? Se invitau unul pe altul la masă? Ce se petrecea?

Prudența revine. „N-am auzit nimic. Doar am văzut.”

— Arnold părea să protesteze; îi reproşa ceva. Doctorul nega. Am avut impresia... face o pauză, acordându-şi timp pentru a-şi putea găsi cuvintele.

„Să nu ai încredere în nimeni, îi spusese Tessa. În nimeni, în afară de Ghita şi Arnold. Promite-mi! Promite-mi!”

— Am avut impresia că... nu era prima oară că între ei apărea o neînțelegere. Asistam la o discuție în contradictoriu care se repeta. Cel puțin aşa am crezut după aceea. Că asistasem la o reluare a ostilităților între doi adversari.

— Înseamnă că te-ai gândit mult.

— Da. Da, e-adevărat, îl aprobă Justin nesigur. Cealaltă impresie pe care am avut-o era că engleza nu era limba maternă a doctorului.

— Dar n-ai discutat nimic din toate acestea cu Arnold sau Tessa?

— După ce individul a plecat, Arnold a revenit la căpătâiul Tessei, i-a luat pulsul şi i-a spus ceva la ureche.

— Şi, din nou, n-ai auzit nimic, nu?

— Nu, şi nici nu mă privea pe mine ce discutau...

„Prea subțire, gândeşte el. Încearcă ceva mai convingător”.

— Era un rol cu care mă familiarizasem, îi explică Justin, evitând privirile lor. Să rămân în afara cercului lor restrâns.

— Ce medicație i se administra Wanzei? îl întreabă Lesley.

— N-am idee...

Ştia prea bine. Otravă. O adusese pe Tessa de la spital

şi stătea la doi paşi în urma ei pe treptele ce duceau spre dormitorul lor, având geanta cu lucrurile Tessei într-o mână şi o altă sacoşă cu primele hăinuţe ale lui Garth, precum şi cearşafuri şi scutece în cealaltă mână, dar o urmărea ca pe un luptător fiindcă, fiind vorba de Tessa, ea trebuia să se descurce singură. De aceea, imediat ce ea a început să se prăvălească, a dat drumul bagajelor şi a prins-o înainte ca genunchii să-i cedeze şi atunci a simţit cât de cumplit de uşoară era. A simţit şi tremurul şi disperarea ei când a izbucnit în lamentaţii, nu în legătura cu Garth, care murise, ci cu decesul Wanzei.

„Au ucis-o!” scuipase ea, exact în faţa lui, fiindcă o ţinea atât de aproape. *Justin, ticăloşii aceia au ucis-o pe Wanza! Au omorât-o cu otrava lor”* „Cine a făcut asta, draga mea?” a întrebat el, netezindu-i părul umed de sudoare şi îndepărtându-i-l de pe obraji şi frunte. „Cine a ucis-o? Spune-mi!” Ţinând braţul pe după spatele ei costeliv, a îndrumat-o uşor în sus, pe trepte. „Care ticăloşi, draga mea? Spune-mi cine sunt ticăloşii!” „Nemernicii aceia de la ThreeBees. Nenorociţii aceia ce se cred doctori. Cei care nu voiau să se uite la noi”. „Despre ce fel de doctori vorbeşti?” întrebă, ridicând-o şi aşezând-o pe pat, pentru a evita pericolul ca ea să cadă din nou. „Doctorii aceia n-au nume? Spune-mi!”

Din adâncurile lumii lui interioare, o aude pe Lesley adresându-i aceeaşi întrebare, dar pe dos:

— Justin, numele de Lorbeer îţi sugerează ceva?

„Dacă ai îndoieli, să minţi!” a jurat faţă de sine. „Dacă ajungi în iad, să minţi! Dacă n-ai încredere în nimeni – nici măcar în tine însuţi – şi dacă trebuie să fii credincios morţilor, să minţi!”

— Mă tem că nu, răspunde el.

— Nu l-ai auzit din întâmplare? La telefon, poate? Frânturi de discuţie între Arnold şi Tessa? Lorbeer, german, olandez – poate, elveţian?

— Numele nu-mi sună familiar din niciun context.

— Kovacs – o unguroaică? Are părul negru. Se spune

că e frumoasă.

— Dar numele mic?

Vrea să nege din nou, dar, de data aceasta, chiar nu ştie.

— Nimeni nu ştie, îi răspunde Lesley cu un ton aproape disperat. Emrich. Tot femeie. Dar blondă. Nu?!

Înfrântă, azvârle pixul pe masă.

— Aşadar, Wanza moare, zice ea. Asta, oficial. Ucisă de un individ care nici nu a vrut să te privească. Iar astăzi, la şase luni de atunci, tot nu ştii ce s-a întâmplat. A murit, pur şi simplu.

— Nu mi s-a spus niciodată. Chiar dacă Tessa şi Arnold au ştiut cauza morții, eu n-am aflat-o.

Rob şi Lesley se lasă moale pe scaun ca doi atleți care au căzut de acord să se relaxeze. Lăsându-se cu spatele de spătar, întinzându-şi brațele larg în lături, Rob scoate un oftat teatral, în vreme ce Lesley rămâne uşor aplecată în față, rezemându-şi bărbia în căuşul palmei şi având o expresie melancolică pe chipul înțelept.

— Iar tu n-ai inventat nimic din toate astea, nu? îl întreabă ea pe Justin, fără să-şi ia degetele din dreptul gurii. Toată istoria asta despre Wanza, femeia muribundă, copilul ei, aşa-zisul doctor care se simțea ruşinat, aşa-zişii studenți cu haine albe? Nu e un amalgam de minciuni de la un cap la altul, de exemplu?

— Asta e o idee de-a dreptul ridicolă! De ce Dumnezeu v-aş face să pierdeți vremea inventând o asemenea poveste?

— Spitalul Uhuru nu deține nicio fişă în legătură cu Wanza, explică Rob, la fel de disperat, fără să-şi modifice poziția, stând pe jumătate tolănit. Tessa a existat, la fel şi sărmanul tău Garth. Dar femeia aceea n-a fost niciodată acolo, nu s-a internat, n-a fost tratată de un doctor, pseudodoctor sau de vreo altă persoană, nimeni n-a văzut-o, nimeni nu i-a prescris nimic. Copilul ei nu s-a născut, ea nu a murit, cadavrul ei nu s-a pierdut fiindcă nici n-a existat. Les a vorbit cu câteva dintre asistente,

dar ele nu ştiu absolut nimic, nu-i aşa, Les?

— Cineva a discutat cu ele confidențial înainte de a ajunge eu acolo, explică Lesley.

* * *

Auzind o voce de bărbat în spatele lui, Justin se răsuci. Era însă doar însoțitorul de zbor care voia să ştie dacă se simte confortabil. „Domnul Brown are, cumva, nevoie de ajutor să-şi regleze scaunul pentru o poziție mai comodă?” „Mulțumesc, domnul Brown preferă să rămână în capul oaselor.” „Sau are nevoie de ajutor cu aparatul video?” „Nu, mulțumesc, nici n-am nevoie de el.” „Atunci poate vrea să tragem storul peste fereastră?!” „Nu, mulțumesc – mai apăsat de astă dată – prefer ca fereastra să rămână aşa.” „Atunci nu vrea o pătură moale şi călduroasă?” Victimă a incurabilei lui politeți, Justin acceptă o pătură şi-şi îndreptă din nou ochii spre fereastra întunecată, la fix pentru a o vedea pe Gloria dând buzna în sufragerie fără să bată la uşă, aducând o tavă cu sandvişuri. Aşezând-o pe masă, ea aruncă pe furiş o privire către cele scrise de Lesley în carnetul ei de notițe: strădanie zadarnică, după cum se vădeşte, fiindcă, abilă, Lesley a întors deja pagina.

— Sper să nu-l extenuați pe oaspetele nostru, dragii mei. Şi-aşa are *destule* de îndurat, nu-i aşa, Justin?

Urmează un sărut pe obraz pentru Justin şi, pentru ochii tuturor, o ieşire din scenă ca la music-hall, în timp ce toți trei, parcă gândind la unison, sar să-i deschidă uşa temnicerului care pleacă, ducând tava cu ceştile goale de ceai.

* * *

După plecarea Gloriei, o vreme discuția este fragmentată. Mestecă sandvişurile, Lesley deschide un alt carnet, unul albastru, în timp ce Rob, cu gura plină, îl

asaltează pe Justin cu o serie de întrebări, care par să nu aibă nicio legătură cu cele discutate până atunci.

— Ştii pe cineva care fumează Sportsman, țigară de la țigară? pe un ton care sugerează că fumatul unei asemenea mărci reprezintă o infracțiune capitală.

— Nu ştiu pe nimeni, nu. Amândoi detestam mirosul de tutun.

— Mă refeream la alte locuri, nu acasă.

— Tot nu ştiu.

— Ştii pe cineva care posedă un camion de safari de culoare verde, în stare bună, înmatriculat în Kenya?

— Înalta Comisie se mândreşte cu un jeep blindat de nu ştiu ce marcă este, dar nu-mi dau seama dacă la el faceți referire.

— Ştii nişte indivizi până în patruzeci de ani, cu aspect cazon, purtând pantofi lustruiți, şi fiind foarte bronzați?

— Nu-mi vine nimeni în minte care să arate aşa, îmi pare rău, mărturiseşte Justin, zâmbind uşurat că discuția a ieşit din zona de pericol.

— Ai auzit măcar de vreun loc pe nume Marsabit?

— Da, cred că da. Da, Marsabit. Sigur... De ce?

— A, corect. Bravo. Deci, *ai auzit* de asta. Unde e?

— La marginea deşertului Chalbi.

— Aşadar, la răsărit de lacul Turkana?

— Dacă nu mă înşală memoria, da. E centrul administrativ sau cam aşa ceva. Loc de întâlnire pentru rătăcitorii din zona de nord a țării.

— Ai fost vreodată acolo?

— Vai, nu!

— Cunoşti pe cineva care a fost?

— Nu, nu cred.

— Ai idee de locurile de cazare din Marsabit pe care le poate găsi un călător ostenit de griji şi drumuri?

— Cred că există locuri de dormit. Şi un post de poliție. Plus o rezervație națională.

— Dar n-ai fost niciodată acolo. Justin nu a vizitat acel loc. Şi nici n-ai trimis pe nimeni acolo? Justin nu a făcut

asta şi atunci cum de ştii despre această localitate? Ai puteri paranormale?

— Când sunt numit într-o țară, am datoria să-i studiez harta.

— Justin, ni s-au relatat diverse lucruri despre un automobil de safari cu ampatament mare, de culoare verde, care a oprit la Marsabit cu două nopți înainte de crimă, explică Lesley, după ce această demonstrație rituală de agresiune a fost dusă până la capăt. În care erau doi albi. Arătau a vânători. Atletici, cam de vârsta ta cu haine kaki şi cu pantofi lustruiți, aşa cum zice Rob. Nu au discutat cu nimeni. N-au flirtat cu niciuna dintre suedezele, destul de numeroase, de la bar. Au cumpărat provizii de la magazin. Combustibil, țigări, apă, bere, hrană. Țigările erau marca Sportsman, berea – Whitecap, la sticlă. Whitecap se găseşte numai la sticlă. Au plecat în dimineața următoare, îndreptându-se prin deşert spre nord. Dacă o țineau tot înainte, puteau ajunge pe malul lacului Turkana a doua zi, spre seară. Puteau ajunge chiar şi la Golful Allia. Sticlele goale de bere găsite în apropierea scenei crimei erau de Whitecap. Chiştoacele, de Sportsman.

— Vi s-ar părea că gândesc prea simplu dacă întreb de registrul hotelului de la Marsabit? vrea să ştie Justin.

— Lipseşte pagina, afirmă Rob cu un aer triumfător, blocându-i orice ieşire. Ruptă din registru… Plus că personalul de la Marsabit nu şi-i aminteşte nici dacă-i pici cu ceară. Oamenii sunt atât de înspăimântați, că nu mai ştiu nici cum îi cheamă. Presupunem că a discutat cineva cu ei între patru ochi. Aceiaşi oameni care au vorbit şi cu personalul spitalului.

Însă în rolul de călău, acesta este cântecul de lebădă al lui Rob, un adevăr pe care pare a-l recunoaşte şi el, fiindcă îl fixează intens pe Justin şi se trage de lobul urechii şi are o expresie prin care aproape că-şi cere scuze, iar presupusa victimă a devenit, între timp, mai pricepută în a citi semnele. Privirea lui pendulează repede

între Rob şi Lesley, insistent. Aşteaptă următoarea întrebare şi, dacă vede că aceştia nu au niciuna pregătită, le adresează el întrebarea:

— Dar la biroul de evidență auto v-ați interesat?

Sugestia atrage un hohot de râs lipsit de umor din partea celor doi ofițeri.

— În Kenya? întreabă ei.

— Atunci la companiile de asigurări. Importatorii, furnizorii... În Kenya nu pot fi prea multe camioane de safari cu ampatament mare şi de culoare verde. Mai ales dacă le cauți.

— Băieții în albastru se muncesc să afle, afirmă Rob. Până în mileniul următor, dacă suntem băieți buni, s-ar putea să primim şi răspuns. Importatorii n-au fost chiar atât de isteți, ca să recunosc cinstit, continuă el, privind şmechereşte către Lesley. De o firmuliță, pe nume Bell, Barker & Benjamin, cunoscută de altfel şi ca ThreeBees – de ăştia ai auzit? Preşedinte pe viață, un anume *sir* Kenneth K. Curtiss, jucător de golf şi escroc, Kenny K. pentru amicii apropiați?

— În Africa, toată lumea a auzit de ThreeBees, spune Justin, din nou pe poziție. „Dacă ai dubii, să minți!” Şi de *sir* Kenneth, evident. E o adevărată figură.

— Iubită?

— Admirată, presupun că acesta e cuvântul potrivit. Este proprietarul unei cunoscute echipe de fotbal din Kenya şi poartă o şapcă de base-ball cu cozorocul întors la spate, adaugă el, cu un dispreț care îi face pe cei doi să râdă.

— Cei de la ThreeBees au dat dovadă de ceea ce aş putea numi promptitudine, de acord, dar fără niciun rezultat, revine Rob. *Foarte săritori,* dar ce folos! „Nicio problemă, domnule polițist! Veți avea răspunsul până la amiază, domnule!” Dar prânzul acela a fost acum o săptămână.

— Regret, dar acesta e obiceiul în țara asta se lamentează Justin, zâmbind obosit. Ați încercat la

companiile de asigurări auto?

— ThreeBees se ocupă şi de asigurări auto. Păi, trebuie să o facă şi pe asta, nu? Asigurare gratis pentru daune provocate terților, când cumperi unul dintre vehiculele lor. Cu toate acestea nici de aici n-am primit vreo fărâmă de ajutor. Mai ales când e vorba de un camion de safari verde, în stare bună.

— Da spune Justin înțelegător.

— Tessa nu i-a avut deloc în vizor? întreabă Rob, pe tonul lui nepăsător, cu care Justin s-a obişnuit deja. ThreeBees? Kenny K. pare foarte apropiat de tronul lui Moi, lucru ce aproape sigur o putea scoate din minți pe Tessa. Nu-i aşa?

— A, cred că da răspunde Justin cu aceeaşi lipsă de convingere, în anumite momente. Aproape sigur că s-o fi întâmplat.

— Ceea ce ar putea explica de ce nu primim acel ajutor de care avem nevoie din partea firmei ThreeBees în problema vehiculului misterios şi a altor lucruri legate direct de acesta. Numai că ei sunt mari şi în alte domenii, nu? La ei găseşti tot ce vrei, începând cu siropul de tuse şi terminând cu avioanele supersonice personale. Aşa ni s-a spus, nu-i aşa, Les?

Justin surâde cu un aer absent, dar nu atacă subiectul conversației – nici măcar, deşi se simte ispitit, printr-o aluzie amuzantă la gloria împrumutată de la Napoleon sau la absurda coincidență a legăturilor Tessei cu Insula Elba. Şi nici nu face vreo referire la seara când a adus-o acasă de la spital şi la ticăloşii aceia de la ThreeBees care au ucis-o pe Wanza cu otrava lor.

— Dar, după cum zici, ThreeBees nu erau pe lista ei neagră, continuă Rob. Ceea ce e de-a dreptul uimitor, dacă ținem seama de ceea ce se afirmă de către numeroşii lor critici. „Pumnul de fier în mănuşă de fier”, aşa i-a descris recent un membru al Parlamentului, dacă îmi aduc bine aminte, asta apropo de un scandal făcut uitat. Nu prea cred că parlamentarul acesta o să se aleagă

imediat cu un safari gratis, nu-i aşa, Les? Aceasta spuse că nu exista nicio şansă.

— Kenny K. şi cele trei albine ale lui. Sună ca numele unei trupe rock. Dar, din câte ştii, Tessa nu a declarat vreun *fatwa* de-al ei împotriva lor?

— Din câte cunosc, nu, zice Justin surâzând la auzul cuvântului *fatwa.*

Dar Rob nu lasă din colţi ceea ce a apucat să prindă:

— Pe baza vreunei experienţe triste pe care ea şi Arnold au avut-o în activitatea lor de teren, să zicem. Malpraxis de-un fel sau altul sau legat de medicamente? Doar ea era cea mai pricepută la partea medicală, nu? Şi tot astfel e şi Kenny K., atunci când nu se află pe terenul de golf cu băieţii lui Moi sau nu bâzâie pe cine ştie unde în avionul tip Gulfstream, ca să mai cumpere câteva companii.

— A, sigur, spune Justin, dar cu un aer atât de detaşat, dacă nu chiar de totală nepăsare, în sensul că sigur nu mai exista nicio şansă de a se face lumină în această chestiune.

— Deci, dacă eu ţi-aş spune că, în ultimele săptămâni, Tessa şi Arnold adresaseră reclamaţii către numeroase departamente ale măreţei Firme ThreeBees, prin scrisori, telefoane şi întâlniri şi fuseseră plimbaţi cu vorba de colo-colo, fără să se aleagă cu nimic, tu ai continua să susţii că asemenea lucruri nu ţi-au fost aduse la cunoştinţă sub o formă sau alta. Asta e o întrebare.

— Regret, dar aşa e.

— Tessa îi trimite direct lui Kenny K. un şir de mesaje furioase. Scrisori predate personal sau recomandate. Ea îi telefonează secretarei lui de trei ori pe zi şi-l bombardează cu e-mail-uri. Încearcă să-l surprindă în faţa fermei lui de la lacul Naivasha şi la intrarea în noua şi impresionanta clădire cu birouri, dar băieţii îl informează la vreme, iar el foloseşte ieşirea de serviciu, spre marele amuzament al angajaţilor. Toate acestea constituie noutăţi absolute pentru tine, aşa să-ţi ajute Dumnezeu?

— Cu sau fără ajutorul lui Dumnezeu, asta chiar e

ceva ce nu ştiam.

— Şi totuşi, nu pari surprins…

— Nu? Ciudat. Credeam că sunt uimit. Probabil că nu-mi trădez emoţiile cum s-ar cuveni, i-o întoarce Justin, într-un amestec de furie şi reţinere care îi surprinde pe poliţişti cu garda jos, fiindcă amândoi ridică ochii spre el, aproape ca în semn de salut.

* * *

Dar pe Justin nu-l interesează reacţiile lor. Jumătăţile de adevăr rostite de el au cu totul altă origine decât cele ale lui Woodrow. Dacă Woodrow se chinuia să uite, Justin este asaltat din toate părţile de amintiri pe jumătate salvate: frânturi de conversaţie între Bluhm şi Tessa, pe care, dintr-un sentiment al onoarei, s-a silit să nu le audă, însă acum revin mereu la el; exasperarea ei, ascunsă sub masca tăcerii, ori de câte ori omniprezentul nume al lui Kenny K. este rostit în prezenţa ei – de exemplu, iminenta lui promovare în Camera Lorzilor, care, la Muthaiga Club este prognozată drept certitudine incontestabilă sau zvonurile tot mai insistente privind o fuziune-gigant între ThreeBees şi o companie multinaţională chiar mai extinsă decât el. Îşi aduce aminte de boicotul declanşat de ea împotriva tuturor produselor ThreeBees – cruciada ei anti-napoleoniană, după cum singură o denumise, în mod ironic – începând cu alimentele şi detergenţii, pe care servitorii, o armată întreagă alcătuită din refugiaţi şi oropsiţi ai sorţii, nu au voie să le cumpere nici sub ameninţarea armei, şi sfârşind cu cafenelele de pe marginea şoselelor, benzinăriile, bateriile de maşină şi uleiurile, pe care Justin nu avea dreptul să le folosească atunci când ieşeau împreună – şi înjurăturile ei turbate când vedea afişele cu ThreeBees, ce-şi însuşiseră emblema lui Napoleon, rânjind la ei la tot pasul.

— Auzim peste tot cuvântul *radical,* Justin, îl anunţă

Lesley, lăsând la o parte notițele, pentru a-i întrerupe încă o dată gândurile. *Era* Tessa radicală? La noi acasă, prin radical înțelegem militant. „Dacă nu ne place, plasăm o bombă” sau cam aşa ceva. Tessa nu se băgase în aşa ceva, am dreptate? Şi nici Arnold. Sau erau implicați amândoi?

Răspunsul lui Justin are tonalitatea plictisită a rapoartelor ce trebuie întocmite de mai multe ori pentru a satisface pedanteria unui şef de departament.

— Tessa considera că goana iresponsabilă după profituri a corporațiilor distruge globul, cu precădere țările subdezvoltate. Sub masca investițiilor, capitalul occidental ruinează mediul natural şi favorizează dezvoltarea cleptocrației. Aşa suna argumentația ei. În prezent, n-aş afirma că este o părere radicală. Am auzit-o prezentată pe larg în cadrul unor conferințe internaționale. Chiar şi în cadrul comitetului meu.

Face din nou o pauză, timp în care în minte îi apare imaginea dizgrațioasă a mai mult decât supraponderalului Kenny K. dând prima lovitură pe terenul de la Muthaiga Club în tovărăşia lui Tim Donohue, marele nostru spion care trebuia să se pensioneze de mult.

— Potrivit aceleiaşi teorii, ajutorul acordat țărilor lumii a treia reprezintă exploatare sub alt nume, revine el. Beneficiarii sunt țările care pun la dispoziție banii cu dobândă, politicienii africani şi funcționarii care se aleg cu sume enorme drept mită şi contractanții occidentali, plus furnizorii de arme, care scot profituri imense. Victimele sunt oamenii simpli, dezrădăcinații, săracii şi cei lipsiți de orice. Şi copiii, care nu mai au niciun viitor, încheie el, citind spusele Tessei şi aducându-şi aminte de Garth.

— *Chiar crezi asta?* vrea să afle Lesley.

— Pentru mine e cam târziu să mai cred în ceva, îi răspunde Justin cu umilință şi există un moment de tăcere, după care adaugă, şi mai modest: Tessa era ființa

cel mai greu de găsit azi – un avocat care credea în justiție.

— De ce se îndreptau spre şantierul lui Leakey? întreabă Lesley după câteva clipe de tăcere, prin care a aprobat această afirmație.

— Pesemne că Arnold avea acolo treburi legate de organizația lui nonguvernamentală. Leakey este preocupat de binele africanilor.

— Tot ce se poate, este de acord Lesley, scriind atentă în carnetul cu coperte de culoare verde. Îl mai întâlnise?

— Nu cred.

— Dar Arnold?

— N-am idee. Poate că ar trebui să-l întrebați pe Leakey.

— Domnul Leakey nu a auzit de niciunul dintre ei până săptămâna trecută, când a deschis televizorul, îi răspunde Lesley, pe un ton mohorât. În prezent, domnul Leakey îşi petrece mai tot timpul la Nairobi, încercând să facă puțină curățenie în ograda lui Moi, dar îi este greu să-şi transmită mesajul mai departe.

Rob aruncă o privire spre Lesley pentru a obține aprobarea ei şi aceasta înclină uşor din cap. El se întinde peste masă şi împinge destul de agresiv casetofonul în direcția lui Justin, părând a vrea să spună: „Vorbeşte în chestia asta”.

— Aşadar, ce reprezintă ciuma albă, aici, la ea acasă? întreabă el, dând de înțeles prin tonul poruncitor că Justin ar răspunde personal de răspândirea ei. Ciuma albă, repetă el, văzând că Justin ezită. Ce este? Poftim!

Încă o dată, chipul lui Justin devine inexpresiv ca al unui filosof stoic. Vocea lui îşi găseşte refugiu în tonul oficial. Căile care fac legăturile între lucruri îi sunt din nou deschise în față, dar ele aparțin Tessei, iar el le va parcurge singur:

— Ciuma albă a fost, cândva, denumirea populară pentru tuberculoză, rosteşte el. Bunicul Tessei a murit de boala asta. Ea a asistat la moartea lui când era mică.

Tessa avea şi o carte cu titlul acesta.

Dar nu mai spune şi că ea se aflase pe jos, lângă patul ei, după care o pusese el în geanta din piele.

De astă dată, e rândul lui Lesley să devină precaută.

— Manifesta un interes deosebit față de TBC din acest motiv?

— Nu ştiu dacă era deosebit. După cum ați spus, munca ei în ghetouri a făcut-o să se intereseze de numeroase chestiuni medicale. Tuberculoza era una dintre ele.

— Justin, dar dacă bunicul ei a murit de această boală…

— Tessa detesta în mod deosebit sentimentalismul cu care este descrisă boala în literatură, continuă Justin cu severitate, adresându-i-se direct. Keats, Stevenson, Coleridge, Thomas Mann… Obişnuia să spună că oamenii cărora tuberculoza li se părea romantică ar fi trebuit să stea la căpătâiul bunicului ei.

Rob o consultă iar din ochi pe Lesley şi iar primeşte aprobarea ei mută.

— Deci, te-ar surprinde dacă ți-aş spune că, în cursul unei percheziții neautorizate în apartamentul lui Arnold Bluhm, noi am găsit copia unei scrisori pe care o trimisese şefului departamentului de marketing de la ThreeBees, prin care îl avertiza asupra efectelor secundare ale unui medicament contra tuberculozei pe care îl comercializează firma?

Justin nu ezită nicio clipă. Riscurile prezente în interogatoriul său i-a reactivat talentul diplomatic:

— De ce să mă surprindă? Organizația nonguvernamentală a lui Bluhm manifestă un interes deosebit față de medicamentele ce sunt folosite în lumea a treia. Medicamentele reprezintă drama scandaloasă a Africii. Dacă vrem să ne referim la elementele care demonstrează indiferența occidentală față de suferințele Africii, atunci putem vorbi de lipsa cronică de medicamente adecvate şi de prețurile neruşinat de mari

pe care companiile farmaceutice le pretind de treizeci de ani încoace. Spune asta, citând-o pe Tessa, dar fără a-i menționa numele în josul paginii: Sunt convins că Arnold a scris zeci de asemenea scrisori.

— Asta era ascunsă, preciză Rob. Prinsă împreună cu o mulțime de date tehnice care pe noi ne depăşesc.

— Ei, să sperăm că îl veți putea întreba pe Arnold şi să vă lămurească după ce revine, spune Justin dezinvolt, fără a se deranja să-şi ascundă dezgustul la ideea că cei doi au cotrobăit prin lucrurile lui Bluhm şi i-au citit corespondența fără ştirea lui.

Lesley preia din nou frâiele interogatoriului:

— Tessa a avut un laptop, corect?

— Sigur că a avut.

— Ce marcă?

— Numele îmi scapă. Mic, cenuşiu şi japonez – e tot ce ştiu.

Minte. Josnic. Ştie asta, la fel de bine ca şi ei. Dacă ar fi să judece după fețele lor, în relația dintre ei s-a strecurat un aer dezolant, de prietenie înşelată. Dar nu şi în ce-l priveşte pe Justin. El cunoaşte numai refuzul îndărătnic, disimulat sub masca politeții diplomatice. Aceasta este bătălia pentru care s-a călit zile şi nopți, în timp ce se ruga să nu participe la ea.

— Îl ținea în camera ei de lucru, nu? Unde-şi ținea şi programul de lucru, hârtiile şi materialele obținute în cursul cercetărilor.

— Când nu îl lua cu ea, da.

— Îl folosea pentru scrisori, pentru documente?

— Aşa cred.

— Şi pentru poşta electronică?

— Frecvent.

— Şi tipărea direct de pe el, nu?

— Uneori.

— A scris un document lung în urmă cu cinci sau şase luni, în jur de optsprezece pagini, o scrisoare, plus anexe. Era un fel de protest în legătură cu malpraxisul, pe

probleme medicale sau farmaceutice sau şi una, şi alta. Un istoric de caz, descriind lucruri foarte grave care se petrec în Kenya. Ți l-a arătat?

— Nu.

— Iar tu nu l-ai citit singur, fără ştirea ei?

— Nu.

— Atunci nu ştii nimic despre el. Asta vrei să înțelegem?

— Mă tem că da – răspuns îndulcit de un zâmbet plin de regrete.

— Problema este că noi ne întrebăm dacă nu cumva acest document are legătură cu marea crimă pe care credea că o descoperise.

— Înțeleg…

— Şi dacă nu cumva ThreeBees nu ar putea avea ceva de a face cu marea crimă.

— Foarte posibil.

— Dar nu ți l-a arătat? insistă Lesley.

— După cum ți-am spus de câteva ori, Lesley, nu.

E cât pe ce să adauge: „scumpă doamnă”.

— Crezi că putea implica în vreun fel compania ThreeBees?

— Serios vorbind, habar n-am.

Numai că are habar. Momentele cele mai groaznice. Fuseseră clipele când se temea că o putea pierde, când fața ei cu trăsături atât de tinereşti devenea zi de zi tot mai încrâncenată, iar ochii ei radiau sclipiri de fanatism, când, ghemuită, noapte de noapte, la computerul din micuța ei cameră de lucru, stătea înconjurată de maldăre de hârtii adnotate şi cu trimiteri ce aminteau de pledoaria unui avocat; erau momentele când mânca fără să bage de seamă ce băga în gură, pentru ca apoi să se grăbească înapoi la truda ei, fără ca măcar să zică un „la revedere”, momentele când sătenii sfioşi intrau fără să scoată un sunet pe uşa din spate pentru a o vizita şi stăteau cu ea pe verandă, mâncând ceea ce le aducea Mustafa.

— Deci *n-a discutat* niciodată documentul cu tine? face

Lesley, jucând scena neîncrederii.

— Niciodată, îmi pare rău.

— Sau, în prezența ta, cu Arnold sau Ghita, să zicem?

— În ultima vreme, Tessa şi Arnold au ținut-o deoparte pe Ghita, spre binele ei, presupun. În ceea ce mă priveşte, am simțit că, de fapt, nu aveau încredere în mine. Considerau că, dacă sunt prins într-un conflict de interese, eu datoram credință în primul rând față de Coroană.

— Şi aşa s-ar fi întâmplat?

„Nici peste o mie de ani”, gândeşte el. Dar răspunsul lui reflectă ambivalența care era de aşteptat din partea lui:

— Întrucât nu am cunoştință de documentul la care vă referiți, regret, dar nu e o întrebare la care să vă pot da un răspuns.

— Dar documentul trebuie să fi fost scos la imprimantă de pe laptop, nu? O lucrare de optsprezece pagini, chiar dacă nu ți-a arătat.

— Posibil. Sau de pe al lui Bluhm. Sau de pe al altcuiva.

— Bun, dar unde e acum? Adică laptopul? În aceste momente?

Fără greşeală.

Woodrow ar fi putut învăța de la el. Nici un limbaj al trupului, nici un tremur al vocii, nici o pauză exagerată pentru a respira.

— Am căutat zadarnic laptopul în lista bunurilor ei ce mi-a fost prezentată de poliția kenyană şi, la fel ca o serie de alte lucruri, e regretabil, dar nu apare acolo.

— Nimeni de la Loki nu a văzut-o cu laptopul, spune Lesley.

— Dar presupun că nimeni nu i-a scotocit prin bagajele personale.

— La Oasis n-a văzut-o nimeni cu aşa ceva. Îl avea la ea când ai condus-o la aeroport?

— Avea cu ea rucsacul pe care îl lua întotdeauna când

pleca pe teren. Şi acela a dispărut. Mai avea şi o geantă mică în care ar fi putut încăpea laptopul. Uneori acolo îl punea. În Kenya, femeile nu-şi etalează aparatura electronică scumpă în locuri publice.

— Dar, de data asta, nu era singură, nu? ține Rob să-i reamintească, după ce trece o perioadă de linişte, atât de lungă încât a ghici cine va fi cel care o va tulbura devine o chestiune de adevărat suspans.

— Justin, spune Lesley într-un târziu. Când ți-ai vizitat casa împreună cu Woodrow marțea trecută, dimineața, ce ai luat cu tine?

Justin se preface că întocmeşte o listă în minte.

— A, hârtii de familie… corespondență personală, şosete, un costum de culoare închisă pentru înmormântare… câteva nimicuri cu valoare sentimentală… câteva cravate.

— Nimic altceva?

— Nimic altceva care să-mi vină în minte pe loc. Nu.

— Dar altceva care nu-ți vine în minte? întreabă Rob.

Justin surâde obosit, dar nu spune nimic.

— Am vorbit cu Mustafa, intervine Lesley. L-am întrebat: „Mustafa unde este laptopul doamnei Tessa?” A reacționat în mod contradictoriu. La un moment dat, îl luase cu ea. După aceea, nu-l luase. După aceea, l-au furat ziariştii. Singura persoană care nu pusese mâna pe el erai tu. Ne-am gândit că poate încerca să te apere, dar nu a reuşit prea convingător.

— Regret, dar cam cu asta te alegi când terorizezi servitorii.

— Nu l-am terorizat, revine Lesley, în sfârşit enervată. Am fost extrem de blânzi. L-am întrebat şi în legătură cu panoul ei cu însemnări. De ce era plin de bolduri şi găuri, dar nu era niciun bilețel acolo? Făcuse ordine, a zis el. A făcut singur asta, fără ajutorul nimănui. Nu ştie să citească în engleză, nu are voie să atingă lucrurile ei sau de altceva din încăpere, însă a făcut curat pe panoul acela. Ce făcuse cu bilețelele? l-am întrebat. Le arsese, a

zis. Cine i-a spus să le ardă? Nimeni. Cine i-a spus să facă ordine pe panou? Nimeni. Nici vorbă să-i fi cerut asta Justin. Noi credem că te proteja, dar nu prea bine. Noi credem că *tu* ai luat însemnările acelea, nu Mustafa. Credem că te acoperă şi în privința laptopului.

Justin a recăzut, încă o dată, în acea stare de relaxare prefăcută care reprezintă blestemul şi virtutea profesiunii:

— Lesley, mi-e teamă că nu ții seama de diferențele culturale. O explicație mai plauzibilă este că laptopul a fost cu ea, la Turkana.

— Plus notițele de pe acel panou? Asta n-o cred, Justin. Te-ai servit cu nişte dischete în cursul acelei vizite?

Aici, doar pentru o clipă, dar numai pentru o fracțiune, Justin îşi lasă garda jos. Fiindcă în vreme ce, pe de o parte, s-a angajat pe drumul negării calme, pe de alta doreşte, la fel de mult ca şi inchizitorii săi, să afle nişte răspunsuri.

— Nu, dar trebuie să mărturisesc că le-am căutat. O mare parte din corespondența ei cu avocații era salvată pe ele. Avea obiceiul să-i transmită avocatului ei mesaje prin e-mail privind diverse probleme.

— Şi nu le-ai găsit.

— Stăteau *întotdeauna* pe biroul ei, protestează Justin, acum generos în dorința lui de a se confesa. Într-o casetă frumos lăcuită pe care o primise cadou de la avocatul ei anul trecut, de Crăciun. Nu sunt doar veri, ci şi buni prieteni. Caseta are un text în chineză pe capac. Tessa l-a rugat pe un lucrător din domeniul ajutoarelor să i-l traducă. Spre încântarea ei, s-a dovedit a fi o tiradă împotriva nesuferiților de occidentali. Nu pot decât să cred că a luat aceeaşi cale ca şi laptopul. Probabil că a luat şi dischetele cu ea când a plecat la Loki.

— De ce-ar fi procedat aşa? întreabă Lesley, cu un aer sceptic.

— Eu nu mă pricep prea mult la tehnologia informatică. Ar trebui, dar nu ştiu mare lucru. Inventarul

întocmit de poliție nu menționează nicio dischetă, adaugă, aşteptând ajutorul lor.

Rob se gândeşte la acest lucru:

— Indiferent ce conțineau dischetele, există posibilitatea ca informațiile să se afle şi în computer, afirmă el convins. Numai dacă nu descărca totul pe dischete, apoi ştergea fişierul de pe hard-disk. Dar de ce ar proceda cineva astfel?

— Cum v-am mai spus, Tessa avea un simț extrem de dezvoltat în problema securității.

O altă pauză de gândire, pe care Justin o împărtăşi bucuros.

— Aşadar, unde sunt acum hârtiile ei? întreabă Rob cu asprime.

— În drum spre Londra

— Prin sacul diplomatic?

— Prin modalitatea aleasă de mine. Ministerul de Externe mă sprijină în astfel de chestiuni.

Probabil că amintirea răspunsurilor evazive ale lui Woodrow o face pe Lesley să ajungă să stea pe marginea scaunului, izbucnind apoi exasperată fără a face niciun efort pentru a-şi disimula starea:

— *Justin!*

— Da Lesley.

— Tessa făcea *cercetări.* Corect? Să lăsăm dischetele. Să lăsăm laptopul. Unde-i sunt hârtiile – *toate* hârtiile ei – în acest moment? întreabă ea poruncitor. Şi unde sunt însemnările de pe panou?

Revenind la eul prefăcut, Justin o învredniceşte cu o încruntătură îngăduitoare, ceea ce vrea să spună că, deşi a devenit lipsită de tact, el va face tot ce-i stă în putință să-i intre în voie.

— Printre lucrurile mele personale, neîndoielnic. Dar dacă mă întrebați în care valiză, mi-ar veni greu să precizez.

Lesley aşteaptă, îngăduindu-şi timp pentru ca respirația să-i revină la normal.

— Am dori să ne deschizi toate bagajele, te rog. Am vrea să ne duci jos *acum* şi să ne arăţi *tot* ce ai luat din casă marţi dimineaţă.

Se ridică. Rob procedează la fel şi se poziţionează lângă uşă, pregătit. Numai Justin rămâne pe scaun.

— Regret, dar nu este posibil, zice el.

— De ce?

— Pentru simplul motiv că eu am luat hârtiile de acolo. Sunt personale şi mă privesc. Nu sunt de acord să vi le prezint spre studiu, nici vouă, nici altcuiva, decât după ce voi avea răstimpul de a le citi eu mai întâi.

Lesley se congestionează la faţă:

— Justin, dacă am fi fost în Anglia, ţi-aş fi trimit o citaţie atât de repede, că nici n-ai fi ştiut ce te-a lovit.

— Dar, vai, aici nu e Anglia. Nu aveţi niciun mandat şi nicio putere pe plan local, după câte ştiu.

Lesley ignoră vorbele lui:

— Dacă eram în Anglia, aş fi obţinut un mandat de percheziţie şi aş fi întors toată casa asta cu sus-n jos. Şi ţi-aş fi luat orice fleac, petic de hârtie şi dischetă, tot ce-ai luat din camera Tessei. Inclusiv laptopul. Le-aş fi verificat în amănunt pe toate.

— Dar aţi percheziţionat deja casa *mea,* protestează Justin cu calm, fără să se ridice. Nu cred că Woodrow ar vedea deloc cu ochi buni dacă v-aţi apuca să-i percheziţionaţi casa, ce părere aveţi? Şi nici nu mă gândesc să vă permit să-mi faceţi şi mie ce i-aţi făcut lui Arnold, fără a-i cere consimţământul.

Lesley se strâmbă şi roşeşte ca o femeie ce a fost nedreptăţită. Rob, livid, îşi priveşte cu melancolie mâinile făcute pumn.

— Atunci o să vedem mâine, anunţă Lesley cu un aer rău prevestitor la plecare.

Dar ziua de mâine nu mai soseşte. În ciuda vorbelor ei înfierbântate. Întreaga noapte şi până dimineaţa târziu, Justin rămâne aşezat pe marginea patului, aşteptând ca Rob şi Lesley să revină, aşa cum au ameninţat, înarmaţi

cu mandate de percheziție, citații şi somații şi o poteră formată din băieții kenyieni în albastru pentru ca aceştia să facă treaba murdară în locul celor doi. Analizează fără niciun rezultat posibilități şi ascunzători, aşa cum a procedat zile în şir. Gândeşte ca un prizonier de război, privind lung şi cercetător la podele, la ziduri şi tavane: *unde?* Plănuieşte să o recruteze pe Gloria să-l ajute, dar renunță. Alcătuieşte altele în care îi amestecă pe Mustafa şi pe băiatul de casă al Gloriei. Altele, în care este implicată Ghita. Dar singura veste pe care o primeşte despre inchizitorii săi este un telefon al lui Mildren, care îl anunță că ofițerii de poliție trebuie să plece altundeva şi, nu, nu există ştiri despre Arnold. Şi când soseşte ora înmormântării, polițiştii sunt reținuți în altă parte – sau aşa i se pare lui Justin care, din când în când, cercetează cu privirea mulțimea celor în doliu, numărând prietenii absenți.

* * *

Avionul a pătruns pe tărâmul unde momentul dinaintea zorilor pare a rămâne etern. Dincolo de fereastra cabinei, valurile se rostogolesc pe o mare înghețată către infinitul lipsit de culoare. De jur împrejurul lui, pasagerii înveşmântați parcă în giulgiuri albe dorm în pozițiile nefireşti ale morților. O femeie ține un braț întins în sus, de parcă ar fi fost împuşcată mortal în timp ce-şi lua rămas-bun de la cineva. Un bărbat ține gura deschisă ca într-un țipăt mut, iar mâna lipsită de vlagă zace pe piept, în dreptul inimii. Drept şi însingurat, Justin îşi întoarce din nou privirea către fereastră. Fața lui din geam stă alături de cea a Tessei, de parcă ar fi una din măştile oamenilor pe care i-a cunoscut cândva.

IX

— E de-a dreptul înfiorător! strigă un bărbat aproape chel, purtând un palton înfoiat de culoare cenuşie, eliberându-l pe Justin de cărucioral de bagaje şi orbindu-l într-o strânsoare ca de urs. E nedrept, necinstit şi oribil. Întâi Garth, iar acum Tessa.

— Mulțumesc, Ham, spuse Justin, răspunzând îmbrățişării în măsura în care reuşi, dat fiind că brațele îi erau țintuite de-a lungul corpului. Şi-ți rămân recunoscător că ai venit la ora asta imposibilă. Nu, duc eu asta, dacă nu te superi. Tu ia valiza!

— Aş fi venit la funeralii, dacă m-ai fi lăsat! Iisuse, Justin!

— Era mai bine să rămâi pe poziții, îi răspunse Justin cu blândețe.

— Ți-e suficient de cald în costumul acela? Cam frig pe-aici, nu, după însorita Africă?

— De ce nu arunci chestia aia în spate? mugi Ham după ce urcară în maşina lui minusculă. Bine, atunci pune-o jos. Dar ce-ai în ea? Heroină?

Arthur Luigi Hammond era acționar unic al firmei de avocatură Hammond Manzini din Londra şi Turin. Tatăl lui Ham tocise împreună cu tatăl Tessei la Facultatea de Drept de la Oxford, iar, după aceea, la cea din Milano. În cadrul unei singure ceremonii desfăşurate la o biserică înaltă din Turin, ei se căsătoriseră cu două surori din familii aristocratice italiene, ambele frumuseți mult râvnite. Tessa şi Ham se născuseră cam în acelaşi timp. Crescând, cei doi copii îşi petrecuseră vacanțele împreună pe insula Elba, schiaseră alături la Cortina şi, ca frate şi soră *de facto,* absolviseră universitatea împreună, Ham cu o diplomă de rugbist şi un loc trei muncit din greu, iar Tessa ca şefă de promoție. După moartea părinților Tessei, Ham jucase rolul unchiului ei înțelept, administrând cu mult zel averea familiei, făcând investiții

extraordinar de prudente în numele ei şi, cu autoritatea pe care i-o dădea chelia prematură, mai tempera impulsurile de generozitate ale verişoarei, uitând, în acelaşi timp, să-şi retragă propriile onorarii. Era masiv, cu fața rozalie şi lucioasă, cu ochi sclipitori şi obraji mobili, pe care apăreau grimase şi zâmbete în funcție de orice trăire interioară. „Când Ham joacă remi, obişnuia să spună Tessa, ştii ce are în mână, judecând doar după lăbărțarea zâmbetului o dată cu ridicarea fiecărei pietre".

— Cocaină, zise Justin în vreme ce trecu discret în revistă şirurile de maşini acoperite de promoroacă.

La Serviciul Imigrări, două funcționare îl trecuseră prin vamă cu un aer indiferent şi nepăsător. În holul de bagaje, doi bărbați cu chipuri impenetrabile, îmbrăcați în costum şi având ecusoane de identificare, îi priviseră cercetător pe toți călătorii, mai puțin pe Justin. La trei maşini mai în spate, un bărbat şi o femeie stăteau cu capetele apropiate în fața unui Ford Saloon de culoare bej, analizând o hartă. „Într-o țară civilizată, nu ai cum să ştii precis, domnilor", obişnuia să spună instructorul trecut prin toate în cadrul cursului de protecție. „Cel mai comod este să presupui că te afli permanent sub supraveghere."

— Gata? întrebă Ham pe un ton timid, fixându-şi centura de siguranță.

Anglia era frumoasă. Razele piezişe ale soarelui abia răsărit poleiau arătura înghețată din Sussex. Ham conduse aşa cum o făcea mereu, mergând cu o sută de kilometri pe oră chiar dacă viteza maximă permisă era de o sută zece, la zece metri în urma țevii de eşapament ce scuipa fum a celui mai apropiat camion.

— Meg îți transmite toată dragostea ei, anunță el gutural, imitând-o întru câtva pe soția sa, care avea o sarcină avansată. A bocit vreme de o săptămână. La fel şi eu. Şi-acum sunt pe cale să… dacă nu sunt atent.

— Îmi pare rău, Ham, rosti Justin cu simplitate, acceptând fără amărăciune ideea că Ham era una dintre

persoanele îndurerate, care-şi caută consolarea tocmai de la cei loviți direct de moartea cuiva.

— Mi-aş dori tare mult să-l găsească pe ticălos, atâta tot! izbucni Ham câteva clipe după aceea. Iar după ce-l aranjez, îi pot azvârli pe netrebnicii din Fleet Street direct în Tamisa, ca să-i învăț minte. Plânge cu schimbul cu maică-sa, adăugă el. Ca şi cum asta rezolvă ceva.

Urmară câteva minute de tăcere în care Ham conduse privind încruntat țeava de eşapament a camionului din fața lor, iar Justin urmărind cu stupefacție peisajul străin al țării pe care o reprezentase jumătate din viață. Fordul bej îi depăşise, fiind înlocuit de un motociclist masiv, îmbrăcat în costum din piele neagră. „Într-o țară civilizată, nu ai cum să ştii."

— Apropo, eşti bogat, se scăpă Ham, când părăsiră peisajul rural şi pătrunseră în suburbiile oraşului. N-aş zice că înainte ai fi fost sărac lipit, dar acum eşti putred de bogat. Averea mamei ei, a tatălui, bunurile date spre administrare, toate sunt ale tale. Plus că eşti singurul mandatar al organizației ei de caritate. A zis că vei şti tu ce să faci cu ea.

— Când a spus asta?

— Cu câteva luni înainte de a pierde copilul. Voia să fie sigură că totul era clarificat în caz că o încasa. Bine, ce naiba puteam face eu, pentru numele lui Dumnezeu?! întrebă el retoric, înşelat de muțenia lui Justin pe care o interpretase drept reproş. Doar mi-era client… I-am fost avocat… Să o fac să se răzgândească?! Să te sun pe tine?!

Trăgând cu un ochi la oglinda retrovizoare din partea lui, Justin îl linişti fără vorbe.

— Iar Bluhm e celălalt executor testamentar, adăugă Ham furios, drept completare. Cred că, mai curând, e călău decât executor…

Sediul biroului de avocatură Hammond Manziniera era situat într-o fundătură denumită Ely Place, având accesul blocat de o poartă; pe pereții lambrisați ai încăperilor atârnau imaginile îngălbenite ale iluştrilor defuncți ai

familiei. Peste două ore, funcționarii bilingvi aveau să-şi înceapă lungile convorbiri telefonice înțesate de jargonul avocățesc, în vreme ce secretarele îmbrăcate cu bluze şi jachete de aceeaşi culoare se vor lupta cu aparatele moderne de comunicații. Dar la ora şapte dimineața Ely Place era pustiu, cu excepția câtorva automobile parcate la trotuar şi a unei lumini gălbui ce ardea în cripta Capelei St. Etheldreda. Chinuindu-se cu valiza grea amândoi, urcară scările celor patru paliere către biroul lui Ham, apoi încă un etaj pentru a ajunge în apartamentul auster ca o chilie, aflat la mansardă. În încăperea ce slujea de cameră de zi, sufragerie şi bucătărie se afla o fotografie înfățişând un Ham ceva mai suplu, care marca spre deliciul publicului alcătuit din studenții din ani mai mici. În dormitorul minuscul, unde Justin trebui să se schimbe, Ham şi mireasa lui, Meg, tăiau un tort cu trei etaje în acompaniamentul unei fanfare alcătuite din trompetişti italieni purtând pantaloni strâmți. Iar în baia de aceleaşi dimensiuni unde făcu duş atârna o pictură în ulei cu aer primitiv, înfățişând căminul părinților din friguroasa Northumbria, ceea ce explica sărăcia lui Ham.

— Nenorocitul ăsta de acoperiş a fost luat de vânt, tocmai striga el mândru prin peretele bucătăriei, în timp ce spărgea nişte ouă într-o tigaie pentru a pregăti ceva de mâncare. Totul a fost distrus: hornurile, țiglele, girueta, ceasul, nimic n-a rămas întreg. Meg era plecată la Rosanne, slavă Domnului! Dacă ar fi fost în grădina de legume, s-ar fi ales cu clopotul turnului drept în ceafă, asta în mod sigur.

Justin deschise robinetul de apă caldă şi-şi opări mina.

— Ce s-ar fi speriat! deplânse el situația, răsucind şi robinetul de apă rece.

— De Crăciun mi-a trimis o cărțulie *extraordinară,* se auzi glasul bubuitor al lui Ham, însoțit de sfârâitul şuncii din tigaie. Nu Meg. Tess. Ți-a arătat-o, cumva, şi ție? Cărțulia pe care mi-a trimis-o… de Crăciun…

— Nu, Ham, nu a făcut-o, spuse în timp ce îşi freca

părul cu săpun, fiindcă nu găsise şampon.

— De-un mistic indian. Rahmi nu-ştiu-cum. Îți sună cunoscut? Mi-amintesc eu şi numele celălalt într-o clipă.

— Îmi pare rău, nu.

— Despre cum ar trebui să ne iubim unii pe alții, fără a ne lega pe viață. Mi s-a părut cam greu de digerat.

Orbit de săpun, Justin scoase un oftat consolator. *Libertate, dragoste şi acțiune* – aşa suna titlul.

— Ce naiba să fac eu cu „libertatea, dragostea şi acțiunea"? Doar sunt însurat, ce mama ei de treabă? Şi mi se va naşte un copil. Ce naiba, mai sunt şi romano-catolic… Şi Tess era romano-catolică până să moară. Auzi, răsfățata!

— Cred că dorea să-ți mulțumească pentru toată alergătura în numele ei, îi sugeră Justin, alegând momentul pentru a spune ceva, însă atent să păstreze tonul nevinovat al schimbului de replici.

Urmă o întrerupere a legăturii cu cel de pe partea cealaltă a zidului. Se auziră, în schimb, sfârâituri de ulei ars, urmate de înjurături grele, apoi mirosul de fum pătrunse şi în baie.

— *Despre ce alergătură era vorba?* se răsti Ham bănuitor. Am avut impresia că tu nu trebuia să ştii despre alergătură… Trebuia să rămână secrete alergăturile astea, după cum susținea Tess: „A se păstra cât mai ferit de ochii lui Justin". Sună de parcă ar fi o recomandare medicală. Acesta era subiectul fiecărui e-mail.

Găsise un prosop, dar frecându-se cu el la ochi, nu făcu decât să stârnească şi mai tare usturimea.

— N-am idee despre ce era vorba, Ham. Puteam cel mult să *bănuiesc,* explică el prin perete cu aceeaşi detaşare. Ce trebuia să faci? Să arunci Parlamentul în aer? Să otrăveşti bazinele de apă?

Nu primi răspuns. Ham era preocupat de gătit. Semiorbit, Justin începu să pipăie în jur în căutarea unei cămăşi curate.

— Ei, să nu-mi spui că te punea să distribui fluturaşi subversivi despre datoriile țărilor lumii a treia, adăugă el.

— Erau documente despre o companie, auzi el replica, printre zăngănituri. E bine două ouă pentru tine sau vrei doar unul? Sunt de la găinile noastre.

— Unul mi-ajunge, mulțumesc. Ce documente?

— De tot soiul… Imediat ce avea impresia că mă-ngraş şi mă simt mai liniştit, buf îmi mai trântea un e-mail cu documente despre companii.

Alte câteva zdrăngăneli de tigaie îl făcură pe Ham să uite de subiect.

— Odată a trişat la tenis, ştii? La Turin. Zău. Eu şi vulpița făceam pereche într-un concurs eliminatoriu pentru puşti. A trişat ca o escroacă sadea, tot meciul. La fiecare minge pe linie: *aut.* Chiar dacă era un metru în teren, pentru ea era totuna. *Aut.* „Sunt italiancă, zicea, am tot dreptul.” „Eşti italiancă pe naiba! ziceam eu. Eşti englezoaică până-n vârful unghiilor, ca şi mine.” Doar Dumnezeu ştie ce-am fi făcut dacă am fi câştigat. Presupun că aş fi dat cupa înapoi. Ba nu, n-aş fi îndrăznit. M-ar fi ucis… Of, Doamne! Ce rău îmi pare…

Justin intră în sufragerie şi se aşeză la masă, având în față o farfurie plină cu şuncă unsuroasă şi cam arsă, un ou prăjit, cârnați şi roşii. Ham stătea cu o mână apăsată peste gură, năucit de modul nefericit în care se exprimase.

— *Ce fel* de companii, Ham? Nu te mai uita aşa… O să mă faci să-mi piară pofta de mâncare.

— Proprietate… rosti Ham printre degete, stând față în față cu Justin la masa minusculă. Toată chestia se limita la proprietate. Cine era proprietarul a două companii de rahat cu sediul în insula Man. Ştii pe cineva care îi spunea Tess? întrebă el, încă afectat de ce spusese mai devreme. În afară de mine?

— Nimeni, în prezența mea. Şi sigur nu era cineva care să i se adreseze aşa. Pentru „Tess” numai tu ai drepturi de autor.

— Am iubit-o ca un nebun, înțelegi?
— Şi ea pe tine. *Ce fel* de companii?
— Chestii privind proprietatea intelectuală. Nu m-am culcat cu ea bagă de seamă! Eram prea apropiați.
— Iar în caz că-ți puneai întrebarea la fel au stat lucrurile şi cu Bluhm.
— O spui în mod oficial.
— Şi nu el a ucis-o. Tot aşa cum nu ai făcut-o nici tu, nici eu.
— Sigur?
— Sigur.
Ham se însenină.
— Meg nu era convinsă. N-o cunoştea pe Tess la fel de bine ca mine, pricepi? Era o ființă deosebită. Nu va mai exista una ca ea. „Tess are amici, i-am spus eu. Prieteni apropiați. În prieteniile astea demonul sex nu-şi vâră codița” O să-i comunic ce mi-ai zis, sper că nu te deranjează. Asta o să-i mai dea curaj. După toate mizeriile apărute în presă… Cred că ajunsesem şi eu să cred câte ceva.
— Bun, şi unde erau înregistrate companiile astea? Cum se numeau? Mai ții minte?
— Sigur că da. Mi-ar fi fost imposibil să caut după cât mă sâcâia Tess aproape zilnic.
Ham turna ceaiul, ținând ceainicul în ambele mâini, una fiindu-i necesară pentru a ține capacul să nu cadă, motiv pentru care scoase un sunet de nemulțumire. După ce termină operațiunea se aşeză pe scaun, încă mângâind ceainicul, apoi îşi lăsă capul în jos, de parcă s-ar fi pregătit să şarjeze.
— În regulă, începu el pe un ton agresiv. Dă-mi numele celui mai secretos, duplicitar, mincinos şi ipocrit grup de indivizi reprezentând corporații pe care am avut îndoielnica plăcere de a-i întâlni.
— Avocați ai apărării, sugeră Justin cu un aer de cunoscător.
— Aiurea. Din domeniul farmaceutic. Ăştia îi bat pe

avocați de departe. Mi-am adus aminte. Ştiam că o să-mi amintesc. Lorpharma şi Pharmabeer.

— *Cine?*

— Am văzut într-o fițuică medicală. Lorpharma a descoperit molecula, iar Pharmabeer deținea procesul de fabricație. Ştiam eu că o să-mi vină... Doar Dumnezeu ştie cum inventează ăştia asemenea nume.

— Proces pentru a fabrica ce?

— Molecula, nepriceputule, dar ce-ți închipuiai?

— Ce moleculă?

— Dumnezeu cu mila! Era limbaj avocățesc, dar ceva mai încâlcit. Cuvinte pe care nu le mai văzusem până atunci şi sper să nu mai dau peste ele vreodată. Ca să-i amețească pe proşti cu limbajul. Să nu priceapă o iotă.

După ce luară micul dejun, coborâră împreună pentru a pune geanta din piele a lui Justin în camera blindată ce se afla alături de biroul lui Ham. Cu buzele strânse în semn de discreție şi cu ochii înălțați spre cer, Ham formă combinația şi trase uşa din oțel, lăsându-l pe Justin să intre singur. Apoi îl urmări din prag aşezând geanta pe podea în apropierea unui morman de cutii din piele, înnobilate de vreme, care aveau imprimată pe capac adresa din Turin a firmei.

— Fii atent, ăsta a fost doar începutul, îl preveni Ham cu glas sumbru, afectând o anumită stare de indignare. Ăsta e doar începutul. Urmau nume de directori ai tuturor companiilor deținute de Karel Vita Hudson din Vancouver, Seattle, Basel, plus toate oraşele de care ai auzit de la Ohotsk până la East Pinner. „Cum stau jocurile privind zvonurile vânturate prin presă legate de iminenta prăbuşire a nobilei şi anticei case Balls, Birmingham & Bumfluff Limited sau cum naiba i-o mai fi chemând, cunoscut, în general, drept ThreeBees, cu un anume Kenneth K. Curtiss, Cavaler, Preşedinte pe Viață şi Stăpân al Universului?” Dacă mai avea întrebări de pus îți vine să te-ntrebi. Da, bineînțeles. I-am spus să-şi ia de pe Internet, dar ea a zis că jumătate din ceea ce voia avea

caracter secret şi atunci cum procedează dacă n-au chef ca onoratul public să-şi bage nasul în treburile lor? Eu i-am zis: „Tess, scumpa mea, pentru numele lui Dumnezeu, asta o să-mi răpească *săptămâni întregi.* Poate chiar luni, fată dragă.” Crezi că s-a sinchisit? Pe naiba! Aşa era Tess, ce Doamne iartă-mă!… Dar dacă mi-ar fi zis, aş fi sărit şi din balon fără paraşută.

— Şi care a fost rezultatul?

Ham jubila, afişând o mândrie nevinovată.

— K.H.V. Vancouver şi Basel dețin cincizeci şi unu la sută din amărâtele alea de companii specializate în biotehnologie cu sediul în insula Man, Loor – cârnat şi Pharma – rahat. ThreeBees Nairobi deține drepturi exclusive de import şi distribuție ale moleculei respective, plus toate produsele derivate pentru întregul continent african.

— Ham eşti nemaipomenit!

— Lorpharma şi Pharmabeer sunt deținute de aceiaşi trei bandiți. Ori au fost, până au vândut cincizeci şi unu la sută. Pe tip îl cheamă Lorbeer. Lor plus Beer plus Pharma a dus la Lorpharma şi Pharmabeer. Muierile sunt amândouă doctorițe. Adresa e pe numele unui pitic elvețian care locuieşte într-o căsuță poştală din Liechtenstein.

— Nume?

— Lara nu-ştiu-cum. Am notat undeva. Lara Emrich. Mi-am adus aminte.

— Şi cealaltă?

— Îmi scapă. Ba nu, Kovacs. Nu apare celălalt nume. De Lara m-am îndrăgostit. Cântecul meu preferat. Sau era. Din *Doctor Jivago.* Şi-al Tessei, pe vremea aceea. Mama dracului!

O întrerupere firească, deoarece Ham trebui să-şi sufle nasul. Justin rămase în aşteptare.

— Şi, Ham, ce-ai făcut cu informațiile astea prețioase după ce le-ai dezgropat? întrebă Justin fără să preseze.

— I-am citit totul la telefon. A fost topită, pur şi simplu.

Mi-a zis că-s un erou – se întrerupse iarăşi, alarmat de expresia ce apăruse pe faţa lui Justin – nu la telefonul *tău,* deşteptule, la o prietenă de-a ei de undeva din nordul ţării… „Te duci la un public, Ham, şi mă suni imediat la următorul număr. Ai ceva de scris?” Ştia să facă pe şefa, întotdeauna a ştiut să facă asta. Se ferea de telefoane. Mi s-a părut puţin paranoică în privinţa chestiei ăsteia. Şi cu toate astea, unii paranoici au duşmani în carne şi oase, după cum se vede.

— Tessa a avut, întări Justin şi Ham îi aruncă o căutătură curioasă şi, cum privirea lui zăbovi asupra lui Justin, deveni tot mai nedumerit.

— Doar nu crezi că asta s-a întâmplat, ce zici? întrebă Ham, cu voce scăzută.

— În ce sens?

— Tess s-a luat de tipii ăştia din domeniul farmaceutic?

— E de bănuit că da.

— Da, dar, Iisuse, prietene, doar nu crezi că ei i-au închis gura?! Vreau să spun că ştiu că nu-s chiar uşă de biserică.

— Sunt convins că toţi sunt nişte filantropi până în măduva oaselor, Ham… Mai ales milionarii!

Urmă o tăcere apăsătoare, întreruptă de Ham:

— Mamă, Doamne Iisuse! În fine, ai grijă atunci.

— Ştiu.

— Am băgat-o în rahat cu telefonul acela.

— Stai liniştit, Ham. Te-ai zbătut pentru ea, iar ea te adora pentru asta.

— Bine. Iisuse! Să te mai ajut cu ceva?

— Da. Găseşte-mi o cutie! Una rezistentă, din carton ar fi de ajuns. Ai aşa ceva?

Bucuros să-i fie de folos, Ham se grăbi să iasă şi, după ce slobozi câteva înjurături, reveni cu o tavă din plastic pentru uscarea veselei. Ghemuindu-se lângă geanta din piele, Justin deschise încuietorile, desfăcu baretele şi, stând cu spatele şi împiedicându-l pe Ham să vadă, aşeză

totul pe tavă.

— Iar acum, dacă nu te superi, un maldăr de dosare netrebuincioase despre proprietatea Manzini. Chestii inutile… Acte pe care le păstrezi, dar pe care nu le consulți niciodată. Suficient cât să-ți umplu geanta.

Ham îi găsi şi dosarele potrivite: vechi şi morfolite, aşa cum dorise Justin. Îl ajută apoi să le vâre în geanta goală, după care îl privi legând geanta şi încuind-o. După aceea, rămase lângă fereastră şi-l privi lung pe Justin care ieşi din fundătură cu geanta în mână şi apoi opri un taxi. După ce Justin ieşi din câmpul lui vizual, Ham inspiră adânc şi rosti: „Mamă, măiculiță!” invocând-o cu toată sinceritatea pe Sfânta Fecioară.

* * *

— Bună *dimineața,* domnule Quayle! Pot să vă duc eu geanta, vă rog? Trebuie să o trec prin aparatul cu raze X, dacă nu vă supărați. Aşa sună noile reglementări. Nu era aşa pe vremea noastră, nu? Sau a tatălui dumneavoastră. Mulțumesc, domnule! Uitați biletul, totul e în regulă şi clar, cum se zice.

O coborâre a tonului:

— Condoleanțe, domnule! Ştirea ne-a afectat pe toți.

— Bună dimineața, domnule! Mă bucur să te avem din nou printre noi.

O altă coborâre a glasului:

— Cele mai sincere condoleanțe, domnule! Şi din partea soției.

— Regretăm din adâncul inimii, domnule Quayle… – o altă voce, răspândind o aromă de bere. Domnişoara Landsbury vă roagă să mergeți direct la ea, domnule. Bine ați venit acasă!

Dar Ministerul de Externe nu mai însemna acasă. Holul, revoltător prin dimensiuni, construit spre a inspira groază în sufletele prinților indieni, nu reuşea decât să afişeze un aer de neputință cu ştaif. Portretele corsarilor

cu trăsături dispreţuitoare şi purtând peruci nu-i mai aruncau zâmbete familiare.

— Justin! Sunt Alison. Nu ne cunoaştem. Ce prilej *cumplit* de a ajunge să ne cunoaştem! Cum te simţi? îl întâmpină Alison Landsbury, apărând cu un aer reţinut şi studiat în pragul uşii înalte de aproape patru metri a biroului ei şi strângându-i dreapta în ambele mâini, după care îi dădu drumul. Suntem cu toţii *foarte, foarte îndureraţi... De-a dreptul oripilaţi...* Iar tu ai dovedit mult curaj venind înapoi atât de curând. Eşti în stare să discutăm chestiuni de serviciu? Eu nu ştiu *cum* de poţi.

— Aş vrea să ştiu dacă mai aveţi veşti despre Arnold.

— Despre Arnold? Ah, despre misteriosul doctor Bluhm. Nicio vorbă, îmi pare rău. Trebuie să ne aşteptăm la ce e mai rău, spuse ea, fără a preciza în ce ar consta acest rău. Oricum, el nu e supus britanic, nu? zise ea şi se lumină. Trebuie să-i lăsăm pe belgieni să-şi rezolve singuri problemele.

Încăperea avea înălţimea a două etaje, avea frize aurite şi calorifere de pe vremea războiului, vopsite în negru şi un balcon ce dădea spre grădinile bine îngrijite ale ministerului. Mai erau două fotolii, iar Alison Landsbury îşi lăsase paltonul din lână pe spătarul unuia pentru ca vizitatorul să nu se aşeze cumva pe el, din greşeală. Cafeaua era într-un termos, astfel încât discuţia lor să nu fie întreruptă. La toate acestea se adăuga atmosfera densă de mister lăsată în urmă de alte persoane care abia ieşiseră. „Patru ani ministru la Bruxelles, trei ani consilier pe probleme militare la Washington", repetă Justin în gând, citind din broşura oficială. „Alţi trei la Londra cu detaşare la Comisia Mixtă pentru Informaţii. Numită şefă la Personal, în urmă cu şase luni. Singurele contacte pe care le-am avut: o scrisoare prin care se sugera să mai tai din avântul soţiei, sfat pe care l-am ignorat, un fax ordonându-mi să nu mă duc acasă a venit prea târziu. Se întrebă cum arăta casa lui Alison – şi o înzestră cu un conac din cărămidă roşie în spatele

magazinului Harrods, la îndemâna tuturor pentru partidele de bridge de la sfârşit de săptămână. Uscăţivă, la aproximativ şaizeci şi cinci de ani şi îmbrăcată în negru pentru Tessa. Pe degetul mijlociu al mâinii stângi purta un inel cu pecete, bărbătesc. Justin presupuse că a aparţinut tatălui ei. O fotografie de pe perete o înfăţişa plecând spre Moor Park. O alta, oarecum nelalocul ei, după părerea lui Justin, o prezenta dând mâna cu Helmut Kohl. „Curând vei avea propriul nume legat de un colegiu pentru fete şi vei deveni Lady Alison”, gândi el.

— Am petrecut *întreaga* dimineaţă gândindu-mă la toate lucrurile pe care *să nu ţi le spun,* începu ea, dirijându-şi glasul înspre fundul sălii parcă pentru a fi auzită şi de ultimii sosiţi. Şi la lucrurile asupra cărora, deocamdată, nu este nevoie să cădem de acord. *Nu* vreau să te întreb cum îţi vezi viitorul. Sau să-ţi spun cum îl vedem *noi.* În aceste clipe, suntem cu toţii *mult prea tulburaţi,* încheie ea, trăind o satisfacţie didactică. Apropo, semăn cu un tort Madeira. Nu te aştepta să am ceva de ascuns. Oricum m-ai lua, sunt din acelaşi aluat.

Aşezase un laptop pe masă, cu ecranul spre ea, şi putea fi chiar cel al Tessei. Vorbind, împunse spre ecran cu un bastonaş cenuşiu, care avea la un capăt un cârlig asemănător unei croşete.

— *Trebuie* totuşi să-ţi comunic câteva lucruri şi o voi face de îndată.

Împunse cu croşeta.

— Aha! Primul lucru este concediul medical pe o perioadă nedeterminată. Nedeterminată pentru că totul depinde de rapoartele medicilor. Boală, pentru că ai suferit un şoc, fie că-ţi dai seama de asta ori nu.

„Deci asta era.”

O nouă împunsătură.

— Şi vom recurge la recomandări şi, deşi regret s-o spun, cu experienţa pe care o avem, suntem buni la asta făcu ea cu un surâs trist, după care urmă încă o împunsătură. Doctorul Shand. Emily, secretara, îţi va da

toate datele. Ți s-a fixat provizoriu o şedință mâine la zece, dar, dacă doreşti, poți schimba ora. Harley Street, normal! Te deranjează că e femeie?

— Deloc, răspunse Justin permeabil la recomandări.

— Unde locuieşti?

— În casa noastră. A mea. În Chelsea. E bine acolo.

Landsbury se încrunta:

— Asta nu-i casa familiei?

— A familiei Tessei.

— Aha! Dar tatăl tău are o casă în Lord North Street. Chiar frumoasă, din câte țin eu minte.

— A vândut-o înainte de a muri.

— Intenționezi să rămâi în Chelsea?

— Pentru moment.

— Atunci Emily trebuie să aibă coordonatele şi pentru *această* locuință, te rog.

Privirea se-ntoarse la ecran. Citea de pe ecran sau acesta constituia doar un paravan?

— Şedința cu doctorul Shand nu va fi singura, ci doar începutul. Se ocupă de persoane, de grupuri. Şi încurajează comunicarea între pacienții cu probleme similare. În cazul în care măsurile de securitate permit asta, desigur.

Împunsătură.

— Iar dacă vrei un preot în loc de consiliere sau în plus, avem reprezentanți verificați ai tuturor cultelor, astfel că nu e nevoie decât să ne spui. Dacă doctorul Shand nu te mulțumeşte, revii şi căutăm pe altcineva.

„Pesemne că vă ocupați şi de acupunctură”, gândi Justin. Dar într-un colțişor al minții se întreba de ce-i oferea preoți verificați, când el nu avea secrete de mărturisit.

— A, Justin, n-ai vrea şi un *sanctuar?*

Împunsătură.

— Poftim?

— O casă *liniştită.*

Cu accentul pus pe *liniştită,* de parcă ar fi fost vorba de

o casă încălzită.

— Un locşor departe de toate, până se sting ecourile acestei chestiuni. Unde să nu te cunoască *absolut nimeni,* să faci plimbări lungi. Vii la Londra să discutăm când avem nevoie de tine sau invers, apoi te-ntorci acolo. Fiindcă asta este o ofertă. *Nu tocmai pe gratis,* dar, oricum, subvenționată din plin de Serviciul Maiestății Sale. Discuți cu doctorul Shand înainte de a te hotărî.

— Dacă aşa spui…

— Sigur. Punct bifat. Ai suferit multe umilințe în public. Cum te-au afectat, din câte-ți dai tu seama?

— Regret, dar n-am prea ieşit în public. M-ați ținut ascuns, dacă vă amintiți…

— Cu toate acestea, ai avut de suferit. Cui îi face plăcere să fie prezentat drept soț înşelat sau să-i fie analizată viața sexuală în presă? În orice caz, sper că nu ne porți pică… Adică, să nu ai resentimente față de noi, să nu fii furios sau să te simți trădat… Nu ai de gând să te răzbuni… Supraviețuieşti tu acestei încercări. Bineînțeles. Doar te afli în minister de multă vreme.

Neştiind sigur dacă aceasta era o întrebare, un reproş sau, pur şi simplu, o definiție a rezistenței, Justin nu avu nicio reacție, concentrându-şi, în schimb, atenția asupra unei begonii de culoarea piersicii, condamnată să moară curând, fiind aşezată prea aproape de calorifer.

— Se pare că am un raport de la Serviciul Financiar. Vrei să primeşti totul acum sau e prea mult?

Până la urmă i-l înmână.

— Vei rămâne cu salariul integral, desigur. Alocația pentru soție, regret, se suspendă, din ziua în care ai rămas văduv. Acestea sunt neplăcerile cărora trebuie să le faci față, Justin, şi din experiența mea, e mai bine să le iei aşa cum apar şi să le accepți. Plus obişnuitele alocații compensatorii pentru revenirea în Marea Britanie, în funcție de posibila ta destinație, dar şi asta pentru o singură persoană, *evident.* Justin, ți se pare *suficient?*

— *Suficient din punct de vedere financiar?*

— Suficient în ce priveşte informarea ta ca să te descurci pentru moment.

— De ce? Ar mai fi ceva?

Ea lăsă jos croşeta şi îl privi direct şi cu intensitate. Cu ani în urmă, Justin avusese curajul nesăbuit de a face o reclamație la un mare magazin din Piccadilly şi întâlnise aceeaşi privire rece, superioară.

— Deocamdată, nu, Justin. Încă nu anticipăm altceva. Traversăm o situație incertă. Bluhm nu a fost găsit, iar presa va răscoli povestea asta neplăcută până la rezolvarea cazului într-un fel sau altul. Iar tu vei lua prânzul cu Pellegrin.

— Am înțeles.

— Pellegrin a fost *extrem* de amabil. Ai dovedit curaj, Justin, ai dovedit eleganță şi stăpânire de sine într-o situație stresantă şi noi am remarcat asta cu satisfacție. Ai trecut printr-o tensiune cumplită, sunt convinsă. Nu numai *după* moartea Tessei, ci şi *înainte.* Ar fi trebuit să fim mai fermi şi să vă aducem pe amândoi acasă, cât lucrurile se mai puteau îndrepta. Regret, dar, când priveşti în urmă, eroarea de a arăta prea multă îngăduință părea singura soluție.

Împunsătură, urmată de verificarea notițelor de pe ecran cu dezaprobare crescândă.

— Sper că nu ai dat interviuri presei, nu-i aşa? N-ai vorbit *cu nimeni,* oficial sau neoficial?

— Doar cu poliția.

Ea ignoră această remarcă:

— Şi nici n-o vei face. Evident. Să nu spui nici măcar „n-am nimic de comentat”. În situația ta, ai tot dreptul să le închizi telefonul.

— Sunt convins că nu-mi va fi greu s-o fac.

Încă un punct bifat. O nouă examinare a ecranului. Verificare a reacției lui Justin. Revenirea privirii la ecran.

— Nu ai documente sau materiale care aparțin ministerului? Care să fie – cum să mă exprim? – *proprietatea intelectuală* a Serviciului, nu? Ți s-a mai pus

întrebarea asta, dar te întreb şi eu, în caz că a apărut sau va apărea ceva în viitor. *A apărut* ceva nou?

— De-al Tessei?

— Mă refer la activităţile ei extraconjugale.

Făcu o pauză înainte de a preciza care erau acestea. Şi, în acest timp, Justin înţelese, poate cam târziu, că Tessa reprezenta pentru această femeie o insultă monstruoasă, o ruşine pentru şcoala, clasa socială şi sexul ei, pentru ţara şi Serviciul pe care le pângărise; şi că, prin extensie, Justin era calul troian care o adusese pe furiş în citadelă.

— Mă gândeam la documente şi cercetări în posesia cărora a intrat, legal sau în alt fel, în cursul investigaţiilor sau cum le numea, adăugă ea cu un dezgust nedisimulat.

— Nici măcar n-am idee ce ar trebui să caut, se lamentă Justin.

— Nici noi. Şi celor de aici ne este, în primul rând, foarte greu să înţelegem cum de s-a ajuns în situaţia aceasta.

Pe neaşteptate, furia care fiersese la foc mic începuse să răzbată la suprafaţă. Nu voise ca lucrurile să ia o asemenea întorsătură, Justin era sigur de asta; făcuse un mare efort să şi-o ţină în frâu. Dar se vedea clar că nu se mai putea înfrâna.

— E cu totul *neobişnuit,* dacă judecăm tot ce a ieşit la lumină în ultima vreme, ca Tessei să i se fi îngăduit să devină *o astfel de persoană.* În felul lui, Porter a fost un excelent şef de Misiune, dar mă văd silită să consider că se face în mare măsură răspunzător pentru tot ce s-a întâmplat.

— Pentru ce anume?

Muţenia ei bruscă îl luă pe nepregătite. Era ca şi cum Alison ar fi terminat lista de întrebări şi consideraţii. Rămase neclintită, cu ochii ţintuiţi asupra ecranului. Ţinea croşeta pregătită, dar nu făcu nicio mişcare cu ea. O aşeză delicat pe masă, de parcă şi-ar fi plasat arma cu patul pe pământ la funeralii militare.

— Da, aşa e Porter, recunoscu ea.

Numai că Justin nu afirmase ceva care să impună vreo recunoaştere.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Justin.

— Mi se pare de-a dreptul minunat cum au sacrificat amândoi totul pentru acel sărman copil.

— Şi pe mine m-a impresionat. Dar acum ce-au mai sacrificat?

Părea că şi ea trăia aceeaşi perplexitate produsă de faptul că avea nevoie de el ca aliat, chiar dacă numai pentru a-l denigra pe Porter Coleridge.

— E cumplit, e îngrozitor de greu în meseria asta, Justin, să ştii când să pui piciorul în prag. *Vrei* să-i tratezi pe oameni ca indivizi, *doreşti cu ardoare* să poţi înţelege situaţia fiecăruia în contextul general.

Dar Justin se înşelase amarnic închipuindu-şi că ea îşi domolise atacul dezlănţuit împotriva lui Porter. Landsbury nu făcea decât să-şi reîncarce arma:

— Iar Porter – trebuie să privim lucrurile aşa cum sunt – era la faţa locului, nu noi. Nu putem acţiona dacă nu suntem informaţi. N-are rost să ni se ceară să remediem situaţia *ex post facto* dacă n-am fost informaţi *a priori.* Corect?

— Cred că nu.

— Iar dacă Porter s-a dovedit prea visător, prea legat de problemele *cumplite* de familie – nimeni nu contestă asta – ca să vadă ce se petrece chiar sub nasul lui – chestia cu Bluhm şi aşa mai departe, de care îmi pare rău – a avut un sprijin de primă calitate în Sandy, care ştie să abordeze lucrurile, *alături* de el, în *orice* moment, care să definească problema în cuvinte fără echivoc. Lucru pe care Sandy l-a făcut. Cu vârf şi îndesat, am înţeles. Dar fără niciun rezultat. De aceea mi-e perfect de limpede că acel copil – sărmana copilă, Rosie sau cum o fi chemând-o – reclamă *toată* atenţia lor în afara programului de muncă. Dar nu pentru asta numeşti un Înalt Comisar. Am dreptate?

Justin luă o atitudine umilă, evidenţiind astfel

compasiunea lui față de dilema în care se zbătea Alison.

— Eu nu fac investigații, Justin. Doar te întreb. Cum este posibil, cum a *fost posibil* – să-l lăsăm deoparte pe Porter deocamdată – ca soția ta să întreprindă *o serie de activități* despre care, potrivit afirmațiilor tale, nu ştiai nimic? În regulă, era o femeie modernă. Norocul ei… Avea viața ei, relațiile ei…

O tăcere cu subînțeles.

— Nu spun că ar fi trebuit să o temperezi, asta ar însemna şovinism masculin. Eu te întreb *cum* se face că, în realitate, tu nu ai avut *nici cea mai vagă idee* despre *activitățile* ei, despre cercetările ei…? Şi – cum să mă exprim? – aş dori să spun, de fapt, că a fost vorba de *amestec.*

— Am avut o înțelegere, spuse Justin.

— Bineînțeles că ați avut. Egalitate şi vieți paralele. Dar *în aceeaşi casă,* Justin. Chiar susții că nu ți-a spus nimic, nu ți-a arătat nimic, nu ți-a împărtăşit nimic? Mi se pare cumplit de greu să cred asta.

— Şi mie, aprobă Justin. Dar aşa se întâmplă când îți vâri capul în nisip.

Împunsătură.

— Acum ai intrat în computerul ei?

— Dacă am intrat în ce?

— Întrebarea a fost limpede ca lumina zilei. Ai intrat sau, altfel zis, ai avut acces la computerul Tessei? Poate nu ştii dar, între altele, a transmis ministerului nişte documente foarte dure. Aducând acuzații foarte grave unor persoane. Acuzându-i de lucruri îngrozitoare. Provocând astfel un scandal ce putea aduce daune importante.

— Daune importante cui, de fapt, Alison? întrebă Justin, încercând cu subtilitate să obțină drept cadou informații, pe care ea ar fi fost dispusă să le scape.

— Nu are importantă *cui,* Justin, îi răspunse ea cu severitate. Problema este dacă acum computerul Tessei este în posesia ta şi, dacă nu, unde se află în prezent şi ce

conține.

— Niciodată n-am lucrat amândoi pe computerul acela – acesta este răspunsul la prima întrebare. Era al ei, numai al ei. Nici n-aş şti să intru în fişiere.

— Nu-i vorba de intrat. Îl ai sau nu? Aceasta e problema esențială. Scotland Yard-ul ți l-a cerut, dar tu, foarte înțelept şi fidel, ai tras concluzia că i-ar sta mai bine în mâinile ministerului decât în ale poliției. Îți recunoaştem acest merit. S-a ținut seama de asta.

Replica venea ca o declarație, o întrebare dublă: „Bifați căsuța *A* pentru *da, îl am;* căsuța *B* pentru *nu, nu-l am.”* Reprezenta un ordin şi o provocare. Şi, judecând după privirea hotărâtă şi limpede, o amenințare.

— Şi dischetele, desigur, adăugă ea, încă aşteptând răspunsul. A fost o femeie foarte organizată, ceea ce mi se pare extrem de ciudat, având în vedere că era avocat. Sigur a făcut copii după ceea ce prezenta importanță pentru ea. Date fiind circumstanțele, aceste dischete constituie o încălcare a reglementărilor de securitate şi le vrem, înțelegi?

— Nu am găsit mei o dischetă. N-au fost.

— Sigur au fost. Cum putea lucra pe computer fără să păstreze dischetele?

— Am căutat peste tot. Nu am găsit niciuna.

— Bizar.

— Da, aşa e.

— Eu consider, Justin, că lucrul *cel mai potrivit* pe care-l poți face, dacă ne gândim bine, este să aduci tot ce ai la minister *imediat* ce despachetezi şi, de la acest punct, să ne laşi să ne ocupăm noi de toate. Ca să te scutim de probleme şi de răspundere. Bine? Putem încheia o convenție. Tot ce nu prezintă importanță pentru noi, îți aparține *exclusiv.* Primeşti fişierele tipărite şi nimeni de aici nu le va citi, evalua sau păstra într-o formă sau alta. Vrei să trimitem pe cineva cu tine acum? Ți-ar fi de folos? Da?

— Nu sunt convins.

— Nu eşti convins că ai nevoie de cineva? Ar fi cazul să fii. Vreun coleg înțelegător care să aibă aceeaşi funcție? Cineva în care să ai încredere deplină? Acum eşti sigur?

— A fost al Tessei, înțelegi? Ea l-a cumpărat, ea l-a folosit.

— Şi?

— Şi nu sunt convins că aveți dreptul să-mi cereți să fac asta. Să vă dau un obiect personal de-al ei pentru a fi scotocit doar pentru că a murit.

Simțindu-se doborât de somn, închise o clipă ochii, apoi scutură din cap ca să se dezmeticească.

— În orice caz, discuția e fără obiect.

— De ce, mă rog?

— Pentru că nu-l am.

Se ridică, surprins el însuşi de gest, dar simțea nevoia să-şi dezmorțească picioarele şi să respire aer curat.

— Probabil că l-a furat poliția kenyană. Fură orice. Mulțumesc, Alison. Ai fost prea bună să mă primeşti.

Înapoierea genții din piele de către portarul-şef dură mai mult decât de obicei.

— Regret că v-am luat pe neaşteptate, spuse Justin în timp ce aştepta.

— Dar nu m-ați luat deloc pe neaşteptate, domnule, se grăbi omul să răspundă şi roşi.

* * *

— Justin, ce faci, dragul meu?

Justin tocmai dădea să se prezinte portarului clubului, dar Pellegrin i-o luă înainte, coborând grăbit scările ca să-l întâmpine, arborând un zâmbet de om de treabă şi strigând:

— E-al meu, Jimmy, vâră-i geanta într-o casetă şi lasă-mi-l mie, după care îi strânse mâna, punându-şi celălalt braț pe umerii lui Justin într-un gest demonstrativ şi neobişnuit pentru un englez, de amiciție şi de compasiune.

— Sper că eşti pregătit pentru întâlnirea noastră, da? îl întrebă Pellegrin secretos, asigurându-se mai întâi că nu era auzit de cineva din jur. Dacă preferi, ne putem plimba prin parc. Sau discutăm altă dată. Doar spune.

— Mă simt în formă, Bernard. Serios.

— Fiara de Landsbury nu te-a dovedit?

— Nicidecum.

— Am rezervat o masă în salon. Mai există şi posibilitatea de a lua masa la bar, dar mănânci ca din palmă şi apar tot soiul de foşti oameni ai ministerului care se tânguie după pierderea Canalului de Suez. Vrei să te duci la toaletă?

Salonul semăna cu un catafalc ridicat faţă de nivelul podelei, având tavanul pictat cu heruvimi surprinşi în zbor, pe un cer albastru. Locul de rugăciune preferat de Pellegrin se afla într-un colţ adăpostit de o coloană din granit lustruit şi un liliac din cel care creşte în ţările calde, ce degaja tristeţe. La mesele din jur stăteau colegi fără vârstă ce trecuseră prin Whitehall, îmbrăcaţi în costume sobre de culoare uniform cenuşie şi având tunsori de şcolari. „Asta a fost lumea mea, îi explică el Tessei. Când m-am căsătorit cu tine, eram şi eu ca ei.”

— Hai să scăpăm, mai întâi, de dificultatea alegerii, propuse Pellegrin cu un aer priceput de amfitrion, după ce un chelner de origine indiană, purtând o jachetă de culoare mov, le prezentă meniurile de forma unor palete de ping-pong.

Iar această stratagemă venea ca o dovadă de tact din partea lui Pellegrin şi ca o exemplificare pentru imaginea de individ de lume pe care şi-o confecţionase, fiindcă, studiind meniurile, puteau să se împace cu gândul că sunt împreună şi să evite orice contact vizual direct.

— A fost un zbor suportabil?

— Foarte bun, mulţumesc. Am avut un loc la o clasă la care nu aveam dreptul.

— Minunată, minunată, *minunată* fată, Justin, murmură Pellegrin peste meniul ce-i slujea drept parapet.

Mai mult ce pot să zic?

— Mulțumesc, Bernard.

— Un spirit mare, avea curaj deosebit. Restul nici nu mai contează. Carne sau pește? Nu chiar de luni... Acolo ce mâncai?

De-a lungul carierei sale, Justin avusese prilejul să-l cunoască pe Bernard Pellegrin doar în anumite ipostaze. Îi urmase la post lui Bernard la Ottawa și misiunile lor coinciseseră o scurtă perioadă la Beirut. Urmaseră împreună la Londra un curs practic despre cum să te descurci când ești luat ostatic și învățaseră lucruri de neprețuit, cum ar fi modul în care poți stabili dacă ești urmărit de un grup de bandiți înarmați ce nu se tem să moară; cum să-ți păstrezi demnitatea când ești legat la ochi, ca și atunci când mâinile și picioarele îți sunt legate cu bandă adezivă și ești apoi azvârlit în portbagajul unui Mercedes, precum și cea mai bună metodă de a sări de la etaj dacă nu poți folosi scările, însă se presupune că nu ai picioarele imobilizate.

— Toți ziariștii sunt niște rahați, afirmă sigur de sine Pellegrin, aflat încă la adăpostul meniului. Știi ce-o să fac într-o bună zi? O să mă duc la ușa ticăloșilor. O să procedez cum au făcut în cazul tău. Plătesc un grup de oameni și instalez pichete în pragul editorului de la *Grauniad* și *Screws of the World*{4} când și-o trag cu târfele lor. O să le fotografiez copiii când pleacă la școală. O să le întreb nevestele cum se descurcă hodorogii lor la pat. O să le arăt raliaților cum e să fii în centrul atenției. Nu ți-a venit să te pui cu mitraliera pe ei?

— Nu tocmai...

— Mie da. O adunătură de analfabeți. Fileul de hering e bun. Țiparul afumat mă face să trag vânturi. Limba de mare cu sos *meunière* e bună, dacă-ți place limba. Dacă nu, cere-l cu grătar.

Scrise ceva pe un carnețel tipărit. Avea imprimat în partea superioară, cu majuscule, *sir* Bernard P., iar lista felurilor pe partea stângă, precum și căsuțe pentru a fi

bifate, în dreapta, şi, în partea de jos, loc pentru semnătura membrului.

— Prefer limbă de mare.

„Pellegrin nu ascultă,” îşi aduse Justin aminte. Asta i-a adus reputația de bun negociator.

— La grătar?

— Cu sos.

— Landsbury era în vervă?

— Extrem de combativă.

— Ți-a spus că seamănă cu un tort de Madeira?

— Cu regret a spus-o.

— Vrea să ții seama de asta. Ți-a vorbit despre viitorul tău?

— Sunt traumatizat şi beneficiez de concediu medical pe o perioadă nedeterminată.

— Vrei cocteil de crevete?

— Mai curând avocado, mulțumesc, spuse Justin şi observă că Pellegrin bifează de două ori cocteilul de crevete.

— Află cu bucurie că, în prezent, ministerul dezaprobă în mod oficial consumul de băuturi alcoolice la masa de prânz, spuse Pellegrin, surprinzându-l pe Justin cu un zâmbet larg.

Apoi, pentru eventualitatea că primul nu-şi făcuse efectul, apăru al doilea. Iar Justin îşi aduse aminte că zâmbetele erau întotdeauna egale: aceeaşi lungime, aceeaşi durată, exprimând acelaşi grad de căldură spontană.

— Totuşi, tu eşti un caz ce stârneşte compasiunea, iar datoria mea e să-ți țin tovărăşie în aceste momente dureroase. Au un vin de Meursaualt agreabil. Faci față la jumătate de sticlă?

Pixul mecanic din argint bifă căsuța respectivă.

— Apropo, ai fost verificat. Eşti curat. Ai trecut de ce a fost mai greu. Felicitări!

Rupse bonul şi îl puse pe masă, apoi aşeză solnița deasupra lui pentru a nu fi luat de vreo adiere.

— Verificat pentru ce?

— Crimă, pentru ce altceva? Nu tu ai ucis-o pe Tessa sau pe şoferul ei, nu ai angajat ucigaşi într-un local al viciilor şi nu l-ai spânzurat pe Bluhm de boaşe în podul casei. Poţi ieşi din tribunal fără nicio pată pe blazon. Cu felicitări din partea poliţiei!

Bonul de comandă dispăruse de sub solniţă. Fusese sigur luat de chelner, însă Justin, în starea de imponderabilitate în care se afla, nu remarcase manevra.

— Apropo, ce plante puteai creşte acolo? I-am promis lui Celly c-o să te întreb.

Celly era prescurtarea de la Céline, înspăimântătoarea nevastă a lui Pellegrin.

— Exotice? Suculente? Regret, n-ar fi de mine acolo.

— Toate plantele o duc bine acolo, se auzi Justin spunând. Clima din Kenya le prieşte foarte bine. Bernard, nu ştiam că am o pată pe blazon. Asta a fost *o teorie,* presupun. Dar ipoteza era extrem de şubredă.

— Au emis *tot soiul de teorii,* dragii de ei. Teorii *mult* peste nivelul lor, sincer să fiu. Trebuie să-ţi faci timp să ne vizitezi la Dorchester. Să discuţi cu Celly despre grădinărit. Petreci un weekend acolo. Tenis joci?

— Nu, regret.

„Au emis *tot soiul de teorii",* îşi repetă el în minte, prefăcându-se că ascultă... *„Dragii de ei".* Pellegrin vorbeşte despre Rob şi Lesley tot astfel cum Landsbury a vorbit despre Porter Coleridge." Căcăciosul acela de Tom Nu-Ştiu-Cum urma să fie trimis la Belgrad, tocmai spunea Pellegrin, în mare măsură pentru că secretarul de stat nu putea suporta să-i mai vadă mutra la Londra, dar cine ar fi fost în stare? Dick nu-ştiu-care avea să primească un grad K la următoarea evaluare, apoi, cu puţin noroc, va fi promovat cu un şut în fund la Trezorerie – Dumnezeu să aibă în pază economia naţională, asta fusese o glumă – dar e normal, de vreme ce amicul Dick îi pupă-n fund pe laburişti de vreo cinci ani". În rest, treburile mergeau ca de obicei. Ministerul

continua să se umple de carierişti ieşiţi de la Universitatea Croydon, oameni care vorbesc cu un accent incolor şi poartă pulovere făcute în Fair-Isle, pe care Justin sigur îi ştia dinainte de a fi fost numit în Africa; „peste zece ani, niciunul dintre noi nu va mai rămâne pe poziţie”. Chelnerul sosi aducând două cocteiluri cu crevete. Justin urmări cum aşază paharele pe masă.

— Dar erau tineri, ce să le faci, spuse Pellegrin cu indulgenţă, punând capăt şirului de aduceri-aminte.

— Noii angajaţi? Sigur că da…

— Poliţiştii care au venit la Nairobi. Tineri şi hămesiţi, iartă-i Doamne! Aşa cum am fost şi noi cândva.

— Mi s-au părut foarte inteligenţi.

Pellegrin se încruntă, dar continuă să mestece.

— *David* Quayle e cumva rudă cu tine?

— Nepot.

— L-am angajat săptămâna trecută. N-are decât douăzeci şi unu de ani, dar cum altfel să cazi la pace cu cei din *City*{5} în vremurile astea? Un nepot de-al meu a început să lucreze la Barclays de săptămâna trecută şi la patruzeci şi cinci de mii pe an, plus bonificaţii. Cât se poate de bine şi n-are pic de experienţă.

— Mă bucur pentru David. N-am ştiut…

— Cinstit să fiu, grozavă alegere a făcut Gridley trimiţând o femeie ca aceea în Africa. Diplomaţi instruiţi de Frank… Ea cunoaşte ţara. Cine o să ia o femeie-poliţist în serios, mai ales acolo? În niciun caz băieţii lui Moi, *asta e sigur.*

— Gridley? repetă Justin, simţind că negura din cap se mai limpezeşte. Nu te referi cumva la Frank *Arthur* Gridley? Tipul care se ocupa de securitatea diplomaţilor?

— Exact, sigur că da.

— Dar omul e dobitoc din naştere. Am avut de-a face cu el când lucram la Departamentul de Protocol.

Justin îşi percepu vocea ridicându-se peste nivelul de decibeli permis în club şi se corectă imediat.

— Are rumeguş în loc de creier, îl susţinu bine dispus

Pellegrin.

— Dar ce treabă are el să investigheze uciderea Tessei?

— Se ocupă de infracțiunile grave. E specialist în cazuri externe. Ştii cum sunt polițiştii, spuse Pellegrin, îndesând în gură crevete, pâine şi unt.

— Ştiu cum e Gridley.

Mestecând, Pellegrin trece din nou la stilul telegrafic specific înalților politicieni conservatori:

— Doi polițişti tineri, unul, femeie. Celălalt se crede Robin Hood. E un caz deosebit de important, toată lumea e cu ochii pe ei. Au început să creadă că sunt în lumina reflectoarelor.

Îşi îndreptă şervetul la gât.

— Aşa că se-apucă să inventeze *teorii.* Care nu ar impresiona nici pe cineva cu şcoala neterminată.

Bău din pahar, apoi aproape că se lovi peste gură cu colțul şervetului.

— Ucigaşi plătiți, guverne africane corupte, conglomerate multinaționale – material *fabulos!* Dacă s-ar face un film pe tema asta, ăştia ar putea chiar să primească roluri.

— Ce companie multinațională aveau în vedere? întrebă Justin, străduindu-se să ignore ideea dezgustătoare a unui film despre moartea Tessei.

Pellegrin i-a surprins privirea, a cântărit-o vreme de o clipă, a zâmbit, apoi a surâs din nou.

— Au adus-o din condei, explică el, respingând ideea. Nu trebuie s-o iei ca atare. Polițiştii aceia tineri au greşit investigația din capul locului, reveni el, schimbând subiectul, întrucât chelnerul tocmai le turna în pahare. Deplorabil, crede-mă! Absolut jalnic! Nu mă refer la tine, Mathew – asta către chelner, în spirit de camaraderie față de minoritățile etnice – şi nici la vreunul dintre membrii clubului. Şi mă bucur s-o pot spune.

Chelnerul plecă în grabă.

— Pentru o vreme, au încercat să i-o pună în cârcă lui Sandy, dacă-ți poți închipui aşa ceva. O teorie absurdă –

cum că el ar fi fost îndrăgostit de ea şi, din gelozie, a pus pe cineva să-i omoare. Dacă n-au putut ajunge nicăieri cu chestia asta însăilată, au găsit soluția: conspirația. Cel mai uşor lucru din lume. Culegi de ici-colo câteva chestii, le pui laolaltă, asculți câțiva alarmişti nemulțumiți care au interese personale şi aruncă la întâmplare un nume cunoscut sau două, şi poți încropi orice poveste vrei. În privința a ceea ce făcea Tessa, dacă-mi pot permite să zic aşa. Ei, dar tu ştii *totul* despre asta.

Parcă orbit, Justin clătină din cap. „Sunt surd la aşa o provocare. Mă aflu din nou în avion şi visez...”

— Regret, dar nu ştiu, spuse el.

Pellegrin avea ochii foarte mici. Justin nu băgase de seamă acest lucru până atunci. Ori poate îi avea normali, însă deprinseseră arta de a se micşora în fața duşmanului. Duşmanul, din câte îşi putea da seama Justin, era orice persoană care nu reacționa corect la spusele lui sau care orienta discuția spre un teren pe care el nu-l explorase el mai înainte.

— E bună limba? Trebuia să comanzi şi sos. N-ar fi fost atât de sec.

— Limba e minunată, afirmă Justin, fără să mai adauge că ceruse şi sos.

Iar vinul era, de asemenea, minunat. Minunat, aşa cum spui despre o fată că e *minunată.*

— Nu ți-a arătat marea ei găselniță. Marea *lor* găselniță, dacă nu te superi. Asta e versiunea ta şi nu te îndepărtezi de ea. Corect?

— Găselniță, în legătură cu ce? Poliția mi-a pus aceeaşi întrebare. La fel şi Alison, dar pe ocolite. Ce găselniță?

Se purta simplu şi începea să creadă el însuşi această versiune, încerca să-l tragă pe Pellegrin de limbă, dar în alt mod.

— Nu ți-a arătat ție, dar lui Sandy, da, spuse Pellegrin, îndulcind informația cu o gură de vin. Asta vrei să mă faci să cred?

Justin se ridică în scaun:

— Ce a făcut?

— Nu încape nicio îndoială. În cadrul unei întâlniri secrete, în toată regula. Îmi pare rău… Credeam că ştii…

„Dar te simţi bine că n-am habar”, gândi Justin, încă privindu-l neîncrezător pe Pellegrin.

— Şi ce-a făcut Sandy cu chestia asta? întrebă într-un târziu.

— I-a împărtăşit lui Porter. Porter a ezitat. El ia hotărâri o dată pe an, dar şi atunci cu mari ezitări. Apoi mie. Cu numele celor doi autori şi clasificat drept confidenţial. Nu de Sandy… De Tessa şi de Bluhm. Eroii ăştia plini de intenţii bune mă îngreţoşează, apropo, dacă vrei să te răcoreşti puţin. Un picnic fără probleme pentru birocraţii de talie internaţională. O diversiune. Îmi pare rău…

— Bun, dar *tu* ce-ai făcut cu el? Pentru numele lui Dumnezeu, Bernard!

„Sunt văduvul înşelat, aflat la capătul răbdării. Sunt cel care suferă fără să aibă vreo vină, dar nu chiar atât de nevinovat pe cât vreau eu să par. Sunt soţul indignat, scos din ecuaţie de soţia mea care umbla brambura şi de amantul ei.”

— Nu-mi spune nimeni totuşi *despre ce este vorba?* urmă el pe acelaşi ton certăreţ. Am fost oaspete cu sila în casa lui Sandy şi perioada aceea mi s-a părut o eternitate. N-a suflat nicio vorbă despre întâlnirea secretă cu Tessa, cu Arnold sau cu altcineva. *Ce găselniţă?* În legătură cu ce?

„Să mai insist.”

Pellegrin zâmbea din nou. O dată. A doua oară:

— Aşadar, asta o noutate absolută pentru tine… Frumos…

— Da. Aşa e. Şi sunt complet debusolat.

— Aşa o fată, de două ori mai tânără decât tine, care făcea tot ce-i trecea prin minte, exaltată… Şi nu te-ai gândit niciodată să o întrebi cu ce se ocupă…!

„Pellegrin s-a înfuriat, remarcă Justin. La fel ca

Landsbury. Aşa cum m-am înfuriat şi eu. Suntem cu toții nervoşi şi toți ne prefacem că nu-i aşa."

— Nu, nu mi-a trecut. Şi n-a fost de două ori mai tânără...

— Nu te-ai uitat niciodată în jurnalul ei intim, n-ai ridicat receptorul din întâmplare ca să afli ceva, nu i-ai citit mesajele trimise prin e-mail şi nici nu ai tras cu ochiul în computerul ei. Nimic din toate astea...

— Nimic din toate astea...

Pellegrin începu să gândească cu voce tare, dar stând cu ochii fixați asupra lui Justin.

— Deci, tu n-ai mirosit nimic. N-ai auzit nimic neplăcut, n-ai văzut nimic. Uimitor! făcu el, abia reuşind să-şi păstreze tonul sarcastic la un nivel acceptabil.

— Bernard, ea era avocată! Nu era chiar un copil. Un avocat foarte inteligent, cu pregătire deosebită. Se pare că tu uiți asta.

— Serios! Nu prea cred.

Îşi puse pe nas ochelarii de citit pentru a trece la dezosarea părții mai delicate a peştelui. După ce reuşi, ridică între cuțit şi vârful furculiței coloana vertebrală a peştelui şi privi în jur ca un invalid neajutorat după un chelner care să-i aducă o farfurie pentru oase.

— Eu sper că s-a limitat să-i prezinte numai lui Sandy Woodrow acele năluciri. Asta-i tot. L-a hărțuit şi pe marele jucător, ştim şi asta continuă el.

— Care jucător? Te referi *la tine?*

— La Curtiss. La Kenny K. În persoană. Ăsta-i omul.

Apăru şi farfuria iar Pellegrin depuse pe ea coloana vertebrală a peştelui.

— Mă uimeşte că nu s-a azvârlit în fața cailor lui de curse, dacă tot era pusă pe fapte mari. Mergeți şi informați Bruxelles-ul! Anunțați Națiunile Unite! Dați ştirea la TV! O asemenea fată, care şi-a luat misiunea de a salva planeta, se lasă purtată de fantezii, fără să o intereseze nici cât negru sub unghie care sunt consecințele.

— Asta nu-i deloc adevărat, spuse Justin, luptând să-şi stăpânească nedumerirea şi furia de-acum serioasă.

— Vrei să mai spui o dată?

— Tessa a făcut tot ce i-a stat în putinţă să mă protejeze. Şi pe mine, şi interesele ţării.

— Scormonind în gunoaie? Umflând lucrurile dincolo de orice închipuire? Supărându-l pe şeful soţului? Dând buzna peste directori superocupaţi, braţ la braţ cu Bluhm – astea nu mi se par acţiuni prin care ea să-şi protejeze tovarăşul de viaţă. Asta era calea cea mai rapidă şi mai sigură de a-i ruina şansele bietului om, dacă vrei să-ţi spun părerea mea. Care nici nu erau prea strălucite la vremea aceea, ca să fim cinstiţi…

Precipitat, Pellegrin luă o gură de apă minerală.

— A, acum pricep! Cred că ştiu ce s-a întâmplat, continuă, însoţindu-şi spusele cu acelaşi zâmbet dublu. Tu chiar n-ai habar de istoria asta. Nu te dezici de ce-ai declarat.

— Da. Adevărat. Sunt total stupefiat. Poliţia mă-ntreabă, Alison, la fel, iar tu tot aşa: chiar nu ştia nimic? Răspunsul e: nu, nu ştiam şi din nou: nu, încă nu ştiu.

Pellegrin clătina deja din cap în semn că situaţia îl amuza, dar nu părea convins.

— Uite, amice… Cum vine asta? Ascultă-mă o clipă! Asta o mai înţeleg. La fel şi Alison. Au venit la tine. Cei doi. Tessa şi Arnold. Braţ la braţ. „Ajută-ne, Justin! Am găsit arma crimei încă fumegând. O companie cu tradiţie, cu sediul în Marea Britanie, îi otrăveşte pe sărmanii kenyeni, folosindu-i pe post de cobai sau Dumnezeu ştie drept ce. Sate întregi sunt decimate şi uite aici dovada. Citeşte!” Corect?

— Nici vorbă de aşa ceva.

— N-am terminat. Nimeni nu încearcă să-ţi pună asta în cârcă, nu înţelegi? Ai toate uşile deschise. Toţi îţi sunt prieteni.

— Am băgat de seamă…

— Atunci dă-le ceea ce-ţi cer! Fii om de înţeles! Dacă

citeşti scenariul acela de optsprezece pagini ce anunță sfârşitul lumii, te convingi că îşi ieşiseră din minți. Dacă voiau să deterioreze relațiile anglo-kenyene pentru următorii douăzeci de ani, atunci ei chiar găsiseră formula perfectă. Prietene, dacă Celly ar fi încercat aşa ceva cu mine, îi dădeam un şut în fund de nu se vedea. Şi, la fel ca tine, aş fi pretins că întâlnirea aceea n-a avut loc, lucru foarte adevărat. Corect? O să uităm şi noi la fel ca şi tine. Nimic la dosar, totul curat pe lista neagră a lui Alison. Facem târgul?

— Bernard, n-au venit la mine. Nimeni nu mi-a povestit ce se petrece, nimeni nu mi-a arătat scenariul acela amintind sfârşitul lumii, cum spui tu. Nici Tessa nici Bluhm, nici altcineva. Pentru mine e un mister absolut.

— Fata aceea, Ghita Pearson, cine naiba mai e?

— O angajată tânără a cancelariei. De origine anglo-indiană. E foarte inteligentă; a fost angajată dintre localnici. Mama ei este doctor. De ce?

— În afară de asta…

— E prietenă cu Tessa. Şi cu mine.

— Ar fi putut să vadă dosarul acela?

— Documentul? Sunt convins că nu.

— De ce?

— Tessa nu i l-ar fi arătat.

— Dar i l-a arătat lui Sandy Woodrow.

— Ghita e prea fragilă. Încearcă să devină diplomat de carieră. Tessa n-ar fi dorit să o pună într-o situație delicată.

Pellegrin mai avea nevoie de sare, pe care o presără în palma stângă, luând câte puțină între arătătorul şi degetul mare al celeilalte mâini, după care îşi frecă mâinile.

— În fine, eşti curat, ținu el să-i reamintească lui Justin, ca şi cum asta ar fi fost un premiu de consolare. N-o să venim la porțile închisorii ca să-ți scuturăm *baguettes au fromage* printre gratii.

— Dacă zici tu… Mă bucur să aflu asta.

— Asta-i vestea bună. Vestea proastă e că… amicul tău, Arnold… Al tău şi al Tessei…

— L-au găsit?

Cu un aer sumbru, Pellegrin clătină din cap.

— L-au dat în urmărire generală, dar nu l-au găsit. Au speranțe…

— În urmărire generală pentru ce? Ce tot spui?!

— E un mister prea adânc, prietene. Nici nu ți-ar prii să afli în starea în care eşti. Aş vrea să putem purta discuția asta peste câteva săptămâni, după ce îți dai seama pe ce lume te afli, dar e imposibil. Din nefericire, oamenii nu se mai bucură de respect când e vorba de cercetările pentru cazuri de omor. Investigațiile îşi urmează cursul cum vor anchetatorii şi calcă totul în picioare. Bluhm o fi fost amicul tău, iar Tessa ți-a fost soție… Nu-i deloc plăcut să-ți spunem că amicul ți-a ucis nevasta.

Sincer uimit, Justin rămase cu privirea țintuită asupra lui Pellegrin, însă acesta era prea ocupat cu peştele ca să bage de seamă.

— Dar ce s-a întâmplat cu probele criminalistice? se trezi întrebând, parcă de departe, de undeva, de pe o planetă înghețată. Camionul verde pentru safari? Sticlele de bere şi chiştoacele de țigări? Cei doi indivizi care au fost văzuți la Marsabit? Ce e cu ThreeBees şi cu toate celelalte lucruri despre care m-au întrebat polițiştii de la Scotland Yard?

Pellegrin îi adresă primul dintre cele două zâmbete mai înainte chiar de a termina Justin de vorbit:

— Au apărut probe noi, amice! Convingătoare, spre regretul meu…

Apoi muşcă dintr-o chiflă proaspătă:

— Polițiştii i-au găsit hainele. Ale lui Bluhm. Îngropate pe malul lacului. Nu haina de safari. Pe aceea a lăsat-o în jeep ca să îi inducă pe anchetatori în eroare. Ştii ce-au găsit în buzunarul pantalonilor? Cheile! De la jeep. Cele

cu care a încuiat uşile. Asta dă un nou înţeles la ceea ce americanii numesc acum *caz aproape rezolvat.* A fost o ieşire foarte obişnuită în cazul unei crime pasionale, după cum mi s-a spus. Omori pe cineva, încui uşa, de parcă aşa ţi-ai fi zăvorât şi memoria: chestia aia urâtă nici măcar nu s-a întâmplat. Se şterge din memorie. Clasic.

Exasperat de expresia de neîncredere de pe chipul lui Justin, Pellegrin făcu o pauză, apoi concluzionă cu glas ferm:

— Justin, eu cred că există indivizi de felul lui *Oswald.* Lee Harvey Oswald l-a împuşcat pe John F. Kennedy. Nu l-a ajutat nimeni altcineva. Tot aşa, Arnold Bluhm şi-a ieşit din minţi şi a ucis-o pe Tessa. Şoferul s-a interpus, de aceea Bluhm l-a aranjat şi pe el. Apoi i-a azvârlit capul în tufişuri, unde l-au mâncat şacalii. Punct. Există momente, după multe căutări şi fantezii, când ne vedem siliţi să acceptăm evidenţele. Vrei nişte budincă? Sau prăjitură cu mere?

Făcu semn chelnerului, cerându-i cafea.

— Te deranjează dacă-ţi ofer discret un sfat, ca între vechi amici?

— Chiar te rog.

— Eşti în concediu medical. Treci printr-un adevărat iad. Dar eşti vechi în minister, ştii regulile jocului şi rămâi un om al Africii. În plus, te am pe lista mea.

Şi, pentru ca Justin să nu-şi închipuie că aceasta era o definire oarecum romantică a situaţiei lui, adăugă:

— Sunt o mulţime de avantaje pentru cineva care ştie să se descurce. Nenumărate locuri în care eu n-aş merge nici mort. Iar dacă te afli în posesia unor informaţii confidenţiale care nu-s de tine – în memorie sau altundeva – ele aparţin ministerului, nu ţie. Vremurile de acum sunt mai grele decât cele în care am început noi. Există o sumedenie de indivizi răi care au pentru ce lupta, pentru că au multe de pierdut. Iar asta îi face şi mai răi.

„Asta am aflat-o pe propria-mi piele”, gândi Justin, de

la adăpostul cuştii lui de sticlă. Simţindu-se aproape imponderabil, se ridică de la masă şi rămase uimit văzându-şi imaginea reflectată simultan în numeroasele oglinzi. De parcă ar fi fost în toate ipostazele, toate vârstele vieţii lui: Justin, copilul rătăcit în casa uriaşă, amicul bucătarilor şi al grădinarilor, Justin, steaua echipei de rugby a şcolii, Justin, burlacul înrăit, îngropându-şi singurătatea în cifre; Justin, speranţa Ministerului de Externe şi, în acelaşi timp, fără speranţa de a fi promovat, fotografiat alături de un prieten sub un liliac exotic; Justin, proaspătul văduv, tatăl unui singur copil, şi acesta născut mort.

— Bernard, ai fost foarte amabil. Îţi mulţumesc.

„Mulţumesc pentru lecţia măiastră de sofistică”, ar fi zis, dacă ar fi vrut rostească un adevăr. „Mulţumesc pentru că mi-ai derulat filmul asasinării soţiei mele şi pentru că mi-ai călcat în picioare până şi ultima fărâmă de sensibilitate. Mulţumesc pentru scenariul de optsprezece pagini care anunţă sfârşitul lumii şi pentru ştirea acelei întâlniri secrete cu Woodrow şi pentru alte adăugiri chinuitoare care mi-au trezit amintirile. Şi-ţi mai mulţumesc pentru discreta ameninţare, exprimată prin sticlirea de oţel a ochilor tăi. Fiindcă atunci când mă privesc mai atent, văd acelaşi lucru la mine.”

— Ai pălit, constată Pellegrin, oarecum acuzator. S-a întâmplat ceva, amice?

— N-am nimic. Mă bucur că te-am întâlnit, Bernard.

— Odihneşte-te puţin. Eşti la capătul puterilor. Şi neapărat trebuie să petrecem weekendul acela împreună. Adu-ţi şi un prieten. Cineva care ştie să joace cât de cât.

— Arnold Bluhm n-a făcut niciodată vreun rău cuiva, spuse Justin răspicat şi limpede, în timp ce Pellegrin îl ajuta să-şi pună paltonul şi-i întinse geanta.

Dar nu putea fi sigur dacă rostise cuvintele acelea cu voce tare sau se adresase miilor de glasuri ce-i urlau în minte.

X

Era casa pe care o detesta în minte ori de câte ori se afla departe de ea: mare, ursuză şi copleşitor de părintească, situată la numărul 4 pe o stradă plină de verdeață din Chelsea, având în față o grădină care se încăpățâna să rămână mereu sălbatică, indiferent cât de mult o răsfăța Justin când petrecea concediul în țară. Resturile Căsuței din copac a Tessei rămăseseră îmbinate, ca acelea ale unei plute de salvare putrede, pe trunchiul stejarului uscat pe care ea nu lăsase să-l taie. În crengile copacului mort stăteau prinse sau înfipte zdrențe de baloane sparte şi frânturi de zmeu. Iar când împinse poarta ruginită din fier, dislocând covorul de frunze în descompunere, auzi un scârțâit care îl făcu pe motanul cu ochi mari al vecinului să se refugieze grăbit printre tufişuri. Atunci văzu şi cei doi vişini aproape sălbăticiți şi se gândi că ar trebui să-şi facă probleme, fiindcă li se încrețiseră frunzele.

Era casa care îl îngrozise întreaga zi şi toată săptămâna ce trecuse, în vreme ce îşi executase sentința în acel demisol şi apoi când umblase pe jos spre vest, prin Londra străină şi cufundată în semiobscuritatea după-amiezei de iarnă, cu gândurile alergându-i orbeşte prin labirintul minții, populat cu monştri, şi ducând cu sine geanta de piele ce i se lovea mereu de picior. Era casa care păstra acele rămăşițe din Tessa pe care nu le cunoscuse şi aveau să-i rămână neştiute.

Vântul înghețat clătina copertinele magazinului de legume de peste drum şi făcea frunzele şi pe cumpărătorii întârziați să alerge de-a lungul trotuarului. Justin însă, în ciuda costumului uşor, era prea apăsat de alte lucruri ca să bage de seamă gerul. Urcă cu paşi apăsați, iar treptele pardosite cu gresie ce duceau spre uşa principală scoaseră sunete metalice. Ajuns pe ultima treaptă, se răsuci brusc şi aruncă o privire lungă înapoi, nici el nu

ştia de ce. Un bărbat fără căpătâi zăcea înfofolit sub un automat de scos bani. Un automobil parcat neregulamentar, în care o femeie şi un bărbat discutau aprins. Un bărbat subţiratic, cu pălărie şi haină de ploaie stătea aplecat şi vorbea la telefonul celular. „Într-o ţară civilizată nu ai cum să ştii." Fereastra de deasupra uşii în care fusese instalat ventilatorul era luminată. Nedorind să ia pe cineva prin surprindere apăsă butonul soneriei şi-i auzi familiarul sunet ruginit, amintindu-i de claxonul unei ambarcaţiuni, reverberând tocmai de la palierul de la etaj. „Cine-o fi acasă?" se miră el, aşteptându-se să audă paşi. Aziz, pictorul marocan şi iubitul lui, Raoul. Petronilla, fata din Nigeria, pornită în căutarea lui Dumnezeu şi preotul ei guatemalez, în vârstă de cincizeci de ani. Înalt, fumând ţigară de la ţigară, Gazon, cadavericul doctor francez, care lucrase cu Arnold în Algeria, avea acelaşi surâs plin de regrete ca Arnold şi obiceiul acestuia de a se opri în mijlocul frazei, închizând ochii de parcă ar vrea să alunge amintirile dureroase şi aşteptând să-i fugă din minte Dumnezeu ştie ce coşmaruri înainte de a relua firul istorisirii.

Neauzind vreun strigăt sau zgomot de paşi, întoarse cheia în broască şi păşi în hol, aşteptându-se să simtă în aer mirosuri de bucătărie africană, ritmul sacadat de *reggae* venind dinspre radio şi flecăreala răguşită a celor ce beau cafea în bucătărie.

— Hei, bună! strigă el. Sunt Justin. Eu sunt.

Niciun ţipăt de răspuns, niciun crâmpei de muzică, niciun miros venit de la bucătărie sau larmă de voci. Niciun sunet, cu excepţia fâşâitului produs de traficul străzii şi de ecoul propriului glas, parcă urcând pe scări. Nu văzu decât capul Tessei, de la gât în sus, decupat dintr-un ziar şi lipit pe o bucată de carton, privind fix spre el din mijlocul unui grup de borcane de dulceaţă, aranjate ca la paradă şi încărcate cu flori. Iar printre ele, o foaie de hârtie împăturită, ruptă, bănui el, din blocul de desen al lui Aziz, cu mesaje de tristeţe, iubire şi rămas-

bun din partea chiriaşilor dispăruţi ai Tessei: „Justin, am simţit că nu mai putem rămâne”. Cu data de lunea trecută.

Împături la loc ziarul şi-l aşeză printre borcane. Rămase în poziţie de drepţi, cu ochii goi privind drept înainte, clipind rar, în încercarea de a-şi strivi lacrimile. Lăsând geanta de voiaj pe podea, se îndreptă spre bucătărie, slujindu-se de zid ca să se sprijine. Deschise uşa frigiderului. Gol, cu excepţia unei sticluţe abandonate, conţinând un medicament, având pe etichetă un nume de femeie pe care nu-l mai auzise. Cu siguranţă, vreuna dintre amicele lui Gazon. Orbecăi de-a lungul coridorului până în sufragerie şi aprinse luminile.

Înfiorătoarea sufragerie în stil Tudor a tatălui ei. Pentru megalomani, câte şase scaune de fiecare parte a mesei, fiecare având spătarul gravat şi terminat cu o creastă. O coroană şi o coroniţă parcă brodate pentru scaunele cuplului regal. „Tata ştia că mobila era groaznic de urâtă, însă ţinea la ea, la fel ca mine”, îi spusese ea. „Ei bine, eu nu ţin la ea, gândise el, dar Doamne păzeşte să o spun cu voce tare!” În cursul primelor luni petrecute împreună, Tessa nu-i vorbise decât de tatăl şi de mama ei, până când, sub îndrumarea şireată a lui Justin, ea se apucase să exorcizeze fantomele lor umplând casa cu persoane de vârsta ei care, cu cât erau mai trăsnite, cu atât era mai amuzant: troţkişti de la Eton, prelaţi polonezi mereu în stare de ebrietate şi mistici orientali, la care se adăugau profitorii din lumea mondenă. Dar imediat ce descoperi Africa, Tessa îşi găsise ţinta, iar casa de la numărul 4 deveni un adevărat rai pentru lucrătorii introvertiţi din domeniul ajutoarelor umanitare şi pentru activiştii cu orientările cele mai ciudate. Continuând să examineze încăperea, ochii lui Justin rămaseră fixaţi cu un aer dezaprobator asupra unei dâre semicirculare de funingine, care se întindea în jurul şemineului din marmură, acoperind cu un strat fin grătarul pentru buşteni şi paravanul vetrei. „Stăncuţele”, gândi el. Şi

privirea alunecă mai departe, dând roată încăperii până când reveni asupra jumătății de rotocol de funingine. Gândurile i se concentrară asupra acelui loc. Şi rămaseră astfel, în vreme ce se contrazise cu sine. Sau cu Tessa, ceea ce era cam acelaşi lucru.

„Care stăncuțe? De când sunt aici stăncuțe?”

Mesajul din hol purta data de luni.

„Mama Gates vine miercurea” – ea fiind doamna Dora Gates, bătrâna doică a Tessei, căreia nu i se adresa decât cu „Mama”.

„Iar dacă Mama Gates se simte prost, vine fiica ei, Pauline.

Iar dacă nici Pauline nu poate, atunci apare nesuferita de Debbie, sora ei.”

Şi era imposibil ca vreuneia dintre aceste femei să-i fi scăpat o pată de funingine atât de vizibilă.

Prin urmare, stăncuțele îşi programaseră atacul *după* ziua de miercuri şi înainte de această seară.

„Aşadar, dacă luni s-a golit casa – a se vedea mesajul – iar Mama Gates a făcut curățenie miercuri – de ce există urma aceasta de încălțăminte bine imprimată, probabil de bocanc, în funingine?”

Pe un bufet se găsea un telefon, alături de carnetul cu adrese şi numere.

Numărul Mamei Gates fusese scris în grabă de Tessa, cu creion roşu pe interiorul copertei. Formă numărul şi îi răspunse Pauline, care izbucni în lacrimi şi i-o dădu pe mama ei.

— Îmi pare tare, tare rău, dragul meu! spuse Mama Gates, rar şi limpede. Îmi pare nespus de rău, domnule Justin. Aşa ceva nu se poate spune în cuvinte...

Apoi Justin îşi începu interogatoriul: lung şi atent, aşa cum se şi cuvenea, mai mult ascultând decât întrebând. Da, Mama Gates venise ca de obicei miercuri, de la nouă la douăsprezece, voise să... Avea astfel şansa de a fi, din nou, singură cu Tessa... Făcuse curat ca întotdeauna, nu ocolise şi nu uitase nimic... Apoi plânsese şi se rugase...

Iar dacă el nu avea nimic împotrivă, ea va continua să vină ca şi până acum, „vă rog, miercurea, la fel ca atunci când Tessa trăia, nu e vorba de bani, amintirile contează”…

„Funingine? Nici vorbă!” Pe podeaua sufrageriei nu fusese nici urmă de funingine miercuri, altfel sigur ar fi văzut-o şi ar fi curățat-o înainte să calce cineva în ea. „Doar funinginea din Londra e aşa de unsuroasă!” Din cauza şemineurilor atât de mari ea *întotdeauna* ştia că putea apărea funingine şi era atentă! „Şi nu, domnu' Justin, coşarul sigur nu are cheie.”

Şi ştia domnul Justin dacă l-au găsit pe doctorul Arnold, fiindcă dintre toți domnii care frecventau casa, la doctorul Arnold ținuse cel mai mult, indiferent ce-ar scrie ziarele, pentru că astea numai născociri publică…

— Sunteți prea bună, doamnă Gates.

După ce aprinse candelabrul din salon, îşi îngădui să arunce o privire la lucrurile care o reprezentau cel mai bine pe Tessa: medaliile primite la călărie când era copil; Tessa după prima împărtăşanie; fotografia lor de căsătorie, făcută pe treptele micuței biserici Sant'Antonio, de pe Elba. Dar gândurile i se îndreptau tot mai insistent asupra şemineului. Vatra era din ardezie, împrejmuirea din zăbrele avea un aer victorian, era un melanj din alamă cu oțel, cu gheare din alamă pentru a ține vătraiul. Vatra şi împrejmuirea erau acoperite de funingine. Acelaşi fel de funingine se depusese sub forma unor dungi negre pe mânerele cleştelui pentru cărbuni şi pe vătrai.

„Iată-ne deci confruntați cu un mister al naturii”, i se adresă el Tessei. „Două familii de stăncuțe, fără nicio legătură una cu cealaltă, se apucă în acelaşi timp să disloce funinginea de pe două hornuri, care nu sunt legate între ele. Ce să înțelegem din asta? Tu eşti avocat, iar eu o specie protejată?”

Dar în micul salon nu mai găsi urme de bocanci. Cine scotocise prin sufragerie îşi lăsase, de fapt, cartea de vizită. Cel care cotrobăise prin şemineul din salon – fie că

fusese acelaşi individ sau altul – fusese mai atent.

Şi totuşi, de ce-ar percheziţiona cineva un şemineu sau chiar pe amândouă? E adevărat, şemineurile vechi asigurau în mod tradiţional şi o ascunzătoare pentru scrisori de amor, testamente, jurnale scandaloase şi pungi cu monede din aur. Dacă dădeai crezare legendelor, la fel de adevărat era că şemineurile erau locuite de spirite. Tot adevărat era şi că vântul obişnuia să folosească şemineul pentru a istorisi poveşti, multe dintre ele secrete. Iar în această seară, bătea un vânt îngheţat, izbindu-se în obloane şi făcând încuietorile să zdrăngănească. Dar de ce să caute *în aceste* şemineuri? *În ale noastre?* De ce la numărul 4? Decât dacă, desigur, şemineurile nu reprezentau o părticică dintr-un plan general de percheziţie a întregit casei – uvertură, cum s-ar zice, la o operă de anvergură.

La jumătatea palierului se opri să verifice dulapul cu medicamente al Tessei, o piesă de mobilier veche, de origine italiană, lipsit de valoare, fixată în şuruburi într-un colţ al scării şi însemnată cu o cruce verde trasată chiar de ea. Doar nu degeaba fusese fiică de doctor. Uşa dulăpiorului era întredeschisă. O deschise de tot.

Jefuit. Borcănaşe din alabastru, cu capacele date în lături, tampoane şi pachete de acid boric pudră împrăştiate peste tot – dezordine provocată de furia cuiva. Tocmai închidea uşa dulăpiorului, când telefonul de pe acelaşi palier sună strident lângă urechea lui.

„Pe tine te caută, i se adresă el Tessei. Va trebui să spun că ai murit. Ba e pentru mine," reveni el. „Va trebui să ascult cuvinte de condoleanţe. O fi *Tortul de Madeira,* care vrea să ştie dacă am tot ce-mi trebuie ca să fiu liniştit şi să rămân zdravăn la cap după şocul suferit. Cineva care a trebuit să aştepte eliberarea liniei după interminabila mea discuţie cu Mama Gates."

Ridică receptorul şi auzi glasul grăbit al unei femei. Răzbătea şi ecoul unor voci, sunete de tocuri pe pardoseală. O femeie ocupată aflată într-un loc unde era

agitație, unde podeaua era din piatră. Iar vorbirea ei era uşor amuzată, cu accent *cockney* şi tonalitate de precupeață.

— Aşa! Aş putea vorbi cu domnul Justin Quayle, vă rog, dacă este acasă?

Totul rostit ceremonios, de parcă s-ar fi pregătit să realizeze o prestidigitație la cărți de joc. „E acolo, dragă, îl aud şi eu”, veni o voce de undeva.

— Quayle la telefon.

— Vrei tu să vorbeşti cu el, drăguță?

Drăguța nu voia.

— Suntem de la Florăria Jeffrey’s, domnule Quayle, de pe King’s Road. Avem aici un aranjament floral grozav, nu vă spun din ce-i, şi trebuie să-l primiți personal, neîntârziat, până în seara asta, dacă sunteți acasă, cât mai curând se poate, şi nu am voie să vă spun de la cine vine – nu, drăguță?

Evident că aşa era.

— Aşa, întrebarea era dacă pot să-l trimit chiar acum pe băiat, domnule Quayle. În două minute o să fie acolo, nu-i aşa, Kevin? Într-un minut, dacă-i dați ceva bun de băut.

„Atunci trimiteți-l”, a spus Justin care trebuie că era cu mintea în altă parte.

* * *

Se afla în fața camerei lui Arnold, denumită astfel deoarece, atunci când Arnold stătea în casă, aproape invariabil lăsa în urmă un aer ciudat de permanență a prezenței lui – câte-o pereche de pantofi, un aparat electric de bărbierit, vreun maldăr de hârtii privind eşecul monumental al ajutorului medical oferit țărilor din lumea a treia. Imaginea paltonului din păr de cămilă al lui Arnold, răsfirat pe spătarul scaunului, pe care obişnuia să stea, îl făcu pe Justin să se oprească brusc şi, în timp ce se apropia de birou, îi veni să-l strige.

Percheziție...

Sertare deschise cu forța, hârtii şi obiecte de papetărie smulse afară şi împinse neglijent înapoi.

Se auzi claxonul strident. Alergă la parter, controlându-şi ținuta când ajunse în dreptul uşii. Comisionarul Kevin, un băiat scund cu obrajii roşii, un băiat de prăvălie dickensian, cu fața sticlind de gerul iernii. Irişii şi crinii ținuți pe brațe erau înalți cât el. De firul ce lega tulpinile florilor era legat un plic alb. Scotocind prin pumnul plin de şilingi kenyeni, Justin găsi două lire englezeşti, i le dădu băiatului şi îi închise uşa în nas. Desfăcu plicul şi scoase o carte de vizită albă, înfăşurată în hârtie groasă, astfel încât să nu se vadă scrisul prin plic. Mesajul fusese scris pe computer şi scos la imprimantă.

> „Justin. Să pleci de acasă la ora şapte şi jumătate în această seară. Adu o valiză plină cu ziare. Mergi pe jos până la cinematograful Cineflex de pe King's Road. Cumperi bilet pentru proiecția a doua şi urmăreşti filmul până la ora nouă. Ieşi cu valiza pe uşa laterală (dinspre vest). Caută un minibuz albastru parcat aproape de ieşire. Îl vei recunoaşte pe şofer. Arde biletul."

Nesemnat.

Studie plicul, îl mirosi, adulmecă hârtia cărții de vizită, nu depistă nimic deosebit, nici nu ştia la ce ar fi trebuit să se aştepte. Duse biletul şi plicul în bucătărie, aprinse un chibrit şi-l apropie de ele şi, în cea mai bună tradiție a cursurilor de securitate ținute la Ministerul de Externe, le lăsă pe amândouă să ardă în chiuvetă. După ce se carbonizară, mărunți scrumul şi îl puse în aparatul de distrugere a resturilor menajere, pe care îl lăsă să funcționeze mai mult decât era nevoie. Porni înapoi pe scări, câte două de astă dată, şi ajunse la ultimul nivel al casei. Nu graba îl mâna, cât hotărârea: „Nu gândi,

acționează!” Se trezi în fața uşii de la pod, încuiate. Avea cheia pregătită. Avea pe față o expresie decisă, dar rezervată. Devenise un om disperat care căuta să-şi adune forțele pentru marele salt. Deschise brusc uşa şi păşi în holul minuscul. Ducea către o mulțime de încăperi mansardate, aşezate printre hornurile invadate mereu de stăncuțe şi nişe secrete în acoperiş pentru creşterea florilor şi pentru a face dragoste ascunşi. Se poticni înainte, cu ochii abia mijiți pentru a nu fi orbit de strălucirea explozivă a amintirilor. În afara Tessei, niciun obiect, tablou sau colțişor, nu căpătase drept de proprietate aici, nimic nu locuia, nimic nu glăsuia. Biroul masiv şi impozant al tatălui ei, dăruit lui de ziua Tessei, stătea în arcada lui obişnuită. Ridică capacul. „Ce ți-am spus eu? Jefuit!” Deschise cu o smucitură uşa dulapului ei de haine şi-i văzu paltoanele şi rochiile de iarnă smulse de pe umeraşe, cu buzunarele întoarse pe dos, sortite parcă pieirii. „Serios, dragă, puteai să le pui pe umeraşe”. „Ştii bine că aşa le-am pus şi le-au smuls.” Scotocind pe sub maldărul de haine, descoperi cutia pentru discuri a Tessei, singurul lucru ce semăna cât de cât cu o valiză.

— Să facem asta împreună, îi spuse el, de data asta cu voce tare.

Pregătit de plecare, se opri o clipă să o spioneze prin uşa deschisă a dormitorului. Ea tocmai ieşise din baie şi stătea goală în fața oglinzii, cu capul aplecat într-o parte ca să-şi pieptene părul. Laba unui picior era răsucită puțin ca într-o figură de balet, lucru pe care părea să-l facă mereu când stătea goală. Un braț era ridicat spre cap. Urmărind-o, simți aceeaşi înstrăinare nedefinită pe care o depistase şi când era în viață. „Eşti prea perfectă, prea tânără”, îi spunea. „Trebuia să te las liberă în sălbăticie.” „Prostii”, îi răspundea ea cu glas plăcut, iar asta îl făcea să se simtă şi mai bine.

Coborând spre bucătăria de la parter, găsi un teanc de exemplare vechi din *Kenyan Standard, Africa Confidential, The Spectator* şi *Private Eye.* Le îngrămădi în cutia pentru

discuri, reveni în hol, aruncă o ultimă privire în acest cavou al ei şi spre geanta de voiaj din piele. „O las aici ca s-o găsească, în caz că nu sunt mulţumiţi cu treaba de azi-dimineaţă de la minister”, îi explică el şi ieşi în gerul de afară. Sala pentru proiecţia a doua era pe trei sferturi goală. Nu acordă nicio atenţie filmului. De două ori, cu cutia în mână, trebui să se strecoare la toaletă ca să-şi consulte ceasul fără a fi observat. La nouă fără cinci ieşi pe uşa dinspre vest şi se trezi pe strada pe care sufla un vânt îngrozitor de rece. Minibuzul albastru se holba cu farurile la el şi trăi o clipă absurdă, imaginându-şi că era camionul de safari de culoare verde de la Marsabit. Luminile farurilor clipiră scurt. Pe scaunul şoferului se lăfăia o siluetă purtând o caschetă de marinar.

— Pe uşa din spate! îi porunci Rob.

Justin merse către partea dinapoi a vehiculului şi văzu uşa deja deschisă şi mâna întinsă a lui Lesley, gata să prindă cutia pentru discuri. Aşezându-se greoi pe bancheta din lemn, împresurat de beznă, se simţi revenit la Muthaiga, în microbuzul Volkswagen, având-ul pe Livingstone la volan şi pe Woodrow în faţă, dând ordine.

— Te urmărim, Justin, îi explică Lesley.

În întuneric, vocea îi era poruncitoare, totuşi trăda o disperare inexplicabilă. De parcă şi ea ar fi suferit o grea pierdere.

— Echipa de urmăritori te-a filat până la cinematograf, iar noi facem parte din ea. Acum supraveghem ieşirea laterală pentru cazul că vei ieşi pe uşa aceea. Există întotdeauna riscul ca urmăritul să se plictisească şi să plece mai devreme. Tu tocmai asta ai făcut. Peste cinci minute vom raporta asta şefului misiunii, încotro te îndrepţi?

— Spre est.

— Deci vei opri un taxi şi pleci spre est. Vom anunţa numărul taxiului. N-o să te urmărim, fiindcă ne-ai putea recunoaşte. Mai e o maşină de filare în faţa cinematografului şi una de rezervă pe King’s Road, pentru

cazuri neprevăzute. Dacă te hotărăşti să mergi pe jos, o să plaseze câțiva pietoni după tine. Dacă iei autobuzul, îți vor fi chiar recunoscători, fiindcă nu-i nimic mai uşor decât să rămâi blocat în spatele unui autobuz londonez. Dacă intri în vreo cabină telefonică să chemi pe cineva, îți vor intercepta convorbirea. Există mandat emis de Ministerul de Externe şi se aplică oricărui telefon pe care îl foloseşti.

— De ce? întrebă Justin.

Ochii începuseră să i se obişnuiască deja cu lumina scăzută. Rob îşi pliase trupul lung pe spătarul şoferului, intrând în conversație, înfățişarea lui era la fel de dezgustătoare ca şi a lui Lesley, însă mai ostilă.

— Fiindcă ne-ai mințit, de aceea, spuse el.

Lesley scotea ziarele din cutia de discuri a Tessei şi îndesă în ea o sacoşă din plastic. La picioarele ei zăcea un pachet de plicuri mari, pesemne vreo douăsprezece la număr. Începu să le îndese şi pe acestea în cutie.

— Nu pricep, spuse Justin.

— Ei bine, fă un efort! îl sfătui Rob. Avem ordine precise, înțelegi? O să-i spunem domnului Gridley ce-ai făcut. Cineva din zona aceea a zis de ce-ai făcut-o, dar nu ne-a anunțat şi pe noi. Noi suntem doar ajutoarele.

— Cine mi-a percheziționat casa?

— Cea din Nairobi sau cea din Chelsea? ripostă Rob cu ironie acidă.

— Cea din Chelsea.

— Nu-i treaba noastră să facem investigații. Echipa a stat înăuntru patru ore şi şi-a făcut treaba. Asta-i tot ce ştim. Gridley a postat un polițist în uniformă la uşă pentru cazul în care cineva de pe stradă ar fi încercat să intre. Dacă s-ar fi întâmplat aşa i-ar fi spus că poliția investighează o spargere a locuinței, aşa că să-şi vadă de drum. Asta *dacă* era polițist, *ceea ce nu cred,* adăugă Rob şi amuți.

— Mie şi lui Rob ni s-a luat cazul, spuse Lesley. Dacă ar putea Gridley ne-ar trimite să dirijăm traficul tocmai în

insulele Orkney, numai că nu îndrăzneşte.

— Nu ni se mai dă nimic de lucru, interveni Rob. Am devenit nişte nimeni. Mulțumită ție.

— Ne ține aici ca să ne poată supraveghea, preciza Lesley.

— La cutie, doar pipi facem afară, spuse Rob.

— A trimis alți doi polițişti la Nairobi ca să dea o mână de ajutor şi să facă recomandări poliției locale în privința căutării lui Bluhm, şi asta-i tot. Adio, investigații, adio, abateri! Punct.

— Gata cu Marsabit Doi, gata cu durerea pentru negresele muribunde şi cu doctorii fantomă, zise Rob. Aşa s-a exprimat drăgălaşul de Gridley. Iar înlocuitorii noştri nu au voie să discute cu noi, nu cumva să se molipsească de boala noastră. Sunt doi dobitoci, care mai au un an până la pensie, la fel ca şi Gridley.

— E o situație de maximă securitate, iar tu eşti implicat în ea, reveni Lesley, închizând clapa cutiei pentru discuri, dar rămânând cu ea strânsă în poală. N-ai decât să ghiceşti care ți-e locul… Gridley vrea să ştie tot ce faci. Cu cine te-ntâlneşti, cine-ți intră în casă, cui îi telefonezi, ce mănânci şi cu cine. În fiecare zi. Ai devenit un pion într-o operațiune ultrasecretă, asta-i tot ce ne-a fost îngăduit să ştim. Trebuie să facem ce ni se spune şi să ne vedem de treabă.

— Nici nu intraserăm de zece minute în clădirea Scotland Yard-ului şi el deja urla să-i dăm toate carnetele de notițe, benzile şi probele, să le aibă pe birou *imediat,* spuse Rob. Aşa că i le-am dat. Originalele, complete şi nerevizuite. Dar după ce le copiasem, bineînțeles.

— Numele gloriosului concern ThreeBees nu trebuie să mai fie menționat, iar acesta-i un ordin, spuse Lesley. Nici produsele lui, nici operațiunile, nici personalul. Nimic, ca să nu tulburăm apele… Amin!

— Care ape?

— Apele! i-o tăie Rob. Ia pe alese. Curtiss a devenit intangibil. E pe cale să mijlocească un contract pentru

vânzarea de arme britanice somalezilor. Embargoul le stă în gât, dar el a găsit o modalitate de a le plasa pe ocolite. Tot el e în avangardă în cursa pentru a asigura un sistem de telecomunicații de ultima generație în Africa de Est, folosind tehnologie britanică.

— Iar eu stau în calea tuturor?

— Stai în drum, *punct,* îi răspunse Rob pe un ton înveninat. Dacă am fi reuşit să trecem de tine, i-am fi dat în vileag pe toți. Aşa însă, am ajuns în stradă, mai rău ca la începutul carierei.

— Ăştia cred că ştii tot ce ştia şi Tessa, explică Lesley. Asta s-ar putea să-ți dăuneze.

— Ăştia?

Dar Rob nu-şi mai putea ține furia în frâu:

— A fost o mascaradă încă din prima zi, iar tu ai jucat un rol important. Băieții în albastru ne-au râs în nas, la fel şi ticăloşii de la ThreeBees. Prietenul şi colegul tău, domnul Woodrow, ne-a mințit de la un cap la celălalt. Şi tu la fel. Erai singura şansă pe care o aveam şi tu ne-ai scuipat în față.

— Avem doar o întrebare, Justin, interveni Lesley, ceva mai puțin îndârjită. Ne datorezi un răspuns cinstit. Ai unde să te duci? Un loc liniştit unde să poți sta şi citi toată ziua? Peste hotare ar fi cel mai bine.

Justin ezită.

— Ce se întâmplă dacă mă duc acasă în Chelsea şi aprind lumina în dormitor? Oamenii voştri vor sta în fața casei?

— Urmăritorii te conduc până acasă, asigurându-se că te culci. Apucă şi ei câteva ore de somn, interceptorii stau cu urechea pâlnie pe telefonul tău. Cei de la supraveghere se întorc proaspeți a doua zi dimineață ca să te trezească. Intervalul cel mai bun e între unu şi patru dimineața.

— Atunci am unde să plec, spuse Justin după o clipă de gândire.

— Fantastic, făcu Rob. Noi n-avem unde...

— Dacă e în străinătate, mergi pe uscat şi pe mare, zise

Lesley. După ce ajungi acolo, rupe orice legătură cu lumea! Foloseşte curse locale de autobuze şi trenuri pe distanțe mici! Îmbracă-te simplu, bărbiereşte-te în fiecare zi, nu te uita la ceilalți! Nu închiria maşini, nu folosi avionul pentru nicio deplasare, nici măcar în interiorul țării! Se spune că eşti bogat…

— Sunt.

— Atunci ia cu tine mulți bani în numerar. Nu folosi cărți de credit sau cecuri de călătorie, să nu te atingi de telefonul mobil! Nu da telefoane cu taxă inversă şi nu-ți rosti numele pe linii neprotejate, altfel computerele te vor depista! Rob ți-a făcut rost de un paşaport şi de o carte de vizită din partea ziarului *Telegraf.* Cu chiu cu vai, a făcut rost de o fotografie de-a ta telefonând la Serviciul Personal şi a zis că avem nevoie de una pentru dosar. Rob are amici în locuri în care nu trebuie nici să călcăm, nu-i adevărat, domnule?

Niciun răspuns.

— Nu sunt perfecte, fiindcă amicii lui Rob n-au avut timpul necesar, nu-i aşa, Rob? De aceea să nu le foloseşti pentru intrarea şi ieşirea din Anglia. Ai înțeles?

— Da, zise Justin.

— Eşti Peter Paul Atkinson, reporter de la un ziar. Şi, indiferent ce-ai face, *niciodată* să nu umbli cu ambele paşapoarte la tine.

— De ce faceți asta?! întrebă Justin.

— Da' ce-ți pasă? îl împunse Rob cu un ton furios din întuneric.

— Am avut de rezolvat un caz, atâta tot. Nu ne-a plăcut defel când ni l-au luat. De aceea te ajutăm ca să le punem bețe-n roate. Dacă ne dau afară, poate-o să ne laşi să-ți curățăm Rolls-Royce-ul din când în când.

— Poate o facem pentru Tessa, reluă Lesley, azvârlindu-i cutia de discuri în brațe. Aşa suntem noi, Justin. N-ai avut încredere în noi. Poate că aveai dreptate. Dar dacă aveai încredere, rezolvam cazul. *Indiferent* cum ar fi ieşit lucrurile.

Întinse mina spre mânerul portierei.

— Ai grijă! Sunt capabili să te ucidă. Dar cred c-ai băgat şi singur de seamă…

Porni pe stradă şi-l auzi pe Rob rostind în microfon: „Candy iese din cinema. Repet, Candy iese doar cu geanta ei în mână. În urma lui, portiera spate se închise cu zgomot.” „Ca la închisoare”, gândi el. Mai merse o vreme pe jos. Candy opreşte un taxi. Candy este băiat.

* * *

Justin stătea în picioare lângă fereastra-ghilotină din biroul lui Ham, ascultând bătăile orei zece ce răzbăteau prin vuietul nocturn al oraşului. Privea în stradă, stând ceva mai retras, într-un punct de unde îi venea uşor să vadă, însă era mai greu să fie observat. Pe masa de lucru a lui Ham ardea o lampă ce dădea o lumină palidă. Ham şedea rezemat într-un colț, pe un scaun îmbătrânit şi uzat de generații de clienți nemulțumiți. Afară, dinspre fluviu, se ridicase deasupra oraşului o ceață rece, depunând gheață pe balustradele din fața micuței capele St. Etheldreda, scena multor dispute nesoluționate ale Tessei cu Creatorul ei. Un avizier luminat în verde îi anunța pe trecători că Părinții Rosminieni restauraseră locaşul pentru a sluji vechile credințe. „Spovedanii, binecuvântări şi căsătorii numai cu programare”, mai anunța acesta. Câțiva credincioşi intimați urcară şi coborâră treptele criptei. Niciunul dintre aceştia nu era Tessa. Pe podeaua biroului, îngrămădit pe tava din plastic a lui Ham, zăcea conținutul genții de voiaj. Pe birou se afla cutia de discuri a Tessei, iar alături de ea, pe fişiere marcate cu numele firmei sale, se aflau faxurile, fotocopiile, notele de convorbiri telefonice, cărțile poştale şi scrisorile pe care le adunase de-a lungul corespondenței cu Tessa în cursul anului ce trecuse.

— E balamuc aici, îmi pare rău, recunoscu el jenat. Nu-i găsesc ultimele e-mail-uri.

— Nu le poți găsi?

— Nici pe-ale altora, fiindcă veni vorba. Mi s-a virusat computerul. Bestia asta de virus mi-a halit căsuța poştală şi jumătate din hard-disk. Am pe cineva care încă se canoneşte să recupereze câte ceva. Dacă reuşeşte, ți le dau şi pe acelea.

Vorbiseră până atunci despre Tessa, apoi Meg, căreia Ham îi dăruise inima lui cuprinzătoare. Justin nu se omora după crichet, dar făcu toate eforturile pentru a părea entuziasmat. În lumina crepusculară, zări un afiş pătat de muşte, ce făcea reclamă Florenței.

— Ham, mai ai serviciul acela de curierat către Turin şi retur? întrebă Justin.

— Bineînțeles, domnule. A fost preluat de altcineva. Ce să faci? Aceiaşi oameni, numai schema s-a umflat nițel.

— Iar tu mai foloseşti cutiile acelea elegante de pălării care au numele firmei pe ele, aşa cum le-am văzut azi-dimineață în camera de valori?

— Sunt ultimele chestii de care am nevoie, dacă vrei să mă crezi.

Justin îşi concentră privirea asupra străzii luminate difuz. „Sunt încă acolo: o femeie masivă, purtând un palton uriaş, şi un bărbat vlăguit având o pălărie cu borurile întoarse în sus şi picioare curbate, amintind de un jocheu ce abia a descălecat, purtând o geacă de schi cu gulerul ridicat până sub nas. Stau şi se holbează la avizierul de la St. Etheldreda de vreo zece minute, cu toate ca, în noaptea asta geroasă de februarie, tot ce au de comunicat se poate memora în zece secunde. Până la urmă tot îți dai seama…”

— Spune, Ham!

— Ia tot ce vrei, bătrâne!

— Tessa avea lichidități pe undeva, prin Italia?

— O grămadă. Vrei să vezi bilanțurile?

— Nu prea țin. Acum sunt toți ai mei?

— Au fost dintotdeauna. Conturi comune, ai uitat? Ce-i al meu e şi-al lui. Am încercat să o fac să se

răzgândească. Mi-a zis să nu-mi mai bat gura degeaba. Aşa era ea.

— Atunci asociatul tău din Turin îmi poate trimite câte ceva, nu? La o bancă sau alta. Oriunde aş fi în străinătate, de pildă.

— Nicio problemă.

— Sau oricărei persoane pe care o împuternicesc, da? Fiind de-ajuns doar paşaportul.

— S-a aranjat, amice! Fă ce vrei cu ei! Dar bucură-te de ei, asta în primul rând.

Jocheul descălecat se întorsese cu spatele la avizier şi se prefăcea că studiază stelele. Femeia solidă îşi consultă ceasul, Justin îşi aduse din nou aminte de pisălogul instructor de la cursul de securitate: „Cei care te urmăresc sunt actori buni. Cel mai greu lucru din lume e să nu faci nimic."

— Am un prieten, Ham. Nu ți-am vorbit niciodată despre el. Peter Paul Atkinson. Am încredere deplină în el.

— Avocat?

— Nici gând. E ziarist la *Daily Telegraph.* Mi-e prieten de pe vremea studenției. Vreau să fie împuternicitul meu în toate problemele. Dacă tu şi oamenii tăi din Turin primiți instrucțiuni din partea lui, aş dori să le tratați ca şi cum ar veni de la mine.

Ham mormăi ceva, apoi îşi frecă vârful nasului:

— Nu se poate proceda chiar aşa, bătrâne. Nu-i de-ajuns să fluturi bagheta fermecată. Trebuie semnătura lui, tot tacâmul. Împuternicire legalizată din partea ta. Cu martori, probabil.

Justin traversă încăperea către locul în care stătea Ham şi-i dădu paşaportul pe numele lui Atkinson.

— Poți copia datele de aici, sugeră el.

Ham întoarse din capul locului ultima filă, unde se afla fotografia şi, fără nicio tresărire detectabilă pe chip, o compară cu trăsăturile lui Justin. Aruncă încă o privire şi citi datele personale. Răsfoi apoi încet paginile presărate cu ştampile.

— A cam călătorit amicul acesta al tău, remarcă el cu un aer flegmatic.

— Şi cred că va mai călători destul...

— O să am nevoie de o semnătură. Nu pot mişca un deget fără ea

— O clipă, şi ți-o dau.

Ham se ridică şi, înapoindu-i paşaportul lui Justin, se deplasă hotărât spre birou. Deschise un sertar şi scoase câteva formulare oficiale şi nişte foi albe. Justin aşeză paşaportul sub lumina lămpii şi simțind privirea extrem de atentă a lui Ham peste umărul său, exersă de câteva ori, după care transferă toate tranzacțiile sale pe numele lui Peter Paul Atkinson, prin grija domnului Hammond Manzini din Londra şi Turin.

— O legalizez eu, îl asigură Ham. Chiar eu.

— Ar mai fi ceva, dacă nu te superi.

— Iisuse!

— Va trebui să-ți scriu.

— Oricând doreşti, bătrâne. Voi fi încântat să păstrăm legătura.

— Dar nu aici. În niciun caz în Anglia. Şi nici la biroul din Turin, te rog. Mi-aduc aminte că ai o sumedenie de mătuşi în Italia. Ar putea vreuna dintre ele să primească scrisori şi să le păstreze în siguranță până treci tu pe la ea?

— Am o mătuşă afurisită care locuieşte la Milano, spuse Ham şi se cutremură.

— Atunci afurisita aia din Milano e tocmai ce ne trebuie. Dă-mi şi mie adresa ei!

* * *

Era miezul nopții în Chelsea. Îmbrăcat cu o bluză şi cu un costum din flanelă, Justin, îndatoritorul funcționar, se aşeză la hidoasa masă de sufragerie de sub candelabrul în stil Arthur şi se apucă din nou de scris. Cu stiloul, pe filă de hârtie A4. Până să se declare mulțumit, rupsese

deja câteva ciorne, dar stilul şi scrisul îi păreau străine:

„Dragă Alison,

Îți rămân recunoscător pentru înțeleptele sugestii pe care mi le-ai dat la întâlnirea din această dimineață. Ministerul şi-a arătat întotdeauna fața umană în momente dificile, iar ziua de astăzi nu a făcut excepție. Am acordat toată atenția propunerii tale şi am discutat îndelung cu avocații Tessei. Se pare că afacerile ei au fost neglijate în ultimele luni şi trebuie să le acord toată atenția cât mai curând. Trebuie rezolvate chestiuni de impozite şi domiciliu, fără a mai vorbi de reglementarea situației din Anglia şi din străinătate. Prin urmare, am socotit că trebuie să mă ocup întâi de aceste probleme şi cred că această sarcină mă va stimula.

Sper de aceea că vei avea răbdare cu mine vreme de o săptămână, după care voi da un răspuns propunerilor tale. Cât priveşte concediul medical, consider că nu este cazul să abuzez inutil de bunăvoința ministerului. Anul acesta nu am beneficiat de concediu şi consider că am dreptul la cinci săptămâni de concediu pentru revenirea de la post, în afară de concediul anual legal. Aş prefera să mă folosesc de drepturile mele înainte de a apela la îngăduința ministerului. Îți mulțumesc încă o dată pentru înțelegere.”

Îngrijorare ipocrită, lipsită de onestitate, socoti el satisfăcut. Justin, funcționarul guvernamental prin naştere, îşi face scrupule dacă se cuvine să-şi ia concediu medical în vreme ce rezolvă afacerile soției sale asasinate. Reveni în hol şi aruncă o nouă privire la geanta din piele care zăcea pe podea, sub masa cu tăblie din marmură. O încuietoare forțată şi devenită inutilizabilă. Cealaltă – lipsă. Conținutul pus la loc cum a dat Dumnezeu. „Ce răi sunteți!” gândi el cu dispreț. Apoi reformulă gândul: „Asta

în cazul în care încercați să mă înspăimântați, şi trebuie să recunoaştem că vă pricepeți foarte bine”. Îşi verifică buzunarele jachetei. „Paşaportul, autentic, pentru a fi folosit când ies din sau intru în Marea Britanie. Bani. Fără cărți de credit.” Cu aerul hotărât al celui care ştie ce face, se apucă să aprindă şi să stingă luminile din casă ca să lase de înțeles că locatarul se culcă.

XI

Muntele se profila posomorât pe cerul înnegurat de februarie care, cutreierat de vânturile perfide de deasupra insulei, devenise un vălmăşag de nori fugari şi stropi de ploaie. Drumul şerpuitor era presărat cu pietriş şi noroi roşiatic, prelins de pe pantele dealurilor îmbibate de apă. În unele porțiuni, arăta ca un tunel alcătuit din ramurile încovoiate ale pinilor, în altele, stătea agățat pe marginea câte unei prăpăstii amețitoare în adâncul căreia, la câteva sute de metri mai jos, se vedeau valurile învolburate ale Mediteranei. Lua câte o curbă şi, lucru de neînțeles, marea se ridica precum un zid în fața lui, pentru ca, apoi, după altă cotitură, apele să recadă în abis. Însă indiferent de cum şerpuia şoseaua, picăturile de ploaie cădeau neostoit şi, când loveau parbrizul, simțea că automobilul de teren se înfioară ca un cal care nu mai este capabil de efort. Iar în tot acest timp, cocoțat pe un deal, vechiul fort Monte Capanne îl veghea continuu, când de la mare înălțime, când de pe o culme ce apărea surprinzător undeva, în dreapta drumului, atrăgându-l mereu înainte, ademenindu-l ca o lumină înşelătoare în noapte.

— Unde naiba o fi? Undeva spre stânga, pot să jur, se tângui el cu voce tare, adresându-se în aceeaşi măsură sieşi şi Tessei.

Ajuns pe o culme, opri precipitat pe marginea şoselei şi, în timp ce încerca să se orienteze făcând un efort de memorie, îşi duse degetele la frunte. Începea deja să aibă gesturile exagerate ale celor singuri. Dedesubt, se vedeau luminile din Portoferraio. În față, peste întinderea mării, se zăreau licăririle din Piombino, aflat pe uscatul continental. Spre stânga şi spre dreapta, erau făgaşele drumului forestier ce pătrundea brutal în pădure. „Într-un asemenea loc au stat ticăloşii în camionul de safari, pândind ca sa te ucidă”, îi explică el în gând Tessei. „Tot acolo şi-au fumat puturoasele țigări Sportsman şi-au

băut berea Whitecap, pândind ca tu şi Arnold să treceţi prin dreptul lor.” Se bărbierise, îşi pieptănase părul şi îmbrăcase o cămaşă curată din bumbac. Îşi simţea faţa înfierbântată şi percepea o pulsaţie în tâmple. Alese drumul din dreapta şi coti. Automobilul de teren trecu repede peste un covor denivelat format din rămurele şi ace de pin. Copacii se traseră în lături, cerul se lumină şi ziua păru să reînvie. Jos, la poalele unui luminiş se vedea un pâlc de ferme vechi. „N-o să le vând şi nici n-o să le dau în arendă vreodată”, aşa mi-ai spus când m-ai adus aici prima oară. „O să le dau unor oameni la care ţin, iar, mai târziu, vom veni să murim aici.”

După ce parcă, Justin porni cu paşi apăsaţi prin iarba umedă către căsuţa cea mai apropiată. Era îngrijită şi scundă, având pereţii văruiţi proaspăt şi acoperişul cu olane vechi de culoare rozalie. Prin ferestrele joase, se vedea licărirea unei lumini. Bătu cu putere în uşă. Ocrotit de pădurea din jur, un vălătuc cuminte de fum, mirosind a lemn, se înălţa din coş drept spre cerul dominat de lumina înserării, pentru ca apoi, prins de câte o pală de vânt, să fie purtat departe şi dispersat. Câteva mierle zgribulite zburătăceau de colo-colo, certându-se. Uşa se deschise şi o ţărancă purtând pe cap o broboadă în culori stridente scoase un strigăt de durere, îşi lăsă capul în pământ şi şopti ceva într-o limbă pe care Justin nici nu se aştepta s-o priceapă. Fără să-şi ridice capul, stând alături de el, femeia îi luă mâna între palmele ei şi şi-o apăsă pe rând pe fiecare obraz, după care îi sărută pios degetul mare.

— Unde e Guido? întrebă el în italiană, în timp ce o urma în casă.

Ea deschise o uşa şi i-l arătă. Guido stătea la o masă lungă, aşezată sub o cruce din lemn: un copil de doisprezece ani arătând ca un bătrân încovoiat de ani, abia respirând, străveziu de slab, cu faţa palidă şi cu ochi de animal hăituit. Mâinile uscate i se odihneau inerte pe tăblia mesei şi cum nu se vedea niciun obiect în

apropierea lor, era greu de imaginat ce făcea copilul înaintea intrării lui Justin, stând singur într-o cameră cuprinsă de umbre, cu tavanul jos, traversat de bârne, fără să citească sau să se joace sau să se uite la ceva. Ținându-şi capul prelung aplecat într-o parte şi deschizând gura, Guido îl urmări pe Justin intrând, apoi se ridică şi, slujindu-se de tăblie pentru a se sprijini, porni nesigur spre el şi făcu un salt stângaci pentru a-l îmbrățişa. Apreciase însă greşit distanța şi brațele îi căzură neputincioase pe lângă trup, dar Justin reuşi să-l cuprindă la timp, ca să nu se prăbuşească.

— Vrea să moară, la fel ca taică-său şi *signora,* se tângui mama. „Toți oamenii buni au ajuns în rai", aşa-mi zice. „Cei răi rămân pe pământ." Sunt eu o femeie rea? Sau sunteți dumneavoastră un om rău? Oare, *signora* ne-a adus din Albania, apoi i-a plătit tratamentul la Milano şi ne-a dat casa asta doar ca să murim de durere după ce s-a prăpădit?

Guido îşi ascunse între palme fața golită de expresie.

— Una-două leşină, apoi se aşază în pat şi doarme. Nu vrea să mai mănânce, nu-şi ia medicamentele. Refuză să meargă la şcoală. Azi-dimineață, după ce a ieşit să se spele, i-am încuiat uşa de la dormitor şi am ascuns cheia.

— Iar acesta e cel mai bun medicament, rosti Justin calm, nedezlipindu-şi ochii de la Guido.

Clătinând din cap, femeia se îndreptă către bucătărie, apoi se auzi zdrăngănit de tigăi şi clinchetul unui ceainic. Justin îl conduse pe Guido înapoi la masă şi se aşeză alături de el.

— Guido, mă asculți? îl întrebă el în italiană.

Guido închise ochii drept răspuns.

— Totul va rămâne întocmai cum a fost şi până acum, spuse el cu glas ferm. Taxele şcolare, doctorul, spitalul, medicamentele, tot ce este necesar pentru a te însănătoşi. Chiria, alimentele, taxele pentru universitate, când îi va sosi vremea. O să facem tot ce a plănuit ea pentru tine, exact cum a zis ea. Doar nu-i putem nesocoti dorințele,

aşa-i?

Cu ochii în pământ, Guido continuă să rămână pe gânduri până să încuviințeze cam fără chef, dând din cap: „Nu, nu putem încălca dorința ei”, recunoscu el.

— Mai joci şah? Vrei să facem o partidă?

O nouă clătinare a capului, de astă dată rezervată: „Nu se cade să pătăm amintirea doamnei jucând şah”.

Justin îl luă pe Guido de mână şi i-o reținu o clipă. Apoi o scutură uşurel, aşteptând o licărire de zâmbet.

— Ia zi, ce faci atunci când nu te pregăteşti să mori? îl întrebă el în engleză. Ai citit cărțile pe care ți le-am trimis noi? Cred c-ai ajuns deja specialist în Sherlock Holmes.

— Domnul Holmes e un detectiv nemaipomenit, răspunse el tot în engleză, dar fără a zâmbi.

— Şi în ce stare mai e computerul pe care ți l-a dat *signora?* îl întrebă Justin, revenind la limba italiană. Tessa zicea că eşti o mare stea. Un adevărat geniu, după spusele ei. Vă transmiteați e-mail-uri ca nişte amorezi. Devenisem aproape gelos. Guido, să nu-mi spui că ți-ai abandonat computerul.

Întrebarea declanşă o izbucnire de supărare dinspre bucătărie.

— Ba l-a abandonat! A renunțat la toate! Avea obiceiul să stea tot timpul în fața lui, țac-țac-țac! Şi iar țac-țac. „O să rămâi fără ochi”, îi ziceam eu, „o să ți se facă rău stând atâta vreme concentrat.” Dar acum, nimic. Până şi computerul trebuie să moară.

Încă ținându-l pe Guido de mână, Iustin îl privi intens în ochii pe care şi-i ferea de ai lui.

— Adevărat? îl întrebă el.

Aşa era.

— Dar e de neiertat, Guido. O adevărată risipă de talent, protestă Justin când observă că pe fața lui Guido mijise o umbră de zâmbet. Specia umană are mare nevoie de minți deştepte ca a ta. Înțelegi?

— Oarecum.

— Aşa, ți-aduci aminte de computerul doamnei Tessa,

acela pe care ți-a dat primele lecții?

Sigur că-şi aducea aminte – cu un aer de superioritate, dacă nu chiar cu îngâmfare.

— Ai dreptate, am înțeles că nu-i la fel de tare ca al tău. Al tău e mai nou cu câțiva ani, de aceea e mai deştept. Corect?

— Da. Cât se poate de corect.

Iar zâmbetul se înfiripă mai curajos.

— Ei bine, Guido, spre deosebire de tine, eu sunt un nepriceput, nici pe computerul ei nu ştiu să lucrez. Iar necazul e că *signora* Tessa a lăsat o grămadă de mesaje pe el, unele pentru mine, iar eu mă tem de moarte să nu le pierd. Pe de altă parte, cred că ea ar dori ca tu să fii cel care face tot posibilul ca eu să nu pierd mesajele acestea. Înțelegi? Fiindcă ținea foarte mult să aibă un fiu ca tine. La fel şi eu. Problema e: vrei să mergi cu mine la vilă şi să mă ajuți să citesc ce se află pe laptopul ei?

— Mai ai imprimanta?

— Da.

— Dar disk-drive-ul?

— Şi pe acela.

— CD drive-ul? Modemul?

— Inclusiv manualul de utilizare. Plus transformatoarele. Şi cablurile şi adaptorul. Dar tot nepriceput am rămas, iar dacă există riscul de a strica ceva, sigur aşa se va întâmpla.

Guido se ridicase deja în picioare, însă Justin îl trase înapoi spre masă.

— Nu în seara asta. La noapte, o să dormi, iar mâine dimineață, dacă ai chef, vin eu şi te iau cu jeepul la vilă, dar, după aceea, va trebui să mergi la şcoală. Ne-am înțeles?

— Da

— Sunteți tare ostenit, *signor* Justin, murmură mama lui Guido în timp ce-i aşeza cafeaua în față. Atâta durere face rău la inimă.

* * *

Se afla pe insulă de două nopți şi două zile, dar dacă cineva i-ar fi dovedit că se scursese o săptămână, nu s-ar fi arătat deloc surprins. Traversase Canalul Mânecii până la Bologna cu feribotul, îşi cumpărase un bilet cu bani gheață, iar undeva, pe drum, luase un al doilea bilet cu o altă destinație, cu mult înainte ca primul să fie folosit pentru ruta întreagă. Din câte îşi amintea, prezentase paşaportul doar o dată, şi atunci dintr-o mişcare, când trecuse din Elveția în Italia, mergând pe un drum foarte abrupt şi frumos, ce şerpuia pe marginea prăpăstiilor. Şi folosise propriul paşaport. Şi de acest lucru era sigur. Respectând cu sfințenie instrucțiunile date de Lesley, preferase să trimită dinainte paşaportul pe numele de Atkinson, prin intermediul lui Ham, decât să fie prins cu două paşapoarte asupra lui. Dar cât privea numele prăpăstiilor sau al trenului nu mai ținea minte – pentru asta ar trebui să studieze harta şi să ghicească în ce oraş se urcase în vagon.

Tessa călătorise alături de el o bună bucată de drum, şi, din când în când, se amuzaseră spunându-şi unul altuia câte o glumă bună – iar asta de obicei după vreo replică plină de tristețe sau lipsită de sens dată de Tessa, cu vocea scăzută. În alte câteva situații dezgropaseră amintiri, stând umăr lângă umăr, cu capetele rezemate de spetează şi ținând ochii închişi ca un cuplu de bătrâni, după care ea îl părăsise iarăşi pe neaşteptate, iar durerea provocată de suferință îl copleşise ca un cancer pe care îl ştia mereu prezent, iar Justin Quayle îşi jelise soția moartă cu o intensitate ce depăşea cele mai negre momente petrecute în subsolul casei Gloriei sau ceremonia de înmormântare din Lagata, la morgă sau la ultimul etaj al clădirii de la numărul 4.

Trezindu-se pe peronul gării din Turin, îşi luase o cameră hotel pentru a se schimba şi a se spăla, apoi, dintr-un magazin de obiecte folosite, cumpărase două

valize din pânză, care să nu atragă atenția, ca să pună în ele hârtiile şi obiectele pe care ajunsese să le considere drept adevărate relicve rămase de la ea. „A, bineînțeles, *signor* Justin", îl asigurase tânărul avocat în costum negru, moştenitor al unei jumătăți din firma Manzini, folosind expresii de simpatie care se dovediseră cu atât mai dureroase, cu cât erau sincere. Cutiile de pălării sosiseră în siguranță şi la timp, însoțite de ordine din partea lui Ham de a fi predate cu numerele 5 şi 6 *nedeschise,* numai lui Justin *în persoană* – iar dacă exista ceva, *absolut orice,* pe care tânărul îl putea face, de natură juridică, profesională sau de *orice alt fel,* atunci se înțelegea de la sine că fidelitatea față de familia Manzini nu se încheia prin moartea tragică a doamnei etc. Ah, şi bineînțeles că mai era vorba de bani, adăugase el cu un aer disprețuitor – şi-i înmână lui Justin, pe semnătură, cincizeci de mii de dolari pe care îi şi numără. După aceea, Justin se retrăsese îl intimitatea unei săli de protocol, unde transferă relicvele Tessei şi paşaportul domnului Atkinson în noul lor adăpost oferit de valizele din pânză şi, curând după aceea, luase un taxi până la Piombino unde, grație unui noroc neaşteptat, ajunsese la vreme pentru a se caza într-un hotel respingător, cu multe etaje, numit vapor, care se îndrepta spre Portoferraio, de pe insula Elba.

Aşezat cât de departe putea de televizorul cu ecranul de dimensiuni impresionante, singurul oaspete din sufrageria uriaşă cu autoservire de pe puntea numărul 6 şi având valizele de o parte şi de alta a scaunului, Justin înghiți, fără să ia aminte la ordine, cu salată din fructe de mare, o baghetă cu salam şi jumătate de sticlă de vin roşu din cale afară de prost. Când vasul trase la dana din Portoferraio, se simți lovit de o senzație cunoscută de imponderabilitate, când îşi croi drum prin pântecele prost iluminat al vasului, unde se afla parcarea camioanelor, în vreme ce şoferii necioplîți ambalau motoarele sau porneau de-a dreptul spre el, silindu-l să se lipească,

împreună cu valizele, de pereții din metal ai navei, spre distracția hamalilor fără treabă care stăteau şi se uitau.

Se lăsase înserarea şi, fiind miezul iernii, frigul devenise pătrunzător când, tremurând şi înfuriat, coborâse pe chei, iar puținii pietoni se mişcau cu o grabă neobişnuită. Temându-se să nu fie recunoscut sau, chiar mai rău, compătimit, cu pălăria trasă mult pe frunte, îşi târî valizele până la cel mai apropiat taxi care aştepta un client şi constată uşurat că fața şoferului îi era necunoscută. În cursul călătoriei care dură douăzeci de minute omul îl întrebă dacă e german, iar Justin îi răspunse că era suedez. Răspunsul dat fără să stea prea mult pe gânduri îi veni în ajutor, fiindcă îl scuti să mai răspundă altor întrebări.

Vila Manzini se profila lipită de țărmul nordic al insulei. Vântul bătea necruțător dinspre mare, zbuciumând palmierii, biciuind zidurile din piatră, izbind obloanele şi olanele şi făcând clădirile anexe să scârțâie ca nişte funii îmbătrânite. Singur în lumina nesigură a lunii, Justin rămase nemişcat în locul unde coborâse din taxi, la intrarea în curtea pavată cu dale, în care se găseau pompa de apă şi presa de stors măsline, vechi de când lumea, şi aşteptă ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul. Vila se înălța dominatoare chiar în fața lui. Cele două şiruri de plopi, plantați de bunicul Tessei, se întindeau ca un hotar de la uşa principală până la marginea mării. Rând pe rând, Justin desluşi locuințele servitorilor, scările din piatră, stâlpii porților şi porțiunile neclare ale zidăriei de pe vremea romanilor. Nu observă nicio lumină arzând. Administratorul proprietății se afla la Napoli, după spusele lui Ham, umblând creanga împreună cu logodnica lui. Întreținerea casei fusese încredințată unei perechi de austriece rătăcitoare care se prezentau drept pictorițe şi fuseseră cazate în capela nefolosită de la celălalt capăt al proprietății. Casele destinate celor doi muncitori, transformate de mama Tessei, *dottoressa,* un titlu preferat pe insulă celui de

contessa, şi denumite Romeo şi Julieta de dragul turiştilor nemţi, se aflau în îngrijirea unei agenţii imobiliare din Frankfurt.

„Aşadar, bun venit acasă”, îi spuse el Tessei, pentru cazul în care, după o călătorie atât de lungă şi ocolitoare, ea nu şi-ar fi dat seama imediat unde se afla.

Cheile vilei se păstrau pe ieşitura din interiorul pardoselii de lemn a pompei de apă. „Întâi scoţi capacul, scumpule, uite aşa. Apoi braţul înăuntru şi, dacă ai noroc, le scoţi. Apoi descui uşa principală şi-ţi duci mireasa în dormitor şi faci dragoste cu ea uite aşa.” Însă el n-o duse în dormitor, ştia un loc mai potrivit. Ridicând încă o dată valizele din pânză, porni să traverseze curtea. După ce făcu primii paşi, luna îi veni în ajutor ridicându-se dintre nori, luminându-i calea şi croind dâre alburii printre plopi. Când ajunse în colţul cel mai îndepărtat al curţii urmă o alee îngustă, ce amintea de o stradă lăturalnică din vechea Romă, ce ducea spre o uşă din lemn de măslin pe care fusese sculptată albina heraldică a lui Napoleon – aşa glăsuia legenda familiei – a marelui bărbat care, apreciind harul conversaţiei, dar chiar şi mai mult vinul bunicului Tessei, devenise un oaspete obişnuit al vilei în cursul celor zece luni agitate de exil.

Justin alese cheia cea mai mare şi o răsuci în broască. Uşa gemu, dar cedă. „Aici ne număram banii, îi zice ea cu asprime, luându-şi în serios rolurile de moştenitoare a familiei Manzini, de mireasă şi, totodată, de ghid de călătorie. Astăzi minunatele măsline Manzini sunt transportate la Piombino pentru a fi stoarse ca oricare altele. Dar pe vremea mamei mele, *dottoressa,* încăperea asta încă era Sfânta Sfintelor. Aici ţineau evidenţa uleiului, chiup cu chiup, după care era pus la păstrare ca o comoară la o temperatura constantă în *cantina* de la subsol. Tot aici era, dar văd că nu eşti atent.”

„Asta pentru că facem dragoste.”

„Eşti soţul meu şi fac dragoste cu tine oricând vreau. Te rog să fii foarte atent! În camera asta se număra plata

săptămânală care îi era înmânată fiecărui țăran, se semna, de obicei cu o cruce, într-un registru mai gros decât Cartea Judecății de Apoi.

„Tessa, nu pot...”

„Ce anume nu poți? Ba sigur poți. Ai resurse pe care nu ți le cunoşti. Tot aici primeam grupurile înlănțuite de deținuți pe viață venind de la casa de corecție aflată tocmai de cealaltă parte a insulei. De aceea există gaura aceea în uşă. De aceea sunt acele inele de fier din ziduri; acolo deținuții erau țintuiți când aşteptau să fie duşi la plantațiile de măslini. Nu eşti mândru de mine? O descendentă a stăpânilor de sclavi?”

„Nespus.”

„Atunci de ce încui uşa? Sunt cumva sclava ta?”

Camera pentru ulei, joasă şi traversată de căpriori, avea ferestrele plasate prea sus pentru ochii iscoditori, indiferent dacă era vorba de numărarea banilor, de deținuții înlănțuiți sau de doi proaspăt căsătoriți care făceau dragoste pe îndelete pe sofaua din piele aşezată elegant de-a lungul peretelui dinspre mare. De formă pătrată, tăblia mesei de numărat bani era netedă. În spatele ei, în firide cu arcade, se găseau două bancuri pentru tâmplărie. Justin trebui să-şi încordeze toate puterile pentru a le târî pe pardoseala de piatră şi să le aşeze ca prelungiri ale mesei. Pe pervazul de deasupra uşii, trona un şir de sticle vechi şterpelite de pe proprietate. Le coborî, le şterse pe rând cu batista, după care le aşeză pe masă pentru a le folosi drept prespapier. Timpul încremenise. Nu simțea nici foamea, nici setea, nici nevoia de a dormi. Aşezând câte o valiză pe fiecare dintre bancurile de lucru, scoase cele două pachete cu obiectele la care ținea cel mai mult şi le depuse grijuliu pe masa de numărat, exact în mijlocul ei, ca nu cumva, de durere sau din nebunie, acestora să nu le vină ideea de a se azvârli dincolo de margine. Cu mişcări precaute, începu să desfacă primul pachet, obiect după obiect – halatul ei din bumbac, haina din lână de angora, cel

purtat în preziua plecării către Lokichoggio, bluza din mătase, încă reținând parfumul ei în jurul gulerului – după care ajunse să strângă în mâini cel mai prețuit lucru, încă învelit: o casetă zveltă de culoare cenuşie de treizeci pe douăzeci şi cinci de centimetri pe capacul căreia se aflau însemnele producătorului său japonez. Nu se deteriorase în timpul zilelor şi nopților cumplite de călătorie solitară. Din cel de-al doilea pachet scoase accesoriile. După ce termină, transportă cu delicatețe întregul ansamblu, bucată cu bucată, până la pupitrul vechi din lemn de pin din celălalt capăt al încăperii.

— Mai târziu, îi promise el cu voce tare. Ai răbdare, femeie!

Respirând mai uşurat, scoase dintre bagajele proprii aparatul de radio cu ceas deşteptător şi îşi făcu de lucru cu el până ce găsi pe lungimea de undă locală a serviciului de ştiri al B.B.C. Pe toată durata călătoriei ținuse să fie la curent în privința căutărilor infructuoase pentru descoperirea lui Arnold. Reglă aparatul să pornească automat la începerea următorului buletin de ştiri şi-şi îndreptă atenția asupra maldărelor de toate formele şi dimensiunile de scrisori, dosare, tăieturi din ziare, pagini tipărite la imprimantă şi suluri de documente oficiale, de felul celor care, în altă viață, reprezentaseră salvarea sa din fața realității. Dar nu astă-seară, în niciun caz. Aceste hârtii nu îi ofereau refugiu față de nimic, fie că era vorba de dosarele polițieneşti întocmite de Lesley, de evidențele lui Ham privind solicitările imperioase ale Tessei sau de propriile teancuri, atent ordonate: scrisori, studii, tăieturi din ziare, texte medicale şi cu profil farmaceutic, mesaje pentru uz propriu, pe care le plasa pe avizierul din camera ei sau de notațiile febrile făcute în spital, recuperate de Rob şi Lesley din ascunzătoarea aflată în apartamentul lui Arnold Bluhm. Radioul porni singur. Justin înălță capul şi ascultă. Prezentatorul nu avea nimic de spus în legătură cu dispărutul Arnold Bluhm, doctor, principalul

suspect de uciderea Tessei Quayle, soția ataşatului britanic. Odată ritualul încheiat, Justin se apucă să caute prin hârtiile Tessei până găsi obiectul pe care hotărâse să-l păstreze asupra sa pe tot parcursul căutărilor. Îl adusese din spital: era *singurul lucru al Wanzei pe care uitaseră să-l ia cu ei.* Ea îl recuperase dintr-un coş de gunoi negolit, aflat alături de patul gol al negresei. Zile şi nopți după revenirea acasă, acesta rămăsese pe biroul ei ca o instanță acuzatoare; era o cutiuță din carton negru cu roşu, de doisprezece pe opt centimetri, goală. De acolo, ajunsese în sertarul din mijloc, unde Justin o găsise în căutarea febrilă prin lucrurile ei. Nicidecum uitată sau nedorită. Mai curând, surghiunită, turtită, împinsă deoparte când ea se dedicase altor probleme mai presante. Numele Dypraxa, formând o bandă continuă, imprimat pe toate cele patru laturi, şi prospectul dinăuntru, conținând indicații şi contraindicații. Şi trei albinuțe aurii şi jucăuşe, alcătuind o formație în săgeată pe capac. După ce o deschise şi o restaură la forma ei inițială, Justin o aşeză pe mijlocul unui raft exact în fața lui. „Cu cele trei albine ale lui, Kenny K. Se crede Napoleon”, îi şoptise ea febrilă. „Iar înțepătura lor e ucigătoare, ştiai asta?” „Nu, scumpo, nu ştiam. Acum culcă-te.”

* * *

Să citească. Să călătorească.

Să tempereze iureşul gândurilor. Să fie cu simțurile treze.

Să atace fulgerător şi totuşi să rămână neclintit, să fie răbdător ca un sfânt şi spontan ca un copil.

Justin nu tânjise niciodată atât de mult să afle. Nu mai avea vreme să se pregătească. De la moartea Tessei se pregătise zi şi noapte. Ascunsese asta, dar se pregătise. În subsolul înfiorător al Gloriei, numai asta făcuse. În discuțiile cu poliția, când, în unele clipe, reținerea se

dovedise aproape insuportabilă, într-un cotlon treaz al minții, se pregătise. În cursul interminabilului zbor spre casă, în biroul lui Alison Landsbury, la clubul lui Pellegrin, în biroul lui Ham şi la numărul 4, în vreme ce o mie de alte lucruri i se vânturau prin minte, procedase la fel. Acum trebuia să facă marele salt direct în miezul lumii ei secrete. Pentru a recunoaşte fiecare semn şi bornă de-a lungul călătoriei ei. Pentru a-şi anula propria identitate şi a o reînvia pe a ei, ucigându-l pe Justin şi readucând-o la viață pe Tessa.

De unde să înceapă?

De oriunde!

Ce cale să urmeze?

Pe toate!

Funcționarul din el era în aşteptarea următoarei numiri. Îmboldit de nerăbdarea Tessei, Justin înceta să mai dea socoteală altcuiva, cu excepția ei. Dacă ea se arătase uneori dezordonată, la fel va fi şi el. Unde se dovedise meticuloasă, va aplica supus metoda ei. Acolo unde ea făcea un salt urmându-şi intuiția, el o va lua de mână şi vor face săritura împreună. Îi era foame? Dacă Tessei nu-i era foame, atunci nici lui nu-i era. Se simțea obosit? Dacă Tessa putea sta jumătate din noapte în halat, ghemuită la birou, atunci Justin era în stare să rămână treaz toată noaptea, la fel şi în următoarea zi, şi chiar în noaptea ce urma!

Odată, smulgându-se de la masa de lucru, făcu o tură până în bucătăria vilei, revenind cu salam, măsline, pâine, *reggiano* şi apă îmbuteliată. Cu altă ocazie – în amurg sau în zori de zi? – avu senzația că revede lumina cenuşie: ajunsese la mijlocul jurnalului ținut de Tessa în vremea spitalizării, marcând vizitele lui Lorbeer şi ale acoliților lui la căpătâiul Wanzei. Se trezi rătăcind prin grădina înconjurată de ziduri. Aici, sub privirea îmbietoare a Tessei, Justin plantase lupin pentru nuntă, trandafiri pentru nuntă şi, bineînțeles, frezii, din iubire pentru ea. Acum buruienile îi ajungeau până la genunchi,

udându-i pantalonii. Doar un trandafir era înflorit. Amintindu-şi că lăsase uşa camerei pentru ulei deschisă, traversă într-un suflet curtea pavată ca să descopere că era bine încuiată şi că avea cheia în buzunarul hainei.

* * *

Extras din *Financial Times:*

„Trei Albine harnice

Se zvoneşte că abilul om de lume Kenneth K. Curtiss de la ThreeBees, companie cu mari afaceri în țările lumii a treia, intenționează să realizeze un impetuos mariaj de conveniență cu gigantul farmaceutic elvețiano-canadian Karel Vita Hudson. Va apărea K.V.H. în fața altarului? Este ThreeBees capabilă să se ridice la înălțime cu zestrea sa? Răspunsul este *da* şi iar *da,* atâta vreme cât jocul farmaceutic al lui Kenneth K. dă roade. În cadrul unui contract ce este apreciat fără precedent în secreta şi impresionant de profitabila lume a produselor farmaceutice, ThreeBees Nairobi urmează să preia un sfert din costurile de cercetare şi dezvoltare, evaluate la 500 de milioane de lire sterline, pentru DYPRAXA, medicamentul-minune anti-TBC, recent creat, în schimbul drepturilor de distribuție şi vânzare în întreaga Africă şi o parte nedeclarată din profiturile realizate pe plan mondial…

Purtătoarea de cuvânt a companiei ThreeBees, cu sediul în Nairobi, Vivian Eber, anunță triumful cu o oarecare reținere: «Această decizie este sclipitoare, caracteristică pentru Kenny K. Reprezintă un act umanitar, favorabil pentru companie, profitabil pentru acționari, benefic pentru Africa. DYPRAXA se administrează la fel de uşor ca şi o bomboană Smartie. ThreeBees se va situa în fruntea luptei împotriva

înfricoşătoarelor apariţii de noi germeni de TBC în întreaga lume.»

Preşedintele K.V.H., Dieter Korn, aflat seara trecută la Basel, a dat o declaraţie care reflectă fidel optimismul exprimat de Eber: «DYPRAXA transformă şase sau opt luni de tratament chinuitor şi intens într-un mic efort de a înghiţi douăsprezece pastile. Considerăm că specialiştii de la ThreeBees sunt oamenii cei mai potriviţi pentru a lansa DYPRAXA în Africa»"

Bilet scris de mână, Tessa către Bluhm, probabil recuperat din apartamentul lui Arnold:

„Arnold, iubitule:

Nu m-ai crezut când ţi-am spus că oamenii de la K.V.H. sunt nişte nemernici. Am verificat. Aşa e. Acum doi ani au fost acuzaţi de poluarea unei jumătăţi din Florida, unde li s-au acordat «facilităţi» uriaşe şi au scăpat plătind jumătate din amendă. Probele indubitabile prezentate de avocaţi au demonstrat că K.V.H. a depăşit cota permisă de emisii toxice cu nouă sute la sută, poluând rezervaţii naturale, zone inundabile, râuri şi plaje şi, probabil, laptele. K.V.H. a făcut un serviciu similar populaţiei din India, unde se presupune că două sute de copii din regiunea Madras au decedat din motive asemănătoare. Cazul va fi judecat de un tribunal indian peste vreo cincisprezece ani sau mai bine dacă oamenii K.V.H. continuă să dea bani cui trebuie. Se bucură, de asemenea, de faima de a fi în fruntea campaniei umanitare organizate de industria farmaceutică pentru a prelungi viaţa patentelor proprii în interesul miliardarilor albi suferinzi. Noapte bună, dragule! Să nu mai pui la îndoială vorbele mele! Sunt inocentă. La fel şi tu.

T."

Extras din pagina financiară a ziarului *Guardian,* Londra:

„Albine fericite

> Creşterea spectaculoasă (40% în decurs de douăsprezece săptămâni) a valorii acţiunilor ThreeBees Nairobi reflectă încrederea crescută a pieţei faţă de recent dobândita franşiză pe întreaga Africă pentru tratamentul ieftin şi revoluţionar al TBC-ului multirezistent cu ajutorul medicamentului DYPRAXA. Aflat la locuinţa sa din Monaco, Kenneth K. Curtiss, directorul executiv al companiei ThreeBees, a afirmat: «Ce e bun pentru ThreeBees e bun şi pentru Africa. Iar ce e bun pentru Africa este bun pentru Europa, America şi restul lumii.»”

Mai era o mapă separată pe care Tessa a scris de mână HIPPO, conţinând aproximativ patruzeci de mesaje schimbate, întâi prin scrisori, apoi prin e-mail-uri, între Tessa şi o femeie pe nume Birgit, care lucrează la o organizaţie denumită Hippo, finanţată din surse independente şi care se ocupă de supravegherea produselor farmaceutice, având sediul în Bielefeld, un orăşel din nordul Germaniei. Logo-ul de pe antetul hârtiei de scrisori precizează că organizaţia îşi datorează numele medicului grec Hippocrate, născut în jurul anului 460 î.Hr., al cărui jurământ este rostit azi de toţi doctorii. Corespondenţa începe pe un ton oficial, dar imediat ce mesajele e-mail devin mai consistente, devine mai prietenos. Marile firme capătă imediat porecle. K.V.H. devine „Uriaşul”, Dypraxa se transformă în „Pilula”, Lorbeer se transformă în „Făuritorul de Aur”. Cea care o informează pe Birgit în legătură cu activităţile companiei Karel Vita Hudson devine „Amica noastră”, iar această prietenă trebuie ocrotită în orice împrejurare, întrucât „ceea ce ne spune ea încalcă legea elveţiană”.

Un mesaj transmis prin poşta electronică şi scos la imprimantă, trimis Tessei de Birgit:

„...Pentru cei doi doctori ai săi, Emrich şi Kovacs, Făuritorul de Aur a înfiinţat o companie cu sediul în Insula Man, poate chiar două, fiindcă ne aflăm încă în plin comunism. Amicul nostru spune că L. a înfiinţat companiile pe numele lui, pentru ca femeile să nu dea de belea cu autorităţile. De atunci încoace e mare gâlceavă între femei. Pe teme de ştiinţă, dar şi personale. Nimeni de la Uriaş nu are voie să ştie amănunte. Emrich a emigrat în Canada acum un an. Kovacs a rămas în Europa, mai mult pe la Basel. Maşinuţa-elefant pe care i-ai trimis-o lui Carl l-a făcut să înnebunească, de fericire, iar acum face ca un elefant în fiecare dimineaţă ca să mă anunţe că s-a trezit.”

E-mail la imprimantă, trimis Tessei de Birgit:

„Uite alte câteva poveşti despre Pilulă. Acum cinci ani, când Făuritorul de Aur căuta finanţare pentru «molecula femeilor», totul i-a mers ca uns. A încercat să convingă nişte mari companii farmaceutice să-l sponsorizeze, dar acestea s-au opus cu hotărâre fiindcă nu vedeau ce profituri ar putea obţine. Problema cu săracii rămâne mereu aceeaşi: n-au suficient de mulţi bani să cumpere medicamente scumpe! Uriaşul a apărut târziu şi abia după studierea îndelungată a pieţei. Amica noastră afirmă că au fost foarte isteţi când au făcut afacerea cu B.B.B. A fost o lovitură de maestru, să vândă sărmana Africă şi să păstreze lumea bogată pentru ei! Planul e foarte simplu, sincronizarea – perfectă. Se referă la testarea pilulei în Africa timp de doi-trei ani, timp în care K. V.H. îşi face socoteli că TBC-ul va deveni o MARE PROBLEMA în Occident. De asemenea, peste trei ani

B.B.B. Va fi atât de compromisă financiar, încât Uriaşul va putea s-o cumpere aproape pe degeaba! De aceea, potrivit Amicei noastre, B.B.B. au încălecat calul de-a-ndoaselea, iar Uriaşul s-a ales cu biciul. Carl a adormit lângă mine. Dragă Tessa, sper foarte mult ca bebeluşul tău să fie la fel de frumos ca şi Carl. Are să fie un mare luptător, la fel ca mama lui, sunt convinsă! Ciao, B.”

Un ultim mesaj în dosarul corespondenței Birgit Tessa:

„Prietena noastră anunță mişcări petrecute în mare secret la Uriaş în legătură cu B.B.B. şi Africa. Se poate ca tu să fi stârnit un cuib de viespi? Kovacs o să zboare în taină la Nairobi, unde Făuritorul de Aur o aşteaptă. Toată lumea spune lucruri urâte despre *die schöne* Lara. O trădătoare, o jigodie etc. Cum se face că o campanie în care nu se întâmpla mai nimic să intre într-o asemenea agitație, aşa peste noapte?! Ai grijă de tine, Tessa! Cred că eşti puțin cam *waghalsig,* dar e târziu, iar cu cunoştințele mele de engleză nu pot traduce cuvântul, aşa că, mai bine, îl rogi pe soțul tău să ți-l traducă! B.

P.S. Vino curând la Bielefeld, Tessa! E un orăşel foarte discret care îți va plăcea

B.”

* * *

E seară. Fiind gravidă, Tessa se mişcă greoi. Se plimbă încoace şi încolo prin sufrageria casei din Nairobi, se aşază, apoi iar se ridică. Arnold i-a spus că nu trebuie să meargă la Kibera decât după ce naşte. Până şi şederea în fața laptopului a devenit o corvoadă pentru ea. După cinci minute în fața lui, simte că trebuie din nou să umble. Justin a sosit acasă mai devreme ca să-i țină de urât în chinurile facerii.

— Cine sau ce este un *waghalsig?* îl întreabă ea imediat ce îl vede trecând pragul casei.

— Ce anume?

Ea pronunță cuvântul ca în engleză dinadins, astfel că Justin nu pricepe nimic. Până la urmă, trebuie să i-l spună de încă două ori, după care lui Justin îi cade fisa.

— Imprudent, îi răspunde Justin precaut. Cutezător până la nechibzuință. De ce?

— Sunt eu *waghalsig?*

— Nici gând! Imposibil!

— Tocmai mi-a spus cineva că aşa aş fi, de aceea. Chiar sunt în stare de acte de cutezanță în starea asta.

— Să nu-ți închipui aşa ceva! îi răspunde Justin cu sinceritate şi, în acelaşi timp, izbucnesc în râs amândoi.

* * *

Scrisoare din partea domnilor Oakey, Oakey & Farmeloe, avocați din Londra, Nairobi şi Hong Kong pentru doamna T. Abbott, sosită la căsuța poştală din Nairobi:

> „Stimată doamnă Abbott,
>
> Intervenim în numele companiei ThreeBees din Nairobi, care ne-a transmis câteva dintre scrisorile dumneavoastră, adresate personal lui *sir* Kenneth Curtiss, director executiv al sus-numitei companii şi altor directori şi funcționari din consiliul de conducere.
>
> Dorim să vă informăm că produsul la care faceți referire a trecut toate testele clinice impuse, multe dintre ele desfăşurate la standarde superioare celor prevăzute de reglementările naționale şi internaționale. Aşa cum bine afumați, produsul a fost testat şi brevetat în Germania, Polonia şi Rusia. La solicitarea autorităților kenyene din domeniul sănătății, această brevetare a fost verificată în mod independent de

Organizația Mondială a Sănătății, iar o copie a acestui certificat este anexată prezentei scrisori.

Drept urmare, ne vedem obligați să vă prevenim că orice interpretări lansate de dumneavoastră sau de asociații dumneavoastră în această chestiune, fie direct la adresa companiei ThreeBees, fie a altor persoane, va fi tratată drept un act nejustificat ce dovedeşte rea intenție şi aduce atingere reputației acestui produs extrem de prestigios, precum şi bunului renume şi poziției pe piață a distribuitorilor săi, compania ThreeBees. În această situație, am primit instrucțiuni precise să declanşăm proceduri legale hotărâte fără a ne mai consulta cu clienții noştri.

Cu respect,
Al dumneavoastră...”

* * *

— Bătrâne, aş vrea să schimbăm câteva cuvinte, dacă nu te superi.

Cel care i se adresează e Tim Donohue. Amicul e chiar Justin, în mintea căruia se derulează toată scena. Prin consens general, jocul de Monopoly s-a întrerupt pentru moment deoarece fiii lui Woodrow se grăbesc, riscând să întârzie la lecția de karate, iar Gloria s-a ridicat să aducă ceva de băut de la bucătărie. Cu un aer de om sâcâit, Woodrow a plecat la Înalta Comisie. Prin urmare, Justin şi Tim au rămas singuri, față în față, la masa de grădină, înconjurați de milioane de jetoane ce imită lirele sterline.

— Te deranjează dacă atac o problemă spinoasă în interesul binelui general? îl întreabă Donohue cu voce scăzută şi reținută care nu răzbate mai departe decât s-ar cuveni.

— Dacă trebuie...

— Neapărat. E vorba de bătălia asta absurdă, amice. Despre cea pe care regretata soție a ta o ducea împotriva

lui Kenny K. L-a încolţit până şi la fermă, sărmanul de el! Telefoane la ore total nepotrivite. Scrisori jignitoare lăsate la clubul lui.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Bineînţeles că nu ştii. Nu-i un subiect tocmai agreabil pentru anumite instituţii. Mai ales că şi poliţia şi-a vârât coada. Fă totul uitat, asta e recomandarea noastră! Nu prezintă nicio importanţă. Trecem cu toţii prin vremuri delicate. Inclusiv *pentru* Kenny.

Apoi ridică vocea.

— Ai rezistat foarte bine acestei încercări. Toată admiraţia noastră neţărmurită pentru el, nu, Gloria?

— Ai făcut eforturi supraomeneşti, nu-i aşa Justin, dragă?

„Recomandarea noastră”, îşi aminteşte Justin, rămas cu privirea fixată asupra scrisorii avocaţilor. „Nu a lui... A altora...”

* * *

Mesaj prin e-mail scos la imprimantă, trimis de Tessa lui Ham:

> „De-aia. Îngerul meu. Spionul meu de la B.B.B. jură că sunt într-un rahat financiar mult mai grav decât se dă de înţeles. Ba spune că pe acolo se zvoneşte că amicul Kenny K. se gândeşte să-şi ipotecheze toate operaţiunile ce nu ţin de domeniul farmaceutic unui obscur sindicat sud-american cu sediul la Bogota! Întrebare: poate întreprinde vânzarea companiei fără să-i anunţe mai întâi pe acţionari? Cât priveşte legea companiilor, stau mai prost decât tine, ceea ce spune multe. Luminează-mă!
>
> Cu multă dragoste, Tess.”

Ham n-a apucat să lămurească lucrurile, chiar dacă ar

fi putut, nici imediat, nici mai târziu, la fel ca şi Justin. Zdroncănitul unei maşini cam vechi ce urca aleea, urmat de tunetul uşii, îl făcu pe Justin să sară în picioare şi, privind prin vizorul ca de celulă, să aibă în ochi fata dolofană a Părintelui Emilio Dell'Oro, preotul paroh, ale cărui trăsături căpătaseră o expresie de îngrijorare. Justin îi deschise uşa.

— Dar ce mai faci, *signor* Justin? făcu preotul, cu un aer teatral, îmbrăţişându-l. De ce trebuie să aflu de la Mario, şoferul de taxi, că soţul înnebunit de durere al doamnei s-a încuiat în cameră şi suferă în singurătate ca un viking? Care-i rostul preotului, pentru numele lui Dumnezeu, dacă nu acela de a ţine companie celor îndureraţi, de a fi ca un părinte pentru fiul aflat la greu?

Justin bolborosi că simţea nevoia de a rămâne singur.

— Ba lucrezi! îl contrazise preotul aruncând o privire peste umărul lui Justin şi văzând mormanele de hârtii împrăştiate prin camera pentru ulei. Până şi acum, în clipe de întristare, îţi serveşti ţara! Nici nu-i de mirare că voi, englezii, aţi avut un imperiu mai mare decât cel al lui Napoleon!

Justin spuse ceva fără noimă, în sensul că activitatea unui diplomat nu se încheie niciodată.

— Ca aceea a unui preot, fiule, la fel! Pentru fiecare suflet care se îndreaptă spre Dumnezeu mai sunt o sută care n-o fac! zise şi se trase mai aproape. Dar signora era credincioasă, *signor* Justin. La fel ca mama ei, *dottoressa,* chiar dacă unii se îndoiau de asta. Cum puteau să-şi astupe urechile faţă de vorbele Domnului când îi iubeau atât de mult pe semenii lor?

În cele din urmă, Justin reuşi să-l smulgă pe preot din pragul uşii şi să-l conducă în salonul vilei aproape îngheţate unde, după ce îl făcu să se aşeze sub frescele jupuite înfăţişând heruvimi cu manifestări sexuale precoce, îl îndulci cu un pahar de vin Manzini, apoi cu încă unul, luând şi el o înghiţitură. Într-un târziu, acceptă asigurările inimosului părinte că Tessa se afla în

siguranță la sânul Domnului şi consimți după o oarecare şovăială să organizeze slujbele de pomenire pentru Tessa la următoarea zi de naştere şi onomastică şi să facă o donație generoasă fondului de restaurare a bisericii şi încă una pentru conservarea superbului castel de pe insulă, o perlă a Italiei medievale, „despre care savanții şi arheologii ne asigură că se va prăbuşi curând dacă, prin milostivirea Domnului, zidurile şi fundațiile nu se refac...” Când îl însoți pe bunul preot până la maşină, Justin dori atât de mult ca acesta să nu mai zăbovească încât acceptă fără să cârtească binecuvântarea lui, numai să se întoarcă mai curând la Tessa.

Ea îl aştepta cu brațele încrucişate.

„Refuz să cred în existenta unui Dumnezeu care îngăduie ca nişte copii nevinovați să sufere.”

„Atunci de ce te-ai căsătorit la biserică?”

„Ca să-i înmoi inima”, îi răspunse ea.

* * *

> „TÂRFĂ. NU MAI SUGE SCULA DOCTORULUI NEGROTEI! ÎNTOARCE-TE LA BĂRBATUL TĂU IMPOTENT ŞI FII CUMINTE! RENUNȚĂ IMEDIAT SĂ-ȚI MAI VÂRI NASUL ÎN TREBURILE NOASTRE! ALTFEL, O SĂ MORI CA O CĂȚEA, IAR ASTA E O PROMISIUNE SOLEMNĂ.”

Fila de hârtie simplă pe care o ținea în mâinile tremurânde nu avea menirea de a înmuia inima nimănui. Mesajul de pe ea era scris cu majuscule groase de culoare neagră, mari de peste un centimetru. Semnătura, nici nu era de mirare, lipsea. Ortografia era impecabilă. Iar efectul asupra lui Justin fu atât de violent, de acuzator, de mistuitor, încât, vreme de câteva secunde, cuprins de spaimă, se năpusti furios asupra ei.

„De ce nu mi-ai spus? De ce nu mi-ai arătat? Sunt soțul tău, presupusul tău apărător, bărbatul tău, cealaltă

jumătate a ta! Renunț! Mă las păgubaş! Va să zică, primeşti o amenințare cu moartea la propria căsuța poştală. O ridici. O citeşti – măcar o dată. Of! Iar apoi, pentru că îmi semeni, o pui deoparte, fiindcă e atât de otrăvită, atât de respingătoare, încât n-o suporți în fața ochilor. Dar o citeşti din nou. Iar şi iar. Până îi cunoşti conținutul pe de rost. Ca şi mine.

Iar apoi ce faci? Îmi telefonezi să-mi spui: «Scumpule, s-a întâmplat ceva oribil, trebuie să vii acasă imediat!»? Te arunci în maşină? Conduci ca o apucată până la Înalta Comisie, fluturi scrisoarea spre mine, mă faci să intru la Porter? Pe naiba! Nimic din toate astea. Ca de obicei, mândria ta e mai presus de orice. Nu-mi arăți scrisoarea, nu-mi spui despre ea, nici n-o arzi. O păstrezi în secret. O clasifici şi o îndosariezi, ascunsă într-un sertar al biroului interzis tuturor. Faci exact ceea ce iei în râs la mine: o pui la dosar printre hârtiile tale şi păstrezi ceea ce la mine ai numi discreție suverană în ceea ce priveşte chestiunea. Cum ai mai putut trăi după aceea, cum ai putut continua să trăieşti *cu mine* – e greu de înțeles… Doar Dumnezeu ştie cum ai îndurat amenințarea, dar asta e treaba ta. Aşadar, mulțumesc. Îți mulțumesc, e bine? Îți sunt recunoscător că ai aplicat principiul suprem în apartheidul matrimonial. Bravo! Şi încă o dată, mulțumesc.”

Furia îl părăsi la fel de repede precum îl apucase, fiind înlocuită de o ruşine epuizantă şi de remuşcare. „N-ai putut suporta, nu-i aşa? Ideea de a arăta altcuiva scrisoarea aceea… Ai declanşat o adevărată avalanşă pe care n-ai mai fost în stare s-o opreşti. Problemele cu Bluhm, problemele cu mine… Ne-ai apărat. Pe toți. Sigur că da. Lui Arnold i-ai spus? Bineînțeles că nu. Altfel ar fi încercat să te determine să renunți.

* * *

Mental, Justin alungă această modalitate superficială

de a analiza.

„Prea dulceag. Tessa era mai puternică. Iar când îi sărea muştarul, devenea şi mai îndărătnică.

Ține cont de felul în care gândesc oamenii legii, de pragmatismul lor! Gândeşte-te la tânăra asta atât de încăpățânată, simțind apropierea morții!

Ea ştia că lucrurile se încinseseră. Amenințarea cu moartea îi confirma bănuielile. Doar nu trimiți asemenea mesaje unor oameni care nu te amenință cu nimic.

Într-o asemenea situație, dacă ar răcni «Ajutor!», ar însemna să se dea singură pe mâna autorităților. Britanicii sunt neputincioşi. N-au nici autoritate, nici jurisdicție. Singura soluție era să prezentăm mesajul autorităților kenyene.

Numai că Tessa nu avea deloc încredere în autoritățile kenyene. Afirmase cu convingere în repetate rânduri că tentaculele imperiului lui Moi pătrundeau în toate cotloanele vieții din Kenya. La bine şi la rău, Tessa îşi investise toată încrederea aidoma datoriei matrimoniale, în britanici: dovadă e întâlnirea ei, în secret, cu Woodrow.

În clipa când s-ar fi adresat politiei kenyene, trebuia să pună la dispoziție o listă a duşmanilor ei, reali şi potențiali. Marşul ei împotriva marii crime avea să fie stopată în faşă. Ar fi fost silită să pună capăt luptei. N-ar fi făcut-o nicicum. Marea crimă era mai importantă decât propria-i viață.

Iar acum, aşa stau lucrurile şi în ce mă priveşte. E mai importantă decât viața mea”

* * *

În vreme ce se zbate să revină la gânduri mai senine, ochii îi cad pe un plic a cărui adresă e scrisă de mână şi pe care, parcă într-o altă viață, l-a scos în grabă nebună din sertarul din mijloc al biroului Tessei din Nairobi, unde găsise şi cutia goală de Dypraxa. Scrisul de pe plic îi aminteşte ceva, dar deocamdată nu-i poate găsi un nume.

Plicul a fost deschis prin sfâşiere. Înăuntru se află o singură pagină împăturită, albastră deschis, purtând antetul oficial cu însemnele regale. Scrisul este dezlânat, textul era scris la repezeală, trădând grabă, dar şi ardoare.

„Draga mea Tessa, pe care o iubesc mai presus de orice altă ființă, acum şi întotdeauna,

Aceasta mi-e singura convingere, unica părticică de autocunoaştere în momentele când îți scriu. Azi te-ai purtat groaznic cu mine, dar asta nu egalează nici pe departe purtarea mea față de tine. Parcă vorbea altcineva în locul fiecăruia dintre noi. Te doresc şi te venerez mai mult decât orice. Sunt gata dacă şi tu eşti. Să ne lepădăm de mariajele noastre ridicole şi să fugim oriunde vrei tu, în orice clipă. Iar dacă asta ar însemna la capătul lumii, cu atât mai bine. Te iubesc, te iubesc şi te iubesc!”

Dar, de astă dată, semnătura nu lipseşte. A fost scrisă clar şi inconfundabil, cu litere de mărimea celor din mesajul de amenințare: „Sandy”. Numele meu e Sandy, părea să declare, şi poți spune asta întregii lumi.

Data şi locul sunt, de asemenea, precizate. Chiar şi cuprins de chinurile marii iubiri, Sandy Woodrow rămâne un individ meticulos.

XII

Justin, bărbatul înşelat, încremeneşte în lumina lunii şi priveşte fix către orizontul argintat al mării, respirând adânc aerul rece al nopții. Are senzația că a tras în piept ceva grețos şi trebuie să-şi curețe plămânii. „Sandy trece de la slăbiciune la momente de tărie, mi-ai spus tu odată. Sandy se amăgeşte mai întâi pe sine, apoi ne înşală pe toți ceilalți… Sandy e laşul care se ascunde în spatele gesturilor mărețe şi a cuvintelor grandilocvente, fiindcă, altfel, devine vulnerabil…”

„Pai, dacă ştiai toate astea, ce Dumnezeu ai făcut de-ai atras totul asupra ta?” întrebă el pe rând marea, cerul şi vântul nopții năpustindu-se în rafale.

„Absolut nimic, îi răspunse ea cu seninătate. Sandy a luat flirtul meu drept promisiune, după cum a interpretat buna ta creştere drept slăbiciune.”

Totuşi, vreme de o clipă, ca pe un lux ce şi-l poate îngădui, Justin se lasă potopit de descurajare, aşa cum, uneori, în adâncul inimii, s-a lăsat cuprins de gelozie din pricina lui Arnold. Dar memoria i-a rămas trează. Era ceva ce a citit ieri, noaptea trecută sau în cea de dinainte… Dar ce anume? Un mesaj tipărit, al Tessei către Ham. Un e-mail lung, la prima vedere cam intim pentru sensibilitatea lui Justin, de aceea îl lăsase deoparte, într-un dosar rezervat enigmelor ce urmau a fi dezlegate când „voi fi îndeajuns de tare ca să le înfrunt”. Revenind în camera pentru ulei, dezgroapă mesajul şi verifică data.

Un e-mail scos la imprimantă de la Tessa către Ham, la exact unsprezece ore după ce Woodrow, încălcând instrucțiunile de serviciu privind utilizarea hârtiilor cu antet oficial, îşi declara dragostea mistuitoare pentru soția unui coleg tocmai pe o astfel de filă cu însemnele Maiestății Sale…

„Ham, nu mai sunt o fetiță, şi ar fi timpul să las deoparte chestiile copilăreşti, dar care fată procedează aşa, chiar dacă a intrat în încurcătură? Dar, de data asta, m-am trezit cu o mare jigodie, una de cinci stele căreia i s-au aprins călcâiele după mine. Necazul e că eu şi Arnold am dat de aur, mai bine spus de un rahat din cel mai puturos şi avem nevoie ca de aer de nenorocit ca să vorbească în numele nostru în anticamerele puterii, singura cale pe care o pot alege, asta dacă e să rămân şi soția lui Justin, şi cetățean britanic fidel, lucruri pe care mi le doresc în ciuda tuturor aparentelor. Parcă te aud zicând că am rămas aceeaşi târfulița căreia îi place să țină bărbații în laț, chiar dacă-i ştie nişte neisprăviți fără leac. Bine, Ham, nu-i nevoie s-o spui. N-o spune nici măcar dacă ar fi adevărat. Ține-o pentru tine! Fiindcă am făgăduieli de împlinit{6} şi tu la fel, iubitule! Şi am nevoie să te ştiu alături, ca un scump prieten ce-mi eşti, şi să-mi repeți că sunt o fată bună, fiindcă aşa sunt. Dacă nu, o să-ți trag un pupic bălos mai ceva ca în ziua în care purtai un costum nou de marinar şi eu ți-am dat brânci în Rubicon. Te iubesc, scumpule. Ciao. Tess.

P.S. Ghita spune că sunt o curvă în toată regula, dar ea nu poate pronunța corect, aşa că din gura ei nu iese decât «cuba», amintind de «curbă», din care lipseşte r-ul.

Cu dragoste, Tess («cuba»)."

„Acuzatul găsit nevinovat în toate capetele de acuzare, îi zise el. Iar mie, ca de obicei, s-ar cuveni să-mi fie ruşine de mine însumi..."

* * *

Calmat ca prin minune, Justin îşi reluă călătoria plină de şarade.

Extras din raportul comun al lui Rob şi Lesley către

inspectorul-şef Frank Gridley, Departamentul Extern de Criminalistică, Scotland Yard, privind cea de-a treia întâlnire cu Woodrow, Alexander Henry, şeful cancelariei înaltei Comisii Britanice din Nairobi:

> „Persoana investigată repetă ceea ce susține că ar fi părerea lui *sir* Bernard Pellegrin, responsabilul cu relațiile cu Africa din cadrul Ministerului de Externe, în sensul că, prin continuarea cercetărilor pe direcția sugerată de memoriul Tessei Quayle, s-ar periclita în mod inutil relațiile dintre Guvernul Maiestății Sale şi Republica Kenya şi s-ar putea leza interesele comerciale ale Marii Britanii… Persoana invocă motive de securitate pentru a refuza să divulge conținutul memoriului menționat… Persoana susține că nu are cunoştință de niciun medicament inovator care este plasat pe piață în prezent de compania ThreeBees… Persoana ne previne că cererea de a consulta memoriul Tessei Quayle trebuie adresată direct către *sir* Bernard, în eventualitatea că aceasta mai există, lucru de care ea are motive de îndoială. Persoana o descrie pe Tessa Quayle drept o femeie obositoare şi isterică, dovedind labilitate psihică în legătură cu unele aspecte legate de activitatea ei de ajutorare. Noi interpretăm această afirmație drept o cale foarte comodă de a minimaliza importanța memoriului ei. Prin prezenta, recomandăm să se solicite oficial Ministerului de Externe să ni se trimită cât de curând posibil toate copiile documentelor prezentate persoanei investigate de către decedata Tessa Quayle.”

Însemnare pe margine cu roşu, semnată de F. Gridley, inspector-şef adjunct: „DISCUTAT CU *SIR* B. PELLEGRIN. CEREREA RESPINSĂ PE MOTIVE DE SECURITATE NAȚIONALĂ.”

Extrase din reviste medicale savante, dar destul de

obscure, preamărind prin exprimări nu tocmai directe, beneficiile senzaționale ale noului şi revoluționarului medicament Dypraxa, „absența fenomenelor de mutație genetică şi perioada lungă în resimțirea efectelor la populațiile de şoareci”.

Extras din *Haiti Journal of Health Sciences,* exprimând umile rezerve față de Dypraxa, semnat de un medic pakistanez care a desfăşurat teste medicale la un spital de cercetări din Haiti. Cuvintele „potențială toxicitate”, subliniate cu roşu de Tessa, scintigrame de insuficiență hepatică, hemoragii interne, amețeli, leziuni ale nervilor optici.

Extras din numărul următor al aceleiaşi fițuici, în care medici iluştri cu titluri şi inițiale impresionante declanşează o contralovitură zdrobitoare, citând trei sute de cazuri testate. Acelaşi articol îl acuză pe bietul pakistanez de „părtinire” şi „iresponsabilitate față de pacienți” şi invocă blesteme asupra lui.

(Însemnare scrisă de mâna Tessei: „Aceşti lideri de opinie nepărtinitori au până la ultimul contracte cu K.V.H. prin «comenzi speciale» extrem de bine plătite pentru a depista proiecte de cercetare în biotehnologie în întreaga lume.”)

Extras dintr-o carte intitulată *Teste clinice* de Stuart Pocock, scris de mina Tessei, ca metodă preferată a ei pentru a o memora mai uşor. Unele pasaje, marcate cu roşu contrastează cu stilul sobru al autorului:

> „Asemenea multor medici clinicieni, studenții manifestă tendința de a trata literatura medicală cu un respect nemeritat. Este de presupus că revistele serioase, precum *Lancet* şi *New England Journal of Medicine,* prezintă progrese medicale ce nu pot fi puse

la îndoială. O astfel de încredere naivă în «predicile clinice» este, probabil, încurajată de stilul dogmatic adoptat de unii autori, astfel că incertitudinile inerente ale unui proiect de cercetare capătă o importantă necorespunzătoare...”

(Însemnare a Tessei: „Articolele sunt comandate mereu de marile companii farmaceutice, chiar în revistele aşa-zis ştiinţifice.”)

„Cât priveşte discuţiile din cadrul întrunirilor ştiinţifice şi publicitatea lansată de companiile farmaceutice, trebuie să fim şi mai reţinuţi [...] Posibilitatea apariţiei opiniilor părtinitoare este reală...”

(Însemnarea Tessei: „După părerea lui Arnold, marile companii cheltuiesc miliarde ca să cumpere oameni de ştiinţă şi medici pentru testarea şi promovarea produselor. Birgit a constatat că, în ultima vreme, K.V.H. a donat cincizeci de milioane de dolari unui mare spital universitar din S.U.A., plus salarii şi cheltuieli pentru trei clinicieni eminenţi şi şase cercetători-asistenţi. E chiar mai uşor de corupt lumea cancelariilor universitare: posturi de profesori, laboratoare de biotehnologie, fundaţii de cercetare etc. «E din ce în ce mai greu să găseşti pe cineva ale cărui opinii exprimate să nu fie plătite» Arnold”)

Alt citat din Stuart Pocock:

„...există întotdeauna riscul ca autorii să fie îndemnaţi să accentueze în mod nejustificat constatările pozitive.”

(Însemnarea Tessei: „Spre deosebire de presa mondială, în revistele cu profil farmaceutic nu prea sunt publicate veştile proaste.”)

„... Chiar dacă prezintă un raport al testărilor care au avut rezultate negative, acest lucru se publică mai curând într-o revistă neînsemnată decât într-unul dintre jurnalele cu greutate. [...] Drept urmare, respingerea negativă a raportului laudativ inițial nu ajunge la îndemâna marelui public.

...Multor teste le lipsesc elementele esențiale de proiectare pentru a se obține o evaluare nepărtinitoare a terapiei.”

(Adnotarea Tessei: „Sunt confecționate pentru a dovedi un anumit aspect, nu pentru a-l pune la îndoială, adică: sunt mai mult decât inutile”.)

„În unele situații, autorii selectează în mod deliberat datele pentru a obține rezultate pozitive...”

(Adăugirea Tessei: „Spune mai departe”.)

Extras din ziarul londonez *Sunday Times,* cu titlul – „Firmă de medicamente supune pacienții unor riscuri în cadrul unor teste clinice”. Intens adnotat şi subliniat de Tessa şi, probabil, reprodus sau transmis prin fax lui Arnold, fiindcă pe foaie tronează un mesaj: „Arnie, AI VĂZUT asta?”

„UNUL dintre cei mai mari producători de medicamente a pus sute de pacienți în pericolul de a contracta infecții mortale deoarece nu a încredințat o serie de informații esențiale celor şase spitale în care s-au desfăşurat testări la scară națională.

Circa 650 de persoane din Marea Britanie au suferit intervenții chirurgicale în cadrul unui experiment organizat de Bayer, gigantul farmaceutic german, cu toate că specialiştii firmei efectuaseră studii care indicau că medicamentul produce reacții adverse în

combinație cu alte produse, reducându-i serios capacitatea de a distruge bacteriile.

Rezultatele acestui studiu prealabil, ajuns în posesia ziarului *Sunday Times,* nu au fost puse la dispoziția spitalelor la începerea experimentului.

Testul, ale cărui scăderi nu au fost dezvăluite pacienților sau familiilor acestora, a făcut ca aproape jumătate dintre cei operați la un astfel de centru de testare din Southampton să prezinte o serie de infecții care le-au pus viața în pericol.

Compania Bayer a refuzat să divulge numărul total de infecții postoperatorii şi decese, pe motiv că aceste date au rămas secrete.

«Înainte de a fi inițiat, studiul a fost aprobat de autoritatea de reglementare competentă şi de toate comitetele de etică», a declarat un purtător de cuvânt al companiei."

Reclamă în culori pe o întreagă pagină ruptă dintr-o cunoscută revistă africană, sub titlul: „CRED ÎN MIRACOLE". În mijlocul ei, o tânără mamă africană, purtând o bluză albă şi decoltată şi fustă lungă, zâmbeşte cuceritor. În poala ei stă întins un sugar fericit ce duce o mână spre sânul ei. În jur, se îngrămădesc frați şi surori cu un aer fericit, iar tatăl chipeş domină toată adunarea. Toți, inclusiv mama, privesc vădit admirativ copilul sănătos. În partea de jos a paginii, cuvintele: „ŞI THREEBEES CREDE ÎN MIRACOLE!". În dreptul gurii tinerei femei, într-un oval, se poate citi: „Când mi s-a spus că sugarul meu are TBC, m-am rugat. După ce doctorul mi-a povestit despre Dypraxa, am înțeles că ruga-mi fusese auzită în ceruri!"

Justin revine la dosarul întocmit de polițişti.

Extras din raportul ofițerilor privind interogarea lui PEARSON, Ghita Janet, angajată a cancelariei din rândul localnicilor, Înalta Comisie Britanică, Nairobi:

„L-am interogat pe subiect în trei rânduri, câte nouă, cincizeci şi patru şi respectiv nouăzeci de minute. La solicitarea subiectului, interogatoriile s-au desfăşurat pe teren neutru (la locuința unei prietene), în condiții de deplină discreție. Subiectul este în vârstă de douăzeci şi patru de ani, de origine anglo-indiană, educată la o şcoală de măicuțe (romano-catolică) din Marea Britanie, fiind fiica adoptivă a unei familii în care tatăl este avocat, iar mama doctor, ambii catolici fervenți. Subiectul a absolvit cu brio Universitatea Exeter „Arta engleză, americană şi a țărilor Commonwealth-ului britanic", fiind de o inteligență deosebită şi extrem de agitată. Am avut impresia că, în afară de faptul că suferea cumplit, se temea foarte mult. De exemplu, subiectul a făcut o serie de declarații pe care apoi şi le-a retras, de exemplu: «Tessa a fost ucisă pentru a fi redusă la tăcere.» Exemplu: «Toți cei care se leagă de industria farmaceutică se pot alege cu gâtul tăiat.» Sau: «Unele companii farmaceutice sunt neguțători de arme îmbrăcați în straie sclipitoare.» Când am insistat asupra acestor afirmații, a refuzat să facă precizări şi a cerut să fie şterse din declarație. A respins, de asemenea, sugestia că BLUHM ar fi comis crimele de la Turkana. BLUHM şi QUAYLE, a afirmat ea, nu erau nişte «subiecte» oarecare, ci «oamenii cei mai buni de pe pământ», iar cei din jurul lor «au minți bolnave».

Continuând interogatoriul, subiectul a pretins inițial că trebuie să respecte Legea Secretului Diplomatic, apoi că le jurase credință decedaților. În cadrul celui de-al treilea şi ultimul interogatoriu, am adoptat o atitudine mai agresivă față de subiect, punându-i în vedere că, prin tăinuirea de informații, i-ar putea proteja pe ucigaşii Tessei şi împiedica găsirea lui BLUHM. Anexăm transcrierile tipărite la Anexele A şi B. Subiectul a citit transcrierea de față, dar a refuzat

să o semneze.”

„ANEXA A

Î: Ai însoțit-o vreodată pe Tessa Quayle în vreo deplasare pe teren?

R: La sfârşit de săptămână şi în timpul liber, i-am însoțit pe Arnold şi pe Tessa în câteva deplasări pe teren, în mahalaua Kibera şi în nordul țării, pentru a oferi sprijin clinicilor şi a vedea cum se administrează medicamentele. Aceasta este sarcina principală a organizației neguvernamentale pentru care lucrează Arnold. Unele dintre medicamentele verificate de Arnold ieşiseră de mult din perioada de valabilitate, deşi exista posibilitatea ca ele să fie bune într-o anumită măsură. Altele erau inadecvate suferințelor pe care ar fi trebuit să le trateze. De asemenea, am reuşit să obținem confirmarea unui procedeu întâlnit în mod obişnuit în alte zone ale Africii, mai precis, indicațiile şi contraindicațiile ce însoțesc unele medicamente sunt reformulate pentru piața lumii a treia pentru a lărgi spectrul lor de utilizare cu mult în afara domeniului aplicării aprobate pentru tarile dezvoltate; de exemplu, un analgezic utilizat în Europa sau S.U.A. pentru uşurarea suferințelor în cancerul avansat era administrat drept remediu pentru durerile menstruale şi pentru unele probleme articulare minore. Nu erau precizate contraindicațiile. Am mai stabilit că şi în cazul în care doctorii africani dădeau un diagnostic precis, de obicei prescriau tratamente greşite din cauza lipsei de instruire corespunzătoare.

Î: ThreeBees era unul dintre distribuitorii incriminați?

R: Toată lumea ştie că Africa este coşul de gunoi al industriei farmaceutice mondiale, iar ThreeBees este unul dintre principalii distribuitori de produse farmaceutice din Africa.

Î: Prin urmare, ThreeBees era incriminat în acest

caz?

R: În anumite cazuri, distribuitorul era ThreeBees.

Î: Distribuitorul răspunzător?

R: Exact.

Î: În câte cazuri? În ce proporție?

R (după îndelungi ezitări): În totalitate.

Î: Te rugăm să repeți. Vrei să spui că, de fiecare dată când ați descoperit un produs defectuos, ThreeBees era distribuitorul lui?

R: Cred că nu e recomandabil să continuăm discuția câtă vreme Arnold ar putea fi în viață.”

„ANEXA B

Î: Nu-ți aminteşti dacă a existat un anumit produs împotriva căruia Arnold şi Tessa aveau obiecțiuni serioase?

R: Nu-mi puteți pune o asemenea întrebare. Nu se poate!

Î: Ghita, încercăm să înțelegem de ce a fost ucisă Tessa şi de ce crezi că, prin discutarea acestor aspecte, periclităm şi mai mult viața lui Arnold.

R: Pretutindeni se întâmpla la fel…

Î: Ce anume se întâmpla? De ce plângi, Ghita?

R: Ucidea oamenii… În sate… În cartierele sărace… Arnold era convins de asta. Medicamentul era bun, zicea el. După încă cinci ani de progrese s-ar fi ajuns, probabil, la rezultate excelente. Nu puteai combate ideea promovată prin acest medicament. Tratament de scurtă durată, ieftin şi tolerat uşor de pacient. Numai că se pripiseră. Testele fuseseră concepute în mod selectiv. Nu studiaseră toate efectele secundare. Fusese testat pe şoareci în gestație, maimuțe, iepuri şi câini, iar animalele nu prezentaseră tulburări. Când s-a ajuns la uz uman, sigur, au apărut probleme, dar când nu se întâmplă aşa?! Aceasta e zona obscură pe care o exploatează companiile de medicamente. Totul se află la mâna statisticii, iar statisticile dovedesc ceea

ce vrei tu. După părerea lui Arnold, îşi doriseră prea mult să lanseze medicamentul pe piață, ca s-o ia înaintea concurenței. Există atâtea reglementări şi legi, încât ți-ai închipui că aşa ceva nu e posibil, dar Arnold spunea că întotdeauna se întâmplă la fel. Lucrurile arată altfel când stai într-un birou elegant al Națiunilor Unite din Geneva. Şi altfel se văd lucrurile când mergi la fața locului.

Î: Cine era producătorul?

R: Nu vreau să mai continuăm pe acest subiect.

Î: Cum se numea medicamentul?

R: De ce nu au făcut mai multe teste? Kenyenii ce vină au? Dar nu poți pune întrebări când eşti o țară a lumii a treia. Trebuie să accepți ceea ce ți se oferă.

Î: Era vorba de Dypraxa?

R: (neinteligibil)

Î: Ghita, calmează-te şi spune-ne... Cum se numeşte medicamentul, pentru ce e şi cine îl fabrică?

R: Africa prezintă optzeci şi cinci la sută din cazurile de SIDA, ştiați? Câți bolnavi au acces la tratament medical? Unu la sută! Nu mai e o problemă umană! A devenit una economică! Bărbații nu pot munci. Femeile, la fel! E o boală cu transmitere heterosexuală, de aceea există atâția orfani! Nu-şi pot hrăni familiile! Dezastru total! Şi mor!

Î: Deci, medicamentul despre care vorbim e pentru tratarea SIDEI?

R: Nu, atâta vreme cât Arnold trăieşte!... E asociat. Când apare tuberculoza, bănuieşti că e vorba de SIDA... Nu mereu, dar de cele mai multe ori... Aşa spunea Arnold.

Î: Wanza a suferit din cauza acestui medicament?

R. (neinteligibil)

Î: A murit Wanza din cauza acestui medicament?

R: Nu, cât Arnold mai trăieşte! Da, Dypraxa! Iar acum, plecați!

Î: De ce se îndreptau spre şantierul lui Leakey?

R: Nu ştiu! Ieşiţi!

Î: Care era adevăratul motiv al călătoriei lor la Lokichoggio? În afară de activitatea de conştientizare a femeilor?!

R: Nimic! Încetaţi!

Î: Cine e Lorbeer?

R: (neinteligibil)”

„RECOMANDĂM

Întocmirea unei cereri oficiale către Înalta Comisie pentru ca martorului să i se ofere protecţie în schimbul unei declaraţii complete. Martorului trebuie să i se dea asigurări că informaţiile pe care le furnizează cu privire la activitatea lui Bluhm şi a decedatei sunt folosite în aşa fel, încât, presupunând că Bluhm este încă viu, să nu îi pericliteze viaţa.”

„RECOMANDAREA SE RESPINE DIN MOTIVE DE SECURITATE

F. Gridley (Inspector-şef)”

Stând cu bărbia rezemată în palmă, Justin rămase cu privirea aţintită la perete. Şi-o aminti pe Ghita, a doua femeie ca frumuseţe din Nairobi. Discipol prin proprie alegere al Tessei, care visează să introducă modele de bună purtare într-o lume ticăloşită. „Ghita mi-e soră geamănă, însă fără părţile mele rele”, îi plăcea Tessei să spună.

Ghita, ultima fiinţă nevinovată, *tête-à-tête* cu Tessa, gravidă în ultimele săptămâni, la un ceai verde, rezolvând problemele lumii în grădina din Nairobi, în vreme ce Justin, scepticul fericit până la absurd şi viitorul tătic, purtând o pălărie de pai, înaintează încet printre straturile de flori şi taie, pliveşte, curăţă de uscături, leagă şi stropeşte, arătând ca un englez ridicol în floarea vârstei.

— Justin, fii te rog atent la picioare! îi strigă ele

îngrijorate.

Îl preveneau în legătură cu furnicile care, după câte o ploaie, ieşeau din pământ în şiruri lungi ca soldații şi erau în stare să ucidă un câine sau un copilaş doar prin forța numărului şi organizării milităreşti. Spre sfârşitul perioadei de sarcină, Tessa se temea că acele furnici ar putea lua stropitul drept un ropot neaşteptat de ploaie.

Ghita, simțindu-se atacată de toți şi de toate, începând cu romano-catolicii care se opun ideii de control al naşterilor în lumea a treia şi incendiază prezervative în mod demonstrativ pe Stadionul Nyayo, continuând cu firmele americane care strecoară droguri în țigări pentru a crea dependență la copiii fumători şi cu căpeteniile războinice somaleze care aruncă bombe asupra unor cătune lipsite de apărare şi terminând cu companiile care produc asemenea bombe.

— Cine sunt oamenii ăştia, Tessa? întreabă ea insistent, în şoaptă. Cum gândesc ei, poți să-mi spui? Vorbim aici de păcatul originar? Dacă vrei părerea mea, se întâmplă ceva mai grav decât atât. Păcatului originar îi era propriu un dram de nevinovăție. Dar unde mai găseşti acum nevinovăție, Tessa?

Iar dacă mai apărea şi Arnold, ceea ce se întâmpla frecvent la sfârşit de săptămână, discuția căpăta o turnură mai aparte. Cei trei stăteau cu capetele apropiate, având expresii încordate, iar dacă Justin, din invidie răutăcioasă, se apropia cu stropitul prea mult şi-i incomoda, ei îşi coborau vocile în mod demonstrativ, până când el se retrăgea către un strat de flori mai îndepărtat.

* * *

Raportul polițiştilor în urma întâlnirii cu reprezentanții companiei ThreeBees, Nairobi:

> „Am solicitat o discuție cu sir Kenneth Curtiss şi ni s-a dat de înțeles că acesta ne va primi. Când am sosit

la sediul ThreeBees, ni s-a comunicat că *sir* Kenneth fusese convocat la o audiență la președintele Moi, după care era silit să plece urgent la Basel pentru a stabili împreună cu Karel Vita Hudson (K.V.H.) chestiuni de politică a vânzărilor. Ni s-a sugerat să adresăm întrebările directorului de marketing al Casei ThreeBees, o doamnă pe nume Y. Rampuri. Cu toate acestea, doamna Rampuri avea de rezolvat unele probleme de familie şi nu ne putea sta la dispoziție. Apoi, ni s-a recomandat să încercăm o discuție cu *sir* Kenneth sau doamna Rampuri la o dată ulterioară. Când am explicat că suntem presați de timp, ni s-a oferit, în cele din urmă, posibilitatea de a vorbi cu «membri din conducere» şi, după o aşteptare de o oră, am fost primiți de doamna V. Eber şi de domnul D.K. Crick, ambii de la departamentul de relații cu publicul. A mai fost prezent şi un domn pe nume P.R. Oakey, care s-a prezentat drept «avocat al filialei din Londra, care se afla întâmplător în vizită la Nairobi, pentru rezolvarea altor probleme».

Doamna Vivian Eber este o africană înaltă şi atrăgătoare în jur de treizeci de ani şi are o diplomă în comerț de la o universitate americană.

Domnul Crick, originar din Belfast, cam de aceeaşi vârstă, cu o statură impresionantă, vorbeşte cu un pronunțat accent nord-irlandez.

Verificările ulterioare au evidențiat că domnul Oakey, avocatul londonez, este una şi aceeaşi persoană cu Percy Ranelagh Oakey, de la firma londoneză Oakey, Oakey & Farmeloe. Recent, el a apărat cu succes câteva cazuri ale unor mari companii farmaceutice în cadrul unor acțiuni intentate pentru vătămări şi despăgubiri, între acestea numărându-se şi K.V.H. La acea dată, nu cunoşteam acest amănunt.

Vezi Anexa privind informațiile referitoare la D.K. Crick.”

„REZUMATUL DISCUȚIEI

1. Prezentarea de scuze în numele lui *sir* Kenneth K. Curtiss şi doamnei Y. Rampuri.

2. Exprimarea de condoleanțe de către B.B.B. (Crick) privind decesul Tessei Quayle şi îngrijorarea în legătură cu soarta doctorului Arnold Bluhm.

B.B.B. (CRICK): Țara asta nenorocită devine tot mai violentă. Chestia asta cu doamna Quayle mă revoltă. A fost o femeie deosebită, care şi-a câştigat o reputație deosebită în acest oraş. Cu ce vă putem ajuta, domnilor ofițeri? Spuneți şi vă stăm la dispoziție! Şeful vă transmite salutari şi ne-a cerut să vă acordăm tot sprijinul. Are un deosebit respect față de poliția britanică.

FUNCȚIONAR: Am înțeles că Arnold Bluhm şi Tessa Quayle au făcut anumite intervenții pe lângă ThreeBees în legătură cu un nou medicament pe care îl comercializați pentru tratarea TBC-ului, pe nume Dypraxa.

B.B.B. (CRICK): Adevărat? Va trebui să verificăm. Vedeți dumneavoastră, doamna Eber se ocupă mai mult de relațiile cu publicul, iar prezența mea la discuție e subsidiară altor sarcini pe care le am ca urmare a unei restructurări majore a companiei. Şeful consideră că imobilitatea e sinonimă cu risipa de bani.

FUNCȚIONAR: În urma acestor interpelări, a avut loc o discuție între Quayle, Bluhm şi câțiva angajați ai companiei şi am dori să vedem şi noi evidențele ce s-au păstrat în legătura cu acea întâlnire şi orice alt document referitor la această chestiune.

B.B.B. (CRICK): Ai dreptate, Rob! Nicio problemă! Aveți tot sprijinul nostru! Numai că spui că doamna a făcut anumite demersuri pe lângă ThreeBees – ştii cumva la ce departament? Doar sunt o mulțime de albinuțe în compania asta, crede-mă!

FUNCȚIONAR: Doamna Quayle a trimis scrisori,

mesaje prin e-mail şi i-a telefonat personal lui *sir* Kenneth personal, la biroul privat al acestuia, doamnei Rampuri şi aproape tuturor celor din consiliul de conducere din Nairobi. A transmis prin fax unele scrisori şi a trimis exemplare şi prin poştă. Pe altele le-a adus personal.

B.B.B. (CRICK): A, foarte bine. Asta ne oferă un punct de pornire. Aveți cumva copii ale acestor mesaje?

FUNCȚIONAR: Deocamdată, nu.

B.B.B. (CRICK): Dar ştiți cine a participat la acele întâlniri din partea noastră, presupun…

FUNCȚIONAR: Am presupus că dumneavoastră ar trebui să ştiți asta.

B.B.B. (CRICK): Păcat! În concluzie, ce aveți?

FUNCȚIONAR: Mărturii scrise şi verbale făcute de martori care afirmă că s-au făcut astfel de interpelări. Doamna Quayle a împins lucrurile până într-acolo, încât a încercat să-l viziteze pe *sir* Kenneth la ferma sa, când s-a aflat ultima oară la Nairobi.

B.B.B. (CRICK): Serios? Ei bine, asta-i o noutate pentru mine, trebuie să recunosc. Avea întâlnire cu el?

FUNCȚIONAR: Nu.

B.B.B. (CRICK): Dar cine a invitat-o?

FUNCȚIONAR: Nimeni. A apărut acolo.

B.B.B. (CRICK): Bravo! Curajoasă fată! Şi ce-a reuşit să facă?

FUNCȚIONAR: Nu prea mult, evident, fiindcă apoi a încercat să ia legătura cu *sir* Kenneth aici, la biroul lui, dar nu a reuşit.

B.B.B. (CRICK): Asta-i bună! Şeful e o persoană ocupată. Multă lume vrea favoruri din partea lui. N-au mulți un asemenea noroc.

FUNCȚIONAR: În acest caz nu era vorba de favoruri.

B.B.B. (CRICK): Dar despre ce?

FUNCȚIONAR: De răspunsuri. Din câte am înțeles noi, doamna Quayle i-a prezentat o serie de anamneze

ce prezentau efectele secundare ale medicamentului asupra unor pacienți identificați.

B.B.B. (CRICK): Chiar aşa? Doamne! Ei, asta e! Nu ştiam că s-au înregistrat efecte secundare. Doamna e om de ştiință sau doctor? Era, adică?

FUNCȚIONAR: Era o persoană pe care o preocupau probleme de acest gen, avocat şi activistă în domeniul drepturilor omului. Şi participa intens la activitatea de ajutorare.

B.B.B. (CRICK): Când afirmați că *a prezentat,* ce vreți de fapt să spuneți?

FUNCȚIONAR: Că le-a predat personal în această clădire, personal pentru *sir* Kenneth.

B.B.B. (CRICK): A primit recipisă de confirmare?

FUNCȚIONAR (Prezintă recipisa)

B.B.B. (CRICK): Aha! Bun. S-a primit un pachet. Se pune însă problema conținutului, nu? Dar aveți copii, sunt convins. O întreagă serie de anamneze. Sigur le aveți...

FUNCȚIONAR: Aşteptăm să le primim foarte curând.

B.B.B. (CRICK): Adevărat? Atunci ne-ar interesa foarte mult să le vedem şi noi, n-am dreptate, Viv? Vreau să spun că Dypraxa e punctul nostru forte în prezent, ceea ce şeful numeşte nava-amiral. Avem o mulțime de mămici, tătici şi copii care au o părere foarte bună despre Dypraxa. Aşadar, dacă Tessa avea vreo nemulțumire în legătură cu medicamentul, atunci e vorba de ceva ce ar trebui să ştim şi noi ca să putem interveni. Dacă şeful s-ar afla aici, el ar fi primul care să afirme asta. Numai că el e un om care trăieşte într-un adevărat vârtej. Chiar mă mir că a încercat să o evite. Nu-i stă în fire deloc. Cu toate astea, presupun că dacă ați fi la fel de ocupat ca el...

B.B.B. (EBER): Avem o procedură standard pentru reclamațiile clienților în legătură cu lista noastră de produse farmaceutice, înțelegi Rob? Noi suntem doar distribuitori. Importăm şi distribuim. Cu condiția ca

guvernul să aprobe produsul, iar centrele medicale să le utilizeze fără probleme, iar noi acționăm ca simpli intermediari. După aceea, răspunderea noastră încetează. Primim recomandări referitoare la depozitare, desigur, şi ne convingem că se asigură condițiile de temperatură şi umiditate şi aşa mai departe. Dar, în esență, răspunderea aparține producătorului şi guvernului kenyan.

FUNCȚIONAR: Ce-mi puteți spune despre testele clinice? N-ar trebui să efectuați astfel de teste?

B.B.B. (CRICK): Niciunul. Regret, dar asupra acestui aspect nu te-ai documentat, Rob. Nu, dacă stăm de vorbă în cunoştință de cauză şi nu în necunoştință de cauză…

FUNCȚIONAR: Şi atunci despre ce discutam?

B.B.B. (CRICK): Nu se întâmplă prima dată ca un medicament să fie administrat într-o anumită țară precum Kenya, deşi asta nu-i o politică obişnuită. De vreme ce medicamentul este distribuit într-o țară şi ai aprobare sută la sută din partea celor de la Sănătate, se cheamă că treaba e rezolvată.

FUNCȚIONAR: Şi totuşi, ce teste, încercări, ce experiențe efectuați, dacă nu vă supărați?

B.B.B. (CRICK): Ascultă… Nu mai folosi vorbe mari cu mine, ai înțeles? Dacă vrei să faci un istoric al utilizării medicamentului, unul bun, cum e acesta, dacă te pregăteşti pentru a-l distribui în altă țară mare – în afara Africii, în Statele Unite, de exemplu – a, da, în regulă, te aprob, într-un mod indirect putem numi ceea ce facem aici drept testare. Strict în acest sens. Adică de pregătire, pentru evenimentul ce ne aşteaptă, cu alte cuvinte, ziua în care ThreeBees şi K.V.H. vor pătrunde împreună pe noua piață la care fac aluzie. Ai înțeles ce vreau să zic?

FUNCȚIONAR: Deocamdată, nu! Aştept să aud cuvântul cobai.

B.B.B. (CRICK): Pe scurt, aşa e cel mai bine pentru

toată lumea, fiecare pacient reprezintă, într-o oarecare măsură, un caz de testare în slujba unei cauze mai mari. Nici vorba de cobai în toată treaba asta... Aşa că lasă-te păgubaş!

FUNCȚIONAR: Țelul fiind piața americană, vreți să spuneți?

B.B.B. (CRICK): Ce mama naibii?! N-am spus decât că, atunci când se administrează tratamentul, fiindcă îi avem pe pacienți luați în evidență, toate rezultatele sunt înregistrate şi monitorizate în orice clipă la Seattle pe Vancouver şi Basel, pentru a fi comparate pe viitor. Pentru validarea produsului când o să vrem să-l înregistrăm în altă parte. Aşa că avem spatele asigurat în orice clipă. Plus că beneficiem de sprijinul celor din Ministerul kenyan al Sănătății.

FUNCȚIONAR: Iar ei ce fac? Ascund cadavrele?

RR. OAKEY, QC: Sunt convins că nici n-ai spus vorbele astea, Rob, şi te asigur că noi nici nu le-am auzit! Doug a fost extrem de deschis şi de generos în privința informațiilor pe care ți le-a dat. Poate mai darnic decât trebuia. Nu crezi, Lesley?

FUNCȚIONAR: Aşadar, ce faceți până una-alta cu reclamațiile? Le aruncați la gunoi?

B.B.B. (CRICK): Les, uite cum procedăm în general: le transmitem direct producătorului, Karel Vita Hudson. Apoi, ori îi răspundem reclamantului conform recomandărilor K.V.H., ori îi răspunde K.V.H., dacă este preferată calea asta. Ei se pricep mai bine cum să procedeze. Dar, în linii mari, cam asta-i situația, Rob. Mai vrei şi alte lămuriri? Poate programăm o nouă discuție la o dată când o să ai documentația la îndemână, ce părere ai?

FUNCȚIONAR: O clipă, dacă nu vă supărați! Potrivit informațiilor noastre, Tessa Quayle şi doctorul Arnold Bluhm au venit aici personal în noiembrie anul trecut la invitația dumneavoastră – a companiei ThreeBees – pentru a discuta efectele, pozitive sau negative, ale

produsului pe care îl vindeți, Dypraxa. Ei au distribuit şi personalului de aici exemplare ale studiilor de caz pe care le transmiseseră personal lui *sir* Kenneth Curtiss. Vreți să spuneți că nu ați menționat în evidențe acea discuție, nici măcar numele celor de la ThreeBees care au fost prezenți?

B.B.B. (CRICK): Ştii data la care a avut loc, Rob?

FUNCȚIONAR: Avem o însemnare într-un jurnal, de unde rezultă ca s-a fixat o întâlnire la sugestia companiei ThreeBees la ora 11.00 dimineața, pe 18 noiembrie. Programarea a fost făcută de la biroul doamnei Rampuri, directorul de marketing, despre care tocmai am aflat că nu este disponibilă.

B.B.B. (CRICK): Asta-i ceva nou pentru mine, trebuie să recunosc... Tu ştiai ceva, Vic?

B.B.B. (EBER): Nimic, Doug.

B.B.B. (CRICK): Hei, ce-ar fi să ne uităm în agenda lui Yvonne, ca să ne convingem?

FUNCȚIONAR: Bună idee! Vă ajutăm şi noi!

B.B.B. (CRICK): Uşurel, uşurel! Trebuie să fie şi ea de acord mai întâi, evident. Yvonne e o fată şi jumătate. N-o să mă apuc să scotocesc prin agendă fără aprobarea ei, după cum nu mi-aş băga nasul nici în notițele tale, Lesley.

FUNCȚIONAR: Sunați-o! Plătim noi convorbirea.

B.B.B. (CRICK): Rob, nu se poate!

FUNCȚIONAR: De ce?

B.B.B. (CRICK): Vezi tu, Rob, Yvonne şi prietenul ei au plecat la o mare nuntă la Mombasa. Când am spus că «Are treburi de familie de rezolvat», la asta m-am referit, înțelegi? O chestiune arzătoare, credeți-mă! De aceea, cred că, mai devreme de luni, nu putem lua legătura cu ea. Nu ştiu dacă ați fost vreodată la o nuntă în Mombasa, dar vă garantez...

FUNCȚIONAR: Să lăsăm deoparte agenda. Ce s-a întâmplat cu însemnările pe care i le-au lăsat cei doi?

B.B.B. (CRICK): Te referi la aşa-zisele anamneze

asupra cărora insişti atâta?

FUNCȚIONAR: Între altele…

B.B.B. (CRICK): Hm, dacă tot te legi de anamneze şi de alte chestii de-astea, sigur, Rob, discuția tehnică privind simptomele, indicațiile, dozele – ah, şi efectele secundare, Rob, atunci rămâne cum ți-am mai spus, producătorul se ocupă de toate astea. Mă refer la cei din Basel, din Seattle şi din Vancouver. Adică, ce naiba?! Am dovedi *o iresponsabilitate criminală,* nu-i aşa, Viv, dacă n-am apela *imediat* la experți pentru analizarea situației. Principiul acesta nu numai că face parte din politica ThreeBees, ba aş spune chiar că se respectă mai ceva ca *Sfânta Scriptura,* clar?

B.B.B. (EBER): Absolut! Nici nu-ncape îndoială, Doug! Şeful insistă asupra acestui aspect. În momentul în care apare o problemă, trebuie să luăm legătura cu K.V.H. pe linia permanentă.

FUNCȚIONAR: Ce să înțelegem din toată povestea asta? E ridicol! Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă cu documentele în compania asta?

B.B.B. (CRICK): Te asigur că am auzit ce-ai spus; o să căutăm şi o să vedem ce putem găsi. Aici nu-s serviciile secrete, Rob! Şi nici Scotland Yard-ul. Ne aflăm în Africa. Nu toți ne ținem dosarele ca nişte soldăței cuminți, înțelegi? Există şi moduri mai utile de a ne petrece timpul, atâta cât e, decât să…

P.R. OAKEY, QC: Consider că trebuie să clarificăm două chestiuni. Poate chiar trei… Îmi dați voie să le iau pe rând? Unu: domnilor funcționari, chiar sunteți convinşi că întâlnirea respectivă dintre doamna Quayle, doctorul Bluhm şi reprezentanții ThreeBees a avut loc?

FUNCȚIONAR: După cum v-am mai spus, suntem în posesia unor probe materiale scrise de Bluhm, din care rezultă că la biroul doamnei Rampuri s-a fixat o întâlnire pe data de 18 noiembrie.

P.R. OAKEY, QC: Lesley, *fixată* înseamnă ceva, iar

desfăşurată înseamnă cu totul altceva. Să sperăm că doamna Rampuri are o memorie bună. Organizează o mulţime de discuţii, puteţi fi convinşi de asta. A doua chestiune se referă la ton. Din câte vă daţi seama, acele presupuse afumaţii erau făcute *pe un ton potrivnic?* Putea fi vorba, de exemplu, de sugestia vreunui proces iminent? *De mortuis*{7}, şi aşa mai departe, dar din câte se afirmă despre doamna Quayle, nu era chiar tipul de persoană care să atace atât de direct, nu? Era şi avocat, din câte spui. Iar Arnold Bluhm, un fel de supraveghetor profesionist în domeniul produselor farmaceutice. Nu avem de-a face chiar cu nişte ageamii.

FUNCŢIONAR: Şi ce dacă ar fi fost pe un ton potrivnic? Dacă cineva a murit din cauza unui medicament, oricine are dreptul sa devină potrivnic…

RR. OAKEY, QC: Păi, e clar, Rob, dacă doamna Rampuri a simţit că e vorba de o reclamaţie sau chiar de ceva mai grav sau dacă şeful şi-a dat seama de asta, presupunând că el a primit materialele scrise, chestiune care rămâne sub semnul întrebării, atunci *primul* lor gest ar fi fost să îi trimită la departamentul juridic al companiei. Ceea ce ar însemna că şi acolo trebuie verificat, nu-i aşa, Doug?

FUNCŢIONAR: Mi-am închipuit că dumneavoastră reprezentaţi departamentul juridic.

P.R. OAKEY, QC (cu umor): Eu reprezint ultima soluţie, Rob. Nu prima. Serviciile mele costă mult prea mult.

B.B.B. (CRICK): O să te căutăm noi, Rob! Ne-a făcut plăcere să discutăm cu voi. Data viitoare, sper să luăm masa împreună. Dar să nu vă aşteptaţi la minuni, asta-i părerea mea. E aşa cum v-am spus. Nu ne omorâm timpul ţinând evidenţe. Avem o groază de belele de rezolvat şi, după cum îi place şefului să spună, la ThreeBees treburile se rezolvă din mers. Aşa a ajuns la starea din prezent.

FUNCȚIONAR: Domnule Crick, vă rog să ne mai acordați câteva momente. Am dori să discutăm cu un domn pe nume Lorbeer, probabil doctorul Lorbeer, de origine germană, elvețiană sau, poate, flamandă. Regret, nu-i ştim celălalt nume, dar am tras concluzia că a contribuit îndeaproape la introducerea Dypraxei aici, în Africa.

B.B.B. (CRICK): De partea cui, Lesley?

FUNCȚIONAR: Are vreo importanță?

B.B.B. (CRICK): Păi are, desigur! Dacă Lorbeer e doctor, după cum considerați voi, mai curând are legături cu producătorul, decât cu noi. ThreeBees nu apelează la medici, înțelegeți? Noi suntem doar cei care se pricep să găsească o piață pentru produse. Vânzătorii... Aşa că îmi pare rău, Les, dar asta înseamnă că trebuie să vă încercați norocul tot la K.V.H.

FUNCȚIONAR: Bun, îl cunoaşteți pe Lorbeer sau nu? Nu ne aflăm la Vancouver, Basel sau Seattle. Suntem în Africa. E medicamentul dumneavoastră, teritoriul dumneavoastră, îl importați, îi faceți reclamă, îl distribuiți şi-l vindeți. Noi vă spunem că Lorbeer a avut de-a face cu medicamentul *dumneavoastră* în Africa. Ați auzit de el ori nu?

RR. OAKEY, QC: Rob, cred că ai primit răspunsuri la întrebări. Încearcă să discuți cu producătorii.

FUNCȚIONAR: Dar de o femeie pe nume Kovacs, probabil unguroaică?

B.B.B. (CRICK): Tot medic?

FUNCȚIONAR: Vă e cunoscut numele? Lăsați profesia... A auzit vreunul dintre dumneavoastră de Kovacs? O femeie... În contextul plasării medicamentului pe piață...

B.B.B. (CRICK): Rob, cred că ar trebui să cauți în cartea de telefon.

FUNCȚIONAR: Mai e un oarecare doctor Emrich, cu care am dori să discutăm...

RR. OAKEY, QC: Domnilor ofițeri, s-ar părea că ați ajuns într-un punct mort. Îmi pare foarte rău, dar nu vă putem ajuta mai mult! Noi ne-am dat toată silința să vă fim de folos, dar s-ar părea că nu e ziua noastră cea mai bună.”

Adnotare făcută la o săptămână după această întâlnire:

„În ciuda asigurărilor primite din partea celor de la ThreeBees că se vor întreprinde verificări, am fost informați că, până în prezent, nu au scoase la lumină documente, scrisori, anamneze, e-mail-uri sau faxuri de la Tessa Quayle sau Arnold Bluhm. K.V.H. respinge ideea că ar avea cunoştință de aşa ceva, iar departamentul juridic din Nairobi al ThreeBees are aceeaşi poziție. Încercările noastre de a mai lua legătura cu Eber sau Crick s-au dovedit infructuoase. Crick urmează «un curs de recalificare în Africa de Sud», iar Eber «a fost mutată la un alt departament». Înlocuitorii lor nu au fost încă numiți. Doamna Rampuri rămâne în continuare de negăsit, «datorită restructurării din cadrul companiei».”

„RECOMANDARE: Scotland Yard-ul să întreprindă demersuri pe lângă sir Kenneth K. Curtiss, solicitându-i-se o declarație completă privind relațiile companiei sale cu decedata şi cu doctorul Bluhm, să ordone personalului său să caute insistent agenda doamnei Rampuri şi documentele care lipsesc, iar doamna Rampuri să fie convocată neîntârziat pentru un interogatoriu.”

(Document semnat cu inițialele inspectorului-şef Gridley, dar fără a se iniția sau ordona vreo măsură)

„ANEXĂ

Crick, Douglas (Doug) James, N. Gibraltar, 10 oct. 1970 (cf. Biroul Caziere, Min. Apărării şi Depart. Consilier General al Tribunalului Militar)

Numitul este fiul nelegitim al lui Crick, David Angus, Marina Regală, destituit prin degradare. Crick-tatăl a petrecut unsprezece ani în penitenciare din Marea Britanie pentru infracțiuni multiple, inclusiv două de omor. În prezent, trăieşte în huzur la Marbella, Spania.

Crick, Douglas James (numitul), a venit în Marea Britanie din Gibraltar la vârsta de nouă ani, aflat sub tutela tatălui său, care a fost arestat imediat după intrarea pe teritoriul britanic. Numitul a fost încredințat spre supraveghere. În perioada instituționalizării, numitul a apărut de câteva ori în fața tribunalelor pentru delincvenți juvenili pentru comiterea unor infracțiuni, între care plasare de droguri, vătămare corporală gravă, proxenetism şi tulburarea liniştii publice. A fost, de asemenea, suspectat de complicitate pentru uciderea în grup a doi tineri de culoare la Nottingham (în 1984), dar nu a fost pus sub acuzare.

În 1989, numitul a susținut că şi-a revizuit comportamentul şi s-a oferit voluntar pentru a intra în serviciul polițienesc. A fost respins, dar se pare că a fost reținut ca informator-colaborator.

În 1990, numitul a reuşit să intre ca voluntar în serviciul armatei britanice, a fost instruit, în cadrul forțelor speciale şi detaşat la Serviciul de Informații al Armatei, în Irlanda de Nord, pentru a lucra ca civil, primind gradul şi drepturile de sergent. Numitul a servit în această calitate timp de trei ani în Irlanda, după care a fost degradat la gradul de soldat simplu şi trecut în rezervă fără niciun drept. Nu avem la dispoziție alte evidențe privind activitatea sa ca militar.

Deşi D. J. Crick (numitul) ne-a fost prezentat ca funcționar pentru relații cu publicul al companiei

ThreeBees, până de curând a fost mai bine cunoscut drept creierul serviciului de protecție şi securitate al companiei. Se afirmă că se bucura de încrederea lui *sir* Kenneth K. Curtiss, a cărui pază de corp a fost de mai multe ori, de exemplu, cu ocazia vizitei lui Curtiss în Golf, în America Latină, în Nigeria şi în Angola, iar acestea numai în ultimele douăsprezece luni.”

* * *

„L-a încolțit până şi la fermă, sărmanul de el”, spune Tim Donohue, aşezat de cealaltă parte a tablei de Monopoly, la masa din grădina Gloriei. „Telefoane la ore total nepotrivite. Scrisori jignitoare lăsate la clubul lui. «Fă totul uitat, recomandarea noastră!» *Recomandarea noastră…”*

„Sunt în stare să ucidă”, îi spune Lesley în bezna din furgoneta parcată în Chelsea. „Dar ai observat asta şi singur.”

Cu aceste amintiri încă proaspete în minte, Justin trebuie să fi adormit la masa de numărat bani, fiindcă îl trezi hărmălaia unei încăierări aeriene între păsările de uscat şi pescăruşi la ivirea zorilor care, la o verificare mai atentă a ceasului, se dovedi a fi, de fapt, amurgul. Iar la scurt timp după aceea, se simți iremediabil pierdut. Citise tot ce găsise şi îşi dădea seama, asta dacă se îndoise vreodată, că fără laptopul Tessei nu făcuse decât să ridice doar un colț din vălul ce ascundea întreaga întocmire.

XIII

Etalând un palton negru, prea lung pentru el, şi un ghiozdan ce nu stătea pe umerii lui firavi, Guido îl aştepta pe treptele căsuței. Între degetele străvezii de subțiri strângea cutia din metal în care îşi ținea medicamentele şi sandvişurile pentru la şcoală. Era ora şase dimineața. Razele răsăritului de soare primăvăratic poleiau firele fine de păianjen de pe panta înierbată. Justin, conduse jeepul cât putu mai aproape de casă, iar mama, aflată la o fereastră, îl urmări pe Guido ignorând mâna întinsă a lui Justin urcându-se pe bancheta din dreapta şi lăsându-şi brațele, genunchii, ghiozdanul, cutia metalică şi paltonul lung să se prăvălească alături de el, amintind de un pui de pasăre după primul său zbor.

— De când mă aştepți? îl întrebă Justin, însă Guido se mulțumi să se încrunte uşor.

„Guido e un maestru în a se autodiagnostica”, îi reaminteşte Tessa, deosebit de impresionată de vizita făcută recent la spitalul din Milano, unde este internat copilul bolnav. „Dacă îi este rău, cheamă infirmiera. Dacă se simte foarte rău, o cheamă pe soră. Iar dacă se crede pe moarte, cheamă doctorul. De aceea toți vin într-un suflet la căpătâiul lui.”

— La nouă fără cinci trebuie să fiu la poarta şcolii, l-a anunțat el cu un ton bățos pe Justin.

— Nicio problemă.

Spre mândria lui Guido, vorbeau în engleză.

— Dacă-i prea târziu, sosesc în clasă gâfâind. Dacă-i prea devreme, umblu de colo-colo şi asta bate la ochi.

— S-a înțeles, făcu Justin şi, aruncând o privire în oglinda retrovizoare, observă că băiatul căpătase o paloare ca de ceară, aşa cum arăta când avea nevoie de o transfuzie de sânge. Iar în caz că ți-ai pus cumva întrebarea, o să lucrăm în camera pentru ulei, nu în vilă, adăugă Justin încurajator.

Guido nu-i răspunse, dar când ajunseră pe drumul ce urma coasta mării culoarea îi revenise în obraji. „Uneori nici eu nu suport să fiu prea aproape de ea”, gândi Justin.

Scaunul era prea scund pentru Guido, iar taburetul prea înalt, de aceea Justin se duse singur până în vilă să aducă două perne. Dar când reveni, îl găsi pe Guido aşezat deja la biroul din lemn de pin, manevrând cu dezinvoltură componentele laptopului – legăturile telefonice pentru modem, transformatoarele pentru computer şi imprimantă, cablurile de legătură ale adaptorului şi imprimantei şi, în cele din urmă, computerul în sine, cu care se purta cu o lipsă de respect supărătoare, întâi ridicând capacul dintr-o mişcare, apoi vârând apăsat *jack-ul* de alimentare, dar – slavă cerului! – fără să bage ştecărul în priză. Cu aceeaşi siguranță suverană, Guido împinse deoparte modemul, imprimanta şi tot ceea ce nu-i trebuia şi se lăsă cu un bufnet pe pernele scaunului.

— În regulă, anunță el.

— Ce-i în regulă?

— Dă-i drumul! îl îndemnă Guido în engleză, făcând semn din cap către priza din perete. Să începem! Apoi îi întinse lui Justin cablul pentru a vârî ştecărul în priză. Spre auzul hipersensibilizat al lui Justin, vocea lui căpătase tonalitatea nazală, neplăcută, a vorbitorilor de pe coasta estică a Statelor Unite.

— Se poate întâmpla ceva rău? întrebă Justin cu un aer agitat.

— Ce anume, dacă nu te superi?

— Putem şterge totul sau cam aşa ceva, din greşeală?

— Doar deschizându-l? Nici vorbă!

— De ce nu?

Guido făcu un gest larg cu mâna scheletică, dând roată ecranului.

— Tot ce-a salvat Tessa e aici. Dacă n-a făcut-o, înseamnă că fişierele acelea nu-i trebuiau, deci n-au cum

să fie aici. Ți se pare normal sau nu?

Justin simți un val de ostilitate închegându-i-se în minte, lucru ce i se întâmpla mereu când cineva îi făcea capul mare cu limbajul încâlcit al computerelor.

— Bine atunci. Dacă zici tu… O să-i dau drumul, spuse şi, lăsându-se pe vine, introduse cu grijă ştecărul în priza din perete. Bine?

— Mare chestie!

Neconvins, Justin apăsă comutatorul şi se ridică grăbit, observând imediat că pe ecran nu apăruse nimic. Îşi simți gura uscată şi îl traversă o senzație de slăbiciune şi greață. „Mă bag unde nu-i treaba mea. Sunt un dobitoc fără leac. Trebuia să chem un expert, nu un copil. Mai bine învățam singur să lucrez pe blestematul ăsta de computer.” Apoi văzu ecranul luminându-se, înfățişând un şir de copii africani, zâmbitori şi fluturând din mâini, aliniați în fața unei clinici de sănătate cu acoperiş ca din poleială, după care urmă o vedere aeriană înfățişând forme dreptunghiulare şi ovale dispersate pe un câmp cenuşiu-albăstrui.

— Ce-i asta?

— Desktopul.

Justin miji ochii peste umărul lui Guido şi citi: *My briefcase… Network Neighbourhood… Shortcut to Connect.* Şi-acum ce facem?

— Vrei să vezi fişierele? Ți le arăt. Mergem la fişiere şi le citeşti.

— Vreau să văd ce făcea Tessa. La ce anume lucra. Vreau să urmez aceeaşi cale ca şi ea, ca să citesc ce e în computer. Credeam că m-am exprimat limpede.

Cuprins de nelinişte, Justin simțea că prezența lui Guido îl deranja. O voia pe Tessa doar pentru sine, la masa de numărat bani. Ar fi vrut ca acest computer să nu existe. Guido îndreptă o săgeată către o căsuță din partea stângă jos a ecranului.

— Ce-i chestia aceea pe care tot apeşi cu degetul?

— Mouse-ul… Astea sunt ultimele nouă fişiere pe care

le-a făcut. Vrei să ți le arăt şi pe celelalte? Se face, nicio problemă.

Pe ecran apăru o fereastră intitulată: *Deschidere Fişier, Documentele Tessei.* Guido apăsă din nou pe mouse.

— Are vreo douăzeci şi cinci de fişiere de tipul acesta, constată el.

— Au titlu?

Guido se aplecă într-o parte, invitându-l astfel pe Justin sa citească singur:

FARMACEUTICE
farmaceutice-generalităţi
farmaceutice-poluare
farmaceutice-în lumea a 3-a
farmaceutice-org. monitorizare
farmaceutice-mită
farmaceutice-procese
farmaceutice-lichidităţi
farmaceutice-proteste
farmaceutice-ipocrizie
farmaceutice-teste
farmaceutice-contrafaceri
farmaceutice-muşamalizări

FLAGEL
flagel-istoric
flagel-Kenya
flagel-tratamente
flagel-noutăţi
flagel-vechi
flagel-şarlatani

TESTE

Rusia
Polonia
Kenya

Mexic
Germania
Mortalitate
(cifre oficiale)
Wanza

Guido deplasă săgeata şi se auzi din nou clicul mouse-ului.

— Arnold. Cine mai e şi Arnold ăsta care a apărut din senin? întrebă el.

— Un prieten de-al ei.

— Şi el are documente. Iisuse, şi încă o grămadă!

— Câte?

— Douăzeci. Ba mai multe! Alt clic.

— *Bits and bobs.*{8} Asta-i o expresie englezească?

— Da. Nu americană, poate, dar sigur englezească, îi răspunse iritat Justin. Dar asta ce-i? Ce faci acum? Te mişti prea repede!

— Ba nu. Merg chiar încet, pentru tine. Mă uit în *Briefcase,* să văd câte foldere are. Mamă! *O mulțime.* Folder unu, folder doi… Şi multe altele.

Apăsă din nou pe mouse. Accentul american al lui Guido îl enerva pe Justin. De unde-l învățase? S-a uitat la prea multe filme americane. „O să discut cu dirigintele.”

— Vezi asta? E *Recycle Bin.* Aici a transferat toate fişierele pe care se gândea să le şteargă.

— Dar presupun că n-a făcut-o. Scoate-le de acolo!

— Ce-i acolo n-a şters. Ce nu mai e, s-a dus.

Se auzi un nou clic.

— Ce mai înseamnă şi A.O.L.? vru Justin să ştie.

— America Online. I.S.P. e „Internet Service Provider”{9}. Tot ce-a primit prin A.O.L. şi a păstrat se găseşte în programul acesta, la fel ca şi mesajele trimise prin e-mail mai vechi. Dacă vrei să transmiți mesaje, trebuie să te conectezi la rețeaua telefonică. Dacă n-ai legătură on-line, nici nu primeşti, nici nu trimiți mesaje.

— Asta ştiu. E la mintea oricui.
— Vrei să ne conectăm?
— Încă nu. Vreau să văd ce se află deja aici.
— Tot?
— Da
— Atunci o să ai de citit zile în şir. Poate chiar săptămâni. Nu trebuie decât să te duci cu mouse-ul pe ele şi să faci clic. Vrei să stai în locul meu?
— Eşti absolut sigur că nu se poate întâmpla nimic rău? insistă Justin, lăsându-se pe scaun, în vreme ce Guido se aşezi în spatele lui.
— Ce-a salvat Tessa e acolo. Aşa cum am spus. Din ce alt motiv le-ar fi salvat?
— Şi nu le pot pierde?
— Dumnezeule mare! Nu, decât dacă dai clic pe „Ştergere". Şi chiar dacă faci asta, computerul te întreabă, Justin, dacă eşti sigur că vrei să ştergi fişierul? Dacă nu eşti sigur, zici nu. Şi apeşi pe „nu". Dacă apeşi pe „nu", însemnă: „Nu, nu sunt sigur." Clic. Asta-i tot. Şi-acum dă-i drumul!
Justin străbate încet şi precaut prin labirintul creat de Tessa, iar Guido stă ocrotitor alături de el, rostind porunci cu glas metalic, ca de robot. Când o comandă îi este necunoscută sau îl nedumereşte, Justin cere o pauză, îşi ia o foaie de hârtie şi scrie etapele pe care Guido i le dictează apăsat. În fața ochilor lui Justin se deschid noi şi noi orizonturi. Du-te acolo, acum întoarce-te! „Pare că nu se mai termină. Te-ai implicat în prea multe. N-o să reuşesc nicicând să te ajung din urmă, îi spune el Tessei. Chiar dacă aş citi un an întreg, cum să aflu vreodată ce căutai?"

* * *

Ajutoare umanitare oferite de Organizația Mondială a Sănătății.
Însemnări privind obscure conferințe medicale, ținute

la Geneva, Amsterdam sau Heidelberg sub egida unui bastion ce-i este la fel de necunoscut şi care îi aparţine imperiului medical al Naţiunilor Unite.

Prospecte de medicamente ce preamăresc produse farmaceutice (cu nume imposibil de rostit) şi virtuţile în îmbunătăţirea şi prelungirea vieţii.

Însemnări personale. Rapoarte. Un citat şocant extras din revista *Time,* încadrat de semne de exclamare, evidenţiat prin caractere mărite şi îngroşate, vizibile chiar şi din celălalt capăt al încăperii, dacă ai ochi şi nu te uiţi în altă parte. O generalizare terifiantă menită să stimuleze căutările Tessei în detaliu:

„ÎN 93 DE TESTE CLINICE, CERCETĂTORII AU DEPISTAT 691 DE REACŢII ADVERSE, DAR AU RAPORTAT DOAR 39 INSTITUTELOR NAŢIONALE DE SĂNĂTATE.”

Un folder întreg dedicat lui P.W. Cine Dumnezeu mai era şi P.W., de fapt? Disperare. „Du-mă înapoi la lucrurile pe care le pot pricepe.” Dar când face clic pe *Bits and Bobs,* uite că apare şi P.W. din nou, gata să-l orbească. Iar după încă un clic, totul se limpezeşte: P.W. e prescurtarea de la Pharmawatch[10], grup de rezistenţă format din voluntari, cu sediul în Kansas, după toate aparenţele, care şi-a asumat „misiunea de a da în vileag excesele şi cazurile de malpraxis ale industriei farmaceutice”, la care se adaugă denunţarea „inumanităţii celor ce se autointitulează umanitarişti şi care jecmănesc naţiunile sărace”.

Evidenţe privind conferinţe aşa-zis neoficiale ţinute în faţa unor demonstranţi ce au în plan să mărşăluiască spre Seattle sau Washington pentru a-şi demonstra sentimentele faţă de Banca Mondială şi Fondul Monetar Internaţional. Vorbe mari despre „Marea hidră americană: corporaţiile” şi „Monstrul Capital”. Un articol frivol din cine ştie ce publicaţie, intitulat „Anarhismul este din nou

la modă.”

Face din nou clic pe cuvântul „Umanitate”. „Pentru Tessa, cuvântul «Umanitate» este sinonim cu bomba atomică”, remarcă Justin. Imediat ce-l aude, simte nevoia să pună mâna pe armă, îi mărturiseşte ea lui Bluhm într-un mesaj trimis prin e-mail.

> „De fiecare dată când aud o companie farmaceutică declarând că activitatea ei are la bază principii precum umanismul, altruismul, datoria faţă de Omenire, îmi vine să vărs, iar asta nu fiindcă sunt gravidă. Asta pentru că aflu cum se străduiesc giganţii farmaceutici americani să prelungească viaţa pacienţilor astfel încât să-şi păstreze monopolul şi să impună preţuri după bunul lor plac, slujindu-se de Departamentul de Stat pentru a băga frica în ţările lumii a treia ca să nu fabrice propriile produse genetice la o zecime din preţul variantei comercializate sub numele firmei. De acord, au făcut un gest elegant, dar inutil cu medicamentele pentru tratarea SIDA. Dar când te gândeşti la...”

* * *

„Toate astea le ştiu”, gândeşte el şi revine cu un clic pe desktop, iar de acolo merge la „Documentele lui Arnold”.

— Ce e asta? întreabă el brusc, ridicându-şi degetele de pe tastatură de parcă ar fi vrut să se spele pe mâini de orice răspundere.

Pentru prima oară de când se cunosc, Tessa îi cere o parolă pentru a avea acces la documente. Comanda ei este implacabilă: „PAROLA”, „PAROLA”, ca o firmă de bordel care clipeşte intermitent.

— Drace! Exclamă Guido.

— Avea vreo parolă când te-a învăţat cum să lucrezi pe chestia asta? întreabă Justin, ignorând izbucnirea necontrolată.

Guido îşi duce palma la gură, se apleacă în faţă şi cu

degetele celeilalte tastează cinci caractere.

— Numele meu, zice el cu mândrie. Apar doar cinci asteriscuri, nimic altceva.

— Ce faci? vrea să ştie Justin.

— Îmi scriu numele. *Guido.*

— De ce?

— Asta-i parola, explică el, trecând la italiană din cauza nervozității. I-ul nu e I. E unu. Iar O-ul e zero. Tessa era maniacă în privința asta. Într-o parolă, trebuie să ai cel puțin o cifră. Ținea mult la asta.

— De ce apar doar steluțele astea?

— Fiindcă nu trebuie să vezi parola! Altfel, te-ai putea uita peste umărul meu şi ai afla-o! N-a mers! A folosit altă parolă! spune el şi-şi îngroapă fata între palme.

— Nu ne rămâne decât să ghicim, sugerează Justin, încercând să-l împace.

— Cum să ghiceşti? Ce anume? Ştii câte încercări sunt permise? Vreo trei!

— Vrei să spui că dacă nu nimerim după trei încercări, nu mai avem ce face, constată Justin, dându-şi curaj pentru a încerca să rezolve problema. Hei, tu! Ieşi de-acolo.

— Nu merge!

— Bine, atunci. Să ne gândim. Ce alte cifre sunt alcătuite din litere?

— Trei ar putea fi E întors. Cinci ar putea fi S. Sunt vreo cinci-şase. Ba mai multe. Cumplit! făcu Guido, fără să-şi dezlipească palmele de pe față.

— Şi ce se-ntâmplă dacă ratăm după toate încercările?

— Se blochează şi nu mai răspunde. Tu ce-fi închipuiai?

— Pentru totdeauna?

— Exact!

Justin detectează minciuna din glasul lui Guido şi surâde.

— Şi crezi că avem voie să încercăm numai de trei ori?

— Uite, nu am un dicționar în cap, înțelegi? Nici

manual. Unde nu ştiu, nu mă bag. Ar putea fi trei. Sau zece. Trebuie să plec la şcoală. Ar fi mai bine să apelezi la ajutorul cuiva.

— Ia gândeşte-te! După Guido, care e lucrul la care ținea cel mai mult?

În cele din urmă, Guido îşi ia mâinile de la față.

— Tu! Ce părere ai? Justin!

— N-ar fi procedat aşa...

— De ce nu?

— Fiindcă-i teritoriul ei, nu al meu.

— Îți dai cu presupusul! Nu fi copil, încearcă Justin. Am dreptate, ştiu sigur că-i aşa!

— Ascultă, *după* Justin, care e *următorul* lucru la care ținea?

— Nu eu am fost căsătorit cu ea. Vezi? Tu trebuie să ştii!

Justin se gândeşte la Arnold, apoi la Wanza. Încearcă Ghita, tastând I-ul drept unu. Nimic. Scoate un geamăt înfundat şi iritat care vrea să însemne că acest joc stupid nu-i de el, dar asta deoarece gândurile îi aleargă în toate părțile şi nu ştie pe care să-l urmeze. Se gândeşte la Garth, scumpul ei tată, apoi la Garth, fiul mort, şi le elimină pe amândouă din motive estetice şi sentimentale. Apoi presupune că ar putea fi Tessa, dar ştie că ea nu suferea de egolatrie. Se gândeşte apoi la *ARNO1D* şi la *ARN0LD* sau *ARN01D,* dar Tessa n-ar fi fost atât de toantă să blocheze fişierul lui Arnold tocmai cu o parolă care să-i poarte numele. Se gândeşte câteva clipe la Maria, numele mamei ei, apoi la Mustafa, apoi la Hammond, dar niciunul dintre acestea nu pare să fie indicat pentru a fi codificat şi folosit drept parolă. Priveşte în mormântul ei şi-şi aminteşte cum freziile galbene de pe capacul coşciugului dispar sub bulgării de pământ roşiatic. ÎI vede pe Mustafa stând în bucătăria familiei Woodrow, strângând între degete mânerul coşului. Se vede pe sine cu pălăria de pai îngrijindu-le în grădina de la Nairobi şi, tot astfel, aici, pe Elba. Introduce cuvântul „freesia”,

tastând I-ul drept cifra unu. Apar şapte asteriscuri, dar nu se petrece nimic. Introduce acelaşi cuvânt încă o dată, tastând S-ul ca 5.

— O să accepte parola? întreabă el în şoaptă.

— Justin, n-am decât doisprezece ani! Doisprezece! spune, apoi se mai domoleşte. S-ar putea să mai ai dreptul la *o încercare.* După aceea, s-a isprăvit! Eu mă dau bătut, clar? E laptopul Tessei. Al tău. Nu mă băga pe mine în chestia asta!

Introduce „freesia” a treia oară, lăsând S-ul drept 5, dar revenind la I normal şi se trezeşte că are în fața ochilor un eseu polemic neterminat. Cu ajutorul freziilor lui galbene a dat buzna în fişierul denumit „Arnold” şi a dat peste un tratat privitor la drepturile omului. Guido dă ocol camerei dansând.

— Am reuşit! Ți-am spus eu! Suntem nemaipomeniți! Tessa e fantastică!

* * *

„De ce sunt siliți homosexualii din Africa sa se ascundă?

Să ascultăm cuvintele mângâietoare ale marelui arbitru şi apărător al bunei-cuviințe, preşedintele Daniel Arap Moi:

«Cuvinte precum lesbianism şi homosexualitate nu există în limbile africane.» – Moi, 1995.

«Homosexualitatea încalcă normele şi religiile africane şi chiar religia o consideră un mare păcat.» – Moi, 1998.

Nu e deloc surprinzător că în Codul Penal din Kenya este consfințită cu slugărnicie părerea lui Moi. Articolele 162-165 prevăd pedepse cu închisoarea de CINCI PÂNĂ LA PAISPREZECE ANI pentru «satisfacerea instinctelor sexuale împotriva ordinii naturale». Legea merge chiar mai departe:

— legea kenyană califică relațiile sexuale dintre bărbați drept INFRACȚIUNI.
— nici nu s-a auzit de relații sexuale între femei.

Care sunt CONSECINȚELE SOCIALE ale acestei atitudini retrograde?
— homosexualii se căsătoresc sau întrețin relații cu femei pentru a-şi disimula adevărata înclinație sexuală;
— duc o viață de coşmar, atât ei, cât şi soțiile lor,
— homosexualilor nu li se oferă educație sexuală, nici în condițiile epidemiei de proporții a SIDA, adevăr ascuns multă vreme;
— unele segmente ale societății kenyene sunt silite să trăiască într-o permanentă minciună. Doctori, avocați, oameni de afaceri şi chiar politicieni sunt terorizați la gândul şantajului sau arestării;
— se creează un cerc vicios de corupție şi oprimare, acesta târând societatea şi mai adânc în mocirlă."

Articolul se încheie aici.

„De ce? Şi de ce Dumnezeu să ții un fişier în care se află un articol polemic neterminat despre drepturile homosexualilor, sub numele de «Arnold», şi să mai şi blochezi accesul la el cu o parolă?"

Justin se trezeşte din reverie constatând că îl are pe Guido în spate. Acesta şi-a încheiat dansul de fericire şi stă aplecat, citind mirat ce scrie pe ecran.

— E vremea să te duc la şcoală, îi spune Justin cu severitate.

— Mai putem sta puțin! Mai avem zece minute! Cine-i Arnold? E homo? Ce fac aceşti homo? Mama turbează dacă o întreb.

— Plecăm chiar acum! Dacă rămânem blocați pe stradă în spatele vreunui tractor?!

— Hei! Dă-mi voie să intru în mesajele ei recente! Bine? Poate i-o fi scris cineva. Poate chiar Arnold. Nu vrei să ne

uităm prin mesaje? Poate ți-a trimis *ție* un mesaj pe care nu l-ai citit încă. Pot să intru în mesaje? Da?

Justin își lăsă uşor mâna pe umărul lui Guido.

— N-o să pățeşti nimic. Şi nimeni n-o să râdă de tine. Oricine trage chiulul din când în când. Asta nu te transformă într-un invalid. Te face să te simți normal. Ne uităm la mesajele ei când te întorci.

* * *

Drumul spre şcoală şi înapoi îi luă lui Justin o oră, care i se păru interminabilă, şi în tot acest timp nu-şi îngădui să dea frâu liber imaginației sau să facă speculații nefondate. Când redeveni stăpân pe camera pentru ulei se îndreptă direct, nu spre laptop, ci spre maldărul de documente pe care i le dăduse Lesley în furgoneta parcată în apropierea cinematografului. Descurcându-se cu mai multă siguranță decât dovedea în fața computerului, sortă hârtiile până ajunse la o fotocopie a unei scrisori scrisă cu o mână stângace pe o foaie gata liniată, scrisoare care îi reținuse atenția în cursul unuia dintre primele raiduri de recunoaştere făcute prin aceste documente. Ajunsese să-i „rețină atenția”, potrivit exprimării din procesul verbal pe care se vedeau inițialele lui Rob, fiindcă fusese găsită între paginile unei enciclopedii medicale pe care ofițerii o ridicaseră de pe podeaua bucătăriei din apartamentul lui Bluhm, azvârlită acolo de spărgătorii nemulțumiți de pradă. Hârtia de scris era veche şi se decolorase. Pe plic era o adresă: cutia poştală a organizației neguvernamentale pentru care lucra Bluhm. Timbrul sugera că scrisoarea fusese expediată de pe insula arabă Lamu, locuită, cândva, de sclavi.

„Scumpul meu Ami,

N-am uitat niciodată dragostea noastră sau îmbrățişările tale şi bunătatea pe care ai dovedit-o față

de mine, dragul tău prieten. Ce noroc şi binecuvântare pentru mine ca tu să onorezi frumoasa noastră insulă în concediu! Trebuie să îți mulțumesc, dar mai bine îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru generoasa ta dragoste şi pentru daruri iar acum, că ştiu că o să vii la mine la studii, mulțumesc, şi pentru motocicletă. Dragul meu, pentru tine muncesc zi şi noapte, întotdeauna cu fericirea în inimă dacă ştiu că iubitul meu e alături de mine pas cu pas, iubindu-mă."

Iar semnătura? Justin, la fel ca şi Rob, se chinui să o descifreze. Stilul scrisorii, după cum precizase şi procesul verbal semnat de Rob, sugera o persoană de origine arabă, întrucât scrisul era alungit şi comprimat, cu volute complet conturate. Semnătura, evidențiind o înfloritură, părea să conțină câte o consoană la fiecare capăt al numelui şi o vocală la mijloc. Pip? Pet? Pat? Dot? Era inutil să se chinuie. În mod evident, era semnătura unei persoane de origine arabă.

Dar fusese scrisă de un bărbat sau de o femeie? O femeie needucată din Lamu ar aşterne cuvinte atât de îndrăznețe? Şi se plimbă cu motocicleta?

Traversând încăperea spre biroul din lemn de pin, Justin se aşeză în fața computerului, dar, în loc să deschidă fişierul „Arnold", rămase cu privirea goală ațintita asupra ecranului inert.

* * *

— Aşadar, pe cine iubeşte *Arnold* de fapt? o întreabă el pe Tessa, mimând un ton neutru, în vreme ce stau lungiți alături pe pat, într-o seară caniculară petrecută la Nairobi.

Arnold şi Tessa au revenit în acea dimineață din prima deplasare pe teren făcută împreună. Tessa a considerat-o drept una dintre experiențele memorabile ale vieții ei.

— Arnold iubeşte întreaga specie umană, îi răspunde

ea languros. Fără excepții.

— Dar face amor cu toată omenirea?

— Tot ce se poate… Nu l-am întrebat. Vrei să-l întreb?

— Nu. Nu cred. Mă gândeam că l-aş putea întreba chiar eu.

— Nu-i nevoie.

— Sigur?

— Absolut.

Şi îl sărută. Apoi îl mai sărută o dată. Până îl trezeşte la viață.

— Şi să nu mai pui întrebarea asta, îi spune ea, parcă reînviind un gând uitat, în vreme ce stă cu capul rezemat în scobitura umărului lui şi cu picioarele desfăcute peste trupul lui. Să zicem că Arnold şi-a lăsat inima la Mombasa…

Apoi devine una cu Justin, cu capul plecat şi cu umerii încordați.

* * *

La Mombasa?

Sau în Lamu, la vreo două sute cincizeci de kilometri în susul coastei?

Revenind la masa de numărat bani, Justin a ales de astă dată raportul general întocmit de Lesley privindu-l pe „BLUHM, Arnold Moise, doctor, victimă dispărută sau suspect”. Nicio mențiune din care să afle ceva despre scandaluri, căsătorii, persoane foarte apropiate sau soție legitimă. „La Alger numitul a locuit într-un hotel pentru medici de ambele sexe, ocupând singur o cameră. Nimic care să rețină atenția privitor la organizația lui. Ruda cea mai apropiată precizată este sora vitregă de origine belgiană, stabilită la Bruges.” Arnold nu a cerut niciodată să i se asigure cheltuieli de călătorie sau pentru vreo însoțitoare şi nu a solicitat decât cazare în camere cu un pat. Apartamentul din Nairobi, chiar devastat de spărgători, era descris de Lesley ca având „un aspect

monastic, degajând un aer de vădită abstinență.” Numitul locuia singur şi nu avea servitor. „În viața sa personală, pare să nu resimtă lipsa confortului, nici măcar a apei calde.”

* * *

— Toată lumea de la Muthaiga Club pare convinsă că Arnold e tatăl copilului nostru, o anunță Justin pe Tessa, pe un ton perfect dezinvolt şi detaşat, în timp ce mănâncă peşte la un restaurant indian de pe la marginea oraşului.

Tessa e gravidă în patru luni şi, deşi discuția dintre ei nu lasă să se întrevadă asta, Justin e total subjugat de ea, ca niciodată.

— Cine e toată lumea asta de la Muthaiga Club? întreabă ea.

— Elena grecoaica, bănuiesc. Mesaj transmis Gloriei, apoi pasat lui Woodrow, continuă el cu un aer amuzat. Nu prea ştiu cum trebuie să reacționez. Ca soluție, am putea merge până acolo să facem amor pe masa de biliard, dacă te prinzi în jocul acesta.

— Atunci e vorba de incriminare dublă pentru acelaşi fapt, parcă aşa se cheamă în limbaj juridic, zice ea gânditoare. Prejudecăți ce aduc prejudicii altora. Dublă incriminare.

— Dublă? De ce?

Ea lasă furculița în farfurie, coboară ochii şi clatină uşor din cap…

— O adunătură de nerozi cu nenumărate prejudecăți… Lasă-i în legea lor!

* * *

Iar, la vremea aceea, respectase acel consemn. Acum se simțea eliberat.

„Dar de ce *dublă?* se întrebă, fără să-şi dezlipească ochii de la ecran.

Incriminare *simplă* înseamnă adulter comis de Arnold. *Dar dublă?* Ce să înțeleagă din asta? Incriminarea are în vedere rasa? Arnold e supus discriminării pentru presupusul adulter şi pentru culoarea pielii? De aici ar rezulta dubla discriminare?

Posibil.

Decât dacă…

Dacă nu cumva iar apare la suprafață avocatul cu privirea glacială din Tessa: acelaşi avocat care a preferat să nesocotească o amenințare cu moartea decât să renunțe la efortul de a găsi adevărul.

Decât dacă prima prejudecată depistată nu era îndreptată împotriva unui negru despre care se bănuia că are relații intime cu o femeie albă şi căsătorită, ci împotriva homosexualilor în general, ceea ce Bluhm – deşi detractorii lui nu ştiau – era.

Într-un asemenea caz, raționamentul unui avocat cu ochi de gheată şi cu inima fierbinte ar decurge cam aşa:

Prima incriminare: Arnold e homosexual, dar prejudecățile locale nu-i permit să recunoască asta. Dacă ar recunoaşte, n-ar mai putea să-şi continue activitatea de ajutorare, întrucât Moi detestă organizațiile neguvernamentale tot atât de mult pe cât urăşte homosexualii şi, ca o primă măsură blândă, l-ar azvârli pe Arnold afară din țară.

A doua incriminare: Arnold e silit să trăiască în condiția de impostor (a se vedea articolul de presă neterminat, scris de către cine?). În loc să-şi declare opțiunea sexuală, este silit să adopte postura de playboy, atrăgându-şi astfel critici care sunt rezervate celor care încalcă barierele rasiale.

Concluzia: dublă incriminare.

Şi, în ultimă analiză, de ce nu-i destăinuieşte nici acest secret iubitului ei soț, lăsându-l astfel să trăiască cu bănuiala dezonorantă pe care nu trebuie, nu poate să o recunoască nici măcar față de sine?" – adresează el întrebarea ecranului mut.

Şi-a amintit însă numele restaurantului indian la care Tessa ținea atât de mult. Haandi.

* * *

Valul de gelozie pe care Justin îl ținuse atâta vreme în frâu se umflă nemăsurat, rupând zăgazuri şi inundându-l. Dar era o gelozie de alt gen: motivată de faptul că Tessa şi Arnold îi ascunseseră până şi acest secret, fără a mai vorbi de altele: faptul că îl excluseseră dinadins din grupul lor restrâns la două persoane, lăsându-l să tragă cu ochiul după ei ca un voyeur obsedat care, în ciuda asigurărilor date de Tessa, nu ştie că nici acum, nici în viitor, nu avea la ce trage cu ochiul; că, aşa cum voise şi Ghita să le explice lui Rob şi Lesley înainte de a se închide în sine, niciodată nu ar exista motive de suspiciune; că singura relație dintre ei era cea de frate şi soră, de felul celei pe care Justin i-o descrisese lui Ham deşi, în adâncul sufletului, nu crezuse nicidecum.

Un bărbat perfect, aşa îl prezentase cândva Tessa pe Bluhm. Nici măcar Justin, sceptic înrăit, nu-l considerase altfel. Un bărbat capabil să stârnească impulsuri homo-erotice în oricare dintre noi, remarcase el odată, absolut întâmplător, într-o discuție cu Tessa. Frumos şi cu o exprimare aleasă. Curtenitor față de prieteni, dar şi față de necunoscuți. Încântător, începând cu vocea gravă, barba rotunjită presărată cu fire cărunte şi terminând cu ochii mari, rotunzi, cu gene lungi, de african, care niciodată nu te slăbeau, cât timp vorbea sau te asculta. Frumos prin gesturile zgârcite, dar oportune, care punctau exprimarea exactă, inteligentă şi elegant pusă în cuvinte. Frumos, de la încheieturile degetelor şi până la trupul grațios, uşor ca pana, zvelt şi cu alură felină, ca al unui dansator şi tot atât de disciplinat prin autocontrol. Niciodată impertinent, niciodată ignorant, niciodată crud, deşi, la fiecare petrecere şi conferință, întâlnea occidentali atât de neştiutori, încât Justin s-ar fi simțit stânjenit în

locul lui. Până şi cei mai vechi clienţi ai clubului Muthaiga o recunoşteau: Doamne, ce om e acest Bluhm! Înainte nu se năşteau asemenea negri. Nici nu-i de mirare că mireasa-copilă a lui se simte atrasă de el.

„Atunci, în numele a tot ce e sfânt, de ce nu m-aţi scutit de chinuri?” întrebă el furios, adresându-se Tessei sau ecranului orb.

„Fiindcă am avut încredere în tine şi am aşteptat un răspuns pe măsură.”

„Dacă ai avut încredere în mine, de ce nu mi-ai spus?”

„Fiindcă nu trădez încrederea prietenilor şi te invit să respecţi realitatea şi să mă admiri pentru asta. Nemăsurat şi etern. Fiindcă sunt avocat şi când e vorba de secrete – după cum avea ea obiceiul să spună – *în comparaţie cu mine, mormântul e o gură-spartă.”*

XIV

„Iar tuberculoza înseamnă o grămadă de bani: dacă nu crezi, întreabă la Karel Vita Hudson. De la o zi la alta, națiunile cele mai bogate se vor confrunta cu epidemia de tuberculoză, iar Dypraxa va deveni producătorul multimiliardar pe care îl visează orice acționar de treabă. Ciuma Albă, Fiara la Pândă, Vestitul Imitator, Trimisul Morții nu se mai mulțumeşte să-i adune doar pe nenorociții pământului. Face tot ceea ce a făcut şi acum o sută de ani. Pluteşte peste tot ca un nor mizer de poluare deasupra orizontului occidental, chiar dacă, deocamdată, victimele sale se numără tot din rândul săracilor."

„— O treime din populația lumii infectată cu bacilul"

…îi spune Tessa computerului, scoțând în evidență şi subliniind textul pe măsură ce merge mai departe.

„— În Statele Unite, incidența a crescut cu douăzeci la sută în decurs de şapte ani…
— În medie, o persoană netratată la timp transmite boala altor zece, chiar cincisprezece persoane pe an…
— Autoritățile medicale din New York City şi-au acordat dreptul de a încarcera victimele TBC-ului care nu se supun de bunăvoie masurilor de izolare…
— Treizeci la sută din toate cazurile cunoscute de TBC sunt. În prezent imposibil de tratat cu medicamentele existente…"

„Ciuma Albă nu se naşte în noi înşine – citeşte Justin. Ne este transmisă cu forța prin respirația bolnavă, prin condițiile mizere de trai, din cauza igienei precare, apei netratate şi criminalei neglijențe administrative.

Țările bogate o detestă, fiindcă reprezintă o ruşine,

ținând cont de tradiția lor administrativă, țările sărace o urăsc fiindcă, în multe dintre ele, este sinonimă cu SIDA. Unele țări refuză să admită că au cazuri, preferând să trăiască într-o stare de negare a realității, decât să recunoască cinstit semnul ruşinii.

Iar în Kenya, la fel ca în alte țări africane, incidența tuberculozei a crescut de patru ori de la apariția virusului HIV."

Un e-mail stufos din partea lui Arnold enumera dificultățile practice în a trata boala pe teren:

> „— Diagnosticul dificil şi prelungit. Pacienții trebuie să aducă probe de spută mai multe zile la rând.
> — Lucrările de laborator esențiale – dar microscoapele se strică sau se fură.
> — Nu există substanțe de cultură pentru detectarea bacililor. Substanța de cultură se vinde, se bea, se termină sau e înlocuită.
> — Tratamentul durează opt luni. Pacienții care se simt mai bine după o lună abandonează tratamentul sau îşi vând pastilele. Boala revine la forma rezistentă la medicație.
> — Pastilele pentru TBC sunt comercializate pe piața neagră africană ca tratament pentru boli cu transmitere sexuală. Organizația Mondială a Sănătății susține că pacientul care ia tableta trebuie urmărit pentru a fi siguri că o înghite. Rezultatul: pastila de pe piața neagră se vinde «udă» sau «uscată» în funcție de caz, dacă a fost în gura cuiva sau nu..."

Urmează un *post scriptum* sec:

> „Tuberculoza ucide mai multe mame decât orice altă boală. În Africa prețul îl plătesc întotdeauna femeile. Wanza a fost un cobai şi a devenit o victimă.
>
> Toate femeile din unele sate au slujit drept cobai,

așa cum s-a întâmplat cu Wanza.”

* * *

Extrase dintr-un articol de pe pagina a patra din *International Herald Tribune:* „Occidentul prevenit, dar vulnerabil la germenii de TBC rezistenți la medicație” de Donald G. Meneil Jr., New York Times Service.

Unele pasaje sunt marcate de Tessa.

> „AMSTERDAM – Potrivit unui raport al Organizației Mondiale de Ocrotire a Sănătății și al altor grupuri care luptă împotriva tuberculozei, în prezent se înregistrează, în proporție crescândă, germeni mortali de tuberculoză rezistentă la medicație, nu numai în țările sărace, ci și în cele bogate din Occident.
>
> «Acesta este un avertisment: atenție, e posibil să devină o criză majoră în viitor», spune doctorul Marcos Espinal, cel care a coordonat redactarea raportului.
>
> Dar cea mai puternică armă pe care o posedă comunitatea medicală internațională pentru a obține fonduri este primejdia că explozia necontrolată a numărului de cazuri din țările lumii a treia va permite germenilor divergenți să se contopească într-unul singur, incurabil, extrem de contagios, care va ataca și Occidentul.”

Notă de subsol făcută de Tessa, scrisă cu o mână crispată în mod misterios, ca și cum și-ar fi reprimat în mod deliberat sentimentele:

> „Arnold spune: «Rușii care imigrează în S.U.A., îndeosebi cei care vin direct din lagăre, sunt purtători a tot felul de germeni TBC multirezistenți – în realitate, într-o proporție mai mare decât se înregistrează în Kenya, unde multirezistent NU este sinonim cu pozitiv

HIV. Un prieten de-al său tratează cazuri foarte grave în zona Bay Ridge din Brooklyn şi numărul lor creşte aproape înspăimântător, relatează el. Se afirmă că incidența la grupurile urbane minoritare care trăiesc în zone aglomerate din S.U.A. este în creştere."

Sau, exprimat în limbajul bursei de valori pe care îl înțelege întreaga lume: dacă piața TBC se comportă conform prognozelor, miliarde peste miliarde de dolari aşteaptă să fie culese, iar cel ce urmează a le obține este Dypraxa – cu condiția, desigur, ca testele preliminare efectuate în Africa să nu provoace efecte secundare ireversibile.

Acest gând îl îndeamnă pe Justin să revină – şi încă de urgență – la Spitalul Uhuru din Nairobi. Grăbindu-se spre masa de numărare a banilor, caută din nou fişierele poliției şi descoperă şase pagini fotocopiate pline de mâzgăliturile febrile ale Tessei, în timp ce se chinuie să înregistreze istoricul exprimat în limbajul unui copil.

„Wanza este mamă fără a fi căsătorită.

Nu ştie să scrie sau să citească.

Am cunoscut-o în satul ei şi am revăzut-o în ghetoul Kibera. A rămas însărcinată cu unchiul ei, care a răpit-o şi, apoi, a susținut că ea l-a sedus. E prima ei sarcină. Wanza a părăsit satul ca să nu mai fie violată de acel unchi sau de un alt bărbat care o hărțuia.

Ea spune că mulți oameni din sat sunt bolnavi şi tuşesc rău. Mulți bărbați aveau SIDA. De asemenea, multe femei... Două gravide au murit recent. Ca şi Wanza, mergeau la un centru medical la opt kilometri depărtare. Wanza nu a vrut să mai meargă la acel centru medical. Se temea că pastilele sunt rele. Asta arată că e inteligentă, întrucât majoritatea femeilor au o încredere oarbă în doctori, deşi respectă injecțiile mai mult decât pastilele.

În Kibera, au venit să o vadă un bărbat şi o femeie,

albi. Purtau halate albe, aşa că ea a presupus că erau doctori. Cei doi ştiau din ce sat venise. I-au dat nişte pastile, aceleaşi pe care le ia în spital.

Wanza spune că numele bărbatului era Law-bear. Am pus-o să rostească de ai multe ori. Lor-bear? Lor-beer? Lohrbear? Femeia care a venit cu el nu şi-a spus numele, dar a examinat-o pe Wanza şi a luat probe de sânge, urină şi spută.

Au venit de doua ori în Kibera să o vadă. Nu i-a interesat starea sănătății celorlalți din colibă. I-au spus că va naşte în spital, deoarece era bolnavă. Wanza a început să fie neliniştită. Multe gravide din Kibera sunt bolnave, dar nu au născut la spital.

Lawbear a zis că nu va trebui să plătească nimic, va fi achitat de altcineva. N-a întrebat de către cine. Zice că bărbatul şi femeia erau foarte îngrijorați. Nu dorea să-i vadă aşa. A glumit pe tema asta dar ei nu au râs.

În ziua următoare, a venit o maşină după ea. Îi sosise termenul. Călătorea pentru prima oară cu o maşină. Două zile mai târziu a sosit fratele ei să stea cu ea. Auzise că se afla acolo. Kioko ştie să citească şi să scrie şi e foarte inteligent. Fratele şi sora se iubesc foarte mult. Wanza are cincisprezece ani.

Kioko afirmă că, atunci când o altă gravidă din sat era pe moarte, aceiaşi doi au venit să o vadă şi au luat probe de la ea aşa cum au făcut şi cu Wanza. În timp ce vizitau satul, au aflat că Wanza fugise în Kibera. Kioko spune că cei doi erau foarte curioşi în legătură cu ea şi au întrebat cum o pot găsi şi au scris îndrumările lui într-un carnet. Aşa au găsit-o pe Wanza în Kibera şi au dus-o la Uhuru pentru a o ține sub observație. Wanza e unul dintre numeroşii cobai care nu au supraviețuit după ce li s-a administrat Dypraxa.”

* * *

La micul dejun, aşezată de cealaltă parte a mesei, Tessa îi vorbeşte. E în şapte luni. Mustafa stă în locul pe care şi l-a stabilit singur, în bucătărie, dar trăgând cu urechea prin uşa întredeschisă, astfel încât să ştie exact când să pregătească pâinea prăjită sau când să mai toarne ceai. Diminețile sunt momente de fericire. La fel şi serile. Dar dimineața conversația decurge mai lin.

— Justin.

— Tessa.

— Gata?

— Numai urechi.

— Dacă aş răcni la tine Lorbeer – pfui, exact aşa – ce mi-ai zice?

— Laurel.

— Altceva.

— Laurel. Coroană. Cezar. Împărat. Atlet. Câştigător.

— Altceva.

— Încoronat cu frunze de laur, fructe de dafin, a se culca pe lauri, lauri însângerați, victorie câştigată prin război violent… De ce nu râzi?

— Ți se pare specific german? insistă ea.

— German. Substantiv. Masculin.

— Pronunță-l pe litere.

Se conformează.

— Ar putea fi olandez?

— Aşa cred. Aproape. Nu tocmai, dar pe-aproape. Te-ai apucat cumva de cuvinte încrucişate?

— M-am lăsat, răspunde ea gânditoare. Şi asta, aşa cum se întâmplă foarte des cu avocata Tessa, e tot. În comparație cu mine, mormântul e gură-spartă.

* * *

„Nici J, nici G, nici A”, continuă notițele ei. Vrea să spună că Justin, Ghita şi Justin nu sunt prezenți. Se află singură în rezervă cu Wanza.

„15.23: Intră individul cu față bovină și femeia cu trăsături slave, în halate albe, al ei desfăcut la gât. Îi însoțesc alți trei bărbați. Toți poartă halate albe. Cu albinele napoleoniene furate pe buzunare.

Se duc la căpătâiul Wanzei, se holbează la ea.

Eu: «Cine sunteți? Ce-i faceți? Sunteți doctori?»

Mă ignoră, se holbează la Wanza, îi ascultă respirația, îi verifică bătăile inimii, pulsul, temp., ochii, o strigă pe nume. Niciun răspuns.

Eu: «Ești Lorbeer? Cine sunteți voi? Cum vă numiți?»

Femeia slavă: «Nu e treaba dumitale.»

Exeunt.

Femeia e a dracu' de rea. Părul negru vopsit, picioare lungi, își fâțâie fundul, e imposibil să n-o remarci."

Asemenea unui om vinovat prins comițând o ticăloșie, Justin strecoară notițele Tessei sub cel mai apropiat morman de hârtii, sare în picioare și se întoarce îngrozit, nevenindu-i să creadă, spre camera cu presa de ulei. Cineva bate foarte tare în ușă. Vede ușa mișcându-se în ritmul loviturilor. Dominând hărmălaia provocată, se aude vocea groaznic de familiară, care răzbate pe rază de kilometri, a unui englez aparținând categoriei celor care nu știu ce e obstacolul.

— Justin! Ieși afară, băiete! Nu te mai ascunde! Știm că ești acolo! Suntem doi prieteni cu daruri și consolări!

Înghețat, Justin era incapabil să reacționeze.

— Te dai la fund, dragă băiete! Faci pe misteriosul! Nu-i nevoie! Beth și Adrian! Prietenii tăi!

Justin ia repezeală cheile de pe dulap și, ca un om care așteaptă ora execuției, pășește orbește în lumina soarelui, trezindu-se față în față cu Beth și Adrian Tupper, cel mai renumit cuplu de scriitori ai secolului, cei doi Tupper din Toscana, cunoscuți în întreaga lume.

— Beth, Adrian! Ce plăcere! făcu el, trântind ușa în

urma lui.

Adrian îl prinde pe umeri şi îşi coboară teatral vocea.

— Dragul meu Justin… Cel pe care-l iubesc zeii… Nu? Mmm? Fii bărbat! Asta e, rosteşte el, pe un ton convingător de consolare. Eşti singur. *Groaznic* de singur.

Lăsându-se îmbrățişat, Justin îi observă ochii, minusculi şi adânciți în orbite, privind cercetător peste umărul lui.

— Of, Justin, ce mult am iubit-o, miaună Beth, întinzându-şi gura miniaturală într-un arc descendent, a milă, apoi îndreptându-se pentru a-l săruta.

— Unde-i omul de aici, Luigi? întreabă Adrian.

— La Neapole. Cu logodnica. Se căsătoresc în iunie, adaugă Justin inutil.

— Ar trebui să stea aici, ca să te ajute. În ce lume trăim, domnule… A dispărut fidelitatea. S-a terminat cu servitorii de profesie.

— Cel mare e în amintirea Tessei, iar cel mic e pentru sărmanul Garth, pentru a fi alături de ea, explică Beth cu glas metalic din care sonoritatea pare să fi dispărut. M-am gândit să-i plantăm în amintirea lor, nu, Adrian?

În curte se află camioneta lor, cu compartimentul de marfă încărcat în mod ostentativ cu buşteni pentru ochii cititorilor lui Adrian, cărora li se sugerează să creadă că îi taie pentru el. Legați de-a latul acestora se văd doi piersici tineri, având pungi de plastic înfăşurate în jurul rădăcinilor.

— Beth are momente minunate de inspirație, aproape că strigă Tupper convins. E pe orice lungime de undă. Simți întotdeauna ce se cuvine, nu-i aşa, dragă? „Trebuie să-i dăm nişte copaci”, a zis ea. Ştie, vezi? Ştie, ştie!

— I-am putea planta acum şi se vor prinde ei, nu? spune Beth.

— După masa de prânz, rosteşte Adrian cu fermitate.

Urmează un picnic simplu, țărănesc – grație pachetului adus de Beth, după cum se exprimă ea, în care se află „o pâine, măsline şi câte un păstrăv din afumătoarea

noastră, dragule… Doar noi trei, cu o sticlă din minunatul tău vin de Manzini.”

Curtenitor chiar de-ar fi să moară, Justin îi conduce spre vilă.

* * *

— Doar n-o să jeleşti o veşnicie, băiete. Evreii nici n-o fac. Doar şapte zile de doliu, atâta tot. După aceea sunt gata să o ia de la capăt. Asta-i legea lor, înțelegi? explică Adrian, adresându-se soției lui, de parcă aceasta ar fi imbecilă.

Stau în salon, sub heruvimi, şi mănâncă păstrăv ținând farfuria în poală, pentru a duce la capăt ideea de picnic în viziunea lui Beth.

— Au totul scris clar. Ce să facă, cine se ocupă, cât durează… După aceea, înapoi la treabă! Justin ar trebui să procedeze la fel. N-are rost *să lâncezeşti,* Justin! Cât trăieşti, nu trebuie să stai locului! Dăunează!

— A, dar nu trândăvesc, îl contrazice Justin, blestemându-se pentru ideea neroadă de a fi desfăcut şi a doua sticlă de vin.

— Şi atunci ce faci? întreabă Tupper, sfredelindu-l pe Justin cu ochişorii lui mici şi rotunzi.

— Păi, Tessa a lăsat o mulțime de lucruri neterminate, vedeți voi, explică Justin fără convingere. În fine, e vorba de proprietățile ei, evident. Şi de fondul pentru acțiuni caritabile pe care l-a înființat ea. Plus diverse alte mărunțişuri.

— Ai computer?

„L-ai şi văzut!” gândi Justin îngrozit în sinea lui. „Imposibil! Am fost mai iute decât tine, ştiu sigur asta!”

— E cea mai importantă invenție de la tiparniță încoace, dragul meu… Nu-i aşa, Beth? Gata cu secretara, gata cu nevasta şi cu tot restul. Tu ce ți-ai luat? La început, noi ne-am opus, nu-i aşa, Beth? Mare greşeală!

— Nu ne-am dat seama, explică Beth, luând o

înghițitură prea zdravănă de vin în comparație cu dimensiunile ei.

— Ah, am luat şi eu ce-am găsit pe aici, răspunde Justin, recăpătându-şi stăpânirea de sine. Avocații Tessei mi-au pus în brațe un maldăr de dischete. Am comandat unul şi m-am chinuit cu ele aşa cum m-am priceput mai bine.

— Înseamnă c-ai terminat. E vremea să te-ntorci acasă. Nu mai zăbovi. Țara are nevoie de tine.

— Păi, n-am terminat chiar tot, Adrian. Mai am nevoie de câteva zile.

— Cei de la Externe ştiu că eşti aici?

— Probabil, făcu Justin.

„Cum de-mi face Adrian una ca asta?! Să mă lipsească de orice apărare?! Îşi vâră nasul în toate ascunzişurile vieții mele, unde n-are ce căuta, iar eu stau şi-i permit asta?!"

Urmă un moratoriu, timp în care, spre uriaşa lui uşurare, Justin trebuie să asculte extraordinar de plicticoasa relatare privind modul în care cel mai mare cuplu de scriitori din lume s-a lăsat convertit, împotriva tendințelor lor fireşti, la Internet – o repetiție finală, neîndoielnic, pentru un nou capitol captivant din *Povestiri Toscane* şi pentru un nou computer gratuit din partea producătorilor de calculatoare.

— Dezertezi, dragul meu, îl avertizează sever Adrian, când cei doi dezleagă piersicii din camionetă şi-i duc spre *cantina,* pentru ca Justin să-i planteze mai târziu. E vorba de ceva numit datorie. Un cuvânt demodat în zilele noastre. Cu cât amâni, cu atât îți va fi mai greu. Du-te acasă! Te vor primi cu brațele deschise.

— De ce nu-i plantăm acum? întreabă Beth.

— E o chestie prea emoționantă, scumpo! Lasă-l s-o facă în solitudine. Dumnezeu să te apere, băiete! Lungimea de undă… Cel mai important lucru din lume…

„Aşadar, cine eşti tu?" îl întrebă Justin în gând pe Tupper, în timp ce urmărea camioneta îndepărtându-se.

„Un neştiutor sau parte dintr-o conspirație? Mirosul sângelui te-a adus încoace sau a fost ideea lui Pellegrin?” În diferite etape ale vieții sale prezentată în mass-media mai mult decât s-ar fi cuvenit, Tupper cochetase cu B.B.C.-ul şi cu un ziar britanic de scandal. Dar lucrase şi în spațioasele încăperi ascunse, din partea secretă a Whitehall. Justin îşi aduse aminte de o replică a Tessei, făcută într-unul dintre momentele ei cele mai muşcătoare: „Tu ce crezi că face Adrian cu toate informațiile pe care nu le foloseşte în cărțile lui?”

* * *

Reveni la Wanza, pentru a descoperi doar că jurnalul de şase pagini privind boala tovarăşei de rezervă se termina într-un mod nesatisfăcător. Lorbeer şi echipa lui vizitează salonul de încă trei ori. Arnold îi provoacă de două ori, dar Tessa nu aude discuția. Nu Lorbeer, ci femeia atrăgătoare de origine slavă o examinează pe Wanza, în vreme ce el şi însoțitorii lui se uită fără niciun folos. Restul se petrece noaptea, în timp ce Tessa doarme. Tessa se trezeşte, strigă şi urlă, dar nu vine nicio asistentă. Sunt prea înspăimântate. Tessa le găseşte doar cu mare greutate şi le sileşte să admită că Wanza a murit, iar copilul a fost dus înapoi în sat.

Reaşezând paginile printre documentele de la poliție, Justin se adresă încă o dată computerului. Nu se simțea chiar în apele lui. Băuse prea mult vin. Păstrăvul, care probabil că stătuse prea puțin la animatoare i-a picat ca o piatră în stomac. Tastă ceva, se gândi să se întoarcă la vilă pentru a bea o sticlă întreagă de apă minerală. Dar dintr-o dată, rămase cu ochii holbați la ecran, îngrozit şi incapabil să creadă ce vedea. Se uită în altă parte, clătină din cap pentru a-şi limpezi mintea, apoi privi din nou. Îşi îngropă fața între palme, dorind să alunge starea de confuzie. Dar când privi din nou, mesajul era tot acolo.

„ACEST PROGRAM A EFECTUAT O OPERAȚIUNE ILEGALĂ. ESTE POSIBIL SA PIERDEȚI DATE NESALVATE DIN TOATE FERESTRELE CARE SUNT DESCHISE."

Iar mai jos, sentința de condamnare la moarte, un şir de căsuțe aşezate ca nişte sicrie ce aşteaptă o înmormântare în masă: dați un clic pe cel pe care-l doriți îngropat primul. Îşi lăsă brațele să-i cadă pe lângă trup, întoarse capul, apoi, folosindu-se de călcâie, îşi îndepărtă precaut scaunul de computer.

— Să te ia dracu', Tupper! şopti el. Fii blestemat, blestemat, blestemat! Dar voia de fapt să spună: „Pe mine să mă ia dracu!".

„E vorba de ceva ce am făcut sau nu am făcut. Ar fi trebuit să te închid, animal nenorocit. Guido! Trebuie să-l găsesc pe Guido!"

Îşi consultă ceasul. Cursurile se încheie peste douăzeci de minute, dar Guido a refuzat să fie luat de la şcoală. Preferă să ia autobuzul şcolar, ca toți ceilalți băieți obişnuiți, bravo lui, şi îl va ruga pe şofer să claxoneze când ajunge la poartă – moment în care lui Justin îi este îngăduit să-l aducă în jeep. Nu avea decât să aştepte. Dacă se repezea cu maşina ca să o ia înaintea autobuzului, risca să ajungă la şcoală prea târziu şi să trebuiască să gonească înapoi. Lăsând computerul baltă, reveni la masa de numărat bani, încercând să-şi recapete calmul cu hârtiile pe care le prefera de o mie de ori ecranului.

„Agenția de ştiri PANA (09/24/97)

În 1995, potrivit Organizației Mondiale a Sănătății, Africa subsahariană a înregistrat cel mai mare număr de noi cazuri de tuberculoză în comparație cu orice altă regiune de pe glob, precum şi cea mai înaltă rată de infecții combinate TBC şi HIV..."

„Mulțumesc, ştiam deja asta”

„Metropolele tropicale vor deveni iadul pe pământ
Pe măsură ce defrişările ilegale, poluarea aerului şi a apei şi extracția nestăvilită a țițeiului distrug ecosistemele lumii a treia tot mai multe comunități rurale din aceste țări sunt silite să migreze spre oraşe în căutare de muncă, pentru a putea supraviețui. Experții prognozează apariția a zeci şi chiar sute de metropole care vor atrage în ghetourile lor un număr uriaş de oameni foarte prost plătiți, asta conducând la rate nemaiîntâlnite în privința bolilor mortale, precum tuberculoza...”

Auzi în depărtare claxonul unui autobuz.

* * *

— Deci, iar l-ai buşit, spuse Guido cu satisfacție în glas, după ce Justin îl conduse la scena dezastrului. Ai deschis căsuța ei poştală? făcu el în timp ce tasta de zor.

— Bineînțeles că nu. Nici nu ştiu cum. Ce faci?

— Ai adăugat ceva şi ai uitat să salvezi?

— Sigur nu. Niciuna, nici alta. Nu.

— Atunci nu-i nimic. N-ai pierdut niciun fişier, spuse Guido, folosind jargonul programatorilor şi, după ce mai apăsă calm pe câteva taste, readuse maşinăria la starea de dinainte. Acum putem intra on-line? *Te rog!* se milogi el.

— Chiar trebuie?

— Ca să luăm mesajele trimise ei prin e-mail, pentru numele lui Dumnezeu! Îi trimiteau mesaje sute de oameni în fiecare zi şi tu nu vrei să le citeşti. Ce-ai cu oamenii care vor să transmită acum mesaje de compasiune şi iubire? *Nu vrei să afli ce au de spus?* Mai sunt e-mail-uri de-ale mele la care nu a răspuns! Poate că nici nu a apucat să le citească!

Guido era în pragul lacrimilor. Luându-l de umeri cu blândețe, Justin îl făcu să se aşeze în fața tastaturii.

— Spune-mi ce riscăm, sugeră el. Care e cea mai nedorită posibilitate?

— Nu riscăm nimic. Totul e salvat. Nu există situații dintr-astea. Efectuăm cele mai simple operații cu computerul. Dacă mai crapă o dată, e ca mai devreme. Voi salva toate e-mail-urile noi. Tessa a salvat totul. Ai încredere în mine!

Guido conectează laptopul la modem şi-i întinde lui Justin un capăt de cablu flexibil.

— Scoate telefonul şi bagă asta. După aceea suntem conectați la Internet.

Justin face întocmai cum i s-a spus. Guido tastează şi aşteaptă. Justin se uită peste umărul lui. Cuvinte care ar putea fi hieroglife pentru Justin, o fereastră, apoi alte hieroglife. O pauză pentru rugăciune şi contemplație, urmată de un mesaj pe tot ecranul care clipeşte ca o firmă luminoasă şi o exclamație de dezgust din partea lui Guido.

„Zonă de pericol!!!

ACESTA ESTE UN AVERTISMENT SERIOS.

NU CONTINUAȚI DINCOLO DE ACEST PUNCT. TESTELE CLINICE AU DOVEDIT CA EXTINDEREA CERCETĂRILOR POATE PROVOCA EFECTE SECUNDARE MORTALE. PENTRU SIGURANȚA ŞI LINIŞTEA TA, HARD-DISK-UL A FOST CURĂȚAT DE TOATE LUCRURILE PERICULOASE."

Vreme de câteva secunde în care s-a amăgit singur, Justin nu a fost îngrijorat de-a binelea. În alte condiții, ar fi preferat să stea jos la masa de numărat bani şi să redacteze o scrisoare furioasă către producători, protestând împotriva stilului lor greu inteligibil. Pe de altă parte, Guido a demonstrat că, în cele mai multe cazuri, câinele care latră nu muşcă. De aceea, se pregăteşte să

exclame ceva de genul. „Ah, iarăşi! Asta chiar că e culmea!” Îl vede pe Guido, cu capul înfundat între umeri, de parcă l-ar fi pocnit cineva; degetele lui, pe care le ținea, de obicei, răşchirate în aer, stăteau acum de o parte şi de cealaltă a tastaturii laptopului. Devenise palid ca bolnavii care au nevoie de o transfuzie de sânge.

— E grav? întreabă Justin moale.

Aplecându-se precipitat înainte ca un pilot care se confruntă cu probleme mari, Guido tastează grăbit seria de comenzi de urgență. Se vede clar că degeaba, fiindcă se ridică, încordându-şi tot trupul, îşi trânteşte o palmă peste frunte, închide ochii şi scoate un geamăt înfricoşător.

— Spune-mi ce se întâmplă! se roagă Justin. Nu poate fi chiar atât de grav! Spune-mi!

Văzând că Guido nu-i răspunde, continuă:

— Văd c-ai închis. E bine?

Cu chipul transfigurat, Guido dă din cap:

— Acum decuplăm modemul.

Un alt gest din cap. Aceeaşi transfigurare.

— De ce facem asta?

— Îl restartez.

— Ce-nseamnă asta?

— Că o să mai aşteptăm un minut.

— De ce?

— Poate două.

— La ce bun?

— Îi dăm timp să uite. Să se rezolve de la sine. Chestia asta nu e normală, Justin. E grav!

A revenit la jargonul american.

— Nu avem de a face cu nişte puşti neadaptați social care se distrează. Crede-mă, chestia asta ți-o fac nişte indivizi foarte răi.

— Mie sau Tessei?

Guido clatină din cap:

— E vorba despre cineva care îți poartă sâmbetele.

Deschide din nou computerul, se înalță pe scaun,

inspiră lung, iar sunetul seamănă cu un oftat. Iar spre încântarea lui, Justin vede şirul obişnuit de copii negri făcându-i semne de pe ecran.

— Ai reuşit! exclamă el. Guido, eşti un geniu!

Dar, chiar în timp ce spune asta, copiii de pe ecran sunt înlocuiţi de o clepsidră tremurătoare în care este înfiptă o săgeată albă, plasată diagonal. Apoi dispar şi acestea, lăsând în loc doar ecranul negru-albăstrui.

— L-au omorât, suspină Guido.

— Cum?

— Ţi-au introdus un virus. Au dat instrucţiuni virusului să şteargă hard-disk-ul şi ţi-au lăsat un mesaj ca să te anunţe ce ţi-au făcut.

— Înseamnă că nu e vina ta, spune Justin pe un ton convingător.

— Tessa a descărcat?

— Am citit tot ce a tipărit.

— Nu mă refeream la printare! A copiat ceva pe dischete?

— Nu le găsim. Credem că le-a luat în nord.

— Ce înseamnă în nord? De ce nu le-a transmis prin e-mail în nord? De ce trebuia să ducă dischetele cu ea în nord? *Nu pricep.*

Justin îşi aminteşte de Ham şi se gândeşte la Guido. Şi computerul lui Ham a avut un virus.

— Spuneai că a transmis o groază de mesaje prin e-mail, zice el.

— Cam o dată pe săptămână. Dacă uita într-o săptămână, transmitea dublu în următoarea.

Guido vorbeşte în italiană. Se simte iarăşi ca în prima zi în care Tessa l-a găsit; era un copil rătăcit.

— Ţi-ai verificat e-mail-urile de când a fost ucisă?

Guido clatină din cap, negând cu tărie. Ar fi fost prea dureros pentru el. Nu a avut tăria…

— Ce-ar fi să mergem la tine şi poţi vedea ce ai primit. Vrei? Sper că nu te deranjează.

În timp ce urcau dealul şi pătrundeau în desişul

întunecat, Justin nu se gândi la nimeni altcineva decât la Guido. Era un prieten rănit, iar singurul scop al lui Justin era de a-l duce în siguranță acasă, la mama lui, să-l liniștească și să se asigure că, de acum înainte, Guido va ieși din starea de apatie și va deveni micul geniu de doisprezece ani, arogant și vioi, în loc să se simtă ca un infirm a cărui viață se sfârșise o dată cu moartea Tessei. Iar dacă, așa cum bănuia, ei – indiferent cine ar fi fost acești ei – îi stricaseră computerul la fel cum procedaseră cu cele ale lui Ham și Tessa atunci Guido trebuia consolat și, în măsura în care acest lucru era posibil, ajutat să se liniștească. Aceea era singura prioritate a lui Justin, alungând din minte orice alte scopuri și emoții, fiindcă a le încuraja nu crea decât anarhie, însemna îndepărtarea sa de pe calea anchetei raționale și confundarea încercării de răzbunare cu căutarea adevăratei Tessa.

Parcă automobilul și, cu o senzație de ușurare, îl luă ușor de braț pe Guido. Iar acesta, spre surprinderea lui Justin nu încercă să-i îndepărteze mâna. Mama lui făcuse un ghiveci și pâine proaspătă, abia scoasă din cuptor, așa că, la insistențele lui Justin, mai întâi mâncară, doar ei doi, în timp ce mama rămase să-i supravegheze îndeaproape. Apoi Guido își aduse computerul din dormitor, nu se conectară un timp, ci rămaseră alături, umăr lângă umăr, citind mesajele Tessei despre leii somnoroși pe care îi văzuse în călătoriile ei, despre elefanții EXTRAORDINAR de jucăuși, care ar fi fost în stare să se urce pe jeepul ei, strivindu-l, dacă le-ar fi dat cea mai mică șansă, și despre girafele de-a dreptul DISPREȚUITOARE care sunt mulțumite DOAR dacă le admiri gâtul lung și elegant.

— Vrei o dischetă cu e-mail-urile ei? îl întrebă Guido, simțind cu precizie că Justin citise suficient despre aventurile Tessei.

— Dacă ești atât de amabil, spuse Justin foarte politicos. Apoi aș vrea să-mi dai copii ale lucrărilor tale,

ca să le pot citi pe îndelete şi să-ți scriu: eseuri, teme şi toate lucrurile pe care ai fi dorit să le vadă şi Tessa.

După ce-i pregăti dischetele, Guido conectă cablul telefonului la modem şi urmăriră o turmă frumoasă de gazele Thomson în plin galop, după care ecranul se stinse. Dar când Guido încercă să revină la desktop, se văzu silit să afirme cu glas gâtuit că şi hard-disk-ul lui fusese şters la fel ca al Tessei, dar fără să i se transmită mesajul dement referitor la teste clinice şi toxicitate.

— Deci, ea nu ți-a trimis nimic pentru a păstra în numele ei? întrebă Justin, şi-şi simți vocea semănând cu aceea a unui vameş.

Guido clătină din cap.

— Niciun mesaj pe care trebuia să-l transmiți cuiva? Nu te-a folosit drept intermediar sau ceva de genul acesta?

Alte negări din cap.

— Aşadar, ce materiale importante ai pierdut?

— Doar ultimele ei mesaje, şopti Guido.

— Ei, atunci suntem amândoi în aceeaşi situație.

„Sau toți trei, dacă îl includem şi pe Ham”, gândi el.

— Iar dacă eu pot trece peste asta, înseamnă că şi tu poți. Fiindcă *eu* am fost căsătorit cu ea. Bine? Pesemne că pe computerul ei era vreun virus pe care l-a transmis şi computerului tău. E posibil? L-a luat de undeva şi ți l-a transmis şi ție din greşeală. Da? Nu prea ştiu ce spun, nu-i aşa? Îmi dau şi eu cu părerea… Ceea ce vreau, de fapt, să spun e că nu vom afla asta niciodată. Şi atunci, am putea afirma că am avut „ghinion” şi să ne vedem de viața noastră. Amândoi. De acord? Iar tu comandă tot ce-ți trebuie ca să-ți repari computerul! Da? O să anunț la biroul din Milano că o să apelezi la ei.

Încredințat în bună măsură că Guido se mai liniştise, Justin îşi luă rămas-bun; adică se urcă în jeep şi coborî dealul până la vilă, parcă în curtea din care plecase. Aduse laptopul din camera de presat uleiul şi se îndreptă cu el spre țărm. Pe durata unor cursuri de instruire, li se

spusese, iar el era dispus să creadă, că existau oameni deştepți care puteau recupera texte de pe computere ale căror hard-disk-uri fuseseră şterse. Numai că aceşti oameni trăiau în cadrele oficiale ale vieții, căruia el nu-i mai aparținea. Îi trecu prin minte să ia legătura într-un fel sau altul cu Rob şi Lesley şi să le ceară ajutorul, dar socoti că n-ar fi cazul să le creeze probleme. Şi în plus, dacă era cinstit cu sine însuşi, computerul Tessei fusese contaminat cu ceva greu de definit, ceva murdar de care voia să se debaraseze fizic.

De aceea, în lumina lunii pe jumătate ascunse între nori, merse până spre capătul digului nesigur, trecând în drum pe lângă o tăbliță veche de cine ştie când, care, într-o formulare isterică, susținea că acela ce se aventura mai departe îşi risca viața. După ce ajunse chiar la capăt, încredință adâncului mării laptopul scos din uz, apoi se întoarse în camera cu presa de ulei unde scrise până dimineață, destăinuind multe lucruri pe care le avea pe suflet.

* * *

„Dragul meu Ham,

Îți scriu prima din ceea ce sper să fie un lung şir de scrisori către buna ta mătuşă. N-aş vrea să mă crezi nebun, dar dacă ajung sub vreun autobuz aş dori să fii amabil şi să înmânezi toate documentele celui mai mintos şi netemător dintre membrii breslei tale, să-l plăteşti oricât îți va cere pentru a porni scandalul. În felul acesta, i-am face amândoi un mare serviciu Tessei.

Ca întotdeauna,
Al tău, Justin”.

XV

Până seara târziu, când whiskyul aproape că-l doborâse, Sandy Woodrow rămăsese credincios la postul său de la Înalta Comisie, formulând, reformulând şi şlefuind cuvântarea pe care avea să o prezinte a doua zi, la întrunirea cancelariei; pendulând între obişnuința lui de a gândi conform locului pe care-l ocupa în ierarhie şi celalalt mod de a pune problemele, care acționa ca o contragreutate mereu imprevizibilă, care îl târa, fără să-l prevină, printr-un vălmăşag de fantome acuzatoare, silindu-l să urle mai tare decât ele: „Nu existați, sunteți doar o înşiruire de năluciri; nu sunteți legate în niciun fel de plecarea precipitată a lui Porter Coleridge la Londra, cu soția şi copilul, în baza îndoielnicei motivații că se hotărâseră peste noapte să petreacă un scurt concediu acasă şi să găsească o şcoală specială pentru Rosie."

Iar în anumite momente, gândurile îşi arogau o independență bezmetică, întorcând pe toate părțile subiecte subversive precum divorțul cu acordul ambelor părți, analizând dacă Ghita Pearson sau fata aceea nouă, pe nume Tara nu-ştiu-cum, de la secția comercială ar putea sau nu deveni partenere corespunzătoare de viață şi, într-o asemenea posibilitate, pe care dintre ele ar prefera-o băieții. Sau dacă, la urma urmelor, nu ar fi fost de preferat să ducă o viață de lup singuratic, de fapt, cea de acum, visând legături, negăsind niciuna, privind cum visul se îndepărtează tot mai mult, devenind imposibil de realizat. Conducând spre casă cu uşile încuiate şi geamurile maşinii închise, reuşi totuşi încă o dată să se vadă în postura de cap de familie – de acord, un soț încă dispus să răspundă unor avansuri, dar care bărbat nu e? – însă, în esență, era acelaşi fiu de soldat cu capul pe umeri, cumsecade şi serios, de care Gloria se îndrăgostise până peste cap în urmă cu atâția şi atâția ani. Tocmai de aceea, când intră în casă, rămase surprins, dacă nu chiar

jignit, descoperind că Gloria nu avusese nicio tresărire telepatică pentru a-i ghici intențiile şi să-l aştepte trează. L-a lăsat să cotrobăie singur după mâncare prin frigider. „La urma urmelor, la naiba, *sunt pe post de Înalt Comisar.* Am dreptul la *puțin respect,* măcar în propria casă.”

— Ceva nou la ştiri? strigă el patetic spre ea, mâncând friptura rece de vacă într-o solitudine regească.

Tavanul sufrageriei, care era un planşeu subțire de beton, constituia, în acelaşi timp, şi podeaua dormitorului lor.

— Nu vă vin toate ştirile la prăvălie?! răcni Gloria.

— Doar nu stăm acolo să ascultăm la radio toată ziua, dacă la asta faci aluzie, răspunse Woodrow, lăsând să se înțeleagă cum că asta făcea Gloria toată ziua.

Şi rămase în aşteptare, cu furculița la jumătatea drumului spre gură.

— În Zimbabwe au mai fost ucişi doi fermieri albi, dacă asta e ştire, anunță Gloria, după o întrerupere a transmisiunii.

— Parcă eu nu ştiu! Toată ziua ne-au stat pe cap ai lui Pellegrin. De ce nu reuşim, mă rog, să-l convingem pe Moi să ia legătura cu Mugabe pentru a-l ruga să se mai potolească? Din acelaşi motiv pentru care nu suntem în stare să-l convingem pe Moi s-o lase mai moale. În general acesta e răspunsul…

Aşteptă să audă un „sărmanul de tine”, dar nu se alese decât cu o tăcere misterioasă.

— Altceva? insistă el. În privința ştirilor… Nimic?

— Ce ştiri ai mai vrea?

„Ce naiba a apucat-o pe femeia asta?” se întrebă el îmbufnat, turnându-şi încă un pahar de vin roşu. „N-a fost niciodată în halul ăsta. De când iubițelul ei văduv a şters-o în Anglia, lâncezeşte în casă ca o vacă bolnavă. Nu vrea să bea nimic cu mine, nu mănâncă cu mine, nu mă priveşte în ochi. Nu vrea să facă nici treaba cealaltă, dar chestia asta n-a fost niciodată în fruntea listei. Nici nu se învredniceşte să se mai machieze – lucru de mirare.”

Cu toate acestea, îl încânta că Gloria nu auzise alte veşti. Măcar de data asta ştia şi el ceva ce nu ajunsese la urechile ei. Când la Londra are loc vreun eveniment fierbinte e aproape imposibil să nu se găsească vreun dobitoc de la Departamentul de Informaţii care să scape porumbelul în faţa reprezentanţilor presei înainte de termenul convenit pentru a fi făcută publică ştirea. Dacă-şi ţin gura măcar până mâine dimineaţă, lucru pe care i-l ceruse lui Pellegrin, va avea probitate în anunţarea veştii.

— E o chestiune de moral, Bernard, îl prevenise Woodrow, pe tonul cel mai convingător şi milităros. Câţiva oameni de aici vor fi destul de afectaţi de o asemenea veste. Aş vrea să fiu eu acela care le-o prezintă. Mai ales că Porter e plecat.

Le prindea întotdeauna bine să le aducă aminte cine conduce misiunea. Trebuie să se arate circumspect, dar fără să se agite inutil. Acestea sunt calităţile pe care le caută cei de la Londra la cei care urmează a fi avansaţi. Nu trebuie să împingă lucrurile prea departe, desigur, era recomandabil să-i lase pe cei de la Londra să constate singuri cât de elegant sunt rezolvate chestiunile când Porter nu se află la post ca să-şi dea sufletul pentru fiecare virgulă pe care o pune într-un raport.

Dacă era să recunoască cinstit, avea să fie greu pus la încercare din cauza acestei aşteptări marcate de incertitudine din partea Londrei. „Pesemne că din aceeaşi pricină se mistuie de dor Gloria. Reşedinţa Înaltului Comisar e la vreo sută de metri depărtare, cu servitori şi tot ce trebuie, cu un Daimler în garaj, dar fără steagul care flutură doar când şeful Misiunii se află în ţară. Şi uite, Porter Coleridge, Înaltul Comisar e absent… Iar amărâtul de mine îi fac treaba, şi chiar mai bine decât ar face-o el însuşi, aşteptând zi şi noapte să aflu dacă, după ce îl suplinesc, pot sau nu să joc rolul principal, dar nu ca dublură a lui, ci drept succesor oficial, acreditat cum se cuvine, şi să primesc tot ce presupune asta – mai exact, reşedinţa, Daimler-ul, biroul privat, pe Mildren,

încă treizeci şi cinci de mii de lire drept spor salarial şi să mai urc o treaptă două spre rangul de cavaler.”

Avea însă de întâmpinat o dificultate majoră. Cei de la minister nu prea făceau astfel de promovări în cazul oamenilor aflați deja la post. Preferau să-i aducă acasă, trimițându-i apoi într-un alt loc. Mai fuseseră şi excepții, dar nu prea numeroase…

Gândurile i se îndreptară din nou spre Gloria. „«Lady Woodrow» – asta ar da-o pe brazdă… Acum e cam neliniştită, se vede clar. Ca să nu spună leneşă. Trebuie să-i mai trântesc câțiva copii, ca să aibă ce face. Ei, dacă s-ar instala la reşedință n-ar mai lâncezi. *Asta-i sigur.*

Ar avea o singură seară liberă pe săptămână, dacă e norocoasă. A devenit şi certăreață. Săptămână trecută i-a sărit muştarul şi s-a certat cu Juma pentru că a împodobit camera de la demisol, o chestie absolut neimportantă.” Iar luni, deşi el nu credea că va apuca ziua să vadă una ca asta, a reuşit să pună la cale ruptura cu cea mai târfă dintre târfe, Elena, *casus belli*{11} rămânând imposibil de precizat.

— N-ar fi cazul s-o invităm pe Elena, împreună cu familia, la masa de seară, draga mea? sugerase el cu cavalerism. Nu ne-am mai văzut la un păhărel cu ei de luni în şir.

— Dacă le simți lipsa, invită-i tu, îi recomandase Gloria pe un ton glacial, aşa că el renunțase.

Dar el simțea pierderea. Lipsita de prietenia unei femei, Gloria era ca un motor fără angrenaje. Faptul – *extraordinarul fapt* – că stabilise un soi de armistițiu cu arma la picior cu Ghita Pearson, cea cu ochi ca de căprioară, nu-l consola câtuşi de puțin. Nu mai departe de câteva luni în urmă, Gloria o respingea pe Ghita pe criteriul că nu era o persoană care să merite prea mult interes. „Nu mă simt în largul meu cu fiice de brahmani educate în Anglia care vorbesc la fel ca noi, dar poartă haine de dervişi”, îi spusese ea Elenei, fără să ştie că el auzise. „Iar acea doamnă Quayle exercită o influență

nefastă asupra ei.” Ei bine, acum doamna Quayle era moartă şi Elena fusese trimisă la Coventry. Iar Ghita, care purta straie de derviş fusese desemnată în calitate de ghid, să o ducă pe Gloria într-un tur prin ghetoul Kibera, cu intenția precisă de a-i găsi un post de voluntar la una din organizațiile de ajutorare. Iar asta, colac peste pupăză, chiar în momentele în care purtarea Ghitei îi provoca lui Woodrow destule dureri de cap.

În primul rând, era vorba de spectacolul dat de ea la înmormântare. De acord, nu exista nicio reglementare privind comportamentul la funeralii, asta era adevărat… Cu toate acestea, Woodrow socotea că, prin purtare, Ghita se lăsase pradă sentimentelor. Apoi, urmase ceea ce el ar fi numit perioada de doliu agresiv, perioadă în care Ghita umbla prin cancelarie ca o dementă, refuzând cu orice preț să-l privească în ochi, în vreme ce, în trecut, el o considerase drept – hmm… – o candidată la grațiile lui. Iar apoi, vinerea trecută, fără a oferi până şi cea mai elementară explicație, ceruse o zi liberă, deşi, ca proaspătă angajată a cancelariei – şi cea mai tânără – încă nu-şi câştigase acest drept. Cu toate acestea, din preaplinul inimii, el spusese: „Bine, Ghita, în regulă, cred că se poate, dar să nu-l dai gata pe bietul băiat”. Nu fusese nimic jignitor, doar o glumă nevinovată între un bărbat mai vârstnic şi căsătorit şi o fată tânără şi frumoasă însă, dacă privirile ar putea ucide, el ar fi trebuit să cadă lat la picioarele ei.

Şi ce făcuse în ziua liberă pe care i-o acordase – fără ca măcar să-şi ia rămas-bun? Zburase până la nenorocitul acela de lac, Turkana, cu un avion închiriat, împreună cu un grup de vreo zece femei care formaseră un club al sprijinitorilor Tessei Quayle şi depuseseră o coroană, bătuseră în tobe, cântaseră imnuri, în locul în care fuseseră asasinați Tessa şi Noah! Woodrow aflase asta abia luni la micul dejun, când deschisese *Nairobi Standard* şi-i văzuse fotografia, aşezată în centru, între două femei africane uriaşe, pe care şi le amintea ca prin

ceață de la înmormântare.

— *Bine, Ghita Pearson,* îți arăt eu, pufnise el, împingând ziarul peste masă către Gloria. Vreau să spun că, pentru numele lui Dumnezeu, să lăsăm morții în pace, nu să-i dezgropăm una-două! Bănuiam eu că are o slăbiciune pentru Justin…

— Dacă nu l-ar fi avut invitat pe ambasadorul Italiei m-aş fi dus şi eu cu ele până acolo, îi răspunse Gloria, cu o voce din care răbufni reproşul.

Lumina din dormitor era stinsă. Gloria se prefăcea că doarme.

* * *

— Vreți să vă aşezați, vă rog, doamnelor şi domnilor?

De la etajul de deasupra răzbătea zgomotul unei maşini de găurit. Woodrow îl trimise pe Mildren să le ceară să înceteze, în vreme ce el, în mod ostentativ, îşi făcu de lucru cu hârtiile de pe birou. Zgomotul încetă. Fără a se grăbi, Woodrow ridică din nou privirea şi constată că toată lumea se strânsese în fața lui, inclusiv Mildren, care gâfâia. În mod excepțional, Tim Donohue şi asistenta lui, Sheila, fuseseră rugați să participe şi ei. Întrucât Înaltul Comisar nu era în țară, deci nu avea întâlniri la care să-i ia cu el şi pe alții, Woodrow insistase să fie invitați toți membrii corpului diplomatic. Aşa se explica prezența ataşatului militar şi a celui pe probleme legate de serviciile secrete, precum şi a lui Barney Long, de la secția comercială. Şi sărmana Sally Aitken, care fusese detaşată temporar la Ministerul Agriculturii şi Pescuitului, bâlbâindu-se şi îmbujorată de emoție. Ghita, băgă el de seamă, stătea într-un colț, locul ei obişnuit, de la moartea Tessei; se străduia din răsputeri să treacă nevăzută. Spre iritarea sa, ea purta şi acum eşarfa neagră din mătase care amintea de bandajul murdar din jurul gâtului Tessei. Privirile piezişe pe care le arunca sugerau flirtul sau dispretul? Cum puteai fi sigur de asta în cazul

unei femei frumoase de origine eurasiatică?

— Avem o poveste cam tristă, prieteni, începu el plin de vervă. Barney, n-ai vrea să te ocupi de uşă, cum se zice în America? Nu trebuie s-o păzeşti, e de ajuns s-o încui.

Râsete, dar reținute şi trădând o uşoară îngrijorare.

Trecu direct la subiect, exact cum plănuise. Ceva de genul „ia taurul de coarne, doar suntem profesionişti...” Dar, de asemenea, trădând implicit curaj în modul în care imiți stilul Înaltului Comisar, care mai întâi îşi verifică notițele, apoi bate cu capătul neascuțit al creionului în ele şi îşi îndreaptă umerii înainte de a se adresa celor de față.

— În dimineața aceasta am a vă comunica două chestiuni. Prima dintre ele rămâne secretă până veți auzi povestea la buletinul de ştiri, furnizată de serviciul britanic sau de cel kenyan, nu ştiu care va fi primul. Azi la ora douăsprezece, politia kenyană va emite un mandat de arestare împotriva doctorului Arnold Bluhm pentru uciderea premeditată a Tessei Quayle şi a şoferului Noah. Kenyenii au luat legătura cu guvernul belgian şi şefii lui Bluhm vor fi anunțați în prealabil. Noi ştim mai devreme datorită implicării Scotland Yard-ului, care va trimite dosarul la Interpol.

După această bombă nu se aude nici măcar scârțâitul vreunui scaun. Niciun semn de protest, nicio exclamație de uimire. Doar ochii enigmatici ai Ghitei fixați asupra lui, admirativi sau plini de ură.

— Ştiu că acest lucru vine ca o lovitură pentru voi toți, îndeosebi pentru cei care l-au cunoscut şi l-au agreat pe Arnold. Dacă vreți să vă preveniți partenerii de viață, aveți permisiunea mea, dar să se păstreze discreția.

În minte îi vine Gloria care, până la moartea Tessei îl respinsese pe Bluhm, pe care îl considera un gigolo ratat, însă acum, în mod misterios, era preocupată de binele lui.

— Nu pot afirma că mă încântă ideea, se confesă Woodrow, ca un maestru discret al afirmațiilor cu dublu

înțeles. Vor urma ca de obicei, explicațiile facile privind motivele, desigur. Relația Tessa-Bluhm va fi întoarsă pe față şi pe dos la nesfârşit. Iar dacă va fi vreodată prins, va avea loc un proces cu mare scandal. Astfel că, din punctul de vedere al Misiunii, veştile acestea nu puteau fi mai neplăcute. În această etapă, nu dețin informații privind soliditatea probelor. Mi s-a spus că sunt clare, dar orice poliție susține asta, nu?

Aceeaşi asprime se simțea în umorul lui căznit.

— Aveți întrebări?

Niciuna, evident. Vestea părea să fi lăsat cam fără grai pe toată lumea. Până şi Mildren, care avea cunoştință de ea de seara trecută, nu găsise ceva mai bun de făcut decât să se scarpine la nas, unde avea pesemne o mâncărime.

— A doua veste este legată de prima însă e cu mult mai delicată. Partenerii nu vor fi informați decât cu aprobarea mea prealabilă. Personalul de la baza ierarhiei va fi informat *selectiv,* dacă este cazul, dar după verificările necesare. De către mine sau de către Înaltul Comisar, dacă şi când va reveni. Nu de către dumneavoastră, vă rog! M-am făcut înțeles?

Se făcuse. De astă dată, urmară gesturi aprobatoare din cap, nu doar priviri bovine. Toți ochii erau îndreptați asupra lui; cei ai Ghitei nici nu se dezlipiseră de el. *„Doamne, s-a îndrăgostit de mine: cum o să ies din situația asta?* îşi urmă gândul până la capăt. *Sigur! De aceea se apropie de Gloria! Întâi s-a ținut de Justin, acum după mine! Se slujeşte de relația dintre cupluri, niciodată nu acționează decât dacă există şi soția!”* Îşi umflă pieptul şi-şi continuă prezentarea ştirilor pe un ton bărbătesc.

— Îmi pare teribil de rău că trebuie să vă informez că fostul nostru coleg Justin Quayle a dezertat. Probabil ştiți că a refuzat cazarea când a sosit la Londra spunând că preferă să se descurce singur etc. *A participat* la o discuție cu cei de la Personal, *a fost* la o masă cu Pellegrin în aceeaşi zi. Ambii l-au descris ca fiind stresat, mohorât şi

ostil, sărmanul de el! I s-a oferit protecţie şi consiliere, dar le-a refuzat. După aceea a dispărut.

Acum Woodrow îi făcea discret curte lui Donohue, nu Ghitei. Cu o grijă premeditată, ochii lui Woodrow rămaseră fixaţi asupra altor persoane decât asupra celor doi. Mai precis, privirea îi oscilă între zona mediană din faţa lui şi notiţele de pe birou. În realitate însă era concentrată asupra lui Donohue şi se convinse cu tot mai multă tărie, de parcă ar mai fi fost nevoie, că Donohue şi slăbănoaga aceea de Sheila fuseseră preveniţi mai de mult în legătură cu dezertarea lui Justin.

— În chiar ziua în care a ajuns în Anglia, mai precis în aceeaşi noapte, Justin a transmis o scrisoare oarecum nesinceră către şefa de la Personal, anunţând că îşi va lua o vacanţă pentru a rezolva afacerile soţiei. A apelat la poşta obişnuită, ceea ce, de fapt, i-a oferit trei zile pentru a pleca din Anglia. Până să se mişte cei de la Personal pentru a-l potoli – spre binele lui, aş putea adăuga – el dispăruse din vizorul tuturor. Există indicii că a făcut eforturi considerabile pentru a-şi ascunde acţiunile. A fost descoperit pe insula Elba unde Tessa avea proprietăţi, dar până să prindă ministerul de veste, el plecase deja de acolo. Încotro a luat-o, doar Dumnezeu ştie, dar există anumite bănuieli. Nu făcuse cerere oficială de concediu, bineînţeles, şi ministerul, în ceea ce-l priveşte, se străduia să decidă cum să procedeze pentru a-l repune pe picioare – găsindu-i un locşor unde să-şi poată linge rănile vreme de un an sau doi.

Woodrow ridică din umeri pentru a sugera că recunoştinţa e un sentiment greu de găsit pe lumea asta.

— În fine, orice ar face, e singur. Şi sigur nu acţionează spre binele nostru.

Se uită mâhnit la ascultători, apoi reveni la însemnări.

— Chestiunea prezintă şi un element de securitate, pe care nu vi-l pot împărtăşi, astfel că ministerul este de două ori mai preocupat să afle unde şi cum o să apară iar la suprafaţă. Cei de acolo sunt îngrijoraţi pe drept cuvânt

în ceea ce-l priveşte, după cum sunt convins că şi pe voi vă preocupă. După ce a dovedit o ținută foarte demnă şi un bun autocontrol cât a fost aici, acum pare să o fi luat razna din cauza încordării.

Woodrow ajunsese la partea cea mai dificilă, dar cei din fața lui erau oameni trecuți prin multe.

— Avem diferite supoziții venite din partea unor experți, dar niciuna dintre ele, din punctul nostru de vedere, nu este plăcută.

Fiul generalului mărşăluieşte cu demnitate mai departe.

— O probabilitate, potrivit părerii băieților inteligenți care analizează toate amănuntele acestui caz, este că Justin traversează o perioadă de negare – cu alte cuvinte, refuză să accepte că soția lui a murit şi a plecat să o caute. E foarte dureros, dar vorbim de logica unei minți temporar tulburate. Sau, mai bine zis, sperăm noi că situația ar fi temporară. O altă teorie, la fel de probabilă sau de improbabilă, afirmă că a pornit o acțiune de răzbunare, căutându-l pe Bluhm. Se pare că Pellegrin, neavând decât cele mai bune intenții, a lăsat să-i scape că Bluhm este suspectat de uciderea Tessei. Pesemne că Justin a acceptat ideea asta şi a pornit căutarea. Trist… Mai trist nici că se poate…

Vreme de o clipă, în viziunea mereu fluctuantă pe care o avea despre sine, Woodrow se transformă în întruchiparea acestei tristeți. Avea pe față expresia de om cumsecade a unui funcționar superior din serviciul străin britanic. Devenise judecătorul roman, care nu se grăbea să delibereze, amânând cât putea pronunțarea sentinței. Era omul de lume, care nu se teme să ia hotărâri în situații dificile, însă este decis să se lase mânat doar de cele mai bune gânduri. Încurajat de calitatea ireproşabilă a prestației de până în acest punct, se simți liber să şi improvizeze.

— Se pare că oamenii care trec prin situația lui Justin au foarte rar programe de care să fie conştienți. Trec pe

pilot automat, aşteptând doar o scuză pentru a acționa în direcția a ceea ce, oricum, au plănuit în mod inconştient. Ceva asemănător sinucigaşilor. Cineva spune ceva în glumă şi – zdrang! – procesul s-a declanşat.

Vorbea prea mult? Prea puțin? Ghita îl țintuia ca o sibilă furioasă şi depistă ceva şi în străfundul ochilor gălbui ai lui Donohue, ceva ce nu înțelegea. Dispreț? Furie? Sau doar aerul ca avea un cu totul alt scop la care revenea în mod constant?

— Dar mă tem că teoria cea mai plauzibilă a ceea ce se petrece în mintea lui Justin în aceste momente – aceea care confirmă faptele cunoscute şi este, de fapt, luată în serios, trebuie să va spun, de către psihologii ministerului – este că Justin a ajuns sa creadă într-o conspirație, ceea ce ar putea fi foarte grav. Dacă nu te adaptezi realității, începi să inventezi conspirații. Dacă nu eşti în stare să accepți că mama îți moare de cancer, atunci dai vina pe doctorul care o îngrijeşte. Şi pe chirurgi. Apoi pe anestezişti. Şi pe asistente. Care erau toți în cârdăşie, bineînțeles. Şi, împreună, au conspirat să o elimine. Asta pare să fie exact ce îşi spune Justin în legătură cu Tessa. Ea nu a fost doar violată şi ucisă. Tessa a fost victima unei intrigi internaționale. N-a murit fiindcă era tânără, atrăgătoare şi extrem de nefericită, ci pentru că *ei* au vrut ca ea să dispară. Cine sunt aceşti *ei* – cred că depinde de voi să aflați. Poate fi zarzavagiul din apropiere sau doamna de la Armata Salvării care ți-a sunat la uşă şi a vrut să-ți vândă un exemplar al revistei lor. Toți sunt amestecați. Toți aceştia au conspirat să o ucidă pe Tessa.

Un ecou de râsete jenate. Îngroşase prea mult lucrurile sau ceilalți îi veneau în întâmpinare? Trebuia să concentreze prezentarea. Generalizase prea mult.

— Ori, în cazul lui Justin, poate fi vorba de băieții lui Moi, de „Marile Afaceri”, de Ministerul de Externe şi de noi, cei din această încăpere. Toți suntem conspiratori. Iar Justin e singura persoană care ştie asta ceea ce constituie un alt element al paranoiei lui. Victima, după

părerea lui Justin nu este Tessa, ci el însuşi. Cine-ți sunt duşmanii, dacă te afli în situația lui Justin? Sunt cei pe care i-ai ascultat ultima oară, cărțile şi ziarele pe care le-ai citit în ultima vreme, filmele pe care le-ai văzut şi chiar bioritmul zilei respective. Apropo, ni s-a spus că Justin bea mult, ceea ce nu cred că era cazul când a lucrat cu noi. Pellegrin a afirmat că masa de prânz pentru doi la clubul său l-a costat salariul pe o lună.

Încă o serie de râsete firave şi crispate, împărtăşite mai de toți, cu excepția Ghitei. Continuă să divagheze, ca un patinator care face nenumărate figuri iscusite, admirându-şi propria măiestrie, trasând urme pe gheață, răsucindu-se, alunecând, plutind. „Asta e ceea ce urai cel mai mult la mine", gândeşte el, adresându-se Tessei în timp ce execută o piruetă şi revine la ea *„«Asta e vocea care a ruinat Anglia»*, mi-ai spus în joacă în timp ce dansam. *«Asta e vocea din pricina căreia s-au scufundat mii de vase, şi toate erau ale noastre.»* Foarte amuzant… Bine, ascultă acum vocea asta, fata mea! Ia aminte la talentul cu care demontez reputația fostului tău soț, cu aprobarea generoasă a lui Pellegrin şi grație celor cinci ani de pervertire a mințit petrecuți în cadrul Departamentului Informații – întotdeauna verosimile – al Ministerului de Externe!"

Îl cuprinse un val de greață când, vreme de o clipă, detestă lipsa de sentiment din caracterul lui contradictoriu. Era greața care l-ar putea sili să iasă în goană din încăpere sub pretextul unui telefon urgent sau a unei necesități fiziologice, doar ca să se lepede de sine; sau care l-ar putea îndruma nesigur chiar spre acest birou, ca să deschidă sertarul şi să înşface o filă de hârtie cu antetul Maiestății Sale şi să umple golul din sine cu declarații de adorație şi promisiunea de a deveni mai îndrăzneț. „Cine mi-a făcut toate astea?" se întrebă în timp ce continua să vorbească. „Cine m-a făcut să fiu astfel? Anglia? Tatăl meu? Şcolile prin care am trecut? Mama, patetică şi veşnic terorizată? Sau cei

şaptesprezece ani de minciuni în slujba țării mele? «Sandy, atingem o vârstă», ai avut amabilitatea să-mi spui, «când copilăria noastră nu mai constituie o scuză. Problema în cazul tău, este că vârsta asta va fi în jur de nouăzeci şi cinci de ani».”

Îşi continuă cruciada. Redevenise sclipitor.

— Mă tem că nu vă pot lămuri care este conspirația pe care a visat-o Justin şi care ar fi rolul nostru, al Înaltei Comisii – fie că suntem în legătură cu masoneria, iezuiții sau Klu Klux Klan-ul sau Banca Mondială. Tot ce vă pot spune este că Justin nu se mai află cu noi. A făcut deja unele insinuări grave, care pot trece drept plauzibile, a rămas încântător – dar când n-a fost aşa? – şi este foarte posibil ca, mâine sau peste trei luni, să vină încoace.

Se crispă din nou.

— Caz în care, vouă tuturor – colectiv şi individual – vi se solicită, vă rog, iar aceasta nu este o cerere, regret, Ghita, e un ordin direct – indiferent de sentimentele voastre personale față de Justin, credeți-mă, nici eu nu fac excepție, fiindcă e un tip simpatic, bun, generos, cu toții ştim asta – ca, indiferent de ora din zi sau din noapte, să mă informați *pe mine.* Sau pe Porter, când se întoarce. Sau – o privire spre el – pe Mike Mildren.

Fusese cât pe ce să rostească Mildred.

— Sau, dacă e noapte, pe ofițerul de serviciu de la Înalta Comisie, imediat. Înainte de a ajunge presa sau poliția la el, anunțați-ne *pe noi!*

Ochii Ghitei, pe care îi studie fără să se jeneze, îi părură mai întunecați şi mai languroşi decât de obicei, iar ai lui Donohue, mai bolnavi. Cei ai slăbănoagei de Sheila deveniseră strălucitori ca diamantele şi nu clipeau.

— Pentru a şti mai precis la ce ne referim şi din rațiuni de securitate, cei de la Londra i-au dat numele de cod „Olandezul”. Ca în *Olandezul Zburător.* Dacă, din întâmplare – puțin probabil, dar noi vorbim acum despre un om profund alienat, cu sume considerabile de bani la dispoziție – dacă întâmplător vă apare în cale – direct,

indirect, din auzite, indiferent – sau a făcut-o deja, atunci pentru binele lui şi al nostru, ridicați receptorul, de unde v-ați afla şi spuneți: Am ceva în legătură cu Olandezul, Olandezul face asta şi asta, am primit o scrisoare de la Olandez, tocmai mi-a telefonat sau mi-a transmis un fax sau mesaj, stă aici, în fața mea, pe un fotoliu. Ne-am înțeles asupra acestui punct? Întrebări? Da, Barney?

— Ați spus „insinuări grave”... La adresa cui? Insinuând ce anume?

Intrase în zona primejdioasă. Woodrow discutase îndelung aceste aspecte cu Pellegrin, folosind telefonul codificat.

— Încă nu ne este clar pe deplin. E obsedat de produsele farmaceutice. Din câte bănuim, a reuşit să se autoconvingă de faptul că producătorii unui anumit medicament – şi inventatorii – se fac răspunzători de asasinarea Tessei.

— Nu crede că i-au tăiat gâtul? Doar a văzut cadavrul, revine Barney, dezgustat.

— Mă tem că problema cu medicamentul datează din perioada aceea nefericită, petrecută în spitalul de aici. Aşa ar fi murit copilul. Aceasta a fost prima lovitură a conspiratorilor. Tessa s-a plâns producătorilor, aşa că ei au ucis-o şi pe ea

— E periculos? întreabă Sheila subordonata lui Donohue, probabil pentru a demonstra tuturor celor prezenți că nici ea nu cunoaşte mai multe.

— *Ar putea fi periculos.* Aşa ni s-a spus de la Londra. Ținta lui principală e compania care a produs medicamentul otrăvitor. La urma urmelor, a fost conceput de oameni de ştiință. Apoi sunt cei care s-au ocupat de plasarea lui, ceea ce înseamnă, în cazul de față, compania din Nairobi care îl importă, ceea ce trimite la compania ThreeBees, deci trebuie să-i prevenim şi pe ei.

În ceea ce-l privea pe Donohue, Woodrow nu descoperi nicio tresărire.

— Şi permiteţi-mi să repet că avem de-a face cu un diplomat britanic aparent raţional şi stăpânit. Nu vă aşteptaţi să vedeţi vreun nebun cu părul vopsit şi brete încrucişate de culoare galbenă, care face spume la gură. Pe dinafară, a rămas domnul de care ne amintim toţi cu duioşie. Manierat, bine îmbrăcat, atrăgător şi *teribil* de politicos. Asta până începe să strige că oculta mondială i-a ucis copilul şi soţia

Făcu o pauză. O constatare personală: „Doamne, ce resurse are omul acesta!”, apoi urmă:

— E tragic. Mai mult decât tragic. Cred că toţi cei care i-am fost apropiaţi simţim asta. Dar tocmai de aceea trebuie să vă avertizez. *Lăsaţi sentimentele deoparte, vă rog!* Dacă Olandezul vă apare în cale, trebuie să ne daţi imediat de ştire. Bine, domnilor? Vă mulţumesc. Alte probleme, dacă tot suntem aici cu toţii? Da, Ghita…

* * *

Dacă până atunci lui Woodrow îi fusese greu să descifreze sentimentele Ghitei, de astă dată aproximase mai bine starea ei sufletească decât îşi imaginase. Ea tocmai se ridica în picioare, în vreme ce restul lumii, inclusiv Woodrow, stătea jos. Era conştientă de acest lucru. Şi se ridica în picioare pentru a fi văzută. Dar, mai presus de toate, se ridica pentru că în viaţa ei nu mai ascultase o asemenea înşiruire de minciuni răuvoitoare şi pentru că primul ei impuls fusese să nu le accepte stând ca de piatră. De aceea stătea dreaptă, în picioare: în semn de protest, revoltă, oţelindu-se pentru a-l cataloga pe Woodrow drept un mincinos neruşinat; şi fiindcă în viaţa ei scurtă şi plină de uimiri nu cunoscuse oameni mai buni decât Tessa, Arnold şi Justin.

Toate acestea îi erau foarte clare. Dar când mătură cu privirea întreaga încăpere – feţele serioase şi convinse ale ataşatului militar şi ataşatului comercial, a lui Mildren, secretarul privat al Înaltului Comisar, văzând ochii care

se îndreptaseră asupra ei – şi când se uitase drept în ochii mincinoşi şi insinuanți ai lui Sandy Woodrow, îşi dădu seama că trebuia să găsească o altă cale.

Cea aleasă de Tessa. Nu din laşitate, ci din rațiuni tactice.

A-i spune lui Woodrow că mințise fără să clipească ar fi însemnat să câştige un minut de glorie îndoielnică, urmată de o concediere sigură. Şi ce putea dovedi? Nimic. Minciunile rostite de Woodrow nu erau nicidecum propria lui urzeală. Reprezentau o lentilă strâmbă rostuită cu minuțiozitate, care transforma lucrurile reale în plăsmuiri monstruoase, dar le dădea aparența de adevăruri de nezdruncinat.

— Da, dragă Ghita…

Woodrow îşi lăsase capul uşor pe spate, ridicând din sprâncene şi ținând gura întredeschisă ca un dirijor de cor, parcă pregătit să cânte împreună cu ea. Ghita îşi întoarse rapid privirea de la el. „Fața bătrâniciosului Donohue e plină de riduri verticale, gândi ea. Sora Marie de la şcoala de maici avea un câine care semăna cu el. «Obrajii unui copoi se numesc buze căzute», aşa mi-a zis Justin. Cu Sheila am jucat badminton seara trecută şi ea e cu ochii pe mine.” Spre uimirea ei, Ghita se trezi adresându-se celor prezenți:

— Hmm, s-ar putea să nu fie momentul cel mai potrivit să vorbesc despre aşa ceva Sandy. Probabil că trebuia să mai amân câteva zile, începu ea. Având în vedere câte se petrec.

— Ce anume să amâni? Nu ne mai fierbe, Ghita!

— Am primit cererea prin Programul de Alimentație Mondială, Sandy. Ne cer tot mai insistent să trimitem un reprezentant de la C.E.D.A.E. să participe la următorul seminar restrâns pe tema „Consumatorii şi întrajutorarea”.

Era o minciună. O minciună eficientă, acceptabilă, de la care putea merge mai departe. Printr-un şiretlic providențial inventase din nimic o cerere insistentă din

memorie şi o reformulă pentru a părea o invitație imperioasă. În cazul în care Woodrow ar cere dosarul, n-ar avea nici cea mai vagă idee ce să facă. Dar nu avea să-l ceară.

— Consumatori de ce anume, Ghita? întrebă Woodrow, printre râsete înfundate, venite ca o uşurare pentru Ghita.

— E vorba de ceea ce se numeşte „strângerea de ajutoare”, Sandy, răspunse Ghita cu severitate, pescuind o nouă expresie din jargonul folosit în acea circulară. Modul în care o comunitate, care a primit ajutoare substanțiale în alimente şi medicamente se poate susține singură, după ce nu i se mai acordă sprijin. Acesta e subiectul. Ce măsuri de prevedere trebuie luate de către donatori pentru a se asigura că prevederile logistice corespunzătoare rămân în funcție şi nu rezultă niciun fel de lipsuri nedorite. Se acordă o mare importanță discuțiilor pe această temă.

— Da, mi se pare normal. Şi cât durează sesiunea asta de discuții?

— Trei zile, Sandy. Marți, miercuri şi joi, cu posibilitatea prelungirii cu o zi, două. Problema noastră este că acum, după plecarea lui Justin, nu mai avem reprezentant în C.E.D.A.E., Sandy.

— Deci, te întrebai dacă poți pleca *tu* în locul lui, exclamă Woodrow, însoțindu-şi vorbele de un hohot de râs prin care arăta că ştie capriciile femeilor frumoase. Unde se ține, Ghita? În Oraşul Păcatelor?

Era felul în care lui Woodrow îi plăcea să denumească sediul Națiunilor Unite.

— Nu, Sandy, se ține, de fapt, la Lokichoggio, îi răspunse Ghita.

* * *

„Scumpa mea Ghita,

N-am avut prilejul să-ți spun cât de mult a iubit şi a

apreciat Tessa momentele petrecute împreună cu tine. Dar tu, oricum, ştii asta. Îți mulțumesc pentru tot ce i-ai dăruit.

Am o rugăminte, dar e doar o rugăminte şi nu trebuie să-i dai curs decât dacă te-ndeamnă inima într-acolo. Dacă vreodată, în cursul călătoriilor tale, se întâmplă să ajungi la Lokichoggio, te rog să iei legătura cu o sudaneză pe nume Sarah, care a fost prietenă cu Tessa. Vorbeşte englezeşte şi a fost servitoare la o familie de englezi pe durata mandatului britanic. Poate ea ar putea aduce o rază de lumină asupra scopului vizitei Tessei şi lui Arnold la Loki. E doar o bănuială însă privind în urmă, am senzația că s-au dus acolo mai entuziaşti decât la un simplu seminar privitor la conştientizarea sexuală, adresat femeilor sudaneze! Dacă aşa stau lucrurile, Sarah ar putea şti câte ceva.

Tessa n-a prea dormit în noaptea de dinaintea plecării şi era, chiar față de cum o ştiam, extraordinar de afectuoasă când ne-am luat rămas-bun – purtarea ei amintea de ceea ce poetul Ovidiu numeşte «un ultim rămas-bun», deşi presupun că niciunul dintre noi nu ştia asta. Îți trimit şi o adresă din Italia, unde poți scrie, dacă ai ocazia. Dar te rog să nu te expui. Îți mulțumesc încă o dată.

Cu dragoste,
Justin”

Nu Olandezul. Justin.

XVI

Schimbând un tren după altul, Justin ajunse în orăşelul Bielefeld din apropiere de Hanovra, după două zile neliniştite de călătorie. Se cază sub numele de Atkinson la un hotel din fața gării, făcu un tur de recunoaştere prin localitate şi luă masa undeva, fără să bage de seamă ce mănâncă. După lăsarea întunericului, trimise scrisoarea. „Spionii procedează întotdeauna în felul acesta”, gândi el, apropiindu-se de casa cu ferestre întunecate de pe colț. „Deprind precauția încă din fragedă pruncie. Aşa traversează orice stradă întunecoasă, cercetează orice intrând, dau colțul: pe mine mă aştepți? Te-am mai văzut undeva?” Însă imediat ce puse scrisoarea în cutia poştală, începu să-l frământe o idee de bun-simț: „Lasă spionii, imbecilule, puteai trimite scrisoarea asta amărâtă cu taxiul”. Iar acum, la lumina zilei, apropiindu-se de casa de pe colț a doua oară, se tortura imaginându-şi alte spaime: „Casa e supravegheată? M-au văzut seara trecută? Plănuiesc să mă aresteze imediat ce ajung acolo? O fi telefonat cineva la *Telegraph* şi a aflat că nu există niciun reporter pe nume Atkinson?”

Cât călătorise cu trenul dormise puțin, iar noaptea trecută nici nu închisese ochii. Nu mai ducea cu sine documente voluminoase, valize din pânză, laptopul sau alte obiecte. Tot ce trebuia păstrat ajunsese la mătuşa cea severă din Milano. Iar ceea ce nu se afla în păstrarea ei zăcea la câțiva metri adâncime pe fundul Mediteranei. Eliberat de povară, se deplasa cu o uşurință ce-i crea senzația că are aripi. Trăsăturile chipului i se ascuțiseră. În ochi îi licărea o strălucire mai puternică. În plus, percepea acut toate aceste schimbări. Era recunoscător că, de aici înainte, misiunea Tessei era a lui.

Având cinci etaje şi turnulețe, casa de pe colț arăta ca un castel în stil german. Parterul era vopsit în culorile de

camuflaj folosite în junglă care, în lumina zilei, străluceau în verde viu şi oranj. Noaptea trecută, în lumina lămpilor de sodiu, îi amintiseră de flăcări de un negru bolnăvicios şi alb. De pe pictura murală aflată la un etaj superior, copii de toate rasele îi zâmbeau larg, amintindu-i de copiii care făceau semne cu mâna de pe ecranul laptopului pe care îl avusese Tessa. Aceiaşi copii se vedeau printr-o fereastră a parterului, de astă dată, în carne şi oase şi aşezaţi în cerc în jurul unei învăţătoare cu aer de om hărţuit. Pe un afiş făcut de mână aflat în fereastra alăturată era scrisă întrebarea: „Cum creşte ciocolata?” şi, tot acolo, se vedeau fotografii scorojite înfăţişând boabe de cacao.

Mimând nepăsarea, Justin trecu întâi prin dreptul clădirii, apoi se întoarse brusc la stânga şi urcă pe trotuar, oprindu-se pentru a cerceta plăcuţele unor cabinete de medici specialişti în domenii de avangardă şi de psihologi. „Într-o ţară civilizată nu se ştie când ai nevoie de unul.” Cu pneurile prin bălţile făcute de ploaie, o maşină de poliţie trecu încet prin apropiere. Cei dinăuntru, între care o femeie, îl măsurară fără să-i trădeze nicio reacţie. Pe cealaltă parte a străzii, doi bătrâni cu haine negre de ploaie şi pălării de culoare închisă păreau să aştepte trecerea unui convoi funerar. Fereastra din spatele lor avea perdelele trase. Coborând strada în pantă, trei femei pe biciclete veneau spre el. Inscripţiile cu cărbune de pe zid susţineau cauza palestinienilor. Reveni la castelul pictat şi se opri în faţa uşii. Pe ea se vedea un hipopotam pictat. Un altul, mai mic, marca butonul soneriei. O fereastră boltită ca prova unei nave părea să-l privească cercetător. Aici se oprise şi seara trecută pentru a lăsa scrisoarea. Atunci cine m-a privit la fel? Învăţătoarea hărţuită de la geam îi făcu semn să folosească cealaltă uşă, însă aceasta era închisă şi blocată cu un zăvor. Drept răspuns, el făcu un gest de scuză pentru că o deranjează.

— Trebuia să lase uşa deschisă! şuieră ea către Justin,

încă iritată, după ce trase zăvorul şi deschise uşa.

Justin îşi ceru scuze încă o dată şi păşi cu grijă printre copii, spunându-le *„grüss Dich”* şi *„guten Tag”,* dar politețea lui, cândva fără margini, era marcată de starea de alertă. Urcă o scară ocolind nişte biciclete şi un cărucior de copil şi intră într-o încăpere care, pentru ochii lui precauți, părea să asigure doar condițiile stricte de supraviețuire: un aparat de distribuit apă, unul de copiat, rafturi goale, maldăre de cărți de specialitate şi cutii din carton stivuite pe podea. Printr-o uşă deschisă văzu o tânără, purtând ochelari cu rama groasă şi un pulover pe gât, stând în fața unui monitor.

— Sunt Atkinson, i se adresă el în engleză. Peter Atkinson. Am o întâlnire cu Birgit de la Hippo.

— De ce n-ați telefonat?

— Am sosit târziu în oraş. Am considerat că un bilet era cea mai bună soluție. Mă poate primi?

— Nu ştiu. Întrebați-o pe ea!

O urmă pe un coridor scurt până în fața unei perechi de uşi duble. Deschise una dintre ele.

— Ți-a venit ziaristul, anunță ea în germană, ca şi cum ziarist ar fi sugerat o legătură amoroasă ilicită, apoi se întoarse cu paşi mari către biroul ei.

Birgit era scundă şi vioaie, cu obraji rozalii şi păr blond, având alura unui boxer dornic de luptă. Pe față îi apăru imediat un zâmbet irezistibil. Biroul ei era la fel de frust ca şi încăperea mare, radiind acelaşi aer auster.

— La zece ținem conferința, explică ea pe nerăsuflate în timp ce îi strângea mâna.

Se exprima la fel ca în mesajele trimise prin e-mail. Lui Justin îi convenea situația Domnul Atkinson nu dorea să se facă remarcat vorbind în germană.

— Vă place ceaiul?

— Mulțumesc. Dar nu e nevoie.

Ea trase două scaune în apropierea unei măsuțe scunde şi se aşeză pe unul dintre ele.

— Dacă ați venit în legătură cu spargerea, nu avem

nimic de declarat, îl preveni ea

— Ce spargere?

— Nu are importanță. Ne-au fost luate câteva lucruri. Pesemne că aveam prea multe. Acum sunt mai puține.

— Când s-a întâmplat asta?

Ea ridică din umeri:

— De mult. Săptămâna trecuta.

Justin scoase un carnețel din buzunar și, în stilul remarcat la Lesley, îl deschise pe genunchi.

— Mă interesează activitatea pe care o desfășurați, spuse el. Ziarul meu intenționează să publice o serie de articole despre companiile producătoare de medicamente și lumea a treia. O să-i spunem „Negustorii de medicamente”. Va fi despre faptul că aceste țări nu au putere economică de consum și despre cât de răspândite sunt bolile în unele țări, în timp ce profiturile merg în altele.

Se pregătise pentru a vorbi ca un adevărat ziarist, dar nu era sigur că reușea.

— Săracii nu pot plăti, de aceea mor. Câtă vreme mai poate continua această situație? S-ar părea că mijloace avem, dar ne lipsește voința. Ceva de genul ăsta..

Spre uimirea lui, ea îi zâmbea larg.

— Vreți să vă dau răspunsuri la aceste întrebări simple până la ora zece?

— V-aș ruga să-mi spuneți ce anume face Hippo, cine vă finanțează, care vă sunt atribuțiile, ca să mă exprim astfel, preciza el cu un aer grav.

Ea începu să vorbească, iar el scria în carnetul de pe genunchi. Din ceea ce îi spunea Justin își dădu seama că Birgit îi servea prezentarea oficială, dar se prefăcu din răsputeri să asculte în timp ce nota. Se gândi că această femeie fusese prietena și aliata Tessei fără să o fi văzut vreodată, iar dacă s-ar fi întâlnit, amândouă s-ar fi felicitat pentru alegerea făcută. Socotea că existaseră destule motive pentru executarea spargerii și unul dintre ele era acela de a asigura acoperirea necesară pentru

instalarea de dispozitive pe care cei de la Externe le numeau cu încântare „mijloace speciale”, iar rezultatele exploatării lor erau destinate doar câtorva aleşi. Îşi aminti din nou de cursul privind problemele ce țin de securitate de care beneficiase şi de vizita în grup la un laborator macabru, aflat într-un subsol, în spatele Carlton Gardens, unde cursanții puteau admira cu propriii ochi cele mai neaşteptate locuri pentru plasarea de mijloace de ascultare superminiaturizate. Trecuse vremea instalării în ghivece de flori, în lampadare, în trandafirii din ipsos de pe tavan, în ornamentele în relief şi în ramele de tablouri, pentru că acum dispozitivul se putea plasa în orice obiect imaginabil, începând cu capsatorul de pe biroul lui Birgit şi terminând cu haina de şerpaş atârnată pe uşă.

Scrisese ceea ce dorise şi, evident, ea declarase doar ceea ce voise, fiindcă tocmai se ridicase şi căuta printr-un teanc de pliante de pe un raft, vrând să găsească o prezentare generală pentru a i-o da drept semn că voia să-l vadă plecat din birou cât mai curând, ca să nu întârzie la conferința programată pentru ora zece. În timp ce scormonea printre hârtii, îi vorbi fără să-şi dea seama despre Agenția pentru Controlul Medicamentelor din Germania, afirmând, la un moment dat, că aceasta era, de fapt, o fantoşă. Iar Organizația Mondială a Ocrotirii Sănătății primea bani din America, adăugă ea dispreţuitoare, ceea ce înseamnă că favorizează marile corporații, căutând marile profituri, motiv pentru care nu agreează hotărârile radicale.

— Dacă mergi la o adunare a Organizației Mondiale ce vezi? îi adresă ea o întrebare retorică înmânându-i câteva pamflete. Îi vezi pe cei ce fac lobby, pe cei de la relațiile cu publicul, angajați ai concernelor farmaceutice. Cu zecile. De la un singur mare producător sau, poate, de la trei-patru. „Vă invităm la masă. Veniți la întrunirea noastră ce se desfăşoară pe durata weekendului. Ați citit această lucrare minunată scrisă de profesorul cutare?” Iar lumea a treia nu e complicată. Țările acelea nu au bani, dar nici

experiență. Cu limbajul lor diplomatic şi apelând la tot felul de tertipuri, susținătorii le intră pe sub piele imediat.

Se oprise din tiradă şi se uita încruntată spre el. Justin ținea carnetul deschis către ea sugerându-i din priviri să citească. Îl ridicase în dreptul feței pentru ca ea să-i poată vedea expresia, cât timp citea mesajul; iar expresia lui, voia el să spere, era convingătoare şi, în acelaşi timp, liniştitoare. Ca să întărească gestul, întinsese degetul arătător al mâinii stângi, care rămăsese liberă, în semn de atenționare.

„SUNT SOȚUL TESSEI QUAYLE ŞI NU AM ÎNCREDERE ÎN ACESTE ZIDURI. NE PUTEM ÎNTÂLNI ASTĂ-SEARĂ LA CINCI ŞI JUMĂTATE ÎN FAȚA VECHIULUI FORT?”

Ea citi mesajul, se uită în ochii lui peste degetul ridicat în aer şi rămase aşa fără să clipească, iar el vorbi ca să umple tăcerea, spunând primul lucru care îi veni în minte.

— Deci, afirmați că ar fi nevoie de un organism independent care să aibă puterea de a controla aceste companii? întrebă el şi, deşi nu intenționase asta, luă un ton agresiv. Să le reducem influența?

— Da, răspunse ea, cu un calm perfect. Cred că ar fi o idee excelentă.

Trecu pe lângă femeia cu puloverul pe gât şi îi făcu semn amical cu mâna, considerând că tot astfel ar proceda şi un ziarist adevărat.

— Am terminat, o asigură el. Tocmai plecam. Vă mulțumesc pentru amabilitate.

„Aşa că nu va fi nevoie să telefonezi la poliție pentru a anunța că în sediul vostru a pătruns un impostor”, gândi el.

Păşi pe vârfuri prin clasă şi mai făcu o încercare de a smulge măcar un surâs din partea învățătoarei care arăta ca un om hărțuit.

— Asta-i ultima oară, îi promise el, dar singurii care-i

zâmbiră fură puştii.

Pe stradă, cei doi bătrâni continuau să aştepte trecerea cortegiului mortuar. Într-o limuzină Audi parcată lângă trotuar două femei cu figurile concentrate studiau o hartă. Reveni la hotel şi, dintr-o toană pe care nu şi-o putu explica, întrebă la recepţie dacă primise vreo scrisoare. Nu primise. Ajuns în cameră, smulse din carnet pagina acuzatoare, apoi pagina următoare, deoarece scrisul se imprimase şi pe aceasta. Le arse pe amândouă în lavoar şi dădu drumul la ventilator pentru a împrăştia fumul. Se lungi în pat întrebându-se ce făceau spionii ca să-şi omoare timpul. Aţipi şi îl trezi soneria telefonului. Ridică receptorul şi-şi aduse aminte să se prezinte „Atkinson”. Era menajera care *verifica,* după spusele ei. Şi-şi cerea scuze. „Ce anume verifică, pentru numele lui Dumnezeu? Dar spionii nu pun asemenea întrebări cu voce tare. Nu ţin să iasă în evidenţă. Spionii stau lungiţi în paturi albe, aflate în oraşe cenuşii şi aşteaptă.”

* * *

Vechiul fort al oraşului Bielefeld se înălţa pe un deal înalt şi înverzit, de unde se vedeau alte dealuri învăluite în nori. Printre contraforturile năpădite de iederă se întindeau parcările, se aflau băncile pentru picnic şi grădinile administrate de primărie. În lunile calde, acesta era locul preferat de către orăşeni pentru plimbări pe aleile mărginite de arbori, admirând şirurile de flori aranjate ordonat, pentru ca apoi să ia un prânz stropit cu bere la restaurantul numit „Vânătorul”. În lunile cenuşii însă această zonă părea un teren de joacă părăsit, învăluit de negura norilor. Aşa i se păru spre seară lui Justin, după ce plăti şoferului de taxi şi, fiindcă ajunsese cu douăzeci de minute mai devreme, făcu o recunoaştere a locului ales de el pentru întâlnire care, spera el, nu va trezi bănuieli. Parcările pustii, tăiate în coasta dealului,

erau pline de bălți. De pe pajiştile îmbibate cu apă de ploaie câteva inscripții ruginite îl preveneau să aibă grijă de câine. Pe o bancă din apropierea parapetelor, doi veterani purtând paltoane şi fulare stăteau drepți ca nişte militari, studiindu-l. Să fi fost aceiaşi doi bătrâni cu pălărie de azi-dimineață care aşteptau nu se ştie ce înmormântare? De ce mă fixează astfel? Sunt, cumva, evreu? Sau polonez? Cât are să mai treacă până când Germania voastră o să devină o țară europeană oarecare şi plicticoasă ca toate celelalte?

Doar un drum ducea către fort şi îl urmă, păşind pe mijlocul lui pentru a nu călca prin valurile de frunze moarte. „La sosire, voi aştepta până parchează şi, abia după aceea, voi vorbi cu ea, hotărî el. Şi maşinile au urechi.” Însă, maşina lui Birgit nu avea urechi, fiindcă era bicicletă. La început, îi aminti de o amazoană fantomatică, îndemnându-şi bidiviul îndărătnic peste coama dealului, în vreme ce pelerina din plastic flutura în urma ei. Hamul fluorescent semăna cu o cruce de cavaler teuton. Încetul cu încetul, fantasma ei se materializa şi se dovedi a nu fi nici înger, nici vreun mesager epuizat care să anunțe rezultatul bătăliei, ci o tânără mamă purtând pelerină şi pedalând pe bicicletă. Iar sub pelerină se vedeau două capete, nu doar unul, cel de-al doilea fiind al fiului ei blond şi simpatic, legat bine pe scaunul fixat în spatele şeii, având cam un an şi jumătate – cam atât îi dădea ochiul neexersat al lui Justin.

Imaginea amândurora i se păru extrem de încântătoare, atât de plăcut absurdă şi atrăgătoare încât, pentru prima oară de la moartea Tessei, izbucni în hohote nestăvilite de râs sincer.

— Dacă ai venit pe neaşteptate, unde era să găsesc pe cineva să stea cu copilul? îl întrebă Birgit, parcă jignită de veselia lui.

— Nici nu era nevoie, ar fi fost păcat! N-are importanță, e minunat! Cum îl cheamă?

— Carl. Dar pe tine?

„Carl îți transmite toată dragostea... Maşina-elefant pe care i-ai trimis-o l-a scos cu totul din minți pe Carl... Sper din toată inima că şi bebeluşul tău va fi la fel de frumos ca el.”

Justin îi arătă paşaportul sub numele de Quayle. Ea îl cercetă: nume, vârstă, fotografie, mutându-şi privirea de la document la fața lui şi măsurându-l cu ochi sinceri.

— I-ai spus odată că e *waghalsig,* începu el şi îi urmări încruntarea transformându-se în zâmbet, în timp ce îşi scoase pelerina şi o înfăşură, dându-i lui să țină bicicleta, pentru ca ea să poată desface centurile care îl țineau pe Carl legat pe scăunelul din spatele şeii.

După ce-l eliberă pe copil şi-l puse jos, desfăcu desaga de pe cadrul bicicletei şi se întoarse cu spatele către Justin, pentru ca acesta să-i dea jos geanta pe care o purta în spate: biberonul lui Carl, un pachet de Knäckerbrot, scutece de schimb şi două baghete cu şuncă şi brânză învelite într-o hârtie prin care nu trecea grăsimea.

— Justin, ai mâncat astăzi?

— Nu prea...

— Bun. Atunci putem mânca. Şi după aceea n-o să mai fim atât de agitați. *Carlchen, du machst das bitte nicht.* Să ne plimbăm. Cari e în stare să meargă la nesfârşit.

„Agitat? Cine e agitat?” Prefăcându-se că studiază norii amenințători de ploaie, Justin se răsuci încet, ținând capul ridicat spre cer. Cei doi stăteau în acelaşi loc, precum două sentinele în poziție de drepți.

* * *

— Nu ştiu cât material a dispărut, se plânse Justin după ce îi povesti istoria laptopului Tessei. Am impresia că era considerabil mai multă corespondență între voi, pe care nu a tipărit-o.

— N-ai citit despre Emrich?

— Doar că a emigrat în Canada. Şi că încă lucra la

K.V.H.

— Deci, nu ştii despre situaţia ei de acum, despre problema pe care o are?

— S-a certat cu Kovacs.

— Kovacs nu înseamnă nimic. Emrich s-a certat cu K.V.H.

— De ce Dumnezeu?

— Dypraxa. Ea consideră că a identificat o serie de efecte secundare extrem de dăunătoare. K.V.H. socoteşte că ea se înşală.

— Şi ce i-au făcut? întrebă Justin.

— Deocamdată i-au distrus reputaţia şi cariera.

— Doar atât?

— Atât.

Continuară să se plimbe o vreme fără să mai discute, în vreme ce Cari alerga ba în faţa, ba în urma lor, aplecându-se mereu să ridice castane de pe jos şi trebuind să fie convins să nu le bage în gură. Ceaţa ce cădea spre seară cotropise ca o mare golul dintre dealurile unduitoare, transformând vârfurile lor rotunjite în insule.

— Când s-a întâmplat asta?

— E în desfăşurare. Ea fost dată afară de la K.V.H. şi apoi destituită de consiliul de conducere al Spitalului Universitar Dawes. A încercat să publice într-o revistă medicală un articol referitor la Dypraxa, dar contractul ei cu K.V.H. avea o clauză de confidenţialitate, de aceea K.V.H. a deschis tribunal atât împotriva ei, cât şi a revistei şi nu a permis distribuirea numărul respectiv.

— A intentat acţiune în justiţie. Nu „a deschis tribunal”.

— E totuna.

— Iar tu i-ai spus Tessei despre asta? Cred că a fost cutremurată.

— Sigur, i-am spus.

— Când?

Birgit ridică din umeri:

— Poate acum trei săptămâni… Poate două… A dispărut şi corespondenţa noastră.

— Vrei să spui că ţi-au buşit computerul?

— A fost furat. La acea spargere făcută la noi. Nu descărcasem mesajele ei şi nici nu le tipărisem. Asta e.

„Asta e”, o aprobă Justin în gând.

— Ai idee cine l-a luat?

— Nimeni. Când e vorba de corporaţii, nu există nume. Marele şef îl cheamă pe adjunct, adjunctul îşi cheamă secretarul personal, acesta vorbeşte cu şeful securităţii corporaţiei, care discută cu prietenii lui, care vorbesc la rândul lor cu alţi amici. Aşa se procedează. Nu şeful, adjunctul, secretarul sau adjunctul de la Serviciul de Securitate. Nu corporaţia. Absolut nimeni, până la urmă… Dar treaba se face. Fără hârtii, fără cecuri sau contracte. Nimeni nu ştie nimic. Nimeni n-a trecut pe acolo. Dar lucrurile se rezolvă…

— Dar poliţia?

— Ah, poliţia noastră e *tare harnică.* Dacă ne-am pierdut computerul, trebuie să comunicăm companiei de asigurări şi să cumpărăm altul nou, nu să-i sâcâim pe cei de la poliţie. Pe Wanza ai cunoscut-o?

— Doar în spital. Era deja foarte bolnavă. Tessa ţi-a scris despre Wanza?

— Mi-a scris că a fost otrăvită. Că Lorbeer şi Kovacs veniseră să o viziteze în spital şi că bebeluşul a supravieţuit, iar Wanza, nu. Că medicamentul a ucis-o. Pesemne că a dat-o gata combinaţia. Poate era prea slabă, n-a avut prea mult ţesut gras care să atenueze efectul medicamentului. Poate că, dacă-i dădeau o doză mai mică, ar fi trăit. Poate K.V.H. rezolvă problema farmacocinetică până să-l vândă în America.

— Aşa a spus Tessa?

— Sigur. „Wanza a fost un cobai. Am iubit-o, iar ei au ucis-o. Tessa.”

Justin protesta deja:

— Birgit, pentru numele lui Dumnezeu, dar cum

rămâne cu Emrich? Dacă Emrich, ca unul dintre descoperitorii medicamentului, l-a declarat dăunător, atunci sigur…

Birgit îl întrerupse fără să stea mult pe gânduri:

— Emrich exagerează. Întreab-o pe Kovacs! Întreabă-i pe cei de la K.V.H! Contribuția Larei Emrich la descoperirea moleculei Dypraxa a fost absolut neînsemnată. Kovacs a fost geniul, Emrich era asistenta ei de laborator, Lorbeer era manipulatorul. Bineînțeles, fiindcă Emrich era amanta lui Lorbeer, importanța ei a devenit mai mare decât era în realitate.

— Lorbeer unde e acum?

— Nu se ştie. Emrich nu ştie, K.V.H. nu ştie sau aşa spune – în ultimele cinci luni a fost invizibil. Poate că l-au ucis şi pe el.

— Unde se află Kovacs?

— Călătoreşte. Umblă atât de mult, încât cei de la K.V.H. nu ne pot spune niciodată unde e sau va fi. Săptămâna trecută a sosit în Haiti, poate, acum trei săptămâni era la Buenos Aires sau Tombouctou. Dar rămâne un mister unde se va afla mâine sau săptămâna viitoare. Adresa ei e confidențială, normal, la fel şi numărul de telefon.

Lui Carl i se făcuse foame. Acum, târa nepăsător câte-o crenguță printr-o băltoacă, pe urmă țipa ca din gură de şarpe că vrea să mănânce. Se aşezară pe o bancă şi Birgit îi dădu să sugă din biberon.

— Dacă n-ai fi tu, ar mânca şi singur, spuse ea cu mândrie. Ar umbla ca un mic bețivan de colo-colo cu sticla la gură. Acum însă are cine să-l admire, aşa că vrea să i se dea atenție.

Ceva din ceea ce chiar ea spusese îi aminti de durerea lui Justin.

— Nici nu ştii ce rău îmi pare, Justin, murmură ea. Cum aş putea s-o spun?

Zisese totul pe neaşteptate şi cu atâta delicatețe, încât, de astă dată, el nu găsi necesar să spună „mulțumesc”,

„da”, „da, îngrozitor”, „eşti prea bună” sau orice altă expresie lipsită de noimă, pe care învățase să o rostească atunci când oamenii se simțeau datori să exprime ceea ce nu putea fi spus.

* * *

Îşi reluaseră plimbarea, iar Birgit retrăia surpriza provocată de spargere.

— Am sosit la birou dimineață. Colegul meu Roland era plecat la o conferință la Rio. Altfel, era o zi normală. Uşile încuiate, trebuie să le descui, nu? La început, n-am remarcat nimic. Asta-i problema... Ce hoț încuie uşile la plecare? Şi poliția a pus întrebarea asta. Înăuntru nu era prea ordine, dar şi asta e normal. La Hippo, facem singuri curățenie. Nu ne putem permite să plătim o menajeră şi, uneori, avem prea mult de lucru şi ne e prea lene ca să mai punem ordine în lucruri.

Trei femei cu biciclete trecură cu un aer solemn prin dreptul lor, dădură roată parcării şi reveniră, defilând pe lângă ei şi apoi coborâră dealul. Justin îşi aduse aminte de cele trei bicicliste de dimineață.

— M-am dus să verific telefonul. La Hippo avem robot. Un aparat simplu, de vreo sută de mărci, totuşi e vorba de o sută şi nu l-a luat nimeni! Avem corespondenți în toată lumea, de aceea ne trebuie robotul. Lipsea caseta. Drace, am zis, cine a luat nenorocita aia de bandă? M-am dus în biroul celălalt să caut altă casetă. Computerul lipsea. Ei, drăcie, mi-am spus, cine e dobitocul care a mutat computerul şi unde l-a pus? E un computer mare, compus din două module, nu poți să-l mişti din loc, de aceea are roți. Avem o fată nouă, avocat în devenire, grozavă, totuşi nouă. „Beate, draga mea, zic eu, unde naiba e computerul nostru?” Apoi am început să caut. Computerul. Casetele. Dischetele. Dosarele. Toate lipseau, iar uşile erau încuiate. N-au luat nimic altceva de valoare. Nici banii dintr-o casetă, nici cafetiera, nici

radioul sau televizorul sau casetofonul. Nu e vorba de drogați. Sunt hoți profesioniști. Iar pentru poliție nu sunt infractori. De ce-ar încuia ușile? Poate știi tu...

— Ca să ne anunțe, îi răspunse Justin după o lungă tăcere.

— Poftim? Ce să ne anunțe? Nu înțeleg.

— Au încuiat ușile și în cazul Tessei.

— Explică-mi, te rog. Ce uși?

— Ale jeepului. După ce au ucis-o. Au încuiat ușile pentru ca hienele să nu poată scoate cadavrele de acolo.

— De ce?

— Ne anunțau că trebuie să ne fie teamă. Acesta e mesajul ce l-au introdus și în laptopul Tessei. Pentru ea sau pentru mine. „Avertisment: nu continua ceea ce faci!" I-au transmis și o amenințare cu moartea. Am aflat despre asta abia acum câteva zile. Ea nu mi-a zis nimic.

— Înseamnă că a fost curajoasă.

Apoi își aduse aminte de baghete. Se așezară pe altă bancă și le mâncară, în vreme ce Carl molfăia un biscuit și îngâna un cântecel, iar cele două santinele mărșăluiau nevăzute de ei în josul dealului.

— Se poate trage vreo concluzie din ceea ce au luat? Ori au luat totul la grămadă, fără discernământ?

— Au furat la grămadă, dar se pare că au căutat ceva anume. Roland spune că au luat fără discernământ, dar el e cam delăsător, întotdeauna a fost mai calm. Seamănă cu un atlet a cărui inimă bate de două ori mai rar decât e normal, pentru ca mai apoi să poată alerga mai iute decât toți ceilalți. Dar numai când are el chef. Când crede că-i este de folos, bagă viteză. Când simte că nu se poate face nimic, zace lungit în pat.

— Așadar, care a fost rostul spargerii?

Birgit se încruntă la fel ca Tessa, băgă Justin de seamă. Era concentrarea celui ce judecă lucrurile din punct de vedere profesional. Așa cum proceda și cu Tessa, nu făcu niciun efort să tulbure liniștea necesară evaluării.

— Cum ai tradus *waghalsig?* îl întrebă ea după o vreme.
— Necugetat, cred. Sau poate imprudent. De ce?
— Atunci am fost şi eu *waghatsig,* zise Birgit.
Carl voia să fie dus în braţe, ceea ce, după spusele ei, era o noutate absolută. Justin reuşi să o convingă fără prea multe insistenţe că putea să ducă şi el o astfel de povară. Avură ceva de furcă până când Birgit reuşi să-şi desfacă marsupiul de pe umeri ca să i-l dea lui şi abia după ce se declară mulţumită de modul cum stătea pe el îl ridică pe Carl şi-l dăscăli să se poarte frumos cu noul lui amic.
— Am fost mai rău decât *waghalsig.* Am fost de-a dreptul dobitoacă.
Îşi muşcă buzele drept pedeapsă pentru ceea ce avea să mărturisească.
— Ne-a fost trimisă o scrisoare. Săptămâna trecută. Joi. A venit prin curier de la Nairobi. Nu o scrisoare, ci un document. Şaptezeci de pagini. Numai despre Dypraxa. Istoric, caracteristici şi efecte secundare. Lucruri pozitive şi negative, dar mai toate negative având în vedere decesele şi efectele secundare. Nu era semnat. Suna obiectiv din toate punctele de vedere, dar, în alte privinţe, părea puţin cam haotic. Era adresat către Hippo, nu cuiva anume de la noi. Doar Hippo. Domnilor şi doamnelor de la Hippo.
— În engleză?
— În engleză, dar nu era scris de un englez, după părerea mea. Era scos la imprimantă, aşa că nu ştim cine l-o fi conceput. Cuprindea multe trimiteri la Dumnezeu. Eşti religios?
— Nu.
— Lorbeer este…

* * *

Aburul burniţei se transformase în picături rare, mari

şi grele, anunţând ploaia. Birgit stătea pe bancă. Ajunseseră la un grup de leagăne pentru copii înzestrate cu bare de protecţie de-a curmezişul scaunului, pentru a-i împiedica să alunece din ele. Trebui să-l urce pe Carl într-un leagăn şi apoi să-i facă vânt. Copilul ţinea ochii pe jumătate închişi şi zâmbea, iar Justin îl legănă cu o grijă exagerată. Un Mercedes alb cu plăcuţe de înmatriculare de Hamburg urcă dealul încet, trecu prin dreptul lor, dădu roată parcării inundate, după care se întoarse fără grabă. Un bărbat la volan, un altul în dreapta şoferului. Justin îşi aduse aminte de cele două femei din Audi-ul pe care îl văzuse parcat în aceeaşi dimineaţă, când ieşise în stradă. Automobilul rulă în josul dealului.

— Tessa spunea că ştii toate limbile, spuse Birgit.

— Asta nu înseamnă că am şi ceva de spus folosindu-le. De ce zici c-ai fost *waghalsig?*

— Te rog să traduci prin dovadă de prostie.

— Bun, de ce-ai fost proastă?

— Am fost proastă, pentru că, după ce curierul ne-a predat documentul de la Nairobi, am început să mă agit şi i-am telefonat Larei Emrich la Saskatchewan şi i-am zis: „Dragă Lara, ascultă, am primit un istoric lung, anonim, cu accente mistice, de-a dreptul nebunesc şi extrem de convingător privind Dypraxa, fără adresă, nedatat, de la cineva cred că de la Markus Lorbeer. Prezintă decesele provocate de interacţiunea dintre medicament şi alte substanţe şi asta te va ajuta tare mult la proces.” Eu m-am bucurat fiindcă documentul purta, de fapt, numele ei. Era intitulat „Doctorul Lara Emrich are dreptate.” „Nu-i tocmai sănătos, i-am spus eu, dar are tonul vehement al unei declaraţii politice. De asemenea e foarte polemic, foarte religios şi vehement la adresa lui Lorbeer.” „Atunci el l-a întocmit, a zis ea. Markus se autoflagelează. E firesc.”

— Ai întâlnit-o pe Emrich? O cunoşti?

— Ca şi pe Tessa. Prin e-mail. Deci, ne-am împrietenit prin mesaje electronice. În ziar se afirmă că Lorbeer a stat

şase ani în Rusia, doi ani sub vechiul regim comunist şi patru în condiţiile noului haos. I-am comunicat asta Larei, care ştia deja. Potrivit ziarului, Lorbeer a fost agentul unor concerne farmaceutice occidentale, curtându-i pe funcţionarii ruşi din domeniul sănătăţii, vânzându-le medicamente din Occident, i-am spus eu. Tot în ziar apare că, în şase ani, a avut de-a face cu opt miniştri ai Sănătăţii. Tot ziarul publică o glumiţă referitoare la această perioadă, iar când mă pregăteam să i-o spun Larei, ea m-a întrerupt, citând-o exact cum apare în document. „Miniştrii ruşi ai Sănătăţii au sosit într-o maşină Lada şi au plecat într-un Mercedes. E una dintre glumele preferate ale lui Lorbeer”, îmi zice ea. Asta ne-a convins pe amândouă că Lorbeer este autorul documentului. Este confesiunea unui masochist. Tot de la Lara am aflat că tatăl lui Lorbeer a fost luteran din Germania, calvin înfocat, foarte sever, ceea ce explică de ce fiul are concepţii religioase morbide şi dorinţa de a se confesa. Ai cunoştinţe de medicină? Chimie? Poate puţină biologie?

— Educaţia mea a fost prea costisitoare ca să le cuprindă şi pe acestea, îmi pare rău!

— Lorbeer susţine în confesiunea lui că acţionând în favoarea K.V.H. a obţinut aprobarea Dypraxei cu ajutorul linguşelilor şi mitei. Descrie cum i-a cumpărat pe unii înalţi funcţionari din domeniul sănătăţii, grăbind testele clinice, înregistrarea şi aprobarea medicamentelor şi a licenţelor de import şi cum i-a îndestulat pe toţi funcţionarii. La Moscova, aprobarea unui medicament de către persoanele cu greutate din lumea medicală putea fi cumpărată cu douăzeci şi cinci de mii de dolari. Aşa scrie el. Problema este că, dacă mituieşti pe cineva trebuie să le dai partea şi celor pe care nu-i alegi, altfel vor denigra descoperirea din invidie sau din ranchiună. Nici în Polonia nu s-a petrecut altfel, dar a costat mai puţin. În Germania influenţarea a fost mai subtilă, dar nu *foarte.* Lorbeer scrie că, într-o anumită ocazie, cu bani de la

K.V.H., a închiriat un avion cu reacție de mare capacitate pentru a duce optzeci de doctori germani într-o vizită de prezentare tocmai în Thailanda.

În timp ce relata acest lucru, Birgit surâdea.

— Educația le-a fost asigurată în cursul călătoriei prin filme şi prelegeri, plus caviar, brandy şi whisky de colecție. „Totul trebuie să fie de cea mai bună calitate, zice el, fiindcă doctorii buni din Germania s-au nărăvit de ceva vreme”. Nu-i mai interesează şampania. În Thailanda, doctorii au putut face tot ce doreau; au fost asigurate distracții pentru cei dornici, inclusiv companie atrăgătoare. Lorbeer a organizat personal închirierea unui elicopter care să arunce orhidee pe o anumită plajă unde se relaxau doctorii şi însoțitoarele lor. În drum spre casă nu a mai fost nevoie de alt instructaj. Toți doctorii ştiau totul pe dinafară. Trebuia doar să țină minte cum să-şi scrie indicațiile de administrare şi articolele savante.

Dar, deşi râdea, istorisirea o tulbura, şi de aceea simțea nevoia să mai îndulcească lovitura.

— Justin, asta nu înseamnă că Dypraxa e un medicament dăunător. Dypraxa e un medicament foarte bun la care nu s-au încă încheiat testările. Nu toți medicii pot fi cumpărați, nu toate companiile farmaceutice sunt neglijente şi lacome.

Făcu o pauză, conştientă de faptul că vorbea prea mult, dar Justin nu făcu nicio încercare de a o descuraja.

— Industria farmaceutică modernă există de numai şaizeci şi cinci de ani. Are oameni bine pregătiți, a realizat miracole pentru oameni şi societate, dar mentalitatea celor ce lucrează în domeniu nu a evoluat. Lorbeer scrie că unele concerne i-au întors spatele lui Dumnezeu. Face mereu referiri la Biblie, pe care eu nu le înțeleg. Pesemne că nu-l înțeleg pe Dumnezeu.

Carl adormise în leagăn, de aceea Justin îl ridică şi, cu o palmă pe spatele lui înfierbântat, îl plimbă încolo şi încoace pe alee.

— Începuseşi să-mi povesteşti despre discuția

telefonică pe care ai avut-o cu Lara Emrich, îi reaminti Justin.

— Da. Dar am schimbat dinadins subiectul, deoarece mi-e ruşine de cât de proastă m-am dovedit. Dacă te deranjează, pot să-l iau eu în brațe.

— Nu mă deranjează.

Mercedes-ul alb oprise la poalele dealului. Cei doi bărbați rămăseseră în maşini

— La Hippo am crezut ani de zile că ne sunt ascultate convorbirile şi chiar ne mândrim, oarecum, din cauza asta. Din când în când, ne este cenzurată şi corespondența. Ne trimitem nouă înşine scrisori şi constatăm că întârzie şi vin într-o cu totul altă prezentare. De multe ori, chiar ne-am gândit să includem informații false pentru *Organy.*

— Pentru ce?

— Aşa se exprimă Lara. E un cuvânt rusesc de pe vremea comunismului. Înseamnă „organe de stat”.

— O să-l adopt şi eu neîntârziat.

— Deci, se poate ca *Organy* să fi ascultat cum râdeam şi ne amuzam la telefon când i-am promis Larei că-i voi trimite o copie a documentului în Canada. Lara a spus că, din nefericire, nu are fax, fiindcă şi-a cheltuit banii pe avocați şi nu-i este permis accesul în incinta spitalului. Dacă ar fi avut fax, poate că acum n-ar mai fi fost nicio problemă. Ar fi avut o copie a mărturisirii lui Lorbeer, chiar dacă noi am fi pierdut-o. Ar fi fost salvat totul. Poate. Totul e sub semnul incertitudinii. Nu mai avem nicio dovadă.

— Nu l-ai trimis prin e-mail?

— Ea nu mai are e-mail. Computerul ei a făcut infarct a doua zi după ce a încercat să-şi publice articolul şi încă nu şi-a revenit.

Rămase aşezată, răbdând cu stoicism, deşi se vedea că era iritată.

— Şi atunci? o îmboldi Justin.

— Atunci nu avem documentul. L-au furat o dată cu

computerul, dosarele şi benzile. I-am telefonat Larei seara, pe la cinci, ora Germaniei. Am încheiat convorbirea în jur de şase fără douăzeci. Era emoţionată, foarte fericită... La fel eram şi eu. „Aşteaptă numai până o să afle Kovacs despre asta”, zicea mereu. Aşa că am vorbit îndelung şi am râs şi mie nu mi-a trecut prin minte să fac o copie a confesiunii lui Lorbeer, zicându-mi că aveam timp şi a doua zi. Am pus documentul în seif şi l-am încuiat. Spărgătorii au avut cheia. Tot aşa cum au încuiat uşile la plecare, au închis şi seiful după ce au furat documentul. Dacă te gândeşti bine la toate, lucrurile ţin de domeniul evidenţei. Până la data aceea, ei nu existau. Cum procedează un şef când are nevoie de o cheie? Le spune subalternilor să afle ce fel de seif avem, apoi îi telefonează celui care a fabricat seiful şi cere ca subalternii acestuia să facă o copie a cheii. În lumea şefilor, e o chestie normală.

Mercedes-ul alb nu se clintise. Pesemne că şi acest lucru era normal...

* * *

Găsiră un refugiu acoperit cu tablă zincată. Erau înconjuraţi de câteva şiruri de scaune pliante care stăteau legate cu lanţuri ca nişte deţinuţi. Ploaia răpăia cu sunet metalic pe acoperiş şi apa şiroia la picioarele lor, formând mici pârâiaşe. Carl revenise în braţele mamei. Stătea adormit la pieptul ei, cu capul aşezat în scobitura umărului. Ea desfăcuse o umbrelă de soare şi o ţinea deasupra lui. Justin rămase izolat pe bancă, cu mâinile între genunchi de parcă se ruga şi cu capul plecat deasupra mâinilor. „Asta m-a afectat cel mai mult la moartea lui Garth, îşi aduse el aminte. Garth m-a împiedicat să-mi desăvârşesc educaţia.”

— Lorbeer scria un *novel,* spuse ea.

— Roman.

— *Novel* e roman?

— Da.

— Atunci acest roman are un sfârşit fericit chiar la început. Au fost odată două doctoriţe tinere şi frumoase pe nume Emrich şi Kovacs. Amândouă se angajează ca medici interni la Universitatea Leipzig din Germania de Est. Universitatea are un spital mare. Ele lucrează în cercetare sub îndrumarea unor profesori înţelepţi şi visează că, într-o bună zi, o să facă marea descoperire care va salva lumea. Nimeni nu scoate o vorbă despre zeul Profit, decât dacă e vorba de un profit pentru omenire. La spitalul din Leipzig sosesc din Siberia mulţi germani rusificaţi şi aceştia suferă de TBC. În lagărele sovietice cu regim penitenciar boala este foarte răspândită. Toţi pacienţii sunt săraci, toţi sunt bolnavi şi fără niciun fel de protecţie, majoritatea prezintă germeni multirezistenţi, mulţi mor. Semnează orice, sunt gata să încerce orice, nu le vor face probleme. De aceea e normal ca tinerele doctoriţe să poată izola bacterii şi să efectueze experienţe cu remedii embrionice pentru TBC. Au loc teste pe animale, poate au făcut teste şi cu studenţi de la Medicină şi cu alţi interni. Studenţii de la medicină nu au bani. Vor deveni doctori cândva şi, de aceea, îi interesează procesul. Iar de cercetările lor răspunde un *Oberarzt.*

— Doctor specialist…

— Echipa este condusă de un *Oberarzt* pe care îl entuziasmează experienţele. Echipa vrea să fie admirată cu orice preţ, aşa că participă cu toţii la experienţe. Nimeni nu doreşte răul nimănui, nimeni nu este criminal. Sunt cu toţii tineri visători, se ocupă de un subiect pasionant, iar pacienţii sunt disperaţi. De ce nu?!

— De ce nu?! murmură Justin.

— Şi Kovacs are un prieten. Ea a avut mereu câte-un prieten. Mulţi. Amicul acesta este polonez, băiat bun. Căsătorit, dar ce contează?! Şi are laborator. Un laborator mic, eficient şi ingenios la Gdansk. Din iubire pentru Kovacs, polonezul îi spune că poate veni să se joace în laboratorul lui oricând are timp liber. Poate aduce pe cine

doreşte, de aceea ea vine cu frumoasa ei prietenă şi colegă, Emrich. Kovacs şi Emrich cercetează, Kovacs şi polonezul se iubesc, toată lumea e fericită, nimeni nu vorbeşte de zeul Profit. Aceşti tineri îşi doresc doar gloria şi, poate, o mică promovare. Iar studiile lor dau rezultate încurajatoare. Pacienții continuă să moară, dar oricum ar fi murit. Iar unii care trebuia să moară supraviețuiesc. Kovacs şi Emrich sunt mândre. Scriu articole pentru reviste medicale. Profesorul lor scrie şi el ca să le sprijine. Alți profesori scriu articole ca să-l ajute pe profesor, toată lumea este fericită, fiecare îl felicită pe cel de alături; nu există duşmani, deocamdată.

Carl se foieşte pe umărul ei. Ea îl bate moale pe spate şi-i suflă uşor în ureche. Copilul surâde şi readoarme.

— Şi Emrich are un amant. Ea are un soț pe nume Emrich, dar el n-o mulțumeşte; suntem în Europa de Est, toată lumea trebuie să fie căsătorită. Pe amantul ei îl cheamă Markus Lorbeer. Are certificat de naştere sud-african; tatăl e german şi mama olandeză, iar el trăieşte la Moscova ca agent al marilor concerne farmaceutice, este liber profesionist, dar, de asemenea, şi antreprenor care identifică posibilitățile interesante din domeniul biotehnologiei şi le exploatează.

— Adică descoperitor de talente.

— E mai în vârstă decât Lara, probabil cu vreo cincisprezece ani, a trecut prin multe, cum se spune, e un visător ca şi ea. Iubeşte medicina, dar nu e doctor. Îl iubeşte pe Dumnezeu şi iubeşte omenirea, dar şi banii şi pe zeul Profit. De aceea, el scrie: „Tânărul Lorbeer este un credincios, îl adoră pe Dumnezeul creştinilor, adoră femeile, dar şi pe zeul Profit.” Pentru el asta înseamnă prăbuşirea. Crede în Dumnezeu, dar îl nesocoteşte. Personal, resping o astfel de atitudine, dar nu are importanță. Pentru un umanist, Dumnezeu reprezintă o scuză pentru a nu te mai purta omeneşte. Vom fi oameni şi în viața de apoi, dar, între timp, realizăm profituri. Asta e! „Lorbeer a primit darul înțelepciunii de la Dumnezeu” –

cred că prin asta se referă la moleculă – „şi l-a vândut diavolului.” Bănuiesc că are în vedere K.V.H.-ul. Apoi mai scrie că, atunci când Tessa l-a vizitat în deşert, i-a mărturisit toate păcatele.

Justin se ridică brusc.

— *Zice el asta? I-a spus Tessei?* În spital? Unde s-a dus ea ca să-l întâlnească? *În care deşert?* La ce Dumnezeu face aluzie?

— Aşa cum ți-am spus, documentul e cam tembel. O numeşte „Abbott” (Abatele). „Când Abatele l-a întâlnit în deşert, Lorbeer a plâns.” O fi un vis, o şaradă. Lorbeer s-a pocăit în deşert. Este Ilie sau Hristos, nu ştiu. La o adică, mă cam dezgustă. „Abatele i-a cerut lui Ilie să explice în fața lui Dumnezeu. Aşadar, la această întâlnire în pustie, Lorbeer i-a spus Abatelui cele mai ascunse păcate ale sale.” Aşa scrie. Evident, avea multe păcate. Nu mi le aduc aminte pe toate. A comis păcatul autoamăgirii şi pe cel al minciunii. Apoi vine cel al trufiei, cred. Urmat de acela al laşităţii. Pentru asta nu se iartă pe sine deloc, ceea ce îmi dă satisfacție. Dar pesemne că şi el este satisfăcut. Lara spune că Lorbeer e fericit doar când se confesează sau face dragoste.

— A scris toate astea în engleză?

Ea aprobă cu o mişcare din cap:

— Un paragraf l-a scris ca în Biblie, iar în următorul dădea informații tehnice amănunțite despre planificarea deliberat deformată a testelor clinice, despre neînțelegerile dintre Kovacs şi Emrich şi despre problemele pe care le crea Dypraxa când era administrată o dată cu alte medicamente. Doar o persoană foarte informată putea cunoaşte asemenea amănunte. Îl prefer pe acest Lorbeer celui obsedat de rai şi de iad, trebuie să recunosc.

— Abbott era cu literă mică?

— Cu majusculă „Abatele a înregistrat tot ce i-am spus.” Dar mai era un păcat. El a ucis-o.

Aşteptând, Justin îşi fixă privirea asupra lui Carl, care dormea.

— Poate nu în mod direct; se exprimă cam ambiguu. „Lorbeer a ucis-o prin trădare. A comis păcatul lui Iuda aşadar el i-a tăiat gâtul cu propriile-i mâini şi l-a crucificat pe Bluhm de un copac.” Când i-am citit aceste cuvinte Larei, am întrebat-o: „Lara, Markus afirmă că a ucis-o pe Tessa Quayle?”

— Şi ea ce ți-a răspuns?

— Markus n-ar fi fost în stare să-şi ucidă nici cel mai aprig duşman. Asta îl chinuie cel mai rău, a zis ea. Că e un om rău cu o conştiință bună. Ea e rusoaică, şi suferă de depresii.

— Dar, dacă a ucis-o pe Tessa, înseamnă că nu e un om bun, nu?

— Lara jură că asta este imposibil. Ea are multe scrisori trimise de el. Nu poate decât să iubească fără speranță. A auzit multe mărturisiri de-ale lui, dar pe asta, nu, bineînțeles. Markus e foarte mândru de păcatele lui, aşa susține ea. Dar el este vanitos şi le şi exagerează. Are o fire complicată, probabil că are o psihoză, dar tocmai de aceea îl iubeşte Lara.

— Iar ea nu ştie unde se află Lorbeer?

— Nu.

În lumina înşelătoare a amurgului, Justin rămase cu privirea îndreptată fix înainte, fără a vedea ceva anume.

— Iuda *nu* a ucis pe nimeni, obiectă el. Iuda a trădat.

— Dar efectul a fost acelaşi. Iuda a ucis prin trădare.

Justin contemplă îndelung crepusculul.

— Lipseşte un personaj. Dacă Lorbeer a trădat-o pe Tessa, atunci cui a vândut-o?

— Nu rezultă prea clar. Poate forțelor întunericului. Nu ştiu decât ceea ce-mi amintesc.

— Forțele întunericului?

— În scrisoare vorbea de ele. Nu-mi place acest nume. Se referă K.V.H.? Poate ştie de alte forțe.

— Documentul aducea vorba de Arnold?

— Abatele avea un îndrumător. În document, acesta e numit „Sfântul”. Sfântul îl abordase pe Lorbeer în spital

şi-i spusese că medicamentul Dypraxa era o unealtă a morţii. Fiind doctor, Sfântul se arătase mai precaut decât Abatele şi mai tolerant, deoarece se mai lovise de răutatea oamenilor. Emrich deţine marele adevăr. Lorbeer e convins de asta. Emrich cunoaşte totul, prin urmare nu-i este îngăduit să vorbească. Forţele întunericului sunt hotărâte să ascundă adevărul cu orice preţ. De aceea, Abatele trebuia ucis, iar Sfântul crucificat.

— *Crucificat!* Arnold?

— În şarada lui Lorbeer, forţele întunericului l-au târât undeva şi l-au bătut în cuie de un copac.

Rămaseră tăcuţi amândoi, ruşinaţi într-un fel sau altul.

— Lara afirmă că Lorbeer bea ca un rus, adăugă ea, parcă pentru a alunga încordarea, însă Justin nu se dădu bătut.

— Scrie din deşert, însă foloseşte serviciul de curierat din Nairobi, se opuse el.

— Adresa era bătută la maşină, iar borderoul de expediţie era scris de mână. Pachetul a fost expediat de la Hotelul Norfolk, din Nairobi. Mi-a venit greu să descifrez numele expeditorului, dar mi s-a părut a fi McKenzie. Un nume scoţian? Dacă pachetul nu ajungea la destinaţie, nu trebuia înapoiat în Kenya. Trebuia distrus.

— Borderoul de expediţie avea un număr, presupun.

— Era anexat la plic. Când am pus documentul în seif, până a doua zi dimineaţă, l-am lăsat în plic. Bineînţeles că a dispărut şi plicul.

— Să revenim la serviciul de curierat. Trebuie să posede o copie.

— Serviciul nu avea trecut pachetul în evidenţe. Nici la Nairobi, nici la Hanovra.

— Şi cum o găsesc?

— Pe Lara?

Picăturile de ploaie răpăiau pe acoperişul metalic, iar luminile oranj ale oraşului pulsau, apărând şi dispărând în ceaţă. Birgit rupse o filă din agendă şi scrise un număr

lung de telefon.

— Are casă, dar nu pentru multă vreme. Altfel, va trebui să te interesezi la universitate, dar să ai grijă, fiindcă toți o detestă.

— Lorbeer făcea amor cu amândouă, cu Kovacs şi cu Emrich?

— Pentru el n-ar fi fost ceva neobişnuit. Dar cred că femeile s-au certat din cauza moleculei, nu a sexului.

Făcu o pauză şi îi urmări ochii. Justin privea fix în depărtare, dar nu avea nimic de văzut în afara coamelor dealurilor care se iveau ici şi colo din ceață.

— Tessa mi-a scris de multe ori că te iubeşte, zise ea încet, nereuşind să-i vadă fața. Nu de-a dreptul, nici nu era nevoie... Zicea că eşti un om de onoare, iar când va fi necesar o vei dovedi.

Începu să se pregătească de plecare. Justin îi dădu marsupiul şi împreună îl legară pe Carl pe portbagaj, apoi aranjară mantaua de ploaie, astfel că acum i se vedea doar capul ieşit printr-o deschizătură.

— Deci asta e, conchise ea. Mergi pe jos?

— Pe jos.

Birgit scoase un plic din buzunarul interior al jachetei.

— Asta e tot ce mi-am amintit din romanul lui Lorbeer. Am notat pentru tine. N-am un scris prea citeț, dar o să reuşeşti să-l descifrezi.

— Eşti prea bună, zise el şi vârî plicul în buzunar, pe sub haina de ploaie.

— Atunci, plimbare plăcută, spuse ea.

Birgit vru să-i strângă mâna însă ținând strâns bicicleta, se răzgândi şi-l sărută pe gură: un sărut apăsat, voit şi, bineînțeles, stângaci, de afecțiune şi de rămas-bun. Apoi Justin îi ținu bicicleta pentru ca ea să-şi poată fixa sub bărbie breteaua căştii, după care ea sări pe şa şi pedală în josul dealului.

* * *

„Merg pe jos”

Pomi să meargă, ţinându-se pe mijlocul drumului şi cu ochii atenţi la tufişurile tot mai întunecate de rododendroni aflate de o parte şi de alta. La fiecare cincizeci de metri, se aflau lămpi aprinse ce aruncau o lumină oranj. Cerceta mereu petele de întuneric dintre ele. Aerul nopţii mirosea a mere proaspete. Ajunse la poalele dealului şi se apropie de Mercedes-ul parcat, trecând la zece metri de botul lui. Dinăuntru nu răzbătea nicio lumină. Pe scaunele din faţă stăteau doi bărbaţi, dar, judecând după siluetele lor neclintite, nu erau aceiaşi care urcaseră dealul pentru ca apoi să coboare. Continuă să meargă, iar automobilul îl depăşi. Nu-l luă în seamă, dar, în imaginaţia lui, cei doi nu-l scăpau din ochi. Mercedes-ul ajunse la o intersecţie şi coti la stânga. Justin o luă la dreapta, îndreptându-se spre licărirea oraşului. Pe lângă el, trecu un taxi şi şoferul se oferi să-l ia.

— Mulţumesc, mulţumesc, strigă el bine dispus, dar prefer să mă plimb.

Nu mai primi răspuns. Acum era pe un trotuar, pe partea dinspre stradă. Mai traversă o intersecţie şi pătrunse pe o stradă lăturalnică, luminată puternic. Tineri şi tinere cu ochi ca de morţi stăteau pe treptele din faţa câtorva intrări. La colţurile străzii, văzu câţiva bărbaţi purtând jachete din piele, ţinând câte un cot ridicat în aer, vorbind la telefoane mobile. Mai traversă două străzi şi zări hotelul în faţa sa.

În hol era agitaţia inevitabilă din fiecare seară. O delegaţie japoneză tocmai se caza, aparatele de fotografiat sclipeau orbitor, iar hamalii îngrămădeau valizele scumpe în singurul lift al hotelului. Aşezându-se la coadă, îşi scoase haina de ploaie şi o agăţă pe braţ, având grijă de plicul primit de la Birgit, care se afla în buzunarul interior. Liftul coborî şi se trase înapoi pentru a le permite femeilor să urce înaintea lui. Ajunse la etajul al treilea şi constată că era singurul care coborâse. Coridorul urât cu

dungi de lumină lividă îi aduse aminte de Spitalul Uhuru. Din fiecare cameră se auzeau televizoare cu volumul dat tare. Avea camera 311, iar cheia era, de fapt, o cartelă din plastic cu o săgeată neagră imprimată pe una dintre fețe. Hărmălaia televizoarelor ce parcă se luaseră la întrecere îl înfurie şi chiar îi trecu prin minte să depună o plângere. „Cum pot să-i scriu lui Ham în vacarmul ăsta?” Păşi în încăpere, îşi aşeză haina de ploaie pe un scaun şi constată că propriul televizor era vinovat. Probabil că în timp ce făcuseră curat, cameristele îi dăduseră drumul şi nu se mai sinchisiseră să-l închidă la plecare. Se apropie de aparat. Prezenta exact tipul de program pe care îl detesta în mod deosebit. O cântăreață pe jumătate dezbrăcată urla din răsputeri în microfon, spre deliciul publicului juvenil, în timp ce cădea o ninsoare iluminată orbitor.

Acesta rămase ultimul lucru pe care îl văzu înainte ca lumina să se stingă: fulgi de lumină alunecând în jos pe ecran. Întunericul îl învălui din toate părțile şi se simți lovit cu pumnii şi sufocat în acelaşi timp. Cineva îi țintui brațele de-a lungul trupului, iar altcineva îi îndesă o bucată aspră de cârpă în gură. Alte brațe îl prinseră de picioare ca la un blocaj la rugby, se prăbuşi, motiv pentru care socoti că suferise un infarct. Teoria i se confirmă când o a doua lovitură îi zdrobi stomacul şi-l lăsă fără suflu, fiindcă atunci când încercase să strige, nu se întâmplase nimic, nu avusese voce şi nici suflare, iar ghemotocul de cârpă îl împiedicase să respire.

Simți nişte genunchi pe piept. În jurul gâtului se strângea ceva, crezu că era vorba de un laț şi presupuse că avea să fie spânzurat. În minte îi apăru limpede imaginea lui Bluhm, țintuit în cuie de un arbore. Simți mirosul puternic de loțiune de corp şi-şi aduse aminte de mirosul corporal al lui Woodrow, de aceea îşi notă în minte să adulmece scrisoarea de dragoste a acestuia pentru a vedea dacă mirosea la fel. Vreme de o clipă, lucru greu de închipuit, Tessa îi dispăru din minte. Zăcea

pe podea pe partea strângă şi ceea ce îl izbise atât de violent în stomac, îi zdrobi vintrele cu o lovitură cumplită. I se pusese o cagulă, dar, deocamdată, nu fusese spânzurat şi încă stătea pe o dungă. Din cauza căluşului îi venea să verse, dar nu putea scoate nimic pe gură, de aceea simți voma scurgându-i-se înapoi pe gâtlej. Se simți rostogolit pe spate, cu mâinile desfăcute larg, cu dosul mâinilor lipit de covor şi palmele în sus. „O să mă crucifice ca pe Arnold.” Dar n-o făceau, încă nu; îi țintuiau mâinile de podea şi, simultan, i le răsuceau, iar durerea era mai cumplită decât îşi putuse închipui că poate suporta: în brațe, în piept, în picioare şi în vintre. „Vă rog, gândi el. Nu mâna dreaptă, altfel cum o să-i mai pot scrie lui Ham?” Şi parcă atacatorii îi auziseră rugămintea, fiindcă durerea încetă şi auzi o voce de bărbat, după toate probabilitățile un german din nord, poate de la Berlin şi care părea destul de educat. Bărbatul dădu ordin ca porcul să fie întors pe o parte şi să-i fie legate mâinile la spate, iar ordinul se îndeplini.

— Domnule Quayle! Mă auzi?

Aceeaşi voce, dar, de astă dată, în engleză. Justin nu-i răspunse. Dar nu făcea asta din impolitețe, ci pentru că reuşise să scuipe cârpa din gură şi vărsa din nou, iar voma i se strecura pe după gât, pe dedesubtul cagulei. Zgomotul de la televizor scăzu în intensitate.

— De ajuns, domnule Quayle! Acum te opreşti, bine? Ori te alegi cu ceea ce s-a ales soția ta. M-auzi? Mai vrei puțină corecție, domnule Quayle?

Pronunțarea numelui veni însoțită de o nouă lovitură între picioare.

— Poate că ai surzit. O să-ți lăsăm un bilet, bine? Pe pat. Când te trezeşti, o să-l citeşti şi o să-ți aduci aminte. După aceea, mergi înapoi în Anglia, auzi? Nu mai pui întrebări. Mergi acasă şi eşti băiat de treabă. Data viitoare, te omorâm ca pe Bluhm. Şi durează foarte mult. Ai auzit?

Ultimele cuvinte fură însoțite de un şut în vintre, drept

atenționare. Apoi Justin auzi ușa închizându-se.

* * *

Zăcea la pământ, în propriul întuneric și în propria-i vomă, pe partea stângă, ținându-și genunchii strânși până aproape de bărbie și având mâinile legate la spate, iar țeasta parcă îi fierbea din cauza durerilor ca niște șocuri electrice săgetându-i întregul corp. Rămase prăbușit într-o suferință întunecată și făcu inventarul părților zdrobite – picioare, gambe, genunchi, vintre, pântec, inimă, mâini – și constată că toate erau la locul lor, asta dacă nu-l înșelau simțurile. Se forță în legături și avu senzația că se rostogolește prin cărbuni încinși. Se lăsă moale din nou și o plăcere teribilă se deșteptă în el, crescând și transformându-se într-o senzație de triumf, luminoasă, senzația că ajunsese să se cunoască pe sine însuși. *„Mi-au făcut asta, dar eu am rămas același. M-am călit. Sunt capabil. Înăuntrul meu există un om care nu s-a schimbat. Dacă s-ar întoarce și ar lua totul de la capăt, tot n-ar reuși să ajungă la acea parte de neatins. Am trecut prin încercarea de care m-am ferit toată viața. Am trecut testul durerii!”*

Apoi, fie că durerea se mai domoli, fie că natura îi veni în ajutor, ațipi, cu gura închisă, respirând pe nas prin bezna umedă și împuțită a cagulei. Televizorul funcționa în continuare; acum îl auzea. Iar dacă simțul orientării n-o luase razna, era îndreptat spre el. Dar cagula era, probabil, din două straturi de pânză, deoarece nu reușea să vadă decât izbucnirile de lumină de pe ecran și când, cu dureri insuportabile ale mâinilor, se rostogoli pe spate, nu văzu lumina lămpii de pe tavan, deși ceilalți o aprinseseră când el pășise în cameră și nu-și amintea să fi auzit declicul făcut de comutator la plecarea lor. Se roti pe o parte și rămase paralizat o vreme, așteptând ca fărâma de tărie din el să se zbată pentru a ieși din nou la suprafață. „Gândește, omule! Folosește-ți mintea, e

singurul lucru ce ți-a rămas neatins! *De ce* nu s-au atins de ea? Fiindcă nu voiau să dea naştere unui scandal. Ceea ce înseamnă că aceia care i-au trimis nu doresc un scandal. «Data viitoare te ucidem ca pe Bluhm» – dar nu de data asta, oricât de mult şi-ar fi dorit s-o facă. Atunci o să țip. Să o fac? Mă rostogolesc pe podea, dărâm mobilierul, lovesc cu picioarele în pereți, sparg televizorul şi mă comport ca un dement, până când cineva socoteşte că nu e vorba de doi amanți care s-au lăsat pradă sado-masochismului extrem, ci de un englez bătut şi legat, căruia i s-a pus o cagulă peste cap?”

Diplomatul cu experiență din el îşi imagină cu durere în suflet consecințele unei asemenea descoperiri. Hotelul cheamă poliția. Poliția îi ia o declarație şi apelează la consulatul britanic cel mai apropiat, în acest caz, la cel din Hanovra, dacă mai există unul aici. Intră consulul de serviciu, furios că tocmai a fost deranjat de la cină pentru a examina un supus britanic bătut şi plin de sânge, iar prima lui reacție va fi să-i verifice paşaportul, care, teoretic, nici nu are vreo importanță. Dacă îi aparține lui Atkinson, asta e o problemă, fiindcă e fals. Un simplu telefon la Londra lămureşte chestiunea. Dacă e pe numele de Quayle, se schimbă lucrurile, dar urmarea cea mai plauzibilă ar fi cam aceeaşi: primul avion spre Londra, fără altă cale de ales, şi un comitet de primire nedorit, care o să-l aştepte pentru a-l lua în primire de la aeroport.

Nu avea picioarele legate. Până acum, nu îndrăznise să le desfacă. Făcu asta, iar zona inghinală şi pântecul îi luară foc, urmate la scurt timp de coapse şi gambe. Dar era clar că-şi putea depărta picioarele; reuşi să şi le apropie, pentru că auzi călcâiele pantofilor lovindu-se. Încurajat de această constatare, îşi luă inima în dinți şi se rostogoli pe burtă şi îi scăpă un răcnet. Apoi, îşi muşcă buzele, ținându-le strânse ca să nu mai țipe.

Rămase îndârjit cu fața în jos. Răbdător, atent să nu-şi deranjeze vecinii din camerele alăturate, începu să se

zbată pentru a scăpa din legături.

XVII

Avionul era un Beecheraft vechi cu două motoare, închiriat de O.N.U., care avea un căpitan de zbor în vârstă de cincizeci de ani, un pilot greu încercat din Johannesburg. Mai era şi un copilot african cu perciuni lungi. În apropierea fiecăruia dintre cele nouă scaune cu tapiţeria jerpelită se găsea câte o cutie din carton pentru servirea prânzului. Decolarea avea loc de pe Aeroportul Wilson, aflat alături de cimitirul unde fusese înmormântată Tessa şi, în vreme ce toţi călătorii din cabină transpirau abundent în avionul ce aştepta răbdător pe pistă, Ghita îşi încorda ochii pe fereastră pentru a zări mormântul ei şi se întrebă cât va mai dura până va avea şi ea o piatră la cap. Nu reuşi totuşi să vadă decât iarba argintată de uscăciune şi un bărbat îmbrăcat în roşu, culoarea tribului său, fără un picior şi sprijinindu-se într-un toiag, care îşi supraveghea caprele, apoi o turmă de gazele tresărind mereu şi păscând sub norii cenuşiu-albăstrui, parcă stivuiţi unul peste altul. Ghita îşi forţase geanta de voiaj să intre sub scaun, însă aceasta era prea voluminoasă şi trebuise s-o împingă cu picioarele ca să-i facă loc. Era cumplit de cald iar căpitanul îi avertizase deja pe pasageri că nu vor avea aer condiţionat decât după decolare. În compartimentul de deasupra capului îşi îngrămădise notiţele şi documentele doveditoare că era delegat al Înaltei Comisii pentru C.E.D.A.E. În compartimentul principal îşi pusese pijamaua şi hainele de schimb. „Asta o fac pentru Justin. Merg pe urmele Tessei. Nu trebuie să-mi fie ruşine de lipsa mea de experienţă sau de jocul dublu pe care-l fac."

În partea din spate a fuselajului, fuseseră îngrămădiţi saci cu preţioasa *miraa,* o plantă uşor narcotică, aprobată de lege, adorată de membrii triburilor din nord. Mirosul ei aducând a arome de pădure, cotropi, treptat, interiorul cabinei. În faţa Ghitei se aşezaseră patru lucrători de la

ajutoare, trecuți prin tot soiul de încercări, doi bărbați şi două femei. Probabil că lor le aparținea *miraa.* Le invidie aerul ferm, nepăsător, hainele extrem de simple, cu aspect uzat. Apoi, îşi dădu seama, cu o înțepătură de reproş față de sine, că aceştia erau de vârsta ei. Îşi dori să poată încălca regula umilinței deprinse prin educație, aceea de a-şi lipi călcâiele ori de câte ori dă mâna cu o persoană superioară în rang, obicei ce-i fusese inculcat de măicuțe. Privi atentă la cutia ce conținea masa de prânz şi descoperi două sandvişuri cu banane, un măr, o tabletă de ciocolată şi o cutie cu suc de fructul pasiunii. Nu dormise mai deloc şi se simțea sfârşită de foame, dar buna ei creştere nu-i îngăduia să mănânce un sandviş înainte de decolare. Noaptea trecută, telefonul ei sunase neîntrerupt din momentul în care revenise acasă, fiindcă, unul după altul, prietenii îşi exprimaseră revolta şi uimirea după ce aflaseră ştirea că Arnold devenise o persoană căutată de poliție. Postul pe care îl ocupa la Înalta Comisie îi impunea să joace față de aceştia rolul unei persoane cu experiență şi simț diplomatic. La miezul nopții, deşi era moartă de oboseală, încercă să facă acel pas pe care îi era imposibil să-l evite; unul care, dacă ar fi reuşit, ar fi salvat-o din acea lume a nimănui în care se refugiase ca un pustnic în ultimele trei săptămâni. Scotocise în vasul antic din alamă în care ținea tot felul de nimicuri şi scosese din el un petic de hârtie pe care îl pusese bine. „Uite unde ne poți telefona, Ghita, dacă te hotărăşti să ne mai spui ceva. Dacă nu suntem acolo, lasă un mesaj şi unul dintre noi te va suna negreşit în maximum o oră, îți promit." Îi răspunse o voce agresivă, cu accent african, iar ea speră că greşise numărul.

— Aş dori să discut cu Rob sau cu Lesley, vă rog.

— Cum vă numiți?

— Vreau să vorbesc cu Rob sau cu Lesley. E vreunul dintre ei acolo?

— Cine sunteți? Spuneți-mi numele dumneavoastră şi precizați în ce problemă…

— Vreau să discut cu Rob sau cu Lesley, vă rog.

După ce persoana care îi răspunsese închisese brusc, Ghita recunoscu, fără să dramatizeze, că rămăsese singură, aşa cum, de altfel, bănuise. De acum înainte, nici Tessa nici Arnold, nici înțeleaptă Lesley de la Scotland Yard nu-i puteau ridica de pe umeri răspunderea pentru propriile acțiuni. Deşi îi adora, părinții ei nu-i puteau oferi o soluție. Tatăl ei, avocat, va asculta mărturia ei şi îi va spune că, pe de o parte era una, dar pe de altă parte lucrurile stăteau altfel şi o va întreba ce dovezi materiale are pentru acuzații atât de grave. Mama ei, doctor, va zice: „Te-ai cam aprins, scumpo, vino acasă la puțină odihnă şi recreare!” Stăpânită de aceste gânduri şi destul de confuză, pornise laptopul, pe deplin convinsă că va găsi o sumedenie de mesaje încărcate de strigăte de durere şi indignare în legătură cu Arnold. Dar nici nu se conectă bine că ecranul pâlpâi o singură dată şi apoi se stinse. Repetă procedura de conectare. În zadar. Telefonă câtorva prieteni doar ca să afle că niciunul dintre computerele lor nu fusese afectat.

— Bravo, Ghita, s-ar putea să fi luat vreun virus turbat din Filipine sau de pe unde mama naibii s-or afla ticăloşii aceia de *hacker-i!* strigase una dintre amicele ei aproape invidioasă, ca şi cum Ghita ar fi fost aleasă pentru a i se acorda această atenție deosebită.

Poate că fusese aleasă, aprobă ea, şi dormi prost, gândindu-se îngrijorată că pierduse multe mesaje, discuțiile pe care le purtase cu Tessa şi pe care nu le scosese la imprimantă, preferând să le citească direct pe computer, fiindcă astfel îşi păstrau vioiciunea, amintind mai bine de Tessa.

Avionul încă nu decolase, de aceea, Ghita, după cum îi stătea în obicei, se lăsă purtată de gânduri legate de întrebările grave ale vieții, în acelaşi timp evitând-o în mod deliberat pe cea mai mare dintre ele, cu alte cuvinte: „Ce fac aici şi de ce?” Cu doar câțiva ani în urmă, în

Anglia – „în epoca mea dinainte de Tessa”, cum o numea ea – se simțise martirizată din cauza jignirilor, reale şi imaginare, pe care le îndura zilnic pentru că era de origine anglo-indiană. Se vedea pe sine ca pe un hibrid fără putință de salvare, o fată pe jumătate neagră în căutarea lui Dumnezeu, pe jumătate albă, rasă superioară celor care nu aveau niciun fel de lege. Trează şi dormind, voise a şti care îi era locul într-o lume a albilor, cum şi în ce trebuia să-şi investească ambițiile şi bunătatea şi dacă era cazul să mai studieze dansul şi muzica la colegiul londonez pe care îl urma după ce absolvise Universitatea Exeter sau, după cum credeau părinții ei adoptivi, să-şi urmeze steaua ei şi să-şi ia o slujbă.

Aşa se explică de ce, într-o dimineață, se trezise, aproape dintr-un impuls, dând examen de admitere în Serviciul Străin al Maiestății Sale pe care, deloc surprinzător, fiindcă niciodată nu acordase vreo atenție politicii, îl pică, aşa cum se şi aşteptase, dar primind recomandarea de a se înscrie din nou peste doi ani. Şi, într-un fel, însăşi hotărârea de a da examenul, deşi fără succes, declanşă procesul de justificare potrivit căruia s-ar fi simțit mai împăcată cu sine dacă ar face parte din sistem decât dacă ar sta deoparte şi ar realiza prea puține, în afara satisfacerii parțiale a aptitudinilor ei artistice.

Şi, în această situație, vizitându-şi părinții ce lucrau în Tanzania, ajunse să se decidă, iarăşi din pricina impetuozității, să facă cerere pentru fi angajată acolo de Înalta Comisie Britanică şi să încerce o promovare după ce avea să fie acceptată. Iar dacă n-ar fi procedat astfel, n-ar fi cunoscut-o pe Tessa. N-ar fi ajuns nicicând, după cum socotea ea acum, în prima linie, unde era hotărâtă să reziste, luptându-se pentru lucrurile cărora hotărâse să le fie credincioasă, chiar dacă, reduse la esența lor, acestea erau extrem de simple: adevăr, toleranță, dreptate, sentimentul de frumusețe a vieții. Respingea

aproape violent opusul lor; şi, mai presus de orice, avea credința moştenită atât de la părinții ei, cât şi de la Tessa, că sistemul în sine trebuie silit să oglindească aceste virtuți, altfel nu merita să mai existe. Iar asta o readucea la întrebarea cea mai gravă dintre toate. O iubise pe Tessa, îl iubise pe Bluhm, încă îl iubea pe Justin şi, dacă era sinceră față de sine, chiar ceva mai mult decât se cuvenea sau era potrivit, indiferent cum ar fi fost să exprime asta în cuvinte. Iar faptul că lucra pentru sistem nu o obliga să accepte minciunile acestuia, aşa cum le auzise rostite nu mai departe de ieri din gura lui Woodrow. Dimpotrivă, asta o obliga să le respingă şi să încerce să aducă sistemul la locul său de drept, adică de partea adevărului. Iar asta explica, spre deplina satisfacție a Ghitei, ce făcea acum şi motivele. „Mai bine să fii în interiorul sistemului şi să-l combați”, obişnuia să spună tatăl ei, altfel un iconoclast, „decât în afara lui şi să urli în zadar”.

Şi, lucru cu adevărat minunat, Tessa spusese exact acelaşi lucru.

Aparatul se scutură ca un câine bătrân şi se năpusti înainte legănându-se, ridicându-se greoi şi hurducându-se în aer. Prin fereastra minusculă din dreptul ei, Ghita văzu Africa dedesubt: uriaşe cartiere insalubre, turme de zebre în galop, grădinile de flori din apropierea lacului Naivasha, Aberdares, muntele Kenya, palid conturat la marginea orizontului. Apoi, alăturându-li-se ca o mare, nesfârşitele şiruri de tufişuri încețoşate şi cenuşii presărate ici şi colo cu petice de verdeață. Avionul pătrunse în norul de ploaie, iar crepusculul murdar cotropi cabina. Curând însă apăru lumina arzătoare a soarelui, iar această schimbare veni însoțită de o explozie asurzitoare de undeva din stânga Ghitei. Pe neaşteptate, avionul se înclină pe o parte. Cutiile cu masa de prânz, rucsacurile şi geanta de călătorie a Ghitei se rostogoliră de-a latul intervalului dintre scaune, şi toate acestea fură însoțite de corul sirenelor de alarmă şi de luminile roşii de

avarie ce clipeau intermitent. Nimeni nu scoase o vorbă, cu excepția unui bătrân african, care scoase un hohot de râs şi răcni din răsputeri: „Doamne, noi Te iubim şi Te rog să nu uiți asta!” spre uşurarea şi amuzamentul crispat al celorlalți pasageri. Avionul încă nu revenise la poziția normală de zbor. Zgomotul motorului scăzu în intensitate, devenind stins ca un murmur. Copilotul african cu perciuni lungi scosese de undeva un manual şi consulta o listă de avarii, iar Ghita încercă să citească peste umărul lui. Căpitanul călit în astfel de încercări se întoarse fără să se ridice de pe scaun şi li se adresă pasagerilor înmărmuriți. Buzele uscate şi strâmbe erau în consonanță cu unghiul la care zbura avionul.

— După cum cred c-ați băgat de seamă, doamnelor şi domnilor, ne-a lăsat un motor, zise el fără nicio intonație. Asta înseamnă că trebuie să revenim pe Wilson şi să luăm alt hârb.

„Iar eu nu mă tem”, remarcă Ghita în sinea ei, încântată. „Până la moartea Tessei, lucrurile astea li se întâmplau altora… Acum trec şi eu prin ele şi le pot face față.”

Patru ore mai târziu, stătea pe pista aeroportului de la Lokichoggio.

* * *

— Tu eşti Ghita? o întrebă o tânără australiancă, mai mult strigând pentru a acoperi huruitul motoarelor şi exclamațiile de bun venit ale celor adunați să-i întâmpine pe pasageri. Eu sunt Judith. Bună!

Era înaltă, cu obrajii îmbujorați şi fericită. Purta o pălărie bărbătească moale, de culoare cenuşie, ce avea borurile încrețite şi un tricou care făcea reclamă pentru United Tea Services of Ceylon. Se îmbrățişară, împrietenindu-se pe dată în acel loc sălbatic şi neliniştitor. Avioanele de transport albe, aparținând O.N.U., decolau şi aterizau, camioanele albe duduiau

asurzitor într-un permanent du-te-vino, iar soarele devenise un adevărat furnal şi arşița lui țâşnea spre ea din asfaltul pistei; vaporii de combustibil din aer făceau ca imaginile să fie tremurător-sclipitoare, orbind-o. Având-o pe Judith drept ghid, se strecură în partea din spate a unui jeep, printre saci de corespondență şi ajunse să stea alături de un chinez transpirat, purtând costum negru şi cămaşă încheiată până la ultimul nasture. Câteva jeepuri trecură pe lângă ei în viteză din direcție opusă, urmate de un convoi alcătuit din camioane vopsite în alb care se îndreptau spre avioanele de transport.

— A fost o femeie deosebită, strigă Judith, care îşi găsise un loc pe bancheta din fața ei. Foarte devotată!

Evident, se referea la Tessa.

— De ce vor să-l aresteze pe Arnold? continuă ea.

— Sunt de-a dreptul tâmpiți! Arnold n-ar face rău nici unei muşte. Ai cazare pentru trei nopți, nu? Numai că noi o să primim un grup de specialişti în nutriție, care sosesc din Uganda.

„Judith e aici ca să-i hrănească pe cei vii, nu pe morți”, gândi Ghita, în timp ce jeepul trecu zdrăngănind de o poartă şi intră pe o porțiune de drum cu gropi. Îşi continuară drumul prin dreptul unui oraş format din clădiri înjghebate în pripă de cei care apăreau întotdeauna în apropierea taberelor de ajutorare şi care găzduia baruri şi mici magazine; Ghita văzu chiar o tăbliță amuzantă pe care scria: „Către Picadilly.” În față se ridicau dealuri domoale de un cenuşiu prăfos. Ghita mărturisi că ar fi dorit să se plimbe pe acolo. Judith îi spuse că, dacă ar face-o, nu s-ar mai întoarce.

— Animale?

— Oameni…

Se apropiau de tabără. Pe o porțiune de teren roşiatic din apropierea porților principale, câțiva copii jucau baschet cu o pungă de alimente de culoare albă, legată de o stâlp de lemn. Judith o lăsă pe Ghita la recepție pentru a-şi ridica permisul de intrare. După ce semnă în

registru, Ghita dădu filele înapoi, lăsându-le cu un aer nepăsător să se deschidă exact la pagina pe care se prefăcuse că, de fapt, nu o interesează.

„Tessa Abbott, PO Box, Nairobi, Tukul 28.

Bluhm, Médecins de l'Univers, Tukul 29."

Şi aceeaşi dată.

— Băieții de la presă au dat un bal, tocmai povestea Judith plină de entuziasm. Reuben i-a taxat pe fiecare cu cincizeci de dolari, bani gheață. Asta înseamnă opt sute de dolari în total, adică opt sute de seturi de caiete de desen şi creioane colorate. Reuben crede că din asta o să iasă doi Van Gogh, doi Rembrandt şi un Andy Warhol.

„Reuben, legendarul organizator de tabere, îşi aminti Ghita. Congolez. Un prieten de-al lui Arnold."

Merseră pe un drum larg, mărginit de magnolii americane, ale căror flori de un roşu aprins, ca nişte trompete, străluceau în contrast cu cablurile terne de deasupra lor şi cu clădirile albe, numite *tukul,* cu acoperişuri în pantă. Un englez deşirat amintind de un director de şcoală primară trecu liniştit pe lângă ele pe o bicicletă demodată, aducând cu cele folosite de polițiştii londonezi. Văzând-o pe Judith, acesta o atenționă cu soneria şi-i făcu un semn grațios cu mâna.

— Duşurile şi toaletele sunt peste drum. Prima şedință e la opt fix; ne întâlnim la intrarea cabanei 32, o anunță Judith, în timp ce o conducea pe Ghita spre camera ei. Sprayul de țânțari e lângă pat, foloseşte plasa dacă vrei să-ți fie bine. Vrei să vii la club pe seară, să bei o bere înainte de masă?

Ghita se arătă dispusă.

— Bravo, şi ai grijă! Unii dintre tipi sunt hămesiți când se întorc de pe teren.

Ghita încercă să pară nepăsătoare când deschise subiectul:

— A, apropo, e pe-aici o femeie pe nume Sarah, spuse ea. A fost oarecum prietenă cu Tessa. Aş fi vrut să ştiu dacă o găsesc să-i zic măcar bună ziua.

Îşi despachetă lucrurile şi, înarmată cu un prosop şi cu trusa de toaletă, porni făcându-şi curaj să traverseze drumul. Între timp plouase, atenuând, pe moment, zgomotul permanent dinspre aeroport. Primejdioasele dealuri îşi schimbaseră culoarea devenind întunecate, de culoare oliv. În aer plutea miros de benzină şi mirodenii. Făcu duş, reveni în cameră şi-şi deschise agenda de lucru pe o masă ce abia se ţinea pe picioare unde, transpirând, se adânci în lectura dificilă a *Cum să ne procurăm ajutorare.*

* * *

Clubul din Loki era, de fapt, un arbore răsfirat, care avea dedesubt o copertină înclinată, un bar cu un perete pictat, înfăţişând fauna junglei şi cu un proiector video care arunca nişte imagini neclare ale unui meci de fotbal jucat cine ştie când pe un perete doar tencuit, în vreme ce din difuzoare se revărsa, în valuri, muzică africană de dans. Ţipete ascuţite de bucurie străpungeau aerul serii, semn că asistenţii sociali ce lucrau în zone îndepărtate îşi redescopereau amicii. Cuvintele în diferite limbi se încrucişau, oamenii se îmbrăţişau, îşi atingeau feţele şi mergeau la braţ. „Iată căminul meu spiritual! gândi Ghita, visătoare. Aceşti oameni atât de diferiţi sunt cei pe care-i iubesc. Sentimentul că nu aparţin unei clase sau rase anume, abnegaţia şi tinereţea îmi sunt familiare. Mergeţi la Loki şi apropiaţi-vă de sfinţenie! Hoinăriţi de colo-colo cu avionul, trăiţi bucuria aceasta romantică şi gustaţi deliciul primejdiei! Faceţi sex după ce abia dacă l-aţi văzut pe partener şi duceţi o viaţă de nomad, care vă fereşte de încurcături de durată! Gata cu activitatea plicticoasă de birou, fiindcă veţi găsi oricând un fir de marijuana pe unde veţi merge! Bucurii şi băieţi când te întorci de pe teren, bani şi alţi băieţi care mă aşteaptă în timpul de odihnă şi recreare! Ce altceva ţi-ar mai trebui?

Îmi trebuie.

Trebuie să înțeleg, în primul rând, de ce a fost nevoie de toată harababura asta. Şi de ce ea continuă. Trebuie să-mi iau inima în dinți şi să rostesc, cu tonul cel mai vehement al Tessei: «Loki e o tâmpenie! Nu are dreptul de a exista nici măcar cât zidul Berlinului! E monumentul eşecului diplomației. Ce rost are să organizezi un serviciu de ambulanțe Rolls-Royce, dacă politicienii noştri nu întreprind nimic pentru a evita accidentele?!»”

Noaptea căzu pe neaşteptate. Luminile gălbui înlocuiră razele soarelui, păsările tăcură, apoi îşi reluară ciripitul pe un ton acceptabil. Stătea la o masă lungă, iar Judith se afla la trei persoane depărtare de ea, cu brațul petrecut pe după gâtul unui antropolog din Stockholm, iar Ghita se gândi că nu se mai simțise astfel de când intrase prima oară în şcoala de maici, numai că acolo nu se consuma bere şi nici nu aveai la masă bărbați atrăgători de toate naționalitățile lumii, iar cel puțin şase perechi de ochi îți evaluau calitățile sexuale şi disponibilitatea. Ascultă istorisiri despre locuri de care nu auzise nicicând, despre isprăvi atât de înspăimântătoare, încât rămase convinsă că nu va ajunge să treacă prin ele, deşi făcea toate eforturile să pară pricepută în multe, nelăsându-se impresionată decât în treacăt. Cel care le vorbea şi devenise centrul atenției în acele momente era un american plin de sine din New Jersey, pe nume Hank *the Hawk*{12}. După afirmațiile Judithei, fusese boxer şi cămătar şi îmbrățişase activitatea de ajutorare drept alternativă la viața de infractor. Acesta relata la nesfârşit despre facțiunile războinice din zona Nilului: cum S.P.L.E.-ul îi pupase o vreme în fund pe cei de la S.P.L.M.; cum S.S.I.M. îi făcuseră zob pe alții cu un nume similar, măcelărindu-le bărbații, furându-le femeile şi vitele şi aducându-şi şi ei contribuția la cele câteva milioane de morți deja înregistrați în nebuneştile războaie civile din Sudan. Iar Ghita sorbea din bere şi făcea eforturi să zâmbească o dată cu Hank *the Hawk,* fiindcă monologul lui părea să o aibă ca țintă exclusiv pe ea ca

nou-sosită şi, eventual, ca următoare cucerire. De aceea, se simţi recunoscătoare când o femeie africană, plinuţă, cu o vârstă greu de precizat şi purtând un şort şi pantofi sport, la care se adăuga o şapcă de zarzavagiu londonez apăru din întuneric, o bătu pe umăr şi exclamă:

— Scumpo, eu sunt Sudan Sarah, iar tu trebuie să fii Ghita. Nu mi-a spus nimeni ce frumoasă eşti! Hai cu mine să bem o cană de ceai, draga mea!

Şi fără alte fasoane, o duse printr-un labirint de birouri, către un *tukul* ca o căsuţă de plajă pe stâlpi, în care se găsea un singur pat, un frigider şi o bibliotecă încărcată cu volume ale clasicilor literaturii engleze, începând cu Chaucer şi terminând cu James Joyce.

Iar afară, era o verandă minusculă, cu două scaune unde puteai sta după ce avea să fiarbă ceaiul, sub cerul înstelat, alungând insectele zburătoare.

* * *

— Am auzit că au de gând să-l aresteze pe Arnold, spuse Sarah pe un ton domol după ce deplânsese moartea Tessei. Păi, aşa trebuie să şi facă! Dacă ţi-ai pus mintea să ascunzi adevărul, atunci primul lucru pe care îl faci e să le serveşti oamenilor un alt adevăr ca să-i reduci la tăcere. Altfel, încep să se întrebe dacă nu cumva *adevărul adevărat* le este ascuns, iar asta *nu se face.*

„Profesoară, conchise Ghita. Sau guvernantă. E învăţată să-şi dezvolte raţionamentele şi să le tot repete copiilor neatenţi.”

— Iar după crimă urmează legenda, continuă Sarah pe acelaşi ton blând şi cadenţat. Dar să nu uităm că o poveste satisfăcătoare e mai greu de pus la punct decât o crimă urâtă. Iar cât priveşte crima, aproape întotdeauna poţi scăpa nepedepsit. Dar o poveste te poate arunca în închisoare oricând.

Folosindu-se de palmele mari, sublinie în aer proporţiile problemei.

— Acoperi o bucățică *aici,* dar eşafodajul plesneşte *în altă parte.* Şi atunci o acoperi şi pe aceea. După aceea, te întorci puțin şi constați că prima dintre ele a reapărut. Şi nici nu te-ntorci bine că, uite, a apărut şi a treia, care se ițeşte de nicăieri, iar asta la fel de nesmintit ca uciderea lui Abel de către Cain. Dar de ce trebuie să-ți spun eu toate astea, draga mea? Am impresia că nu vorbim despre lucrurile pe care vrei să le afli.

Ghita începu discuția cu şiretenie. Justin, spuse ea, încerca să reconstituie o imagine cât mai completă a ultimelor zile de viață ale Tessei. Ar vrea să fie convins că ultima ei vizită la Loki fusese fericită şi productivă. În ce măsură contribuise Tessa la seminarul privitor la conştientizarea sexelor, Sarah îi putea spune asta? Tessa prezentase vreo lucrare, slujindu-se de cunoştințele ei de drept şi de experiența pe care o avea lucrând cu femeile din Kenya? Existase vreun episod anume sau vreun moment fericit de care Sarah îşi aducea aminte şi despre care Justin ar dori să afle?

Cu un aer mulțumit, Sarah o lăsă pe Ghita să spună tot ce avea pe suflet, în acelaşi timp privind-o cu ochi sclipitori pe sub cozorocul şepcii de zarzavagiu, luând când şi când câte o gură de ceai sau vânturându-şi mâna să alunge țânțarii şi zâmbind mereu la trecători şi chiar strigând către ei: „Bună, Jeannie, scumpo, fată rea ce eşti! Ce faci cu băiatul acela, Santo?”, apoi, adresându-se Ghitei:

— Draga mea, intenționezi să-i scrii lui Justin despre toate astea?

Întrebarea o tulbură pe Ghita. Ar proceda bine dacă şi-ar propune să-i scrie lui Justin sau ar face o greşeală? Trebuia să vadă *pretutindeni* numai aluzii? În cadrul Înaltei Comisii, Justin nici nu mai exista ca persoană. Tot acesta era statutul lui şi aici?

— Cum să zic, sunt convinsă că Justin *ar vrea* să-i scriu, recunoscu ea cu stângăcie. Dar o voi face doar dacă îi pot comunica lucruri care să-l liniştească, dacă se

poate. Vreau să spun că nu i-aş transmite ceva care *să-l lovească,* reveni ea, nemaiştiind unde vrea să ajungă. Mă refeream la faptul că Justin avea cunoştinţă de călătoriile pe care Tessa şi Arnold le făceau *împreună.* Deja toată lumea e la curent. Indiferent ce s-ar fi întâmplat între ei, Justin s-a împăcat cu gândul.

— A, nu s-a petrecut nimic între ei, scumpo, crede-mă! zise Sarah, pufnind într-un râs degajat. Asta a fost o invenţie a ziarelor. Nici n-ar fi fost posibil. Ştiu asta fără putinţă de tăgadă. Bună, Abby, ce mai faci? Ea e sora mea, Abby. A avut mai mulţi bărbaţi decât ar fi fost cazul. A fost căsătorită de vreo patru ori.

Înţelesul ambelor afirmaţii, dacă putea fi vorba de aşa ceva, o depăşi pe Ghita. O preocupa mult prea mult să consolideze ceea ce aducea tot mai mult a minciună fără rost.

— Justin ar dori să completeze petele albe, urmă ea, zbătându-se aproape eroic. Ca să aibă detaliile sistematizate în minte. Să poată pune laolaltă tot ce a făcut şi gândit Tessa în ultimele zile de viaţă. Adică, sigur – dacă aş afla ceva care să fie, cum să spun, dureros pentru el – nici prin gând nu mi-ar trece să-i comunic. Evident.

— Sistematizate, repetă Sarah şi clătină iar din cap, surâzând mai mult pentru sine. Tocmai de asta mi-a plăcut mereu limba engleză. Sistematizat e cuvântul cel mai nimerit pentru acea doamnă deosebită. Bun, ce crezi *tu,* draga mea, că au făcut cei doi când au fost aici? Crezi c-au umblat nedespărţiţi ca doi tinerei în luna de miere? Nu era nicidecum stilul lor…

— Au participat la seminarile pe tema conştientizării sexuale, evident. Ai fost şi *tu* acolo? Pesemne că l-ai condus chiar tu sau ai avut, probabil, un rol important acolo. Nici nu te-am întrebat cu ce te ocupi aici. Ar trebui să ştiu. Scuză-mă…

— Nu te mai scuza, draga mea. Eşti doar puţin buimăcită. Adică, nu tocmai *sistematizată,* zise ea şi râse.

Da, în fine, acum mi-aduc aminte. *Am participat* la acel atelier. Poate l-am condus chiar eu. O facem cu rândul. Am avut un grup bun şi, asta ţin minte, două femei dintr-un trib de la Dhiak, o doctoriţă din Aweil, cam înfumurată, dar receptivă, în ciuda aerului atotştiutor şi câţiva specialişti în drept de nu ştiu unde. A fost o echipă bună, trebuie să recunosc asta. Dar niciodată nu poţi şti ce vor face femeile acelea când se vor întoarce acasă în Sudan. Poţi doar să te scarpini în cap şi să te întrebi la nesfârşit.

— Probabil că Tessa a stat mai mult cu juriştii aceia, interveni Ghita, sperând că o nimerise.

— Tot ce se poate, scumpo. Dar multe dintre femeile acelea nu călătoriseră niciodată cu avionul. Multe au greţuri şi se sperie, de aceea suntem nevoiţi să le binedispunem ca să poată vorbi şi asculta, fiindcă tocmai de aceea le aducem până aici. Unele sunt atât de înspăimântate, că nu vorbesc cu nimeni, ci vor să se întoarcă acasă, la suferinţele lor. „Să nu vă vârâţi în treaba asta, dragii mei, dacă vă e frică de eşec”, aşa le spun tuturor. „Număraţi-vă reuşitele, aşa vă sfătuieşte Sarah Sudan, şi nu vă mai gândiţi la situaţiile în care aţi dat greş!” Mai ai întrebări despre cursurile acelea?

Ghita e din ce în ce mai nedumerită.

— Da. A strălucit în cadrul discuţiilor? I-a plăcut cum a mers?

— Asta n-am de unde s-o ştiu, scumpo.

— Trebuie să-ţi aminteşti *ceva anume* din ce a spus sau făcut. Nimeni n-o uită chiar aşa de uşor pe Tessa.

Şi ei i se păru că fusese cam nepoliticoasă şi nu asta voise.

— Sau pe Arnold…

— Păi, n-o să spun că *a avut* vreo contribuţie la discuţii, scumpo, fiindcă asta n-ar fi adevărat. Tessa nu a prezentat nimic la cursurile acelea. Asta pot să ţi-o spun cu certitudine.

— Dar Arnold?

— Nici el.
— Nici măcar n-a citit vreo lucrare, ceva?
— Absolut nimic, draga mea. Niciunul dintre ei.
— Vrei să spui că au stat tăcuți, fără să scoată o vorbă? Amândoi? Nu era în firea Tessei să tacă. Şi nici a lui Arnold... Cât a durat cursul?
— Cinci zile. Dar Tessa n-a rămas cinci zile la Loki. Puțini stau. Tuturor celor care vin aici le-ar plăcea să se creadă altundeva. Tessa şi Arnold nu se deosebeau de ceilalți.
Tăcu o clipă şi o cântări cu atenție pe Ghita ca şi cum ar fi vrut să se convingă de ceva anume.
— Ştii ce zic eu, scumpo?
— Nu... Îmi pare rău, dar nu ştiu...
— Poate că ştii ceea ce eu nu spun.
— Nici asta nu ştiu.
— Bine, dar ce vrei să insinuezi?
— Încerc să aflu ce au făcut. Arnold şi Tessa... În ultimele lor zile de viață... Justin mi-a scris şi m-a rugat asta în mod special.
— Şi ai cumva scrisoarea asta la tine, scumpo?
Cu mâini tremurătoare, Ghita o scoase din geanta nouă de umăr pe care o cumpărase pentru această călătorie. Sarah se duse cu ea în *tukul* ca să o citească la lumina becului, apoi rămase singură o vreme, după care se întoarse în verandă şi se aşeză pe scaunul ei cu un aer ce-i trăda nedumerirea.
— Vrei să-mi spui ceva, draga mea?
— Dacă pot...
— Tessa ți-a spus cu gurița ei dulce că ea şi Arnold vor veni la Loki să participe la seminarul pe tema conştientizării?
— Aşa ştiam toți...
— Iar tu ai crezut-o?
— Da sigur. Toți am crezut. Şi Justin. Şi încă suntem convinşi de asta.
— Şi Tessa ți-a fost prietenă apropiată? Ca o soră, din

câte-am auzit eu. Şi, cu toate acestea nu ți-a spus că avea alte motive să vină aici? Sau că aceste cursuri erau un pretext, un motiv, tot aşa cum şi autofinanțarea durabilă e un pretext pentru tine, dacă nu mă înşel?

— La începutul prieteniei noastre, Tessa îmi povestea multe. Apoi îşi făcea griji pentru mine. Socotea că-mi spusese prea multe. Nu era bine să mă mai amestece. Sunt angajată temporar, dintre localnici. Ştia că mă gândeam să fac cerere pentru a obține un post permanent… Să dau din nou examenul…

— Şi încă mai ai intenția asta, dragă?

— Da. Dar asta nu înseamnă că nu mi se poate spune adevărul.

Sarah luă o înghițitură de ceai, trase de cozorocul şepcii şi se aşeză mai comod.

— Ai de gând să stai trei nopți, dacă nu mă înşel.

— Da. Joi mă întorc la Nairobi…

— Foarte bine! Foarte frumos! Şi vei participa la o conferință interesantă. Judith e o femeie cu simț practic şi nu acceptă prostiile nimănui. Are limba cam ascuțită cu cei mai înceți la minte, dar niciodată nu e dură dinadins. Iar mâine seară, o să te prezint bunului meu prieten, căpitanul McKenzie. N-ai auzit niciodată de el?

— Nu.

— Tessa sau Arnold n-au rostit niciodată numele căpitanului McKenzie în prezența ta?

— Nu.

— Ei, căpitanul e pilot aici, la Loki. Azi a zburat la Nairobi şi cred că traiectoriile voastre s-au întretăiat în aer. Trebuie să aducă nişte provizii şi mai are şi nişte treburi de rezolvat. Are să-ți placă foarte mult de căpitanul McKenzie. E un bărbat manierat care are o inimă mai mare decât trupul care-o poartă şi eu ştiu ce vorbesc. Din cele ce se petrec pe aici, puține îi scapă căpitanului McKenzie şi, de altfel, şi mai puține îi scapă din gură. Căpitanul a luptat în multe războaie îngrozitoare, dar acum s-a dăruit păcii, de aceea a rămas

la Loki să hrănească poporul meu flămând.

— O cunoştea bine pe Tessa? o întrebă Ghita cu teamă.

— Căpitanul McKenzie a cunoscut-o pe Tessa şi o considera o doamnă deosebită şi nimic mai mult. El n-ar fi avut alte gânduri faţă de o femeie căsătorită, la fel ca şi Arnold. Dar căpitanul McKenzie îl cunoştea mai bine pe Arnold decât pe Tessa. Şi crede că poliţia din Nairobi a înnebunit dacă afirmă asemenea lucruri despre Arnold şi şi-a propus să le şi spună asta, aşa că acesta e unul dintre motivele pentru care a făcut călătoria asta până la Nairobi acum. Şi poliţiştilor n-o să le placă deloc ce o să le zică McKenzie, pentru că el spune ceea ce are pe suflet fără să se sinchisească.

— Căpitanul McKenzie era în Loki când Tessa şi Arnold au venit la cursuri?

— Căpitanul McKenzie era aici. Şi a stat mai mult de vorbă cu ea decât mine, nici nu încape îndoială.

Se întrerupse o vreme şi rămase cu privirea surâzătoare îndreptată spre stele, iar Ghita avu impresia că femeia încerca să ia o hotărâre – ca, de exemplu, dacă să-i facă destăinuiri sau să ţină secretele pentru sine, întrebări pe care şi Ghita şi le pusese în ultimele trei săptămâni.

— Ascultă, draga mea, continuă Sarah, într-un târziu. Te-am ascultat cu atenţie. Şi te-am urmărit şi m-am gândit la tine şi mi-am făcut griji. Şi am ajuns la concluzia că eşti o fată cu capul pe umeri, bine crescută care are simţul răspunderii, lucruri pe care le apreciez. Dar dacă nu eşti acea persoană şi m-am înşelat, să ştii că-l putem vârî pe căpitanul McKenzie într-un mare bucluc. Ceea ce o să-ţi destăinui sunt chestiuni primejdioase şi, după ce le afli, nu mai poţi nicicum să le faci uitate. De aceea te-aş ruga să-mi zici acum dacă nu cumva te-am supraapreciat sau dacă te-am citit cum trebuie. Fiindcă oamenii care vorbesc neîntrebaţi nu se schimbă niciodată. Şi acesta e un lucru pe care l-am învăţat aici. Azi se jură pe Biblie şi a doua zi sunt ca mai

înainte, vorbind fără să le-o ceară nimeni. Biblia nu contează pentru ei.

— Înţeleg, spuse Ghita.

— Uite, vrei să-mi declari că m-am înşelat în privinţa ta, după ceea ce-am auzit şi ce gândesc despre tine? Sau să-ţi spun ce am pe suflet, iar tu promiţi că vei purta acea povară a răspunderii pe veci?

— Aş vrea să ai încredere în mine, te rog.

— Tot astfel socoteam şi eu că vei răspunde, de aceea, ascultă-mă cu atenţie! O să vorbesc încet, aşa că dă-te mai aproape de mine.

Sarah Sudan trase puţin de cozoroc pentru ca Ghita să se poată apropia cât mai mult.

— Aşa. Şi poate că şopârlele geko ne vor face un serviciu scoţând nişte sunete mai tari, sper eu. Tessa n-a călcat pe la seminarul acela, şi nici Arnold. Imediat ce au reuşit să ajungă, Tessa şi Arnold s-au strecurat în jeepul prietenului meu, căpitanul McKenzie, şi au plecat discret şi calm către aerodrom, făcându-se mici să nu fie văzuţi. Iar căpitanul McKenzie, de îndată ce a putut, i-a plasat în avionul lui, Buffalo, şi i-a dus în nord fără să mai fie nevoie de paşapoarte sau vize sau de vreuna dintre formalităţile obişnuite impuse de rebelii din sudul Sudanului, care nu mai pun odată capăt luptelor dintre ei şi nici n-au atâta conştiinţă naţională şi creier ca să se unească împotriva arabilor intoleranţi din nord, care par să-şi închipuie că Allah le iartă orice, cu toate că Profetul lui e necruţător.

Ghita crezu că Sarah terminase ce avea de spus, însă ea abia începuse.

— Un alt lucru care complică situaţia e că preşedintele Moi, care n-ar fi în stare să ţină niciun circ ambulant chiar şi cu sprijinul întregului cabinet, chiar dacă i-ar ieşi un ban din treaba asta, şi-a vârât în cap că trebuie să aibă sub control şi Aerodromul Loki, după cum cred c-ai băgat de seamă. Domnul Moi nu iubeşte mai deloc organizaţiile neguvernamentale, în schimb, are un mare

apetit pentru taxele instituite pentru aeroporturi. Iar doctorul Arnold ținea foarte mult ca Moi şi oamenii lui să nu afle de călătoria pe care voiau să o facă.

— Şi unde au mers? întrebă Ghita în şoaptă, dar Sarah urmă, de parcă n-ar fi auzit-o.

— Ei, n-am întrebat unde s-au dus, fiindcă nu se ştie ce pot vorbi în somn. Asta nu pentru că m-ar putea auzi cineva, sunt prea bătrână pentru aşa ceva. Dar căpitanul McKenzie ştie, asta se înțelege de la sine. A doua zi foarte devreme, tot el i-a adus înapoi de unde-i dusese. Iar doctorul Arnold mi-a zis: „Sarah, n-am fost nicăieri, am stat numai la Loki. Am participat la cursurile tale douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Eu şi Tessa ți-am fi recunoscători dacă ai ține minte acest lucru important.” Numai că Tessa e moartă, şi nu prea cred că îi poate fi recunoscătoare lui Sarah Sudan sau altcuiva. Iar doctorul Arnold, din câte pricep eu, e mai mult decât mort. Fiindcă preşedintele Moi are oameni pretutindeni, iar aceştia fură şi ucid după pofta inimii, şi asta înseamnă că ucid, nu se încurcă. Când rețin pe cineva cu intenția de a stoarce nişte adevăruri de la el, lasă deoparte mila şi ai face bine să ții minte chestia asta dacă vrei să te păzeşti, draga mea fiindcă te-ai băgat într-o treabă foarte primejdioasă. Tocmai de aceea cred că este esențial să te pun în legătură cu căpitanul McKenzie, care cunoaşte lucruri pe care eu prefer să nu le aflu. Iar asta pentru că Justin, care este un om bun, din câte am auzit, trebuie să aibă toate informațiile care există în legătură cu moartea scumpei lui soții şi a doctorului Arnold. Am dreptate să gândesc aşa sau crezi că există şi o cale mai bună?

— E cea mai bună soluție, o aprobă Ghita.

Sarah îşi goli ceaşca de ceai şi o aşeză pe masă.

— Foarte bine atunci. În cazul acesta, te duci şi mănânci ca să capeți puteri, iar eu o să mai rămân aici o vreme, draga mea, fiindcă în locul acesta se vorbeşte, se vorbeşte la nesfârşit, după cum ai observat şi singură. A,

şi să nu te atingi de carnea de capră, scumpo, indiferent cât de mult ți-ar plăcea, fiindcă bucătarul-şef, un tânăr somalez, care este un băiat înzestrat şi va deveni într-o bună zi avocat, are o mare slăbiciune pentru condimente şi foloseşte *curry* cât cuprinde.

* * *

Ghita nici nu-şi dădu seama cum trecu prima ei zi de participare la cursurile dedicate autofinanțării durabile, dar, în clipa când clopoțelul bătu de ora cinci – deşi acesta sunase doar în mintea ei – avu satisfacția de a şti că nu se făcuse de râs, vorbise nici prea mult, dar nici prea puțin, ascultase modestă părerile participanților mai în vârstă şi mai pricepuți şi-şi luase notițe din belşug pentru a alcătui încă un raport cuprinzător C.E.D.A.E. pe care nu avea să-l citească nimeni.

— Te bucuri c-ai venit? o întrebă Judith, bine dispusă şi prinzând-o de braț la încheierea discuțiilor. Ne vedem la club, bine?

— Uite ceva pentru tine, draga mea, îi spuse Sarah, ieşind din cabana rezervată personalului permanent şi dându-i un plic cenuşiu. Îți doresc o seară plăcută!

— Şi ție la fel.

Scrisul lui Sarah semăna cu cel din caietele de caligrafie.

„Scumpă Ghita. Căpitanul McKenzie stă în cabana Entebbe, care este numărul 14, pe partea cu aerodromul. Să-ți iei o lanternă, fiindcă generatoarele se opresc. Va fi încântat să te primească la ora nouă, după ce mănânci de seară. Te rog să-i dai acest bilet ca să fiu sigură că te va primi cum se cuvine. Ai mare grijă de tine şi nu-ți uita răspunderile în ceea ce priveşte discreția!

Sarah”

Numele de pe *tukul*-uri îi amintiră Ghitei de biserica din apropierea şcolii de măicuţe pe care o urmase, unde, pe pereţi, erau comemoraţi localnicii căzuţi în diferite bătălii. Uşa cabanei Entebbe stătea întredeschisă, însă rama cu plasă contra ţânţarilor era prinsă bine. Înăuntru ardea o lampă cu un abajur albastru, iar căpitanul McKenzie stătea în faţa ei, astfel că, apropiindu-se de *tukul,* Ghita nu-i văzu decât silueta aplecată asupra unei mese la care scria cu dăruirea unui copist. Şi pentru că prima impresie avea o mare importanţă pentru ea, rămase o clipă studiindu-i aerul hotărât şi neclintirea, simţind că va descoperi un om cu un fel de a fi cazon şi neînduplecat. Tocmai se pregătea să bată în ramă, când căpitanul McKenzie o văzuse sau auzise, fiindcă sări în picioare şi făcu doi paşi cu agilitatea unui atlet către rama-uşă şi o trase înapoi pentru a-i permite Ghitei să intre.

— Ghita, sunt Rick McKenzie. Ai sosit exact la timp. Ai un bilet pentru mine?

„Noua Zeelandă”, gândi ea, convinsă că nu se înşela. Uneori uita de accentul englezesc şi numele tipice deprinse în şcoală, dar nu de data asta. Noua Zeelandă şi, la o examinare mai atentă, mai curând cincizeci decât treizeci, putea ghici asta după ridurile fine de pe obrajii uscăţivi şi după vârfurile înspicate cu argintiu din părul lui negru, tuns scurt. Ea îi întinse biletul primit de la Sarah şi-l urmări cum se întoarse cu spatele la ea, ţinând hârtia deasupra lămpii. În licărul sporit al flăcării, Ghita observă mai bine încăperea curată, economic mobilată. Văzu o scândură de călcat, nişte pantofi maro bine lustruiţi, un pat soldăţesc făcut aşa cum fusese şi ea învăţată la şcoala de maici, cu colţurile strânse ca la spital şi cu cearşaful aşezat deasupra păturii, apoi împăturit pentru a alcătui un triunghi echilateral.

— De ce nu te aşezi acolo? o întrebă el, arătând cu degetul către un scaun de bucătărie.

După ce porni spre scaun, lampa cu abajur albastru se

mişcă în spatele ei, fiind aşezată pe podea, între uşă şi restul încăperii.

— În felul acesta nu se poate vedea înăuntru, explică el. Avem supraveghetori în permanenţă. Vrei o cola?

Îi întinse cutia fără să se apropie de ea.

— Sarah mi-a spus că eşti o persoană de încredere, Ghita. Atât mi-e de ajuns. În chestiunea asta, Tessa şi Arnold nu aveau încredere în nimeni, decât unul în celălalt. Şi în mine, fiindcă erau obligaţi. Aşa-mi place şi mie să lucrez. Am auzit că ai venit pentru chestia asta cu întrajutorarea.

Asta suna a întrebare.

— Seminarul a fost un pretext. Justin mi-a scris rugându-mă să aflu ce au făcut Tessa şi Arnold la Loki înainte de moartea ei. Nici el n-a crezut în istoria cu seminarul pe tema emancipării femeilor.

— A nimerit-o. Ai scrisoarea lui?

„Actul meu de identitate, gândi ea. Dovada mea de bună-credinţă ca mesager al lui Justin.” I-o dădu şi îl privi cum se ridică şi-şi pune ochelarii severi cu rame din oţel şi pătrunde oblic în cercul de lumină, rămânând, în acelaşi timp, în afara câmpului vizual al oricui ar fi încercat să privească de afară.

Îi înapoie scrisoarea.

— Aşa, acum ciuleşte urechile, spuse el.

Dar mai întâi, porni radioul, dorind să creeze ceea ce, cu o expresie pedantă, numea el „un nivel acceptabil de fond sonor.”

* * *

Ghita stătea întinsă pe pat, acoperită doar cu un cearşaf. Noaptea nu era câtuşi de puţin mai răcoroasă decât ziua. Prin vălul ce o înconjura putea vedea sclipirea roşiatică a beţişorului aprins pentru a alunga ţânţarii. Trăsese perdelele, dar acestea erau prea subţiri. Prin dreptul ferestrei auzea paşi şi frânturi de conversaţii

purtate de cei care treceau şi, de fiecare dată când se întâmpla asta, simțea un îndemn de a sări din pat şi de a striga: „Bună!” Gândurile o purtară spre Gloria care, în urmă cu o săptămână, o invitase la club, pentru o partidă de tenis.

— Spune-mi, draga mea... începuse Gloria după ce o bătuse cu şase ghemuri la două în fiecare dintre cele trei seturi.

Tocmai mergeau braț la braț către clădirea clubului.

— Tessa avea o slăbiciune pentru Sandy sau lucrurile stăteau tocmai invers?

Moment în care Ghita, în ciuda devotamentului ei neclintit față de adevăr, o minți cu neruşinare pe Gloria, fără să şovăie o clipă şi fără ca măcar să roşească.

— Sunt convinsă că n-a existat nimic de genul acesta din partea nici unuia, răspunsese ea cu un aer nevinovat. Dar ce te face să crezi aşa ceva, Gloria?

— Nimic, dragă. Absolut nimic. Doar felul în care arăta Sandy la înmormântare, cred.

Iar după scena cu Gloria, gândurile îi fugiră înapoi la căpitanul McKenzie.

— Există un bur, nu chiar în toate mințile, care are un depozit de alimente la şapte kilometri şi jumătate la vest de un orăşel pe nume Mayan, spuse el, menținându-şi glasul sub intensitatea la care se auzea vocea lui Pavarotti. Unul care pare să nu aibă niciun Dumnezeu.

XVIII

Chipul i se întunecase, trăsăturile i se adânciseră. Lumina albă a cerului nemărginit de deasupra oraşului Saskatchewan nu reuşea să-i alunge umbrele. Era un oraş aflat la depărtare de trei ore de mers cu trenul de Winnipeg, pierdut în mijlocul unei întinderi de zăpadă cu raza de o mie cinci sute de kilometri, iar Justin păşea hotărât prin el, evitând privirile curioase ale puţinilor trecători. Vântul permanent dinspre Yukon sau zonele arctice care biciuia tot anul preria netedă, aşezând pojghiţe de gheaţă deasupra zăpezii, culcând la pământ lanurile de grâu, făcând să se clatine semnele de circulaţie şi firele electrice, nu reuşi să-i coloreze obrajii scofâlciţi. Frigul amarnic – minus douăzeci de grade sau, poate, şi mai puţin – îi îndemna trupul chinuit de dureri să meargă înainte. În Winnipeg, înainte de a lua trenul spre Saskatchewan, îşi cumpărase o haină vătuită, o căciulă din blană şi mănuşi. Simţea furia din suflet ca pe un ghimpe. În portofel se odihnea un dreptunghi din hârtie obişnuită pe care scria: „ACUM MERGI ACASĂ ŞI STAI POTOLIT, ALTFEL ÎI VEI TINE TOVĂRĂŞIE SOŢIEI!”

* * *

Numai că soţia lui îl adusese aici. Ea îl ajutase să-şi dezlege mâinile, să-şi desfacă acea glugă. Tot ea îl făcuse să se ridice în genunchi la marginea patului şi, încetul cu încetul, îl sprijinise să ajungă la baie. Încurajat de ea, folosindu-se de marginea căzii, făcuse un efort şi se ridicase încovoiat în picioare, dăduse drumul la apă şi-şi spălase faţa şi pieptii cămăşii, precum şi gulerul hainei, fiindcă ştia – tot ea îl avertizase – că, dacă se va dezbrăca, nu va mai reuşi să se îmbrace din nou. Pieptul cămăşii era murdar, haina îi era mânjită de vomă, însă reuşi să le frece până se curăţară. Vru să se culce la loc, dar Tessa

nu-i îngădui. Încercă să-şi treacă peria prin păr, numai că nu era în stare să ridice braţul atât de sus. Avea pe faţă barbă ca o mirişte, dar hotărî că trebuia să o păstreze. Efortul de a se rămâne în picioare îi dădea ameţeli şi avu noroc că a ajuns la pat înainte de a se prăbuşi. Mai apoi, urmând tot sfatul ei, în timp ce zăcea întins într-un dulce semileşin, refuză să ridice receptorul pentru a vorbi cu recepţionerul sau a apela la priceperea medicală a doctoriţei Birgit. „Să nu ai încredere în nimeni," îi spunea Tessa, de aceea nu făcu niciuna, nici alta. Aşteptă până ce lucrurile părură să reintre pe făgaşul lor, apoi se ridică din nou şi traversă împleticit încăperea şi fu recunoscător că era atât de meschină ca dimensiuni.

Îşi lăsase haina de ploaie pe un scaun. Era la locul ei. Spre uimirea lui, plicul de la Birgit nu dispăruse. Deschise dulapul de haine. Seiful din perete era instalat în partea din spate, fiind încuiat. Formă data căsătoriei lui, aproape să leşine de durerea provocată de fiecare apăsare pe taste. Uşa se deschise cu un pocnet uşor şi înăuntru văzu paşaportul lui Peter Atkinson, parcă dormitând netulburat. Cu mâinile strivite, dar scăpate fără fracturi, scoase cu greutate paşaportul şi-l strecură în buzunarul interior al hainei. Se chinui să îmbrace pardesiul şi reuşi, până la urmă, să se încheie la gât, apoi în talie. Decis să călătorească fără bagaje grele, nu-şi luase decât o geantă de umăr. Banii încă erau în ea. Îşi strânse ustensilele de bărbierit din baie, cămăşile şi lenjeria intimă din comodă şi le dădu drumul în geantă. Aşeză plicul de la Birgit deasupra şi trase fermoarul. Aşeză cu fereală bareta genţii pe umăr şi, de durere, scânci ca un câine bătut. Ceasul indica ora cinci dimineaţa; părea să funcţioneze. Clătinându-se, ieşi pe coridor şi mai mult se prelinse de-a lungul peretelui către lift. La parter, două femei îmbrăcate cu costume turceşti, manevrau un aspirator de dimensiuni uriaşe. Un hamal din serviciul de noapte moţăia în spatele tejghelei de la

recepție. Justin îşi rosti chinuit numărul camerei şi ceru nota de plată. Reuşi să vâre o mână în buzunar, scoase câteva bancnote din teancul strâns şi adăugă un bacşiş generos, „drept cadou târziu de Crăciun”.

— Te deranjează dacă iau una din astea? întrebă el cu o voce pe care nu şi-o recunoscu.

Arătase către un mănunchi de umbrele folosite de uşieri care stăteau îngrămădite într-un vas din ceramică alături de uşă.

— Luați câte vreți! îi răspunse bătrânul hamal.

Umbrela avea un mâner solid din frasin care îi venea până la coapsă. Cu ajutorul ei traversă piața pustie şi se îndreptă spre gară. Ajungând la treptele care duceau la peroane se opri să-şi tragă sufletul şi rămase uimit descoperindu-l pe hamal alături: crezuse că era Tessa.

— Puteți urca? îl întrebă acesta îndatoritor.

— Da.

— Să vă iau bilet?

Justin se întoarse şi-i dădu omului bani.

— Zürich, rosti el. Numai dus.

— Clasa întâi?

— Se înțelege.

* * *

Elveția rămăsese un vis din vremea copilăriei. Cu patruzeci de ani în urmă, părinții îl duseseră într-o vacanță în Engandine şi stătuseră la un mare hotel situat pe un limb împădurit între două lacuri. Nimic nu se schimbase. Nici parchetul lustruit, nici geamurile cu vitralii, nici castelanul cu trăsături neclintite care îl conduse în cameră. Stând întins pe patul de zi de pe balcon, Justin privi îndelung aceleaşi lacuri sclipind în razele soarelui ce apunea şi văzu acelaşi pescar ghemuit în barca lui, aproape pierdut în aburul ceții. Zilele trecură fără a le număra, punctate de vizite la băile termale şi de dangătul ca de moarte al gongului ce anunța cina,

chemându-l la masa pe care o lua însingurat printre cupluri de bătrâni vorbindu-şi şoptit. Undeva, pe o stradă lăturalnică, pe care se aflau doar case ca nişte mici castele, un doctor palid la chip şi asistenta lui se ocupară de vânătăile de pe corpul lui.

— Un accident de automobil, explică Justin.

Doctorul se încruntă în spatele ochelarilor, iar asistența pufni în râs.

Iar noaptea lumea lui interioară îl lua în stăpânire, aşa cum i se întâmpla de la moartea Tessei. Trudind la masa cu intarsii, sub fereastra boltită, scriind cu încăpățânare cu mâna zdrobită şi plină de vânătăi, urmărind muncile lui Markus Lorbeer aşa cum fuseseră repovestite de Birgit, apoi reluându-şi cu fereală chinul pornit din iubire pentru Ham, Justin era conştient de sentimentul revelator al propriei împliniri. Dacă Lorbeer cel pocăit se găsea în deşert, ispăşindu-şi păcatele, trăind doar cu lăcuste şi miere de albine sălbatice, Justin rămăsese prea însingurat spre a-şi purta mai departe destinul. Era însă hotărât. Şi, într-un sens nedefinit, purificat. Nu-şi închipuise nicio clipă că această căutare se va sfârşi cu bine. Şi nici nu-i trecuse prin minte că ea va avea un sfârşit. Faptul că preluase misiunea Tessei – purtând mai departe stindardul ei şi asumându-şi curajul ei – era o țintă suficientă pentru el. Ea asistase la acte monstruoase de nedreptate şi se ridicase împotriva lor. Mult prea târziu, le văzuse şi el. Lupta ei devenise şi a lui.

Când îşi aducea aminte însă de bezna de nepătruns a glugii negre şi de duhoarea propriei vome, când îşi examina vânătăile răspândite pe tot corpul, semne ovale de violet şi gălbui înşirate pe trupul lui ca nişte note muzicale pe spinare şi pe coapse, trăia un alt fel de apropiere. „Sunt unul dintre voi. Nu mai îngrijesc trandafiri în timp ce voi murmurați bându-vă ceaiul verde. Nu e nevoie să vă coborâți vocile când mă apropii. Stau cu voi la masă, spunând *da.*”

În cea de-a şaptea zi Justin achită nota de plată şi,

aproape fără să-şi destăinuiască sieşi ceea ce hotărâse, luă un autobuz poştal şi un tren spre Basel, către mult lăudata vale de pe Rinul superior, unde îşi au castelele giganticele companii farmaceutice. Ajuns acolo, dintr-o palat înnobilat de fresce, trimise un plic gros la Milano, către zgripţuroaica de mătuşă a lui Ham.

Apoi Justin porni să se plimbe. Călcând dureros, dar înaintând. Întâi pe un drum pietruit ce urca dealul, pe care se afla oraşul medieval, cu clopotniţe, case de neguţători, cu statui închinate liber-cugetătorilor şi martirilor ce luptaseră contra oprimării. Iar când îşi aduse aminte de cuvenita lui moştenire, se retrase către malul fluviului şi, de pe un teren de joacă, ridică ochii şi privi îndelung, parcă nevenindu-i să creadă, regatul din beton, tot mai extins, al miliardarilor din domeniul farmaceutic, cazematele lor fără chip strânse umăr la umăr împotriva unui individ ce le era duşman. Deasupra lor, turlele unor macarale vopsite în oranj se roteau într-o neîncetată activitate. Coşurile de fum albe, ca nişte minarete mute, unele având partea superioară decorată cu pătrăţele albe şi negre, altele, dungate sau în culori orbitoare drept avertisment pentru avioane, îşi scuipau gazele invizibile spre cerul cenuşiu. Iar la picioarele lor, se aflau adevărate reţele feroviare, triaje, parcări pentru camioane şi cheiuri, fiecare dintre acestea apărate de propriul său „Zid al Berlinului”, având coama trasată cu sârmă tăioasă ca briciul şi mâzgălite cu graffitti.

Atras înainte de o forţă pe care încetase să şi-o mai explice, Justin traversă podul şi, ca în vis, parcurse o zonă deprimantă, parcă a nimănui, cu clădiri de locuinţe într-o stare jalnică, magazine de îmbrăcăminte la mâna a doua şi lucrători imigranţi cu privirile goale care circulau pe biciclete. Şi, treptat, cu totul întâmplător sau atras ca de un magnet, se trezi pe ceea ce, la început, i se păru a fi un bulevard mărginit de arbori plăcuţi vederii la al cărui capăt îndepărtat se ridica un portal ce făcea cinste mişcării ecologice, atât de năpădit de iederă deasă era,

încât, la început, nici nu reuşi să zărească uşile impunătoare din stejar, împodobite cu un buton de sonerie suflat cu alamă şi având o cutie de scrisori la fel de sclipitoare. Abia atunci ridică ochii, privirea îi alunecă sus, tot mai sus, până spre cer, şi constată că ajunsese în imensitatea unui triptic alcătuit din blocuri-turn albe, legate între ele prin coridoare situate la înălţime. Pavajul curat, din piatră, amintea de interiorul unui spital, iar ferestrele erau din sticlă arămie. Şi de undeva, din spatele fiecărui bloc monstruos se înălţa câte un coş alb, ca un creion bine ascuţit împungând cerul. Iar de pe fiecare dintre aceste coşuri, făcute, parcă, din aur şi orientate perfect vertical pe o mare parte a lungimii clădirilor, literele K.V.H. clipeau spre el ca nişte vechi amici.

Nici atunci, nici după aceea, nu-şi dăduse seama câtă vreme rămăsese acolo, la baza tripticului, paralizat ca o minusculă insectă. În unele momente, avusese impresia că aripile clădirii se strâng pentru a-l strivi. În altele, că se prăvăleau asupra lui. Genunchii i se înmuiară şi se trezi şezând pe o bancă plasată pe o porţiune de teren bătătorit, unde câteva femei cu ochi bănuitori îşi plimbau câinii. Depistă un miros slab, dar pătrunzător şi retrăi, pentru o clipă, experienţa de la morga din Nairobi. „Cât timp trebuie să trăiesc aici, se întrebă el, ca să nu mai bag în seamă mirosul?” Probabil că se înserase, fiindcă ferestrele arămii începură să se lumineze. Distinse siluete care se deplasau şi pâlpâirile albăstrui ale monitoarelor. „De ce stau aici?” o întrebă el, continuând să rămână de veghe. „În afară de tine, la ce mă mai gândesc?”

Tessa stătea alături, dar, de data aceasta, nu mai avea răspunsul pregătit. „Mă gândesc la curajul tău”, răspunse Justin în locul ei. „Mă gândesc… Iată, tu şi Arnold într-o confruntare cu tot ce văd aici, pe când scumpul de Justin avea grijă ca straturile de flori să aibă suficient nisip pentru recolta de frezii galbene pentru tine. A fost o vreme când, la fel ca şi oamenii din această clădire, Justin al tău se fălea că se supune comandamentelor aspre ale

voinței colective – pe care le numea *Patrie* sau *Doctrina Omului Rațional* sau, cu unele rețineri, *Marea Cauză.* A fost o vreme când am crezut că era normal ca un bărbat – sau o femeie – să moară spre binele celor mulți. Numeam asta sacrificiu, datorie sau necesitate. A fost o vreme când puteam sta în fața clădirii Ministerului de Externe şi o noapte întreagă, fără să-mi dezlipesc ochii de la ferestrele luminate, gândind: «Bună seara, sunt eu, umilul dumneavoastră slujitor, Justin. Sunt o părticică din marele şi înțeleptul mecanism, şi mă mândresc cu asta». În vreme ce, acum, iată singurul gând care mă stăpâneşte: «Te-ai ridicat singur împotriva haitei şi, deloc surprinzător, aceasta a învins».”

* * *

De pe strada principală a orăşelului, Justin coti la stânga, spre nord-vest, pe Dawes, primind drept în obrazul întunecat toată forța vuitului, dar continuând să studieze precaut împrejurimile. Nu risipise chiar degeaba cei trei ani petrecuți ca ataşat economic la Ambasada din Otawa. Deşi niciodată nu călcase în acest loc, toate i se păreau familiare. „Zăpada dăinuie de la Halloween până la Paşti, îşi aminti el. Plantează după prima lună plină din iunie şi recoltează înainte de venirea primul îngheț din septembrie.” Mai erau câteva săptămâni până când şofranul avea să răsară parcă temător printre smocurile de ierburi moarte şi pe întinderea aproape pustie a preriei. Peste drum se înălța o sinagogă, austeră, dar funcțională, construită de coloniştii azvârliți în gară cu amintirile lor neplăcute, cu valize din carton şi cu promisiunea de a trăi într-o țară liberă. La o sută de paşi mai departe se ridica Biserica Ucraineană şi, ceva mai departe, se vedea cea romano-catolică, cea a presbiterienilor, cea a martorilor lui Iehova şi cea a baptiştilor. Parcajele de aici erau construite ca nişte padocuri electrificate pentru cai, astfel ca motoarele

credincioşilor să se poată încălzi, în vreme ce stăpânii lor se rugau. Îşi aminti pentru o clipă un rând din Montesquieu: „Nicicând n-au fost purtate atât de multe războaie civile în Împărăția Domnului.”

În spatele caselor lui Dumnezeu se înălțau casele lui Mamona, sectorul industrial al oraşului. „Pesemne că prețul cărnii de vită a scăzut de tot”, socoti el. Altfel de ce ar vedea aici fabrica nou-nouță, denumită „Delicioasa Carne de Porc a lui Guy Poitier?” Iar după cum arată lucrurile, nici cerealele nu stau mai bine – altfel ce ar căuta Compania de Fabricare a Uleiului de Floarea Soarelui în mijlocul unui lan de grâu?” Iar grupul de oameni timorați ce stăteau degeaba în fața clădirilor vechi din piața gării trebuie să fi fost compus din membri ai triburilor Sioux sau Cree. Drumul făcu o curbă şi îl duse mai departe spre nord printr-un scurt tunel. Ieşi în cu totul altă țară, cu locuințe pe pontoane şi case impunătoare cu fața spre fluviu. Aici îşi tund peluzele bogătaşii de origine anglo-saxonă; tot aici îşi spală maşinile şi-şi lustruiesc bărcile de agrement şi spumegă la adresa evreilor, a ucrainenilor şi a acelor indieni împuțiți ce trăiesc din ajutoare sociale”, gândi el. Iar sus pe deal sau, în orice caz, pe ceea ce poate fi numit deal aici, se găsea ținta călătoriei lui, giuvaierul Saskatchewan-ului de est, Camelotul{13} său academic, Universitatea Dawes, un complex disciplinat de clădiri din piatră, amintind de epoca medievală, din cărămidă roşie a celei coloniale şi domuri din sticlă. Ajungând la o bifurcație a drumului, Justin parcurse mica pantă şi, trecând peste un Ponte Vecchio din anii douăzeci ai secolului al nouăsprezecelea, se apropie de o poartă arcuită monumental, având creneluri şi un blazon aurit. După ce trecu pe sub arcadă, putu să admire campusul medieval imaculat şi pe fondatorul său, George Eamon Dawes Junior, proprietar de mine, stăpân al drumurilor de fier, destrăbălat, hoț de pământuri, vânător de indieni şi sfânt local, odihnindu-se în deplină strălucire pe un

piedestal din granit.

Continuă să meargă. Studiase un ghid de călătorie. Drumul se lărgea şi se transformă într-o platformă pentru paradă. Vântul isca şi ridica granule de praf de pe asfalt. La capătul celălalt străjuia pavilionul îmbrăcat în iederă şi, înconjurându-l protector, trei blocuri din oţel şi beton, tăiate parcă în felii de ferestrele luminate cu tuburi de neon. O placă indicatoare scrisă cu verde şi auriu – culorile preferate ale doamnei Dawes, glăsuia ghidul – anunţa în franceză şi engleză că acolo se găsea Spitalul Universitar pentru Cercetări Clinice. O altă placă mai mică preciza: „Pacienţi-Ambulatoriu". Justin urmă semnul şi ajunse la un şir de uşi rotative adăpostite sub un arc din beton, unde se simţi supravegheat de două femei masive îmbrăcate cu jachete de culoare verde. Le spuse bună seara şi primi drept răspuns un salut jovial. Cu chipul îngheţat şi simţindu-şi trupul vibrând de atâta mers pe jos, cu dureri şerpuitoare de foc prin coapse şi spinare, aruncă o privire furişă în urmă şi urcă treptele.

Holul era înalt, pardosit cu marmură, degajând un aer funerar. Un portret uriaş şi hidos al lui George Dawes Junior în ţinută de vânătoare îi aduse aminte de holul de intrare de la Ministerul de Externe. Recepţia, unde erau de serviciu bărbaţi şi femei cu tâmple argintii, se întindea pe toată lungimea peretelui. „Peste câteva clipe mi se vor adresa cu «Da, domnule Quayle!» şi-mi vor spune că Tessa a fost o doamnă deosebită, da, deosebită." Trecu prin dreptul unui centru comercial miniatural. Banca Dawes Saskatchewan. Un oficiu poştal. Un stand de ziare Dawes. McDonald's. Pizza Paradise. O cafenea Starbuck's. Un butic Dawes ce vindea lenjerie intimă, îmbrăcăminte pentru gravide şi pijamale. Ajunse la o întretăiere de coridoare zumzăind de scârţâitul şi zgomotul metalic al cărucioarelor, de geamătul lifturilor, de ecoul sacadat al tocurilor trădând un mers grăbit şi de ţârâitul telefoanelor. Vizitatori preocupaţi de propriile gânduri stăteau în picioare sau jos. Purtând halate verzi, angajaţii

spitalului ieşeau în grabă pe o uşă şi intrau pe o alta. Nu văzu pe halatul nimănui vreo albină aurie. Un avizier mare era plasat alături de o uşă pe care scria: „Accesul permis exclusiv medicilor”. Ținându-şi mâinile prinse la spate într-o poziție care să sugereze autoritatea, Justin studie anunțurile. Însoțitoare pentru copii, bărci şi automobile, cereri şi oferte. Camere de închiriat. Clubul Dawes Glee, Clasa Dawes de Studiu al Bibliei, Societatea Dawes de Etică, Clubul de Dans Scoțian şi Grupul de Biliard. Un anestezist căuta un ogar bun, de statură medie, care să aibă cel puțin trei ani, şi „rezistență la parcurgerea distanțelor mari”. Oportunități de împrumut Dawes, planuri de studiu Dawes cu plata la o dată ulterioară. Un serviciu religios la Capela Memorială Dawes pentru doctorița Maria Kowalski – „ştie cineva ce fel de muzică obişnuia să asculte?” Planificări ale gărzilor doctorilor, ale concediilor, ale doctorilor de serviciu. Plus un afiş amintind mieros că porțiile gratis de pizza pentru studenții la Medicină vor fi însoțite de complimentele companiei Karel Vita Hudson din Vancouver – „şi vă invităm la masa de duminică a K.V.H. şi la vizionarea de film de la Haybarn Disco. Este suficient să completați formularul «Vă rog să mă invitați» care vă este oferit o dată cu pizza şi veți primi un bilet gratis pentru a trăi experiența vieții voastre!”

Dar despre doctorița Lara Emrich, până nu de mult lumina conducătoare a corpului profesoral de la Dawes, expertă în tulpini de tuberculoză poli şi nonrezistente, profesoara şi cercetătoarea cândva finanțată de K.V.H. şi codescoperitoare a medicamentului-minune Dypraxa, nu găsi nimic. Ea nu pleca în concediu, nu era nici de gardă. Numele ei nu era trecut în eleganta carte de telefoane interioare care stătea prinsă de avizier cu un şnur verde împletit. Ea nu căuta niciun câine mascul de statură medie. Singura referire la persoana ei era, probabil, o carte poştală scrisă de mână, exilată spre partea de jos a avizierului şi aproape în afara câmpului vizual, prin care

se anunța cu părere de rău că „în urma hotărârii decanului”, întrunirea doctorilor de la Sasketchewan pentru a discuta pe tema integrității nu va fi găzduită de Dawes University. Noul loc al consfătuirii avea să fie anunțat cât de curând posibil.

* * *

Simțindu-şi corpul zdrobit de frig şi extenuare, Justin face un compromis şi hotărăşte să ia un taxi până la modestul motel. De astă dată, a fost mai şiret. Rupând o filă din carnetul de notițe al lui Lesley, el a trimis scrisoarea prin intermediul unei florării, însoțit de un buchet generos de trandafiri.

> „Sunt ziarist englez şi prieten cu Birgit de la Hippo. Fac o investigație privind moartea Tessei Quayle. V-aş ruga să-mi telefonați la Saskatchewan Man Motel, camera 18, după ora şapte în această seară. Vă recomand să folosiți un telefon public situat departe de propria dv. locuință.
>
> Peter Atkinson”

„O să-i spun mai târziu cine sunt, gândise el. N-o speria! Alege tu ora şi locul! E mai înțelept aşa.” Povestea lui devenea tot mai străvezie, dar era singura pe care o avea. Când îl bătuseră, folosise numele de Atkinson, când se cazase la hotelul german. Ei i se adresaseră cu „domnule Quayle”. Tot sub acest nume călătorise de la Zürich spre Toronto, îşi găsise refugiul într-o pensiune din apropierea gării şi, cu o senzație ireală de detaşare, aflase de la minusculul aparat de radio despre urmărirea generală a doctorului Arnold Bluhm, căutat în legătură cu uciderea Tessei Quayle. „Justin, sunt un soi de Oswald… Arnold Bluhm şi-a pierdut mințile şi a asasinat-o pe Tessa…” Iar pentru a lua trenul spre Winnipeg, nu trebuise să-şi asume nicio identitate; apoi aşteptase o zi

şi se urcase în alt tren şi ajunsese în acest orăşel. Cu toate astea, nu se lăsa amăgit. În cel mai fericit caz, putea avea un avans de câteva zile faţă de urmăritori. Dar într-o ţară civilizată, nu se poate şti niciodată.

* * *

— Peter?

Justin se trezi brusc şi-şi consultă ceasul. Era ora nouă seara, îşi pregătise creionul şi un blocnotes alături de telefon.

— Peter la telefon.

— Sunt *Lara.*

— Bună, Lara. Unde ne putem vedea?

Un oftat. Un oftat pierdut, trădând o oboseală de moarte, care se potrivea cu inflexiunea slavă ce trăda disperarea.

— Nu se poate.

— De ce?

— În faţa casei mele e un automobil. Alteori, furgonetă. Mă urmăresc şi mă ascultă permanent. Iar o întâlnire secretă nu e posibilă.

— Acum unde te afli?

— La un public.

Scoase un sunet ce părea a spune că nu va mai ieşi vie de acolo.

— Acum te urmăreşte cineva?

— Nu văd pe nimeni. Dar e noapte. Mulţumesc pentru trandafiri.

— Ne putem întâlni oriunde doreşti. La locuinţa vreunei prietene. Chiar undeva, în afara oraşului, dacă preferi aşa.

— Ai maşină?

— Nu.

— De ce nu?

Era un reproş şi o provocare.

— Nu am actele necesare la mine.

— Cine eşti?

— Ți-am spus. Un prieten de-al lui Birgit. Sunt ziarist britanic. Vom discuta mai multe când ne vom întâlni.

Lara închise. Justin simți o presiune în stomac şi trebuia să meargă la baie, dar acolo nu avea priză de telefon. Aşteptă până nu mai putu rezista şi intră grăbit în baie. Cu pantalonii în vine, auzi telefonul sunând. Țârâi de trei ori, dar până să ajungă la el, ea închisese din nou. „Nu-s bun deloc la chestii dintr-astea Ce ar face un spion adevărat? Cum ar proceda expertul Donohue, având la telefon o eroină desprinsă dintr-o dramă de Ibsen, la fel ca mine, poate chiar şi mai rău?" Îşi verifică din nou ceasul, temându-se că pierduse noțiunea timpului. Îl scoase de la mână şi-l aşeză alături de creion şi blocnotes. Cincisprezece minute... Douăzeci... Treizeci... „Ce naiba o fi pățit?" Îşi puse din nou ceasul la mână, enervându-l încercările repetate de a închide brățara.

— Peter?

— Unde ne putem vedea? Oriunde zici tu...

— Birgit spune că eşti soțul ei.

„Of, Doamne. Of, de s-ar opri Pământu-n loc. Iisuse!

— Aşa ți-a spus Birgit *la telefon?*

— N-a pronunțat niciun nume. «E soțul ei.» Doar atât. A păstrat discreția. De ce nu mi-ai spus că eşti soțul ei? Aşa n-aş fi considerat că e vorba de o provocare.

— Ți-aş fi spus când ne întâlneam.

— O să-i telefonez prietenei mele. Nu trebuia să-mi trimiți trandafirii. Ai exagerat.

— Ce prietenă? Lara, ai grijă ce-i spui. Mă numesc Peter Atkinson. Sunt ziarist. Mai eşti în cabină?

— Da.

— În aceeaşi?

— Nu mă simt urmărită. Iarna supravegherea se face numai din automobile. Sunt leneşi. Şi nu văd pe niciunul...

— Ai suficiente monede?

— Am carte de credit.

— Foloseşte monede! Lasă cartea de credit! Tot cartea de credit ai folosit-o când i-ai telefonat şi lui Birgit?

— Ce importanță are?

Se făcuse deja zece şi jumătate când Lara îi telefonă din nou.

— Prietena mea e într-o operație, explică ea fără a-şi cere scuze pentru întârziere. Operația e complicată şi durează. Mai am o prietenă. E dispusă să ne primească. Dacă ți-e frică, ia un taxi până la Eaton's şi apoi mergi restul drumul pe jos.

— Nu mă tem. Sunt doar prudent.

„Pentru numele lui Dumnezeu", îi trecu lui prin minte, în timp ce-şi nota adresa. „Nu ne-am văzut, i-am trimis mai bine de două duzini de trandafiri şi ne şi certăm ca doi amorezi."

* * *

Avea două soluții pentru a ieşi din motel: pe uşa din față, ajungând astfel din câțiva paşi în parcare, sau pe uşa din dos a holului care ducea, printr-un adevărat labirint de alte coridoare, către recepție. După ce stinse lumina din cameră, Justin trase cu ochiul pe fereastră, spre parcare. În lumina lunii pline, văzu că toate automobile parcate erau acoperite de o pojghiță argintie de brumă. Dintre cele fix douăzeci de maşini de afară, doar una era ocupată. O femeie stătea pe locul şoferului. Alături de un bărbat. Se certau. Din pricina unor trandafiri? Sau din cauza zeului Profit? Femeia gesticula, iar bărbatul clătina din cap. Apoi el coborî şi spuse răstit ceva definitiv către ea, pesemne vreo înjurătură, trânti portiera, se sui în altă maşină şi plecă. Femeia rămase pe loc. Îşi ridică brațele în semn de disperare, apoi şi le lăsă pe volan, strângându-l între degete. Îşi lăsă după aceea capul între palme şi umerii începură să-i tresalte: începuse să plângă. Stăpânindu-şi dorința absurdă de a

merge s-o consoleze, Justin se grăbi spre recepție şi rugă să i se cheme un taxi.

* * *

Casa făcea parte dintr-un şir de locuințe ieftine, vopsite în alb şi construite recent pe o stradă cu clădiri în stil victorian. Toate erau aşezate perpendicular pe stradă, amintind de provele unor nave de convoi care pătrund într-un port vechi. Fiecare avea subsol, la care se ajungea pe o scară, şi uşa situată deasupra nivelului străzii, către care duceau câteva trepte din piatră, cu balustrade metalice şi ciocănele de bătut la uşă, sub forma unor potcoave şi care nu slujeau, de fapt, la nimic. Urmărit de o pisică cenuşie şi grasă care se instalase confortabil între perdele şi fereastra de la numărul şapte, Justin urcă treptele de la numărul 6 şi apăsă pe butonul soneriei. Ducea cu sine tot ce poseda: geanta de călătorie, bani şi, nesocotind avertismentul primit de la Lesley, ambele paşapoarte. Plătise în avans camera de motel. Dacă s-ar întoarce acolo, ar face-o doar de voie, nu de nevoie. Era trecut de unsprezece, iar noaptea era geroasă, senină, aproape sticloasă. Automobilele stăteau parcate la bordură aliniate ordonat, cu bororile în sensul de mers şi foarte aproape unul de altul, iar trotuarele erau pustii. O siluetă feminină îi deschise uşa.

— Eşti Peter, îi spuse ea, parcă acuzator.

— Tu eşti Lara?

— Bineînțeles.

După ce Justin intră, ea închise uşa

— Ai fost urmărit până aici? o întrebă el.

— Tot ce se poate. Dar tu?

Ajunşi la lumină, se priviră față în față. Birgit avea dreptate: Lara Emrich era frumoasă. Frumoasă prin inteligența şi superioritatea ce i se citea în privirea ei calmă. Prin detaşarea ştiințifică şi glacială pe care, cu toate că o depista pentru prima oară la cineva, îl făcu pe

Justin să se înfioare. Prin felul în care îşi îndepărtă părul ce începuse să încărunţească de pe frunte, cu dosul palmei. Cu cotul rămas ridicat şi cu mâna încă lipită de tâmplă, ea continuă să-l fixeze critic, având în priviri o expresie arogantă, imposibil de îmblânzit. Era îmbrăcată în negru. Pantaloni negri, o bluză lungă de aceeaşi culoare şi nemachiată. Vocea auzită de aproape, se dovedi mai sumbră decât la telefon.

— Te compătimesc, spuse ea. Groaznic. E trist...

— Îţi mulţumesc.

— A fost ucisă de Dypraxa.

— Aşa cred şi eu. Indirect, dar aşa e...

— Mulţi oameni au fost ucişi de Dypraxa.

— Dar nu toţi trădaţi de Markus Lorbeer.

De la etaj răzbătu un vuiet de aplauze televizate.

— Pe prietena mea o cheamă Amy, spuse ea, de parcă prietenia ar fi fost o nenorocire. Încă mai e secretară-şefă la Spitalul Dawes. Dar, din nefericire, a semnat o petiţie în favoarea repunerii mele pe post. Este membru fondator al Organizaţiei Doctorilor din Saskatchewan pentru Integritate. Aşadar, vor căuta un pretext pentru a o concedia.

Justin tocmai se pregătea să întrebe dacă Amy îl ştia drept Quayle sau Atkinson, când o voce puternică de femeie se răsti la ei de sus şi, în capul scărilor, apăru o pereche de papuci îmblăniţi.

— Adu-l aici, Lara! Sigur simte nevoia să bea ceva.

Amy era în floarea vârstei şi grasă, era una dintre acele femei serioase care au luat hotărârea de a se autopersifla permanent. Purta un chimono din mătase de un roşu aprins şi cercei ca de pirat. Papucii aveau ochi din sticlă. Ochii ei însă erau umbriţi de cearcăne şi la colţurile gurii se formaseră riduri îndurerate.

— Cei care ţi-au ucis soţia ar merita să fie spânzuraţi, spuse ea. Scotch, burbon sau vin? Domnul este Ralph.

Se aflau în podul transformat într-o cameră spaţioasă, lambrisată cu lemn de pin până sub acoperiş. La capătul

celălalt se găsea un bar. Pe ecranul televizorului uriaş se desfăşura un meci de hochei. Ralph ea un bătrân cu părul rar, îmbrăcat în halat. Stătea pe un fotoliu tapițat cu un material ce imita pielea şi îşi odihnea picioarele încălțate în papuci pe un scăunel ce se potrivea cu fotoliul. Auzindu-şi numele pronunțat, bătrânul flutură palma invadată de pete maronii, semn al unei disfuncții a ficatului, dar rămase cu ochii lipiți de ecran.

— Bun venit la Saskatchewan! Ia-ți ceva de băut! strigă el, cu un accent ce-i trăda originea europeană.

— Cine bate? întrebă Iustin, doar pentru a se arăta prietenos.

— Canucks.

— Ralph e avocat, îi explică Amy. Nu-i aşa, scumpule?

— Acum nu mai sunt nimic. Blestematul acesta de parkinson mă bagă în mormânt. Toți profesorii aceia s-au comportat ca nişte dobitoci. De aceea ai venit?

— Cam în ideea asta…

— Suprimă exprimarea liberă a opiniilor, interpune-te între doctor şi pacient, a sosit vremea ca bărbații şi femeile cu educație să aibă curajul de a spune adevărul, în loc să se chircească prin locuri ascunse ca o turmă de laşi.

— Într-adevăr, aşa e, spuse Justin din politețe, acceptând paharul de vin adus de Amy.

— Cei de la Dawes joacă după cum le cântă Karel Vita. Douăzeci şi cinci de milioane de dolari pentru a demara construcția unei clădiri destinate laboratorului de biotehnologie, cu promisiunea altor cincizeci… Ăsta nu-i mărunțiş… Iar dacă toată lumea îşi ține gura banii vor curge gârlă. Cum dracu' să rezişti unei asemenea presiuni?

— Trebuie doar să încerci! făcu Amy. Dacă nu încerci, eşti terminat.

— Terminat dacă încerci, terminat şi dacă n-o faci. Dar ia ridică glasul, şi-o să vezi cum îți taie din salariu, te concediază şi te alungă din oraş! Exprimarea liberă a

opiniilor e cam costisitoare în oraşul ăsta domnule Quayle – ceea ce reprezintă mai mult decât ne putem permite aproape toți dintre noi. Care ți-e celălalt nume?

— Justin.

— Justin, când vine vorba de exprimarea neîngrădită, oraşul acesta are o singură opinie. Totul e cât se poate de frumos, atâta vreme cât o rusoaică nebună nu-şi pune în minte să publice articole demente în reviste medicale pentru a vorbi de rău o pilulă deşteaptă pe care tot ea a inventat-o şi care, întâmplător, valorează câteva miliarde pe an pentru Karel Vita, să-l aibă Allah în pază! Amy, unde-i duci să vorbească?

— În bârlog.

— Ai grijă la comutarea telefoanelor, ca să sune numai aici şi să nu fie tulburați. Justin, în casa asta doar Amy se pricepe la tehnică. Eu sunt un bătrân pe ducă. Dacă ai nevoie de ceva roag-o pe Lara să te ajute. Cunoaşte casa mai bine decât noi, ceea ce e o risipă de efort, dacă ținem seama că noi o să fim azvârliți în stradă peste câteva luni…

Apoi reveni la meciul ce avea să fie câştigat de Canucks.

* * *

Ea nu-l mai vede, cu toate că şi-a pus ochelarii cu ramă groasă care trebuie să fi aparținut unui bărbat. Rusoaica din ea a îndemnat-o să vină cu o sacoşă pentru orice eventualitate, iar aceasta stă cu gura desfăcută la picioarele ei, doldora de hârtii pe care le ştie pe dinafară: scrisori amenințătoare din partea judecătorilor, scrisori de la facultate prin care i se transmite că a fost concediată, un exemplar al articolului nepublicabil şi, în sfârşit, scrisori de la propriul avocat, dar nu prea multe, fiindcă, după cum explică ea, nu are bani şi, pe de altă parte, avocatului îi vine mai uşor să apere drepturilor indienilor Sioux decât să se bată cu resursele nelimitate

ale domnilor de la Karel Vita Hudson din Vancouver. Stau ca nişte jucători de şah cărora le lipseşte doar tabla, faţă în faţă, cu genunchii aproape lipiţi de ai celuilalt. O reminiscenţă privind posturile orientale îl previne pe Justin să nu-şi ţină labele picioarelor îndreptate spre ea, de aceea se aşază în diagonală, cu preţul disconfortului pe care-l simte în tot trupul lui zdrobit. O vreme, ea a vorbit către umbrele din spatele lui, iar el abia dacă a îndrăznit să o întrerupă. Deplin absorbită de ceea ce spune, vocea ei devine, pe rând, disperată şi profesorală. O chinuie monstruozitatea situaţiei în care se află şi a imposibilităţii de a o rezolva. Totul se învârte în jurul acestei idei. Uneori – sau poate mai mereu, bănuieşte Justin – ea uită complet de prezenţa lui. Sau poate că el îi stârneşte alte amintiri: o şedinţă ezitantă a membrilor facultăţii, o convocare timidă a colegilor de la universitate, un profesor care nu şi-a format încă o părere, un avocat care nu pricepe cazul. Abia când rosteşte numele lui Lorbeer constată cu adevărat prezenţa lui şi se încruntă, apoi exprimă o generalitate mistică, sugerând o încercare aproape palpabilă de a se refugia în imprecizie: „Markus e prea romantic, e prea slab, toţi bărbaţii comit răutăţi, tot astfel şi femeile.” Şi nu, nu are idee unde poate fi găsit:

— Se ascunde pe undeva. E confuz; în fiecare dimineaţă îşi alege o altă destinaţie, îi explică ea într-o stare de melancolie fără leac.

— Dacă afirmă că se află în deşert, e vorba de un deşert real?

— Ar fi un loc extrem de neplăcut. Şi asta e tipic în ceea ce îl priveşte.

Pentru a-şi susţine cauza Lara a deprins fraze de care Justin nu ar fi crezut-o în stare: „Acum voi sări peste etape… Cei de la K.V.H. nu acceptă prizonieri”. Vorbeşte chiar de „pacienţii mei de pe lista celor programaţi să moară”. Iar când îi întinde insistent o scrisoare a unui avocat, citează din ea în vreme ce el citeşte, ca nu cumva

lui Justin să-i scape aspectele cele mai scandaloase:

> „Ținem să vă reamintim că în conformitate cu clauza de confidențialitate din contract vi se interzice categoric să le transmiteți pacienților aceste informații eronate… Vă prevenim în mod oficial să puneți capăt activităților de prezentare, verbal sau prin alte mijloace, a acestor opinii inexacte şi răuvoitoare care au la bază interpretarea incorectă a datelor obținute în perioada cât ați fost angajată prin contract de Karel Vita Hudson…”

Această formulare este urmată de un *non sequitur*{14} arogant până la trufie, potrivit căruia „clienții noştri neagă în mod absolut ideea că au încercat să împiedice sau să influențeze în orice fel dezbaterea ştiințifică firească”…

— Dar de ce ai *semnat* contractul acesta blestemat? o întrerupe Justin cu bruschețe.

Încântată de spiritul lui viu, ea râde fără de umor:

— Fiindcă *am avut încredere* în ei. Am fost o *neroadă.*

— Numai neroadă nu eşti, Lara! Eşti o femeie deosebit de inteligentă, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Justin.

Simțindu-se insultată, ea cade într-o muțenie încărcată de gânduri.

* * *

— Primii ani după ce Karel Vita a cumpărat formula moleculei Emrich-Kovacs prin intermediul lui Markus Lorbeer au fost o epocă de aur, spune ea. Testele pe termen scurt efectuate la început s-au dovedit excelente, statisticile le îmbunătățeau, parteneriatul Emrich-Kovacs devenise un subiect de invidie în lumea ştiințifică. K.V.H. ne-a pus la dispoziție laboratoare speciale pentru cercetări, o echipă de tehnicieni, teste clinice pretutindeni

în lumea a treia, călătorii la clasa întâi, hoteluri splendide, respect şi bani cu duiumul. Pentru Kovacs, în frivolitatea ei, era împlinirea unui vis. Va conduce un Rolls-Royce, va câştiga Premiul Nobel, va deveni renumită şi bogată, va avea mulți, mulți amanți. Iar pentru serioasa Lara, testele clinice vor fi ştiințifice, făcute cu răspundere… Aşa se va proba medicamentul într-un mare număr de comunități etnice şi sociale care sunt expuse bolii. Viața multora se va îmbunătăți, a altora va fi salvată. Asta mi-ar fi dat o satisfacție deosebită.

— Iar Lorbeer?

O privire agasată, însoțită de o grimasă dezaprobatoare.

— Marcus vrea să fie un sfânt bogat. Îşi doreşte să aibă un Rolls-Royce, dar şi să salveze vieți.

— Deci, jumătate pentru Dumnezeu, jumătate pentru înavuțire, sugerează el discret, însă ea se mulțumeşte să-i răspundă cu o nouă strâmbătură.

— După doi ani, am făcut o constatare nefericită. Testele efectuate de K.V.H. erau o mascaradă. Nu fuseseră redactate în mod ştiințific. Aveau doar rolul de a plasa medicamentul pe piață cât mai curând posibil. Anumite efecte secundare erau excluse deliberat. Dacă se identificau efecte secundare, testele se rescriau imediat, astfel încât să nu mai apară acele date din nou.

— Care erau efectele secundare?

Vocea profesorală redeveni acidă şi arogantă.

— În perioada testelor neştiințifice au fost remarcate puține efecte secundare. Asta se datora tot entuziasmului excesiv al lui Kovacs şi Lorbeer şi hotărârii clinicilor şi centrelor medicale din țările lumii a treia de a face ca rezultatele să fie bune. În acelaşi timp, testele erau prezentate favorabil în reviste medicale importante prin articole scrise de renumiți lideri de opinie, care nu-şi declarau legăturile profitabile cu K.V.H. În realitate, aceste articole erau scrise la Vancouver sau Basel şi doar semnate de liderii de opinie. S-a observat că

medicamentul nu era corespunzător în cazul unei proporții nesemnificative de femei aflate la vârsta maternității. S-au produs câteva decese, dar manipularea neştiințifică a datelor a făcut ca acestea să nu fie incluse în testele de verificare.

— Nu s-a plâns nimeni?

Întrebarea o înfurie.

— Cine să se plângă? Doctorii din lumea a treia care primesc bani pentru testări? Distribuitorul care face bani comercializând medicamentul şi nu vrea să piardă profiturile pe care le obține din toată gama de medicamente K.V.H., riscând să iasă cu totul din afaceri?

— Dar pacienții?

Părerea ei despre el scăzu sub orice limită.

— Majoritatea pacienților provin din țări nedemocratice, unde sistemele sunt foarte corupte. Teoretic, aceştia şi-au dat consimțământul în cunoştință de cauză pentru a urma tratamentul. Cu alte cuvinte, pe formularele de acceptare se află semnăturile lor, chiar dacă ei nu ştiu să citească ceea ce au semnat. Legea nu permite să fie plătiți, dar sunt recompensați cu generozitate pentru deplasare şi pierderea serviciului şi beneficiază de alimente gratuite, ceea ce le place foarte mult. Pe de altă parte, se tem.

— De marile companii farmaceutice?

— De toată lumea. Dacă se plâng, sunt amenințați. Li se spune că nu vor mai primi medicamente din America pentru copii, iar bărbații lor vor înfunda puşcăriile.

— Dar *tu* te-ai plâns.

— Nu. Nu m-am plâns. Am protestat. Energic. Când am descoperit că Dypraxa era promovat drept medicament sigur şi nu ca medicament în curs de testare, am ținut o prelegere la o întrunire ştiințifică a universității şi am descris precis atitudinea lipsită de etică a K.V.H. Asta nu le-a plăcut. Dypraxa e un medicament bun. Nu asta e problema. Chestiunea comportă trei aspecte.

Trei degete lungi s-au ridicat deja în aer.

— Aspectul numărul unu: efectele secundare sunt ascunse în mod deliberat pentru a obține profit. Doi: comunitățile cele mai sărace din lume sunt folosite pe post de cobai de către bogații lumii. Trei: analiza ştiințifică normală a acestor aspecte este sufocată prin acțiuni de intimidare venite din partea corporației.

Degetele se retrag, în timp ce degetele celeilalte mâini scotocesc prin sacoşă şi găsesc o broşură lucioasă cu coperte albastre pe care titlul cu litere mari anunță „VEŞTI BUNE DE LA K.V.H.”:

> „DYPRAXA înlocuieşte ieftin, sigur şi deosebit de eficient modalitățile folosite până în prezent pentru tratarea tuberculozei. Şi-a dovedit din plin avantajele pentru țările în curs de dezvoltare.”

Retrage broşura şi o înlocuieşte cu o scrisoare morfolită, trimisă de un avocat. Unul dintre paragrafe este subliniat:

> „Studiul Dypraxei a fost conceput şi aplicat cu respectarea riguroasă a principiilor etice vreme de câțiva ani, cu consimțământul scris din partea tuturor pacienților. În cadrul testelor, K.V.H. nu face discriminări între țările bogate şi cele sărace. K.V.H. este preocupat exclusiv să descopere condițiile adecvate pentru proiectul în desfăşurare. K.V.H. a primit aprecieri meritate pentru deosebita grijă dovedită.”

— Ce rol are Kovacs în toate astea?

— Kovacs e cu arme şi bagaje de partea corporației. Nu are integritate. Multe date clinice sunt modificate sau eliminate cu ajutorul ei.

— Iar Lorbeer?

— Markus oscilează. Pentru el, e un lucru normal. În

sinea lui, se consideră stăpânul absolut al Dypraxei pentru întreaga Africă. Pe de altă parte, se teme şi-i este ruşine. De aceea face mărturisiri.

— E manipulat de ThreeBees sau de K.V.H.?

— În cazul lui Markus, ar putea fi vorba despre amândouă. Are mintea tare încâlcită.

— Atunci cum se poate ca oamenii de la K.V.H. să-ți facă asta la Dawes?

— Fiindcă am fost proastă, repetă Lara cu mândrie, anulând afirmația lui de mai devreme. Altfel de ce aş fi acceptat să semnez? Cei de la K.V.H. au fost foarte politicoşi, extrem de fermecători, foarte înțelegători, foarte şireți. Mă aflam la Basel când doi tineri au venit tocmai de la Vancouver să discute cu mine. Asta m-a flatat. La fel cum ai făcut şi tu, mi-au trimis trandafiri. Le-am spus că testele erau o farsă. S-au declarat de acord. Le-am spus că Dypraxa n-ar trebui vândut ca medicament sigur. M-au aprobat. Le-am zis că multe efecte secundare n-au fost evaluate deloc. M-au admirat pentru curaj. Unul dintre ei era un rus din Novgorod. „Să luăm masa împreună, Lara. O să discutăm în detaliu chestia asta”. Apoi mi-au spus că ar dori să mă ducă la Dawes pentru ca eu să stabilesc programul de testare. Spre deosebire de superiorii lor, gândeau rațional. Au recunoscut că nu s-au făcut suficiente teste corecte. Acum, le vom face împreună la Dawes. Era medicamentul meu. Mă mândream cu asta, ei la fel. Universitatea era mândră. Am făcut un aranjament favorabil tuturor. Dawes avea să mă primească bine, iar K.V.H. urma să mă plătească. Dawes are o poziție ideală pentru astfel de teste. Avem la dispoziție indienii din rezervații care sunt susceptibili la tipuri cunoscute de tuberculoză. Avem şi cazuri multirezistente în comunitatea hippy din Vancouver. Pentru Dypraxa, combinația părea perfectă. În baza acestei înțelegeri, am semnat contractul şi am acceptat clauza de confidențialitate. Am fost o proastă, repetă ea, pufnind drept concluzie, ceea ce eticheta cazul drept

închis.

— Iar K. V.H. are birouri în Vancouver.

— Birouri e puțin spus. E al treilea sediu ca mărime după Basel şi Seattle. În felul acesta, m-au putut urmări. Acesta era scopul. Să-mi pună botniță şi să mă țină sub control. Am semnat contractul acela idiot şi m-am apucat de treabă cu toată convingerea. Anul trecut mi-am încheiat studiul. Rezultatele erau nefavorabile. Am considerat că se impune să le prezint pacienților părerea mea în legătură cu efectele secundare posibile ale Dypraxei. În calitate de medic, îmi revine această datorie sfântă. Am ajuns la concluzia că şi comunitatea medicală mondială trebuie să fie informată prin intermediul unui articol într-o revistă importantă. Unor asemenea publicații nu le convin părerile negative. Ştiam asta. Dar mai ştiam că revista respectivă avea să invite trei distinşi oameni de ştiință să comenteze constatările mele. Ceea ce revista nu cunoştea era că bine cunoscuții oameni de ştiință tocmai semnaseră contracte profitabile cu filiala K. V.H. din Seattle pentru a găsi tratamente pentru alte boli. Ei i-au anunțat imediat pe cei din Seattle în legătură cu intențiile mele, de unde vestea a ajuns la Basel şi la Vancouver.

Lara îi întinde o foaie împăturită. El o desface şi, recunoscând stilul, are senzația că îngheață brusc.

„TÂRFĂ COMUNISTĂ! IA-ȚI MÂINILE PĂTATE DE RAHAT DE PE UNIVERSITATEA NOASTRĂ! ÎNTOARCE-TE ÎN COCINA TA BOLŞEVICĂ! NU MAI OTRĂVI VIAȚA OAMENILOR DE TREABĂ CU TEORIILE TALE DĂUNĂTOARE!”

„Majuscule scrise pe computer. Fără greşeli de ortografie. Pricepere în a folosi expresiile. Nu eşti singura...” se gândeşte Justin.

— S-a stabilit ca Universitatea Dawes să primească o parte din profiturile obținute din comercializarea

Dypraxei, urmează ea, extrăgând cu dezinvoltură scrisoarea dintre degetele lui. Personalul fidel spitalului va primi acțiuni preferențiale. Cei considerați neloiali primesc scrisori anonime. E mai important să fii credincios spitalului decât pacienților. Dar cel mai important e să fii fidel celor de la K.V.H.

— Halliday a scris asta, intervine Amy, care se strecoară în cameră cu o tavă pe care a adus cafea şi prăjiturele. Vaca asta e persoana de sacrificiu a mafiei medicale de la Dawes. Toată lumea din cadrul facultății trebuie s-o pupe-n fund, altfel, adio! Şi toți o fac, în afară de mine, de Lara şi de alți câțiva proşti.

— De unde ştii că ea a scris asta? întreabă Justin.

— Am extras ADN-ul vacii. Am scos timbrul de pe plic şi i-am făcut ADN-ul după salivă. Îi place să facă exerciții în sala de gimnastică a spitalului. Eu şi Lara am şterpelit un fir din peria ei de păr şi am făcut comparația.

— Ați luat-o la întrebări?

— Bineînțeles. Toată catedra. Vaca a recunoscut. Exces de zel în îndeplinirea îndatoririlor, ceea ce înseamnă exclusiv apărarea intereselor universității... Şi-a cerut mii de scuze, a susținut că a acționat din pasiune, care la ea e totuna cu invidia sexuală. Până una-alta, au mătrăşit-o pe Lara. Urmez eu.

— Emrich este comunistă, explică Lara simțindu-se încântată de ironia situației. Rusoaică, a crescut la Petersburg pe vremea când se numea Leningrad, a absolvit şcoli sovietice, prin urmare, e comunistă şi pornită împotriva corporațiilor. Adică e foarte uşor de încadrat.

— Să nu uităm că nu Emrich a inventat Dypraxa, ai înțeles, scumpo? îi reaminteşte Amy.

— Da, Kovacs, aprobă Lara cu amărăciune. Ea a fost geniul. Eu am fost doar anonima ei asistentă de laborator. Lorbeer mi-era amant, de aceea şi-a revendicat gloria în numele meu.

— Asta explică de ce nu-ți mai plătesc niciun ban, clar,

scumpo?

— Ba nu. Altul e motivul. Am încălcat clauza de confidențialitate, în concluzie, nu am respectat contractul. Logic, nu?

— Pe Lara au făcut-o şi prostituată, nu-i aşa dragă? Cică s-a culcat cu cei doi băieți simpatici trimişi de la Vancouver, numai că ea n-a făcut-o. Ăştia de la Dawes nici nu şi-o mai trag. Şi suntem cu toții creştini, ce naiba, mai puțin evreii.

— Atâta vreme cât medicamentul ucide oameni, aş prefera să nu-l fi inventat eu, spune Lara moale, făcându-se că nu aude replica de rămas-bun a prietenei ei Amy.

— Când l-ai întâlnit ultima oară pe Lorbeer? o întreabă Justin după ce rămân din nou singuri.

* * *

Tonul vocii trădează în continuare precauția, dar e mai potolit.

— Era în Africa, zise ea.

— Când?

— În urmă cu un an.

— Mai puțin de-atât, o corectă Justin. Soția mea a vorbit cu el acum şase luni la Uhuru. Scrisoarea de scuze sau cum o fi numind-o el, a fost trimisă de la Nairobi acum câteva zile. Acum unde se află?

Larei nu-i plăcea să fie corectată.

— M-ai întrebat când l-am întâlnit ultima oară, vine replica ei, furioasă, dar reținută. Acum un an. În Africa.

— Unde anume în Africa?

— În Kenya. A cerut să merg acolo. Acumularea de probe devenise insuportabilă pentru el. „Lara, am nevoie de tine. Este esențial şi foarte urgent. Nu spune nimănui! Plătesc eu. Vino!” M-a mişcat rugămintea lui. La Dawes am spus că mama era bolnavă şi am zburat până la Nairobi. Am sosit într-o vineri. Markus m-a întâmpinat la aeroport. M-a întrebat încă din maşină: „Lara, se poate ca

medicamentul nostru să exercite presiune asupra creierului, strivind nervul optic?” I-am adus aminte că e posibil orice, întrucât datele ştiinţifice de bază nu fuseseră corelate, deşi noi încercam să remediem situaţia. M-a dus într-un sat şi mi-a arătat o femeie care nu putea sta în picioare. Avea dureri de cap groaznice. Era pe moarte. Apoi m-a condus în alt sat, unde era o femeie care nu-şi mai putea focaliza privirea. Imediat ce ieşea din coliba ei, lumea se întuneca. Mi-a relatat şi alte cazuri. Lucrătorii din domeniul sănătăţii se fereau să discute deschis cu noi. Se temeau şi ei. ThreeBees pedepsea orice atitudine critică, aşa mi-a zis Markus. Şi lui îi era teamă. Teamă de ThreeBees, teamă de K.V.H., teamă pentru femeile bolnave, teamă de Dumnezeu. „Lara, ce ne facem?” Am discutat cu Kovacs, care era la Basel. Ea a spus că Markus e un prost dacă intră în panică. Acestea nu sunt efectele secundare ale Dypraxei, sunt efectele combinaţiei nefericite cu un alt medicament. Lucru tipic pentru Kovacs, care s-a căsătorit cu un escroc bogat de origine sârbă şi stă mai mult la operă decât în laborator.

— El ce ar trebui să facă?

— I-am spus care era adevărul. Ce observa el în Africa şi ce observ eu la Spitalul Dawes din Saskatchewan. „Markus, astea sunt aceleaşi efecte secundare pe care le prezint cu probe în raportul meu către cei din Vancouver, pe baza testelor clinice obiective realizate pe şase sute de cazuri.” Şi cu toate astea, el striga la mine: „Ce trebuie să fac, Lara, ce să fac?” „Markus, i-am spus eu, trebuie să faci pe cont propriu ceea ce corporaţiile ar trebui să facă împreună, până nu se încheie testarea; trebuie să retragi medicamentul de pe piaţă.” A plâns. A fost ultima noastră noapte petrecută ca amanţi. Am plâns şi eu.

* * *

Justin se simţi, de astă dată, stăpânit de un instinct

sălbatic, de un sentiment adânc, pe care nu-l putea defini. Îi purta pică acestei femei pentru că supravieţuise? O detesta pentru că se culcase cu acela care recunoscuse că o trădase pe Tessa, iar acum mai şi vorbea cu tandreţe despre el? Era jignit că ea stătea în faţa lui, vie, frumoasă şi obsedată doar de sine, în vreme ce Tessa zăcea în mormânt alături de fiul lor? Se simţea insultat pentru că Lara se dovedea atât de puţin preocupată de Tessa, având mai mult grijă de sine însăşi?

— Lorbeer a adus vreodată vorba despre Tessa?

— La acea vizită, nu.

— Dar când?

— Mi-a scris că era o femeie, soţia unui funcţionar britanic, care trimite scrisori şi face vizite nedorite. Această femeie primea sprijinul unui doctor de la o organizaţie de ajutorare. N-a menţionat numele lui.

— Când ţi-a scris asta?

— Cu ocazia zilei mele de naştere. M-a felicitat şi mi-a relatat despre o femeie de origine britanică şi de amantul ei, un doctor african.

— A sugerat cum trebuie să se procedeze în cazul lor?

— Se temea pentru ea. A zis că era foarte frumoasă şi că avea un aer aproape tragic. Cred că se simţea atras de ea.

Justin se simţi asaltat de gândul teribil că Lara era geloasă pe Tessa.

— Iar doctorul?

— Markus îi admiră pe toţi doctorii.

— De unde ţi-a scris?

— De la Cape Town. Inspecta operaţiunile ThreeBees din Africa de Sud, făcând în secret comparaţii cu ceea ce ştia el că se petrecuse în Kenya. O respecta pe soţia ta. Lui Markus nu-i este uşor să-şi ia inima-n dinţi. Curajul se învaţă greu.

— A spus unde a întâlnit-o?

— La spitalul din Nairobi. Ea îl provocase. Iar lui îi era ruşine.

— De ce?

— A fost silit să o ignore. Markus îşi închipuie că dacă ignoră pe cineva, îl face nefericit. Şi asta, mai ales dacă e vorba de o femeie.

— Cu toate astea a reuşit să o trădeze.

— Markus nu are întotdeauna simț practic. Rămâne un boem. Dacă afirmă că a trădat-o, s-ar putea să folosească o figură de stil.

— I-ai răspuns la scrisoare?

— Întotdeauna am făcut-o.

— Pe ce adresă?

— La o căsuță poştală.

— A menționat numele unei femei, Wanza? Ea a stat în aceeaşi rezervă cu soția mea la Spitalul Uhuru. A murit din cauza Dypraxei.

— Cazul nu mi-e cunoscut.

— Nu mă surprinde. Au dispărut documentele în ceea ce o priveşte.

— Previzibil... Markus mi-a povestit despre asemenea lucruri.

— Când a vizitat salonul în care era soția mea, Lorbeer era însoțit de Kovacs. Ce căuta ea la Nairobi?

— Markus m-a invitat a doua oară la Nairobi, dar relațiile mele cu cei de la K.V.H. şi cu spitalul se înrăutățiseră. Aflaseră despre vizita mea anterioară şi amenințau să mă dea afară de la universitate pentru că mințisem în legătură cu mama. De aceea, Markus i-a telefonat lui Kovacs la Basel şi a convins-o să vină la Nairobi în locul meu şi să evalueze situația împreună cu el. Spera ca prezența ei să-l scutească de a lua singur dificila hotărâre de a le recomanda celor de la ThreeBees să retragă medicamentul. La început, conducerea de la Basel n-a prea vrut să-i permită să meargă la Nairobi, apoi au consimțit cu condiția ca vizita să rămână secretă.

— Chiar şi față de ThreeBees?

— Nici n-ar fi fost posibil. ThreeBees analizau atent situația, iar Markus le era consilier. Kovacs a stat acolo

patru zile, în mare secret, apoi s-a întors la escrocul ei din Basel pentru a nu pierde spectacolele de operă.

— A întocmit vreun raport?

— Demn de tot dispreţul. Eu am fost educată pentru a deveni om de ştiinţă. Raportul acela n-avea nicio legătură cu ştiinţa. Era doar polemică.

— Lara!

— Ce e?

Îl fixă cu un aer bătăios.

— Birgit ţi-a citit la telefon scrisoarea lui Lorbeer. Prin care îşi cerea iertare. Mărturisirea, cum preferă el să-i spună.

— Da, şi?

— Ce a însemnat asta pentru tine? Mă refer la scrisoare.

— Că Markus nu se poate mântui.

— De ce anume?

— E un om slab care caută tăria unde nu trebuie. Din nefericire, cei slabi îi distrug pe puternici. Pesemne c-a făcut ceva foarte rău. Uneori îşi iubeşte prea mult propriile păcate.

— Dacă ar trebui să-l găseşti, unde l-ai căuta?

— Nu trebuie să-l găsesc…

Justin aşteptă.

— N-am decât numărul cutiei poştale din Nairobi.

— Mi-l dai şi mie?

Deprimarea ei devine mai adâncă.

— O să ţi-l dau.

Scrise pe un blocnotes, rupse fila şi i-o dădu.

— Dacă ar fi să-l caut, m-aş duce printre cei cărora le-a făcut rău, zise ea.

— În deşert…

— Poate că e o altă figură de stil, făcu; tonul agresiv dispăruse din glasul ei, la fel cum dispăruse şi din glasul lui Justin. Markus e un copil, explică ea direct. Acţionează sub imperiul impulsurilor, apoi reacţionează la consecinţe, spune şi acum zâmbi cu Carré adevărat şi

Justin constată că şi zâmbetul ei era frumos. Deseori rămâne foarte surprins.

— Şi cine îl face să fie impulsiv?

— Cândva am fost eu aceea.

Justin se ridică prea repede, cu gând să împăturească foile pe care i le dăduse ea şi să le bage în buzunar. Simți o amețeală bruscă, apoi o stare de greață. Întinse precipitat o mână spre perete pentru a se sprijini, descoperind imediat că doctorul specialist îl prinsese de braț.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea brusc şi continuă să-l țină, făcându-l să se aşeze la loc.

— Din când în când amețesc.

— De ce? Ai tensiunea mare? N-ar trebui să porți cravată. Desfă-ți gulerul! Eşti ridicol.

Îşi lipi palma de fruntea lui. Justin se simțea slăbit ca un invalid şi obosit de moarte. Ea îl lăsă câteva clipe singur şi reveni cu un pahar de apă. Bău puțin, apoi îi înapoie paharul. Gesturile ei fură sigure, dar blânde. Se simți privit insistent.

— Ai febră, constată ea pe un ton acuzator.

— Se poate.

— Sigur. Ai febră. Te conduc eu la hotel.

Acesta era momentul în legătură cu care îl avertizase instructorul pisălog la antrenamente, clipa în care eşti prea plictisit, prea delăsător sau, pur şi simplu, prea obosit ca să te mai sinchiseşti; când nu te gândeşti decât să revii la motelul acela păduchios, să dormi şi, dimineața, după ce ți se va limpezi mintea, să pregăteşti un pachet consistent pentru mătuşa îndatoritoare a lui Ham, în care să pui tot ce ți-a spus doctorul Lara Emrich, inclusiv un exemplar al articolului ei nepublicat privind efectele secundare dăunătoare ale medicamentului Dypraxa, cum ar fi tulburările de vedere, sângerările, orbirea, decesul, de asemenea, un bilet cu numărul căsuței poştale din Nairobi a lui Markus Lorbeer şi un altul descriind ce intenționezi să faci în continuare, în caz

că vei fi împiedicat de situații imprevizibile. Este un moment de nepăsare în cunoştință de cauză, vinovat, deliberat, când prezența unei femei frumoase, o altă paria ca şi el, aşezată alături şi luându-i pulsul cu degetele ei delicate, nu poate constitui o scuză pentru a nesocoti principiile esențiale de securitate operativă.

— Nu trebuie să fii văzută împreună cu mine, se opune el fără convingere. Ceilalți ştiu că sunt prin zonă. Asta îți va agrava situația.

— Mai rău nici nu se poate, îl pune ea la punct. Situația mea e fără ieşire.

— Unde ai maşina?

— La cinci minute de aici. Poți merge?

Tot acesta e momentul în care Justin, epuizat fizic, se slujeşte recunoscător de scuzele oferite de buna creştere şi de galanterie ce i-au fost inculcate la Eton. Noaptea, o femeie singură trebuie însoțită până la caleaşcă, pentru a nu fi expusă vagabonzilor, tâlharilor şi hoților de drumul mare. Rămâne în picioare. Ea îşi trece o mână pe sub cotul lui şi o menține aşa în timp ce se strecoară împreună prin salon către scări.

— Noapte bună, copii, strigă Amy, prin uşa închisă. Acum puteți să vă distrați!

— Mulțumim pentru amabilitate, îi răspunde Justin.

XIX

Coborând scara interioară către uşa principală, Lara o ia înainte, ducându-şi sacoşa rusească într-o mână şi ținându-se de balustradă cu cealaltă, privind în acelaşi timp peste umăr şi urmărindu-l pe Justin. Ajunsă în hol, îi ia paltonul de pe cuier şi-l ajută să se îmbrace. Apoi îşi pune propriul palton şi căciula de blană ce aminteşte de Anna Karenina şi dă să-şi treacă peste umăr geanta lui de voiaj, dar galanteria deprinsă de îndărătnicul absolvent de la Eton interzice aşa ceva, aşa că ei nu-i rămâne decât să-l privească atent, cu ochii căprui care nu clipesc deloc, având aceeaşi privire ca şi aceea a Tessei, lipsită însă de aerul uşor ironic, în timp ce el fixează bareta peste umăr şi, ca orice englez rezervat, îşi reprimă orice semn de durere. *Sir* Justin îi deschide uşa şi-şi exprimă şoptit uimirea când aerul rece ca gheata îl biciuieşte nemilos, bătându-şi joc parcă de paltonul vătuit şi cizmele din blană. Coborând pe trotuar, Lara îl ia de antebraț şi îşi trece mâna dreaptă peste umărul lui pentru a-l sprijini, dar, de astă dată, nici măcar nu-şi poate reține un geamăt de durere când nervii spinării reacționează la unison. Ea nu spune nimic, dar privirile li se întâlnesc fără să vrea când el îşi smuceşte capul în semn de apărare. Ochii ei pe jumătate ascunşi de căciula de blană amintesc primejdios de mult o altă privire. Mâna care s-a retras de pe umărul lui s-a alăturat celeilalte, care îl ține de braț. Ea a rărit pasul pentru a merge în ritm cu el. Alături, foarte aproape, amândoi mărşăluiesc demn pe pavajul înghețat când, deodată, ea se opreşte brusc şi, încă strângându-l de braț, priveşte lung spre cealaltă parte a străzii.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Era de prevăzut.

Se află în piața oraşului. Un automobil mic şi cenuşiu, a cărui marcă e greu de precizat, staționează singur sub

lumina oranj a unei lămpi stradale. E foarte murdar. Are o sârmă în formă de umeraş drept antenă de radio. Văzut astfel, degajă un aer ameninţător şi în acelaşi timp vulnerabil. Arată ca un automobil gata să explodeze.

— A ta e? întreabă Justin.

— Da. Dar nu ne va sluji la nimic.

Versatul spion observă cu întârziere ceea ce Lara a remarcat deja. Cauciucul din faţă, de pe partea cealaltă, este dezumflat.

— Nicio problemă. Schimbăm roata, spune Justin încrezător, uitând ridicol de uşor de gerul feroce, de trupul plin de vânătăi, de ora târzie şi de orice consideraţii legate de siguranţa operativă.

— Nu-i de ajuns, răspunde ea cu un aer sumbru, potrivit situaţiei.

— Ba da. Pornim motorul. Tu stai înăuntru şi te încălzeşti. Ai o roată de rezervă şi cric, nu?

Au ajuns deja pe partea cealaltă a străzii şi Justin a văzut ceea ce ea a anticipat deja şi cauciucul de pe partea lor e dezumflat. Cuprins de dorinţa imperioasă de a face ceva el încearcă să se desprindă din strânsoare, însă ea se agaţă de el, astfel că Justin pricepe că nu frigul o sileşte să tremure.

— Se întâmplă des aşa ceva? întreabă el.

— De multe ori.

— Nu telefonezi la un garaj?

— Nu vin noaptea. Iau taxiul. Când mă întorc a doua zi de dimineaţă, găsesc o amendă pentru parcare neregulamentară. Poate chiar şi pentru starea improprie a maşinii. Uneori o tractează şi trebuie să o ridic de cine ştie unde. Uneori nu găsesc nici taxi, dar, în noaptea asta, avem noroc.

El îi urmăreşte privirea şi, spre surprinderea lui, vede un taxi parcat într-un colţ îndepărtat al pieţei, având lumina aprinsă în interior, motorul mergând şi o siluetă ghemuită la volan. Încă strângându-l de braţ, ea îl îndemnă spre taxi. El face câţiva paşi alături de ea, apoi

se opreşte, prevenit ca de un semnal de alarmă.

— E normal să găseşti taxiuri prin oraş la ora asta?

— Ce importanță are?

— Ba are, are… Şi încă foarte mare…

Întorcându-şi privirea de la căutătura ei fixă, Justin remarcă al doilea taxi care trage în spatele primului. Îl vede şi Lara.

— Eşti ridicol! Uite. Avem de unde alege. Putem lua fiecare câte unul. Dar întâi mai trebuie să te însoțesc la hotel. Mai vedem noi… N-are importanță.

Şi uitând de starea lui sau, pur şi simplu, săturându-se de el, îl trage din nou de braț, iar drept urmare, el se împiedică şi se eliberează de strânsoare şi rămâne în fața ei, blocându-i drumul.

— Nu, zice el.

Asta însemnând *refuz.* „Constat lipsa de noimă a acestei situații. Chiar dacă am acționat nechibzuit până acum, acum o să fiu mai atent, şi la fel şi tu. Sunt prea multe coincidențe. Ne aflăm în piața pustie a unui oraş uitat de Dumnezeu, aflat în mijlocul tundrei, într-o noapte geroasă de martie, când nu mai e nimeni treaz. Maşina ta a fost avariată în mod deliberat. Un taxi ne stă la îndemână, iar acum a apărut şi al doilea. În afară de noi, pe cine altcineva ar putea să aştepte? Nu e normal să presupui că oamenii care ți-au făcut maşina inutilizabilă vor să călătorim cu automobilele lor?"

Dar Lara nu este permeabilă la o asemenea argumentare ştiințifică. Face semn către taxiul cel mai apropiat şi păşeşte grăbită către el, gata să-l ia. Justin o prinde de celălalt braț, o opreşte din avânt şi o trage îndărăt. Asta o înfurie la fel de mult pe cât îl doare pe el tot trupul după un asemenea efort. Ea s-a săturat să tot fie împiedicată să facă ce vrea.

— Lasă-mă! Pleacă de aici! Dă-i drumul!

El i-a agățat sacoşa rusească. Primul dintre taxiuri se desprinde de la rigolă. Cel de-al doilea porneşte în urma lui. Sperând să ia şi el un pasager? Sau să-l ajute pe

primul în cazul în care se întâmplă ceva? Într-o țară civilizată, nu ai cum să-ți dai seama.

— Întoarce-te la maşina ta! îi spune el poruncitor.

— Care maşină? Nu-i bună de nimic. Ai înnebunit!

Ea trage de sacoşă, însă el cotrobăieşte prin ea, dând deoparte hârtiile, şervețelele şi tot ce îi blochează căutarea disperată.

— Lara, dă-mi cheile maşinii, *te rog!*

A găsit portofelul în sacoşă şi a reuşit chiar să-l deschidă. Are cheile în mână, un mănunchi impresionant, ca ale unui paznic de la Ford Knox. La ce Dumnezeu are nevoie o femeie necăsătorită şi căzută în dizgrație de atâtea chei? Se apropie cu paşi laterali de maşina ei, încercând să descopere cheia potrivită şi țipă: „Care e? Care?” trăgând-o, în acelaşi timp, după el şi îndepărtând sacoşa de ea şi târând-o spre lumina lămpii stradale pentru ca ea să-i arate cheia potrivită, lucru pe care ea îl face, cu un aer jignitor, răzbunător, ridicând-o în aer şi rânjind:

— Acum ai cheile unei maşini cu pană pe două roți! E mai bine aşa? Te simți mai bine?

„Oare aşa îi vorbea şi lui Lorbeer?”

Taxiurile se deplasează în jurul pieței către ei, stând foarte aproape unul de celălalt, parcă într-o atitudine de prospectare, fără nimic agresiv în ea. Dar Justin percepe mişcarea hoțească, intenția ostilă. Justin e convins de asta: maşinile par să degaje un aer amenințător şi de premeditare.

— Are închidere automată? urlă el. Cheia deschide toate uşile?

Ea nu are habar ori e prea furioasă ca să-i răspundă. El se lasă pe un genunchi, ținând sacoşa de cumpărături strâns sub braț, încercând să vâre cheia în broasca de la uşa din dreapta față. Freacă gheata formată cu vârful degetelor, încercând să o îndepărteze, iar pielea i se lipeşte de metal, iar muşchii îl chinuiesc la fel de tare ca şi vocile din mintea lui. Ea trage de sacoşă şi răcneşte la

el. Uşa se deschide, iar el o prinde în brațe.

— Lara! Pentru numele lui Dumnezeu! *Te rog* fii bună şi taci şi *treci în maşină imediat!*

Faptul că i-a vorbit apăsat, dar politicos, este apreciat. Ea rămâne cu privirea holbată la el; nu-i vine a crede. Justin are în mână sacoşa ei. O azvârle în maşină. Ea se repede după ea, aşa cum se azvârle un câine după mingea favorită, se prăbuşeşte pe scaunul din dreapta şi el închide portiera. Justin păşeşte spre stradă şi dă să înconjoare maşina. Când încearcă asta cel de-al doilea taxi îl depăşeşte pe primul şi accelerează spre el, silindu-l să facă un salt către bordură. Aripa din față a taxiului se repede inutil la poalele paltonului, fără a-l atinge. Lara deschide portiera pe dinăuntru şi o împinge. Ambele taxiuri se opresc în mijlocul drumului la vreo patruzeci de metri în urma lor. Justin răsuceşte cheia de contact. Ştergătoarele de parbriz sunt încărcate de gheață, dar luneta a rămas destul de curată. Motorul tuşeşte ca un catâr bolnav. La ora asta din noapte? pare să spună. Pe *gerul* acesta? *Eu?* Justin răsuceşte cheia încă o dată.

— Chestia asta are benzină?

În oglinda retrovizoare, distinge câte doi bărbați care coboară din fiecare taxi. Doi dintre ei stătuseră ascunşi până atunci sub nivelul ferestrei. Unul dintre ei are în mână o bâtă de base-ball, celălalt, un obiect care lui Justin i se pare că este, pe rând, o sticlă, o grenadă, apoi un soi de colac de salvare. Toți patru se deplasează clar către maşină. Prin mila Domnului, motorul porneşte. Justin apasă pe accelerator şi dă drumul frânei de mână. Însă cutia de viteze e automată şi nici dacă l-ai pune la zid, nu-şi poate aminti cum funcționează. De aceea, băgând în viteză, o ține în loc apăsând pe pedala de frână până când rațiunea îşi spune cuvântul. În cele din urmă, automobilul se smuceşte înainte, cutremurându-se şi protestând. În strânsoarea degetelor, volanul pare țeapăn ca un colac de fier. În oglindă, observă cum bărbații pornesc iute după maşină. Accelerează cu precauție,

roțile din față scrâşnesc şi se hurducă, dar cum-necum, vehiculul înaintează fără să vrea, căpătând viteză, spre uimirea urmăritorilor care acum aleargă. Sunt îmbrăcați pentru orice eventualitate, bagă de seamă Justin, cu treninguri groase şi ghete uşoare. Unul dintre ei are pe cap o căciulă marinărească din lână cu un ciucure, şi tot el ține şi bâta de base-ball. Ceilalți au căciuli din blană. Aruncă o privire spre Lara. Ține o mână lipită de față, cu degetele strânse între dinți. Cu cealaltă se ține de bordul maşinii. Stă cu ochii închişi şi şopteşte ceva; pesemne se roagă, un amănunt care îl nedumereşte pe Justin, fiindcă, până în această clipă, a considerat-o necredincioasă, spre deosebire de amantul ei, Lorbeer. Ies din micuța piață şi, hurducându-se şi cu motorul înecându-se, pătrund pe o stradă prost iluminată mărginită de case ieftine şi neîngrijite care sigur au cunoscut şi vremuri mai bune.

— Care e cea mai luminată parte a oraşului? Mai populată la ora asta? o întreabă el.

Lara clatină din cap.

— Unde-i gara?

— Prea departe. Nici bani nu am.

Pare să creadă că vor fugi împreună. De sub capotă iese abur sau fum, iar mirosul înspăimântător de cauciuc ars îi reaminteşte de revoltele studențeşti din Nairobi, cu toate astea, continuă să accelereze, urmărindu-i, în acelaşi timp, în oglinda retrovizoare, pe bărbații care aleargă şi se gândeşte din nou ce proşti sunt şi cât de neprofesionist procedează; e vorba, pesemne, de lipsa de pregătire. O echipă mai bine condusă nu şi-ar fi lăsat maşinile în urmă. Apoi, se gândi că cel mai bun lucru pe care l-ar putea face acum, dacă ar avea minte, ar fi să alerge ca disperații spre propriile maşini, însă ei nu dau semne că le trece o astfel de idee prin minte, poate pentru că distanța dintre ei şi urmăriți se micşorează şi totul depinde de cel care cedează primul: automobilul sau ei. Un indicator rutier în franceză şi engleză îl previne că se

apropie de o intersecție. Ca filolog de ocazie, se trezește făcând o comparație între cele două limbi.

— Spitalul unde e? întreabă el.

Lara își scoate degetele din gură:

— Doctorul Lara Emrich nu are dreptul de a pătrunde în incinta spitalului, rostește ea sentențios.

El pufnește în râs în locul ei, hotărât să-i dea curaj.

— Bine, bine, atunci nu pătrundem, clar? Nu, dacă ne este interzis. Hai, spune! Încotro?

— La stânga.

— Cât de departe?

— În condiții normale, foarte aproape.

— Cât adică?

— La cinci minute... Dacă nu e circulație, chiar mai puțin.

Trafic nu e deloc, însă aburul sau fumul iese în valuri de sub capotă, suprafața carosabilului pietruit e înghețată, vitezometrul indică un încurajator douăzeci și cinci de kilometri la oră, bărbații din urmă nu dau semne că ar fi obosit, nu se aude alt zgomot decât cel făcut de jantele ce se învârt și hârâie ca mii de gheare ce râcâie o tablă școlară din sticlă. Deodată, spre uimirea lui Justin, drumul devine o platformă de paradă acoperit de gheață. Vede în fața lor poarta cu creneluri și panașul heraldic de la Dawes iluminat indecent, iar, spre stânga, pavilionul năpădit de iederă și cele trei clădiri-satelit, construite din oțel și sticlă, ridicându-se ca niște aisberguri. Trage cu greu de volan spre stânga și apasă mai tare pe accelerator, dar degeaba. Vitezometrul arată zero kilometri pe oră, lucru de râs, fiindcă deocamdată se deplasează, dacă se poate spune astfel despre hurducăiala aceea.

— Pe cine cunoști aici? își strigă el întrebarea.

Și ea își pusese aceeași întrebare:

— Pe Phil.

— Cine-i Phil?

— Un rus. Șofer de ambulanță. Acum e prea bătrân.

Întinde mâna spre bancheta din spate, scoate un pachet de ţigarete – nu sunt Sportsman – aprinde una şi i-o întinde, dar el ignoră gestul.

— Au plecat, constată ea, păstrând ţigara şi trăgând din ea.

Ca un bidiviu credincios care a gonit până la ultima suflare, maşina se opreşte cu motorul mort. O planetară se frânge, fum întunecat şi cu miros pătrunzător se unduieşte de sub capotă, iar un ronţăit înspăimântător de dedesubt îi anunţă că automobilul şi-a găsit odihna de veci în centrul platoului de defilare. Urmăriţi de doi indieni Cree cu ochi de drogaţi, îmbrăcaţi cu nişte scurte din blană, Justin şi Lara coboară precipitaţi din maşină.

* * *

„Sediul” lui Phil era o gheretă din lemn vopsită în alb şi plasată în apropierea unui parc de ambulanţe. Se aflau acolo un taburet, un telefon, un girofar roşu, o cafetieră electrică pătată de zaţ şi un calendar care îngheţase la luna decembrie, lună în care o fată îmbrăcată într-un costum cam decoltat de Moş Crăciun îşi expunea spinarea dezgolită în faţa unui grup de colindători cu feţe recunoscătoare. Phil stătea pe taburet şi vorbea la telefon, având pe cap o căciulă din piele cu urechi. Tenul era tăbăcit, crăpat şi ridat. Îi crescuse o barbă argintie ca de vreo două zile. Când o auzi pe Lara adresându-i-se în rusă, procedă la fel ca un deţinut cu vechime: rămase cu capul nemişcat şi pleoapele întredeschise, privind drept înainte şi aşteptând dovada că vorbele îi fuseseră destinate. Abia după ce se convinse de asta, se întoarse spre ea şi suferi transformarea tipică pentru ruşii de vârsta lui care se găsesc în prezenţa unei femei mai tinere şi frumoase: deveni uşor mistic, sfios şi precipitat. Phil şi Lara discutară o eternitate, după senzaţia lui Justin, ea, rămasă în prag, iar Justin pândind din umbră ca un amant de taină, iar Phil stând pe taburet, cu mâinile

stafidite ținute în poală. Vorbeau probabil – cel puțin aşa presupuse Justin – despre familia fiecăruia, cum o ducea unchiul cutare sau vărul nu-ştiu-cum, după care Lara se retrase ca să-i îngăduie bătrânului să se strecoare pe lângă ea, ceea ce el şi făcu, luând-o în treacăt de talie, gest oarecum fără rost, apoi coborî tropăind rampa către parcarea subterană.

— Ştie că suntem nişte paria? întrebă Justin.

— N-are importanță.

Nu mai avu nevoie să primească răspuns. O ambulanță nouă şi strălucitoare trase în apropierea lor, iar Phil, cu căciula din piele trasă pe ochi stătea la volan.

* * *

Casa Larei era nouă şi elegantă, făcând parte dintr-un complex de lux situat pe marginea lacului, construit pentru a-i găzdui pe cei ce se bucurau de favoruri din partea celor de la Karel Vita Hudson din Basel, Vancouver şi Seattle. Îi turnă un pahar de whisky, iar ea îşi luă votcă, apoi îi indică unde era baia cu jacuzzi şi-i arătă cum funcționa sistemul de sunet şi cuptorul cu microunde şi, cu aceeaşi detaşare reținută, îi semnală locul din apropierea gardului unde parcau *Organy* când veneau să o supravegheze, ceea ce se petrecea mai toată săptămâna, preciza ea, de obicei începând cu ora opt dimineața, în funcție de vreme, şi până la căderea întunericului, cu excepția zilelor când se transmitea vreun meci important de hochei, caz în care plecau mai devreme. Îi arătă absurdul cer nocturn pictat pe tavanul dormitorului ei, tencuiala cupolei fiind străpunsă de becuri minuscule care să imite stelele, şi întrerupătorul cu reostat care sporea sau scădea lumina, după capriciul ocupanților patului mare, de formă rotundă. Şi apăru un moment în care amândoi îşi mutară privirea de la pat la cer, când părea posibil ca ei înşişi să devină ocupanții acelui pat, ca doi proscrişi care se consolează unul pe

celălalt, şi ce ar fi putut fi mai raţional decât acest lucru? Însă umbra Tessei apăru între ei şi clipa se scurse fără ca vreunul dintre ei să se agaţe de ea. Justin arătă spre icoanele de pe pereţi. Avea vreo şase: Andrei, Pavel şi Petru, Fecioara, cu aureole din metal şi având palmele împreunate în rugăciune sau ridicate ca pentru a invoca o binecuvântare…

— Cred că Markus ţi le-a dat, spuse el, dovedindu-se destul de încurcat de această demonstraţie reînnoită de religiozitate îndoielnică.

Pe faţa ei se instală o strâmbătură amară:

— E o situaţie perfect explicabilă ştiinţific. Dacă Dumnezeu există. El se va arăta recunoscător. Dacă nu, e irelevant.

Apoi roşi când el izbucni în râs, după care râse şi ea.

Dormitorul de oaspeţi era la subsol. Având fereastra zăbrelită şi dând spre grădină, îi reaminti de demisolul Gloriei. Dormi până la ora cinci, îi scrise mătuşii lui Ham vreme de o oră, se îmbrăcă şi se strecură sus cu intenţia de a-i lăsa Larei un bilet şi apoi de a se aventura să ia un taxi până în oraş. Ea stătea la o fereastră fumând o ţigară şi fiind îmbrăcată cu aceleaşi haine din seara precedentă. Scrumiera de alături era plină de mucuri.

— Iei autobuzul spre gară de la capătul străzii, spuse ea. Pleacă peste o oră.

Îi făcu o cafea pe care el o bău la masa din bucătărie. Niciunul dintre ei nu părea dispus să comenteze evenimentele din seara ce trecuse.

— O fi fost o bandă de tâlhari, spuse el la un moment dat, dar ea rămase cufundată în gânduri.

Apoi Justin încercă să o întrebe ce planuri avea.

— Cât timp mai poţi rămâne în locuinţa asta?

— Câteva zile, răspunse ea absentă. Poate o săptămână.

— Şi ce faci după aceea?

„Depinde, gândi ea. N-are importanţă. De foame nu voi pieri.”

— Acum du-te! zise ea pe neaşteptate. Mai bine aştepți în stație.

Când Justin plecă, ea rămase cu spatele către el şi cu capul înclinat înainte, de parcă ar fi auzit vreun sunet ce-i trezise bănuieli.

— O să fii îndurător cu Lorbeer, îi spuse ea.

Dar Justin nu reuşi să distingă din glasul ei dacă era vorba de o predicție sau de o poruncă.

XX

— Tim, Quayle ăsta – omul vostru – cu cine-şi închipuie că se joacă?! întrebă Curtiss răsucindu-şi în acelaşi timp corpul mătăhălos pe un picior pentru a nu-l scăpa din ochi pe Donohue.

În încăperea spațioasă, suficient de mare pentru a servi de capelă cu tavanul sprijinit de căpriori din lemn de tec, cu uşi cu balamale durabile, ca de închisoare, şi cu pereți lambrisați împodobiți cu scuturi tribale, tonul răstit căpătă ecou.

— Nu-i omul nostru, Kenny. Nici n-a fost vreodată, îi răspunse Donohue cu un glas resemnat A lucrat, în mod clar, doar pentru Externe, nimic altceva.

— Clar? Ce vezi atât de clar la el? E individul cel mai ascuns cu care am avut vreodată de-a face. De ce nu vine direct la mine dacă-l îngrijorează atât de mult medicamentul meu? Uşa mi-e larg deschisă. Doar nu-s un monstru, ce naiba?! Ce vrea? Bani?

— Nu, Kenny. Nu cred. Nu cred că asta îl preocupă.

„Ce-o fi cu vocea asta?” se întrebă Donohue, aşteptând să afle pentru ce fusese convocat. „N-o să scap niciodată de ea. Amenințătoare şi linguşitoare… Mincinoasă şi în acelaşi timp trădând mila față de sine. Dar când e amenințătoare dă de departe cele mai bune roade. Spălată, dar niciodată curată. Ecourile ungherelor întunecoase ale străzii lăturalnice din Lancashire încă mai persistă, spre disperarea tuturor profesorilor de oratorie care s-au perindat…”

— Ce-l doare, Tim? Doar îl cunoşti. Eu n-am de unde…

— Soția lui, Kenny. A avut un accident. Mai ții minte?

Curtiss se răsuci înapoi spre fereastra imensă şi-şi înălță mâinile, cu palmele spre tavan, implorând apusul african să-i dea o explicație. Dincolo de geamul antiglonț se întindeau peluzele de un verde tot mai închis, iar la marginea lor, lacul. Pe coastele dealurilor licăreau lumini.

Sclipirea câtorva stele mai luminoase străpungea ceața ușoară a cerului de un albastru adânc.

— Păi, nevastă-sa a încasat-o, raționa Curtiss, pe același ton plângăreț. A fost atacată de o bandă de băieți răi. Negroteiul ei i-a făcut-o, eu ce treabă am cu asta?! După cum se purta, parcă și-o căuta singură. Aici suntem la Turkana, nu în drăgălașul de Surrey. Dar regret, e clar? Foarte, foarte mult.

„Dar nu chiar atât de mult pe cât s-ar cuveni", îl completă Donohue.

Curtiss avea case înșirate de la Monaco până în Mexic, iar Donohue le ura pe toate. Detesta mirosul lor de iod și servitorii blânzi ca niște miei duși la tăiere și podelele din lemn care rezonau. Ura barurile lor cu oglinzi, florile lipsite de miros care păreau să te privească la fel ca tufele plictisite pe care Curtiss le ținea pe lângă el. În sinea lui, Donohue le punea de-a valma, alături de automobilele Rolls-Royce, de avionul tip Gulfstream și de iahtul lui, alcătuind laolaltă o avere de prost gust, lăbărțată peste câteva țări. Dar cel mai mult ura ferma asta fortificată ridicată pe malul lacului Naivasha, cu gardurile ei din sârmă subțire și tăioasă ca briciul, cu paznici înarmați, cu perne îmbrăcate în blană de zebră, cu podelele acoperite cu piei de leopard, canapelele îmbrăcate în piele de antilopă, dulăpioarele cu oglinzi și cu lumini roz în care se țineau băuturi, televizorul cu antenă de satelit, telefoanele prin satelit, cu senzorii pentru detectarea intrușilor, cu butoanele pentru declanșarea alarmei, cu aparatele de emisie-recepție portabile – fiindcă exact în casa asta, chiar în această încăpere se văzuse silit să vină cu capul plecat, după cum îi tuna lui Curtiss, pentru a primi ciozvârtele neînsemnate pe care marele domn Kenny K., în mărinimia lui greu de anticipat, considerase că trebuie să le azvârle, când și când, între fălcile hămesitului Serviciu de Informații britanic. Și tocmai în acest loc fusese convocat în această seară, din motive pe care avea, probabil, să le afle doar în clipa în care scotea

dopul unei sticle de vin alb sud-african şi se pregătea să mănânce puţin somon de apă dulce împreună cu iubita lui soţie, Maud.

„De bine, de rău, iată cum vedem noi lucrurile, prietene Tim,” începea o misivă pe un ton dur, destinată numai ochilor lui, scrisă de directorul lui coordonator din Londra, într-un limbaj ce amintea cumva de stilul lui Wodehouse{15}.

> „La vedere trebuie să-ţi păstrezi legăturile amicale pentru a fi consecvent imaginii publice pe care ţi-ai creat-o în ultimii cinci ani. Golf, câte-un păhărel, acolo, o masă, să zicem etc., mai curând tu decât eu. La suprafaţă trebuie să continui a te comporta firesc şi să laşi impresia că eşti foarte ocupat, fiindcă alternativa – ruperea legăturii, nemulţumirea ulterioară a obiectivului etc. – sunt prea groaznice ca să ne gândim la ele în contextul actualei crize. Spre informarea ta, pe ambele maluri ale fluviului s-a iscat un adevărat iad, iar situaţia se schimbă de la o zi la alta, însă în niciun caz în bine.
>
> Roger”

— De ce-ai venit cu maşina? îl întreabă Curtiss pe un ton ofensat, continuând să-şi contemple proprietatea. Dacă cereai, îţi puneam la dispoziţie avionul Beecheraft. Doug Crick avea un pilot pregătit să te aducă încoace. Încerci să mă faci să mă simt prost sau ce ai?

— Doar mă ştii, şefu'... Uneori, dintr-un impuls agresiv pe care şi-l controla Donohue i se adresa cu „şefu”, un titlu rezervat etern pentru şeful propriului serviciu.

— Sunt şofer. Deschid ferestrele, mai iese şi praful. Nimic nu-mi place mai mult ca asta.

— Pe drumurile astea nenorocite? Ţi-ai pierdut minţile! I-am şi spus Omului. Ieri. Ba nu, mint, duminică. Atunci când soseşte la Kenyatta şi se urcă în autobuz pentru a

merge în safari, l-am întrebat care-i lucrul pe care-l constată orice amator de senzații. „În niciun caz girafele prăpădite şi leii, ci drumurile *voastre,* domnule preşedinte! Drumurile, terminate şi făcute fărâme.” Omul nostru vede ce vrea, asta-i drama lui. Plus muştele, pretutindeni. „Acelaşi lucru e valabil şi pentru trenurile voastre, i-am zis eu. Folosiți deținuții, doar aveți destui. Puneți-i să lucreze la cafea ferată şi trenurile o să meargă mai bine.” „Discută asta cu Jomo”, zice el. „Care Jomo mai e şi acesta?” fac eu. „Jomo, noul meu ministru al Transporturilor”, mă lămureşte el. „De când?”, mă mir eu. „Din clipa asta”, vine răspunsul. Să-l ia dracu’!

— Să-l ia, îl imită Donohue servil şi surâse aşa cum proceda ori de câte ori nu exista niciun motiv de zâmbet: ținându-şi capul înclinat într-o parte şi parcă puțin înălțat, cu ochii sticlind şi fără să-i scape nicio reacție, în timp ce-şi mângâie capetele mustății.

O tăcere greu de suportat invadă încăperea. Servitorii africani plecaseră pe jos spre satele lor. Membrii pazei de corp, de origine evreiască, cei ce nu asigurau securitatea perimetrului, se strânseseră în camera de la poartă ca să vadă un film cu lupte kung-fu. Cât aşteptase până să primească aprobarea pentru a trece pragul porții, Donohue primise deja ca tratație dreptul de a viziona câteva scene de strangulări fulgerătoare. Secretarilor particulari şi valetului somalez li se poruncise să se cazeze în clădirea destinată personalului, aflată la celălalt capăt al proprietății. În urmă cu o lună, Donohue ar fi trebuit să se zbată ca să poată schimba câteva cuvinte cu şefu’ şi chiar să amenințe că va pleca în cazul în care Curtiss nu-i oferea câteva minute pentru o discuție între patru ochi. În seara aceasta însă, ar fi salutat cu entuziasm ciripitul telefonului sau țiuitul aparatului de comunicație prin satelit care stătea țintuindu-l cu un ochi roşu şi rece de pe căruciorul aşezat alături de biroul enorm.

Continuând să stea cu spatele masiv, ca de luptător

spre Donohue, Curtiss adoptase ceea ce, după părerea lui, era o atitudine meditativă. Purta ceea ce pentru el devenise o uniformă în Africa: o cămaşă albă cu manşete duble şi butoni de aur imprimați cu semnul ThreeBees, pantaloni bleumarin, pantofi lăcuiți şi un ceas de aur subțire cât o monedă de un penny pe încheietura păroasă a mâinii groase. Dar ceea ce îi reținea atenția lui Donohue era cureaua neagră din piele de crocodil. În cazul altor oameni graşi pe care îi cunoştea, cureaua stătea căzută în față, iar pântecul atârna pe deasupra ei. Dar în cazul lui Curtiss, cureaua era perfect dreaptă, ca o linie trasată precis pe mijlocul unui ou, dându-i înfățişarea unui hopa-mitică enorm. Coama de păr negru era pieptănată peste cap, în stil slav şi forma o coadă ca de rățoi la ceafă. Fuma un trabuc şi se încrunta de fiecare dată când trăgea un fum din el. Când avea să se sature, îl va lăsa fumegând pe vreo piesă scumpă de mobilier care se întâmpla să-i fie pe aproape. Când îi simțea lipsa, avea să-şi acuze servitorii că i-l furaseră.

— Cred că ştii ce pune ticălosul ăsta la cale, spuse el întrebător.

— Moi?

— Quayle.

— Nu cred. Trebuie să ştiu?

— Nu ți se comunică? Sau nu se sinchisesc?

— Pesemne că habar n-au, Kenny. Nu mi s-a spus decât că se luptă mai departe pentru cauza soției – care-o fi fost şi cauza aia – că a rupt legătura cu şefii şi bântuie peste tot, de unul singur. Ştim că soția lui avea o proprietate în Italia şi se bănuieşte că s-ar fi retras acolo.

— Dar de Germania ce ştii? îl întrerupse Curtiss.

— Ce-i cu Germania? întrebă Donohue, mimând un stil de exprimare pe care-l ura.

— A fost în Germania. Săptămâna trecută. S-a întâlnit cu nişte liberali lățoşi ce se cred oameni de bine, dar stau cu şişul la gâtul companiei K.V.H. Dacă n-aş fi blând din naştere, ar fi fost deja şters de pe lista alegătorilor. Dar

amicii tăi din Londra nu ştiu asta, aşa-i? Au alte lucruri mai bune de făcut… *Cu tine vorbesc, Donohue!*

Curtiss se răsucise pentru a-l avea sub ochi pe Donohue. Îşi plecase în faţă torsul uriaş, aruncându-şi fălcile rozalii înainte, ca pentru atac. Rămăsese cu o mână vârâtă adânc în buzunarul pantalonilor mari cât un cort. În degetele celeilalte mâini strângea trabucul cu vârful aprins, într-o poziţie ce sugera că era gata să i-l bată în cap lui Donohue, ca pe un cui de cort încălzit până se făcuse roşu.

— Îmi pare rău, dar ştii mai multe decât mine, Kenny, răspunse el împăciuitor. Vrei să spui că serviciul meu îl urmăreşte pe Quayle? N-am nici cea mai vagă idee. Sunt periclitate secrete de stat? Mă-ndoiesc. Noi nu ţi-am promis protecţie comercială, Kenny. Nici nu cred că există vreo instituţie pe lumea asta care să facă aşa ceva, dacă-mi dai voie, nici financiar, nici altfel. Asta-i curată sinucidere.

— *Du-te-n mă-ta!*

Curtiss îşi lipise palmele masive de tăblia mare a mesei ca de refectoriu şi-şi îndreptase tot trupul în lungul ei ca o gorilă gata să se năpustească în direcţia lui Donohue. Acesta însă surâse în stilul lui bizar, arătându-şi doar dinţii şi-şi păstră cumpătul.

— Pot face praf tot serviciul vostru nenorocit, singur, cu o mână, dacă vreau, ştii? răcni Curtiss.

— Niciodată nu m-am îndoit de asta, prietene.

— Eu le plătesc masa băieţilor care îţi dau salariu. Le ofer escapade pe vasul meu. Fete. Icre negre. De la mine primesc funcţiile când vine vremea alegerilor. Automobile, bani gheaţă, secretare cu balcoane ţapene. Eu fac afaceri cu firme care câştigă de zece ori mai mult decât cheltuieşte prăvălia voastră într-un an întreg. Dacă le-aş povesti tot ce ştiu, i-aş face să intre-n istorie. Aşa că du-te dracului, Donohue!

— Şi tu la fel, Curtiss, la fel, murmură resemnat, ca unul căruia i se mai spusese asta, şi încă de multe ori.

Cu toate acestea, în mintea lui de agent se întrebă febril ce Dumnezeu urmărea Curtiss cu ieşirea asta teatrală. Mai făcuse scene asemănătoare, Dumnezeu îi era martor. Donohue nici nu mai ținea minte de câte ori rămăsese înlemnit aşteptând ca furtuna să se potolească sau – dacă insultele deveneau prea brutale ca să le ignore – înscenase o retragere tactică din încăpere, până când Kenny socotea că ar fi timpul să-l cheme înapoi ca să-şi ceară scuze, uneori şi cu ajutorul câtorva lacrimi mincinoase. Dar în acea seară, Donohue avea senzația că nimerise într-o casă în care îl pândeau tot soiul de capcane-surpriză. Îşi aduse aminte de privirea lungă pe care i-o aruncase Doug Crick la poartă şi de slugărnicia exagerată ce se strecurase în vorbele lui: „A, bună seara, domnule Donohue, îl anunț *imediat* pe şefu". Ascultă cu nelinişte crescândă tăcerea de moarte ce se lăsa de fiecare dată când izbucnirile de maniac ale lui Curtiss se stingeau.

Prin dreptul ferestrei panoramice defilară încet doi paznici israelieni, ducând de lesă crini de pază cu aspect fioros. Câțiva arbori uriaşi de chinină punctau peluza. Un cârd de maimuțe colobus săreau dintr-un arbore în celălalt, făcând câinii să turbeze. Gazonul era mătăsos şi perfect tuns, udat cu apa din lac.

— Ai tăi îl plătesc! se răsti Curtiss acuzator şi pe neaşteptate la Donohue, împungând cu brațul spre el şi coborându-şi vocea pentru a crea un efect mai dramatic. Quayle e omu' vostru! Corect? Acționează la ordinul *vostru,* ca să mă puteți încolți pe mine. Nu-i aşa?

Donohue se mulțumi să-i arunce un surâs atoatecunoscător.

— Cât se poate de adevărat, Kenny, rosti el împăciuitor. Cu totul anapoda şi demențial, dar, altfel, ai nimerit-o la fix.

— De ce-mi faceți asta? Am dreptul să ştiu! Ați uitat că sunt *sir* Kenneth Curtis? Am contribuit – numai anul trecut – cu jumătate de milion de lire la fondurile

partidului. V-am dat, da, *vouă* – Serviciului Britanic de Informații al lu' peşte, ponturi de aur. V-am făcut, iar asta *din proprie inițiativă,* anumite servicii, şi încă foarte, chiar extrem de delicate. Am...

— Kenny, îl întrerupse Donohue domol. Taci din gură! Nu în fața servitorilor, bine? Iar acum ascultă-mă! De ce-am avea noi vreun interes să-l încurajăm pe Justin Quayle ca să te hărțuiască? De ce-ar dori serviciul meu – care şi-aşa s-a subțiat şi e luat în focuri la Whitehall, ca de obicei, aşadar, de ce-am vrea să ne batem cuie-n tălpi sabotând un om de valoare precum Kenny K.?

— Fiindcă mi-ați sabotat tot ce-am făcut în viața asta, de aia! Fiindcă ați asmuțit băncile din City asupra mea! Sunt în pericol zece mii de slujbe în Anglia, dar îi pasă cuiva cât negru sub unghie când îl luăm la tocat pe Kenny K.? Fiindcă v-ați prevenit amicii politici să se lepede de mine înainte ca eu să mă duc pe apa sâmbetei? Nu-i aşa? Nu? Te-ntreb, nu aşa stau lucrurile?

Donohue se străduia să despartă informațiile căpătate de întrebare. „Deci băncile din City l-au luat la puricat? Cei de la Londra au habar de asta? Iar dacă ştiu, de ce Dumnezeu nu m-a prevenit Roger?"

— Îmi pare rău să aud asta, Kenny. Când ți-au făcut-o băncile?

— Ce mama dracului mai contează când? Azi. În după-amiaza asta. La telefon şi prin fax. La telefon ca să mă anunțe şi prin fax ca nu cumva să uit, urmând să primesc şi în scris pentru cazul în care nu am citit faxul.

„Deci, la Londra se ştie, gândi Donohue. Dar dacă sunt la curent, de ce nu mi-au spus şi mie? O să mă ocup eu şi de asta."

— Dar băncile ți-au dat vreo explicație, Kenny? întrebă el plin de solicitudine.

— N-au în minte decât grave aspecte de etică profesională privind anumite practici comerciale. Ce practici? Ce-i aia etică? Ideea lor de etică s-o fi aflând prin vreun ținut, aflat la răsărit de Londra. Îi mai îngrijorează

pierderea încrederii pe piață, mai zic ei. Păi, cine dracu' a creat situația asta?! Tot ei! O altă chestie ar mai fi zvonurile neliniştitoare. Ducă-se! Am mai trecut prin belele din astea.

— Dar amicii tăi politici, cei care spui că s-au lepădat de tine, cei pe care nu i-am prevenit?

— Am primit un telefon de la băgător de seamă de pe lângă primul-ministru, care parcă avea ceva băgat în fund. Îmi spunea, în numele nu ştiu cui, tot de-astea. Îmi rămân etern recunoscători şi-aşa mai departe, dar în contextul actual, când trebuie să fie mai curați decât Papa, îmi înapoiază contribuția foarte generoasă la fondurile partidului şi mă-ntreabă unde să trimită banii, fiindcă, zice el, cu cât mai repede dispar banii din scriptele lor, cu atât se vor simți mai liniştiți şi „n-am putea spune că nici n-au fost donați?" N-ai idee unde-i acum? Dar unde-a fost acum două seri, pe unde şi-a fâțâit fundul?

Clipind nervos şi clătinând scurt din cap ca să se limpezească, Donohue pricepu că, de data asta, Curtiss nu se mai referea la locatarul din Downing Street 10, ci la Justin Quayle.

— În Canada. Tocmai la Saskatchewan, pufni Curtiss, drept răspuns la propria-i întrebare. Sper că i-a înghețat fundul.

— Ce caută acolo? se miră Donohue, uimit la culme nu atât de ideea prezenței lui Justin în Canada, cât de uşurința cu care Curtiss reuşise să afle acest lucru.

— O universitate. A fost la o femeie. La o cercetătoare. Asta, încâlcind clauzele contractului, s-a apucat să le spună tuturor că medicamentul ucide. Quayle a stat toată noaptea cu ea. La nicio lună după moartea soției.

Vocea îi crescu în intensitate, amenințând să capete violența unei noi furtuni.

— Are un paşaport fals! Cine mama dracului i l-a dat? *Voi!* Plăteşte cu bani peşin. Cine îl alimentează? *Voi, ticăloşilor!* De fiecare dată se strecoară prin ochiurile

plasei ca un țipar. Cine l-a învățat să procedeze așa? *Gașca voastră!*

— Nu, Kenny. Nu l-am învățat noi. Nimic din toate astea. „Rețeaua *lor*”, gândi el. „Nu *a voastră.”*

Curtiss se enerva, pregătindu-se pentru o nouă izbucnire furioasă, care nu întârzie:

— Și atunci, ce anume face – dacă ești bun să-mi spui – domnul Porter, zis și Coleridge, îi furnizează cabinetului informații deformate și defăimătoare în legătură cu compania *mea,* cu medicamentul *meu?* De ce se apucă să amenințe că merge în Fleet Street dacă nu i se promite o anchetă nepărtinitoare desfășurată de lorzii și stăpânii noștri din azilul de nebuni de la Bruxelles? Și de ce-l lasă labagiii de la prăvălia *voastră* să facă asta sau, mai curând, de ce-l încurajează pe nenorocit?

„Dar cum de-ai ajuns să afli și asta?” se minună mut Donohue. „Cum, Doamne iartă-mă, a reușit chiar și un om descurcăreț și duplicitar precum Curtiss să-și pună labele păroase pe o informație strict secretă transmisă codificat și personal mie, cu numai opt ore în urmă, pe linia specială?” După ce-și puse aceste întrebări, Donohue – as în meseria lui – se hotărî să afle și răspunsuri. Arboră de aceea zâmbetul cel mai nevinovat de care era în stare, ba chiar unul de vădită plăcere de astă dată, care să-i oglindească sincera încântare că măcar unele lucruri de pe lumea asta se rezolvă în mod elegant între prieteni.

— Bineînțeles, îl aprobă el. Amicul Bernard Pellegrin ți-a vândut pontul la vreme. Mult curaj din partea lui. Și la țanc. Cred sincer că și eu aș fi procedat la fel. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru Pellegrin.

Ținându-și ochii zâmbitori ațintiți asupra feței înfierbântate a lui Curtiss, Donohue constată cum trăsăturile acestuia trădară mai întâi șovăiala, apoi se încrețiră într-o expresie de dispreț.

— Poponarul ăla fără vlagă? Ăsta n-are curaj nici să-și lase pudelul să se pișe într-un parc. Eu îi păstrez o slujbă

grasă şi călduţă pentru când s-o pensiona iar jigodia nu mişcă nici măcar un deget ca să mă apere. Vrei puţin? îl întrebă Curtiss, împingând spre Donohue o sticlă de brandy.

— Nu pot, amice. Mi-a interzis doctorul.

— Ţi-am mai spus… Mergi la doctorul meu. Doug ţi-a dat adresa lui. Nici nu-i departe, la Capetown. Te expediem noi până acolo. Poţi lua Gulfstream-ul.

— Cam târzior ca să mai schimb ceva, Kenny, dar îţi mulţumesc oricum.

— Niciodată nu-i prea târziu, îl puse Curtiss la punct.

„Deci, Pellegrin e,” gândi Donohue, ceea ce-i confirma o bănuială mai veche, şi îl urmări pe Curtiss cum îşi toarnă o porţie ucigătoare de băutură. „La urma urmelor, o seamă de lucruri din cele ce te privesc sunt previzibile, iar unul dintre ele este că n-ai învăţat să mori frumos.”

* * *

În urmă cu cinci ani, împinşi de dorinţa de face ceva folositor, soţii Donohue, care nu aveau copii, se deplasaseră undeva, în interiorul ţării, şi locuiseră la un fermier african nu foarte înstărit care, în timpul liber, se apucase să organizeze o reţea de echipe de fotbal pentru copii. Problema o constituiau banii: bani ca să cumpere un camion cu care să ducă puştii la meciuri, bani pentru echipament şi alte simboluri râvnite care să le confere o identitate. Maud primise recent o mică moştenire, iar Donohue încasase o poliţă de asigurare de viaţă. Până să se întoarcă la Nairobi, amândoi aranjaseră să fie distribuită în rate pe durata următorilor cinci ani, iar Donohue nu se simţise niciodată mai fericit. Gândindu-se retrospectiv, singura lui părere de rău era că îşi petrecuse atât de puţin timp ca să-i încurajeze pe copii să joace fotbal şi îşi irosise vremea cu spionii. Fără să-şi explice de ce, acelaşi gând îl fulgeră şi acum, când îl urmări pe Curtiss cum se lasă greoi pe un fotoliu din lemn de tec,

dând aprobator din cap şi clipind îmbietor ca un bunicuț de treabă. „Dar o ia pe coarda farmecului proverbial care pe mine mă lasă rece”, îşi zise Donohue.

— Acum câteva zile m-am repezit până la Harare, se confesă Curtiss cu viclenie, plesnindu-şi palmele de genunchi şi aplecându-se uşor în față parcă pentru a întări climatul de încredere reciprocă. Mugabe ăla, care e prost făcut grămadă, tocmai a numit un nou ministru al Proiectelor Naționale. Un tip promițător, aş îndrăzni să spun. Ai citit ceva despre el, Tim?

— Da, sigur.

— Un tip tinerel. Are să-ți placă. Ne ajută la un plan pe care îl punem în aplicare acolo. E foarte dispus să primească un bacşiş frumuşel, bineînțeles. E mulatru, de fapt. Mă gândeam că ai aprecia informația asta. Ne-au folosit şi altă dată informații din astea, nu? Un individ care primeşte câte ceva de la Kenny K., nu s-ar codi să ia şi câte ceva din partea Maiestății Sale. Corect?

— Corect. Mulțumesc. Bună idee. O s-o transmit alor mei.

Alte gesturi de aprobare din cap, o clipire din gene, însoțite de o înghițitură confortabilă de coniac.

— Ştii noul zgârie-nori pe care l-am construit pe lângă autostrada Uhuru?

— Da, e, într-adevăr, frumos, Kenny!

— L-am vândut unui rus săptămâna trecută. E un şef de-al Mafiei, după cum spune Doug. Şi încă mare, evident, nu un amator ca unii pe care-i ştim noi pe-aici. Se zvoneşte că urmează să încheie o tranzacție mare de droguri cu coreenii, completă Curtiss şi se rezemă de spătar şi-l măsură pe Donohue cu o îngrijorare profundă, ca un vechi prieten. Hei, Tim! Ce-ai pățit? Ai cam pălit.

— N-am nimic. Mi se mai întâmplă din când în când.

— Chemoterapia e de vină, să ştii. Ți-am spus să mergi să te consulte doctorul meu, dar tu, nu şi nu. Maud ce mai face?

— Bine, mulțumesc.

— Îți dau iahtul. Luați-vă şi voi o vacanță, numai voi doi. Vorbeşte cu Doug.

— Multe mulțumiri, Kenny, dar asta ar putea da de bănuit privind legătura dintre noi, nu crezi?

Kenny oftă din rărunchi şi-şi lăsă brațele să cadă pe lângă corp, semn că în aer se prefigura amenințarea unei noi izbucniri nervoase. Nimeni nu se simțea mai jignit decât Kenny când gesturile de generozitate îi erau respinse.

— Tim, doar n-o să te alături şi tu bandei care se spală pe mâini de Kenny! Sper că nu-mi arăți şi tu spatele ca tipii aceia de la bănci!

— Bineînțeles că nu.

— Păi, să n-o faci! A, rusul ăsta de care-ți povesteam… Ascultă! Ştii ce şi-a pus deoparte pentru vremuri grele? I-a şi arătat lui Doug.

— Sunt numai urechi, Kenny.

— Clădirea aceea are un subsol. Nu prea mergea, dar am hotărât să fac o parcare subterană. M-a cam lăsat în pielea goală, dar aşa-s eu. Patru sute de locuri pentru două sute de apartamente. Iar rusul ăsta, o să-ți dau şi numele lui, ține câte-un camion mare şi alb în fiecare loc de parcare, pe capota cărora scrie Națiunile Unite. Nici n-au rulat vreodată, i-a zis el lui Doug. Au căzut de pe o navă de transport care se îndrepta spre Somalia Vrea să le mărite.

Îşi repezi brațele în aer, uimit de propria glumă.

— Păi, ce-nseamnă asta?! Mafia rusă mărită camioane de-ale Națiunilor Unite? Ştii ce voia Doug să facă?

— Ia spune…

— Să le importe. De la Nairobi tot la Nairobi. Le dă puțină față, acolo, iar noi nu trebuie decât să-i omenim puțin pe băieții de la vamă ca să trecem camioanele prin scriptele noastre, în loturi mici. Ce e asta, dacă nu crimă organizată? Un rus care jefuieşte Națiunile Unite aici, la Nairobi, ziua-n amiaza mare… Păi, asta-i curată anarhie. Nimic nu-mi displace mai mult decât anarhia. Aşa că îți

vând informația asta pe gratis şi fie ce-o fi... Cu complimente de la Kenny K. Să le spui că această chestie nu vă costă nimic. E, aşa din partea mea.

— O să fie în al nouălea cer de fericire.

— Vreau să-l opriți, Tim. Să nu mai mişte. Imediat!

— Pe Coleridge sau pe Quayle?

— Pe amândoi. Liniştiți-l pe Coleridge şi vreau ca raportul dementei de Quayle să dispară.

„Dumnezeule, şi despre asta ştie!” îi trecu prin gând lui Donohue.

— Credeam că Pellegrin l-a făcut deja pierdut, se tângui el, arborând aerul încruntat al bătrânilor care simt că îi cam lasă memoria.

— Nu-l băga pe Bernard în chestia asta! Nu mi-e prieten şi nici nu-mi va fi vreodată. Şi mai vreau să-i spuneți domnului Quayle că, dacă nu se astâmpără în ce mă priveşte, nu mai pot face nimic să-l ajut, fiindcă loveşte în *omenire,* nu în mine! În Germania l-ar fi terminat dacă nu m-aş fi târât în patru labe ca să fie cruțat! M-auzi?

— Te-aud, Kenny. O să transmit şi asta. Asta-i tot ce-ți pot promite.

Cu o agilitate de urs, Curtiss sări de pe fotoliu şi se îndreptă, parcă rostogolindu-se, către capătul încăperii.

— Sunt un patriot! răcni el. Spune tu că nu-i aşa Donohue! Sunt un patriot, ce mama dracului!

— Sigur că eşti, Kenny.

— Mai zi o dată. Sunt un patriot!

— Eşti un patriot. Eşti John Bull[16]. Winston Churchill. Ce altceva vrei să mai spun?

— Dă un exemplu de felul în care mi-am dovedit patriotismul. Cel mai clar pe care ți-l aminteşti. *Imediat.*

„Unde vrea să ajungă cu asta?” Şi totuşi îşi răscoli memoria.

— Cum ar fi, de pildă, treaba din Sierra Leone, pe care am făcut-o anul trecut?

— Povesteşte-mi! Hai, hai! Spune tot!

— Un client de-al nostru voia arme şi muniție fără să i se ştie numele.

— Şi?

— Aşa că am cumpărat armele…

— Eu am cumpărat nenorocitele alea de arme!

— Tu ai cumpărat armele cu banii noştri, noi ți-am procurat un certificat fals de beneficiar, declarând că destinația lor era Singapore…

— Ai uitat de vas!

— ThreeBees a angajat o navă de patruzeci de mii de tone şi a încărcat armele. Apoi vasul s-a pierdut în ceață…

— Asta-i povestea oficială, vrei să zici!

— …Şi a acostat într-un port neînsemnat în apropiere de Freetown, unde clientul nostru şi oamenii lui aşteptau să descarce marfa.

— Şi nu era nevoie s-o fac eu pentru voi, corect? Puteam să mă dau la fund. Puteam să vă spun: „Ați greşit omul. Căutați pe altul.” Da’ eu am făcut-o din iubire de țară, mama ei! Fiindcă-s patriot!

Vocea îşi pierdu din tărie, devenind secretoasă.

— În regulă. Acum ascultă aici. Uite ce faci… Serviciul tău, adică.

Începu să măsoare încăperea cu paşi mari, dând în acelaşi timp ordine cu glas scăzut, formulându-le scurt şi tăios:

— Serviciul vostru – nu ăia de Externe, fiindcă sunt nişte fătălăi – ai tăi, în persoană, să meargă la bănci. Şi *descoperiți,* la fiecare dintre ele – îți şi scriu, dacă vrei – un englez adevărat. Sau vreo englezoaică adevărată. Te rog să deschizi urechile, fiindcă trebuie să le transmiți asta imediat ce ajungi acasă în seara asta. Glasul lui împrumutase vibrația celor ce se cred vizionari, notele ascuțite, tresăririle tulburătoare din vorbirea milionarului din popor.

— Te ascult, îl asigură Donohue.

— Bravo! Şi-i convocați pe toți. Pe englezii ăştia

adevăraţi. Sau femei, ce-or fi. Undeva, într-o sală elegantă de conferinţe, prin City. Băieţii voştri ştiu mai bine locurile. Şi le spuneţi în calitatea voastră oficială de serviciu secret britanic: „Domnilor! Doamnelor! Nu vă mai luaţi de Kenny K.! Nu vă putem da amănunte. Tot ce vă putem spune e să-i daţi pace în numele reginei. Kenny K. a făcut lucruri măreţe pentru ţara lui, dar nu putem intra acum în amănunte. Şi va mai servi ţara asta. Acordaţi-i trei luni de păsuire la credite şi veţi face o faptă bună pentru patrie, la fel ca şi Kenny K." Şi o să înţeleagă. E de ajuns ca unul să spună da, şi vor fi cu toţii de acord, fiindcă-s ca nişte oi blege. Şi celelalte bănci vor urma imediat exemplul lor, fiindcă şi astea sunt ca nişte oi.

Donohue nu crezuse niciodată că ar putea manifesta sentimente de compasiune faţă de Curtiss. Iar dacă acest gând îi trecuse cumva prin minte, în momentul acela avea confirmarea.

— O să-i rog, Kenny. Necazul e că nu avem puteri chiar aşa de mari. Dacă ar fi aşa, ar trebui să ne desfiinţeze.

Efectul acestor cuvinte se dovedi mai cumplit decât ar fi fost Donohue în stare să anticipeze. Curtiss urla deja, iar răgetele lui făcură căpriorii să vibreze. Îşi aruncase braţele spre tavan, iar mânecile albe ale cămăşii îl făceau să se semene cu un preot care invocă cerul. Încăperea trepida răsunător, amplificând tunetul vocii tiranice.

— Donohue, sunteţi depăşiţi de istorie! Vă-nchipuiţi că lumea asta căcăcioasă e condusă de ţări! Întoarceţi-vă la şcoala duminicală, domnule! În vremurile astea se cântă „Dumnezeu să ocrotească multinaţionalele". Şi le mai poţi comunica încă un lucru amicilor tăi, domnul Coleridge şi domnul Quayle, dar şi celor pe care-i asmuţiţi împotriva mea. *Kenny K. iubeşte Africa* – şi, zicând asta, îşi răsfiră braţele în lături, acoperind aproape întreaga fereastră panoramică dincolo de care se întindea lacul scăldat în lumina blândă a lunii – i-a intrat în sânge! Iar Kenny K. îşi iubeşte *medicamentul.* Iar Kenny K. a fost adus pe pământ ca să ofere medicamentul acesta tuturor –

bărbaţi, femei şi copii – care au nevoie de el! Şi exact asta o să şi facă, aşa că duceţi-vă dracului cu toţii! Iar dacă cineva şi-a vârât în cap să se pună de-a curmezişul în calea ştiinţei, treaba lui, să plătească! Fiindcă eu nu-i pot împiedica pe băieţii aceia, e clar, şi nici voi. Asta fiindcă medicamentul a fost testat şi răstestat de capetele cele mai luminate care se găsesc. Şi niciunul – ajuns în acest punct, glasul căpătă un crescendo de ameninţare isterică – n-a îndrăznit să se pronunţe împotriva lui şi nici n-o s-o facă! Nici gând! Iar acum, cară-te!

Urmând întocmai recomandarea, Donohue percepu o agitaţie nedesluşită în jur. Câteva umbre se mistuiră de-a lungul coridorului, câinii porniră să latre şi telefoanele, tăcute până atunci, îşi reîncepură zumzetul.

* * *

Ieşind în aerul proaspăt, Donohue se opri o clipă, lăsându-se învăluit de mirosurile şi de foşnetele, parcă purificatoare, ale Africii. Ca întotdeauna, nu avea armă asupra lui. O pojghiţă zdrenţuită de nori se întinsese pe cer, făcând lumina stelelor să devină tremurătoare. În lumina orbitoare a reflectoarelor de pe perimetrul de securitate, arborii de acacia căpătaseră o culoare gălbuie ca hârtia îmbătrânită. Auzi sunete scoase de caprimulgi şi behăitul unei zebre. Privi cu fereală în jur, silindu-şi ochii să zăbovească asupra locurilor mai întunecate. Casa era aşezată pe o ridicătură a terenului, iar în spatele ei se întindea lacul, având în faţă o alee asfaltată care, în lumina lunii, amintea de un crater adânc. Maşina lui se afla în mijlocul acesteia. Din obişnuinţă, o parcase departe de tufişurile din jur. Nefiind sigur dacă zărise o umbră mişcându-se, rămase neclintit. Destul de ciudat, în minte îi apăru Justin. Se gândi că în cazul în care Curtiss spunea adevărul, iar Justin trecuse, într-un răstimp atât de scurt, prin Italia, Germania şi Canada călătorind cu un paşaport fals, însemna că acesta era un

Justin de care nu avea cunoştinţă, dar despre existenţa căruia ajunsese să creadă în ultimele săptămâni: Justin solitarul, neprimind ordine de la nimeni şi acţionând doar cum doreşte; Justin cel lipsit de patimă, alegând calea războiului, hotărât să descopere ceea ce, în viaţa lui de mai înainte, cu siguranţă că ar fi muşamalizat. Iar dacă acesta era Justin cel de acum şi aceasta era misiunea pe care şi-o asumase, atunci ce loc de pornire mai bun putea găsi decât acesta de aici, la reşedinţa lui *sir* Kenneth Curtiss, importator şi distribuitor al *„medicamentului meu”?*

Dădu să păşească spre maşină şi, auzind un zgomot foarte aproape, intenţia rămase doar un gest şi, fără niciun sunet, îşi lăsă talpa pe asfalt. „De-a ce ne jucăm, Justin? De-a v-aţi ascunselea? Sau te-ai încarnat în vreo maimuţă colobus?” Apoi percepu distinct: erau paşii cuiva care se apropie din spate. Om sau fiară? Donohue înălţă cotul mâinii drepte în semn de apărare, reprimându-şi impulsul de a şopti numele lui Justin, se răsuci şi, în lumina lunii îl văzu pe Doug Crick la vreo doi metri depărtare, stând cu mâinile întinse demonstrativ de-a lungul corpului. Crick era un individ masiv, la fel de înalt ca şi Donohue, însă de două ori mai tânăr, cu faţa lată şi palidă, cu păr castaniu deschis şi arborând un zâmbet cuceritor, deşi uşor efeminat.

— Bună, Doug, zise Donohue. Îţi merge bine?

— Foarte bine, domnule, mulţumesc, şi sper că la fel vă merge şi dumneavoastră.

— Vrei să-mi spui ceva?

Vorbeau amândoi foarte încet.

— Da, domnule. Luaţi-o pe drumul principal, cotiţi spre Nairobi, apoi mergeţi până la intersecţia spre Parcul Naţional Hell’s Gate, care s-a închis acum o oră. Drumul e prost, fără lumini. Ne întâlnim acolo peste zece minute.

Donohue conduse de-a lungul unui şir de arbori *grevillea* cufundaţi în întuneric şi ajunse la cabina de la poartă, unde paznicul îi vârî lumina lanternei în ochi,

apoi se uită şi prin maşină ca nu cumva să fi furat covoarele din piele de leopard. Filmul cu lupte kung-fu fusese înlocuit cu unul porno, făcut de amatori. Pătrunse încet pe drumul principal, fiind atent să nu lovească vreun animal sau vreun om. Localnicii cu capete acoperite stăteau ciuciți sau întinşi de-a lungul bordurilor de iarbă. Câțiva plimbăreți singuratici ridicară alene brațul spre el, iar alții, profilați în lumina farurilor, schițau în derâdere câte-un salt în calea automobilului. Continuă să meargă până văzu un indicator precizând clar că acolo se găsea parcul național.

Opri, stinse luminile şi aşteptă. O maşină parcă în spatele lui. Descuie uşa din dreapta şi o întredeschise, făcând astfel să se aprindă plafoniera. Nu se mai vedeau nici nori, dar nici luna. Prin parbriz, sclipirea stelelor se vedea amplificată. Donohue distinse constelațiile Taurului şi Gemenilor; iar lângă Gemeni, pe cea a Racului. Crick se insinuă pe bancheta din dreapta şi trânti uşa, reinstaurând întunericul.

— Domnule, şefu' e disperat. Nu l-am mai văzut în starea asta, zău, niciodată, începu Crick.

— Cred că aşa e, Doug.

— A luat-o puțin razna, serios.

— Suprasolicitarea, cred, spuse Donohue, înțelegător.

— Am stat toată ziua în centrala de telecomunicații, făcându-i legătura. Bănci din Londra, Basel, apoi iar bănci, apoi companii de finanțare de care nici nu auzise, oferindu-i credite lunare cu dobânda de patruzeci la sută, după care au început şobolanii, cum le zice el politicienilor. Imposibil să nu tragi cu urechea nu?

O femeie cu un copil de mână tocmai râcâia sfios pe parbrizul automobilului. Donohue coborî fereastra şi-i puse în palma descărnată o bancnotă de douăzeci de şilingi.

— Şi-a amanetat casele din Paris, Roma şi Londra şi îşi va ipoteca reşedința din Sutton Place, New York. Încearcă să găsească un cumpărător şi pentru echipa aceea de

fotbal de trei lulele, dar ar trebui să fii dement s-o cumperi. L-a rugat pe un bun prieten de la Crédit Suisse să aranjeze un împrumut de douăzeci şi cinci de milioane de dolari azi, care luni vor fi treizeci. În plus, K.V.H. nu-l slăbeşte pentru plata contractelor de plasare pe piață. Iar dacă nu are bani, ăia vor merge până într-acolo, încât îi vor prelua compania.

Trei siluete amețite, formând o familie, probabil refugiați care nu aveau idee încotro să apuce, se strânseseră în dreptul geamului.

— Vreți să-i alung eu, domnule? întrebă Crick, dând să întindă mâna spre clanța uşii.

Donohue îi tăie elanul cu glas poruncitor:

— Nici să nu te gândeşti!

Porni apoi motorul şi se îndepărtă încet de locul acela, lăsându-l pe Crick să continue:

— Se răsteşte la toți, asta e tot ce face. E dramatic, serios. K.V.H. nu vor banii. Vor compania, lucru pe care-l ştiam cu toții de mult, dar el habar n-a avut. Mă-ntreb cum se va termina cu toată agitația asta.

— Îmi pare rău să aflu asta, Doug. Întotdeauna am considerat că tu şi Kenny sunteți mână în mână.

— Şi eu am crezut la fel. Mi-a trebuit mult până să mă dumiresc, recunosc. Nu-mi stă în caracter să joc dublu, mă credeți?

Un pâlc de masculi de gazele, cu un aer temător, apăruse aproape de marginea drumului şi-i urmări trecând.

— Ce doreşti, de fapt, Doug? întrebă Donohue.

— Aş vrea să ştiu dacă nu aveți vreo treabă informativă de făcut, domnule. Vreo persoană pe care trebuie s-o vizitați sau s-o supravegheați. Vreun document deosebit care vă trebuie.

Donohue rămase impasibil:

— A, plus că am un amic. Din vremea când am lucrat în Irlanda Locuieşte la Harare, unde nici n-aş pune piciorul.

— Ce-i cu el?

— A fost abordat de cineva. Lucrează pe cont propriu, înțelegeți?

— Abordat în ce scop?

— L-au contactat nişte tipi din Europa, care erau amici cu nişte amici de-ai lui. I-au oferit o sumă astronomică să reducă la tăcere o femeie albă şi pe prietenul ei negru aflați în drum spre Turkana. De curând. „Pleci în seara asta, avem o maşină care te-aşteaptă."

Donohue intră pe bordura de iarbă şi opri din nou maşina.

— Când?

— Cu două zile înainte ca Tessa Quayle să fie ucisă.

— A acceptat propunerea?

— Bineînțeles că nu, domnule.

— De ce?

— Nu-i genul... În primul rând, nu se atinge de femei. A făcut-o în Rwanda, în Congo... Dar a zis că nu se mai atinge de femei.

— Şi ce-a făcut?

— I-a sfătuit să discute cu nişte indivizi despre care ştia că nu fac nazuri.

— Ăştia cine-s?

— Nu vrea să spună, domnule Donohue. Iar dacă ar vrea, nici nu vreau să aud. Unele lucruri sunt prea periculoase dacă le ştii.

— Înseamnă că nu prea ai ce oferi, nu?

— Păi, el este *dispus* să discute parametrii *în mare,* dacă înțelegeți ce vreau să zic.

— Nu pricep. Pe mine mă interesează nume, date şi locuri. Detaliile. Chestii concrete, nu parametri.

— Domnule, eu cred că, dacă lăsăm deoparte limbajul diplomatic, el vrea doar atât să ştie: sunteți dispus să plătiți ca să aflați ce s-a întâmplat cu doctorul Bluhm, inclusiv detalii explicate pe hartă. Cum se socoteşte un soi de scriitor, a întocmit o relatare a evenimentelor de la Turkana, aşa cum l-au prins pe doctor, pe baza a ceea ce

i-a povestit amicul lui. Exclusiv pentru dumneavoastră, cu condiția unui preț corespunzător.

În jurul automobilului, se strânsese un alt grup de dezrădăcinați ai nopții, conduşi de un bătrân care purta o pălărie de damă, cu boruri mari şi cu fundă.

— Mi se pare o prostie, spuse Donohue.

— Eu nu cred că-i aşa, domnule. Eu spun că-i cât se poate de adevărat. Ştiu că e aşa.

Donohue se simți cutremurat de un fior. *„Ştii? De unde?* Sau în spatele prietenului din vremea cât te aflai în Irlanda se ascunde Doug Crick?"

— Şi unde e? Relatarea pe care a scris-o, adică?

— Pe-aproape, domnule, ca să zic aşa.

— Mâine la prânz o să stau douăzeci de minute la barul cu piscină de la hotelul Serena.

— Omul se aşteaptă la vreo cincizeci de mii, domnule Donohue.

— O să-ți spun eu la ce se poate aştepta după ce văd despre ce e vorba.

Drumul spre casă dură o oră, iar Donohue goni ocolind gropile în ultima clipă şi încetinind doar arareori. Prin dreptul farurilor îi trecu la un moment dat un şacal care se îndrepta spre parcul de vânătoare. Un grup de femei care lucrau la o fermă de flori îi făcură semn să le ia, însă el le ignoră. Chiar şi când trecu pe lângă propria casă îşi refuză gândul de a opri, îndreptându-se drept către Înalta Comisie. Somonul de apă dulce trebuia să aştepte până a doua zi.

XXI

— Sandy Woodrow, intonă Gloria cu severitate glumeață, proțăpindu-se în fața lui cu mâinile în şold, îmbrăcată cu halatul de casă nou-nouț şi pufos, a cam sosit vremea să ridici steagul.

Se sculase devreme şi cât Woodrow se bărbierise, ea îşi periase părul. Gloria îi pregătise pe copii pentru şcoală şi-i expediase cu şoferul, apoi îi găti lui Woodrow ouă cu şuncă, fel ce îi era interzis, dar orice soție are dreptul să-şi răsfețe bărbatul. Maimuțărea rolul de şef al clasei, retrăind experiențe din şcoală şi luându-şi chiar şi glasul de atunci, deşi soțul ei, adâncit ca de obicei într-un maldăr de ziare, nu remarca în niciun fel eforturile ei.

— Drapelul se ridică din nou luni, dragă, îi răspunse Woodrow cu un aer absent, molfăind şuncă. Mildred a luat legătura cu cei de la Departamentul de Protocol. Drapelul a stat în bernă mai mult pentru Tessa decât pentru un prinț din familia regală.

— Nu despre drapelul *vostru* vorbeam eu, prostuțule, spuse Gloria, îndepărtând ziarele din imediata lui apropiere şi aşezându-le pe măsuță aflată sub acuarelele pictate de ea. Stai comod? Atunci ascultă... M-am gândit să dăm o petrecere absolut trăsnet ca să uităm cu toții de necazuri, inclusiv tu. E vremea, Sandy! Serios vorbesc. Ar cam fi momentul să ne putem spune unul altuia: „Am făcut asta. Am fost acolo. Îmi pare teribil de rău. Dar viața merge înainte. Tessa ar gândi la fel. Şi-acum o întrebare vitală, scumpule. Ce se mai zvoneşte? Când se întorc Porter-ii?”

Spusese „Porter-ii”, aşa cum vorbim despre oameni când ne simțim bine.

Woodrow îşi aşeză un sfert de ou pe felia de pâine prăjită.

— Domnul şi doamna Porter Coleridge şi-au luat un concediu prelungit pe care îl vor petrece acasă până o

aranjează pe fiica lor, Rosie, la o şcoală, rosti el citând un purtător de cuvânt imaginar. Zvon sau ştire publică – e totuna.

Era însă o chestiune care, în ciuda aparentei nonşalante, îl măcina destul de intens pe Woodrow. Ce dracu' punea Coleridge la cale? Dar ce era cu tăcerea asta pe toate fronturile? Bun, era acasă, în concediu. Norocul lui... Dar şefii de Misiune aflaţi în concediu au telefon, e-mail şi o adresă. Prezintă simptome de autoritate neîmplinită şi le telefonează mereu adjuncţilor şi secretarelor particulare pentru te miri ce, vrând să ştie ce mai fac servitorii, cum le merge grădinii, câinilor şi „ce se întâmplă în absenţa mea?" Şi se cam bosumflă când li se dă de înţeles că toate se desfăşoară chiar mai bine când ei nu sunt de faţă. Dar de la plecarea sa intempestivă, Coleridge nu mai dăduse niciun semn de viaţă. Iar dacă Woodrow telefona la Londra cu scopul declarat de a scoate de la el răspunsuri la câteva întrebări nevinovate – şi, ca din întâmplare, să-l descoasă în legătură cu planurile şi visele – se lovea numai de ziduri groase şi mute. Coleridge era „detaşat la secretariatul cabinetului", îi spusese un tinerel de la Departamentul Africa. Sau: „face parte dintr-o comisie ministerială de lucru", după cum aflase de la un satrap de la subsecretariatul permanent.

Iar după ce, într-un târziu, folosind telefonul digital de pe biroul lui Coleridge, Woodrow reuşise să dea de Bernard Pellegrin, acesta se arătase la fel de aerian ca şi ceilalţi: „Iar au copt ceva cei de la Personal", îi explicase el confuz. „Primul-ministru vrea să fie informat, secretarul de stat trebuie să îi prezinte informarea, aşa că cineva trebuie să o şi facă. Toată lumea vrea câte ceva în legătură cu Africa. Ce mai e nou pe la voi?"

— Bine, Bernard, dar Porter se mai întoarce sau nu? Vreau să spun că situaţia e *foarte delicată.* Pentru noi toţi...

— Eu sunt ultimul care află asta bătrâne.

O scurtă pauză.
— Eşti singur?
— Da.
— Căcăcioasa aia mică, Mildred, nu stă cumva cu urechea la gaura cheii?
Woodrow aruncă o privire spre uşa închisă ce dădea în anticameră şi-şi coborî vocea:
— Nu.
— Mai ții minte mormanul ăla de hârtii pe care mi l-ai trimis nu de mult? Fix douăzeci de pagini, al căror autor era o femeie?
Woodrow simți un gol în stomac. „Dispozitivele de codificare sunt ele sigure față de intruşi, dar față de *ai noştri?”*
— Ce-i cu ele?
— Părerea mea – cea mai bună variantă ar fi, iar asta rezolvă totul – nici n-a sosit. S-a pierdut la poştă. Mănțelegi?
— Bernard, vorbeşti din punctul tău de vedere... Eu nu ştiu ce s-a întâmplat acolo. Dacă nu l-ai primit, asta-i treaba voastră. Eu atâta ştiu.
— Să presupunem că *nu* l-ai expediat. Că nici n-a existat. Nici n-a fost scris, nici nu s-a trimis. Ar fi posibil de rezolvat acolo? făcu Pellegrin a cărui voce trăda împăcarea cu sine.
— Nu. E imposibil. Nu merge deloc, Bernard.
— De ce?
Pellegrin părea intrigat, dar nicidecum deranjat.
— L-am trimis prin sacul diplomatic. Era trecut în evidențe. Personal pentru tine. Cei de la Mesageria Regală au semnat pentru el. Le-am spus despre el celor – fu cât pe ce să-i scape „de la Scotland Yard”, dar se răzgândi la timp – da, celor care au venit aici. Trebuia... Aveau deja cunoştință de asta când au discutat cu mine.
Senzația de teamă îl făcu să se înfurie.
— Te-am anunțat că le-am spus! continuă. Te-am prevenit, mai precis! Bernard, a ieşit ceva la iveală? Mă

faci să am îndoieli, ca să fiu cinstit. Înțelesesem de la tine că toată tărăşenia s-a potolit de tot.

— N-ai motive de îngrijorare, băiete. Calmează-te! Istoriile astea ies din când în când la suprafață. Ca pasta de dinți care scapă din tub, dar tu vrei să o împingi înapoi. Unii spun că aşa ceva nu se poate. Dar se întâmplă în fiecare zi. Soția ta e bine?

— Gloria? Sigur.

— Şi puştimea?

— La fel.

— Transmite-le toate cele bune din partea noastră.

* * *

— De aceea am hotărât să facem o serată dansantă *super,* tocmai spunea Gloria, entuziasmată de idee.

— A, bine, splendid, o aprobă Woodrow şi, ca să câştige un răgaz pentru a relua firul discuției, începu să ia pastilele pe care Gloria îl silea să le înghită în fiecare dimineață: trei tablete din tărâțe de ovăz, una cu ulei de peşte şi jumătate de aspirină.

— Ştiu că nu-ți place să dansezi, dar mama ta e de vină, nu tu, urmă Gloria cu glas mieros. N-o să-i dau voie Elenei să se bage, sigur nu, după scenele destul de neplăcute pe care le-a făcut în ultima vreme. O s-o anunț doar…

— Aha! Bine…

— Deci, voi două v-ați împăcat şi ați căzut la pace, nu? Nu ştiam asta… Felicitări!

Gloria îşi muşcă buzele. Vreme de câteva momente, amintirea modului în care dansase Elena o făcuse să se simtă deprimată.

— Am şi prietene *adevărate,* Sandy, să ştii, spuse ea pe un ton plângăreț. Am nevoie de ei, ca să fiu sinceră. Mă simt părăsită aşteptând toată ziua, până te întorci tu. Cu prietenii râzi, flecăreşti, ne mai facem reciproc câte-un serviciu. Iar uneori te mai şi cerți. Dar apoi te împaci.

Ăsta e rostul prietenilor. Aş vrea să ai *şi tu* pe cineva la fel. E bine?

— Dar te am pe tine, dragă, spuse Woodrow cavalereşte şi o îmbrăţişă, gata de plecare.

* * *

Gloria se apucă de lucru cu toată râvna şi hotărârea pe care o demonstrase şi la înmormântarea Tessei. Alcătui un comitet de organizare din soţiile unor diplomaţi cu vechime şi din funcţionare prea mărunte ca să o refuze. Prima dintre ele era Ghita, o alegere care conta enorm pentru Gloria, fiindcă Ghita fusese, fără să vrea, cauza rupturii ei cu Elena şi tot ea provocase scena dezgustătoare care urmase. Amintirea aceea avea s-o urmărească toată viaţa pe Gloria.

Şi Elena organizase o serată la fel, care, până la un punct, fusese reuşită, trebuia să recunoască asta. Iar Sandy, se ştia prea bine, chiar încuraja cuplurile să se despartă la petreceri şi să facă „turul sălii”, după cum se exprima el. Petrecerile, obişnuia el să afirme, erau locurile în care îşi punea în valoare talentul diplomatic. Şi aşa şi trebuia să fie... În asemenea ocazii, devenea fermecător. De aceea, Gloria şi Sandy nu se prea întâlniseră mai toată seara, cu excepţia rarelor momente în care, aflaţi de o parte şi de alta a încăperii, îşi spuseseră câteva vorbe şi apoi se prinseseră în lanţul şerpuitor al unei conga răsfirate pe tot ringul. Lucru absolut normal, deşi Gloria şi-ar fi dorit *măcar un dans,* chiar dacă n-ar fi fost decât un foxtrot, singurul la care Sandy era în stare să păstreze ritmul. Aşa că, în afară de asta, Gloria nu prea avea ce povesti despre modul în care-şi petrecuse seara, decât că, socoti ea, la vârsta ei, Elena ar fi trebuit să îmbrace o rochie cu decolteu mai puţin generos, în loc să i se reverse sânii afară din corsaj, cum se zice, şi şi-ar fi dorit ca ambasadorul Braziliei să nu fi insistat în a-şi pune palma pe fundul ei când au dansat samba, cu toate că

Sandy susține că așa procedează latinii.

De aceea, avu senzația că fusese trăsnită din senin când, în dimineața de după serata dansantă – în cursul căreia Gloria nu observase nimic nelalocul lui, şi ținea să repete asta, fiindcă avea impresia că *nimic* nu scăpa atenției ei – aşadar, la cafeaua de trecere în revistă a petrecerii, luată la clubul Muthaiga, Elenei îi scăpase – absolut nevinovat, de parcă ar fost vorba, mai curând, de o bârfă total lipsită de importanță şi nu de o *adevărată* bombă, care îi distrugea viața iremediabil – că Sandy se dăduse cam tare la Ghita Pearson, acestea fiind chiar cuvintele Elenei, şi că Ghita pretextase o durere de cap ca să plece mai devreme acasă, lucru pe care Elena îl considera deplasat, fiindcă, dacă toată lumea ar proceda la fel, nimeni nu şi-ar mai da osteneala să organizeze o petrecere.

La început, Gloria rămase mută. Apoi refuză cu încăpățânare să creadă o iotă. Ce voia Elena să spună cu „se dăduse tare”? „Hai, Elena, cum adică? Fii mai explicită, te rog! Asta mă cam irită... Nu, n-am nimic, continuă, te rog! Acum, dacă tot ai început, mergi până la capăt!”

„A luat-o la pipăit – asta ca să înțelegi şi tu”, îi răspunse Elena cu o brutalitate deliberată, incitată de ceea ce luase drept falsă pudoare la Gloria. „Căutând-i sânii. Împingându-şi burta, şi nu numai, între picioarele ei. La ce te aştepți din partea unui bărbat când îi căşună pe cineva, femeie? Am convingerea că eşti singura din oraşul acesta care nu ştie că Sandy e cel mai mare fustangiu dintre diplomați. Îmi amintesc numai cum i-a dat târcoale Tessei luni în şir, alergând cu limba scoasă după ea, chiar şi când era gravidă în luna a opta!”

Menționarea numelui Tessei puse capac la toate. Gloria acceptase de mult că Sandy ținea în mod nevinovat la Tessa; era, bineînțeles, prea demn ca să dea frâu liber sentimentelor. Spre ruşinea ei, chiar o abordase pe Ghita în privința acestui subiect şi nu obținuse vreo confirmare,

ceea ce o liniştise. Acum însă, Elena nu numai că redeschisese acea rană, ba mai turnase şi sare pe ea. Nevenindu-i să creadă, nedumerită, umilită şi de-a dreptul furioasă, Gloria se duse glonț acasă, le dădu drumul servitorilor mai devreme, îşi trimise băieții la teme, încuie dulăpiorul cu băuturi, păstrând cheia la ea, şi aşteptă înnegurată sosirea lui Sandy. Care apăru, într-un târziu, pe la opt, motivând că avusese de rezolvat nişte chestiuni presante la birou, dar, din câte îşi dădea Gloria seama – chiar în starea de iritare în care se găsea – nu băuse. Nedorind să fie auzită de băieți, îl prinse de braț şi-l sili să coboare pe scara rezervată servitorilor, până în demisol.

— Ce naiba-i cu tine? se plânse el, nemulțumit de tratament. Vreau să beau un scotch.

— Ba ce-i cu tine, Sandy? îi replică Gloria plină de cutezanță. Să nu-mi vii cu fraze bombastice şi înflorite, te rog! Scuteşte-mă de limbajul tău diplomatic găunos. N-am nevoie de el. Nici de politețuri. Suntem amândoi oameni mari. Ai avut sau n-ai avut relații intime cu Tessa Quayle? Te previn, Sandy. Te cunosc prea bine. O să-mi *dau imediat* seama dacă mă minți.

— Nu, răspunse Woodrow direct. N-am avut. Mai ai întrebări?

— Ai fost îndrăgostit de ea?

— Nu.

„La fel ca şi tatăl lui, rezistă cu stoicism oricărei furtuni. Fără să clipească măcar...” Era acel Sandy pe care Gloria îl iubea cel mai mult, dacă era cinstită cu ea însăşi. Tipul de bărbat cu care ştia pe ce picior dansează. „O s-o rup definitiv cu Elena.”

— Te-ai dat la Ghita Pearson când ai dansat cu ea la petrecerea Elenei sau nu?

— Nu.

— Elena aşa zice.

— Atunci Elena vorbeşte prostii. Ceva nou?

— Tot ea a spus că Ghita a plecat devreme înlăcrimată,

fiindcă începuseşi s-o pipăi.

— Presupun că Elena s-a ofuscat pentru că n-am pipăit-o pe ea.

Gloria nu se aşteptase la dezminţiri atât de directe, lipsite de echivoc, aproape obraznice. S-ar fi lipsit de acel „ofuscat” şi nici nu i-ar mai fi dat bani de buzunar lui Philip dacă ar fi auzit asta din gura lui, dar se putea ca Sandy să spună adevărul.

— Ai mângâiat-o pe Ghita, ai pipăit-o, te-ai înghesuit în ea? Spune-mi! strigă ea şi cedă sub presiunea unui val de lacrimi.

— Nu, îi răspunse din nou Woodrow şi făcu un pas spre ea, însă Gloria îl îndepărtă cu un gest brusc.

— Să nu mă atingi! Lasă-mă în pace! Ţi-ai dorit o relaţie cu ea?

— Cu Gita sau cu Tessa?

— Cu oricare! Cu amândouă! Ce contează?!

— Să ne referim mai întâi la Tessa?

— Cum doreşti!

— Dacă prin „relaţie” înţelegi că voiam să mă culc cu ea, sunt convins că ideea mi-a trecut prin minte, aşa cum li s-ar întâmpla majorităţii bărbaţilor care sunt heterosexuali. Ghita mi se pare mai puţin atrăgătoare, dar şi tinereţea te atrage, aşa că să vorbim şi despre ea. Ce zici de exprimarea lui Jimmy Carter? „Am comis adulter în suflet.” Uite… Am mărturisit. Iar acum, vrei să divorţezi sau mă laşi să beau un scotch?

Înainte ca Woodrow să încheie fraza, Gloria se ghemuise de durere, plângând incontrolabil, împovărată de ruşine şi detestându-se, după care îl imploră pe Sandy să o ierte, fiindcă – îi era limpede – procedase într-un mod oribil. Îl acuzase de toate relele de care se acuzase singură încă de când Justin dispăruse în noapte, ducându-şi valizele. Transferase propria-i vinovăţie asupra lui Sandy. Consternată, îşi strânse braţele în jurul trupului şi, printre lacrimi, bâigui: „Îmi pare rău, Sandy!”, „Sandy, te rog!” sau „Sandy, iartă-mă, am fost josnică!”, apoi se

zbătu să scape din strânsoarea lui. Numai că Sandy îşi petrecuse deja un braţ pe după umerii ei şi o îndruma în sus pe scări, asemenea unui doctor atent, aşa cum ar fi trebuit să fie, de fapt. Iar când ajunseră în salon ea îi dădu cheia de la dulăpiorul cu băuturi şi el turnă câte o porţie sănătoasă pentru fiecare.

Cu toate acestea, cicatrizarea rănii dură multă vreme. Bănuielile atât de grave nu se sting într-o zi, mai ales când ele reînnoiesc alte bănuieli ce fuseseră date uitării. Gloria revăzu în minte lucruri pe care le crezuse uitate, apoi altele, mai vechi. Memoria ei, care funcţiona după un mecanism propriu, se încăpăţâna să reînvie incidente pe care, în momentele respective, le trecuse cu vederea. La urma urmelor, Sandy era un bărbat atrăgător. Era normal ca femeilor să le placă de el. Era aproape întotdeauna persoana cu înfăţişarea cea mai distinsă dintre cei prezenţi într-o încăpere. Iar puţin flirt nevinovat nu strică nimănui. Apoi însă, câte-o amintire răzbătea la suprafaţă din nou, iar ea începu să-şi pună alte şi alte întrebări. În minte îi apărură femei întâlnite în cursul altor numiri în diferite posturi – partenere de tenis, bone, tinere soţii ale căror bărbaţi sperau să fie promovaţi. Se trezi retrăind petreceri la iarbă verde, partide de înot, ba chiar şi – cu o înfiorare involuntară – o partidă de înot în pielea goală, după ce băuseră cam mult, în piscina ambasadorului francez de la Amman, „când nimeni nu se uita în jur, iar noi alergam ţipând să ne luăm prosoapele, şi totuşi...”

Gloriei îi trebuiră câteva zile ca s-o ierte pe Elena şi, într-un fel, desigur, nici nu putea şterge totul din memorie. Însă Elena era *tare nefericită,* reflectă Gloria, apelând la latura generoasă a caracterului ei. „Şi cum să nu fie nefericită când e căsătorită cu piticania aceea înfiorătoare de grec şi caută mereu consolare în braţele altor bărbaţi care nici ei nu erau cine ştie ce?”

* * *

În rest, singurul lucru care o frământa cât de cât pe Gloria era ce anume ar trebui să sărbătorească. Evident, trebuia să fie o zi cu roşu în calendar – Ziua Independenței sau 1 Mai. Bineînțeles că trebuia organizată curând, înainte de întoarcerea Porter-ilor, a căror prezență nu o dorea câtuşi de puțin. Dorea să-l plaseze pe Sandy în lumina reflectoarelor. Ziua Commonwealth-ului se întrezărea ca o posibilitate, dar cam prea îndepărtată. Cu puțină abilitate diplomatică, puteau sărbători *anticipat* această zi, luând-o astfel înaintea tuturor. Asta ar dovedi spirit de inițiativă. Gloria ar fi preferat Ziua Commonwealth-ului Britanic, însă totul se făcea conform instrucțiunilor, „în aşa vremuri am ajuns să trăim. E sărbătoarea Sfântului George; hai să ucidem balaurul acela pentru totdeauna! E ziua debarcării de la Dunkirk; hai să ducem luptele pe plajă!" Sau Ziua Waterloo sau Ziua Trafalgar sau Agincourt, toate amintind de răsunătoare victorii britanice – dar, din nefericire toate erau împotriva francezilor care, după cum obiectase Elena pe un ton acid, aveau cei mai buni bucătari din oraş. Dar cum niciuna dintre aceste zile nu corespundea, până la urmă, rămânea tot Ziua Commonwealth-ului.

Gloria socoti că sosise timpul să-şi pună în aplicare planul strategic, pentru realizarea căruia avea nevoie de binecuvântarea cabinetului privat. Mike Mildren suferise o schimbare. După ce, vreme de şase luni, găzduise în apartamentul lui o neozeelandeză lipsită de orice farmec, o schimbase peste noapte cu un atrăgător tânăr italian, care – cunoscut de mai toată lumea – îşi petrecea vremea prin preajma piscinei de la Hotelul Norfolk. Alegând momentul de după masa de prânz, când se spunea că Mildren era mult mai receptiv, Gloria îi telefonă de la Muthaiga Club, slujindu-se de toate trucurile ştiute şi impunându-şi ca nu cumva să-i spună Mildred din greşeală.

— Mike, Gloria te deranjează. Cum îți merge? Ai un minut liber? Sau hai să zicem două.

O introducere elegantă şi trădând modestie, fiindcă, la urma urmei, doar era soția celui care ținea locul Înaltului Comisar, chiar dacă ea nu era Veronica Coleridge. Da, Mildred îi acorda un minut.

— Uite, Mike, după cum s-ar putea să fi aflat, eu şi un grup de femei cu inițiativă vrem să organizăm o petrecere *foaaarte* mare înainte de Ziua Commonwealth-ului. Un fel de preambul care să le dea un exemplu celor care vor mai da asemenea petreceri. Sandy a vorbit cu tine despre asta, sunt convinsă. Nu-i aşa?

— Încă nu, Gloria, dar o va face neîndoielnic.

Sandy era necooperant, ca de obicei. Uita de ea de îndată ce ieşea pe uşă. Iar când se întoarce acasă, bea până adormea.

— Ei, în fine, Mike, ne-am gândit că am avea nevoie, continuă ea netulburată, de un loc spațios şi semiacoperit. Cât de spațios posibil, serios, cu bucătăria în apropiere. Vrem să facem un bufet cald pe loc şi să aducem o orchestră locală bună. Nu una care să cânte disco, aşa cum a fost la Elena. Şi nici nu vrem somon rece. Sandy e dispus să ofere o porție sănătoasă din alocație, iar ataşații scotocesc prin puşculițele lor, ceea ce e un început bun, ca să zic aşa. Mă asculți?

— Bineînțeles, Gloria.

„Tinerel înfumurat ce eşti. Ți-ai însuşit deja prea multe dintre aerele şi fandoselile stăpânului. O să te pună Sandy la punct, imediat ce va găsi prilejul...”

— Aşadar, am două întrebări, Mike. Ambele destul de delicate, dar o să trec peste asta şi ți le prezint. *Prima.* Dacă Porter tot e absent nemotivat, îndrăznesc a spune, şi tot nu primim niciun sprijin financiar din fondul de protocol al Excelenței Sale, ca să zic aşa, s-ar putea găsi vreo soluție de finanțare sau l-am putea convinge pe Porter, de acolo de unde e, să se milostivească de noi?

— Şi a doua?

„Chiar că e nesuferit!”

— *Doi,* Mike, e *unde?* Având în vedere anvergura evenimentului plus importanța pe care o are pentru comunitatea britanică în această perioadă *foarte dificilă,* precum şi distincția pe care am dori să i-o dăm, dacă asta are vreo legătură cu distincția – în fine, ne gândeam – mai precis, eu, nu Sandy, pentru că el e prea ocupat, sigur – că cel mai potrivit loc pentru organizarea unei sărbătoriri memorabile a Zilei Commonwealth-ului ar putea fi tocmai – cu condiția ca toată lumea să fie de acord, bineînțeles – peluza de la reşedința Înaltului Comisar. Mike?

Gloria avu senzația bizară că acesta se dăduse la fund şi se îndepărtase înot.

— Te ascult, Gloria.

— Ei, ce zici? Pentru parcare şi toate celelalte. Vreau să spun că nimeni nu va intra în reşedință, se înțelege de la sine. Doar e a lui Porter. A, cu excepția necesităților fiziologice, fireşte. Doar n-o să aducem toalete portabile în grădina Excelenței Sale, nu?

Simți că începea să pară că are o fixație în ce-l privea pe Porter şi toaletele portabile, dar trecu peste asta şi continuă:

— Cu alte cuvinte, tot ce-i acolo aşteaptă, nu? Servitori, automobile, personal de securitate şi aşa mai departe. Vreau să spun că îi aşteaptă pe Porter şi pe Veronica, evident. Nu pe noi, se corectă precipitată. Eu şi Sandy le ținem locul doar până se întorc ei. Nu-i o intrare cu forța sau ceva de genul acesta Mike, mai eşti pe fir? Am impresia că vorbesc singură.

Nu se înşelase. Replica sosi în aceeaşi seară sub forma unei scrisori tipărite, prezentate personal, din care Mildred sigur păstrase o copie. Nu reuşise să vadă decât maşina decapotabilă îndepărtându-se. Mildred se afla pe scaunul din dreapta iar şofer era italianul iubitor de piscine. Departamentul venea cu precizări clare, scria el plin de importanță. Reşedința Înaltului Comisar şi terenurile anexă constituiau o zonă în care nu se

organizează ceremonii de niciun fel. Nu putea fi vorba de „asumarea *de facto* a statutului de Înalt Comisar”, încheia el neiertător. Urma să sosească şi o scrisoare în acelaşi sens din partea Ministerului de Externe.

Woodrow se înfurie. Niciodată nu-şi descărcase nervii asupra ei în acest fel.

— Aşa meriți dacă ceri aşa ceva strigă el, păşind apăsat de-a lungul salonului. Chiar îți închipui că o să obțin slujba lui Porter dacă organizez o petrecere câmpenească pe peluza lui nenorocită?

— Am tatonat *şi eu* terenul, protestă ea cu un aer patetic, în vreme ce el se răstea la ea. E absolut firesc să vreau ca tu să ajungi *sir* Sandy într-o bună zi. Nu alerg după o glorie de împrumut. Vreau să fii fericit!

Următoarea alegere a locului trăda însă capacitatea tipică ei de adaptare. „Atunci am putea la fel de bine s-o facem aici”, îşi jură ea, privind lung şi visător înspre grădină.

* * *

Marea vânzoleală de Ziua Commonwealth-ului începuse.

Toate pregătirile făcute într-o fugă nebună dăduseră roade, oaspeții sosiseră, orchestra cânta, băutura curgea, cuplurile flecăreau, palisandrii din grădina aflată în fața casei înfloriseră; la urma urmelor, viața era cu adevărat grozavă. Cortul deschis ce nu se potrivea fusese înlocuit cu unul de dimensiuni corespunzătoare, şervețelele de hârtie fuseseră schimbate cu altele din pânză, cuțitele şi furculițele din plastic, cu unele placate, pânza de cort de un cărămiziu oribil devenise albastru regal cu auriu. Vechiul generator electric, scoțând un behăit de măgar bolnav, fusese înlocuit cu unul care sfârâia ca o tigaie încinsă. Porțiunea din fața casei nu mai arăta ca un şantier de construcții, iar printr-o intervenție telefonică de ultim moment a lui Sandy primise câțiva servitori africani

extrem de buni, inclusiv doi sau trei din serviciul personal al lui Moi. Decât să apeleze la chelneri nestilați – dacă te gândeai numai la ceea ce s-a întâmplat la petrecerea Elenei sau, mai bine zis, la ceea ce nu se întâmplase! – Gloria recrutase personal de la alte reşedințe diplomatice. O asemenea achiziție era Mustafa, omul de încredere al Tessei, după cum obişnuia chiar ea să spună, care fusese prea îndurerat, după câte se zvonea, ca să-şi caute altă slujbă. Numai că Gloria îl trimisese pe Juma să-l caute şi acesta venise, iar acum uite-l mişcându-se agil printre mesele de pe partea cealaltă a ringului de dans, puțin cam deprimat, săracul, dar evident recunoscător că nu a fost uitat, ceea ce conta cel mai mult. Băieții în albastru sosiseră la țanc pentru a se ocupa de parcarea automobilelor, iar problema va fi, ca de obicei, să fie ținuți departe de băuturi, însă Gloria le făcuse o instrucție severă, aşa că, de la mic la mare, nu puteau face altceva decât să spere. Iar orchestra era nemaipomenită, făcea totul să trepideze, ținând ritmul cum se cuvine, astfel că până şi Sandy va reuşi să danseze, dacă va fi cazul. Iar el arăta de-a dreptul senzațional îmbrăcat cu smochingul pe care tot ea i l-a cumpărat drept cadou de „împăcare”. Într-o bună zi, Sandy avea să devină un exemplar demn de scos în lume! Iar bufetul cald, mai exact, ceea ce apucase să guste, ei, bine, era mulțumitor. Nu ieşit din comun, nici nu puteai spera aşa ceva la Nairobi pentru că nu găseşti chiar de toate, nici măcar dacă îți poți permite. Dar în orice caz, era superior celui de la petrecerea Elenei, iar asta nu neapărat pentru că Gloria ar fi vrut să stabilească o ierarhie. Iar scumpa de Ghita, cu sari-ul ei auriu, era divină…

* * *

Woodrow are toate motivele să se felicite. În vreme ce cuplurile se rotesc în ritmul muzicii pe care o urăşte, el

soarbe metodic cel de-al patrulea pahar de whisky şi se socoteşte marinarul zdruncinat de furtună, care a reuşit să ajungă până în port înfruntând toate vitregiile. *„Nu,* Gloria, nu m-am dat la ea şi nici la alta. *Nu,* în ce le priveşte *pe toate.* Nu, n-o să-ți pun la dispoziție mijloacele cu care să mă distrugi! Nici ție, nici tufei ordinare de Elena, nici Ghitei, puritana asta micuță şi ascunsă. Sunt un om care ține la *statu-quo,* după cum corect a remarcat Tessa."

Cu coada ochilor, Woodrow o fixează pe Ghita, care se lipeşte de pieptul unui african extraordinar de atrăgător, pe care, până în seara asta, nu l-a cunoscut. „O frumusețe ca a ta e un păcat", îi comunică el în gând. „Un păcat în cazul Tessei, la fel şi în cazul tău. Cum de poate o femeie să aibă un trup ca al tău şi să nu împărtăşească dorințele bărbatului pe care îl stârneşte? Şi totuşi, când îți sugerez asta – doar câte-o atingere întâmplătoare, nimic brutal – ochii tăi mă fulgeră şi-mi şopteşti ca un sufleor să-mi iau mâinile de pe tine. Iar atunci fugi acasă îmbufnată, însoțită de târfa aia ordinară de Elena..." Şirul gândurilor se rupse aici; îl abordase un bărbat palid, pe cale de a cheli, care arăta de parcă s-ar fi rătăcit, însoțit de o amazoană înaltă de vreo doi metri, cu codițe.

— A, domnule ambasador, mă bucur enorm că ați venit!

I-a uitat numele, dar cu muzica asta atât de asurzitoare nimeni nu bagă de seamă. Răcneşte către Gloria să se apropie.

— Scumpo, fă cunoştință cu noul Ambasador al Elveției, care a sosit la post acum o săptămână. A telefonat din curtoazie să-i transmită salutări lui Porter! Bietul de el, a trebuit să se mulțumească în schimb cu mine! Soția dumneavoastră va sosi peste câteva săptămâni, e adevărat, domnule ambasador? Deci, e liberă să se distreze în seara asta, ha-ha-ha! Sunt încântat că ați venit! Vă rog să mă iertați, mai trebuie să fac un tur printre oaspeți! Ciao!

Şeful formației cânta, dacă miorlăitul lui putea fi descris drept cântec. Strângând microfonul într-o mână, şi gâdilându-i capătul cu cealaltă. Rotindu-şi coapsele, de parcă era în extaz sexual.

— Dragule, nu cumva te-ai cam aprins? îl întrebă Gloria şoptit când trecu pe lângă el în vârtejul dansului în brațele ambasadorului indian.

— Ba da!

Prin dreptul lui trecu un chelner cu o tavă de băuturi. Cu o mişcare agilă, Woodrow îşi aşeză paharul gol pe tavă şi-şi luă altul plin. Gloria era condusă din nou către ringul de dans de Morrison M'Gumbo, un tip jovial, corupt până în măduva oaselor, cunoscut, de altfel, şi sub numele de Ministrul Prânz de Afaceri. Woodrow aruncă o privire întunecată în jur, căutând din ochi o femeie cu un corp acceptabil cu care să danseze. Chestia asta cu mimatul dansului care îl scotea din minți… Prefăcătoria, etalarea nurilor. Îl făcea să se simtă cel mai stângaci şi nepriceput amant pe care trebuia să-l suporte o femeie. Asta îi reamintea toate observațiile – „Fă asta, nu face aia!" şi „Pentru numele lui Dumnezeu, Woodrow!" – care îi răsunaseră în urechi încă de la vârsta de cinci ani.

— Ascultă, toată viața am fugit de mine însumi! aruncă el vorbele spre fața partenerei de dans, o daneză pieptoasă care lucra la o organizație de ajutorare, pe care o chema Fitt sau Flitt. Am ştiut întotdeauna de ce să fug, dar fără să am nici cea mai vagă idee încotro mă îndrept. Dar tu? Te-am întrebat, ție ți s-a întâmplat asta?

Tânăra pufni în râs şi clătină din cap.

— Îți închipui că ori sunt beat ori nebun, aşa-i? strigă el.

Ea încuviință din cap.

— Ei bine, te înşeli… Sunt şi una, şi alta!

„Asta-i o amică de-a lui Bluhm, îşi aduse el aminte. Iisuse, ce poveste! Când Dumnezeu are să se sfârşească mascarada aia?" Însă aproape sigur gândise cu voce tare,

iar ea, în ciuda vacarmului îngrozitor, auzise, fiindcă o văzu coborându-şi ochii şi o auzi spunând:

— Probabil că niciodată, cu acea pietate pe care catolicii adevăraţi o păstrează doar pentru papă.

Rămas din nou singur, Woodrow o luă printre mesele ocupate de invitaţii care se refugiaseră acolo să nu asurzească şi stăteau grupaţi, cu capetele apropiate, de parcă tocmai ar fi scăpat dintr-un bombardament. „Ar fi vremea să mănânc ceva”, îşi desfăcu nodul papionului şi-i lăsă capetele să atârne.

— A, definiţia unui adevărat domn, după părerea regretatului meu tată – îi explică el unei negrese frumoase ca Venus, care îl privi fără să priceapă nimic – era: un bărbat care îşi leagă singur papionul!

Ghita pusese stăpânire pe unul din capetele ringului de dans şi acum îşi rotea pelvisul alături de două africane frumuşele de la Consiliul Britanic. Li se alăturară şi alte câteva fete, formând un grup ce amintea de un cerc al vrăjitoarelor, iar orchestra venise la marginea podiumului şi cânta numai pentru ele. Fetele îşi pocneau palmele între ele, apoi se răsuceau şi-şi loveau posterioarele. „Doar Dumnezeu poate şti ce spun vecinii de pe strada asta, fiindcă Gloria nu i-a invitat pe toţi, altfel în cortul acesta n-ai fi avut loc de traficanţi de arme şi droguri” – aceasta fu replica amuzantă pe care Woodrow o adresase unui grup de negri solizi, îmbrăcaţi în costume africane tradiţionale, iar aceştia izbucniră în hohote de râs şi povestiră totul nevestelor care, la rândul lor, mai să se tăvălească de râs.

„Ghita. Ce naiba mai coace? Parc-ar fi o reluare a şedinţei de cancelarie. De fiecare dată când mă uit la ea, îşi întoarce privirea în altă parte. Când îmi iau ochii de la ea, mă fixează. E cea mai stupidă experienţă prin care-am trecut vreodată.” Woodrow sigur se exprimase şi de astă dată cu voce tare, fiindcă un pisălog pe nume Meadower, o cunoştinţă de la Muthaiga Club, îl aprobă fără rezerve, spunând că dacă tinerii erau hotărâţi să danseze astfel,

nu înțelegea de ce nu se împreunează pe ringul de dans. Părere care, întâmplător, era în perfectă armonie cu ceea ce gândea, constatare pe care o răcni în urechea lui Meadower când, deodată, se trezi ochi în ochi cu Mustafa, îngerul negru, care se proptise în fața lui, de parcă ar fi încercat să-i blocheze trecerea, numai că Woodrow nu-şi propusese să plece nicăieri. Woodrow băgă de seamă că Mustafa nu avea nimic în mână, ceea ce i se păru o obrăznicie fără egal. „Păi, dacă Gloria, din bunătate, l-a angajat pe amărât să ducă şi să aducă tăvi, de ce nu face ceea ce trebuie? De ce mi se pune în față de parc-ar fi conştiința mea vinovată, fără să aibă în mână altceva decât un petic de hârtie împăturită, bolborosind ceva neinteligibil, ca un peşte de acvariu?"

— Omul spune că are un mesaj pentru dumneavoastră, îl lămuri Meadower strigându-i la ureche.

— Poftim?

— Strict personal, mesaj urgent... O fi de la vreo fată frumoasă care moare după tine...

— Mustafa a spus asta?

— Poftim?

— Am întrebat dacă Mustafa a spus asta.

— N-ai de gând să afli cine e? Probabil soția! mai strigă Meadower, hohotind isteric.

„Sau Ghita", gândi Woodrow, cuprins de o speranță absurdă.

Se îndepărtă cu jumătate de pas şi Mustafa rămase alături de el, întorcându-şi umărul spre el, astfel că, văzuți din direcția lui Meadower, arătau ca doi bărbați aplecați care îşi aprind câte-o țigară şi protejează flacăra brichetei. Woodrow întinse mâna şi Mustafa aşeză politicos biletul în palma lui. O foaie de format A4, împăturită de câteva ori.

— Mulțumesc, Mustafa, strigă Woodrow, ceea ce, de fapt, însemna: „Şterge-o!"

Dar Mustafa rămase locului privindu-l şi poruncindu-i

din ochi să citească biletul. „Bine, lua-te-ar naiba, stai aici! Oricum nu ştii să citeşti în engleză. Şi nici să vorbeşti.” Desfăcu hârtia. Text tipărit. Fără semnătură.

„Stimate domn,

Sunt în posesia unei copii a scrisorii trimise de dumneavoastră doamnei Tessa Quayle, prin care o invitați să fugiți împreună. Mustafa vă va aduce la mine. Vă rog să nu menționați asta nimănui şi să veniți imediat, altfel mă văd silit să o folosesc în alt mod.”

Fără semnătură.

* * *

Ca lovit de un jet rece pornit din tunul de apă al unei maşini de intervenție împotriva demonstrațiilor de protest, cel puțin aceasta era senzația lui, Woodrow se simți ud până la piele şi cât se poate de lucid. Oricărui om condus spre locul de execuție îi trec prin minte o sumedenie de gânduri în acelaşi timp, iar Woodrow, cu toate că băgase în el destul whisky scutit de taxe, nu constituia o excepție. Bănuia că scena dintre el şi Mustafa nu scăpase atenției Gloriei, şi nu se înşelase câtuşi de puțin: era limpede că la petreceri nu-l va mai pierde din ochi. De aceea, chiar aflat pe cealaltă parte a încăperii, îi făcu un gest liniştitor, îşi mişcă buzele sugerând că „nu-s probleme” şi porni supus în urma lui Mustafa. În aceeaşi clipă, surprinse, pentru primă oară în această seară, privirea limpede a Ghitei şi se simți măsurat şi cântărit.

În tot acest timp, se gândi intens la identitatea acestui şantajist şi-l puse în legătură cu prezența băieților în albastru. Argumentația lui urma cam aceste linii: băieții în albastru percheziționaseră, la un moment dat, casa lui Quayle şi găsiseră ceva ce nici acesta nu reuşise să

descopere. Unul dintre ei păstrase scrisoarea în buzunar până găsise momentul oportun de a o folosi. Iar prilejul i se ivise acum.

Aproape simultan îi trecu prin minte o a doua posibilitate: după ce fuseseră înlăturați împotriva voinței lor de la cercetarea unui caz deosebit, Rob şi Lesley hotărâseră să scoată un ban de pe urma lui. Dar de ce aici şi acum, pentru numele lui Dumnezeu? În acest talmeş-balmeş îl incluse şi pe Tim Donohue, dar asta doar pentru că Woodrow îl considera un ateu activ, dar senilizat. Nu mai departe decât în seara asta, aşezat alături de împopoțonata lui soție Maud, în colțul cel mai întunecat al cortului, prezența lui Donohue păruse să aibă, după părerea lui Woodrow, ceva amenințător; părea un om care îşi pierduse încrederea în toți şi în toate.

Şi tot în acelaşi timp, Woodrow observa cu mare atenție lucrurile materiale din jur, cam în modul în care ar căuta din priviri uşa de urgență când avionul în care se află nimereşte într-o zonă de turbulență: observă, astfel piroanele cortului bătute strâmb, corzile de fixare slăbite – „Dumnezeule, până şi cea mai neînsemnată briză ar putea lua pe sus toată şandramaua!” – covorul din fibră de cocos întins de-a lungul cortului, înnoroit. „Poate alunecă cineva şi mă dă în judecată!” – uşa ce duce la demisol, nepăzită – „Hoții puteau de mult să golească toată casa cu noi prin preajmă”.

Ocolind bucătăria, rămase consternat văzând numărul mare de rătăcitori ce nu aveau ce căuta în zona aceea, care se strânseseră în jurul casei, în speranța de a primi câteva resturi rămase de la bufet, iar acum, în grupuri amintindu-i de un tablou al lui Rembrandt, stăteau ghemuiți în lumina unei lămpi stradale. „Cred că sunt zece-doisprezece, poate mai mulți”, îi numără el indignat. La care se adăugau vreo douăzeci de copii stând pe podea. Bine, doar şase. Îl scandaliza la fel de mult şi prezența băieților în albastru, îmbuibați şi îndopați cu băutură şi moțăind la masa din bucătărie, ținându-şi

vestoanele aruncate neglijent pe spătarele saunelor, cu pistoalele la vedere. Starea lor îl convinse totuşi că era puțin probabil ca ei să fie autorii mesajului pe care încă îl ținea împăturit în mână.

Ieşind din bucătărie pe scările din spate, Mustafa îl conduse până în hol, şi tot aşa până la uşa din față, luminându-i calea cu lanterna. „Philip şi Harry!” îşi aduse Woodrow aminte îngrozit. „Doamne Dumnezeule, dacă m-ar întâlni în situația asta... ce le-ar fi dat să vadă? Pe tatăl lor, în smoching, cu papionul desfăcut şi fluturându-i în jurul gâtului.” De ce să-şi închipuie că-şi slăbise papionul pentru a-şi pregăti gâtul de ştreang? Pe de altă parte – abia acum îşi aminti – Gloria îi trimisese pe copii să doarmă la nişte prieteni. Ea văzuse destui copii de diplomați cum se purtau la serbări din astea şi voia să-i scutească pe Philip şi Harry de aşa ceva.

Mustafa îi ținu uşa din față deschisă, făcând semn cu lanterna spre aleea pentru automobile. Woodrow păşi afară Era întuneric beznă. Pentru a crea un efect romantic, Gloria pusese să se stingă luminile din afara casei, plasând, în schimb, şiruri de lumânări în saci de nisip care, în marea lor majoritate, se stinseseră în mod inexplicabil. Va afla adevărul de la Philip care, drept distracție, în ultima vreme se specializase în acte de sabotaj casnic. Noaptea era frumoasă, însă Woodrow nu avea starea necesară pentru a contempla stelele. Aidoma unei iluzii, Mustafa părea să plutească spre poartă, făcându-i semn cu lanterna să meargă înainte. Portarul, un negru din tribul Baluhya, deschise porțile, în timp ce membrii numeroasei lui familii îl studiară pe Woodrow cu o insistență cu care el se obişnuise. Automobilele erau parcate pe ambele laturi ale drumului, iar paznicii lor moțăiau pe bordura de iarbă sau vorbeau în şoaptă în jurul focurilor. Automobile Mercedes cu şoferi, automobile Mercedes păzite, automobile Mercedes cu lupi alsacieni înăuntru şi obişnuita mulțime de băştinaşi care nu au nimic altceva de făcut decât să contemple viața care trece

pe lângă ei. Hărmălaia produsă de orchestră era la fel de asurzitoare aici ca şi în cort. Woodrow n-ar fi surprins dacă mâine s-ar alege cu câteva reclamații. Navlositorii aceia belgieni de la numărul 12 sunt în stare să-ți trimită o citație chiar şi dacă, întâmplător, câinele tău ar trage vreun vânt spre casa lor.

Mustafa se oprise la automobilul Ghitei. Woodrow îl ştia bine. Îl urmărise de multe ori din ascunzişul propriului birou, de obicei stând cu un pahar în mână. Era unul minuscul, de producție japoneză, atât de mic, încât atunci când Ghita se strecura înăuntru, Woodrow şi-o imagina că-şi îmbrăcă, de fapt, costumul de baie. „Dar de ce ne oprim aici?" îl privi el întrebător pe Mustafa. „Ce legătură are maşina Ghitei cu şantajul al cărui victimă sunt?" Începu să-şi facă socoteli: cât îl va costa. Câteva sute? Mii? Zeci de mii? Atunci ar trebui să se împrumute de la Gloria, dar ce explicație să-i dea? Ei bine, erau doar nişte bani, la urma urmei. Maşina Ghitei era parcată departe de orice felinar de pe stradă. Farurile erau stinse, motorul nu mergea, dar putea porni dintr-un moment într-altul. Calculase între timp că avea asupra lui în jur de optzeci de şilingi kenyeni. Cam câtă tăcere putea cumpăra cu banii *ăştia?* Începu să se gândească cam care ar putea fi condițiile de negociere. Ce drepturi avea în calitate de cumpărător? Ce garanții i se ofereau că individul nu va reveni cu cereri peste şase luni sau şase ani?

„Serveşte-i asta lui Pellegrin", gândi el, într-o izbucnire de umor în fața plutonului de execuție: „Roagă-l pe amicul Bernard să împingă pasta de dinți înapoi în tub. *Doar dacă…"*

Ca unul gata să se înece, dădu să găsească fie şi cel mai fragil punct de sprijin.

„Ghita!

Ghita a furat scrisoarea! Sau, mai plauzibil, Tessa i-a dat-o ca s-o păstreze în siguranță! Ghita l-a trimis pe Mustafa să mă scoată din mijlocul petrecerii şi mă va

pedepsi pentru ceea ce s-a întâmplat la serata Elenei. *Şi uite, e înăuntru!* Pe scaunul şoferului, aşteptându-mă! Ea, subordonata mea, s-a strecurat prin spatele casei şi acum stă în maşină, pregătită să mă şantajeze!"

Asta îi dădu un curaj neaşteptat, chiar dacă senzația nu ținu decât o clipă. „Dacă e Ghita, ne înțelegem noi. O pot controla. Poate că-i ceva mai mult decât asta... Dorința ei de a mă umili este doar cealaltă fațetă a unor dorințe diferite, mai constructive."

Dar înăuntru nu era Ghita. Indiferent cui îi aparținea silueta aceea se vedea limpede că era un bărbat. „Atunci e şoferul ei? Prietenul ei, venit să o ducă acasă după petrecere, ca să nu o acosteze altcineva?" Uşa din dreapta era deschisă. Urmărit de privirea impasibilă a lui Mustafa, Woodrow se strecură pe banchetă. Dar nu cu acea mişcare cu care îți tragi pe tine costumul de baie. Se instală aşa cum te urci într-o maşinuță de la parcul de distracții, alături de Philip. Mustafa închise uşa. Maşina se clătină, dar bărbatul pe locul şoferului nu făcu nicio mişcare. Era îmbrăcat cam în genul unora dintre africanii de la oraş, în stil Saint Moritz, parcă sfidând canicula purtând un hanorac matlasat de culoare închisă şi un basc lăsat până peste frunte. „Individul acesta o fi negru sau alb?" Woodrow amuşină, însă nu depistă mirosul dulceag al Africii.

— Frumoasă muzică, Sandy, rosti Justin încet, întinzând mâna spre cheia de contact.

XXII

Woodrow stătea la biroul sculptat din lemn de tec evaluat la cinci mii de dolari. Se lăsase într-o parte, proptindu-şi cotul de un suport de sugativă din argint care costa ceva mai puţin. Licărirea singurei lumânări aprinse făcea ca faţa lui transpirată şi sumbră să strălucească. Ţurţurii candelabrului de cristal de deasupra capului aruncau zeci de reflexe ale aceleiaşi lumânări. Aflat de cealaltă parte a încăperii, Justin se rezemase de toc, cam tot aşa cum stătuse şi Woodrow la uşa biroului lui Justin, în ziua în care îi adusese vestea că Tessa murise. Justin îşi ţinea mâinile strânse la spate. Probabil nu ştia ce să facă cu ele. Woodrow îşi plimbă privirea peste umbrele aruncate de lumina slabă pe pereţi. Reuşi să identifice elefanţi, girafe, gazele, rinoceri în goană sau stând culcaţi. Umbrele de pe perete opus închipuiau numai păsări. Păsări clocind, păsări de apă cu gâturi lungi, păsări de pradă cu alte păsări mai mici în gheare, uriaşe păsări cântătoare cocoţate pe trunchiuri de copaci, care aveau înăuntru cutii muzicale, cu plata pe loc. Casa se găsea pe o stradă lăturalnică şi împădurită. Nimeni nu trecea prin dreptul ei. Nimeni nu bătea la fereastră să afle de ce un alb pe jumătate beat, îmbrăcat cu smoching şi cu papionul desfăcut vorbea la lumânare în Salonul de Artă Orientală şi Africană Ahmad Khan, situat pe coasta unui deal la cinci minute cu maşina de Muthaiga Club, la o jumătate de oră după miezul nopţii.

— Khan e prieten cu tine? întrebă Woodrow.

Nu primi răspuns.

— Atunci de unde ai luat cheia? Atunci e prieten cu Ghita, nu?

Niciun răspuns.

— Atunci, probabil, e prieten de familie. De-al Ghitei, vreau să zic.

Îşi scoase batista de mătase din buzunarul de la piept

şi îşi şterse pe furiş câteva lacrimi care îi apăruseră pe obraji. Nici nu le uscă bine că din ochi i se revărsă un nou val, aşa că trebui să le şteargă şi pe acestea.

— Ce le spun când mă întorc? Asta dacă mă întorc.

— Găseşti tu ceva…

— De obicei, găsesc, recunoscu Woodrow, încă plimbându-şi batista peste față.

— Sunt convins de asta, spuse Justin.

Înspăimântat, Woodrow întoarse capul ca să-l privească, dar Justin rămăsese tot rezemat de uşă, cu mâinile împreunate la spate.

— Sandy, cine ți-a spus să ascunzi totul? îl întrebă Justin.

— Pellegrin, cine altul? „Arde-l, Sandy! Arde toate exemplarele!” Ordin venit de sus. Păstrasem doar unul. Aşa că i-am dat foc şi acestuia. Nu mi-a luat mult.

Se smiorcăi, opunându-se impulsului de a plânge din nou.

— Băiat bun, înțelegi? Țin la măsurile de siguranță… Nu am încredere în servitori. L-am dus personal la cuptor. L-am pus înăuntru. Bine instruit. Aşa ajungi în fruntea clasei…

— Porter ştie că ai făcut asta?

— Cam aşa ceva… Bănuia… Nu i-a plăcut ideea. Nu-l suportă pe Berhard. E un război deschis între ei. Judecând după standardele din minister, în orice caz. Porter are chiar o vorbă pe tema asta: *„Pellerinează-te* şi rabdă!” La vremea respectivă, mi s-a părut destul de amuzantă.

I se părea şi acum, evident, de vreme ce, răguşit, făcu o încercare de râs care se termină în alte lacrimi.

— Pellegrin ți-a zis *de ce* trebuia să distrugi… să arzi dosarul? De ce să arzi toate exemplarele?

— Iisuse, îi scăpă o şoaptă lui Woodrow.

Urmară momente lungi de tăcere în care Woodrow părea că se lasă hipnotizat de flacăra unduitoare.

— Ce-ai pățit? îl întrebă Justin.

— E vocea ta, amice... S-a maturizat.

Woodrow îşi trecu palma peste gură, apoi îşi examină degetele, căutând urme de umezeală.

— Spuneau că eşti la capătul carierei.

Justin repetă întrebarea, reformulând-o aşa cum ar fi procedat faţă de un copil sau de un adult care nu înţelege bine limba.

— Te-ai gândit să-l întrebi pe Pellegrin *de ce* trebuia distrus documentul?

— Sunt două aspecte, după părerea lui Bernard. Pe de o parte, erau în joc interesele britanice. Trebuia să le protejam.

— Şi tu l-ai crezut? făcu Justin şi din nou trebui să aştepte cât Woodrow încercă să-şi stăvilească un nou torent de lacrimi.

— Am crezut ce spuneau cei de la ThreeBees. Sigur că da... Avangarda iniţiativei britanice în Africa... Un giuvaier al Coroanei... Curtiss, omul curtat de liderii africani, mituind în stânga şi-n dreapta şi nu numai... Am crezut că el reprezintă o valoare majoră a naţiunii. Plus că era amic la cataramă cu jumătate dintre membrii cabinetului, ceea ce nu-i strica deloc.

— Şi cel de-al doilea motiv?

— K.V.H. Băieţii din Basel dăduseră clar de înţeles că vor construi o mare uzină chimică în sudul Ţării Galilor. O a doua în Cornwall după trei ani. Şi a treia în Irlanda de Nord. Creând locuri de muncă şi aducând prosperitate în zonele defavorizate de la noi. Dacă le stricam planurile cu Dypraxa, ar fi renunţat la planurile astea.

— Să le fi stricat planurile?

— Medicamentul era doar în stadiu de testare. Încă e, teoretic. Dacă otrăveşte câţiva oameni care oricum vor muri – ce mai contează? Medicamentul nu era încă aprobat în Marea Britanie, deci asta nu constituia, de fapt, o problemă.

În voce se simţea deja tonul agresiv.

— Apelau la înţelegerea unui coleg de breaslă. Doamne,

Justin… Medicamentele trebuie testate pe anumite persoane, nu? La o adică pe cine alegi, ce Dumnezeu? Le tratezi pe absolvenți ai Universității Comerciale Harvard?

Uimit că nu primeşte sprijinul lui Justin în argumentația lui nevinovată, încercă o altă cale.

— Uite. Treaba Ministerului de Externe nu e să dea verdicte privind siguranța medicamentelor produse în alte părți, nu? Ministerul trebuie să promoveze interesele industriei britanice, nu să se apuce să le povestească tuturor că o companie britanică din Africa îşi otrăveşte clienții. Doar ştii cum se fac jocurile. Nu suntem plătiți să avem inimi simțitoare care să se înduioşeze de suferințele întregii lumi. Nu ucidem oameni care, oricum, vor muri. Dumnezeule, ştii ce rată a mortalității se înregistrează în țara asta… Deşi nimeni nu ține socoteala aici…

Justin păstră un moment de tăcere pentru a analiza aceste argumente de mare finețe.

— *Dar tu aveai o inimă simțitoare, Sandy,* îl contrazise într-un târziu. Doar ai iubit-o… Ai uitat? Cum te-a lăsat inima să-i arunci raportul în foc dacă o iubeai?

Părea că lui Justin îi vine greu să dea vorbelor mai multă tărie vorbelor.

— Cum de te-a lăsat inima s-o minți când ea avea încredere în tine?

— Bernard a spus că trebuie împiedicată, bolborosi Woodrow, după încă o căutătură spre umbre, pentru a se convinge că Justin rămăsese la o distanță sigură de el.

— Ah, păi a şi fost împiedicată!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Quayle… şopti Woodrow. Nu-i chiar, aşa… Aceia sunt alți oameni. Nu sunt din lumea mea. Sau a ta.

Mai devreme, Justin simțise că era pe cale să explodeze; de data aceasta, adoptă tonul politicos al unui coleg dezamăgit.

— *Cum puteai s-o opreşti, cum zici tu, când o adorai, Sandy?* Din ceea ce i-ai scris, ea reprezenta salvarea ta de toate lucrurile astea…

Probabil că uitase; vreme de o clipă brațele lui cuprinseră nu numai închisoarea deprimantă a lui Woodrow, ci turme întregi de animale sculptate, învăluite de întunericul rafturilor de sticlă din dreapta lui.

— Ea însemna salvarea ta de toate, calea ta spre fericire şi libertate, cel puțin aşa declarai. De ce nu i-ai sprijinit cauza?

— Îmi pare rău, susură Woodrow şi-şi plecă ochii, astfel că Justin îi adresă o altă întrebare:

— Ce anume ai ars? De ce reprezenta documentul o amenințare atât de gravă pentru tine şi pentru Bernard Pellegrin?

— Era un ultimatum.

— În atenția cui?

— În atenția guvernului britanic.

— Tessa înainta un ultimatum guvernului britanic? Guvernului nostru?

— Îi cerea să intervină, altfel... se simțea obligată față de țară. Față de tine... Rămăsese loială... Ca soție de diplomat britanic, era hotărâtă să rezolve lucrurile în mod diplomatic. Soluția cea mai la îndemână e să ocoleşti sistemul şi să faci totul public. Calea mai grea e să urneşti pârghiile sistemului.

„Eu prefer calea mai grea.” Ea a zis asta. Se agăța de ideea perimată că britanicii au un guvern mai cinstit decât al oricărei alte națiuni. O idee pe care i-o insuflase tatăl ei, fără îndoială... Tessa a zis că Bluhm era de părere că britanicii puteau rezolva problema, cu condiția să joace corect. Dacă britanicii aveau atât de mult de pierdut, era preferabil să discute cu ThreeBees şi cu K.V.H. Fără a pune problema unei confruntări. Fără încrâncenare. Doar să-i convingă să scoată medicamentul de pe piață până ce îl îmbunătățeau. Iar dacă nu...

— Tessa a stabilit şi vreun termen?

— A recunoscut că situația diferă de la o zonă la alta. America de Sud, Orientul Mijlociu, Rusia, India... Dar prima ei grijă era Africa. Voia probe că, în termen de trei

luni, medicamentul dispare de pe piață. După aceea, arunca bomba. Nu s-a exprimat chiar aşa, dar pe aproape.

— Şi asta e ce a trimis la Londra?

— Da.

— Şi cei de acolo ce-au făcut?

— Vrei să spui Pellegrin…

— Da, ce-a făcut?

— A zis că e o înşiruire de naivități. Că îl irită ideea ca politica Ministerului de Externe să fie dictată de soția doar pe jumătate britanică a unui diplomat şi de amantul ei negru. Apoi a mers la Basel. A luat masa cu cei de la K.V.H. I-a întrebat dacă sunt dispuşi să stopeze distribuția medicamentului. Ei au zis ceva de genul că, odată pornită, e greu s-o mai oprească şi că nu-i uşor să retragi un medicament de pe piață. Acționarii n-ar fi fost deloc încântați. Nu că i-ar fi întrebat cineva, dar dacă ar fi fost aşa, s-ar fi opus retragerii.

La fel şi consiliul de administrație. Medicamentele nu-s rețete de mâncare. Nu poți să iei un atom, îl lipeşti de altul şi tot aşa. Singurul lucru rezonabil e să modifici dozajul, dar în niciun caz să reproiectezi totul, de la început. Dacă vrei să le modifici, o iei de la zero, i-au spus ei, şi, în etapa asta, nimeni nu face aşa ceva. Apoi au început să-şi arate colții şi să amenințe că anulează investiția din Marea Britanie lăsând pe drumuri alți şi alți supuşi ai Maiestății Sale.

— Şi cu ThreeBees ce-a fost?

— Asta s-a discutat la altă masă. Caviar şi alte delicatese la bordul avionului Gulfstream. Bernard şi Kenny au căzut de acord că iese balamuc în Africa dacă se răspândeşte vestea că ThreeBees otrăveşte oamenii. Singura soluție era animarea, vreme în care specialiştii de la K.V.H. mai lucrează la formulă şi reglează dozajul. Bernard mai are câțiva ani până la pensie. Îşi închipuie că va fi cooptat în consiliul de administrație al ThreeBees. Poate şi în cel de la K.V.H., dacă îl acceptă. De ce să te

angajezi într-o singură direcție când merge și în două?

— Ce probe contestau cei de la K. V.H.?

Întrebarea păru să dezlănțuie un tremur dureros ce cuprinse tot corpul lui Woodrow. Se ridică în picioare, își prinse capul între palme și-și frecă apăsat țeasta cu vârful degetelor. Încă ținându-se de cap, se clătină în față, gata să cadă, și-i scăpă un geamăt:

— Doamne…

— Bea puțină apă, îi sugeră Justin și îl conduse pe coridor până la un lavoar, apoi rămase alături de el, la fel cum stătuse la morgă atunci când vărsase. Woodrow își ținu palmele sub jet și se frecă apoi cu apă pe față, lăsând-o să șiroiască.

— Probele erau solide, mormăi Woodrow, revenit pe scaun. Bluhm și Tessa merseseră în sate, de acolo la clinici, discutaseră cu pacienți, părinți, alte rude. Curtiss a prins de veste și a inițiat o acțiune de mușamalizare. L-a pus pe Crick, omul lui, să organizeze totul. Numai că Tessa și Bluhm au ținut și evidența operațiunilor de ascundere a lucrurilor. Se întorceau și-i căutau pe cei cu care vorbiseră. Nu-i mai găseau… Au menționat totul în raport, cum ThreeBees nu numai că otrăvea oamenii, dar, după aceea distrugea și dovezile. „Cutare martor a dispărut. După vizita noastră, cutare martor a fost acuzat de infracțiuni grave. Satul cutare a rămas pustiu.” A făcut o treabă extraordinară. Ar trebui să fii mândru de ea.

— În raport apare o femeie pe nume Wanza?

— Femeia aceea ocupa un loc de frunte. Dar i-au pus botniță și fratelui ei…

— Cum?

— L-au arestat. I-au smuls o declarație, cică de bunăvoie. A apărut în fața tribunalului săptămâna trecută. A luat zece ani pentru jefuirea unui turist alb în Parcul Național Tsavo. Turistul nici măcar n-a depus plângere, dar o liotă de africani speriați l-au văzut pe băiat comițând fapta, așa că s-a rezolvat. Judecătorul l-a condamnat fără multă vorbă la muncă silnică și douăzeci

de bastoane pe spinare, ca să se învețe minte.

Justin strânse din pleoape. Revăzu chipul lui Kioko stând ghemuit pe podea alături de sora lui. Simți şi palma slăbănoagă a lui Kioko, strecurată în mâna lui, la mormântul Tessei.

— Şi totuşi, n-ai simțit nevoia, atunci când ai citit raportul, şi ştiai că, mai mult sau mai puțin, reflecta adevărul, după părerea mea, să vorbeşti cu kenyenii? îi sugeră Justin.

Agresivitatea răzbătu iar în vocea lui Woodrow.

— Quayle, pentru numele lui Dumnezeu! *De câte ori* ți-ai pus cel mai bun costum pe care îl ai ca să mergi la sediul băieților în albastru şi să-i acuzi că au organizat o acțiune de muşamalizare, primind mită de la Kenny K. pentru osteneală? Nu aşa-ți faci amici şi influențezi oamenii în însoritul Nairobi…

Justin se îndepărtă cu un pas de uşă, apoi reuşi să se stăpânească şi îşi reluă poziția distantă pe care şi-o impusese dintru început.

— Dar cred că au existat şi probe medicale, nu?

— Dacă au existat ce?

— Te-ntreb de probele medicale cuprinse în raportul întocmit de Arnold Bluhm şi Tessa Quayle şi distrus DE TINE la cererea lui Bernard Pellegrin! A cărui copie a fost totuşi prezentată de Bernard Pellegrin celor de la K.V.H., care au examinat-o la repezeală în timpul prânzului de afaceri!

Ecoul izbucnirii lui făcu rafturile de sticlă să reverbereze. Woodrow aşteptă ca ecoul să se stingă.

— Dovezile medicale erau specialitatea lui Bluhm. Constituiau anexa raportului. Tessa le inclusese într-o secțiune separată. O pagină din cartea vieții. Uite aşa devii o anexă… Sau ai fost, ca în cazul ei.

— Şi ce conținea anexa?

— Anamneze. Treizeci şi şapte. De la A la Z. Nume, adresă, tratament administrat, locul şi data înmormântării. Mereu aceleaşi simptome: somnolență,

pierderea vederii, hemoragii, insuficientă hepatică şi, apoi, cortina.

— Asta însemnând moartea?

— Într-un fel. Poţi să-i spui şi aşa. Aşa cred. Da, da.

— Iar cei de la K.V.H. au respins probele astea?

— Pe motiv că-s neştiinţifice, generalizante, părtinitoare, tendenţioase… melodramatice. Cuvântul acesta nu l-am mai auzit. Melodramatice… Când îţi pasă atât de mult, ţi se acordă foarte puţin credit. Eu aşa consider. Eu sunt tocmai pe dos. N-am sentimente. Sunt lipsit de orice simţire. Cu cât simţi mai puţine, cu atât răcneşti mai tare. E un vid mai cuprinzător ce trebuie umplut cumva. Nu-i vorba de tine. De mine.

— Lorbeer cine e?

— Pentru Tessa, oaia neagră.

— De ce?

— Fiindcă a fost cel care a făcut medicamentul. Cel care l-a făcut cunoscut. I-a convins pe cei de la K.V.H. să-l creeze, apoi şi pe cei de la ThreeBees. O măgărie fără egal, după cum scrie ea în raport.

— Spune acolo că Lorbeer a trădat-o?

— De ce s-o mai spună? Doar am trădat-o toţi.

Pornise să plângă fără să se mai abţină.

— Până şi tu, care nu-ţi mişcai fundul decât ca să-ţi îngrijeşti florile, în vreme ce ea se zbătea ca o martiră.

— Şi-acum unde-i Lorbeer?

— N-am nici cea mai vagă idee. Nimeni nu ştie. Omul a simţit din ce direcţie bate vântul şi s-a dat la fund. ThreeBees l-au căutat o vreme, apoi s-au săturat. Tessa şi Bluhm au reluat căutarea. Voiau să-l găsească pentru a-l aduce ca martor principal. Dar găseşte-l dacă poţi!

— Şi Emrich?

— E unul dintre inventatorii medicamentului. A apărut şi pe-aici. A încercat să-i denunţe pe cei de la K.V.H. Au îndepărtat-o fără menajamente.

— Kovacs?

— Din banda celor trei. Dedicată trup şi suflet celor de

la K.V.H. O târfuliță, evident. N-am întâlnit-o. Pe Lorbeer l-am văzut o dată, mi-aduc aminte. Un bur gras şi umflat. Cu ochii bulbucați şi păr roşcovan.

Woodrow se răsuci brusc, îngrozit. Justin apăruse lângă umărul lui. Aşezase deja o foaie de hârtie pe birou, lângă tamponul-sugativă şi acum îi întindea lui Woodrow un pix cu capacul înainte, aşa cum procedează oamenii politicoşi când oferă ceva.

— E o autorizație de călătorie, îi explică Justin. Emisă de voi.

Citi textul cu voce tare ca să-l scutească pe Woodrow de efort

— „Deținătorul prezentului document, cetățeanul britanic *cutare,* este autorizat să lucreze sub protecția Înaltei Comisii Britanice din Nairobi." Semnează aici.

Woodrow o examină cu ochii mijiți, apropiind hârtia de flacăra lumânării.

— Peter Paul Atkinson. Cine naiba mai e şi ăsta?

— Se precizează în formular. E ziarist britanic. Scrie pentru *Telegraph.* Dacă telefonează cineva să se intereseze de el, e un ziarist serios, de bună-credință. O să ții minte?

— Dar ce Dumnezeu caută tocmai la Loki? În cloaca asta… Şi Ghita s-a dus acolo. Cred că ar trebui să aibă şi o fotografie, nu?

— Va avea.

Woodrow semnă, Justin împături hârtia, o puse în buzunar şi se întoarse cu paşi osteniți către uşă. Un şir de ceasuri cu cuc produse în Taiwan anunțară că era ora unu dimineața.

* * *

Când Justin opri maşina minusculă a Ghitei, Mustafa aştepta deja lângă bordură cu lanterna în mână. Pesemne că îi auzise motorul de departe. Încă nerealizând că fusese condus acasă, Woodrow rămase imobil, holbându-

se prin parbriz şi ţinându-şi palmele încleştate în poală, timp în care Justin se apleca peste el şi i se adresă lui Mustafa prin fereastra din dreapta, care era coborâtă. Vorbi în engleză, presărată cu cele câteva cuvinte uzuale din ki-swahili pe care reuşise să le înveţe.

— Mustafa, domnul Woodrow nu se simte bine. L-ai scos la aer curat ca să verse. Trebuie să se retragă în dormitorul lui, te rog, şi să stea întins până când doamna Woodrow îi va putea acorda îngrijiri. Fii amabil şi spune-i domnişoarei Ghita că mă pregătesc de plecare!

Woodrow dădu să coboare, apoi se întoarse către Justin:

— Sper că n-o să-i povesteşti şi Gloriei toate chestiile astea, bine? Acum, după ce-ai aflat totul, n-ai nimic de câştigat. Nu-i atât de subtilă ca noi, înţelegi? În numele vechii noastre colegialităţi... Te rog...

Deşi se strădui să rămână impasibil, cu aerul cuiva care s-a săturat să tot care un balot plin de colo-colo, Mustafa îl extrase pe Woodrow din maşină şi-l conduse spre uşa principală. Justin îmbrăcase din nou hanoracul şi-şi trăsese bascul pe frunte. Din cort răzbăteau frânturi de lumini colorate. Orchestra continua să cânte într-un ritm neobosit. Încă aşezat pe banchetă, Justin aruncă o privire spre stânga lui şi i se păru că distinge umbra unui bărbat înalt stând în faţa tufişurilor de rododendroni de lângă bordură, dar când se uită mai atent, aceasta dispăruse. Continuă să privească atent, întâi la tufişuri, apoi către automobilele parcate de o parte şi de alta a acestora. Auzind sunet de paşi, răsuci capul şi văzu o siluetă grăbindu-se spre maşină: era Ghita, cu un şal pe umeri, având pantofii de dans într-o mână şi o lanternă în cealaltă. Se strecură pe bancheta din dreapta şi Justin porni imediat motorul.

— Se întreabă unde a dispărut, îl anunţă ea.

— Donohue a fost la petrecere?

— Nu cred. Nu-s sigură. Nu l-am văzut.

Vru să-l întrebe ceva, dar renunţă.

Justin conduse încet, privind cercetător către automobilele parcate, spionând mereu în oglinzile retrovizoare. Trecu prin dreptul propriei case, dar abia dacă îi acordă atenție. Un câine maro deschis se repezi la maşină, încercând să-i muşte roțile. Îl evită, rămânând cu ochii la oglinzile retrovizoare şi înjură animalul cu glas reținut. În lumina farurilor, gropile drumului păreau să se apropie de maşină ca nişte bălți întunecate. Ghita întoarse capul şi aruncă o privire prin lunetă. Drumul era cufundat în beznă.

— Tu uită-te înainte! spuse el poruncitor. Risc să mă rătăcesc. Spune-mi când să cotesc la stânga sau la dreapta!

Conducea mai repede acum, mergând în zigzag printre gropi, alegând centrul drumului când nu ştia cel aştepta pe margine, încetini brusc, lăsându-se depăşit de un automobil, apoi de al doilea.

— Ai văzut pe cineva cunoscut? întrebă el.

— Nu.

Pătrunseră pe un drum mai lat, mărginit de copaci. Un indicator deformat, pe care scria AJUTOR-VOLUNTARI, le bloca înaintarea. Câțiva băieți slăbănogi, înarmați cu bețe lungi şi cu o roabă fără roată, stăteau în şir dincolo de indicator.

— Întotdeauna stau aici?

— Zi şi noapte, îi explică Ghita. Scot pietrele dintr-o denivelare şi le plasează în alta. În felul acesta, nu termină niciodată treaba.

Justin frână. Maşina opri exact în fața indicatorului. Băieții se strânseră grămadă în jurul maşinii şi începură să bată cu palmele în caroserie. Justin coborî geamul şi, în acelaşi timp, fascicolul unei lanterne lumină interiorul maşinii, după care în dreptul geamului apăru fața zâmbitoare cu ochi vii a purtătorului lor de cuvânt. Avea cel mult şaisprezece ani.

— Bună seara, Bwana, strigă el pe un ton foarte protocolar. Eu sunt domnul Simba.

— Bună seara, domnule Simba, îi răspunse Justin.

— Dom'le, vrei să contribui la drumul ăsta grozav pe care-l facem?

Justin strecură pe geam o bancnotă de o sută de şilingi. Băiatul se îndepărtă într-un dans triumfător, fluturând bancnota deasupra capului, în vreme ce restul aplaudau.

— Care e tariful obişnuit? o întrebă Justin pe Ghita după ce se urniră.

— Cam o zecime din ce le-ai dat.

Fură depăşiţi de încă un automobil şi Justin se uită concentrat către ocupanţii lui, dar se părea că nu văzuse ceea ce aştepta. Pătrunseră în centrul oraşului. Magazine iluminate, cafenele, trotuare aglomerate. Pe lângă ei trecură în viteză autobuze Matutu dinăuntrul cărora se auzea o muzică asurzitoare. Spre stânga lor, se auzi bufnitura unei coliziuni, urmată de un cor de claxoane furioase şi răcnete. Ghita îl îndruma din nou: „Dreapta aici, pe poarta asta, *acum*". Justin urcă o rampă şi pătrunse în curtea lăsată în paragină a unei clădiri pătrăţoase cu trei etaje. În lumina aruncată de lămpile plasate de jur-împrejur, citi cuvintele „VENIŢI CĂTRE IISUS ACUM!" scrise cu litere mari pe zidul placat.

— Asta e o biserică?

— A fost clinica de stomatologie a Adventiştilor de Ziua a Şaptea, îi răspunse Ghita. Acum apartamentele sunt de închiriat.

Parcarea era o porţiune de teren situat mai jos, înconjurat de sârmă tăioasă ca briciul, iar Ghita, dacă ar fi fost singură, n-ar fi îndrăznit să pătrundă acolo, însă Justin începuse deja să coboare panta de acces, întinzând, în acelaşi timp, mâna după cheie. Parcă şi îl urmări cum priveşte lung panta şi ascultă.

— Pe cine aştepţi? întrebă ea şoptit.

O conduse apoi către intrare trecând prin dreptul câtorva grupuri de puşti zâmbitori şi urcară treptele ce duceau spre hol. Traversară holul, îndreptându-se spre

scara cenuşie, iluminată de becuri slabe. Justin urcă alături de ea până ajunseră la ultimul etaj, cufundat în întuneric. Scoase lanterna din buzunar şi lumină drumul mai departe. Din spatele uşilor răzbăteau frânturi de muzică asiatică şi mirosuri de mâncăruri orientale. Întinzându-i lanterna, Justin se întoarse către casa scărilor, timp în care ea desfăcu lacătul de la grilajul metalic şi apoi descuie cele trei încuietori. Imediat ce pătrunse în apartament, Ghita auzi propriul telefon sunând. Îl căută din ochi pe Justin şi constată că acesta stătea alături de ea.

— Ghita, dragă, bună, îi țipă în ureche o voce plăcută de bărbat pe care nu reuşi să-l identifice imediat. Ai fost de-a dreptul sclipitoare în seara asta! Tim Donohue la telefon. Aş vrea să ştiu dacă aş putea trece pe la tine câteva minute ca să bem o cafea doar noi doi sub lumina stelelor…

* * *

Apartamentul Ghitei era mic, avea doar trei camere, ale căror ferestre dădeau toate spre depozitul părăginit şi strada debordând de viață, cu firmele luminoase cărora nu le funcționau toate tuburile fluorescente, cu maşinile claxonând tot timpul şi cu cerşetorii obraznici care stăteau pe carosabil şi se fereau din calea automobilelor în ultima clipă. O fereastră cu grilaj dădea spre o scară metalică exterioară, care ar fi trebuit să slujească drept scară de incendiu, deşi, din motive de autoprotecție, locatarii tăiaseră partea de jos a ei. În rest, rămăsese neatinsă şi, în serile calde, Ghita obişnuia să urce pe acoperiş, unde se rezema de învelişul protector din lemn al rezervorului de apă şi învăța pentru examenul de la Serviciul de Externe, pe care era hotărâtă să-l susțină în anul următor, ascultând zgomotele făcute de colocatarii asiatici aflați într-un permanent du-te-vino, muzica pe care o puneau aceştia, certurile lor, larma copiilor; erau

momente când era aproape convinsă că se găseşte în mijlocul propriului popor.

Iar dacă această iluzie se risipea imediat ce pătrundea pe poarta Înaltei Comisii şi-şi asuma cealaltă identitate, acoperişul populat de pisici, cuşti de găini, rufe puse la uscat şi antene rămânea unul dintre puținele locuri în care se simțea în largul ei, motiv pentru care nu rămase deloc surprinsă când Donohue îi propusese să bea cafeaua sub lumina stelelor. Era un mister modul în care Donohue aflase de acoperişul ei, fiindcă, din câte ştia ea, el nu pusese niciodată piciorul în apartamentul ei. Urmărit precaut de Justin, Donohue trecu pragul apartamentului şi, ținând un deget la buze, îşi strecură trupul slăbănog pe fereastră, ajunse pe platforma metalică a scării de incendiu, apoi le făcu semn să-l urmeze. Justin îl urmă şi până să sosească şi Ghita cu tava cu cafele, Donohue se cocoțase deja pe o cutie, ținându-şi genunchii la nivelul urechilor. Dar Justin nu-şi găsea locul. Când stătea ca o santinelă vigilentă, în lumina neoanelor de vizavi, când se trezea ghemuindu-se alături de Ghita, cu capul plecat, ca un om care desenează cu degetul în nisip.

— Cum ai reuşit să treci linia frontului, amice? îl întrebă Donohue, după ce luă o gură de cafea, fără să ridice glasul, dar reuşind să acopere zgomotul traficului. O păsărică mi-a spus că, acum câteva zile, te aflai la Saskatchewan.

— Cu un grup care mergea la safari, spuse Justin.

— Via Londra?

— Amsterdam.

— Grup mare?

— Cât de mare s-a putut.

— Sub numele de Quayle?

— Mai mult sau mai puțin…

— Şi unde te-ai despărțit de restul?

— La Nairobi. Imediat ce am trecut de vamă şi de Serviciul Imigrări.

— Băiat deştept... Nu te credeam în stare. Bănuiam că ai folosit drumurile. Venind din Tanzania sau din altă țară.

— N-a vrut să-l aştept la aeroport, interveni Ghita protector. A venit până aici cu taxiul, la căderea întunericului.

— Ce doreşti? îl întrebă Justin, iar vocea lui se auzi din altă parte decât aceea în care fusese câteva clipe mai devreme.

— O viață liniştită, dacă nu te deranjează, amice. Am ajuns şi eu la o anumită vârstă. Nu mai vreau agitație. Gata cu scormonitul prin toate gunoaiele. Nu mai vreau să văd pe nimeni care-şi riscă viața, căutând ceea ce s-a dus de mult.

Silueta lui deşirată se întoarse către Ghita:

— Scumpo, ce-ai căutat la Loki?

— A făcut-o de dragul meu, interveni Justin, înainte ca ea să se gândească la un răspuns.

— Aşa se şi cuvine, spuse aprobator Donohue. Şi de dragul Tessei, sunt convins. Ghita e o fată admirabilă.

Apoi, adresându-se Ghitei, întrebă mai apăsat:

— Şi ai găsit ce căutai, draga mea? Ți-ai îndeplinit misiunea? Sunt sigur că da.

Justin interveni din nou, mai prompt decât înainte.

— Am rugat-o să verifice ce a făcut Tessa în ultimele zile petrecute acolo. Ca să ştiu sigur dacă au făcut ce spuseseră, participând la seminarul acela despre femei. Au participat.

— Iar tu accepți că aşa s-au derulat evenimentele? întrebă Donohue, adresându-se Ghitei.

— Da.

— Ei, frumos din partea ta, făcu Donohue şi mai luă o înghițitură de cafea. Continuăm să vorbim în şarade? îi sugeră el lui Justin.

— Socoteam că tocmai asta facem.

— În legătură cu planurile tale.

— Ce planuri?

— Pe care ți le-ai făcut. De pildă, dacă ți-ai pus în minte să ai un schimb discret de cuvinte cu Kenny K. Curtiss, îți iroseşti eforturile. Îți spun asta pe degeaba.

— De ce?

— Băieții lui răi te aşteaptă, acesta ar fi un motiv. Altul e că a ieşit din cursă, deşi nu ştiu dacă a fost vreodată inclus în joc. Băncile i-au luat toate jucăriile. Sumele investite în ThreeBees se vor întoarce de unde au venit. Adică la K.V.H.

Justin nu comentă.

— Vreau să spun, Justin, că nu afli mari satisfacții mitraliind pe cineva care e deja mort. Asta dacă vrei răzbunare… Nu-i aşa?

Niciun răspuns.

— Cât priveşte asasinarea soției tale, mă doare sufletul că trebuie să ți-o spun, dar Kenny K. nu a fost, repet, nu a fost *complicit,* cum li se spune în tribunalele noastre copărtaşilor. Şi nici sluga lui, domnu' Crick, deşi n-am niciun dubiu că ar fi făcut-o bucuros dacă i se oferea prilejul. Crick a avut sarcina permanentă de a urmări toate mişcările lui Arnold şi ale Tessei şi de a raporta aceste lucruri celor de la K.V.H., bineînțeles. S-a slujit din belşug de toate relațiile locale ale lui Kenny K., mai exact, de poliția kenyană, care să fie cu ochii şi cu urechile pe ei. Dar Crick nu a fost implicat mai mult decât Kenny K. Acțiunea de supraveghere nu-l face şi ucigaş.

— Cui îi prezenta Crick rapoartele? întrebă Justin, continuând să fie prezent doar prin voce.

— Unui robot telefonic din Luxemburg, care, între timp, a fost decuplat. De acolo, mesajele se transmiteau prin mijloace care, probabil, nu vor putea fi descoperite vreodată. Până au ajuns la urechile sensibile ale domnilor care ți-au ucis soția.

— Marsabit, rosti Justin, de astă dată aflat în apropiere.

— Într-adevăr. Faimoşii Marsabit Doi, în camionul lor verde pentru safari. Pe drum li s-au alăturat patru

africani, vânători de trofee ca şi ei. Bugetul pus la bătaie a fost de un milion de dolari, şi urma să fie împărțiți după bunul plac al conducătorului lor, cunoscut sub numele de colonelul Elvis. Singurele lucruri sigure sunt că nu-l cheamă Elvis şi că nu s-a ridicat nicicând până la ameţitorul grad de colonel.

— A anunțat Crick la Luxemburg despre deplasarea Tessei şi a lui Bluhm la Turkana?

— Dragul meu, întrebarea asta bate prea departe.

— De ce?

— Crick nu ar spune nimănui. Se teme. Şi mi-aş dori să trăieşti şi tu sentimentul acesta. Se teme că dacă dă prea multe informații d-astea şi spune chestii despre anumiți amici de-ai lui, are să se trezească cu limba tăiată ca să-i încapă testiculele în gură. Pesemne că are dreptate.

— Tu ce doreşti? repetă Justin.

Acum stătea ghemuit alături de Donohue, privindu-l în ochii umbriți.

— Să te întorc din ceea ce intenționezi să faci, dragul meu. Ca să-ți spun că nu vei găsi ceea ce cauți – indiferent ce-o fi asta; lucrurile astea n-o să te ajute să scapi cu viață. A fost comandată uciderea ta de îndată ce calci în Africa, şi uite că eşti deja aici. Orice mercenar sau şef de bandă visează să te aibă în cătarea armei. Jumătate de milion ca să te ucidă, un milion ca totul să pară a fi sinucidere, lucru de preferat. Poți să-ți angajezi orice pază de corp, că asta nu-ți va sluji la nimic. S-ar putea să-i plăteşti exact pe cei care speră să te ucidă.

— Dar ce-i pasă serviciului tău dacă trăiesc sau mor?

— Privitor la afaceri, nu prea contează. Pe plan personal însă, aş prefera să nu văd cum câştigă răii.

Trase adânc aer în piept.

— Context în care regret să ți-o spun, dar Arnold Bluhm e mort de săptămâni bune. Aşa că dacă ai venit să-l salvezi, îmi pare rău, dar iarăşi nu ai pe cine să salvezi.

— Dovedeşte-o! îi ceru Justin cu asprime, iar Ghita se îndepărtă în tăcere de ei şi-şi îngropă faţa în îndoitura braţului.

— Sunt bătrân, pe moarte şi total scârbit; în plus, încalc cele mai elementare consemne spunându-ţi toate astea, lucruri pentru care şefii mei m-ar împuşca fără să-mi mai dea răgaz până în zori. Astea sunt toate dovezile pe care le deţin. Bluhm a fost lovit până şi-a pierdut cunoştinţa, a fost aruncat în camion şi dus în deşert. Fără apă, adăpost sau hrană. L-au torturat câteva zile în speranţa că vor afla dacă el sau Tessa se gândiseră să facă o copie a dischetelor pe care le găsiseră în automobilul lor. Iartă-mă, Ghita! Bluhm a spus că nu, încă nu făcuseră, dar de ce ar accepta cineva un asemenea răspuns? De aceea, l-au torturat până a murit, ca să fie ei siguri şi fiindcă asta i-a distrat... Apoi l-au lăsat pradă hienelor. Regret, dar acesta e adevărul.

— Of, Dumnezeule, suspină Ghita, ţinându-şi faţa între palme.

— Aşa că şterge-l pe Bluhm de pe listă, Justin, împreună cu Kenny K. Curtiss! Nu era cazul să te deranjezi pentru niciunul dintre ei. Până una-alta, să-ţi mai spun ceva, continuă Donohue fără menajamente. Porter Coleridge se bate în numele tău la Londra. Iar asta nu e ceva strict secret. De aici trebuie să începi.

Justin dispăruse din câmpul vizual al Ghitei, care privi cercetător prin întuneric şi-l descoperi chiar în spatele ei.

— Porter cere ca poliţiştii care au început cazul Tessei să continue cercetările şi vrea să vadă capul lui Gridley pe butuc, alături de al lui Pellegrin. Cere ca relaţia dintre Curtiss, K.V.H. şi guvernul britanic să devină subiectul unei anchete şi, fiindcă tot s-a apucat de treabă, îi dărâmă şi picioarele de lut ale Sandy Woodrow. Doreşte ca medicamentul să fie analizat de o echipă independentă de oameni de ştiinţă, dac-o mai exista aşa ceva în lumea asta. A descoperit o instituţie care se cheamă Comitetul de Etică a Testelor, aparţinând Organizaţiei Mondiale a

Sănătății care ar putea fi de ajutor. Dacă te întorci acasă acum, ai putea să înclini balanța în favoarea lui. De-asta am venit, încheie pe un ton mai bine dispus şi, fiindcă îşi terminase cafeaua, se ridică. Scoaterea oamenilor din țară e una dintre operațiunile la care încă ne mai pricepem, Justin. În concluzie, dacă preferi să fii scos clandestin din Kenya, fără alte necazuri, în loc să înduri din nou iadul din aeroportul Kenyatta, ca să nu mai vorbim de supraveghetorii lui Moi şi ai celorlalți, pune-o pe Ghita să ne dea un semn!

— Ai fost foarte amabil, spuse Justin.

— Exact de vorbele astea mă temeam cel mai rău. Noapte bună!

* * *

Ghita stătea întinsă pe pat, cu uşa deschisă. Privea în tavan, neştiind dacă era cazul să plângă sau să se roage. Bănuise de la început că Bluhm murise, însă sentimentul provocat de moartea lui era mai cumplit decât orice îşi închipuise. Dori să poată retrăi viața simplă pe care o ducea la şcoala de maici şi să poată crede din nou că era voința Domnului ca omul să se înalțe cât mai sus şi să decadă atât de mult. În camera alăturată, Justin revenise la biroul ei şi scria de mână, fiindcă aşa îi plăcea, deşi Ghita îi oferise laptopul ei. Avionul spre Loki urma să decoleze de pe aeroportul Wilson la şapte, ceea ce însemna că el trebuia să plece peste o oră. Ghita ar fi vrut să-l însoțească, dar ştia că nu se putea. Se oferise să-l conducă la aeroport cu maşina, dar el prefera să ia taxiul de la hotelul Serena.

— Ghita?

Bătu la uşa ei. Ea strigă: „Poftim!” şi se ridică în picioare.

— Ghita, te-aş ruga să trimiți asta, spuse Justin întinzându-i un plic gros adresat unei femei din Milano. Nu-i o prietenă – asta ca să-ți satisfac curiozitatea. E

mătuşa avocatului meu şi, amintindu-şi de ea, surâse – şi asta e o scrisoare pentru Porter Coleridge, pe adresa clubului său. Să nu apelezi la serviciul poştal extern, dacă nu te deranjează. Şi nici la vreun serviciu de curierat sau la ceva de felul acesta. Poşta kenyană obişnuită e destul de sigură. Îți mulțumesc nespus pentru tot ce-ai făcut.

Dându-şi seama din vorbele lui că se pregăteşte să plece, Ghita nu se mai putu abține, şi-şi aruncă brațele în jurul lui, lipindu-se de el, strângându-l şi încercând să-l rețină de parcă s-ar fi agățat de viată, până când, cu delicatețe, Justin se eliberă din strânsoarea ei.

XXIII

Căpitanul McKenzie şi copilotul său, Edsard se află în carlinga aparatului Buffalo, iar carlinga este, de fapt, o platformă ceva mai ridicată din botul fuselajului, fără perete sau uşi care să separe echipajul de încărcătură – sau, spus altfel, încărcătura de echipaj. Iar imediat sub platforma aceasta, la vreun pas depărtare, un suflet milos a aşezat un fotoliu roşcat în stil victorian – de felul celui pe care un servitor vârstnic al unei familii nobile şi l-ar aşeza în fața focului din bucătărie într-o seară de iarnă – având picioarele fixate în puntea aeronavei cu ajutorul unor scoabe improvizate. Exact pe acest fotoliu şade Justin, având căşti peste urechi şi nişte curele scămoşate din nailon ce amintesc de hamul de mers al unui copil, strânse în jurul pântecelui, timp în care se lasă dăscălit de căpitanul McKenzie şi de Edsard, iar, uneori, îşi scoate căştile ca să audă întrebările unei fete albe din Zimbabwe, care s-a aşezat confortabil în mijlocul unui morman impresionant de cutii bine ancorate. Justin a încercat să-i ofere fotoliul, dar McKenzie l-a împiedicat cu o invitație fermă: „Dumneavoastră stați aici”. Spre coada fuselajului, şase femei sudaneze, purtând robe, stau ghemuite, cu atitudini ce variază de la stoicism până la groază pură. Una dintre ele vomită într-o găletuşă din plastic ținută la îndemână în acest scop. Acoperişul avionului este izolat cu panouri matlasate şi lucioase de culoare cenuşie, iar sub panouri, legate de un cablu, coardele roşii de lansare cu paraşuta se leagănă, făcând capetele lor metalizate să danseze în ritmul tunător al motoarelor. Fuselajul geme şi pare să respire ca un cal de luptă antic, în mijlocul bătăliei. Nici urmă de aer condiționat sau de paraşute. Pe unul dintre panouri, o cruce roşie a cărei vopsea e băşicată precizează că acolo se află medicamente de prim ajutor. Sub ea, legate laolaltă cu frânghie, se înşiruie câteva canistre pe care

scrie „kerosen”. *Aceasta e călătoria pe care au făcut-o Tessa şi Arnold şi acesta este pilotul care i-a dus. Călătoria de dinaintea călătoriei de pe urmă.*

— Deci, eşti prieten cu Ghita, remarcase McKenzie, când Sudan Sarah îl adusese pe Justin în *tukul*-ul lui de la Loki şi îi lăsase singuri.

— Da.

— Sarah mi-a spus că ai un permis de călătorie eliberat de Nairobi, de consulatul Sudanului de Sud, dar că l-ai rătăcit. Corect?

— Da.

— Te superi dacă mă uit la paşaportul tău?

— Nicidecum.

Justin îi întinde paşaportul pe numele domnului Atkinson.

— În ce țară lucrați, domnule Atkinson?

— Sunt ziarist. La *Telegraph,* la Londra. Scriu un articol despre Operațiunea „Salvați Sudanul”, organizată de O.N.U.

— Ar fi fost şi păcat să n-o faci, când organizația are nevoie de atâta publicitate. Mi s-ar fi părut o prostie să te împiedici de un petic de hârtie. Ştii unde ai pierdut permisul acela?

— Îmi pare rău, nu.

— Azi transportăm mai mult cutii cu ulei de soia. Plus câteva pachete cu mâncare şi diverse pentru băieții şi fetele de pe teren. O cursă relativ obişnuită, dacă te interesează.

— Da.

— Ai ceva împotrivă dacă va trebui să stai pe podeaua unui jeep, sub un morman de pături vreme de o oră, două?

— Nicio problemă…

— Atunci cred că s-a aranjat, domnule Atkinson.

După aceea, McKenzie respectase cu sfințenie cele convenite. În avion, aşa cum ar fi procedat cu orice ziarist, îi descrise cum se desfăşura ceea ce numea el cu

mândrie „cea mai scumpă operațiune de combatere a foametei organizată vreodată în istoria omenirii." Informațiile îi sunt comunicate cu voce metalică, care nu acoperă întotdeauna urletele motoarelor.

— Domnule Atkinson, în Sudanul de Sud avem alimente bogate în calorii, cu conținut mediu de calorii şi fără. Treaba celor de la Loki e să stabilească zonele de foamete. Pentru fiecare tonă pe care o paraşutăm, O.N.U. plăteşte o mie trei sute de dolari. În războaiele civile, bogații sunt primii care mor. Asta fiindcă, dacă li se fură vitele, nu se pot adapta. Săracii rămân aproape la fel ca înainte. Pentru supraviețuirea unui grup e suficient ca pământul din jur să poată fi cultivat în siguranță. Din nefericire, nu prea mai sunt terenuri sigure pe aici. Vorbesc prea repede?

— Explicațiile sunt extrem de utile, mulțumesc.

— Aşa, deci oamenii de la Loki trebuie să evalueze recoltele şi să stabilească unde va apărea o zonă de foamete. În prezent, se prefigurează o nouă lipsă alimentară. Numai că trebuie să fii pe fază. Dacă paraşutezi alimente când oamenii se pregătesc să recolteze, le dai peste cap economia. Dacă o faci prea târziu, sunt deja pe ducă. Apropo, transportul aerian e singura soluție... Dacă sunt folosite drumurile, convoaiele sunt jefuite, de multe ori de către şoferi.

— Aşa e. Da, înțeleg.

— Nu vrei să-ți şi notezi câte ceva?

„Dacă te dai drept ziarist, trebuie să te porți ca atare," pare pilotul să spună. Justin îşi deschide carnetul, iar Edsard preia firul relatării. El vorbeşte despre măsurile de securitate.

— La locurile de distribuție ale alimentelor există patru nivele de securitate, domnule Atkinson. Nivelul patru înseamnă anularea acțiunii. Nivelul trei reprezintă alarmă, doi, acceptabil. În Sudanul de Sud nu găseşti zone de risc zero. Înțelegi?

— Sigur, înțeleg.

McKenzie revine.
— Când ajungi la locul de paraşutare, monitorul îți spune ce nivel de securitate avem. Dacă e stare de pericol, procedezi cum îți spune el. Locul pe care îl vizitezi se află pe teritoriul controlat practic de generalul Garang, care ți-a dat viza pe care ai pierdut-o. Însă punctul e atacat permanent dinspre nord, precum şi de triburile rivale din sud. Să nu-ți închipui că e o luptă între nord şi sud. Alianțele tribale se schimbă peste noapte şi triburile luptă unele împotriva celorlalte la fel ca şi împotriva musulmanilor. Eşti atent?
— Sigur.
— Ca țară, Sudanul este în esență o născocire a unui cartograf colonial. În sud e Africa adevărată, cu câmpii înverzite, țiței şi creştini animişti. În nord seamănă cu Arabia, acolo e mult nisip şi o mână de extremişti musulmani care vor să impună Shari'a{17}. Ştii ce-i asta?
— Oarecum, afirmă Justin care, altădată, a scris lucrări pe această temă.
— Urmarea e că există toate condițiile pentru o foamete permanentă. Ceea ce nu face seceta, reuşesc să facă războaiele civile şi viceversa. Dar guvernul legal se află încă la Khartoum. În ultimă instanță, indiferent de înțelegerile pe care Națiunile Unite reuşesc să pună la punct în sud, tot trebuie să facă plecăciuni şi în fața celor de la Khartoum. Aşadar, cam asta e situația aici, domnule Atkinson, există un pact, fără precedent, între cele trei părți: Națiunile Unite, băieții din Khartoum şi rebelii snopiți în bătaie. Înțelegi cum vine treaba?
— Tu mergi la Tabăra 7! îi răcneşte în ureche Jamie, fata din Zimbabwe, ghemuindu-se prietenoasă alături de el.
Fata poartă pantaloni cenuşii şi o caschetă de safari, şi-şi ține palmele făcute căuş la gură pentru a i se adresa mai direct.
Justin dă afirmativ din cap.
— Acum tocmai Tabăra 7 e între focuri! O prietenă de-a

mea a nimerit acolo într-o situație de alertă de grad patru acum câteva săptămâni! A trebuit să meargă pe jos unsprezece ore prin mlaştini, apoi să mai aştepte şase ore fără pantaloni pe ea până a venit un avion s-o recupereze!

— Ce s-a întâmplat cu pantalonii ei? o întreabă Justin țipând la fel ca ea.

— Trebuie să ți-i scoți. Şi băieții, şi fetele. Din cauza iritațiilor. Cum să te mişti cu pantalonii uzi şi încinşi?! E insuportabil! Tace o clipă, apoi duce din nou o palmă spre urechea lui. Când auzi vitele fugind din sat, e clar: ia-o la goană! Când după ele apar şi femeile – fugi cât poți de repede. Ştiu un băiat care a trebuit odată să fugă paisprezece ore fără să bea o gură de apă. A slăbit vreo patru kilograme. Îl urmărea Carabino.

— Carabino?

— Da. Carabino a fost un tip de treabă până s-a înhăitat cu cei din nord. Acum s-a spăşit şi se întoarce la noi. Toată lumea e mulțumită. Nu-l întreabă nimeni unde-a fost. Vii pentru prima oară aici?

Un alt semn din cap.

— Ascultă. Statistic vorbind, cu documente, n-ar trebui să pățeşti nimic. Nu-ți face griji. Plus că Brandt e un tip grozav.

— Cine-i Brandt?

— Supraveghetorul de la Tabăra 7. E un băiat extraordinar. Toată lumea ține la el. Dar e nebun de legat şi foarte religios.

— De unde e?

Ea ridică din umeri.

— Spune că e o corcitură eşuată acolo, la fel ca şi noi ceilalți. Aici nimeni nu are trecut. Practic, asta-i regulă.

— De când e acolo? răcneşte Justin şi trebuie să-şi repete spusele.

— De şase luni, bănuiesc! Şase luni pe teren, fără întrerupere, înseamnă o viață, crede-mă! Nu vrea să vină la Loki nici măcar pentru câteva zile să se odihnească sau să se relaxeze! încheie ea dezamăgită şi se prăbuşeşte

înapoi între cutii, epuizată.

Justin îşi desface centura şi se apropie de fereastră. „Aceasta e călătoria pe care ai făcut-o. Şi tu ai ascultat aceeaşi lecție. Tot asta ai văzut. Dedesubt se întindeau mlaştinile ca de smarald ale Nilului, acoperite de aburul ce se ridica din cauza arşiței, străpunse ici-colo de porțiuni de apă cu forme ca ale jocurilor de puzzle. Pe porțiunile mai înalte de teren, arătând ca nişte cuburi, se văd adăposturi, pline de animale."

— Triburile nu spun niciodată câte vite au! îi țipă Jamie în ureche, apărând lângă umărul lui. Treaba supraveghetorilor e să afle asta! Caprele şi oile stau în centrul țarcului, vacile, afară, cu viţeii lângă ele! Câinii intră o dată cu vacile! Noaptea ard baliga de vacă în căsuțele lor! Alungă animalele de pradă, încălzesc vacile şi ei se aleg cu o tuse cumplită! Uneori bagă femeile şi copiii tot acolo! În Sudan, fetele sunt bine hrănite! Dacă sunt grase, se obține un preț mai mare la căsătorie!

Se bate pe burtă şi rânjeşte.

— Un bărbat poate avea atâtea soții câte îşi poate permite. Au şi un dans al lor. Serios, adaugă ea exclamativ şi-şi duce mâna la gură când izbucneşte în râs.

— Şi tu eşti supraveghetor?

— Adjunct!

— Cum ai primit slujba?

— M-am dus la clubul de noapte potrivit din Nairobi! Vrei să-ți spun o ghicitoare?

— Sigur.

— Noi paraşutăm cereale, corect?

— Da.

— Din cauza războiului dintre nord şi sud, da?

— Continuă.

— O mare parte a cerealelor pe care o paraşutăm provine din Sudanul de Nord. Adică ceea ce nu realizăm din surplusul obținut de fermierii americani. Să facem calculul. Cerealele de la Khartoum se cumpără cu banii

organizațiilor de ajutorare. Cei din Khartoum folosesc banii ca să cumpere arme pentru războiul împotriva sudului. Avioanele care aduc cerealele la Loki folosesc același aeroport de pe care decolează și bombardierele nordului pentru a distruge satele din Sudanul de Sud.

— Și care-i ghicitoarea?

— De ce finanțează națiunile unite bombardarea Sudanului de Sud și, în același timp, hrănește victimele?

— Mă dau bătut.

— Te întorci la Loki după aceea?

Justin clatină din cap.

— Păcat, zice ea și-i face cu ochiul.

Jamie se întoarce la locul ei dintre cutiile cu ulei de soia. Justin rămâne la fereastră, urmărind cum, peste apa sclipitoare a mlaștinilor, gonește umbra punctată de auriu lăsată de avion. Nu există orizont. Până la un anumit punct, culorile solului se topesc în ceață, nuanțând fereastra în tonuri de mov tot mai intense. „Am putea zbura toată viața, îi spune el Tessei, și tot n-am ajunge vreodată la marginea pământului.” Fără niciun semn prevestitor, aparatul începe să coboare lin. Mlaștina devine cafenie, solul se înalță deasupra nivelului apei. Când umbra avionului șterge razant copacii izolați, aceștia seamănă cu niște conopide verzi. La manșă a trecut Edsard. Căpitanul McKenzie examinează o broșură ce prezintă articole de camping. Se răsucește și-i face lui Justin un semn cu degetul mare în sus: totul e în regulă. Justin revine la fotoliul lui, își prinde centura și aruncă o privire la ceas. Zboară de trei ore. Edsard înclină brusc avionul pe o aripă. Cutiile cu hârtie igienică, sprayurile contra muștelor și ciocolata țâșnesc de-a lungul punții și se izbesc cu un zgomot surd de podiumul mai ridicat al carlingii, aproape de picioarele lui Justin. Dincolo de vârful aripii apare un pâlc de colibe cu acoperiș din stuf. Din casca lui Justin se revarsă un adevărat vacarm ce-i amintește de o bandă cu muzica clasică derulată cu viteză mai mare. Din toată cacofonia aceea se

concentrează asupra unei voci răguşite, cu accent german, care dă detalii privind starea solului. Avionul începe să vibreze nestăpânit. Ridicându-se din hamul centurii, Justin priveşte prin parbrizul carlingii şi vede o fâşie de pământ roşiatic ce traversează un câmp verde. Saci albi aşezați în linie dreaptă servesc drept ghidaje de marcare. Alții sunt împrăştiați într-un colț al câmpului. Avionul se redresează, iar razele soarelui îl lovesc pe Justin în ceafă ca un duş făcut cu apă fierbinte. Se aşază brusc. Vocea cu tonuri teutone capătă forță şi claritate.

— Coboară aici, Edsard, ce faci? Ți-am pregătit pentru prânz un ghiveci cu carne de capră. E şi vântură-lume acela de McKenzie?

Edsard nu se lasă uşor convins.

— Ce-i cu sacii aceia din colț, Brandt? A mai făcut cineva o paraşutare recent? Împărțim spațiul cu alt avion?

— Ăia sunt goi, Edsard. Lasă sacii şi coboară, m-auzi? L-ai adus pe ziaristul ăla important?

— E-aici, Brandt, îi răspunde de astă dată McKenzie, laconic.

— Pe cine-ai mai adus?

— Pe mine! urlă Jamie bine dispusă, acoperind restul zgomotelor.

— Un ziarist, o nimfomană, şase delegați care revin, rosteşte McKenzie la fel de stăpânit ca mai devreme.

— Cum e omul? Şmecherul, adică.

— Aştept să-mi spui tu, spune McKenzie.

Din carlingă se aud hohote de râs cărora li se adaugă cele ale străinului nevăzut de la sol.

— De ce-i aşa agitat? întreabă Justin.

— Toți sunt aşa. Domnule Atkinson, când aterizăm, vă rog să rămâneți lângă mine. Protocolul cere ca eu să vă prezint Comisarului înainte de a-i cunoaşte pe alții.

Terenul de aterizare este un teren de tenis acoperit cu pământ lutos, parțial cotropit de vegetație. Dintr-o postață de pădure apar câini şi săteni, care se îndreaptă

spre teren. Colibele au acoperişul conic, din stuf. Edsard face o rotație la mică altitudine, în timp ce McKenzie inspectează tufişurile aflate de o parte şi de alta.

— Fără surprize? întreabă Edsard.

— Fără, confirmă McKenzie.

Avionul se înclină pe o aripă, se redresează şi țâşneşte înainte. Roțile ating pista cu viteza unei rachete. Aripile sunt învăluite în nori de praf roşu-sângeriu. Avionul se abate de la drumul drept, puțin spre stânga, apoi şi mai mult spre stânga, iar marfa face ancorajele să geamă. Motoarele urlă ascuțit, aparatul tremură, hârâie, scrâşneşte şi se opreşte brusc. Motoarele au tăcut. Praful se aşază încet. Au sosit. Justin priveşte concentrat prin praful subțiat către cei ce se apropie: o delegație de demnitari africani, nişte copii şi câteva femei albe purtând pantaloni, cu părul lung şi neîngrijit şi încheieturile încărcate de brățări. În mijlocul lor, umflat, delicat şi neîndoielnic maiestuos, purtând o pălărie din fetru moale şi cu borurile uşor ridicate[18], costum kaki cu pantaloni scurți şi pantofi din piele întoarsă scâlciați, păşeşte zâmbitor Markus Lorbeer căruia îi lipseşte stetoscopul.

* * *

Femeile sudaneze coboară din avion şi se alătură unui grup de conaționale care cântă. Jamie îşi strânge în brațe cunoştințele cu exclamații zgomotoase de bucurie şi uimire, apoi îl îmbrățişează şi pe Lorbeer, îl mângâie pe față şi-l trage de pălărie, netezindu-i părul, în timp ce el continuă să surâdă larg şi chicoteşte ca un băiețel ce-şi sărbătoreşte ziua de naştere. Hamalii tribului Dinka dau fuga în partea din spate a fuselajului şi descarcă bunurile urmând ordinele lui Edsard. Justin rămâne însă pe fotoliu până când McKenzie îi face semn să coboare treptele şi-l conduce departe de manifestările de bucurie, de cealaltă parte a pistei improvizate, pe o moviliță de

pământ unde un grup mic de bătrâni purtând pantaloni negri şi cămăşi albe stau pe scaune de bucătărie aşezate în semicerc la umbra unui copac. În mijlocul acestora se află Arthur, Comisarul, un bărbat încărunțit şi stafidit, cu un chip parcă cioplit şi cu ochi sfredelitori şi inteligenți. Poartă o şapcă de base-ball roşie, pe care cuvântul „Paris” e brodat cu fir auriu.

— Prin urmare, sunteți un om al condeiului, domnule Atkinson, spune Arthur, într-o engleză arhaică şi impecabilă, după ce McKenzie face prezentările.

— Întocmai, domnule.

— Ce ziar sau publicație, dacă mi se iartă îndrăzneala, are norocul să beneficieze de serviciile dumneavoastră?

— *Telegraph* din Londra

— *Sunday Telegraph?*

— Mai mult *Daily Telegraph.*

— Ambele sunt ziare de calitate deosebită, afirmă Arthur.

— Arthur a fost sergent în Forțele Defensive Sudaneze în perioada mandatului britanic, îi explică McKenzie.

— Spuneți-mi, domnule… Greşesc afirmând că vă aflați aici ca să găsiți hrana spirituală?

— Pentru mine şi pentru cititorii noştri, sper, răspunde Justin, cu glas onctuos şi diplomatic, în timp ce, cu coada ochiului, îl vede pe Lorbeer înconjurat de propria delegație traversând pista.

— Atunci, domnule, v-aş ruga să hrăniți şi spiritul poporului meu trimițându-ne cărți englezeşti. Autorii noştri preferați sunt marii povestitori ai secolului nouăsprezece. Sper ca ziarul dumneavoastră să analizeze posibilitatea finanțării unei astfel de acțiuni.

— Voi face această propunere conducerii noastre, desigur, spune Justin. Privind uşor peste umăr, vede că Lorbeer şi grupul lui se apropie

— Sunteți bine venit, domnule! Cât timp ne vom bucura de distinsa dumneavoastră companie?

McKenzie răspunde în numele lui Justin. Ceva mai jos,

Lorbeer şi oamenii lui s-au oprit la poalele dâmbului şi aşteaptă ca McKenzie şi Justin să coboare.

— Până mâine la ora asta, Arthur, precizează McKenzie.

— Dar nu mai mult, vă rog, spune Arthur aruncând o privire în jur, spre curtenii lui. Domnule Atkinson, să nu ne uitați după ce plecați de aici. Aşteptăm cărțile pe care ni le-ați promis.

— Ce zi înăbuşitoare, remarcă McKenzie, în timp ce coboară de pe movilă. Cred că sunt patruzeci şi două de grade şi se încinge. Cu toate acestea, pentru tine asta e grădina raiului. Mâine la aceeaşi oră, bine? Salut, Brandt! Uite-ți omul!

* * *

Justin nu s-a aşteptat la o simplitate într-o măsură atât de impresionantă. Ochii mici şi vii care au refuzat să-l vadă în Spitalul Uhuru radiază acum o încântare spontană. Chipul de copil, opărit de soarele de aici, e tot numai zâmbet. Glasul gutural care făcea ca bolboroselile lui agitate să vibreze grinzile de lemn din rezerva Tessei este vibrant şi atrăgător. Cei doi îşi strâng mâinile – Justin i-a întins mâna, pe care celălalt i-a prins-o între palme – în timp ce Lorbeer vorbeşte. Strângerea aceasta de mână e prietenoasă şi plină de încredere reciprocă.

— V-au făcut o prezentare generală la Loki, domnule Atkinson, sau mi-au lăsat mie toată povara?

— Regret, dar nu am avut prea mult timp la dispoziție pentru astfel de prezentări, îi răspunde Justin, zâmbind şi el.

— De ce-or fi ziariştii mereu grăbiți, domnule Atkinson? se plânge Lorbeer amuzat, eliberându-i mâna lui Justin doar ca să-l bată amical pe umăr şi îl conduce înapoi spre pista improvizată. Se schimbă adevărul atât de repede în vremurile astea? Tata obişnuia să spună: „Dacă ceva e adevărat, atunci acest ceva dăinuie”.

— Mi-aş dori să-i fi spus asta şi editorului meu, zice Justin.

— Dar poate că editorul dumneavoastră nu crede în eternitate, îl previne Lorbeer, răsucindu-se cu fața către Justin şi ridicând un deget în dreptul feței.

— Probabil că nu, admite Justin.

— *Dar dumneavoastră?*

Ochii de clovn sunt rotunzi. Seamănă cu un preot. Mintea lui are un moment de paralizie. *„Cum de mă prefac? Acesta e Markus Lorbeer, trădătorul tău."*

— Cred că voi mai avea de trăit mult şi bine până să răspund la întrebarea asta, făcu el nedumerit, ceea ce îl face pe Lorbeer să scoată un hohot sincer de râs.

— Dar nu prea mult, domnule! Altfel vine eternitatea şi te ia pe sus! Ai mai văzut o paraşutare de alimente?

Lorbeer îşi coboară glasul brusc şi-l prinde pe Justin de braț.

— Nu, din păcate…

— Atunci o să-ți arăt eu una, domnule. Iar apoi vei crede în eternitate, te asigur. Facem câte patru pe zi şi, de fiecare dată, am impresia că trăiesc un miracol.

— Eşti foarte amabil.

Lorbeer se pregăteşte să-i servească un discurs de-a gata. Diplomatul din Justin, sofistul înnăscut, simte momentul.

— *Încercăm* să fim eficienți, domnule Atkinson. *Încercăm* să asigurăm alimente celor flămânzi. Poate le dăm chiar prea mult. Când beneficiarii mor de foame, nu văd în asta o crimă. S-ar putea să ne mintă puțin, în privința numărul de oameni din satele lor, a celor care sunt pe moarte. S-ar putea să-i facem milionari pe unii care se ocupă de piața neagră din Aweil. Mare păcat, după părerea mea. Bine?

— Bine.

Jamie a apărut alături de Lorbeer, însoțită de un grup de femei africane care au în mână nişte blocnotesuri.

— S-ar putea ca tarabagiii să nu ne iubească prea tare

pentru că le stricăm negoțul. Probabil că sărmanii vraci şi vrăjitori se plâng că din cauza medicamentelor noastre rămân fără obiectul muncii. Poate că prin paraşutările de alimente creăm dependență. Nu-i aşa?

— Da.

Un zâmbet uriaş respinse toate aceste imperfecțiuni.

— Ascultă, domnule, Atkinson. Spune-le cititorilor tăi! Comunică-le umflaților de la O.N.U. – de la Geneva şi Nairobi! De fiecare dată când stația mea de distribuție asigură o înghițitură de mâncare unui copil înfometat, consider că mi-am făcut datoria. În noaptea respectivă dorm ca în sânul lui Avraam. Mi-am câştigat dreptul la viață. O să le spui?

— O să încerc.

— Care ți-e celălalt nume?

— Peter.

— Brandt.

Îşi strâng mâinile, ceva mai lung de data asta.

— Poți cere orice, bine, Peter? N-am secrete față de Dumnezeu. Vrei să mă întrebi ceva anume?

— Încă nu. Poate mai târziu, după ce reuşesc să pricep cum stau lucrurile pe aici.

— Foarte bine. Ia-o încet! Ce-i adevărat e etern, de acord?

— De acord.

* * *

E ora rugăciunii.

Ora Sfintei Cuminecături.

Miracolul.

Sau clipa când împărți ostia cu întreaga omenire.

Cel puțin aşa susține Lorbeer, iar Justin se preface a scrie asta în carnețel, într-un efort zadarnic de a nu se molipsi de agresiva bună dispoziție a ghidului său. Este timpul să vadă „misterul omeniei îndreptând efectele răului comis de om”, care este încă una dintre

stupefiantele expresii exemplare ale lui Lorbeer, rostită în vreme ce ochii lui mici şi rotunzi stau aţintiţi cu devoţiune spre cerul arzător, iar zâmbetul larg cheamă binecuvântarea Domnului. Justin simte umărul vânzătorului soţiei sale împungându-l cu afecţiune pe al său. Scena atrage un şir de spectatori. Jamie din Zimbabwe şi Arthur, Comisarul, însoţit de curtenii lui, sunt cei mai apropiaţi. Câinii, grupurile de membri ai tribului îmbrăcaţi în robe roşii, precum şi o liotă de copii în pielea goală, cu capetele plecate, se adună pe marginea aerodromului.

— Peter, azi am hrănit patru sute şaisprezece familii. Comisarului îi dau cinci la sută din tot ce paraşutăm. Asta e neoficial. Eşti un tip de treabă, de aceea am încredere să-ţi spun asta. Dacă îi dai crezare Comisarului, ai crede că Sudanul are o populaţie de o sută de milioane de suflete. Mai avem o belea, zvonurile. Ajunge să spună cineva că a văzut un călăreţ cu puşcă şi zece mii de oameni o rup la goană ca demenţii, abandonându-şi recoltele şi satele.

Se întrerupe brusc. Alături de el, Jamie întinde un braţ spre cer, în timp ce mâna ei liberă o găseşte pe aceea a lui Lorbeer şi i-o strânge. Zgomotul a fost auzit şi de Comisar şi suita lui şi, drept răspuns, îşi înalţă capetele, stau cu ochii pe jumătate deschişi şi cu buzele întinse într-un zâmbet încordat, dar senin. Justin percepe uruitul îndepărtat al unui motor şi distinge un punct întunecat pe cerul de culoarea oţelului. Treptat, punctul se transformă într-un alt aparat Buffalo ca acela cu care a zburat până aici, alb şi solitar precum cavaleria Domnului, trecând, cu luminile de poziţie sclipind, la câteva degete peste vârfurile copacilor, apoi oscilând în căutarea aliniamentului şi a înălţimii. Apoi dispare, parcă fără urmă. Dar turma lui Lorbeer nu-şi pierde speranţa. Oamenii rămân cu capetele ridicate, dorindu-i întoarcerea. Iar avionul chiar se întoarce, la altitudine mai mică, fără să oscileze şi cu o ţinută de zbor mai

sigură. Justin simte un nod în gât şi lacrimile pornesc să-i curgă din ochi în clipa în care prima ploaie de saci cu alimente, ca un şir de fulgi de săpun, apar din coada avionului. La început plutesc jucăuş, apoi capătă viteză şi se izbesc de zona de paraşutare cu un răpăit ca de mitralieră. Apoi avionul descrie un cerc pentru a repeta manevra.

— Vezi, domnule? şopteşte Lorbeer. Şi el are lacrimi în ochi.

„Oare plânge de patru ori pe zi? Sau numai când are spectatori'?"

— Am văzut, confirmă Justin.

„După cum ai văzut şi tu, apoi, la fel ca mine, ai devenit instantaneu membru al bisericii lui."

— Ascultă, domnule. Avem nevoie de mai multe piste de aterizare. Să prinzi asta în articol. Mai multe piste şi mai aproape de sate. Drumul până la cele existente e prea lung, prea primejdios. Femeile sunt violate, unora le-a fost tăiat gâtul... Cât lipsesc de-acasă, le sunt răpiţi copiii. Iar când ajung la locul paraşutării, constată că s-au înşelat. Nu era ziua de distribuţie pentru satul lor. Şi-atunci se-ntorc în sat într-o nedumerire totală. Se moare pe capete din cauza haosului. La fel şi copiii... O să scrii asta?

— Voi încerca.

— Cei de la Loki spun că, dacă ar exista mai multe piste, s-ar putea monitoriza mai bine. Bine, zic eu, o să avem o monitorizare mai bună. Dar ei zic: „Unde-s banii?" Iar eu le răspund: „Cheltuiţi-i întâi, şi-i găsiţi voi după aceea!" Ce naiba?

O altfel de linişte se lasă deasupra pistei. Tăcere încărcată de teamă. Nu cumva tâlharii pândesc în pădure, aşteptând să fure darul venit de la Dumnezeu şi să fugă cu el? Lorbeer îl apucă din nou de antebraţ pe Justin:

— Domnule, aici n-avem arme, explică el, drept răspuns la întrebarea nerostită ce încolţise în mintea lui

Justin. În sate avem automate Armalite şi Kalaşnikov. Arthur le cumpără din procentul lui de cinci la sută şi le dă oamenilor lui. Dar aici, la staţia de alimente, n-avem decât un radio şi rugăciunile.

Momentul de criză pare să fi trecut. Primii hamali avansează temători pe pistă pentru a stivui sacii. Cu carnetele în mână, Jamie şi alte asistente ocupă poziţii printre ei, câte una pentru fiecare stivă. Unii saci au plesnit. Zeloase, femeile adună cu mătura grâul împrăştiat. Lorbeer îl strânge de braţ pe Justin, pe care îl iniţiază în „cultura sacului cu alimente”. „După ce Dumnezeu a inventat paraşutarea alimentelor”, zice el râzând copios, „tot El a inventat şi sacul pentru alimente. Sparţi sau întregi, aceşti saci albi din fibre sintetice ce poartă iniţialele Programului Mondial de Alimentaţie sunt o marfă esenţială în Sudanul de Sud ca şi alimentele pe care le conţin.”

— Vezi copertina aceea? Vezi mocasinii individului de acolo? Vezi eşarfa de pe cap? Serios, domnule, dacă mă voi căsători vreodată, o să-mi îmbrac mireasa în material dintr-acela din care se fac sacii pentru alimente!

Aflată în partea cealaltă, Jamie izbucneşte într-un hohot de râs. I se alătură şi cei care stau în linie cu ea. Râsetele continuă la fel de animat chiar şi când din diferite puncte ale lizierei pădurii de pe cealaltă parte a pistei de aterizare apar trei coloane de femei. Sunt înalte ca toţi membrii tribului Dinka – doi metri nu reprezintă o excepţie. Au mersul maiestuos, tipic african, care este visul imposibil de realizat al oricărui model care urcă pe podiumul de prezentare a modei. Majoritatea au sânii dezgoliţi, altele poartă rochii din bumbac de culoare arămie strânse exclusiv în dreptul pieptului. Privirile lor impasibile sunt aţintite asupra sacilor din faţă. Vorbesc încet şi discret între ele. Fiecare coloană are propria destinaţie. Fiecare asistentă îşi cunoaşte clienţii. Justin furişează o privire către Lorbeer când, una câte una, femeile îşi spun numele, apucă un sac de gât, îl ridică în

aer şi-l aşază cu pricepere pe cap. Tot acum constată că ochii lui Lorbeer degajă un scepticism tragic, de parcă el ar fi vinovat de necazurile femeilor, şi nu ar fi salvatorul lor.

— Ai păţit ceva? îl întreabă Justin.

— Femeile, ele sunt singura speranţă a Africii, domnule, răspunde Lorbeer, încă în şoaptă, continuând să le privească.

„O vede pe Wanza printre ele? Şi pe toate celelalte ca ea?” Ochii lui mici, decoloraţi, au o căutătură vinovată pe sub borurile pălăriei ce-i umbreau faţa.

— Să scrii şi asta, domnule. Numai femeilor le dăm hrană. Bărbaţii, pfui! nu-s în stare nici să treacă drumul. Nu, dom’le. Ei sunt în stare să vândă mâncarea la piaţă. Îşi pun femeile să facă băuturi tari din grâne. Cumpără ţigări, arme, fete. Bărbaţii sunt nişte neisprăviţi. Femeile înalţă case, bărbaţii fac războaiele. În întreaga Africă se duce un mare război între sexe, domnule. Doar femeile fac lucrarea Domnului pe-aici. Să-ţi notezi şi asta!

Justin scrie cu supunere ce i se spune. Inutil, de altfel, fiindcă zilnic a auzit acelaşi lucru de la Tessa. În tăcere, femeile dispar tot în şir printre copaci. Cu un aer spăşit, câinii ling grânele uitate pe jos.

* * *

Jamie şi celelalte asistente s-au împrăştiat. Ridicându-se în picioare, rezemat în toiagul lung şi cu pălăria lui cenuşie, Lorbeer capătă o autoritate aproape sacerdotală. Traversează pista de aterizare, conducându-l pe Justin departe de cătunul alcătuit din câteva colibe, către marginea unui desiş. Vreo zece copii se întrec între ei în a se ţine pe urmele lui Lorbeer. Îl trag de mână. Fiecare îl apucă de câte un deget, legănându-se, scoţând urlete puternice, ciocnindu-şi picioarele în aer ca nişte spiriduşi.

— Puştii ăştia îşi închipuie că sunt lei, se destăinuieşte Lorbeer cu indulgenţă, în vreme ce aceştia trag de el şi

răcnesc. Duminica trecută am avut ore în cadrul Şcolii Biblice şi au aflat că leii l-au înghițit pe Daniel atât de repede, încât Dumnezeu nu a mai avut cum să-l salveze. Aşa scrie în Biblie! Le-am spus copiilor:

„Nu, nu, trebuie să-l lăsați pe Dumnezeu să-l salveze pe Daniel!” Dar ei spun că leii sunt mult prea flămânzi ca să aştepte. „Întâi să-l mănânce pe Daniel, iar după aceea Dumnezeu poate să facă minunea!” Ei spun altfel, leii aceia sunt morți de foame.

Se apropie de un şir de şoproane de formă rectangulară aşezate la capătul pistei de aterizare. Fiecare e înconjurat de o îngrăditură care aduce a ocol. Fiecare asemenea ocol este un Hades miniatural al bolnavilor incurabili, stafidiți, infirmi şi deshidratați. Femei cocârjate ghemuite, într-o suferință mută, stoică. Copii invadați de muşte, prea bolnavi ca să mai şi plângă. Bătrâni aproape comatoşi din cauza vărsăturilor şi diareei. Personal medical şi doctori epuizați de atâtea lupte, care fac tot ce pot să-i liniştească pentru a-i aşeza într-o oarecare ordine. Fete agitate care stau la o coadă lungă, şoptind şi chicotind una către alta. Adolescenți prinşi într-o încleştare disperată, pe care un bătrân îi plesneşte cu un baston pentru a-i despărți.

* * *

Urmați la oarecare distanță de Arthur şi de anturajul lui, Lorbeer şi Justin au ajuns la un dispensar cu acoperişul înclinat, ce seamănă cu un pavilion de crichet. Croindu-şi drum cu delicatețe printre pacienții care vociferează agitați, Lorbeer îl conduce pe Justin spre un grilaj din oțel păzit de doi africani robuşti, ce poarta tricouri pe care scrie *Médecins sans Frontières.* Grilajul este deschis, Lorbeer intră repede, îşi scoate pălăria şi-l trage pe Justin după el. Aflați la un pupitru din lemn, o femeie albă – o asistenta medicală – şi trei alte femei care o ajută, amestecă şi cântăresc medicamente. Atmosfera dinăuntru sugerează o grabă permanentă, dar stăpânită.

Femeia ridică privirea, îl vede pe Lorbeer intrând şi zâmbeşte încântată.

— Salut, Brandt. Cine-i frumosul tău prieten? îl întreabă ea cu un accent scoțian, sprinten.

— Helen, el e Peter. E ziaristul care va povesti lumii întregi că sunteți o adunătură de gură-cască şi de leneşi.

— Bună, Peter.

— Bună.

— Helen e asistentă, din Glasgow.

Pe rafturi, cutiile multicolore din carton şi recipientele din sticlă sunt stivuite până la tavan. Justin le măsoară cu privirea, afectând o curiozitate moderată, căutând din ochi bine cunoscuta cutie în roşu şi negru cu semnul celor trei albine aurii şi fericite, dar fără să remarce vreuna. Lorbeer s-a postat în fața stivei de medicamente, asumându-şi iar rolul de conferențiar. Asistenta şi ajutoarele ei îşi zâmbesc una alteia cu subînțeles. „Iar începe." Lorbeer ia în mână un borcan de dimensiuni industriale ce conține pastile de culoare verde.

— Peter, rosteşte el cu aer grav. Acum îți prezint cealaltă linie de ajutorare a Africii.

„Oare, spune asta în fiecare zi? Fiecărui vizitator? Acesta e actul lui zilnic de penitență? I-a vorbit la fel şi Tessei?"

— În Africa se găsesc optzeci la sută din bolnavii de SIDA din lume, Peter. Aceasta fiind o statistică aproximativă. Trei sferturi dintre ei nu beneficiază de tratament. Pentru asta trebuie să le mulțumim companiilor producătoare şi slugoilor de la Departamentul de Stat al S.U.A., care amenință cu sancțiuni orice țară care îndrăzneşte să producă versiunea proprie şi ieftină a medicamentelor care au patent american. Înțelegi? Ai notat asta?

Justin dă din cap pentru a-l asigura că a făcut-o. „Dă-i înainte!"

— Pastilele din recipientul acesta costă douăzeci de dolari bucata la Nairobi, şase la New York, optsprezece la

Manila. India are să producă foarte curând versiunea generică şi aceeaşi pastilă va costa şaizeci de cenţi. Să nu-mi spui mie de costurile de cercetare şi elaborare. Băieţii din industria farmaceutică le-au recuperat de-acum zece ani şi, în primul rând, o mulţime de bani provin de la guverne, aşa că ceea ce spun ei e o prostie. Avem de-a face cu un monopol imoral care costă zilnic multe vieţi. Clar?

Lorbeer îşi cunoaşte exponatele atât de bine încât nu are nevoie să le caute. Repune borcanul la loc pe raft şi înşfacă o cutie mare, de culoare neagră.

— Ticăloşii ăştia comercializează acelaşi compus de treizeci de ani. Pentru ce e? Pentru malarie? Ştii de ce are vârsta asta, Peter? S-ar putea ca la New York să se înregistreze câteva cazuri de malarie într-o bună zi, şi să vezi atunci dacă nu vor găsi leacul foarte repede!

Mâinile, la fel ca şi vocea, îi tremură de indignare sinceră.

— Acest producător generos şi filantrop din New Jersey a donat produsul pentru naţiunile sărace şi flămânde ale lumii. Bine? Companiile astea trebuie iubite. Dacă nu, se sperie şi devin nişte scârbe.

„Şi periculoase”, gândeşte Justin, dar nu cu voce tare.

— De ce ne-au donat medicamentul? Să-ţi spun? Fiindcă au produs altul mai bun. E inutil să-l mai ţină în stoc pe cel vechi. Aşa că-l dau Africii pe cel vechi, care şi-aşa mai are o perioadă de valabilitate de doar şase luni şi se şi aleg cu o scutire de taxe de şaizeci de milioane de dolari pentru generozitate. Plus că economisesc alte câteva milioane, cât costă depozitarea, la care se adaugă cheltuielile pentru distrugerea medicamentelor vechi pe care nu le pot vinde. Plus că fiecare o să zică: „Ia uitaţi-vă la ei ce buni sunt!” Chiar şi acţionarii spun asta.

Întoarce cutia cu susul în jos şi se uită dispreţuitor la inscripţionarea de pe fund:

— Transportul acesta a stat trei luni într-o magazie a vămii din Nairobi, timp în care vameşii au aşteptat şpaga.

Acum câțiva ani aceeaşi companie a trimis în Africa balsam pentru păr, medicamente pentru abandonarea fumatului şi contra obezității şi, pentru un asemenea act filantropic, s-a ales cu o scutire de taxe de multe milioane de dolari. Pe ticăloşii ăştia nu-i interesează decât profitul, care să fie cât mai gras, acesta e adevărul.

Însă arşița mâniei lui îndreptățite este păstrată chiar pentru stăpânii lui, „golanii ăia leneşii din organizațiile de ajutorare de la Geneva, care se ploconesc întotdeauna până la pământ în fața concernelor farmaceutice”.

— Tipii ăia care cred că fac lucruri umanitare! strigă el vehement, stârnind alte zâmbete discrete din partea femeilor, reînviind fără să-şi dea seama cuvântul detestat de Tessa. Ei, cu slujbele lor sigure şi salariile scutite de impozite, cu pensiile, automobilele luxoase şi cu şcolile internaționale pentru copiii lor! Care călătoresc tot timpul, ca să nu cheltuiască din propriul buzunar… Parcă-i văd, dom’le… În restaurante elegante din Elveția, luând prânzuri şi cine cu drăguții ăia de trimişi de la marile concerne ca să facă trafic de influență. De ce să se vâre *singuri* în belea pentru umanitate? Are Geneva câteva miliarde de dolari cu care nu ştie ce să facă şi trebuie să-i ardă? Gata! Să-i dăm marilor concerne ca să fericim America!

În liniştea care urmează acestei izbucniri, Justin îndrăzneşte să-i adreseze o întrebare:

— În ce calitate ai asistat la asemenea lucruri, Brandt?

Toți îşi înalță capetele. În afară de Justin. Lucru vădit, nimănui nu i-a trecut prin minte până acum să-l ia la întrebări pe profet chiar pe teritoriul lui. Ochii mici şi rotunzi ai lui Lorbeer se fac mari. Pe fruntea înfierbântată îi apare o încruntare, semn că se simte jignit.

— I-am văzut, domnule, te asigur… Cu ochii mei…

— Nu mă-ndoiesc că i-ai văzut, Brandt. Dar cititorii mei s-ar putea să nu creadă. Se vor întreba: „Ce era Brandt când i-a văzut?” Ai lucrat la Națiunile Unite? Luai masa la acelaşi restaurant?

Apoi, cu un pufnet de râs ca să sugereze o situație implauzibilă:

— Sau ai lucrat pentru *forțele întunericului?*

„Simte, oare, Lorbeer prezența duşmanului? Expresia «forțele întunericului» îi sună amenințător de cunoscută?” Imaginea tulburată a lui Justin, la spital, a rămas la fel sau nu? Chipul lui Lorbeer e acum vrednic de milă. Licărul copilăresc s-a stins, făcând ca figura lui să pară că are trăsăturile unui bătrân jignit, căruia i s-a luat pălăria. „Nu-mi face aşa ceva”, pare să spună el. „Eşti prietenul meu.” Însă ziaristul conştiincios e prea concentrat să noteze ca să-i sară în ajutor.

— Ca să te întorci în sânul lui Avraam trebuie să fi fost mai întâi păcătos, rosteşte Lorbeer cu glas gutural. Domnule, te rog să mă crezi, toți cei de-aici s-au întors spre Dumnezeu, implorându-i mila…

Dar expresia rănită nu s-a mistuit de pe fața lui Lorbeer. Şi nici neliniştea. S-a înstăpânit pe trăsăturile lui ca un semn al ştirilor rele pe care încearcă să nu le audă. În drumul de întoarcere până pe partea cealaltă a pistei, el se alătură ostentativ lui Arthur, Comisarul, preferând compania acestuia. Cei doi merg ținându-se de mână, la fel ca membrii tribului Dinka, masivul Lorbeer cu pălăria lui prusacă pe cap şi Arthur, semănând cu o sperietoare agilă cu şapca lui pariziană.

* * *

Un fort din lemn cu o barieră din bârne drept poartă marchează regatul lui Brandt, supraveghetorul alimentelor şi al ajutoarelor. Copiii rămân în urmă şi se dispersează. Arthur şi Lorbeer îl însoțesc pe distinsul oaspete în turul obligatoriu al instalațiilor taberei. Cabina improvizată pentru duş se compune dintr-o găleată agățată undeva deasupra capului, de care este legată o sfoară pentru a o putea înclina. Mai e acolo un bazin pentru apă de ploaie deservit de o pompă antică,

acționată de un generator de dinaintea erei noastre. Toate sunt invenții ale marelui Brandt.

— Într-o zi o să fac cerere de obținere a patentului pentru asta! se jură Lorbeer, cu un clipit din ochi prea evident, astfel că Arthur îl imită îndatoritor.

Un panou solar zace pe pământ, în centrul unei îngrădituri pentru găini. Acestea îl folosesc pentru a se cocoța mai sus.

— Asigură lumina în toată tabăra, doar cu căldura acumulată peste zi! se laudă Lorbeer. Dar entuziasmul a dispărut din monologul lui.

Latrinele se află la marginea fortului, una pentru bărbați, alta pentru femei. Lorbeer bate la uşa celei pentru bărbați, apoi o deschide, oferind vederii o groapă ce emană un miros insuportabil.

— Muştele astea de-aici devin rezistente la orice dezinfectant pe care-l folosim! se tânguie el.

— Sunt muşte multirezistente? sugerează Justin zâmbind, iar Lorbeer îi aruncă o privire urâtă, după care reuşeşte şi el să-şi smulgă un surâs chinuit.

Traversează tabăra, oprindu-se să vadă un mormânt proaspăt săpat, de vreo patru metri pe unu şi ceva. O familie de şerpi cu dungi verzi şi gălbui stă încolăcită în noroiul roşiatic de la fund.

— Ăsta e adăpostul nostru pentru cazuri de atac aerian, domnule. Şerpii de pe-aici fac mai multe victime decât bombele, protestează el, continuându-şi lamentația împotriva cruzimii naturii.

Fiindcă asta nu stârneşte nicio reacție a lui Justin, se răsuceşte spre Arthur, pentru a gusta gluma cu el. Dar acesta s-a întors la ai lui. Ca un om care îi caută prietenia cu disperare, Lorbeer îşi aruncă un braț pe după umărul lui Justin şi rămâne aşa şi în timp ce îl duce cu viteză de marş forțat către cabana centrală.

— Acum o să guşti din ghiveciul nostru cu carne de capră, decretează el hotărât. Bucătarul acela bătrân face un ghiveci mai bun decât restaurantele din Geneva!

Ascultă, eşti un băiat de treabă, Peter… îmi place de tine!

„Pe cine-ai văzut în groapa aceea printre şerpi? îl întreabă el mut pe Lorbeer. Pe Wanza? Sau Tessa te-a atins cu o mână rece?”

* * *

Spaţiul din interiorul *tukul*-ului nu e mare; are diametrul de cel mult cinci metri şi jumătate. Din câteva paleţi din lemn au încropit o masă lungă. Drept scaune slujesc cutii nedeschise de bere şi de ulei de gătit. Palele unui ventilator electric atârnat de tavan se rotesc zadarnic, aerul trăsneşte a soia şi spray contra ţânţarilor. Doar Lorbeer, capul familiei, are scaun, care a fost adus la masă din faţa aparatului de radio – unde este locul lui obişnuit – compus din piese separate aşezate una peste alta, sub o umbrelă cum au anticarii, alături de plita cu gaz. Rămas cu pălăria lui prusacă pe cap, stă cocoţat pe scaun, foarte drept de spate, avându-i pe Justin într-o parte şi pe Jamie în cealaltă, care pare să ocupe permanent acest loc. Alături de Justin se aşază un doctor din Florenţa, un tânăr cu părul prins în coadă; apoi Helen, scoţianca de la dispensar, şi, vizavi de ea, o asistentă nigeriană pe nume Salvation.

Ceilalţi membri ai familiei lărgite a lui Lorbeer nu au timp de pierdut. Se servesc singuri cu ghiveci şi mănâncă în picioare ori se aşază doar cât să-şi termine mâncarea, apoi pleacă. Lorbeer înfulecă ghiveciul cu lingura, ochii dau mereu roată mesei în timp ce mestecă şi vorbeşte, vorbeşte… Şi deşi din când în când se adresează direct câte unuia dintre membrii publicului, nimeni nu are nicio îndoială că beneficiarul principal al remarcilor lui spirituale este ziaristul londonez. Primul cal de bătaie al lui Lorbeer e războiul. Nu-i vorba de încăierările între triburi, care se încing pretutindeni în zonă, ci de „războiul acesta de proporţii” care se duce îndârjit în zona petroliferă Bentiu din nord şi care se întinde tot mai mult

spre sud.

— Ticăloşii aceia din Khartoum au tancuri şi nave înarmate cu tunuri, Peter. Îi sfârtecă în bucăți pe africani. Du-te acolo şi o să te convingi, domnule! Dacă bombardamentele nu-şi ating scopul, trimit trupe terestre şi termină treaba, nicio problemă. Soldații ăia violează şi ucid după pofta inimii. Şi cine-i ajută? Cine aplaudă de pe margine? Companiile petroliere multinaționale!

Vocea lui indignată reține atenția tuturor. Discuțiile din jur trebuie să înfrunte subiectul principal sau să înceteze, iar cele mai multe se sting.

— Multinaționalele *iubesc* regimul de la Khartoum, domnule! „Băieți”, spun reprezentanții lor, „vă respectăm principiile fundamentale. Câteva pedepse aplicate cu biciul în piața publică, alte câteva mâini tăiate, admirăm chestia asta. Vrem să vă ajutăm după puteri. Vă rugăm să folosiți drumurile şi pistele noastre cât doriți. Numai nu-i lăsați pe africanii ăştia leneşi din sate şi oraşe să stea în calea zeului Profit! Şi noi ne dorim să se realizeze o curățenie etnică printre haimanale la fel de mult ca şi voi, dragi băieți de la Khartoum! Uitați nişte redevențe frumuşele pentru țiței. Dați fuga şi mai cumpărați-vă nişte tunuri!” Ai auzit, Salvation? Peter, ai scris asta?

— Cuvânt cu cuvânt, mulțumesc, Brandt, spune Justin încet, fără să ridice ochii din carnet.

— Multinaționalele fac lucrarea diavolului, ascultă la mine, domnule! Într-o zi o să ajungă în iad, unde li-i locul şi pot fi siguri că aşa o să fie! Se chirceşte teatral, ducând palmele uriaşe la față. Joacă rolul reprezentantului multinaționalelor față în față cu Creatorul în Ziua Judecății. „Nu eu, Doamne, eu doar am executat ordinele. Mi-a poruncit marele zeu Profit!” Tot el e cel care te face dependent de țigări, apoi îți vinde leacul contra cancerului pe care nu-l poți plăti!

„E şi cel care ne vinde medicamente netestate. Tot el arde etapele testelor clinice şi-i foloseşte pe nenorociții pământului pe post de cobai.”

— Vrei cafea?

— Da, sigur. Mulțumesc.

Lorbeer sare în picioare, ia cana de supă din fața lui Justin şi o clăteşte cu apă fierbinte dintr-un termos înainte de a o umple cu cafea. Cămaşa i s-a lipit de spinare, scoțând în evidență halci de carne tremurândă. Dar tot nu se opreşte din turuit. Momentele de tăcere îl îngrozesc.

— Peter, băieții de la Loki ți-au povestit despre tren? răcneşte el, în timp ce şterge cana cu o bucată de hârtie extrasă din sacul cu deşeuri de alături. Trenul acela vechi care merge spre sud cu viteza melcului, de trei ori pe an?

— Nu, nu.

— Circulă pe calea ferată făcută de mult de britanici, înțelegi? Ăsta tren! Ca din filmele de altă dată. E apărat de călăreți din nord. Trenul aprovizionează garnizoanele, toate garnizoanele Khartoum-ului de pe ruta lui. Pricepi?

— Da.

„De ce transpiră atât de mult? De ce i-s ochii aşa de speriați şi de întrebători? Ce comparație ascunsă face între trenul arab şi propriile păcate?”

— Dom'le! Ce tren! Acum s-a blocat între Ariath şi Aweil, la două zile de drum de-aici. Ne rugăm Domnului ca fluviul să fie în continuare umflat de ape şi poate că ticăloşii nu mai vin încoace. Fac prăpăd pe unde trec, serios. Ucid toată lumea. Nimic nu le poate sta în cale. Sunt prea tari.

— La care ticăloşi te referi acum, Brandt? întreabă Justin, notând grăbit în carnet. Am pierdut firul.

— Călăreții sunt nişte brute, domnule! Crezi că-s plătiți ca să apere trenul? Nicio lețcaie, dom'le. Nicio para găurită. O fac pe gratis, doar din preaplinul inimii! Pentru ei recompensa e să fie lăsați să ucidă şi să violeze tot ce găsesc viu prin sate. Să le dea foc. Să răpească tineri şi tinere pentru a fi duşi în nord, atunci când trenul e gol! Să fure tot ce nu ard.

— Aha, am înțeles.

Dar trenul nu ajunge pentru Lorbeer. Nimic, pentru că urmează acea linişte care-l expune unor întrebări pe care nu are curaj să le asculte. Ochii lui de ființă hăituită caută deja cu disperare o nouă portiță de scăpare.

— Atunci ți-au povestit despre avion? Avionul acela rusesc, care e mai vechi decât arca lui Noe şi pe care-l țin la Juba? Dom'le, asta da chestie!

— Nici de tren, nici de avion nu mi-au spus, regret. Cum ți-am zis, n-au avut vreme să-mi povestească.

Şi Justin aşteaptă încă o dată, cu pixul pregătit pe hârtie, să i se relateze despre vechiul avion rusesc de la Juba.

— Musulmanii ăia turbați din Juba fac bombe artizanale, ca nişte ghiulele. Le urcă şi după aceea le dau drumul din avion deasupra satelor creştine, domnule! „Săturați-vă, creştinilor! O scrisoare de dragoste din partea fraților voştri musulmani!” Iar bombele astea făcute cine ştie cum sunt tare eficiente, crede-mă, Peter. Băieții au deprins arta de a le arunca la țintă. Serios! Iar bombele sunt atât de periculoase, încât echipajul trebuie să scape de toate înainte de a ateriza înapoi la Juba!

De sub umbrela de anticar, radioemițătorul anunță apropierea altui avion tip Buffalo. Întâi se aude vocea laconică a dispecerului de la Loki, apoi căpitanul, aflat în zbor, cerând să fie contactat. Aplecată asupra microfonului, Jamie anunță că vremea e bună, la fel şi terenul de aterizare solid şi condițiile de securitate sunt asigurate. Mesenii se îndepărtează grăbiți, dar Lorbeer rămâne pe loc. Cu un pocnet, Justin închide carnetul şi, urmărit de Lorbeer, îl vâră în buzunarul cămăşii, alături de pixuri şi de ochelarii pentru citit.

— Bun, Brandt. Bun a fost ghiveciul. Aş mai avea unele întrebări de interes mai restrâns, dacă nu te superi. Găsim vreun loc unde să stăm vreo oră fără a fi tulburați?

Ca un om care porneşte înainte pe drumul la capătul căruia va fi executat, Lorbeer îl îndrumă pe Justin de-a latul unei zone cu iarbă călcată în picioare, cu corturi şi

frânghii pentru uscat rufe. Un cort de forma unui clopot pare aşezat mai departe de restul. Cu pălăria în mână, Lorbeer trage deoparte prelata de la intrare, făcându-i loc lui Justin, şi arborează un rânjet servil, lăsându-l să intre primul. Justin se apleacă, privirile li se întâlnesc, iar lui Justin i se confirmă ceea ce a văzut deja când se aflau în *tukul,* însă, de data asta, cu mai multă claritate: un om îngrozit de ceea ce-şi interzice cu asprime să vadă.

XXIV

Aerul din cort e stătut, apăsător şi înfierbântat, mirosurile amintesc de vegetație descompusă şi haine transpirate pe care, indiferent cât le-ai spăla, nu le mai poți curăța. În cort se mai află un scaun din lemn şi, pentru a-l elibera, Lorbeer trebuie să ridice o Biblie luterană, un volum cu poezii de Heine, o pijama dintr-o bucată semănând cu cele pentru bebeluşi şi un aparat portabil de radiorecepție pentru cazuri de urgență, pus într-un rucsac din care antena îi iese afară. Abia după aceea îi oferă scaunul lui Justin, apoi se aşază pe marginea unui pat de campanie înalt de vreo douăzeci de centimetri de la sol, îşi prinde capul între palmele masive şi umede şi aşteaptă ca Justin să înceapă.

— Ziarul meu manifestă interes față de un nou medicament controversat pentru tratarea TBC-ului, numit Dypraxa – produs de Karel Vita Hudson şi distribuit în Africa de ThreeBees. Am băgat de seamă că nu-l aveți pe rafturi. Ziarul meu crede că numele tău real e Markus Lorbeer şi că eşti zâna bună care a adus medicamentul pe piață, explică Justin, în timp ce-şi deschide din nou carnetul.

Lorbeer nu se clinteşte deloc. Spinarea umedă, capul cu păr auriu, umerii apăsați de căldură şi îmbibați de transpirație, toate rămân nemişcate după explozia cuvintelor lui Justin.

— Se zvoneşte tot mai insistent despre efectele secundare ale Dypraxei, după cum sunt convins că ştii, urmează Justin, întorcând o pagină şi consultându-şi notițele. K.V.H. şi ThreeBees nu vor putea potoli zvonurile astea la nesfârşit. Ar fi înțelept din partea ta să vorbeşti înainte ca buba să crape.

Amândoi sunt scăldați în sudoare, sunt două victime ale aceleiaşi boli. Căldura din cort e atât de toropitoare, încât Justin gândeşte că amândoi ar putea să-i cedeze şi

să se prăbuşească într-un somn bolnăvicios unul lângă celălalt. Lorbeer începe să dea roată cortului, simţindu-se ca-n cuşcă. „Tot astfel am suferit şi eu în închisoarea de la demisol”, se gândeşte Justin, în timp ce-şi urmăreşte prizonierul oprindu-se şi surprinzându-şi chipul într-o oglindă metalică sau pipăind cercetător o cruce din lemn prinsă cu un ac de siguranţă pe pânza de deasupra căpătâiului patului.

— Doamne Dumnezeule. Domnule, cum dracu’ m-ai găsit?

— Am vorbit cu unii şi cu alţii. Am avut şi puţin noroc.

— Nu-mi servi mie de-astea, dom’le! Noroc pe naiba! Cine te plăteşte?

Măsurând în continuare cortul… Clătinând din cap ca să îndepărteze sudoarea… Răsucindu-se mereu, de parcă s-ar aştepta să-l descopere pe Justin în spatele lui… Holbându-se la el bănuitor şi plin de reproş…

— Sunt ziarist independent, precizează Justin.

— Pe dracu’, dom’le! *Am cumpărat* ziarişti ca tine! Ştiu eu pe unde vă faceţi voi veacul! Pe tine cin’ te-a cumpărat?

— Nimeni.

— K.V.H.? Curtiss? *I-am umplut de bani,* pentru numele lui Dumnezeu!

— Dar şi ei te-au umplut de bani, nu? Potrivit ziarului meu, deţii o treime din cele patruzeci şi nouă de procente din companiile care au patentat molecula.

— Am renunţat, domnule. Lara, la fel. Erau bani pătaţi de sânge. „Luaţi-i, le-am spus. Sunt ai voştri. Iar la Ziua Judecăţii să vă ajute Dumnezeu!” Exact aşa le-am zis, Peter.

— Cui, mai precis? îl întreabă Justin, notându-şi. Lui Curtiss? Cuiva de la K.V.H.?

Faţa lui Lorbeer a devenit întruchiparea groazei.

— Sau poate lui Crick. Ah, da. Înţeleg. Crick era legătura ta cu ThreeBees.

Şi notează *Crick* în carnet, literă cu literă, fiindcă mâna

i-a amorțit de arșiță.

— Dar Dypraxa n-a fost un medicament rău, nu? Ziarul meu consideră că e un medicament bun care a fost folosit prea repede.

— Repede? făcu el cu un zâmbet amar. Repede, domnule? K.V.H. voia rezultate ale testelor atât de repede, încât nu erau în stare să aştepte nici până a doua zi.

O explozie asurzitoare face lumea să se oprească în loc. Prima impresie este că avionul rusesc de la Juba al forțelor pro-Khartoum a început să-şi lanseze bombele. Apoi, că au sosit călăreții sălbatici din nord. Apoi, pare vuietul bătăliei de la câmpurile petrolifere de la Bentiu, care s-a întins până la porțile stației de distribuție a alimentelor. Cortul se cutremură, se lasă moale, după care se arcuieşte pentru a înfrunta un nou atac. Frânghiile de fixare se chircesc şi gem sub perdeaua de apă care se prăbuşeşte pe acoperişul de pânză. Şi totuşi, Lorbeer pare să nu fi simțit iureşul. A rămas în centrul cortului cu o mână apăsată pe frunte, de parcă ar fi uitat ceva. Justin trage deoparte faldul cortului care închipuie uşa şi, prin pânza ploii, numără trei corturi prăbuşite şi alte două care se năruie sub ochii lui. Apa curge în şuvoaie groase din rufele întinse la uscat. Iarba e deja înecată şi nivelul apei creşte ca o maree, înaintând către pereții din lemn ai *tukul*-ului. Valuri de ploaie se izbesc de acoperişul din trestie al adăpostului antiaerian. Apoi, totul se opreşte la fel de brusc precum a început.

— Deci, Markus, propune Justin, ca şi cum furtuna a limpezit atmosfera din cort la fel ca aerul de afară. Povesteşte-mi despre fata aceea, Wanza... Ea a fost punctul de cotitură din viața ta? Aşa consideră ziarul meu.

Ochii bulbucați ai lui Lorbeer rămân ațintiți asupra lui Justin. Dă să vorbească, dar nu-şi găseşte cuvintele.

— Wanza, dintr-un sat de undeva, de la nord de Nairobi. Wanza, care s-a mutat în mahalaua Kibera. Şi a fost dusă la Spitalul Uhuru pentru a naşte. A murit, iar

copilul a scăpat. Ziarul meu crede că a stat în aceeaşi rezervă cu Tessa Quayle. E posibil? Sau Tessa Abbott, cum îşi mai zicea ea, uneori.

Şi cu toate acestea vocea lui Justin rămâne egală şi lipsită de patimă, aşa cum îi stă bine unui reporter obiectiv. Iar această distanțare este în mare parte nedisimulată, fiindcă nu-i place să ştie pe cineva la cheremul lui. Răspunderea e mai mare decât şi-ar dori. Instinctul lui răzbunător e prea plăpând. Un avion zumzăie la înălțime nu prea mare, în căutarea zonei de paraşutare. Lorbeer ridică ochii invocând o speranță vagă. „Au venit să mă salveze! Nu-i adevărat. Au sosit să salveze Sudanul."

— Cine eşti tu, domnule?

I-a trebuit mult curaj ca să rostească întrebarea. Dar Justin o ignoră.

— Wanza a murit. La fel şi Tessa. La fel şi Arnold Bluhm, doctor, asistent social şi prieten al ei. Ziarul meu crede că Tessa şi Arnold au venit până aici ca să discute cu tine cu câteva zile înainte de a fi ucişi. Se mai consideră că te-ai confesat Tessei şi lui Arnold în privința Dypraxei şi – asta e doar o presupunere, fireşte – imediat ce-au plecat, i-ai trădat foştilor tăi patroni pentru a-ți asigura imunitatea. Probabil printr-un mesaj radio către amicul tău, domnul Crick. Îți sună ceva cunoscut?

— Iisuse! Dumnezeule mare!

Markus Lorbeer e ars pe rug. A cuprins stâlpul central al cortului cu brațele şi stă cu capul proptit de el, de parcă ar voi să-şi facă din el un scut în fața potopului de întrebări care nu-l iartă. Stă cu capul înălțat spre cer într-o suferință fără seamăn, îşi mişcă buzele şi rosteşte implorații ce nu se aud. Ridicându-se, Justin îşi duce scaunul de-a latul cortului şi îl aşază la picioarele lui Lorbeer, apoi îl ia de braț şi-l face să stea jos.

— Ce căutau Tessa şi Arnold când au venit aici? îl întreabă el.

Întrebările sunt încă formulate cu o detaşare

deliberată. Nu mai vrea să audă confesiuni scâncite şi nici invocări ale lui Dumnezeu.

— Voiau să-mi afle vinovăția, domnule, viața ruşinoasă, păcatul trufiei, şopteşte Lorbeer drept răspuns, ştergându-şi fața cu o cârpă morfolită, scoasă din buzunarul pantalonilor scurți.

— Şi-au aflat?

— Totul, domnule. Până la ultima picătură, jur.

— Cu un casetofon?

— Cu două! Femeia aceea nu avea încredere doar în unul!

Zâmbind în sinea lui, Justin apreciază simțul juridic al Tessei.

— M-am umilit total în fața lor. Le-am spus adevărul gol-goluț, martor mi-e Dumnezeu! N-am avut încotro... Eu eram ultima verigă din lanțul investigației lor.

— Au spus cum intenționau să procedeze în privința informațiilor pe care le-au obținut de la tine?

Lorbeer deschide ochii foarte larg, dar buzele îi rămân încleştate, iar corpul atât de rigid, încât, vreme de o clipă, Justin se întreabă dacă nu cumva omul şi-a găsit moartea izbăvitoare, dar se pare că doar face un efort ca să-şi amintească. Dintr-o dată, vorbeşte foarte tare, cuvintele crescând în intensitate până la țipăt, ca şi cum ar duce o luptă pentru a le rosti.

— Voiau să le prezinte unui kenyan în care aveau încredere. Să-i spună toată afacerea lui Leakey. Tot ce adunaseră. Kenya trebuia să-şi rezolve singură problema, aşa au spus. Iar Leakey era omul capabil să o facă. Asta era convingerea lor. M-au avertizat. Adică ea. „Markus, ai face bine să te ascunzi. Locul acesta nu-ți mai oferă siguranță. Găseşte-ti un loc mai ascuns, altfel o să te facă bucăți pentru că i-ai trădat față de noi."

Lui Justin îi vine greu să reînvie din glasul gâtuit al lui Lorbeer adevăratele cuvinte rostite de Tessa, dar se străduieşte. Şi aproape sigur că nu întâmpină greutăți în a urma firul celor spuse de ea, întrucât era, mai degrabă,

îngrijorată pentru Lorbeer, decât pentru ea. Iar „o să te facă bucăți” era neîndoielnic una dintre expresiile folosite de ea.

— Ce-a avut să-ți spună Bluhm?

— El a fost cât se poate de cinstit, domnule. Mi-a zis că sunt un şarlatan şi un trădător desăvârşit.

— Iar asta te-a încurajat, desigur, să-l trădezi, îi sugerează Justin cu blândețe, o blândețe care se iroseşte în zadar, fiindcă Lorbeer plânge chiar mai urât decât Woodrow, cu lacrimi respingătoare, dezagreabile, însoțite de urlete prin care cerşeşte îndurare.

„El chiar iubeşte medicamentul, domnule! Nu merită să fie condamnat public! Peste câțiva ani şi îşi va ocupa locul în rândul marilor descoperiri medicale ale secolului! Numai că trebuie să verificăm nivelurile maxime ale toxicității la care să-l administrăm! Se lucrează deja la asta, domnule! Până o să se comercializeze pe piața americană, o să dispară toate efectele, nicio problemă! Lorbeer iubeşte Africa, iubeşte întreaga umanitate, e un om de treabă, nu s-a născut ca să poarte o asemenea vină!”

Şi chiar în timp ce se milogeşte, geme şi spumegă, reuşeşte să se înalțe într-un mod misterios din starea de înfrânt. Se îndreaptă de spate. Îşi trage umerii înapoi şi un rânjet de superioritate ia locul suferinței de penitent.

— Să nu uităm *relația* dintre ei, domnule, ripostează el, cu un tunet insinuant. Să nu uităm *comportamentul lor etic.* Despre păcatele cui discutăm aici, mă întreb?!

— Nu prea înțeleg, spune Justin calm, simțind cum între ei apare ceva ca un zid protector.

— Citeşte ziarele, dom’le! Ascultă radioul! Fă-ți o idee independent de toate astea şi spune-mi şi mie, te rog. De ce femeia asta frumoasă şi măritată călătoreşte peste tot însoțită doar de acest chipeş doctor de culoare? De ce îşi dă numele de domnişoară şi nu se foloseşte de cel de căsătorie? De ce se afişează peste tot alături de amant, până şi în acest cort, domnule. Era o adulterină şi o

ipocrită şi venise pentru a-l interoga pe Markus Lorbeer despre moralitatea lui!

Dar pavăza mintală sigur s-a clintit cumva, fiindcă Lorbeer se holbează la Justin de parcă l-ar fi văzut pe îngerul morții venit să-l cheme la judecata de care e atât de îngrozit.

— Dumnezeule mare! Tu eşti! Soțul eşti! Quayle!

* * *

Ultima paraşutare din acea zi i-a făcut pe toți lucrătorii să părăsească fortul. Lăsându-l pe Lorbeer să bocească singur în cort, Justin stă singur în hamacul din apropierea adăpostului antiaerian şi savurează spectacolul serii: mai întâi, stârcii negri ca de tăciune, planând şi rotindu-se ca pentru a anunța apusul. Apoi fulgerul, care alungă crepusculul cu salve tremurătoare, apoi umezeala ridicându-se ca un văl alburiu. Şi în cele din urmă, stelele, atât de aproape, încât i se pare că le poate atinge.

XXV

Din bufele discret dirijate de la Whitehall şi Westminster; din vălmăşagul de vorbe rostite papagaliceşte şi din avalanşa de imagini înşelătoare; din minţile trândave ale ziariştilor, a căror datorie de a investiga nu trece de cel mai apropiat termen de predare a articolului şi de data unei invitaţii la masă se mai adaugă un capitol presărat cu evenimente la şirul de istorii mărunte ale umanităţii.

Promovarea oficială – contrar practicii împământenite – a domnului Alexander Woodrow ca Înalt Comisar Britanic la Nairobi a stârnit o satisfacţie mută printre albii din Nairobi şi a fost considerată bine venită de către presa africană. „O forţă discretă acţionând pentru înţelegere" suna un subtitlu pe pagina a treia a ziarului *Standard* din Nairobi, iar Gloria devenise „o adiere de aer proaspăt venită să alunge ultimele urme de colonialism britanic".

Despre dispariţia bruscă în catacombele de la Whitehall a lui Porter Coleridge se spunea puţin, dar multe altele erau lăsate să se subînţeleagă. Predecesorul lui Woodrow „pierduse contactul cu Kenya modernă". „Cu predicile lui pe tema corupţiei stârnise antipatia harnicilor miniştri." Se sugera chiar, din fericire fără a se insista mai mult, că îi căzuse victimă viciului pe care îl condamna atât de mult.

Zvonurile potrivit cărora Coleridge fusese „adus în faţa unui comitet de disciplină" de la Whitehall şi pus să explice „anumite aspecte jenante care apăruseră în perioada mandatului său" au fost respinse ca pure speculaţii, dar nu negate cu tărie de purtătorul de cuvânt al Înaltei Comisii, care, de fapt, le lansase. „Porter a fost un erudit şi un om cu principii ferme. Ar fi nedrept să i se nege numeroasele calităţi", i-a informat Mildren pe ziariştii în care avea încredere, printr-un „necrolog" neoficial, iar aceştia au priceput imediat, citind adevărul

printre rânduri.

Publicul apatic a aflat că „*sir* Bernard Pellegrin, tarul Departamentului Africa din cadrul Ministerului de Externe, a fost pensionat înainte de termen pentru a primi o funcție de conducere la gigantul farmaceutic Karel Vita Hudson, la Basel, Vancouver, Seattle, iar acum la Londra unde, grație „abilității recunoscute a lui de a stabili legături”, va deveni extrem de util. Banchetul de rămas-bun dat în onoarea lui Pellegrin a prilejuit participarea unor Înalți Comisari din Africa, împreună cu soțiile acestora, la Court of Saint James. Într-o cuvântare spirituală, unul dintre delegații sud-africani a remarcat că *sir* Bernard şi doamna sa, chiar dacă nu au câştigat la Wimbledon, sigur au cucerit inimile multor africani.

După o spectaculoasă renaştere din propria cenuşă, „ultimul Houdini din City”, *sir* Kenneth Curtiss, a fost întâmpinat călduros deopotrivă de prieteni şi de duşmani. Doar un mic grup de casandre au ținut să sublinieze că ascensiunea lui Kenny era pur şi simplu de fațadă, iar că destrămarea Casei ThreeBees nu reprezenta decât rezultatul unei acțiuni de constrângere, vizibile cu ochiul liber. Aceste voci cârtitoare nu au putut împiedica ascensiunea marelui politician populist până în Camera Lorzilor, unde a insistat să-i fie atribuit titlul de Lord Curtiss de Nairobi şi Spennymoor, acesta din urmă fiind umilul loc al naşterii sale. Până şi numeroşii lui critici din Fleet Street s-au văzut siliți să recunoască, deşi cam cu jumătate de gură, că blana de hermină a demnității parlamentare îi stătea bine bătrânului sforar.

Pe un ton amuzant, rubrica „Jurnalul londonezului” a ziarului *Evening Standard* a salutat mult aşteptata pensionare a marelui şi incoruptibilului luptător împotriva criminalității, inspectorul-şef Frank Gridley de la Scotland Yard, „supranumit cu duioşie şi Bătrânul Gridiron[19] de către lumea interlopă londoneză”. În realitate, pensionarea era ultimul lucru care să-l frământe. Una dintre marile companii de securitate stătea

la pândă să-l angajeze imediat ce se întorcea din vacanța în insula Mallorca, pe care i-o promisese de mult soției.

În contrast cu toate acestea, plecarea din poliție a lui Rob şi Lesley nu s-a bucurat de nicio publicitate, deşi cei din sistem au observat că una dintre ultimele acțiuni ale lui Gridley înainte de a părăsi Scotland Yard-ul a fost aceea de a forța îndepărtarea celor pe care i-a denumit „o nouă rasă de carierişti, lipsiți de orice scrupule", care creau o reputație proastă forțelor de poliție.

Ghita Pearson, o altă presupusă carieristă, a eşuat în încercarea de a deveni funcționar cu drepturi depline al serviciului extern britanic. Cu toate că rezultatele obținute la examen au fost bune spre excelente, unele rapoarte confidențiale primite de la Înalta Comisie din Nairobi au stârnit o oarecare îngrijorare. Decretând că era „prea lesne influențată de sentimente personale", consilierul Departamentului Personal i-a recomandat să mai aştepte câțiva ani, apoi să depună o nouă cerere. Originea ei anglo-indiană, a ținut acesta să sublinieze, nu atârnase deloc în această hotărâre.

Dispariția nefericită a lui Justin Quayle nu a ridicat totuşi niciun semn de întrebare. Doborât de disperare şi de suferință, îşi luase singur viața chiar în locul în care soția lui, Tessa, fusese asasinată cu câteva săptămâni înainte. Rapida pierdere a echilibrului psihic fusese un secret ştiut doar de cei care îi voiseră binele. Şefii lui de la Londra făcuseră absolut toate eforturile, mai puțin internarea într-un spital de boli mintale, pentru a-l salva de el însuşi. Vestea că Arnold Bluhm, prietenul său de încredere, îi asasinase soția a venit ca o lovitură mortală. Urmele persistente de biciuire din jurul abdomenului şi a părții inferioare a corpului stăteau ca o tristă mărturie pentru grupul redus de cunoscuți care ştiau secretul său: în zilele ce au precedat moartea sa, Quayle ajunsese să se autoflageleze. Modul în care ajunsese în posesia armei fatale – un pistol de calibrul 9,62 în stare excelentă de funcționare, care mai avea cinci cartuşe în încărcător –

rămânea un mister aproape imposibil de elucidat. Este sigur că un om bogat şi disperat a cărui dorinţă este doar autodistrugerea găseşte întotdeauna ce vrea. Prin alegerea cimitirului Langata drept loc pentru odihna sa eternă, Quayle se alăturase soţiei şi copilului, remarcase presa cu o nuanţă de aprobare.

Guvernul permanent al Angliei, unde politicienii se tot rotesc şi se exhibă precum dansatoarele pe masă, îşi făcuse datoria din nou, cu o măruntă, dar supărătoare scăpare. Se părea că Justin îşi petrecuse ultimele săptămâni de viaţă alcătuind un „dosar negru” prin care ţinea să facă dovada că Tessa şi Bluhm fuseseră asasinaţi pentru că aflaseră prea multe despre afacerile murdare ale uneia dintre cele mai prestigioase companii farmaceutice din lume, al cărei nume rămăsese, deocamdată, necunoscut. Un avocat de origine italiană dornic de afirmare – de fapt, rudă cu femeia ucisă apăruse la rampă şi, folosindu-se cu mare largheţe de banii foştilor săi clienţi, apelase la serviciile unui scandalagiu de profesie care se ascundea sub masca expertului în relaţii publice. Acelaşi nenorocit de avocat se aliase cu o firmă extrem de scumpă de avocaţi din City, recunoscută pentru spiritul ei bătăios. Oakey, Oakey & Farmeloe, reprezentând o companie al cărei nume a rămas necunoscut, a contestat utilizarea fondurilor clienţilor în acest scop, dar fără succes. Aceasta a trebuit să se mulţumească doar cu trimiterea unor citaţii către ziarele care îndrăzniseră să se ocupe de acest subiect.

Şi totuşi, câteva au avut cutezanţa, iar zvonurile au persistat. Scotland Yard-ul, convocat să analizeze materialul, l-a declarat în mod public drept „nefondat şi oarecum întristător”, refuzând să-l înainteze Procuraturii Regale. Însă avocaţii cuplului decedat, departe de-a face uitat totul şi de a se recunoaşte învinşi, au apelat la Parlament. A fost delegat un membru al Parlamentului de origine scoţiană, de profesie tot avocat, care a formulat o interpelare inofensivă către ministrul de Externe privind

starea de sănătate a populației continentului african în general. Ministrul de Externe, a bătut câmpii cu grația-i caracteristică, ca să se trezească atacat cu o întrebare suplimentară drept în inimă.

„Î: Domnule ministru de Externe, aveți cunoştință de unele declarații scrise prezentate ministerului în ultimele douăsprezece luni de către doamna Tessa Quayle, care a avut o moarte tragică?

R: Aş dori ca această întrebare să mi se formuleze în scris.

Î: Să iau acest răspuns drept „nu”?

R: Nu am cunoştință de asemenea declarații făcute în cursul vieții acesteia.

Î: Atunci înseamnă că v-a scris, poate, postum?

(Râsete)”

În cadrul schimburilor de replici verbale şi scrise care au urmat, ministrul de Externe a negat la început că ar avea cunoştință de documente, apoi a susținut bătăios că, având în vedere acțiunile în justiție, acestea erau *sub judice*[20]. După „alte cercetări extinse şi costisitoare”, în cele din urmă, a recunoscut că „descoperise” documentele, ajungând însă la concluzia că acestea beneficiaseră de toată atenția cuvenită, la data respectivă sau în prezent, „ținând seama de starea psihică a autorului lor”. Din imprudență, a adăugat că documentele erau secrete.

„Î: Ministerul de Externe aplică în mod curent procedura de clasificare la secret a scrisorilor trimise de persoane a căror comportare evidențiază tulburări psihice?

(Râsete)

R: În cazurile în care astfel de documente scrise pot provoca daune unor terți nevinovați, da.

Î: Sau poate Ministerului de Externe?

R: Eu am avut în vedere suferințele inutile ce pot fi

provocate rudelor apropiate ale decedatei.

Î: în acest caz, puteți fi liniştit. Doamna Quayle nu a avut rude apropiate.

R: Totuşi, acestea nu sunt singurele interese pe care am obligația să le am în vedere.

Î: Vă mulțumesc! Cred că am auzit răspunsul pe care îl aşteptam."

În ziua următoare, Ministerului de Externe i s-a prezentat o cerere oficială privind prezentarea documentelor scrise de Quayle şi, în sprijinul acesteia, s-a făcut şi o alta către Curtea Supremă. Simultan şi sigur nu printr-o simplă coincidență, o inițiativă similară a fost declanşată la Bruxelles de avocații prietenilor şi familiei regretatului doctor Arnold Bluhm. În cursul audierii preliminare, un grup de scandalagii şi turbulenți de diferite rase, îmbrăcați simbolic în alb, a defilat prin fața Palatului de Justiție din Bruxelles şi a camerelor de televiziune, purtând pancarte pe care se vedea lozinca: *„Nous accousons".* Acest incident nedorit a fost rezolvat de urgență. Un munte de citații şi contracitații între avocații belgieni dădea ca sigură derularea cazului pe o perioadă de ani buni. Cu toate acestea, acum toată lumea ştia că marea companie în chestiune nu era alta decât Karel Vita Hudson.

* * *

— Acolo, sus, acela e lanțul Lokomorinyang, îl informează prin interfon căpitanul McKenzie. Aur şi țiței. Kenya şi Sudanul se bat pentru el de mai bine de o sută de ani. Hărțile vechi îl atribuie Sudanului, cele noi, Kenyei. Cred că cineva i-a strecurat vreun bacşiş gras cartografului, îi explică el lui Justin.

Căpitanul McKenzie este un om cu tact, care simte exact când trebuie să vorbească doar de dragul discuției. De astă dată, avionul pe care l-a ales e un Beech Baron

cu două motoare identice. Justin stă alături de el pe locul copilotului, ascultând fără să audă, când vorbele căpitanul McKenzie, când tachinările dintre ceilalți piloți de lângă el: „Cum ne merge azi, Mac? Suntem pe nor sau sub el?” – „Unde-ai dispărut, domnule?” „La un kilometru jumătate spre dreapta şi la vreo mie de metri sub tine. Ce-i, te lasă vederea?” Zboară pe deasupra unor lespezi uriaşe de rocă cenuşie cu nuanțe albăstrui. Norii groşi atârnă deasupra lor. În locurile în care razele străpung stratul de nori, ajungând până la stânci, apar petice de un roşu intens. Poalele dealurilor ce se întind în față par zbârlite şi răscolite. O şosea numai curbe seamănă cu o venă ce ocoleşte muşchii din piatră.

— Asta duce de la Cape Town la Cairo, spune McKenzie laconic. Să nu încerci asta.

— Aşa voi face, promite Justin îndatoritor.

McKenzie înclină avionul pe o aripă şi coboară, uimind cursul. Drumul devine o şosea ce trece printr-o vale, urmând conturul dealurilor şerpuitoare.

— Acolo, drumul spre dreapta, acela e cel pe care Arnold şi Tessa au luat-o, de la Loki la Lodwar. E grozav dacă nu te temi de bandiți.

Trezindu-se de-a binelea, Justin priveşte cercetător prin ceața albicioasă şi îi vede pe Arnold şi pe Tessa în jeep, cu fețele prăfuite şi având între ei cutia cu dischete legănându-se pe bancheta dintre ei. Şoselei spre Cairo i se alătură un râu. „Se numeşte Tagua, explică McKenzie, şi izvoarele lui sunt tocmai în munții Tagua. Aceştia au înălțimea de peste trei mii trei sute de metri.” Soarele se ascunde după nori, dealurile sunt de un albastru amenințător, iar Tessa şi Arnold dispar. Peisajul pare părăsit de zei, oriunde te uiți, nu vezi niciun om, nicio vietate.

— Oamenii triburilor somaleze coboară din munții Mogila, spune McKenzie. În junglă umblă goi puşcă. Cum ajung în sud, devin cu toții pudici şi poartă nişte bucățele de cârpă. Şi, Dumnezeule, de-ai şti ce iute aleargă!

Justin zâmbeşte politicos şi rămâne cu ochii la munții cenuşii despăduriți ce se înalță strâmbi şi pe jumătate îngropați în pământul de culoare kaki. Îndărătul lor se distinge aburul albăstrui al unui lac.

— Acela e Turkana?

— Să nu te scalzi în el. Decât dacă eşti foarte rapid. Apă dulce. Ametiste grozave. Crocodili prietenoşi.

— Iar triburile de acolo... continuă McKenzie. Anul trecut a fost mare bătălie pe acolo din cauza furturilor de vite. Mai bine te fereşti de ei.

— Sigur, promite Justin.

McKenzie îl scrutează îndelung şi întrebător.

— Nu-s singurii de care trebuie să te fereşti, din câte ştiu eu.

— Da, e adevărat, îl aprobă Justin.

— În câteva ore am putea ajunge la Nairobi.

Justin clatină din cap.

— Vrei să riscăm puțin şi să te trec granița până la Kampala? Avem destul combustibil.

— Nu te deranja.

Şoseaua reapare, năpădită de nisip şi pustie. Avionul reacționează violent, aplecându-se în bot spre stânga şi în dreapta ca un cal cabrat în salt, de parcă natura l-ar sfătui să se întoarcă.

— Aici sunt cele mai turbate vânturi, constată McKenzie. Regiunea e renumită pentru asta.

Dedesubt se află oraşul Lodwar, aşezat între dealuri întunecate, având forma unor conuri, care nu par să aibă mai mult de o sută-două de metri înălțime. Pare îngrijorat şi liniştit, cu multele acoperişuri din tablă, cu pista de aterizare şi şcoala.

— Nu e zonă industrială, precizează McKenzie. Are o piață mare de vite, măgari şi cămile, dacă te interesează să cumperi.

— Nu, spune Justin şi surâde.

— Un spital, o şcoală, multe cazărmi. Lodwar e centrul de securitate pentru întreaga zonă. Soldații îşi petrec mai

tot timpul pe dealurile Apoi, urmărindu-i pe bandiți, dar fără niciun rezultat. Bandiți din Sudan, bandiți din Uganda, din Somalia. E o zonă privilegiată pentru toți hoții. Furtul de vite e distracția locală, continuă McKenzie, reluându-şi rolul de ghid de tur. Cei din tribul Mandango fură vite, apoi dansează vreo două săptămâni de bucurie, după care un alt trib le fură de sub nasul lor.

— Cât e de la Lodwar până la lac? întreabă Justin.

— Una peste alta, vreo cincizeci de kilometri. Mergi la Kalokol. Acolo găseşti un sat pescăresc. Caută-l pe un barcagiu pe nume Mickie. Pe fiul lui îl cheamă Abraham, care se poartă cum se cade atâta vreme cât e cu Mickie: corb la corb nu-şi scoate ochii.

— Mulțumesc.

Discuția se încheie. McKenzie survolează pista, descriind o mişcare ondulatorie din vârful aripilor, semn că vrea să aterizeze. Urcă din nou şi revine. Pe neaşteptate, se trezesc la sol. Nu mai sunt multe de spus decât, poate, mulțumiri.

— Dacă ai nevoie de mine, găseşte pe cineva care să mă cheme prin radio, spune McKenzie, după ce coboară pe pista încinsă. Dacă nu te pot ajuta, mai e un tip pe nume Martin, care conduce Şcoala de Zbor din Nairobi. Are treizeci de ani de experiență. S-a pregătit la Perth şi Oxford. Să te foloseşti de numele meu.

— Mulțumesc, repetă Justin şi, din grija să nu fie nepoliticos, îşi notează numele.

— Vrei să-ți dau cu împrumut geanta mea de pilot? îl întreabă McKenzie, făcând un gest către servieta pe care o ține în mâna dreaptă. Am înăuntru un pistol cu țeava lungă, de tras la țintă, dacă te interesează, bun pentru distanțe de până la douăzeci şi cinci de metri.

— Eu n-aş nimeri nici de la cinci, exclamă râzând autoironic, aşa cum făcea înainte de a o fi cunoscut pe Tessa.

— Iar ăsta e Justice, spune McKenzie, prezentându-i un bărbat cu aer de filosof, purtând un tricou zdrențuit şi

sandale verzi, care apăruse de nicăieri. Justice e şoferul tău. Justin fă cunoştinţă cu Justice. Justice, domnul Justin... Justice are un domn pe nume Ezra, care va merge cu el. Te mai pot ajuta cu ceva?

Justin extrage un plic gros din buzunarul jachetei de călătorie.

— Te-aş ruga să-l expediezi când ajungi la Nairobi. Cu poşta obişnuită e bine. Nu-i către vreo iubită. E mătuşa avocatului meu.

— În seara asta e bine?

— Minunat.

— Atunci, ai grijă, spune McKenzie şi strecoară plicul în geanta de zbor.

— Aşa voi face, răspunde Justin şi, de data aceasta, este atent şi nu-i mai spune să nu se deranjeze.

* * *

Lacul era alb-cenuşiu-argintiu, iar razele soarelui trasau dungi negre şi albe pe barca de pescuit a lui Mickie, întunecată la adăpostul umbrarului, de un alb orbitor în locurile în care soarele cădea nestingherit pe lemnul ei, dungi albe pe pelicula de apă care scotea bule şi pocnete uşoare o dată cu venirea peştilor la suprafaţă, dungi albe pe munţii cenuşii şi înceţoşaţi care îşi arcuiau spinările sub arşiţa soarelui, orbitoare pe chipurile negre ale bătrânului Mickie şi pe cel al tânărului său tovarăş, înveninatul Abraham – un copil răutăcios, animat mai mereu de o furie secretă, McKenzie avusese dreptate – care, din motive greu de înţeles, vorbea germană, nu engleză, astfel încât conversaţia, atâta câtă era se purta în triunghi: în germană cu Abraham, în engleză cu Mickie şi în propriul lor dialect, ki-swahili, când vorbeau între ei. Dungi albe şi atunci când Justin o privea pe Tessa – lucru ce se întâmpla de fapt, mereu – cum stă cocoţată ca un băieţoi pe prova navei, unde era hotărâtă să rămână în ciuda prezenţei crocodililor, ţinând o mână lipită de

barcă, aşa cum o învățase tatăl ei şi avându-l pe Arnold tot timpul pe aproape în caz că ar fi alunecat. La radio se difuza un program în engleză, având ca subiect gătitul, care lăuda de zor calitățile roşiilor uscate la soare.

La început, indiferent în ce limbă ar fi vorbit, lui Justin îi fusese greu să se facă înțeles în privința destinației. Parcă nici nu auziseră de Allia. Golful Allia nu-i interesa nici cât negru sub unghie. Bătrânul Mickie voia să-l ducă spre sud-est, către Oaza lui Wolfgang, unde-şi avea şi sălaşul, iar veninosul de Abraham sprijinise cu tărie acea propunere: Wazungu stăteau sigur la Oasis, era cel mai tare hotel din zonă, renumit pentru stelele de cinema şi ale rock-ului şi pentru milionarii, care veneau aici; era neîndoielnic locul spre care se îndrepta Justin, chiar dacă el nu ştia asta. Abia după ce scosese din portofel o fotografie mică a Tessei – o poză pentru paşaport, nu una dintre acelea ce fuseseră pângărite de ziare – scopul misiunii lui le devenise limpede însă după aceea, deveniseră tăcuți şi neliniştiți. Deci, Justin voia să viziteze locul unde Noah şi femeia Mzungu îşi găsiseră sfârşitul? întrebase Abraham.

— Da, vă rog.

Ştia Justin că locul fusese vizitat de polițişti şi de ziarişti, că nu mai era nimic de găsit acolo, plus că polițiştii din Lodwar şi brigada aeropurtată din Nairobi, separat şi împreună, decretaseră acea zonă drept interzisă turiştilor, amatorilor de privelişti inedite, vânătorilor de trofee şi oricui nu avea ce căuta acolo? insistă Abraham.

Justin nu ştia, dar dorința lui rămânea nestrămutată şi era dispus să plătească din gros ca să şi-o vadă împlinită.

Ştia şi că locul este bântuit şi fusese astfel chiar dinainte ca Noah şi Mzungu să fie ucişi acolo? – dar acum îl întrebase cu mai puțină convingere, mai ales că partea financiară se rezolvase.

Justin jură că nu se teme de stafii.

La început, din respect față de aspectul sumbru al sarcinii lor, bătrânul şi ajutorul său luaseră un aer melancolic şi Justin avu nevoie de toată hotărârea şi vioiciunea Tessei pentru a-i scoate din acea stare. Dar, ca de obicei, cu ajutorul câtorva remarce spirituale aruncate de la prova, ea reuşi. Prezența altor bărci pescăreşti undeva mai departe, aflate, parcă, pe cer îi veni în ajutor. Strigă la ei – „Ce-ați prins?” – iar pescarii îi răspundeau: „Atâția peşti roşii, atâția albaştri, atâția culorile curcubeului”. Iar entuziasmul ei era atât de molipsitor, încât Justin îi convinse pe Mickie şi pe Abraham să dea la undiță, ceea ce avu efectul de a le distrage atenția, dirijând-o pe o cale mai folositoare.

— Vă e rău, domnule? îl întrebă Mickie, de foarte aproape, privindu-l în ochi ca un doctor.

— N-am nimic. Nimic. Nu mi-e rău.

— Domnule, cred că aveți febră. Stați liniştit sub umbrar şi-o să vă aduc ceva rece de băut.

— Bine. Bem amândoi.

— Mulțumesc, domnule. Eu trebuie să mă ocup de barcă.

Justin stă sub umbrar, folosind gheața din pahar pentru a-şi răcori gâtul şi fruntea şi se leagănă o dată cu barca. Şi-au luat un tovarăş de călătorie cam ciudat, trebuie să recunoască, dar şi Tessa e pur şi simplu *desfrânată* când e vorba să lanseze invitații şi trebuie să-ți muşti buzele ca să nu explodezi şi să dublezi numărul oaspeților pe care l-ai avut în minte la început. E plăcut să-l vezi pe Porter… „Ah, şi tu, Veronica, şi micuța Rosie. E o plăcere… Nu e nicio problemă…” Tessa pare să obțină mai multe reacții pozitive de la Rosie decât oricine. Însă Bernard şi Celly Pellegrin – „o ce greşeală de neiertat, scumpo, şi ce previzibil a fost gestul lui Bernard de a-şi aduce *trei* rachete de tenis, nu doar una, în geanta aia nenorocită de sport. În ce-l priveşte pe Woodrow, serios, ar fi vremea să abandonezi convingerea lăudabilă, dar fără suport că până şi cei submediocri pot arăta că au o

inimă de aur, iar tu eşti cea care trebuie să scoată asta la iveală, încercând să le arăţi până şi lor că aşa stau lucrurile. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă mai privi aşa, de parcă ai vrea să faci dragoste cu mine aici şi acum! Sandy aproape că înnebuneşte doar dacă se uită puţin la decolteul tău...”

— Ce s-a întâmplat? întreabă Justin brusc.

La început şi-a închipuit că era Mustafa. Treptat, şi-a dat seama că Mickie îl apucase de cămaşă, de undeva de deasupra umărului şi-l scutura pentru a-l trezi.

— Am ajuns, domnule, pe ţărmul răsăritean. Am ajuns aproape de locul unde s-a petrecut tragedia.

— Cât de departe e?

— Pe jos, zece minute. O să vă însoţim.

— Nu este nevoie.

— Ba este necesar, domnule.

— *Was felht dir?* a întrebat Abraham peste umărul lui Mickie.

— *Nichts.* Nimic, mă simt bine. Nu vă deranjaţi.

— Mai beţi apă, domnule, îl îndeamnă Mickie, întinzându-i un pahar proaspăt umplut.

Merg în şir, cu greu, pe lespezile de lavă pietrificată aici, unde se află leagănul civilizaţiei, îşi aduce aminte Justin. „Nu mi-am dat niciodată seama că pe-aici sunt atâţia indivizi civilizaţi”, îi spune el Tessei, jucându-şi rolul de bufon, iar Tessa râde în locul lui, acel râs mut plin de încântare; da, Tessa se poartă în aceste momente exact ca un om care râde, dar nu scoate niciun sunet. Gloria o ia înainte – „Păi, aşa i-e felul. Cu pasul ei maiestuos şi cu coatele mişcându-i-se într-un asemenea ritm, ne lasă pe toţi în urmă.” Pellegrin murmura nemulţumit, ceea ce e, de asemenea, firesc. Nevastă-sa, Celly, se plânge că nu suportă căldura – „Ce, asta-i o noutate?” Rosie Coleridge, în spinarea tăticului ei, cântându-i Tessei în gura mare – „Cum Dumnezeu de-am încăput toţi în barcă?”

Mickie se oprise, iar acum îşi ţinea palma uşor pe

brațul lui Justin. Abraham era la un pas în urmă.

— Acesta e locul unde a murit soția dumneavoastră, domnule, îi spuse Mickie încet.

Numai că n-ar fi trebuit să se deranjeze, fiindcă Justin ştia exact, chiar dacă nu înțelegea cum de ajunsese Mickie la concluzia că el era soțul Tessei, dar poate că Justin îi spusese asta în somn. Văzuse locul în fotografii, în lumina aceea difuză şi în vise. Pe aici trecea ceea ce arăta ca o albie secată. Dincolo se afla mormanul trist de pietre înălțat de Ghita şi de prietenii ei. În jur – dar lăbărțat în toate direcțiile, vai! – zăcea gunoiul care în zilele noastre este indisolubil legat de orice eveniment larg mediatizat: cutii şi casete video stricate, pachete goale de țigări, sticle de plastic şi bucăți de hârtie. Ceva mai sus – poate la treizeci de metri în susul versantului de stâncă albicioasă – trecea drumul nepavat pe unde cei din camioneta de safari merseseră ținându-se aproape de jeepul Tessei şi-i găuriseră un pneu, aruncându-l în gol, după care ucigaşii Tessei coborâseră panta înarmați cu lame de *panga,* pistoale şi tot ce aveau asupra lor. Iar acolo – Mickie arăta tăcut cu un deget sfrijit şi uscat – erau urmele de vopsea albastră de pe camioneta cu tracțiune pe patru roți trimisă de la Oază, semne lăsate pe fața stâncii când maşina alunecase în albia secată. Iar fața stâncii, spre deosebire de stâncile vulcanice din jur, era albă ca lespedea unui mormânt. Şi pesemne că petele maronii de pe ea erau chiar de sânge, după cum sugera Mickie. Dar după ce le examină, Justin conchise că puteau fi şi licheni. În rest, remarcă prea puține lucruri care să rețină atenția unui grădinar căruia nu-i scapă nimic, cu excepția firelor de iarbă ascuțite la vârf şi a unui şir de palmieri *doum* care, ca de obicei, arătau de parcă ar fi fost plantați de primărie. Câteva tufişuri de laptele-câinelui – păi, normal – supraviețuind cu chiu cu vai printre lespezi de bazalt negru. Şi un arbore *commiphora* alb – oare, când le dădeau frunzele? – cu ramuri subțiri şi angulare întinse în lateral, închipuind

aripile unui fluture. Îşi alese din ochi un bolovan de bazalt şi se aşeză. Se simţea cam ciudat, dar era lucid. Mickie îi întinse o sticlă cu apă şi Justin luă o înghiţitură, înşurubă capacul la loc şi şi-o aşeză la picioare.

— Mickie, aş vrea să rămân puţin singur, spuse el. Tu şi Abraham duceţi-vă să pescuiţi şi vă chem eu de pe ţărm când termin.

— Am prefera să vă aşteptăm cu barca, domnule.

— De ce să nu pescuiţi?

— Vrem să rămânem aici, cu dumneavoastră. Aveţi febră.

— E pe trecute. Doar câteva ore. Se uită la ceas. Era ora patru. Când apune soarele?

— La şapte, domnule.

— Bun… Atunci veniţi să mă luaţi la apus. Dacă am nevoie de ceva, vă strig eu.

Apoi, mai ferm:

— Mickie, vreau să rămân singur. De aceea am venit aici.

— Am înţeles, domnule.

Nu-i auzi plecând. O vreme, nu auzi niciun sunet, în afara clipocitului apei şi a trepidaţiei motorului vreunei bărci de pescuit. Auzi un şacal urlând şi ciorovăiala unei familii de vulturi care puseseră stăpânire pe un palmier din apropierea lacului. Şi o auzi pe Tessa spunându-i că, dacă ar fi ca totul să se repete, aici ar vrea să moară, în Africa, încercând să curme o mare nedreptate. Mai bău apă, se ridică, îşi dezmorţi oasele şi merse calm spre semnele de vopsea, pentru că acolo avea certitudinea că se afla mai aproape de ea. Nu avea nevoie de mai mult. Dacă punea palmele pe semne, era la mai puţin de jumătate de metru de ea, dacă scădea grosimea uşii maşinii. Sau poate de două ori mai departe dacă şi-l imagina pe Arnold între ei. Reuşi chiar să râdă puţin cu ea, fiindcă întotdeauna se făcea luntre şi punte pentru a o convinge să-şi pună centura. „Pe drumurile desfundate din Africa”, îl contra ea cu obişnuita-i încăpăţânare, „mai

bine stai agățat de ceva: în felul ăsta te poți legăna şi bâțâi înăuntrul maşinii, fără să fii azvârlit de colo-colo ca un sac de cartofi, când maşina intră în câte-o groapă.” Iar de la semnele de vopsea coborî până în fundul văioagei şi, cu mâinile în buzunare, rămase lângă albia secată, privi lung spre locul unde jeepul se oprise şi îşi imagină cum Arnold, fără cunoştință, fusese târât afară din maşină şi dus în locul unde urmase chinuitoarea şi cumplita execuție.

Apoi, fără grabă, se întoarse la bolovanul pe care şi-l alesese ca loc de odihnă de cum sosise şi se aşeză din nou pentru a-şi îndrepta atenția asupra unei mici plante cu flori albastre care nu se deosebea mult de flox – florile pe care le sădise în grădina casei din Nairobi. Apărea totuşi o problemă, aceea că nu era absolut sigur dacă floarea creştea, de obicei, în locul acela, de aceea se întrebă dacă nu cumva o transplantase în gând tocmai de la Nairobi sau, dacă se gândea mai bine, de pe pajiştile ce înconjurau hotelul din Engadine. Interesul lui pentru horticultură scăzuse de tot. Nu dorea să mai lase impresia unui om agreabil, pasionat doar de cultivarea floxului, steliței – vinetelor, freziilor şi gardeniilor. Şi se mai gândi la transformarea interioară pe care o suferise când auzi zgomotul unui motor din direcția malului, întâi o explozie, când pistoanele prinseră viață, apoi duduitul constant dispărând pe măsură ce se îndepărta. Mickie şi celălalt se hotărâseră, până la urmă, să plece la treabă, se gândi el; fiindcă pentru adevăratul pescar ridicarea peştilor în năvod la apus reprezintă o tentație irezistibilă. Iar după aceea, îşi aminti de încercările de a o convinge pe Tessa să-l însoțească la pescuit, când nu prindea nimic, dar făceau amor în condiții nu tocmai obişnuite, ceea ce explica, probabil, de ce insista atât de mult să o invite. Amuzat, încă se gândea la strădania de a face dragoste pe fundul unei bărcuțe când, deodată, îşi schimbă părerea despre plecarea lui Mickie la pescuit, simțindu-se tras pe sfoară.

„Doar n-o fi înțeles greşit sau s-o fi răzgândit, cedând unui capriciu.”

De data aceasta, nu era zgomotul bărcii lui Mickie.

Despre Mickie îți dădeai seama de cum îl vedeai, iar Tessa spusese la fel, că părea născut să fie protectorul familiei, motiv pentru care – serios – îl puteai confunda uşor cu Mustafa.

Deci, Mickie nu plecase la pescuit.

Ba plecase. N-avea niciun rost să se întrebe dacă îl luase şi pe arțăgosul Abraham. Însă Mickie se dusese, şi barca la fel. Traversa lacul; motorul bărcii se auzea tot mai slab.

Aşadar, de ce plecase? *Cine îi spusese să plece? Cine îl plătise ca s-o facă? Cine îi poruncise, îl amenințase să plece?* Ce mesaj primise Mickie prin radio sau prin viu grai de la vreo altă barcă sau de la cineva de pe mal, ca să-l convingă, nesocotindu-şi astfel intențiile şi buna reputație, să-şi lase treaba neterminată, mai ales că nici nu fusese plătit? Ori Markus Lorbeer, acest Iuda înnăscut, luase măsuri suplimentare de precauție împreună cu amicii lui? Încă analiza această posibilitate când auzi zgomotul unui alt motor, de data aceasta dinspre şosea. Amurgul se lăsa repede deja, iar lumina devenise înşelătoare, de aceea ar fi fost de aşteptat ca maşina care trece la o asemenea oră să aibă aprinse măcar luminile de poziție, dar aceasta – automobil sau ce era – nu avea lumini, ceea ce îl nedumerea.

Prin minte îi trecu gândul că – iar asta fiindcă maşina se deplasa cu viteza melcului – era Ham, conducând cu zece kilometri pe oră sub viteza permisă, venind să-l anunțe că scrisorile trimise înspăimântătoarei mătuşi din Milano ajunseseră cu bine şi că marea nedreptate ce i se făcuse Tessei avea să fie îndreptată curând conform principiilor şi părerii ei că sistemul trebuie silit să se corecteze dinăuntru. Apoi, un alt gând: „Nu e maşină, m-am înşelat. E un avion mic.” După aceea, zgomotul încetă cu totul, ceea ce aproape că reuşi să-l încredințeze că

trăise o iluzie – că auzise jeepul Tessei, care avea să oprească, dintr-o clipă în alta, în dreptul lui pe drum, iar ea avea să sară din maşină purtând cizmele Mefisto şi va veni săltând şi alunecând pe pantă să-l felicite pentru că preluase treaba pe care ea o lăsase neterminată. Dar nu era jeepul Tessei, nu aparținea nimănui cunoscut. Ceea ce vedea era forma greu de definit a unui jeep cu ampatament mărit sau cu tracțiune pe patru roți – „ba nu, *camionetă de safari”* – fie de culoare neagră, fie verde închis, fiindcă în lumina ce se stingea cu repeziciune era greu de distins, iar vehiculul oprise exact în locul de unde o urmărise pe Tessa. Şi deşi se aşteptase la aşa ceva încă de când revenise la Nairobi – într-un mod confuz chiar dorindu-şi asta, drept care considerase avertismentul lui Donohue drept inutil – întâmpină imaginea cu o senzație extraordinară de satisfacție, dacă nu chiar de împlinire. Îi întâlnise, desigur, pe trădătorii Tessei: Pellegrin, Woodrow, Lorbeer… Rescrisese raportul respins în mod scandalos – chiar dacă într-o formă mai necizelată, dar acest lucru era inevitabil. Iar acum se părea că avea să împărtăşească cu Tessa ultimul dintre secretele ei.

În spatele primului vehicul opri un al doilea. Auzi ropot uşor de paşi şi distinse siluetele unor bărbați ce alergau încovoiați. Auzi pe cineva – femeie? bărbat? – fluierând, apoi un şuierat de răspuns venind dinapoia lui. I se păru, şi pesemne că nu se înşela, că simte un damf de fum de țigarete Sportsman. Brusc, întunericul deveni mai adânc, fiindcă în jur se aprinseră lanterne, iar cea mai puternică dintre ele îl găsi, reținându-l în fascicolul ei.

Auzi sunet de tălpi ce alunecau pe fața albă a stâncii.

Nota autorului

Permiteți-mi să mă refugiez sub protecția Înaltei Comisii Britanice din Nairobi. Nu este locul pe care l-am descris eu, fiindcă nu am fost niciodată acolo. Personalul ei nu include persoanele pe care le-am prezentat, deoarece nu le-am cunoscut şi nici nu am discutat cu ele. L-am cunoscut pe Înaltul Comisar în urmă cu câțiva ani şi am împărțit cu el o sticlă de băutură răcoritoare cu ghimbir pe terasa Hotelului Norfolk şi asta a fost tot. Nu seamănă câtuşi de puțin, nici la înfățişare, nici în alt fel, cu Porter Coleridge. În ceea ce-l priveşte pe sărmanul Sandy Woodrow – ei bine, dacă ar exista un şef al cancelariei în cadrul Înaltei Comisii din Nairobi la data la care scriu aceste rânduri, puteți fi siguri că acesta ar fi o persoană harnică şi demnă, care nu râvneşte la soția unui coleg sau distruge documente delicate. Dar nu există. Şefi de cancelarie, la Nairobi sau în cadrul altor misiuni britanice, nu mai există.

În aceste vremuri pragmatice, când avocații conduc universul, trebuie să insist asupra acestor denegări de responsabilitate care, întâmplător, sunt foarte bine gândite. Cu o singură excepție, niciun personaj din acest roman şi nicio organizație sau corporație – slavă cerului! nu-şi are drept model o persoană sau organizație reală, fie că vă duce gândul la Woodrow, Pellegrin, Landsbury, Crick, Curtiss şi temuta lui companie ThreeBees sau la Karel Vita Hudson, menționată şi drept K.V.H. Excepția o constituie marele şi binevoitorul Wolfgang de la Oasis Lodge, un personaj ce s-a imprimat adânc în memoria tuturor celor care l-au vizitat, încât ar fi ridicol să încerc a crea un echivalent fictiv. Cu un aer suveran, Wolfgang nu a ridicat nicio obiecție față de intenția mea de a-i reproduce numele şi vocea.

Dypraxa nu există, nu a existat şi nici nu va exista. Nu cunosc niciun tratament miraculos al TBC, care să fi fost

lansat recent pe piața africană sau în altă parte sau care ar putea fi lansat, astfel încât, cu puțin noroc, nu-mi voi petrece restul vieții prin tribunale sau, mai rău, deşi în zilele acestea nu se ştie niciodată… Dar vreau să vă spun ceva. Pe măsura ce se desfăşura călătoria mea prin jungla farmaceutică, am ajuns să pricep că, în comparație cu realitatea, istoria scrisă de mine este banală ca o ilustrată de vacanță.

Trecând la un ton mai fericit, permiteți-mi să mulțumesc călduros celor care m-au ajutat şi s-au arătat de acord să le menționez numele, precum şi celor care m-au sprijinit şi, în mod justificat, nu au dorit să le apară numele: Ted Younie, vechi şi sensibil observator al lumii africane, întâi mi-a sugerat produsele farmaceutice drept subiect şi mai apoi mi-a curățat textul de unele greşeli.

Doctorul David Miller, medic cu experiență în Africa şi în lumea a treia, mi-a sugerat mai întâi tuberculoza drept subiect, apoi mi-a deschis ochii față de campania costisitoare şi sofisticată de seducție purtată de companiile farmaceutice împotriva profesiei de medic.

Doctor Peter Godfrey-Faussett, conferențiar la School of Hygiene and Tropical Medicine din Londra, mi-a oferit sfaturi prețioase, atât la început, cât şi în faza de manuscris a romanului.

Arthur, om priceput la multe şi fiul fostului meu editor american Jack Geoghegan, mi-a povestit istorii îngrozitoare din vremea când s-a ocupat de produse farmaceutice la Moscova şi în Europa de est. Sufletul bun al lui Jack ne-a vegheat mereu.

Daniel Berman de la organizația Médecins Sans Frontières din Geneva mi-a oferit o informare strălucită, care a fost ca un pneu Michelin: şi-a arătat valoarea pe parcursul întregii călătorii.

BUKO Pharma-Kampagne din Bielefeld, Germania – a nu se confunda cu Hippo, din romanul meu – este o organizație finanțată din surse independente, cu personal redus din punct de vedere numeric, alcătuit din oameni

responsabili şi calificați care se zbat să demaşte delictele comise de industria farmaceutică, îndeosebi în cazul afacerilor dezvoltate în țările lumii a treia. Dacă simțiți vreun impuls de generozitate, vă invit să-i ajutați cu bani pentru a-şi continua activitatea. Pe măsură ce părerile medicale avizate continuă să fie corupte în mod insidios şi metodic de către giganții industriei farmaceutice, supraviețuirea organizației BUKO capătă o importanță crescândă. În realitate, lucrătorii acesteia m-au îndemnat să laud virtuțile companiilor farmaceutice demne de încredere. De dragul lor, am încercat pe ici-colo să procedez conform rugăminții lor, dar nu acesta era scopul romanului meu.

Atât doctorul Paul Haycock, veteran al industriei farmaceutice internaționale, cât şi Tony Allen, un vechi cunoscător al Africii şi consultant farmaceutic cu o inimă mare, mi-au dat în mod dezinteresat sfaturi, mi-am transmis din cunoştințele şi din buna lor dispoziție şi au răbdat cu stoicism atacurile mele asupra profesiunii lor – cum a fost, îndeosebi, cazul ospitalierului Peter, care preferă să rămână necunoscut.

Am primit sprijin şi din partea unor persoane deosebite din cadrul Organizației Națiunilor Unite. Niciunul nu a bănuit ce puneam la cale; cu toate acestea, cred că ar fi o dovadă de tact din partea mea să nu le pomenesc numele.

Cu regret, am hotărât, de asemenea, să nu numesc persoanele din Kenya care mi-au oferit ajutor cu multă generozitate. În timp ce scriam romanul, am primit ştirea morții lui John Kaiser, un preot american din Minnesota care a slujit în Kenya în ultimii douăzeci şi şase de ani. Cadavrul său a fost descoperit la Naivasha, la circa şaptezeci şi cinci de kilometri nord-vest de Nairobi. A murit împuşcat în cap. În apropiere s-a găsit o puşcă cu țeava retezată. Domnul Kaiser critica deschis şi de multă vreme politicile din domeniul drepturilor omului aplicate de guvernul kenyan sau, mai precis, lipsa acestora. Incidente de acest gen se pot repeta.

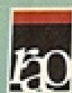
În prezentarea comentariilor Larei, din capitolul al optsprezecelea m-am slujit de câteva cazuri, îndeosebi de pe continentul nord-american, unde cercetători medicali de o deosebită valoare au cutezat să nu fie de acord cu şefii lor din domeniul farmaceutic şi au avut de suferit de pe urma denigrărilor cauzate de probitatea lor. Nu punem în discuţie dacă descoperirile şi constatările lor erau corecte sau nu. Este vorba de conflictul dintre conştiinţa individuală şi lăcomia corporaţiilor. Este vorba de dreptul elementar al doctorilor de a exprima păreri medicale neînregimentate şi de datoria lor de a-şi informa pacienţii privind riscurile pe care le consideră inerente în cadrul tratamentelor pe care le prescriu.

Şi, în sfârşit, dacă aveţi şansa de a poposi pe insula Elba, vă rog să vizitaţi negreşit frumoasa proprietate pe care am atribuit-o Tessei şi strămoşilor ei. Se numeşte La Chiusa di Magazzini şi este în posesia familiei Foresi. Această familie produce vinuri roşii, albe şi roz, dar şi lichioruri din propria vie, precum şi ulei de măsline din propria livadă. Au şi câteva case pe care le puteţi închiria. Există chiar şi o cameră pentru depozitarea uleiului, unde cei care caută răspuns la marile şarade ale vieţii pot afla un trecător răstimp de linişte.

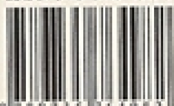
John le Carré
Decembrie 2000

Țările lumii a treia sînt laboratorul de experiențe al statelor industrializate. Tessa Quayle, o militantă pentru drepturile celor oprimați, știe acest lucru, la fel și soțul ei, un diplomat de carieră care se dedică însă unei pasiuni mai domestice: grădinăritul. Uciderea Tessei îl va face pe Justin să-și ia destinul în propriile mîini, asumîndu-și o luptă care, pînă atunci, nu era a lui...

rao international publishing company

[1] Corupta Africă (engl., n.tr.).

[2] Joc de cuvinte intraductibil, „Three Bees” însemnând în acelaşi timp „Trei Albine” şi „Trei B-uri”, ce este exploatat în continuarea textului prin aliterații şi aluzii (engl.) (n. tr.).

[3] Canute I – rege danez al Angliei între 1028-1035. Aluzia se face la cruzimea dovedită de acesta fată de nobilii englezi după cucerirea Angliei şi la schimbarea atitudinii față de aceştia, în dauna danezilor, din dorința şi ambiția de a deveni ulterior un rege mai „englez”. (n. tr.)

[4] Anagrame ironice ale numelor unor publicații britanice: *The Guardian* şi *News of the World* (engl.) (n. tr.).

[5] Centrul comercial al Londrei (n.tr.).

[6] Vers din *Popas lângă pădure într-un amurg de iarnă* de Robert Frost: „Dar am făgăduieli de împlinit / Şi mult de mers pân'să mă culc” (traducere de Petre Solomon, *Antologia poeziei americane,* Univers, 1979).

[7] *De mortuis nil nisi bonum* (lat.) – „Despre morți, numai de bine” (n.tr.).

[8] Afaceri şi mărunțişuri, aproximativ (n.tr.).

[9] Furnizor de servicii Internet (engl.) (n.tr.).

[10] Grup de monitorizare a produselor farmaceutice (n.tr.).

[11] *Casus belli* (lat.) – cauza declanşării războiului (n.tr.).

[12] Şoimul (engl., n.tr.).

[13] Camelot este, potrivit tradiției britanice, locul legendar unde Regele Arthur îşi avea curtea (n.tr.).

[14] Concluzie ilogică (n.tr.).

[15] P.G. Wodehouse – scriitor englez ale cărui romane tratează slăbiciunile omeneşti cu umor şi îngăduință (n.tr.).

[16] Întruchipare a englezului patriot (n.tr).

[17] Legea Islamului (n. tr.).

[18] În original: *Homburg,* pălărie produsă în Prusia, a cărei modă a fost introdusă în Marea Britanie de regele Edward al VII-lea, care a domnit între anii 1901 – 1910 (n. tr.).

[19] Țintă a ironiei şi presei (engl.) (n. tr.).

[20] Analizate din punct de vedere juridic (lat.) (n.tr.).